

Giới thiệu Yêu Còn Khó Hơn Chết

Các bạn đang theo dõi truyện Yêu Còn Khó Hơn Chết của tác giả Tam Nguyệt Vi Thảo ! Để đến với cái chết kết liễu cuộc đời tưởng chừng rất đơn giản nhưng khi đối diện với nó thì...

Tình yêu ai mà không muốn đến, nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài mà chúng ta thường thấy hàng ngày của các cặp đôi trai gái.

Còn phía sau đó rất nhiều rất nhiều người muốn yêu, để đánh đổi lấy tình yêu còn khó hơn chết? Mời các bạn theo dõi truyện sẽ rõ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Giang Thành tam kiệt

Cô đứng trong ngõ nhỏ tối tăm, hai tay bàn thần nắm lấy vạt áo khoác phía trước, đầu một mảnh mơ hồ.

Cách đó không xa tiếng nhạc âm ỉ vẳng đến bên tai cô. Đó là chốn thành thị xa hoa đối lập hoàn toàn với nơi tối tăm này.

Tìm cô đập loạn lên. Từng tiếng bước chân thình thịch ngày một gần hơn, đôi chân cô run rẩy lùi lại phía sau nhưng sau lưng chỉ là vách tường lạnh lẽo. Cô bị một đám thanh niên chính xác là một đám lưu manh chặn lại trong con ngõ nhỏ.

Mọi thứ trở nên hỗn loạn, bản năng đầu tiên của mỗi người chính là cầu xin, cô run run khóc miệng:

- Cầu xin...cầu.....”

Hai hàm răng cô va vào nhau, hiển nhiên đó là bộ dạng lấy lòng đám thanh niên trước mặt. Bọn họ càng cười đến không kiêng nể gì. Tên thiếu niên cầm đầu mặc áo vàng tiến lại gần sát mặt cô nói trong hơi men sặc sụa:

- Còn chưa bắt đầu đâu! Cô cầu xin cái gì!

Mùi rượu nồng nặc của hân xộc vào mũi cô, cô nép vào vách tường gục đầu xuống đầu gối khóc thành tiếng:

- Tôi xin mấy người thả tôi đi, làm ơn...!

Xung quanh trở nên im lặng chỉ có tiếng khóc ai oán, ngay sau đó cô bị một lực mạnh túm lên, túi sách trên người bị văng xuống mặt đất một tiếng bịch. Trước mắt thế giới như đảo lộn, mọi thứ trở nên quay cuồng, từng chút xuyên thấu qua khiến cô sợ hãi hít thở không thông, lỗ tai bị nhòe nhét những ngôn ngữ hạ lưu cặn bã.

Áo khoác của cô bị kéo, áo lông cũng bị quăng đi.

Kẻ đè trên người cô thô bạo dùng sức, cúc áo sơ mi rơi trên mặt đất, thét một tiếng, tiếng khóc chói tai xẹt qua không khí nhưng không có một chút thương hại. Cô càng phản kháng gay gắt dựa chúng lại càng lại hung phấn. Rất nhanh cô gục trên mặt đất, da thịt trần trụi chà sát trên nền đường thô ráp tạo nên từng vết máu.

Cô chỉ biết thét chói tai, tay vùng vẫy trong không khí nhưng còn chưa chạm đến đối phương đã bị chúng áp chế. Chân cô cố gầy dựa cũng không thoát được những đôi tay thô ráp giữ lại.

Trước mắt là một hàng giày, bọn chúng đứng thành một vòng xem trò hay và chờ tới lượt mình được tham dự.

Tiếng kêu khóc càng tuyệt vọng, thêm phần thê lương!

Đêm nay, đám người lưu manh này sát thương trên thân thể cô. Từng chút, từng chút dập nát hi vọng của cô. Con đường tương lai chưa mở ra đã bị hủy diệt.

Cô cắn hận, bàn tay siết chặt hòn đá cứng trên mặt đất cũng không cảm thấy đau, trong lòng chỉ còn nỗi sợ hãi cùng nỗi hận tột cùng.

Giống như nước thủy triều dâng lên, tiếng khóc cầu xin của cô lẫn trong tiếng mắng chửi cũng không thay đổi được hành vi man rợ của bọn chúng. Những tên côn đồ giống như một lũ cầm thú giương to miệng ghê tởm cắn xé cô từng mảnh, từng mảnh.

Khàn khàn giọng nói cô phát ra thanh âm tuyệt vọng

”Mẹ....mẹ ơi...”

Cô thậm chí đã nghe thấy tiếng quần mình bị kéo xuống.

Thời điểm cô tuyệt vọng nhắm lại hai mắt, trên người đột nhiên thấy nhẹ bẫng, kẻ mặc áo vàng nằm trên thân thể cô hô đau điếng một tiếng, ngã ngửa bên cạnh, không thể tin được kẻ phía sau mình:

- Dương Tử, con mẹ nó, muốn liền tiến lên!

Người đàn ông tên Dương Tử dựa sát vào vách tường hút thuốc, đôi mắt lạnh lùng không phản ứng gì trước việc đang diễn ra. Ngăn cản bọn chúng cũng chỉ vì bị làm quấy rầy mà mất kiên nhẫn, anh ta hơi hơi xoay người túm cô lên, thuận tiện nhét chiếc áo khoác ném lên người cô:

- Cút!

Tên áo vàng nghe xong lời này, từ mặt đất nhảy dựng lên:

- Dương Tử, con mẹ nó có ý gì!

Dương Tử rút một hơi thuốc trên tay, sau đó ném xuống đất:

- Tao nói cô ta cút, mày cố tình không nghe ra à?

Sắc mặt anh ta thân nhiên, giờ phút này nói ra lời tràn ngập mùi thuốc súng.

Toàn bộ cơ trên mặt tên áo vàng vận vẹo, hai tay nắm lại, khớp xương kêu răng rắc.

Lúc hấn xông lên đều bị đồng bọn giữ chặt:

- Quên đi, nhị ca, người có biết hôm nay đại ca tâm tình không tốt, loại mặt hàng này lúc nào chả có, cần gì phải mất tình cảm huynh đệ.

Bối rối giữa đám lưu manh nội chiến, cô run run đem áo khoác mặc vào, cầm túi sách phía dưới lên, hướng lối ra ngõ nhỏ chạy.

Tên áo vàng một tay đẩy người bên cạnh ra, một tay chỉ hướng Dương Tử:

- Con mẹ nó, tao nhìn mày lâu rồi, lần sau nếu còn thế này, đừng trách tao không nể mặt tình huynh đệ.

Dương Tử cúi người nhặt lên thời khóa biểu cùng một cuốn vở bài tập của cô gái kia lên, đi ra hướng khác.

Thành phố Giang Nhạc vào mùa đông rất lạnh, Tử Y Khả mặc áo khoác, trên cổ còn quàng một chiếc khăn đan màu đỏ kín mít, tay cầm điện thoại: “Tớ không phải có ý đến muộn...Xe buýt vẫn chưa đến...”

Tử Y Khả dậm dậm chân. Tuyến xe bus số 704 lâu nhất cũng chỉ 15 phút một chuyến, cô đứng đợi đã hơn nửa giờ mà vẫn không thấy bóng dáng xe đâu.

Văn Kỳ gào lên: “Còn chờ cái rắm, bắt taxi đến đây chẳng phải là xong rồi ư?!”

“Ai bảo các cậu chọn ở Thành Đông, bắt taxi đến đây cũng phải mất ba mươi đồng đó!”

Văn Kỳ phát điên: “Ày... không thể chịu nổi nữa. Tớ nói cho cậu biết, cậu mà không đến đây nhanh bữa cơm này sẽ cho cậu trả tiền!”

Tử Y Khả vội vàng trấn an: “Biết rồi .. biết rồi...”. cô sốt ruột quay ra xem trạm xe buýt, chẳng lẽ xe đổi lộ trình rồi?

Một chiếc xe thể thao màu xanh lam chạy nhanh như tên bắn trước mặt cô, sau đó là màu rượu đỏ, màu trắng bạc, bánh xe bắn nước tung tóe như ống nước bị nứt toác ra. Tử Y Khả cầm điện thoại sợ ngây người! Cô đứng chết trân!

Một giây, hai giây, ba giây, khi ba chiếc xe thể thao kiểu nga kia đã chạy xa, bắn hết nước bắn lên người cô, Tử Y Khả mới đau đớn quát lên.

Đây là áo khoác đắt tiền nhất từ trước tới nay của cô!

Văn Kỳ hoảng sợ: “Cậu sao vậy? Bị cướp hả?”

“Bị xe đụng phải.” Tử Y Khả phẫn nộ cúp điện thoại, một tay gạt khăn quàng cổ xuống lau nước bắn trên tóc, một tay vẫy taxi. Thế giới này có tiền chính là có tất cả!

Có tiền là có thể ngồi trên xe thể thao giữa tiết trời giá lạnh này, ức hiếp người nghèo trên đường. Đúng là đáng ghét!

Tối quăn ăn, Văn Kỳ còn chưa kịp ngồi xuống, thì đã kêu lên: “Cậu bị đụng xe thật? Nhìn tóc tai này, quần áo này, trời ạ...”

Tử Y Khả tức giận tránh xa Văn Kỳ, cô kéo ghế ngồi xuống, nhìn món ăn trên bàn dài, cô cầm lấy menu: “Tôi muốn một đĩa cua đồng xào tương ớt, đĩa lớn.”

Hôm nay Đình Tinh – sắp kết hôn – là người chủ trì, trông cô ấy giống như một mỹ nhân thời xưa. Đình Tinh bật cười dịu dàng, nhận lấy menu dọn đồ người phục vụ, rồi mới quay lại hỏi: “Y Khả, cậu làm sao vậy, bị trượt chân à?”

Sau khi Từ Y Khả uống một chén trà nóng làm ấm dạ dày, cô đau khổ nói: “Xui xẻo chết đi được, lúc ở bến xe buýt, ba chiếc xe thể thao chạy qua, hại tớ người toàn nước, ba chiếc liền”

Văn Kỳ hứng thú: “Cái gì, xe thể thao ư? Chủ xe là nam hay nữ vậy?”

“Không biết, chưa kịp nhìn, có một chiếc là màu xanh lam, một màu rượu đỏ, một trắng bạc....”

Văn Kỳ ngạc nhiên kêu lên: “Giang thành tam kiệt”

Y Khả không hiểu hỏi: “Cậu nói cái gì thế?”

Đình Tinh cười nói: “Ồ Giang Nhạc, kẻ có tiền không ít, có thể lái được xe thể thao không nhất định phải là mấy người bọn họ.”

Văn Kỳ liền nói như đinh đóng cột: “Chắc chắn là bọn họ! Xe thể thao màu lam, ngoài chiếc Ferrari màu lam của Trần gia, ở Giang Nhạc này còn có thể có cái thứ 2 sao?”

Từ Y Khả nghe 2 người nói vẫn không hiểu, liền hỏi: “Rốt cuộc các cậu đang nói đến ai vậy?”

Thành phố này còn có nhân vật làm mưa làm gió như vậy sao?

Văn Kỳ đẩy cô một cái: “Đừng có giả bộ, Giang thành tam kiệt mà cậu chưa bao giờ nghe nói đến sao?”

Đình Tinh nhìn Từ Y Khả vẫn còn đang mù mờ: “Đừng trách Y Khả không biết, cô ấy học đại học ở thành phố khác, Trần Mặc Dương cũng vừa về nước chưa lâu, không biết cũng là chuyện thường tình”.

Đình Tinh nói tiếp: “Giang thành tam kiệt chính là tam đại lưu manh ở thành phố này....”

Văn Kỳ phun một ngụm nước trà: “Y Khả, đừng nghe cô ấy nói bậy bạ, nhà ba người này có tiền có thế, đừng nói ở thành phố Giang Nhạc, ngay cả tỉnh Giang Nhạc cũng biết tiếng, nhưng mà Đình Tinh nói cũng có phần đúng, cả cái thành phố Giang Nhạc này ai cũng biết ba người cực kì ngang ngược, cậu xem...”. Văn Kỳ chỉ vào bảng hiệu quán ăn đối diện: “Ông chủ khu giải trí kia chính là Trần Mặc Dương! Những chỗ ăn chơi trong thành phố này hai phần ba là nằm trong tay bọn họ”.

Đình Tinh tổng kết: “Tóm lại bọn họ ở một tầng lớp khác, chúng ta là người bình thường chỉ nên đứng ở xa nhìn, lại gần họ chính là điều không hay ho gì, nhớ kĩ, về sau nếu nhìn thấy bọn họ liền tránh đi”.

Từ Y Khả vừa nghe vừa lật vỏ con tôm hùm, cảm thán nói: “Hóa ra còn có một vài người như vậy”.

Văn Kỳ cười nhạo một tiếng: “Cho nên mới nói cậu ngốc, một mình đòi tới cao nguyên Hoàng Thổ học làm cái gì, xung quanh đầy ngoài hang động ra thì là đất bùn, làm cậu y như người nguyên thủy ấy, cái gì cũng không biết!”.

Từ Y Khả giải thích: “Đó là nơi cạnh sông Vị Thủy, thành phố văn hóa nổi tiếng đấy ạ, tốt xấu gì nơi ấy cũng chôn cất mười ba triều vua, đúng là không hiểu biết gì!”

Văn Kỳ khinh thường: “Xùy! Vậy cậu sao không ở đó bồi lão tổ tông đi”

Đình Tinh hòa giải: “Thôi, Y Khả cậu đừng để ý cô ấy, hôm nay cô ấy mới bị ông chủ trừ tiền lương, gặp ai liền ném bom người đó, kì nghỉ đông và nghỉ hè bốn năm qua sao không thấy cậu về, một mình ở Tây An làm gì?”.

Từ Y Khả nghe xong, trên mặt thoáng hiện lên nét cô đơn, nhưng rất nhanh liền cười rộ lên: “Cũng không có gì, cậu thừa biết tớ sợ phiền phức, từ Tây An đến Giang Nhạc ba mươi mấy giờ ngồi trên xe lửa tớ thực sự không chịu nổi, không bằng ở lại trường làm chút công việc, còn có thể tăng kinh nghiệm xã hội”

Văn Kỳ lấy khuỷu tay thúc thúc Từ Y Khả: “Cậu không phải đang trốn tránh anh ta chứ”.

Từ Y Khả cầm một con tôm lên, nghe vậy nói: “Ai cơ?”.

Văn Kỳ vươn tay chọc chọc cô: “Còn giả ngu, chính là Hàn Việt đó”.

Từ Y Khả đang cắn tôm thì liền làm rơi đôi đũa xuống đĩa, cô như bị đánh trúng nơi sâu thẳm nhất trong lòng, lập tức nổi đau đón chọt ủa về.

Sững người mất vài giây cô mới nhỏ miếng tôm trong miệng ra, rút tờ khăn giấy lau lau miệng, lãnh đạm nói: “Đồ thần kinh, tớ trốn anh ta làm cái gì”

Nhiều năm trước khắp nơi đều bàn tán đồn đại rằng, dưới tàng cây xoài trong trường học, cô giữ chặt ống tay áo Hàn Việt: “Hàn Việt, anh tin tưởng em không?”

Anh ta vẫn thân nhiên cười một cách vô hại, nhưng cô không còn cảm thấy ấm áp hay an toàn, anh ta nói: "Từ Y Khả, cô không cần giải thích với tôi làm gì, bởi vì tôi cùng cô chẳng có quan hệ gì cả."

Đúng vậy, cô cùng anh ta đâu có quan hệ gì, là do cô tự biên tự diễn, tự mình đa tình.

Đình Tinh liền nháy mắt với Văn Kỳ, Văn Kỳ cũng tự biết mình lỡ lời, chuyện đã xảy ra lâu như vậy, cô cũng không muốn nghĩ nhiều, nhất thời không quản cũng im lặng.

Vừa lúc đó món ăn Từ Y Khả gọi được mang lên, Đình Tinh nói: "Y Khả, cậu thích nhất chính là cua đồng, nè, ăn nhiều một chút, nghe nói các cậu làm biên tập phải ngồi trước máy tính trong thời gian dài, rất hao tổn thể lực"

"Đúng vậy, một ngày có ba buổi thì hai buổi là ngồi trước máy tính. Hơn nữa tớ là người mới vào, thời gian so với bọn hắn rất ít khi dư giả, cho nên chúng ta làm cái này gọi là rất dễ đoán mệnh."

Văn Kỳ nói: "Chúng ta làm tiêu thụ (bán hàng) càng vất vả, mỗi ngày đều chạy đi tiếp khách, các người xem từ lượng của tớ là thế nào luyện ra, vẫn là Đình Tinh của chúng ta thông minh, dựa vào ba mẹ, tiểu tử Trương Minh kia làm thành vũng chài, không như chúng ta gió thổi cây đổ."

Đình Tinh bất đắc dĩ cười cười: "Biết cậu hôm nay không thoải mái rồi, vợ được ai liền nói người đó, cậu cho là làm một người vợ dễ dàng ư?"

Văn Kỳ mở một chai bia, rót cho mỗi người một ly: "Dù sao chúng ta làm phụ nữ đều vất vả cả, chúc cho chúng ta đều có một tương lai tốt đẹp. Nào, cạn ly!"

Lúc ba cái ly đụng vào nhau, Văn Kỳ còn khí thế hô lên một câu: "Tuổi trẻ là sức mạnh, tuổi trẻ là tiền tài". Đình Tinh cùng Từ Y Khả đều không nói gì.

Sau khi ăn xong, Văn Kỳ vẫn chưa thỏa mãn đòi đi hát karaoke.

Từ Y Khả từ nhỏ ngũ âm không được đầy đủ, hát một bài quốc ca đã muốn trốn, liên tục lắc đầu, có đánh chết cũng không chịu đi.

Văn Kỳ giận dỗi: "Cậu như thế sẽ không theo kịp bước các mối quan hệ đâu, nếu không, tóc cùng Tiểu Tinh hát, cậu ngồi nghe cũng được".

"Tớ thà về đi ngủ còn hơn, vất vả lắm mới có được hai ngày nghỉ tết nguyên đán".

Văn Kỳ chỉ còn thiếu nước tức hộc máu nói: "Lộn, cậu chính là đồ con lợn, một chút hoạt động giải trí cũng không có, tớ mặc kệ, hôm nay cậu nhất định phải đi, mỹ nữ Đình Tinh của chúng ta chuẩn bị xuất giá đó, nói như thế nào cũng phải hoan lạc một lần, chấm dứt cuộc sống độc thân".

Đến nơi, Từ Y Khả nhìn sáu chữ "Trung tâm giải trí Thiên Tinh" không hiểu hỏi: "Các cậu không phải nói thấy Giang thành tam kiệt thì phải tránh đi, đã như vậy còn đến nơi này của họ làm chi?"

Văn Kỳ nói: "Chẳng sao, chúng ta đến là để giải trí. Mặc kệ, nơi này an toàn, không ai dám đến địa bàn của Trần Mặc Dương gây sự, vả lại làm sao trùng hợp gặp gỡ được".

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Khó tránh khỏi đau khổ vì tình

Ba người đặt một phòng, Văn Kỳ kêu la đòi hát suốt đêm, vừa cầm được micro liền cất giọng hát rống lên, còn chọn một đồng bài hát, bài "Dù chết vẫn muốn yêu"(1) đã bị cô hát cao lên hai tông.

Từ Y Khả thực sự không chịu nổi nữa, quay sang Đình Tinh nói: "Bài tiếp theo cậu hát đi, nhớ là phải chọn bài trữ tình đó, còn hát rống lên như thế cô họng cô ấy không dứt thì cái lỗ tai của tớ bị hỏng mất"

Văn Kỳ bị đuối xuống, uống một ly rồi lại một ly nữa, xem bia cứ như nước lọc mà uống, Từ Y Khả cũng hiểu tâm trạng của bạn mình bây giờ không tốt cho nên cũng không khuyên ngăn gì. Văn Kỳ ngày thường chỉ là một con hổ giấy gió thổi một chút còn có thể phát ra vài tiếng, bây giờ người lại ngấm rượu vào càng như một tờ giấy dính mềm nhũn thành một đồng.

Cô ngồi dựa trên vai Y Khả không ngừng run run, trên mặt trông như hưởng thụ âm nhạc nhưng lại thút thít khóc nức nở, Đình Tinh vẫn đang hát một bài tình ca buồn, giọng hát nhàn nhạt lại càng thêm bi thương.

Từ Y Khả đồng cảm, cho dù là loại phụ nữ nào thì đều không tránh khỏi đau khổ vì tình.

Buổi sáng, lúc ra khỏi Thiên Tinh, Văn Kỳ đã tỉnh rượu hơn phân nửa nhưng vì ba người thức thâu đêm nên đầu tóc rối tung, sắc mặt phờ phạc không khác gì ba nữ quỷ là mấy.

Đình Tinh cùng Văn Kỳ đều ở Thành Đông, hai bọn họ sống gần nhau nên đã lái xe đi rồi. Y Khả vẫn trước sau như một chuẩn bị đội xe buýt.

Cô tiện tay cào cào mái tóc rồi nhìn về phía xa xem xe buýt đến chưa, vừa nhìn ra liền làm cho Y Khả sợ mất hồn.

Ngay bên cạnh khu giải trí Thiên Tinh là một căn biệt thự sang trọng, một người đàn ông tay cầm bó hoa tươi đi ra, Từ Y Khả vừa liếc mắt đã nhận ra đó là Hàn Việt.

Từ khi tốt nghiệp trở lại Giang Nhạc cô sợ nhất chính là bất ngờ gặp phải Hàn Việt. Cho nên bình thường khi ra đường đều cẩn thận mắt nhìn bốn phương tai nghe tám hướng.

Thành phố Giang Nhạc nói lớn nhưng không hẳn lớn nói nhỏ cũng không hẳn nhỏ, cô lại cố ý trốn tránh, trở về nửa năm cũng chưa một lần gặp phải không ngờ sáng sớm như hôm nay lại chạm trán.

Từ lần bị đá kích năm đó, Từ Y Khả vẫn luôn né tránh, lòng tự ti của cô bị người kia làm tổn thương nghiêm trọng, mấy năm sau này ngay cả nhớ lại cô cũng không dám.

Từ Y Khả nhìn thấy bóng dáng Hàn Việt đang đi về phía cô, trong tình thế không còn đường lựa chọn, theo bản năng liền quay về hướng khu giải trí không muốn Hàn Việt ở phía sau nhìn thấy cô đang lẩn tránh.

Cô biết hành động của mình giờ đây có chút buồn cười cũng có chút dư thừa, có lẽ Hàn Việt cũng không nhận ra cô. Anh ta không phải đã từng nói rằng: cô cùng anh ta không có chút quan hệ gì hay sao nhất là bây giờ nghe nói rằng anh ta đã có bạn gái và chuẩn bị kết hôn.

Từ Y Khả, có lẽ 3 chữ này đối với anh ta không có gì đặc biệt so với đám bạn học cấp ba của anh thì cũng như nhau thôi, chỉ có cô là ngu ngốc tự dày vò chính bản thân mình.

Trong thâm tâm thì nghĩ như vậy nhưng bước đi vẫn không thể dừng lại.

Cô chỉ không muốn gặp Hàn Việt, không muốn chào hỏi anh ta, không muốn để anh ta nhìn thấy bộ dạng thất thần của mình.

Cô cúi đầu, chân trái va vào chân phải thất tha thất thểu đi nhanh vào phía trong. Bỗng dưng đầu đụng phải một lồng ngực rắn chắc, người đàn ông rất cao, cô nhìn thẳng chỉ thấy được chỗ xương quai xanh sau lớp áo mở rộng ra của hắn, áp a áp ứng xin lỗi liền đi sang hướng bên cạnh.

Cô không nghĩ tới rằng người đàn ông kia tính tình thật thô bạo, một tay túm lấy cô, không chút thương hoa tiếc ngọc hát cô ra nói:

- Cô sao thế hả? Uống thuốc nhiều quá hả?

Từ Y Khả cắn răng không nói một lời cũng không dám lớn tiếng nói đau, rồi bất chợt nhìn thoáng qua chỗ cổ áo của hắn thấy được một góc hình xăm như ẩn như hiện phía sau y phục.

Từ Y Khả theo bản năng ngẩng đầu nhìn đối phương, không có đủ dũng khí nhìn đối diện chỉ dám liếc mắt một cái. Anh ta rất trẻ, ngũ quan tinh tế nhưng trên khuôn mặt kiên cường ấy lại lộ ra biểu tình lạnh như băng và còn có một chút gì đó tàn nhẫn. Đôi mắt lạnh lùng tỏa ra hàn quang như dao lam bắn tới.

Tại chỗ ăn chơi này có nhiều loại người phức tạp, trên người họ phát ra những khí chất cường đại. Từ Y Khả một tiếng cũng không dám nói, không nghĩ ra mình đã gây ra phiền phức gì chọc tức đến hắn. Nói gì thì nói cô vẫn chỉ là một cô bé vừa bước ra khỏi cánh cổng trường học. Tuy rằng đã đi làm nửa năm cũng nếm trải không ít thử thách khó khăn, cũng trưởng thành không ít nhưng cũng không thể biến một người đơn thuần quanh năm chỉ ở bên bố mẹ cùng trường học trưởng thành đến nỗi đối với mọi loại tình huống sinh đột ngột đều biết cách xoay xở ứng phó. Cho nên trên mặt vẫn là loại biểu tình không biết xử trí ra sao nhất là từ khi xảy ra cái đêm hôn vĩa lên mây ấy, Từ Y Khả đối với loại đàn ông “hắc ám khí tức” vẫn không tránh được trong lòng sợ hãi.

Từ Y Khả bộ dạng đơn thuần, khí chất trong sáng thuần khiết, lúc này trên mặt “vô thố”(2), vô tội cùng biểu hiện ngốc nghếch khiến cho cô thoát nhìn càng thêm đậm đáng yêu.

Người đàn ông trước mặt thấy bộ dạng của cô lại có chút bức bối, tiến gần một chút nhặt lên chìa khóa lúc này bị đánh rơi xoay người bước đi.

Từ Y Khả vỗ vỗ ngực tự an ủi, thực là xui xẻo sáng sớm liền gặp một đồng chuyện kinh hãi.

(1) <http://www.youtube.com/watch?v=rEmbtS10Yx4>

(2) vô thố: không biết xử trí như thế nào

Chương 3: Lỗ hổng ở ngực

Trần Mặc Dương ngồi lên xe với vẻ bức bối lúc này, đầu vẫn còn đau.

Thường ngày anh ta thích lái xe với tốc độ cao, khởi động máy, đạp chân ga hết cỡ, dòng xe hai bên nhất thời lùi lại phía sau, cửa xe hạ xuống, gió từ ngoài lùa vào như vậy tựa hồ có chút dễ chịu.

Đang lúc đợi đèn đỏ, chuông điện thoại reo lên, Chu Lạc Khiết lời nói gọn gàng lưu loát: ” Ông chủ, Hà Tư Vận tiểu thư hôm qua đã tới rồi.”

Trần Mặc Dương hít một hơi thuốc, chậm rãi từng chữ:

- Bảo cô ta đợi!

Chu Lạc Khiết trả lời càng ngắn gọn hơn:

- Vâng.

Tắt điện thoại, Trần Mặc Dương cười nhạt, phụ nữ đều là một dạng này lòng tham không đáy, cho rằng cánh cứng cáp là có thể bay, còn dám ở trước mắt anh ta đùa giỡn thiêu thân, anh sẽ cho cô ta thấy, trong tay anh Hà Tư Vận có hay không có cánh !

Hung hăng hút một hơi, tàn thuốc từ trong tay bay qua cửa tạo thành một vòng cung parabol.

Con đường phía trước vẫn chưa chuyển đèn xanh, anh ta vặn chìa khóa, khởi động xe, từ trong đoàn xe thoát ra gào thét mà đi.

Viên cảnh sát giao thông trẻ tuổi đang trực phòng chừng vừa tốt nghiệp, nhìn thấy rõ ràng người kia vượt đèn đỏ, với tinh thần nghề nghiệp cao đã thoải còi liên bị tiền bối bên cạnh khó khăn lắm mới kéo lại được:

- Về sau nhìn thấy chiếc xe này mặc kệ là tình huống gì đều phải cho đi. Đây là điều thứ nhất ở Giang Nhạc phải tuân thủ.

Cảnh sát trẻ tuổi vừa được chỉ cho quy tắc ngầm như hiểu ra rồi lui về phía sau. Trong dòng xe cộ có không ít lái xe ngoài đầu ra rồi rụt lại. Chúng ta phải thừa nhận xã hội này là có đặc quyền giai cấp.

Trần Mặc Dương về đến nhà trông thấy bố mẹ có vài phần kinh ngạc. Anh ta nâng tay nhìn đồng hồ, khó trách còn sớm như vậy! Lúc vào phòng ăn, anh cố gắng bước nhẹ. Trần Chính Quốc ngồi trước bàn ăn, đầu chăm chú vào tờ báo không ngừng lên lại có thể chuẩn đoán không sai giây nào gọi đứa con lại .

Trần Mặc Dương dừng bước, dứt khoát ngồi xuống bàn ăn. Người giúp việc mang thêm bát đĩa cho anh ta . Bà Trần múc cho con ít cháo, nói:

- Hôm nay thật sự là ngày tốt lành, tự nhiên có thể gặp con vào giờ này.

Trần Chính Quốc hừ một tiếng:

- Không thấy nó từ bên ngoài trở về sao, lại là một đêm lêu lổng.

Trần Mặc Dương xem như không nghe thấy, ăn liền một mạch.

Trần Chính Quốc lật lật tờ báo:

- Còn có hai tháng là tuyển cử nhiệm kỳ mới, con trong thời gian này bớt phóng túng một chút, ngàn vạn lần đừng gây chuyện cho ta.

Bà Trần tiếp lời:

- Nó còn có thể gây chuyện gì cho ông? Ông luôn nghĩ nó là một đứa trẻ.

Trần Quốc Chính bộp một tiếng ném tờ báo lên trên bàn:

- Năm đó nếu nó không,

Bà Trần không giữ được kiên nhẫn ngắt lời:

- Được rồi! Không cần nhắc lại chuyện cũ đã nói bao nhiêu lần rồi.

Trần Mặc Dương rút khăn giấy lau miệng, nhắc nhở:

- Lái xe của bố chờ lâu rồi đấy. Con cảm thấy thời gian này bố không phải hẳn là phải đang gồng mình lên xây dựng hình ảnh một thị trường tốt yêu dân.

Trần Quốc Chính nghiêm khắc nhìn hẳn một cái, đứng dậy, đi tới cửa lại quay đầu dặn dò:

- Vài ngày nữa đài truyền hình sẽ cử người đến nhà phỏng vấn, lúc đó đừng để cho ta tìm không thấy người.

Trần Quốc Chính vừa đi, Trần Mặc Dương liền lười nhác dựa lưng về phía sau, hai chân thon dài duỗi thẳng vắt chéo lên nhau, từ trong túi quần lấy ra điều thuốc.

Bà Trần nhú mày:

- Con xem, mới sáng sớm đã hút thuốc, khó trách bố con mỗi ngày đều nói con.”

Trần Mặc Dương không cho là đúng: ”

- Ông ấy sớm đã xem con không vừa mắt, trách con cản đường làm quan của ông ấy.

Anh ta hút một hơi, lặp lại lời Trần Chính Quốc vừa nói:

- Năm đó nếu không phải tại con... nếu không phải tại con... thì hiện tại ông ta đã leo lên tận trung ương rồi.

- Được rồi, hai bố con các người có dễ yên hay không?

Bà Trần tiếp lời:

- Nghe nói con gần đây muốn đầu tư bất động sản?

Trần Mặc Dương hơi ngồi thẳng lên:

- Đang cân nhắc, hiện tại khu Giang Đông đang ở trong tay con số người muốn hợp tác không ít.

Bà Trần dùng đũa chọn món ăn, nói:

- Mảnh đất kia, con làm sao có được?

- Con có biện pháp của con.

- Mặc Dương, cây to đón gió, thời điểm nên rút thì phải rút, con chọc Chương Kinh Hoa cũng không sao nhưng con có biết sau lưng Chương Kinh Hoa là ai không? Là Lí bí thư. Con cho rằng mảnh đất này là Chương Kinh Hoa muốn ư? Ba con hiện tại sắp đến kì tuyển cử, phải lui chúng từng bước.

- Lí Khải Niên còn có thể bị thành cái gì, đã đến lúc thế cùng lực kiệt rồi.

- Bách độc chi trùng tử mà không cương, hiện tại là thời khắc mấu chốt, một đốm lửa nhỏ cũng phải phòng bị.....Mặc Dương, ông ngoại con vẫn hi vọng con sớm vào công ty, cái gì mà khu giải trí bất động sản đều đẹp đi.

- Lại nói nữa rồi, con biết giới hạn.

Trần Mặc Dương lên lầu tắm rửa khi tinh giấc lại đã gần giữa trưa, ngồi trên giường còn nhất thời không muốn đứng dậy nên làm cái gì, rõ ràng có nhiều việc phải bắt tay xử lí lại nghĩ không ra việc gì làm trước tiên.

Hắn lác lác đầu, mặc quần áo, cầm lấy chìa khóa xe đi ra ngoài.

Giữa trưa khu giải trí còn chưa bắt đầu làm việc, Chu Lạc Khiết đang cho một đám ca sĩ tập hát, Trần Mặc Dương đứng một bên nhìn qua rồi hỏi Chu Lạc Khiết:

- Như thế nào? Nói gì rồi?”

Chu Lạc Khiết vén tóc, mặc bộ vest đen gọn gàng sang trọng, vừa thấy liền liền tưởng đến Bạch Cốt Tinh trong lâu đài, ngón trỏ thon dài cùng ngón giữa cặp điều thuốc, mắt hí lại thì thoảng hút một hơi, chính là phong trần mỹ vị.

Cô nhìn lên đám người trẻ tuổi như nước tinh khiết trên sân khấu, mỗi người trong mắt đều lộ ra chút khờ dại chỉ là không lâu nữa sẽ có bộ dạng khác. Có khi Chu Lạc Khiết cảm thấy chính mình là cái nồi nhuộm thật lớn trải qua tay cô mọi người sẽ bị nhuộm thành các loại màu sắc duy chỉ không có màu trắng.

Chu Lạc Khiết ném tàn thuốc nói:

- Cũng được, cứ như vậy.....Đúng rồi, Hà Tur Vận tiểu thư vẫn đang chờ anh.

Trần Mặc Dương đi lên lầu nói:

- Bảo cô ta đến đây.

Trong chốc lát Hà Tur Vận được hai vệ sĩ dẫn tới.

Trần Mặc Dương dựa người vào sô pha, đang đưa ly rượu màu đỏ, duỗi ngón trỏ chỉ vào người phụ nữ trước mặt hỏi một câu.

Hà Tur Vận ngập ngừng đứng ở chỗ cũ, qua vài giây, giống như một loài động vật nhỏ bé rúc vào dưới chân Trần Mặc Dương nói:

- Trần Thiếu!

Trần Mặc Dương một tay nâng chén rượu một tay vuốt vuốt tóc của cô:

- Nghe Lạc Khiết nói cô muốn đi. Thế nào gặp được ông chủ tốt hơn rồi phải không?

Hà Tur Vận đương nhiên không ngu ngốc cho rằng động tác này của người đàn ông là biểu hiện nhu tình mật ý.

Cô cười lấy lòng:

- Tôi làm sao có thể gặp được ông chủ tốt hơn Trần Thiếu ạ, chỉ là...

- Há?

- Trần Thiếu anh cứ coi như buông tha cho một con chó con mèo đi, tôi một đời sẽ cảm kích anh.

- Khá khen, tôi nhớ lúc đó cô cũng cầu xin tôi hãy cứu cô như cứu một con chó con mèo, sao hiện tại lại biến thành như vậy.

Hà Tur Vận than thở khóc:

- Tôi mười sáu tuổi đã phải đi làm, mãi đến khi Trần Thiếu tiếp nhận Thiên Tinh tôi mới được làm người qua ngày, điều này tôi sẽ không quên chỉ cần Trần Thiếu cần tôi sẽ không chối từ. Thiên Tinh nhiều ca sĩ như vậy chắc rằng thiếu mình tôi cũng sẽ không can hệ gì.

- Cho nên, cô cố ý đi theo Chương Kinh Hoa.

Hà Tur Vận không hé răng, không ngừng đập đầu.

Trần Mặc Dương nhếch khóe miệng cười nhạt, đặt ly rượu xuống, đột nhiên một phen nắm tóc của cô giật lên khiến cô ngẩng mặt, Hà Tur Vận cũng không dám kêu đau.

Trần Mặc Dương nói:

- Buông tha cô không thành vấn đề nhưng cô có biết tôi rất ghét bị người khác lừa gạt? Cô cho là dựa vào Chương Kinh Hoa có thể biến thành phượng hoàng? Còn dám sau lưng tôi cùng công ty hãn kị kết hợp đồng, đền lại ít tiền hợp đồng coi như xong việc? Trần Mặc Dương tôi dễ dàng để cho các người sắp đặt sao?

- Trần Thiếu...

Trần Mặc Dương buông tay, đẩy cô ra:

- Cho rằng trên sân khấu Chương Thị sẽ giống đây sao? Tôi, Trần Mặc Dương không phải nâng đỡ không nổi một người phụ nữ, cũng không thiếu phụ nữ, cần phải xem tôi có hứng thú hay không.

Hà Tur Vận bị một cú ngã như vậy, trán va mạnh trên sàn nhà, cô bất chấp đau đớn, một lần nữa bò lại:

- Trần Thiếu là anh đã nói mỗi người đều phải theo đuổi giấc mơ của chính mình.

- Tôi đây có hay không nói với cô tuyệt đối không được phản bội tôi? Lần đầu thầu mảnh đất Giang Đông kia cô đã trộm ít nhiều tin tức mang cho Chương Kinh Hoa, cô tưởng là làm thần không biết quỷ không hay hay sao, há?

Hà Tur Vận trên mặt biểu lộ thần sắc hoảng sợ:

- Trần Thiếu, đây không phải là sự thật, tôi cho dù ăn gan báo cũng không dám làm như vậy đâu...

- Tôi thấy cô chính là ăn gan báo.

Hà Tur Vận đến bên người Trần Mặc Dương vuốt ve bắt đầu cởi quần áo, đôi môi đỏ mọng ở cổ hần dao động, thì thầm nói:

- Trần Thiếu... Trời đất chứng giám, tôi tuyệt đối không làm chuyện có lỗi với anh, cùng Chương Kinh Hoa lên lút kí kết là tôi sai, tôi chỉ muốn nổi tiếng về chuyện mảnh đất tôi thực sự không làm... Xin anh hãy tin tưởng tôi...

Trong chốc lát, quần áo trên người cô đã trút sạch xuống đất, trên người chỉ mặc mỗi nội y. cô đưa tay cõnốt nội y khuôn ngực đầy đặn phô bày trước mặt người đàn ông.

Hà Tur Vận đưa tay tháo thắt lưng của hần ra, trong trí nhớ của cô, thân thể của hần rất có lực hấp dẫn, có một đoạn thời gian anh ta chỉ có một người phụ nữ là cô.

Trần Mặc Dương trên mặt không chút biểu hiện, bàn tay đặt lên ngực cô, mở năm ngón tay xoa nắn. Đột nhiên anh ta rút tay ra, tát hai cái vào mặt cô, vệ sĩ ở cửa lập tức đi vào.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, thần sắc vệ sĩ cũng không thay đổi chỉ chậm đợi Trần Mặc Dương giao phó.

- Gọi Lạc Khiết lên đây!

Hà Tur Vận phản ứng không kịp, không phải vẫn đang rất tốt sao, cô cảm nhận được hần cũng đang khởi hứng. Cô che ngực, cứng nhắc đứng dậy mặc quần áo. Chu Lạc Khiết cũng đang lên đó.

Trần Mặc Dương đứng lên nhìn Hà Tur Vận nói:

- Cô không phải nói khi nào cần cô đều không chối từ? Hiện tại đang cần cô.

Hần quay lại Chu Lạc Khiết nói:

- Cô ta không muốn hát sẽ không cho cô ta hát, về sau để cho cô ta làm ở phòng Vip, cô ta cùng Thiên Tinh kí kết còn mười năm, cho cô ta làm mười năm việc ở đó mới thôi.

Hà Tur Vận hét chói tai:

- Trần Mặc Dương.....

Làm ở phòng Vip Thiên Tinh một đêm lên đến tiền vạn, nhưng đừng nghĩ nhân vật nổi tiếng ở trong này có thể giữ được hình tượng, bọn họ so với người bình thường lại càng biến thái.

Chu Lạc Khiết gật gật đầu, bảo hai vệ sĩ kéo Hà Tur Vận đi theo.

Hà Tur Vận giầy dụa, tóc rối tung, lớp trang điểm đều nhòe đi, kêu la:

- Chu Lạc Khiết, cô trợ Trụ vi ngược (giúp kẻ xấu làm điều ác), cô thế nào cũng gặp.....

Chu Lạc Khiết quay đầu lại:

- Trước kia không có ai đối với tôi nhân từ, hiện tại tôi cũng sẽ không đối tốt với cô, đã đi trên con đường này thì nên biết không thể dùng nước mắt, điều đầu tiên phải học được giống tôi chính là cam chịu số phận.

Hà Tur Vận không quan tâm, cô không cam lòng, cơ hội tốt ở trước mắt mình như vậy, cô nhìn nhiều năm là vì cái gì? –

- Trần Mặc Dương, anh sẽ chết không được từ tế....

Trần Mặc Dương vẫn ngồi vào ghế sofa, người khác đều nói tim anh là từ tảng đá xây lên, anh ta không phủ nhận điều đó, chỉ là anh ta gần đây cảm nhận được tim của mình đã có một cái lỗ, một cái lỗ nhỏ, hòn đá to quá, lấp không đầy cho nên cái lỗ vẫn trống rỗng, làm cho anh ta phiền toái, làm cho anh ta cảm thấy không thích, làm cho hần cảm thấy trống vắng. Cái gì cũng không thỏa mãn được luôn thiếu một cái gì đấy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Thế giới không thể tưởng tượng

Khi đang cắt ghép biên tập đoạn phim Khuôn mặt Từ Y Khả chuyển thành màu rau xanh lục, còn lão cùng phòng Triều Nham thì đang kể chuyện cười người lớn vừa mới đọc được trên mạng. Thi mỹ nữ bị chọc cho cười khanh khách theo, vắn vẹo theo.

Tiếng cười như chuông bạc của cô ta làm cho Từ Y Khả không thể không chú ý!

Cô thật muốn phát điên, suốt một buổi sáng còn không có rảnh năm phút, nếu như bị tổ trưởng biết lại mắng cô là đục nước béo cò, nhưng có trời đất chứng giám, cái này thật sự không phải lỗi của cô, mỗi lần đến phiên Triều Nham đi ra ngoài quay phim, là Từ Y Khả lại muốn chết, hình ảnh thu được không phải cái này có vấn đề chính là cái kia có vấn đề, làm cho cô không thể nào bắt đầu với chúng.

Mỗi lần tổ trưởng đều cố tình lấy cô ra khai đao, đồ ập xuống đầu xuống mặt (mở đầu) là một trận giáo huấn, ngón tay trở nhọn chỉ vào mặt cô, nói cô kỹ thuật đã không quá tốt còn không chịu làm đến nơi đến chốn, rồi lại đá kích đến đại học của cô, thậm chí đem cả thể giới quan cùng nhân sinh quan lôi ra phân chấn một phen.

Thời gian đầu Từ Y Khả bối rối gãi đầu nghĩ mãi không thông, làm việc bán mạng cùng với nhóm nhân viên mới, người mà cùng vào đài với cô một lần, một ngày gần hai phần ba thời gian cô đều làm việc bán mạng cho đài, nhưng sao mà mỗi khi sét đánh đều có thể chính xác giáng tới trên người cô. Lại nhìn xem Thi mỹ nữ không có việc lại phơi bộ móng tay của mình, một người suốt ngày chỉ có đam mê về “sex” như thế làm sao lại có thể sống một cách an nhàn dưới mắt bà cô dữ dằn đó, hơn nữa không thấy sợ sét.

Cho đến một ngày trong nhà ăn ở tầng dưới, một tiền bối ở chuyên mục khác dùng ngữ khí đồng tình mà lại thương hại nói cho cô rằng Thi mỹ nữ cùng Triều Nham ấy là khác biệt, là con cháu của ông bà trên tỉnh, sự việc phức tạp khó khăn này của Từ Y Khả cuối cùng đã được đưa ra ánh sáng, không phải chính mình không bằng người ta, mà là bố mẹ mình không bằng bố mẹ người ta!

Từ Y Khả làm ở tổ chuyên mục “Mode”, chính là mỗi ngày chạy đến một số cửa hàng thời trang cao cấp của thành phố quay lại các trang phục trang sức mới đưa ra thị trường, thuận tiện chọn mấy người đẹp người mẫu xinh đẹp để đóng vai chủ cửa hàng đứng ra giới thiệu những sản phẩm tâm đắc nhất. Rating chương trình của cô đang có xu hướng giảm xuống từng năm, phải đối mặt với nguy cơ ngừng phát sóng bất cứ lúc nào.

Ban đầu cô còn nghĩ có một ít năng lực biên đạo cùng quay phim, đổi nghề thì đổi nghề, chuyển công việc thì chuyển công việc, sau lại tất cả đều là nói thêm chọc cười. Chuyên mục này ở công ty ở có cũng được mà không có cũng không sao, sở dĩ đến nay còn tồn tại, là vì nó còn có chút tác dụng đặc biệt. Ví dụ như nói công ty ngại cho mỗi chút tình cảm mà không thể không thu dụng con cái của người nào đó, thì nay chuyên mục này có thể phát huy tác dụng của nó.

Đương nhiên cũng không thể đều là ăn không ngồi rồi, cho nên công ty cũng sẽ giao cho họ vài công việc, hơn nữa làm gấp đôi công việc thì chỉ có Từ Y Khả!

Sau khi hiểu ra mọi chuyện trên Từ Y Khả khôn khéo than thở một tiếng, thế giới này bất công, sau đó hung hăng xoa nhất mồm to của mình lại, từ nay về sau càng thêm nhận mệnh làm việc.

Một người là công tử ca, một người là kiều tiểu thư, thật là một cặp đôi hoàn hảo.

Từ Y Khả vụng trộm trước màn hình làm cái biểu tình phát điên, ở trong đầu tưởng tượng ra hai cái người nộm, đâm vô mấy cây ngân châm, sau đó lại vui vẻ tiếp tục làm việc. Nàng liền là như thế vậy, tự có biện pháp an ủi bản thân.

Rất nhanh đã đến giờ tan tầm, điện thoại giết người từ Từ Y Trạch gọi đến: “Chị, chúng ta muốn xuất phát rồi, chị không thì sẽ bị muộn, khó mới được ba hôm nay chịu xuất huyết nhiều.” (bỏ tiền ra)

Từ Y Khả rầm rì hai tiếng, tiếp tục đấu tranh, chuẩn bị đem don những thứ vụn vặt trước mắt này.

Hai phút điện thoại lại vang lên: “Chị, chị không bị lạc đường chứ...”

“Chị biết!” Dứt khoát tắt điện thoại

Tiếng chuông lại reo lên: “Chị, nói một câu cuối cùng thôi, trăm ngàn lần không cần chờ xe buýt...”

Từ Y Khả hoàn toàn phát điên: “Từ Y Trạch, em không cần như vậy không bình tĩnh được không, không phải là khách sạn Kim Đình thôi sao? Chờ chị được phát tiền lương chị mang người đi.”

Điện thoại Từ Y Trạch truyền đến một tiếng hừ khinh bỉ

Từ Y Khả này rõ ràng bị khinh bỉ đến cấp độ kích, lúc này mới thu thập đồ đạc để đến khách sạn Kim Đình. Không hề tự thắc mắc khi bị em trai mình khinh bỉ, bởi nơi này ăn 1 bữa cơm là bằng một tháng tiền lương. Từ Y Khả tự mình phỏng chừng ông bố luôn luôn cần kiệm có lẽ gần đây kiếm ở đâu ra 1 khoảng, mới có thể mang người nhà đến thẳng nhà hàng xa hoa nhất thành phố.

Nhà của Từ Y Khả thật ra ở trong một ngôi làng miền núi ở phía Tây Nam, mỗi gia đình ở đó đều nghèo, ông Từ không có văn hóa gì, người già trung thực, chỉ có thể đi theo người ta đến công trường kéo gạch, làm khuôn vác, phải kéo 1 xe đầy khuôn gạch mới kiếm được ba đồng tiền lương.

Từ Y Khả còn nhớ rõ vào 1 ngày nghỉ hè, cô đến công trường đưa cơm, dưới ánh mặt trời thiêu đốt, dây thừng kéo xe đẩy hằn sâu lên lưng trần của cha mình, cha cô mồ hôi như mưa, giống một con ngựa già cong lưng gian nan đi trước, bên cạnh nhân viên tạp vụ nói: “Cô bé, cha của người thân thể mạnh khỏe, mỗi ngày có thể kiếm tiền gấp hai lần chúng tôi.”

Khi đó nàng vừa học qua 《 Trên sông Vonga người kéo thuyền 》, nhìn cha trước mắt, thoáng chốc nước mắt cô rơi như mưa, thế nào là cái gì cơ thể cường tráng, vì cái ăn của cả nhà ông không thể không liều mạng. Từ nay về sau cô càng thêm quý trọng mỗi một phân tiền.

Sau này bố cô bởi vì ngẫu nhiên có cơ hội chuyển đến thành phố Giang Nhạc, ban đầu chính là mở 1 cửa hàng nhỏ, bán đình ốc, thanh sắt... Sau lại chậm rãi nhận một ít tiểu công trình, rồi gập gờ không ít quý nhân, rốt cục đã trở thành cửa hàng thép quy mô lớn hiện nay.

Nhưng là người một nhà thói quen cần kiệm vẫn như cũ chưa từng thay đổi, dù sao cũng là từ 1 nơi nghèo khó, đi lên từ sự nghèo khó, sự sợ hãi của người nghèo, theo cách nói của ông Từ chính là, thật sự vô cùng sợ!

Từ Y Khả ở phòng ngồi nửa ngày, kết quả ồn ào không cho phép cô muộn nhân đến bây giờ còn đồ ở trên đường. Từ Y Khả treo điện thoại đi đến toilet.

Lúc trở về ở hành lang, Từ Y Khả nghe thấy âm thanh rên rỉ, dừng lại hai giây lẳng lặng nghe xong lại chẳng nghe thấy gì, cô nàng hoài nghi chỉ là ảo giác, phòng cách âm luôn luôn tốt lắm sao lại có thể nghe thấy được tiếng vang.

Cô vừa nhấc chân muốn đi, cửa phòng đột nhiên mở ra, một bàn tay đầy máu nắm chặt mép cửa, một người đàn ông cả người bị thương đang nằm trên mặt đất, hướng cửa đi, Từ Y Khả còn chưa kịp la lên vì hoảng sợ, ngay lập tức đôi tay bị chảy máu bị 1 đôi giày da đè lên, trên người đàn ông kia phát ra 1 tiếng kêu thảm thiết.

Từ Y Khả ngu ngốc hướng theo đôi giày da kia, tầm mắt chậm rãi di chuyển hướng lên trên.

Chủ nhân của đôi giày da là một người đàn ông với cái đầu bóng lờng, lúc này đang là mùa đông thế nhưng chỉ mặc một chiếc áo khoác đen, hở ra 1 khối cơ bắp, trên cánh tay có hình xăm dị thường dữ tợn.

Từ Y Khả phản ứng chậm nửa nhịp sau đó bất giác thét chói tai ra tiếng, xuyên thấu qua cánh cửa, cô đã thấy rõ tình cảnh trong phòng, ba người đàn ông trẻ lúc này đang ngồi đối diện cánh cửa, nhìn phía trước cánh cửa, phía sau họ đứng một hàng ăn mặc gọn gàng trong bộ đồ vệ sĩ đen. Từ Y Khả nhớ lại ba người đàn ông hôm nọ, có một người là cô sếp hôm đó ở công ty giải trí Thiên Tinh đựng vào!

Trong phòng Trần Mặc Dương nghe được thét chói tai Từ Y Khả, đặt ly rượu xuống nhìn về phía Từ Y Khả, bốn mắt nhìn nhau một khắc, Từ Y Khả căn bản đã sợ tới mức quên dời tầm mắt, rằng không ngừng run cầm cập. Sau một lúc lâu một bên khóe miệng Trần Mặc Dương nhếch lên, cười tưa như không, ngón trỏ hơi hơi nâng nâng, vệ sĩ lập tức hiểu ý khép lại cánh cửa, cũng khép lại cả thế giới mà Từ Y Khả không thể tưởng tượng nổi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Giấc mơ đẹp khó lặp lại

Khi vừa hoàn hồn Từ Y Khả bắt đầu chạy như điên, cảnh tượng như vậy tưởng chừng chỉ gặp trong phim ảnh nhưng rõ ràng đang diễn ra trước mắt mình.

Thì ra những gì trên tivi diễn đều là thật sự, cuộc sống này cũng có mặt đen tối như vậy, nơi đây là khách sạn cao cấp thế nhưng vẫn diễn ra một màn đâm máu.

Đẩy cửa phòng ra, bố mẹ của mình cùng em trai đều đã đến, nhìn thấy người nhà Từ Y Khả mới cảm thấy rốt cục là mình đã trở về tới nhân gian, tâm trạng hỗn loạn cũng đã bình ổn trở lại một chút.

Từ Y Trạch nói:

- Chị, chị đã chạy đi đâu vậy?

Từ Y Khả mặt mày vẫn còn xanh lét nói:

- Đi toilet. Đáng chết thúc giục chị lại đây, kết quả bố và em còn muộn!

- Muốn trách thì trách mẹ vẫn kéo dài không ra cửa.

Bà Từ nói:

- Con ở chỗ này cũng sẽ không chạy, con gấp cái gì thật không có tiền đồ!

Bà Từ đã gần năm mươi nhưng nhìn khuôn mặt bà không ai bảo vậy . Bà còn là con buôn giỏi giang. Trong nhà mọi chuyện lớn nhỏ như chuyện ông Từ gây phiền hà phần lớn cũng đều là do bà đứng ra lo liệu, ông Từ cũng thường xuyên lái nhai rằng nhưng quả thực nếu không có bà thì sẽ không có gia đình ngày hôm nay.

Ở điểm này, Từ Y Khả không có sự di truyền từ mẹ. Đối với tất cả mọi chuyện đều phản ứng chậm chạp chút, so với người khác cần nhiều gấp đôi thời gian để tiêu hóa.

Trong phòng, Từ Y Trạch chăm chú nhìn tất cả đồ vật rồi tấm tắc không dứt miệng khen đồ ăn ngon. Lâu nay anh luôn mơ giấc mộng đến khách sạn Kim Đình để được chiêm ngưỡng. Hôm nay đột nhiên mong ước được thực hiện, dường như anh hưng phấn vô cùng, ánh mắt anh đã nói lên điều đó .

Từ Y nhìn thế không khỏi khinh bỉ:

- Mị tục! (tầm thường, thông tục)

Từ Y Trạch chặc chặc hai tiếng:

- Chị , nếu hôm nay không có em, chị còn lâu mới có cơ hội tới đây, có phải vậy không bố?!

Ông Từ cố ý cau mày nói:

- Về sau làm việc cho tốt sẽ cho con đi ăn !

- Yeah!

Bà Từ cũng nịnh vuốt đầu con:

- Như là đem tiểu tử nhà người đối bụng mấy hôm cho tới bây giờ mới được ăn!

Từ Y Khả buồn cười , trong lòng đã có chút chua xót. Từ Y Trạch tiểu tử này từ nhỏ đã là cậu bé đáng thương, hẳn so với Từ Y Khả nhỏ hơn bốn đến năm tuổi. Lúc học tiểu học Từ Y Khả nắm tay hắn đi học mẫu giáo, hắn thích ngồi trên cùng bàn cái kia ẩn biến đồ hình kim cương song tăng lại co rút thành hộp bút , mỗi ngày đi học đều đi qua cửa hàng văn phòng phẩm để xem cái đồ chơi đó.

Hắn cũng ngoan, biết trong nhà mình không có tiền, hắn cũng biết đó là hàng xa xỉ phẩm, chưa bao giờ làm ầm ĩ ầm ĩ đòi mua , nhưng trong mắt lại toát ra sự khát khao làm cho Từ Y Khả đau lòng, cô đã dám giảm đi nửa tháng tiền cơm trưa để mua về đưa cho hắn.

Lên cấp hai , hắn lại nhìn rồi thích máy chơi game giống của thằng Tiểu Béo nhà bên cạnh, cô lại giảm đi một tuần sinh hoạt phí vụng trộm mua cho hắn.

Lúc bà Từ phát hiện hắn đã hoàn toàn mê trò chơi không dứt được, tức giận quá bà Từ đem hai đứa con ra rồi trút cho một trận nhưng không thể thay đổi được Từ Y Trạch, hắn bỏ dở sự nghiệp học hành.

Chuyện này làm cho Từ Y Khả rất hối hận, nhưng mỗi lần vừa thấy bộ dạng đáng thương của hắn muốn thứ gì mà ba mẹ không thể đồng ý , cô lại không chịu nổi.

Từ Khả Ý nghĩ bản thân mình chịu khổ một chút cũng không sao nhưng không thể để người nhà mình chịu thiệt thòi.

Cũng may, hai năm này , Từ Y Trạch cũng trưởng thành không ít, chơi thì chơi, bình thường cũng sẽ giúp đỡ bổ việc buôn bán chăm sóc cửa hàng.

Ông Từ bình thường sẽ không uống rượu, hôm nay nhất thời cao hứng, mới uống hai ly rượu mà lập tức mặt đỏ như quan công, nói:

- Các con đều trưởng thành, tất cả đều trưởng thành rồi.

Từ Y Khả ôm ông Từ, cô làm nũng, cô từ nhỏ đã thân với bố.

Bà Từ thấy vậy có chút giận:

- Nhìn hai cha con các người đang làm cái gì kia!

Từ Y Trạch giờ giờ máy ảnh trong tay lên:

- Chị, thời khắc vĩ đại này , chúng ta chụp một tấm ảnh gia đình kỷ niệm đi!

Nhiều năm sau Từ Y Khả nhìn tấm ảnh chụp duy nhất của gia đình này hai mắt đầm lệ mông lung, chụp tấm ảnh trên đối với cô thật không có khả năng . Cả nhà vui cười truyện trò tề tụ như vậy đối với cô sau này mà nói là khó có thể thực hiện.

Biến cố đến như vậy, giống một cơn ác mộng giống như sinh ly tử biệt!

Buổi tối, Từ Y Khả muốn ngủ liền, bà Từ mang một chén canh ngân nhĩ hạt sen tiến vào, nói:

- Hôm nay ăn thứ đó đầy mỡ, không uống ít canh để thanh tịnh người nếu không ngày mai lại bị nóng.

Từ nhỏ đối với mẹ mình, Từ Y Khả vừa là ý lại lại vừa có chút sợ sệt. Đôi lúc bà Từ chỉ cần một ánh mắt nghiêm khắc là Từ Y Khả đã run lên, nhưng dù sao cũng là mẹ con, bà Từ thương con gái cũng là thương đến tâm can không thể không quan tâm cô.

Ở cái nhà này, bố cô sắm vai là từ phụ, mẹ cô ngược lại là nghiêm mẫu.(bố hiền , mẹ nghiêm khắc)

Từ Y Khả uống được hai thìa, đột nhiên nhớ gì đó, rồi từ ngăn kéo lấy sổ tiết kiệm của mình đưa cho mẹ, nói:

- Mẹ, đây là hai tháng tiền lương của con, về sau hàng tháng con đều gửi tiền lương vào thẻ nhé.

Bà Từ buồn cười, mở ra nhìn rồi nói:

- Tiền lương của con có được bao nhiêu đâu, có đủ cho con tiêu không, thôi mẹ trả lại cho con !

Từ Y Khả kiên trì:

- Sau này sẽ nhiều lên.

Bà Từ lắc đầu:

- Không cần, con hãy giữ lấy, con gái cần tiêu sài nhiều nào là quần áo đồ trang điểm, hộp mặt bạn bè đều cần đến tiền, không cần tiết kiệm quá, lúc nên sài thì cứ sài!

- Mẹ, mẹ cầm đi, con biết nhà mình gần đây cần tiền , cần một ít vốn .

Bà Từ nói:

- Ba con rất nóng vội muốn mua ngay cửa hiệu mặt tiền kia . Mặc dù có cho vay nhưng ngay lập tức rút năm sáu mươi vạn đối với chúng ta mà nói cũng rất khó khăn, cùng lắm thời gian gần đây khó khăn, nhưng sau này sẽ tốt hơn.

- Như vậy cũng tốt, tuy rằng hơi vất vả một chút,nhưng ít nhất mình cũng có cửa hàng riêng, không cần lo lắng chuyện chủ cho thuê nhà nữa.

Bà Từ vuốt tóc con gái nói:

- Y Khả, mẹ trước kia không cho con yêu đương là vì con còn nhỏ, hiện tại con đã có công việc, giờ nên xem xét vấn đề này . Trước kia có lẽ người ta không thích là vì chúng ta nghèo, hiện tại chúng ta đã có nhà rồi, so với người khác cũng chả kém là bao nhiêu, nếu gặp được người thích hợp con hãy quan tâm chút.

Từ Y Khả cũng nhìn thấy trong mắt mẹ mình hiện lên một tia lo lắng muốn nói nhưng rồi lại thôi. Vì sao ư?? Vào năm học cấp ba , một đêm Từ Y Khả trở về với bộ quần áo xộc xệch làm cho cha mẹ lo sợ không thôi , không cần tưởng tượng cũng biết đã xảy ra chuyện gì, một đêm kia cô sợ tới mức hồn bay phách lạc, lúc về nhà cả đêm ngay cả nói cũng không nói một lời bố mẹ lại càng không dám ép hỏi.

Sau cô lại mở miệng , nói cô vừa tránh được một tai họa, nhưng cha mẹ chỉ nghĩ là cô muốn trấn an người nhà thôi, một cô gái tay ngay cả trời gà còn không chặt bị lọt vào tay của một đám lưu manh làm thế nào mà có thể toàn vẹn trở về được, nhưng ngày thi vào trường đại học ngày càng đến gần, bố mẹ cũng không dám nhắc nhiều tới chuyện đó.

Khi đó gia đình cô vẫn chưa mua nhà, trên lầu là nhà của chủ nhà, nhìn thấy cô đêm đó chật vật trở về thì cứ tò mò muốn biết rõ.

Con gái của chủ nhà cũng học cùng trường với Từ Y Khả , đến trường tung tin đồn rằng Từ Khả bị cưỡng bức, bạn học khác dùng ánh mắt khinh thường để nhìn cô. Ngay cả người bạn thích cô cũng không tin tưởng cô, thậm chí các vị lãnh đạo ở trường cũng gọi cô lên để tìm hiểu tình huống, Từ Y Khả hết đường chối cãi, cũng không dám về nhà kể với bố mẹ bởi vì cô sợ bố mẹ cũng bị áp lực.

Chuyện như vậy thường trở thành đề tài và đối tượng lớn nhất bị bàn tán , thành phố lớn như Giang Nhạc cũng không ngoại lệ.

Xung quanh hàng xóm họ hàng tìm mọi cách đến hỏi thăm, bà Từ là một người sĩ diện, nhìn con gái mệt mỏi như vậy lại chỉ thấy thương xót , đối với người bên ngoài thì chỉ chỉ có thể làm ngơ, nói cái gì cũng không có thừa nhận.

Thời gian ấy, Từ Y Khả cứ nhìn về mặt u sầu của mẹ và nỗi lo lắng không yên của người trong nhà cô chỉ hận không thể chết đi cho xong, cảm thấy ánh mắt của mẹ mình không giống như xưa, cô lại tự trách mình, cô hại bố mẹ, hại bố mẹ mình bị người đời chê cười!

Đây là lý do cô chọn trường đại học xa xôi phía tây kia, bốn năm chưa từng trở về một chuyến. Nhưng là cô thật sự không có làm sai cái gì, vì sao không ai tin tưởng cô đêm đó không gặp chuyện không may! Cho đến hôm nay, Từ Y Khả vẫn như cũ cảm thấy chuyện này mẹ của cô không thể quên đi được.

Tiền mẹ, Từ Y Khả lẳng lặng nằm ở trên giường, tự dung nhớ tới sáng hôm đó gặp Hàn Việt, nghe nói anh ta vừa kết hôn , mà đối với mình, kết hôn còn lại chuyện rất xa xôi, cô gái nào chả có chút mơ mộng được mặc áo cưới trắng cùng người mình yêu sống đến già. Vào thời điểm cô trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích thì anh ta lạnh lùng rời xa cô, cô sao còn dám ảo tưởng gì! Hắn ở trong lòng cô giờ như một con dao đâm vào tim , làm cho cô

hiểu được cái gì mới đâu!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Nếu không đồng ý

Sáng sớm thứ hai vừa bước vào đài, bà cô hồ liền phụng phịu bảo cô đến phòng họp. Dọc đường đi, Từ Y Khả nom nớp lo sợ, cuốn phim phải nộp cô đều đã giao, gần đây bản thân cô cũng không làm cái gì sai. Trong lòng ai oán, sao ở trong tay bà cô hồ thủ hạ của bà ăn com lai khó như thế, nàng quyết định về 135 ngày đều ăn chay!

Từ Y Khả theo sau, khép cửa lại cúi đầu, chậm chậm đợi bà cô hồ nổi bão.

Bà cô hồ ho khan hai tiếng nói:

- Đạo diễn Phùng bên kia thiếu một người cắt nối biên tập, từ hôm nay trở đi cô hãy qua đó làm đi!

Từ Y Khả như thể bị một khối đá trên trời rơi xuống làm mất ý thức, mở to đôi mắt ra yếu ớt nói:

- Đạo diễn Phùng?

Bà cô hồ không kiên nhẫn nhưng vẫn giải thích:

- Lần trước đạo diễn Phùng nói chuyên mục “Đường danh nhân” thiếu một người cắt nối biên tập, tôi thấy cô bình thường biểu hiện cũng không tệ lắm liền đề cử cô với ông ta, ông ta đã xem một vài chương trình cô làm, hôm nay bảo cô qua.

Đối với lời nói của bà cô hồ, Từ Y vẫn nửa tin nửa ngờ, tuy rằng bình thường cô cần cù thật thà, cẩn trọng, nhưng ở đài suy cho cùng cũng chỉ là một viên tiểu tốt nếu không có cấp trên tiến cử, ai mới biết đến cô!

Nhất thời hình tượng của bà cô hồ trong mắt Từ Y cũng lớn hơn, những thù mới hận cũ lúc trước hoàn toàn trở lên bé nhỏ không còn đáng kể, cảm động đến rơi nước mắt:

- Cảm ơn tổ trưởng!

Bà cô hồ ngay lập tức lại lên mặt:

- Đi qua đó làm việc cho tốt, đừng nghĩ giống bên này lại đục nước béo cò.

Từ Y Khả ở trong lòng bĩu môi, một câu trên vừa mới nói cô làm được việc.

Nhưng trên mặt vẫn là nụ cười đến vô cùng ngọt ngào: - Vâng, em sẽ làm thật tốt!

Chờ bà cô hồ đi rồi, Từ Y Khả mới hoa chân múa tay vui sướng tột cùng.

“Đường danh nhân” là chuyên mục chủ yếu của nhà đài, tuy rằng yêu cầu công tác có nghiêm khắc một chút nhưng tiền lương cao, phúc lợi tốt, quan trọng hơn là có cảm giác làm việc! Về sau cùng làm việc với nhiều cộng sự tinh anh không bao giờ phải nghe tên Triệu Nham kia chê cười nữa, không bao giờ phải vừa làm việc chết mệt còn phải chịu Thi đại mỹ nhân vui vẻ làm về ta đây nữa!

Từ Y Khả thu xếp một ít thứ rồi chạy đi tìm đạo diễn Phùng, đúng lúc đạo diễn Phùng đang triệu tập mọi người họp, thấy trước mắt nhưng cô vẫn còn ngần ngại, lập tức nhớ tới chuyện, nói:

- Em là Từ Y Khả!

Vung tư liệu trong tay lên nói:

-Đi, cô cũng theo vào họp!

Từ Y Khả toát mồ hôi lạnh, quả nhiên là hiệu suất cao!

Đạo diễn Phùng đơn giản giới thiệu với mọi người Từ Y Khả, sau đó liền ra lệnh một tiếng họp, đang ngồi đồng sự đều làm việc cùng nhau trong đài, bình thường trong đài mọi người đều đã gặp mặt nhau cho nên mọi người gật đầu một cái xem như hoan nghênh nhập đội, so với Từ Y Khả tưởng tượng có

lẽ là thuận lợi hơn.

Từ Y Khả vui mừng, đôi ngũ tinh anh quả nhiên là không giống với người khác, không nói một câu vô nghĩa, ngồi năm phút Từ Y Khả đã có thể theo chủ đề.

Đường danh nhân kỳ này phỏng vấn khách quý là nhân vật chính khách cấp tỉnh, người được đề cử làm chủ tịch tỉnh, trong vài năm gần đây thì đây là một ứng cử viên đáng gờm cho nên hôm nay mới có nhiều vấn đề như vậy. Đối với loại khách quý này phỏng vấn chừng mực, rất khó nắm bắt, một mặt để làm nổi bật hiệu suất của mình, lại không thể làm cho người ta phản cảm, không thể để ra một sai lầm, cấp trên trách tội xuống dưới, thậm chí đến bát cơm cũng khó giữ.

Tan họp xong đạo diễn Phùng đem bản kế hoạch này đưa cho Từ Y Khả, nói:

- Trở về xem tư liệu kĩ một chút, ngày kia phỏng vấn ở nhà phó chủ tịch Trần, cô cũng đi theo đi, cô sau này có thể giúp đỡ trong công việc chế tác.

Buổi tối Từ Y Khả xem tư liệu thật kĩ, kinh hãi, ngay lập tức gọi điện thoại đến cho Văn Kỳ:

- Cậu lần trước nói cái gì mà Giang Thành tam thiếu, có phải có một tên tên là Trần Mặc Dương không?

Văn Kỳ đại khái lại uống say dường như nằm trên giường như lợn chết, âm thanh yếu ớt, còn ợ lên một cái rồi nói:

- Đúng vậy, Trần Mặc Dương, Trần thiếu gia, mà sao ...?

- Tổ hôm nay phát hiện Trần Mặc Dương chính là con của phó chủ tịch Trần!

- Ha ha... Thật thông minh, chuyện bí mật như vậy mà cũng bị cậu phát hiện, Từ Y Khả!

Từ Y Khả trong lòng như bị mắc nghẹn bỏ qua lời mỉa mai của Văn Kỳ, nói:

- Tổ thật sự không biết, không phải cậu bảo Trần Mặc Dương hỗn xược sao?

- Cậu biết cái gì, bố hấn làm quan, con theo hắc đạo, hắc bạch lưỡng đạo đầy đủ hết... cái này gọi là cả hai tay đều nắm vững, hai tay đều có năng lực...”

- Văn Kỳ, tổ ngày kia phải đi theo phỏng vấn, khẩn trương quá... cậu đã từng gặp qua Trần Mặc Dương chưa, tổ ở đây đều không có ảnh chụp của anh ta... Văn Kỳ... Văn Kỳ...

Điện thoại chỉ còn nghe thấy tiếng mơ hồ không rõ âm thanh của Văn Kỳ, Từ Y Khả bắt lực cúp máy điện thoại, chết tiệt!

Vào ngày đi phỏng vấn thời tiết vẫn lạnh kinh khủng như thường, buổi sáng ra khỏi nhà Từ Y Khả mặc một cái áo khoác thật dày.

Đến giữa trưa lúc mọi người xuất phát, Từ Y Khả tròn tròn mắt khi thấy các chị đồng nghiệp của mình ai nấy đều ăn mặc mỏng manh tinh tế, cho thấy kinh nghiệm phong phú, đặc biệt là cô gái MC hôm nay, nhìn lại bản thân, áo khoác màu đỏ dài đến đầu gối, trông như một cô bé chạy theo giúp việc lật vạt.

Cũng may đạo diễn Phùng cũng không nói gì, Từ Y Khả chạy nhanh đến toilet để trang điểm một chút, sau đó đứng thẳng hai tay chắp ở ngực để bản thân thả lỏng một chút, như vậy xem như cũng không đến mức bị bán ra ngoài đúng không?

Thời gian phỏng vấn là vào bốn giờ chiều, người quay phim cùng đạo diễn Phùng đang ở trong nhà xem xét mọi thứ xung quanh để chuẩn bị, mọi người ai cũng có công việc của mình, chỉ có Từ Y Khả bởi vì là làm chế tác hậu kỳ nên không có việc gì cả, chỉ có thể đứng một bên chờ.

Biệt thự của Trần gia rất lớn, bên trong có một cái sân rất rộng thậm chí còn có cả bể bơi, nghe nói Trần phu nhân là con gái một của một chủ doanh nghiệp nằm trong top 10 của cả nước, cho nên làm cho Trần gia lại càng thêm xa hoa, cho dù ngôi nhà được xây dựng như cung điện cũng không ai dám nghĩ phó chủ tịch Trần tham những.

Sau này Từ Y Khả nghĩ lại nếu ngày đó không có lỡ gặp, không lỡ đánh Trần Mặc Dương, có phải sẽ không xảy ra chuyện tiếp theo hay không?

Vấn đề này đến thật lâu sau trong lòng cô mới có đáp án, cô và Trần Mặc Dương gặp nhau cùng dây dưa với nhau là duyên phận đã định, tất cả đều không có nếu.

Cô giống như một cô bé đi lạc vào thế giới của Sa-tan, đợi cho đến khi muốn chạy thì tất cả đã quá muộn rồi, cô chỉ là nhất thời tò mò muốn nhìn một chút ngôi nhà của kẻ giàu có trông như thế nào, nhưng lại không thể tưởng tượng được đang là mùa đông mà có người bơi lội, không hề báo trước bỗng dưng xuất hiện hai người đàn ông trước mặt!

Từ Y Khả theo bản năng quay lưng lại, sau lưng lại nghe thấy tiếng cười đùa trêu ghẹo

Giọng một người đàn ông ở sau lưng vang lên:

- “Dương tử, con nhóc này là ai đấy!”

Trần Mặc Dương không kiên nhẫn nói:

-”Quý mới biết là ai, không phải cậu mang đến sao?”

Từ Y Khả đưa lưng về phía bọn họ, vội vàng cúi đầu xin lỗi:

-”Thật sự xin lỗi, tôi không biết nơi này có người, tôi đi ngay lập tức.”

Không đợi cô bước ra, tên kia lại nói:

-”Ấy ... ấy... đừng vội đi, đến đây bơi cùng anh một vòng đã, quay lại đây cho anh đây xem mặt em nào...”

Từ Y Khả từ nhỏ đến lớn chỉ tiếp xúc với những bạn học nam trong trường, những ngôn ngữ hạ lưu như thế làm sao từng nghe qua, lúc này không hề do dự bước nhanh ra ngoài.

-”Đứng lại đây không được đi!”

Lần này là tiếng của Trần Mặc Dương, toát lên một sức mạnh không thể từ chối.

Từ Y Khả chỉ có thể đứng yên không động tại chỗ này, hai người đàn ông đã leo lên trên bể bơi, trên người đều chỉ mặc quần bơi, và áo khoác choàng, nước theo cơ ngực, cơ bụng chảy xuống dưới.

Từ Y Khả chợt giật mình, nhìn lại người đàn ông trước mặt, anh ta rốt cuộc là ai, vì sao lại ở chỗ này? Sao mình lại nhiều lần đụng phải hắn.

Không đợi đến khi cô sắp xếp các ý nghĩ lại với nhau, Trần Mặc Dương đã đến ngay trước mặt cô.

Anh ta một bên dùng áo choàng tắm lau tóc ướt, một bên nhìn chăm chăm vào cô, trên mặt không có gì biểu hiện gì, dường như là đang nhìn kỹ.

Từ Y Khả vẫn cúi đầu, trong tầm mắt chỉ nhìn đến thấy những giọt nước không ngừng chảy trên ngực anh.

Rốt cuộc anh ta cũng mở miệng, nói:

-”Cô là ai? Giúp việc mới đến hả?”

Vừa bị hỏi như vậy, Từ Y Khả biết là anh ta có lẽ không nhận ra cô, nên liền hòa theo anh ta nói rằng:

-”Tôi vừa mới đến đây làm thêm theo giờ.”

Từ Y Khả cảm thấy thật may mắn khi thẻ công tác của cô vừa vẫn nằm trong túi áo khoác, như vậy có gì thì cũng sẽ không gây họa đến cho nhà đài.

Nghe được Từ Y Khả trả lời, Trần Mặc Dương dường như không hứng thú nữa, lau tóc rồi lướt qua cô đi ra ngoài.

Từ Y Khả nhẹ nhàng thở ra, vừa nhấc chân, cánh tay đã bị người đằng sau giữ lại, cô thể mà đã quên rằng nơi này còn có một người đàn ông nữa.

Từ Y Khả giãy dụa:

-”Anh làm gì thế, buông tay tôi ra.”

Người đàn ông chẳng những không có buông tay, còn thuận tay đem Từ Y Khả ôm vào lòng:

-”Làm việc theo giờ ư? Nói cho anh biết một giờ được bao nhiêu tiền, hả?”

Nói xong anh ta cúi đầu di chuyển xuống mặt của cô, Từ Y Khả bị quá sức, ra sức phản kháng:

-”Tôi xin anh, đừng như vậy...”

-”Đừng thế nào hả? Anh thích em như vậy đấy, đi, chúng ta lại đi bơi một vòng...”

Anh ta xách cô đi tựa như con mèo đang đùa giỡn với con chuột, Từ Y Khả cơ hồ muốn khóc kêu lên:

-”Tôi không biết bơi“

-”Không sao cả, cởi hết quần áo, anh dạy em, cam đoan rằng em ngay lập tức sẽ biết bơi.”

Anh bắt đầu động tay động chân lột quần áo của cô, áo khoác đã cởi trên mặt đất, cảnh tượng đêm kinh hoàng kia lại ủa về, Từ Y Khả sợ hãi khóc hô lên thành tiếng, kêu cứu mạng với Trần Mặc Dương, nhưng là người đàn ông kia thậm chí tốc độ cũng không giảm, đi ra khỏi bể bơi.

Tất cả mọi người đang ở phòng khách, không ai nghe được tiếng hét của cô, hơn nữa hôm nay là ở Trần gia, cho dù đã xảy ra chuyện gì, cũng sẽ không có ai thay cô xuất đầu lộ diện.

Từ Y Khả gần như tuyệt vọng, vì sao cô luôn gặp những chuyện như vậy

Người đàn ông chỉ xuống thềm công tác bị rơi trên mặt đất của cô nói:

- “Em tên là Từ Y Khả ư, tên rất hay, anh đây thích! Em thật quen mặt, trước kia có phải đã lên giường cùng anh rồi hay không?”

Anh ta kéo cô, đem cô ném vào hồ bơi, mặc dù nước ở hồ bơi khá là ấm, nhưng cô thật sự lạnh run người, áo len trên người bị những nước nặng trĩu càng kéo cô chìm xuống, cô một hơi đã uống mấy ngụm nước, không thể thở nổi, nhưng đều làm cô sợ hãi không phải là sắp chết, mà là điều người đàn ông này làm ngay sau đó, tay hấn ta ở trước ngực của cô không ngừng vuốt ve, miệng lại hôn trên mặt cô, cắn xuống cổ cô, đang cô lột hết những mảnh còn lại trên người cô

Từ Y Khả giãy dụa trong nước rồi la hét.

Trần Mặc Dương đối với như vậy chuyện dường như là quá quen thuộc, trong thế giới của họ để chơi một người phụ nữ như thế này không phải là chuyện mới mẻ nữa, mặc kệ lúc đầu là không cam tâm tình nguyện, nhưng kết quả không một ai không bị thuần phục bởi tiền.

Nhưng mà, khi nghe được ba chữ Từ Y Khả, Trần Mặc Dương rút cuộc cũng dừng bước quay lại.

Trần Mặc Dương quay lại bên bờ nói:

- “Chính Hàn, kéo cô ta lên đi.”

Trần Mặc Dương quay lại bên cạnh bể bơi, nói:

-”Chính Hàn, kéo cô ấy lên.”

Mẫn Chính Hàn đang cao hứng, sao lại có thể dừng lại như thế được. cô gái trong ngực mình vừa diu dàng vừa mềm mại, giống như trái cây đang ở thời điểm chín mọng, toát lên mùi vị của tuổi trẻ, ngọt ngào mà không ngấy. Mà tay chơi Mẫn Chính Hàn đã nhận ra đây là một loại trái cây ngon, do đó lại càng thích thú hơn, hần không thể một tay bóp nát cô ra sau đó liếm từng giọt một, không chút dư thừa.

Từ Y Khả cảm nhận được bản thân mình bị hấn ghim chặt không thể động đây, kêu cũng không nổi, cả miệng toàn là nước từ từ chảy vào...

Mẫn Chính Hàn đem cái áo len trên người cô cởi ra, tay hấn xoa xoa tấm lưng trần, làn da của cô thật trắng mịn làm sao!

Cô chỉ biết khóc!

-”Này làn da em này thật mịn màng!”

Mẫn Chính Hàn một bên vừa mút vào gáy cô, một bên còn nghiêng đầu mơ hồ cảm thán với Trần Mặc Dương.

Trần Mặc Dương chỉ vào Từ Y Khả, giọng điệu đã xấu đi:

-”Tôi nói cậu đem cô ấy lên bờ ngay.”

Mẫn Chính Hàn nhìn con mồi sắp đạt được trong tay, lo lắng nói:

-”Dương tử con mẹ cậu chứ, không có việc gì làm sao, lại bắt đầu phát bệnh!”

Tay hấn ta vẫn không nhàn rồi, vừa nói vừa cởi những mảnh vải cuối cùng trên người Từ Y Khả ra, hai tay cởi áo ngực vứt xuống, đầu hấn cuối xuống giữa ngực cô, chăm chăm liếm mút trên ngực cô, Từ Y Khả giãy dụa một trận kịch liệt bắt đầu khóc lên.

-“Buông tôi ra... buông tôi ra...”

Trần Mặc Dương nhìn Từ Y Khả ở trong nước đã kiệt sức, mất hết kiên nhẫn nhảy xuống hồ bơi, không nói hai lời kéo cô lên bờ, động tác quá nhanh chóng, Mẫn Chính Hàn nhất thời phản ứng không kịp, đến khi giât mình lại thì người đã bị Trần Mặc Dương ôm lên rồi.

Từ Y Khả vừa lạnh vừa sợ hãi, ở trong lòng Trần Mặc Dương không ngừng run lên.

Trần Mặc Dương buông cô ra, nói: “Tự đi được không?”

Từ Y Khả cứng ngắc gật đầu, đi chưa được hai bước liền xụi lơ, không biết là vì còn sợ hay là bị lạnh quá, chân cô như nhũn ra, một chút sức lực cũng không có, áo khoác của cô cách vài bước chân, Từ Y Khả vừa định đi qua lấy chúng lại thấy Mẫn Chính Hàn leo lên bờ, hơn nữa đang đi tới phía cô, chỉ vào Trần Mặc Dương:

-”Cậu lên con điên gì nữa thế! Tôi không tin không động được vào cô ta !”

Từ Y Khả không hề dừng hình tượng khóc lên, như nhìn thấy ác quỷ, ôm lấy đùi Trần Mặc Dương:

-”Cầu xin anh , đừng để anh ta lại đây... Đừng cho anh ta lại đây”

Hai lần gặp Trần Mặc Dương đều là những tình cảnh tai họa nhưng bây giờ Trần Mặc Dương là người duy nhất có thể giúp cô, và cũng là vị cứu tinh duy nhất.

Mẫn Chính Hàn vẫn đứng ở tư thế giữ người cô, một bàn tay túm áo cô chuẩn bị kéo cô lại. Từ Y Khả dùng hết sức lực ôm chân Trần Mặc Dương, ngăn đầu nhìn anh ta, trong mắt tràn đầy nước mắt, có thể nhìn thấy được sự cầu cứu của cô.

Rốt cục, Trần Mặc Dương cũng đẩy người Mẫn Chính Hàn ra, từng chữ từng chữ nói:

-”Tôi nói không thể chạm vào cô ấy là không thể chạm vào!”

Mẫn Chính Hàn thật đúng là bị dọa, ngoại trừ có một lần vài năm trước kia, chứ anh ta và Trần Mặc Dương chưa bao giờ vì đàn bà mà gây gỗ, bây giờ thấy thái độ cứng rắn của Trần Mặc Dương như thế , nhất thời ngẩn ngơ cả người.

Trần Mặc Dương ngồi xuống ôm lấy Từ Y Khả đi ra ngoài.

Từ Y Khả cũng không biết anh ta mang cô đi nơi nào, trên người anh ta không có mặc áo làm cho cô cũng không biết nên nhìn đi chỗ nào. Tâm trạng căng thẳng, cô thực sợ hãi không biết sự tử tế của người đàn ông này kéo dài bao lâu, sợ hãi anh ta nửa đường ném cô mặc kệ.

Thế nhưng giờ khắc này chỉ có cái ôm của anh ta mới cho cô cảm thấy an toàn .

Cứ nghĩ ngợi lung tung , đến lúc anh ta buông cô xuống, thì hai người đã ở trong một phòng ngủ

Lúc đầu tóc của Từ Y Khả vốn là buộc cao lên, vừa rồi trải qua chuyện vừa rồi ở dưới bể bơi, tóc tai lộn xộn,từng giọt nước vẫn còn lăn trên má.

Đáng xấu hổ hơn là quần áo ướt đầm dãn chặt trên cơ thể, làm hiện rõ rệt phần áo ngực của mình, quả thực đối với không mặc quần áo chả có gì khác nhau . nhớ lại lúc cô vừa rồi như thế này thế này mà hắn ôm cô đi một đoạn đường, mặt Từ Y Khả thoáng chốc đỏ lên, theo bản năng dùng hai tay che ngực mình lại.

Nước trên người chảy từng giọt từng giọt xuống thấm lông, Từ Y Khả không cần nhìn cũng biết đồ đạc trong phòng toàn là đồ cao cấp, cô không dám tùy tiện ngồi xuống, chỉ có thể xấu hổ đứng một chỗ toàn thân không ngừng run rẩy.

Trần Mặc Dương buông cô xuống liền xoay người ra túm quần áo, lấy cái áo sơ mi mặc vào, quay đầu lại thấy bộ dáng của cô, thích thú nhìn chằm chằm cô gái trước mắt. Tay anh ta gài từng nút áo lại, ánh mắt lại chỉ nhìn cô, sau đó là chậm rãi kéo quần lên, vẻ mặt của hắn vẫn không thay đổi, không cười, hoàn toàn không kiêng kị gì nhìn thẳng vào cô.

Ánh mắt trắng trợn của anh ta làm cho Từ Y Khả run hơn , rốt cục anh ta cũng mặc quần áo xong, Từ Y Khả chân tay luống cuống đứng tại chỗ.

Anh ta đi tới, khoe miệng giãn ra tươi cười, kéo hai tay đang đặt trước ngực cô ra, nâng hai tay lên, nói: “Không nhỏ, 32D.”

Từ Y cũng không ngờ được đồng tác đột ngột của anh ta, á lên một tiếng kinh hoàng rồi lui về phía sau, giãn khoảng cách của hai người ra. Hai mắt lại bắt đầu ngẩn lệ.

Trần Mặc Dương trong đầu đột nhiên hiện lên một đôi mắt cực kỳ quen thuộc , tình khiết ngây thơ như vậy. Anh ta nheo mắt lại, vén tóc cô lên, hai tay nâng khuôn mặt cô lên quan sát trong chốc lát, cuối cùng đã nhớ ra, nói:

-”Là cô! Lần trước ở Kim Đình... Không, ở Thiên Tĩnh tôi đã gặp qua cô!”

Từ Y Khả chịu không nổi nữa , nói: “tôi lạnh quá...”

Trần Mặc Dương chỉnh lại điều hòa cho nhiệt độ cao lên, chỉ và phòng tắm, nói:

-”Đi vào tắm rửa đi.”

Từ Y Khả vẫn như vậy không nhúc nhích, không có áo quần thay, tắm xong muốn cô mặc gì bây giờ? Trần trường đi ra sao?

Trần Mặc Dương tất nhiên không thể kiên nhẫn hơn được nữa, trầm mặt xuống:

-”còn đứng đó làm gì, muốn tôi hầu hạ cô nữa sao?”

Từ Y Khả nghe được giọng nói không kiên nhẫn của anh ta, còn có vài phần chán ghét. Phải đối mặt với người đàn ông này thật sự rất khủng khiếp . Từ Y Khả vừa trải qua một phen khiếp vía, cũng hiểu được cô đang ở trong tình trạng như thế nào, cho nên ngay cả dũng khí ngăn mặt nhìn anh ta cũng không có , lập tức quay người đi vào phòng tắm.

Nhìn thấy dòng nước chảy xuống trên cơ thể bầm tím của mình , Từ Y Khả nước mắt không tự chủ được lại chảy xuống, ở thế giới này kẻ có tiền là kẻ có cả thiên hạ, hơn nữa ở thành phố này, không có quyền thế, không có địa vị, ai cũng có thể dẫm nát lên chân mình, càng đừng nói đến những người từ nơi khác đến như mình , từ nhỏ đến lớn cô đã nhìn thấy cảnh bố mẹ vì kiếm ăn mà phải bị bao nhiêu người làm khó dễ, phải cúi đầu khom lưng với biết bao nhiêu người.

Dù sao đây cũng là nơi của người ta, Từ Y Khả cũng không dám tắm quá lâu, may mắn thay có một chiếc khăn lông to, cô quấn quanh người.

Lúc đi ra, Trần Mặc Dương không có ở trong phòng.

Thật bất ngờ, cô nhìn thấy trên giường có đồ lót và quần áo sạch sẽ vẫn còn gần mát. Cô không hề nghĩ rằng anh ta thể mà lại chuẩn bị những thứ này cho cô.

Hơn nữa cái áo khoác trên bể bơi cũng được mang về, cô nghĩ cần cảm ơn, nhưng không biết anh ta đâu rồi .

Điện thoại di động vẫn nằm trong túi áo khoác, Từ Y Khả lấy ra đến đã thấy hơn bốn giờ, đã đến giờ phòng vấn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thì ra anh ta chính là Trần Mặc Dương

Từ Y Khả mặc quần áo vào sau đó lại đứng trước gương cẩn thận xem xét cẩn thận một vòng, cũng may là áo khoác của cô đủ dài, cho nên người khác chắc sẽ không nhìn thấy bộ đồ vừa mới thay ở trong của cô. Hơn nữa lúc cô đến đây cũng chỉ trang điểm một lớp phấn mỏng, so với bây giờ khuôn mặt không phấn son thì cũng chả có gì khác biệt, cũng không đến mức bị người khác nhận ra.

Buồn cười là rõ ràng cô là người bị hại, nhưng phải cố gắng che giấu sự thật. Đã từng rút ra được bài học, cho nên cô sớm biết rõ ràng loại chuyện này nếu bị truyền ra ngoài thì người bị tổn thương cũng chính là mình, cũng may là vẫn chưa phát sinh tình huống tệ nhất, nếu không cô cũng chả biết phải tiếp tục sống như thế nào.

Sau khi xác định mọi thứ đều ổn, Từ Y Khả mới từ từ đi xuống, dọc theo đường đi tâm trạng luôn luôn khẩn trương lo lắng gặp phải Mẫn Chính Hàn. Lúc đến phòng khách, Từ Y Khả rút cục mới nhẹ nhàng thở ra,. Xem ra ở đây mọi người đều bận rộn công việc của mình, quả nhiên không ai chú ý tới cô vừa rồi ‘Mất tích’ .

Phòng vấn đã bắt đầu, Từ Y Khả vừa mới quay lại thành phố Giang Nhạc nửa năm, nhưng ít nhiều gì cũng biết đến phó chủ tịch Trần, thường nhìn thấy ông trong bộ đồ vest trắng tắp đứng trên bục hội nghị trên ti-vi hay cùng một đám người đi thị sát các khu vực. Hôm nay khó khăn lắm mới thấy được ông trong bộ trang phục thường ngày, trông ít uy nghiêm hơn chút , và dễ gần hơn.

Mặc kệ vấn đề cá nhân của ông Trần Chính Quốc như thế nào, nhưng những nhận xét bên ngoài vẫn không sai. Ông thật sự đã vì thành phố Giang Nhạc này làm không ít chuyện.

Bà Trần vừa nhìn thấy đã biết là một người phụ nữ khí thế mạnh mẽ, mái tóc tao nhã búi sau đầu, lúc trả lời câu hỏi cũng lưu loát , đôi khi lại quay lại hỏi người chủ trì một hai vấn đề sắc bén, làm cho Triệu Vĩnh Lâm nổi tiếng là người phản ứng nhanh nhẹn trong mỗi buổi phỏng vấn đều không nhận được liên tiếp đồ mồ hôi lạnh.

Nếu lúc này Từ Y Khả vẫn không biết người đàn ông ngồi ở bên cạnh vợ chồng Trần Chính Quốc là ai, thì cô sẽ chết .

Chỉ là cô không nghĩ đến anh ta chính là Trần Mặc Dương. Người mà được gọi là người đứng đầu Giang thành tam kiệt. Mà bản thân cô không chỉ mới một lần gặp qua anh ta, bây giờ nghĩ lại mỗi lần gặp anh ta đều ‘Tình phong huyết vũ’ (đấm máu tanh nồng, mưa máu, gió tanh).

Lúc này Trần Mặc Dương hai chân bắt chéo lên nhau, người tùy ý dựa vào sofa, hai nút áo sơ mi nói lỏng, có thể nhìn thấy làn da màu đồng của anh ta. Trên mặt lộ nụ cười thân thiết, như quý công tử tao nhã. Giống như người lúc này cô vừa mới gặp hoàn toàn là hai người khác nhau.

Đối với câu hỏi của người chủ trì xinh đẹp, anh ta trả lời một cách nhanh nhẹn mà lại hài hước , làm cho tất cả nhân viên ở đây không thể không cười lên mà tạm thời quên đi những tin đồn kinh hoàng của anh ta.

Nhưng mà Từ Y Khả nhưng lại cười không nổi, cô cảm giác người đàn ông trước mắt thâm sâu không lường được, nội tâm phỏng chừng như một cái hố không đáy. Bất chấp tất cả mà bị ngã vào, chết không có chỗ chôn. Nhưng là hiện tại cô không ngừng bị dụ hoặc nhìn vào người kia, đã nhìn vào bên trong phòng, hơn nữa người đã vào , chỉ để muốn nhìn rõ hơn.

Từ Y Khả nhìn thấy anh ta liền nhớ lại cảnh cô vừa mới nằm trong lòng anh ta, vòng tay đặt trên thắt lưng cường tráng, nhớ tới hai tay của anh ta kéo hai tay đang đặt trên ngực của cô, bỗng dừng lại đỏ mặt. Nhất là anh ta dường như vô tình mà cố ý thỉnh thoảng liếc nhìn cô một cái, Từ Y Khả càng cảm

thấy mình ở trước mặt anh ta trắng trợn không chỗ an thân. Giống như mình và anh ta có một bí mật gì đó không thể cho ai biết.

Từ Y Khả ở trong lòng âm thầm cầu nguyện cuộc phỏng vấn này có thể kết thúc sớm một chút, để cô nhanh chóng thoát khỏi cảnh đề phòng lo lắng. Nội tâm của cô còn chưa đủ mạnh mẽ, để xem như chuyện kinh hoàng xảy ra lúc này như không có chuyện gì.

Cuối cùng cuộc phỏng vấn kết thúc là thời gian ăn tối, Trần Chính Quốc không biết có phải muốn thể hiện mối quan hệ thân thiện với quần chúng, và phẩm chất tốt đẹp của mình hay không, mà ông ta rất nhiệt tình kiên trì mời đoàn nhân viên ở lại đi ăn cơm. Đạo diễn Phùng từ chối không được cũng đành “cung kính không bằng tuân mệnh”.

Tại phòng ăn, người giúp việc đã mang thức ăn lên, Từ Y Khả nghĩ thầm may mà bàn ăn Trần gia cũng đủ dài, bằng không này đông nghìn nghịt mười mấy người như thế này làm sao mà ngồi đủ.

Trần Mặc Dương là người cuối cùng ngồi xuống anh ta thật tự nhiên ngồi bên trái Từ Y Khả, Từ Y Khả cũng ra vẻ tự nhiên không làm một hành động gì cả, ai bảo chỉ có chỗ cô ngồi là bên tay trái cũng trống bên tay phải cũng không có người, cũng không biết lúc ấy cô ngồi thế nào, sao lại tự cô lập mình như vậy.

Từ Y Khả rốt cuộc trẻ tuổi vẫn không có kinh nghiệm, không biết quy củ trên bàn ăn, theo truyền thống Trung quốc, vị trí bên cạnh của cô là chỗ ngồi dành cho chủ nhà mọi người trong lòng ai cũng biết, tất nhiên không dám tự tiện ngồi xuống, nhưng có lẽ là Trần gia không quá chú trọng cái này, Trần Chính Quốc không ngồi ở cái kia vị trí đấy, cho nên chỗ ngồi kia vẫn còn trống, thế nhưng ngược lại là cuối cùng Trần Mặc Dương lại ngồi vào.

Nếu như là Trần Mặc Dương ngồi bên cạnh cô, cô cũng có thể chấp nhận được, nhưng vì sao Mẫn Chính Hàn cũng vào đây ngồi, cô tro mắt nhìn anh ta ngồi ở cái vị trí duy nhất không có ai ngồi kia, bên tay phải của cô.

Từ Y Khả nhìn lại tiếng thét chói tai, trên mặt không hề thay đổi, lặng lẽ, trong lòng bàn tay đều chảy mồ hôi lạnh, trong lòng dường như lại vô cùng bồn chồn, tim đập thình thịch như tiếng trống, tim đập nhanh đến nỗi không thể giữ bình tĩnh nổi.

Trước mặt bao người thế này cô tất nhiên không lo lắng Mẫn Chính Hàn còn có thể làm gì cô được, nhưng là cô sợ anh ta nhắc lại chuyện vừa rồi trước mặt mọi người, hay có thể là lời nói ám muội nào đó, anh ta là kẻ không biết xấu hổ, nhưng cô còn muốn làm người, hơn nữa hôm nay ở đây một bàn toàn là cấp trên, đồng nghiệp của cô, nếu làm cho bọn họ nghĩ rằng cô là người không đứng đắn, về sau cô làm sao có thể làm việc ở đài nữa.

Từ Y Khả trong lòng nghĩ lại thấy bất an, đầu cúi xuống càng ngày càng thấp, cái trán thấp hơn xú nữa là chôn cả mặt vào bát, cô chính là người không có tiền đồ như vậy, ngay cả ngẩng đầu nhìn cũng không dám sợ nhìn rồi sẽ sai phạm gì, giống như mọi chuyện đều là lỗi của cô.

Cô thậm chí cầu nguyện cho Mẫn Chi Han bị mất trí nhớ, không thể nhớ ra cô chính là người vừa bị hấn trên ghẹo ở bể bơi, suýt nữa đã bị anh ta coi hết đồ.

Dĩ nhiên trí nhớ Mẫn Chính Hàn hoàn toàn không có vấn đề, Từ Y Khả chỉ là không hiểu, người đàn ông ác liệt này, anh ta rõ ràng vừa mới tán dương cô chủ trì xinh đẹp như hoa, khí chất tao nhã, cái gì mà vua truyền thông, anh ta thật giỏi nịnh bợ, nào biết ngay sau đó anh ta đột nhiên đã quay lại trước mặt cô, không hề quá độ nói: “Em gái làm theo giờ, cho dù em có đem cái mặt dán xuống bàn anh cũng nhân ra em.”

Tay Từ Y Khả run lên, chiếc đũa rơi xuống bàn, vài người ngồi gần đấy cho dù không thông minh cũng hiểu ra, chẳng qua ngại lễ tiết, không có hỏi. Mẫn Chính Hàn còn cố ý không giải thích, lại gấp một miếng, còn chăm đồ gia vị đưa đến trong bát của cô, về mặt ân cần:

-”ăn thử xem”

Vài đồng nghiệp nhìn cô với cặp mắt kì lạ, có lẽ đều thắc mắc vì sao trong thời gian kỳ quái ngắn ngủi ấy làm sao cô có thể dây dưa với Mẫn Chính Hàn. May thay đạo diễn Phùng cùng vợ chồng Trần Chính Quốc đang nói chuyện về sự phát triển ở đài, những bộ phận nào hấp dẫn... không chú ý đến phía cô ở bên này.

Từ Y Khả thấy ánh mắt chờ đợi của anh ta, miễn cưỡng ăn miếng cá, không nhai trực tiếp nuốt xuống

Vị mù tạc làm cô cay đến chảy nước mắt, Mẫn Chính Hàn lại nhanh nhẹn lấy nước cho cô, gấp gấp vuốt lưng giúp cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Không chỉ mất thể công tác

Sau đây Mẫn Chính Hàn cứ như vậy tận tình phục vụ cô, cũng chả nói chuyện với người khác, một bên người nghiêng qua Từ Y Khả, mỗi lần cô nhắc đũa lên, ngay lập tức anh ta gấp thức ăn cô muốn vào bát cô, sau đó lại cứ nhìn chăm chăm xem cô ăn. Còn chu đáo hơn cả tiểu thái giám phục vụ Từ Hy Thái Hậu.

Từ Y Khả trong lòng không ngừng kêu khổ, người đàn ông này chắc chắn là cố tình trêu chọc cô, hơn nữa diễn xuất rất chuyên nghiệp, trong đôi mắt hào hoa của anh ta mang theo ba phần là bốn cợt, bảy phần tình cảm, chính là liếc mắt đưa tình. Thậm chí bây giờ đến cả Bà Trần cũng nhìn cô với ánh mắt kì lạ.

Từ Y Khả liếc trộm qua Trần Mặc Dương, anh ta chỉ chăm chú nghe Triệu Vịnh Lâm nói chuyện, kiểu như không mấy để ý đến việc của cô.

Từ Y Khả đột nhiên có chút hờn giận, vừa rồi cho dù là nhất thời hứng lên anh ta còn ra tay cứu cô, bây giờ có người đẹp ở bên cạnh, anh ta làm gì còn quan tâm đến sự sống chết của cô nữa.

Trên bàn, Mẫn Chính Hàn Việt càng lúc dựa càng gần, hơn nữa người gần như ngã trên người Y Khả.

Từ Y Khả nhỏ giọng chống đối:

- “Anh đừng như thế được không?”

Kết quả anh ta cũng nhỏ giọng thì thầm vào tai cô:

-” Sao thế, nếu là người khác anh còn không rảnh phục vụ đâu!”

Cảnh này vào mắt người khác cứ như một đôi tình nhân vô cùng thân thiết, Từ Y Khả quả thật muốn nổi tung, cô lên dùng tay chọt vào thắt lưng anh ta ở dưới bàn, kết quả ngược lại bị anh ta giữ chặt lấy tay. Cuối cùng bữa ăn cũng xong, cô lấy cớ đi toilet để tránh trước, rốt cục cũng thoát khỏi nanh vuốt của Mẫn Chính Hàn.

Cô đâu biết lúc cô vừa bước vào toilet, Mẫn Chính Hàn liền đi theo sau cô, xoay cô một vòng, khóa cửa lại, nhốt Y Khả trong phòng vệ sinh.

Từ Y Khả bực mình, dùng sức đẩy anh ta:

-”Anh làm gì đấy, đi ra ngoài.”

Anh ta xoay người chặn cánh cửa lại, một bên giữ lại tay cô nói:

-”Đừng lộn xộn, đừng lộn xộn, anh chỉ muốn nói lời xin lỗi với em thôi, không hề có ý gì khác.”

Từ Y Khả hỗn hên: “Cái gì mà anh với không anh, ai là em của anh, anh tránh ra đi, tôi muốn đi ra ngoài.”

-”Vừa rồi là anh nhất thời rối rắm, anh xin lỗi em, em xem, lúc này lúc ăn cơm không phải anh chăm sóc em hết mình ư, cái này coi như bù đắp lại rồi, đừng không?”

Anh ta không nói đến chuyện này còn được, vừa nhắc đến Từ Y Khả càng bực mình, lấy cơ hội liều mạng cào vào tay anh ta:

-”Đồ lưu manh, đồ hạ lưu, ai cần anh chăm sóc, tránh ra...”

Mẫn Chính Hàn cảm thấy đối phó với cô như thế này thật mệt mỏi, một tay ôm lấy cô vào trong ngực, làm cô không thể động đậy, miệng thì nói:

-”Đúng, đúng, anh lưu manh, anh không phải là người tốt, là anh sai, em đừng tính toán với anh nữa nhé. Em xem, đánh em cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi, bỏ qua đi đừng giận dỗi nữa, được không?”

Từ Y Khả từ nhỏ đến lớn ghét nhất là hạng người miệng ăn nói ngọt xớt như vậy đấy, lại nhớ lại cảnh anh ta trêu ghẹo cô ở bể bơi, thù mới hận cũ, hận không thể ngay lập tức cho hắn ta một cái tát, nhưng là tình thế không cho phép, đành phải nhỏ giọng nói:

-” Anh hãy buông tay trước đi.”

-”Vậy là em đã tha thứ cho anh rồi hả? .”

-”Anh cứ buông tay trước đã.”

-”Em tha thứ cho anh trước đã.”

-”Thả tôi ra đi!”

-”Em không tha thứ cho anh, anh sẽ hôn em ngay đây.”

Anh ta cúi thấp đầu xuống thật, môi gần chạm được đến môi cô.

Từ Y Khả hét lên, vội vàng nói:

-”Được tôi tha thứ, tha thứ cho anh.”

Mẫn Chính Hàn dường như có chút thất vọng, vẫn không buông tay:

-”Vậy em hãy hứa là em cho phép anh theo đuổi em nhé.”

-”Anh đừng có một bước lại gần tới một bước.”

-”Không đồng ý ư? Anh sẽ...” Anh ta lại muốn dùng kẻ cũ.

-”Tôi đồng ý, tôi hứa, anh buông tay ra đi!”

Chàng công tử này, có lẽ thích trêu chọc cô như mèo vờn chuột, chỉ cần cô ra khỏi đây, không tin anh ta có thể quấy rối cô được.

Mẫn Chính Hàn quả thực thả cô ra, nhưng hai tay vẫn nắm lấy bắp vai cô:

-”Được rồi, từ ngày mai anh sẽ bắt đầu theo đuổi em, em sống ở đâu? Anh mai sẽ đến đón em đi làm.”

Từ Y Khả không thèm để ý đến anh ta, vừa được thả ra liền mở cửa đi ra ngoài, Trần Mặc Dương đã đứng ở trước cửa, Từ Y Khả phát hiện mắt anh ta đang nhìn trên cánh tay của Mẫn Chính Hàn khoắc lên vai cô. Cô theo bản năng vận vẹo người, muốn thoát ra.

Mẫn Chính Hàn không chịu, giống bạch tuộc ôm càng chặt, nhìn Trần Mặc Dương nói:

- “Dương tử, cậu đến vừa đúng lúc, cậu xem tớ vừa làm hòa với cô em làm việc theo giờ nè...”

Từ Y Khả thật hận cái tên Mẫn Chính Hàn, hận không thể làm cho hắn bị câm ngay lập tức. Ai làm hòa với anh ta!

Không biết Trần Mặc Dương nghĩ cô thế nào, vừa mới một giây trước còn khóc lóc cầu cứu hắn để thoát khỏi tên Mẫn Chính Hàn này ngay sau đó liền cùng tên đầy tớ kết lại với nhau, anh ta chắc hẳn sẽ nghĩ rằng cô chính là loại đàn bà làm bộ làm tịch.

Từ Y Khả khóc không ra nước mắt, không biết nên giải thích từ đâu, càng không dám nhìn mặt Trần Mặc Dương, sợ nhìn thấy ánh mắt mỉa mai và khinh thường của anh ta.

Đang do dự một chút bỗng nghe thấy Trần Mặc Dương nói:

-”Cô còn chưa đi sao, xe của đài đã chuẩn bị đi rồi.”

Từ Y Khả “a” lên một tiếng, đẩy Mẫn Chính Hàn ra, chạy nhanh ra ngoài.

Mẫn Chính Hàn ở phía sau còn kêu:

-“Nếu không kịp, anh sẽ chờ em về.”

Từ Y Khả sợ tới mức chân như mọc cánh, chạy càng nhanh hơn, hai người đàn ông vừa nhìn thấy cô vù vù đã mất dáng.

Mẫn Chính Hàn ở phía sau cười ha hả, nói:

-”Cô bé này thật đáng yêu.”

Rồi có vẻ như nhớ tới cái gì đó lại quay đầu sang nói với Trần Mặc Dương:

-”Dương tử, cậu đừng có đi theo làm rối đây!”

Trần Mặc Dương chỉ hừ một tiếng:

- “Cậu lúc nào cũng vậy, kiên trì trước sau như một.”

Ngay từ tám trăm năm trước đã muốn cưỡng bức con người ta. Mà nghĩ cũng lạ, sao anh ta có thể hết lần này lần khác giải cứu cô như thế. Anh ta đâu phải là người tốt đến như vậy!

Chẳng lẽ đây thật sự là số phận?

Từ Y Khả vất vả lắm mới chạy kịp xe của nhà đài, tất cả đồng nghiệp của cô trên xe chả ai hỏi han gì, giữ khoảng cách với cô, Từ Y Khả đột nhiên nhớ tới đồ lót của cô vẫn còn ở trong bể bơi của nhà họ Trần, cô “a” một tiếng đứng lên, đầu đụng trần xe, lại “a” đau đớn một tiếng rồi ngồi xuống.

Triệu Vịnh Lâm đang ở trạng điểm lại, tay bị run lên, lông mày đang vẽ bị xiên đi, không khỏi bức mình, nhieếc móc nói:

-”Cô làm cái gì vậy, tự dưng động kinh.”

Cô ghét nhất người lão nháo ồn ào, tay chân lóng ngóng chuyện gì làm cũng không được, mà Y Khả đều tròn trịa có hai điểm trên, cho nên, tuy rằng đồng nghiệp đều rất chiều cố đến Từ Y Khả, nhưng Triệu Vĩnh Lâm xem không vừa mắt.

Từ Y Khả bị mắng chỉ lắp bắp nói:

-”Tôi có lẽ bị mất thể công tác ở đâu rồi.”

Triệu Vĩnh Lâm hừ lạnh một tiếng, không hề để ý cô.

Các đồng nghiệp khác thấy bộ dáng uể oải của Từ Y Khả có vài phần đáng thương, an ủi nói:

- “Không sao cả chỉ là bị mất thể công tác thôi mà, trở về lại làm một cái khác.”

Từ Y Khả miễn cưỡng cười cười, trong lòng càng chán nản. Hôm nay cô đâu chỉ bị mất thể công tác, còn có cái gì đó, mà ngay cả chính cô cũng không biết. Chỉ cảm thấy trong lòng một mảng mờ mịt, hư không, cô đơn, thật sự rất khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Trong mắt em, anh là ngôi sao băng

Đã mười giờ tối, Từ Y Khả đang nhâm nhi ly cà phê trên tay, ánh trăng ngoài cửa sổ sáng rọi, bầu trời cao ngất, càng giống với tâm trạng của cô bây giờ.

Cô không để ý ánh mắt của mình lại một lần nữa nhìn vào màn hình máy tính, trên màn hình toàn là hình ảnh của Trần Mặc Dương, cái này là cô vừa mới lấy về từ đài, nhấp chuột để phóng to hình ảnh lên, rồi lại nhìn thật kỹ. Sau đó cắt nối, biên tập lại từng hình ảnh từng hình ảnh, tất cả các biểu hiện của anh ta phải được thực hiện cả mấy chục lần, nào là cắt những hình ảnh động, nào là ghép lại hình ảnh động, nghiền ngẫm đi nghiền ngẫm lại, rồi lại thử lại.

Thật ra bình thường cô rất ghét loại công việc nhàm chán thế này, nhưng hôm nay hầu như cô không có buồn chán như vậy nữa. **eya: trời ơi sét đánh ái tình rồi, mê dại quá đây mô**

Trên màn hình bây giờ là hình ảnh Trần Mặc Dương đang trầm ngâm, khóe miệng nhếch lên tạo thành đường cong rất đẹp, ánh mắt thâm thúy. Tay Y Khả đặt tay trên chuột nhưng không hề động đậy, không biết chính mình suy nghĩ cái gì, sững sờ vài phút.

Đến lúc cô phục hồi lại tinh thần, tay cô dường như có ý thức, cắt từng hình từng hình khác nhau của anh ta lại, mỉm cười có , trầm mặc có, tao nhã có, lạnh lùng có. Cuối cùng đem tất cả chúng bỏ vào folder “hình ảnh”.

Xong hết thấy, Từ Y Khả tắt máy tính, lên giường nằm. Cô cũng không biết giải thích như thế nào cho hành động của mình nữa, giống như người đàn ông như thế trên thế giới này cô chưa từng gặp qua, cho nên bị mê hoặc, bị tò mò. Anh ấy giống như sao băng trên trời, lúc vụt qua trước mắt, cô theo bản năng ngẩng lên nhìn theo. Nhưng ngay sau đó cần phải quên đi, bởi vì không phải ngày nào cũng có sao băng vụt qua trước mắt.

Cô không thể đêm đêm ngẩng cổ chờ đợi, bởi vì có lẽ cô cũng sẽ không còn gặp lại nữa.

Lúc Y Khả tan ca, một chiếc xe màu đỏ chạy chậm chậm đến gần cổng lớn của đài truyền hình, mấy hôm nay lúc nào trên bàn làm việc của cô cũng xuất hiện những bó hoa hồng lớn. Mẫn Chính Hàn dựa người vào xe, trên tay đang cầm điện thoại, dán mắt nhìn vào cổng và người đang ra ra vào vào. Anh biết những ngày gần đây cứ truy chặn cô thế này sẽ làm cho cô sợ, nhưng cô bé càng trốn, anh lại càng thấy thích thú, thậm chí thích nhìn cô lúc bị kinh hãi vài hoảng hốt

Cô bé ấy dường như sợ anh như sợ quỷ, cũng chỉ có thể tự trách mình lần trước xem một chút nữa đã lột được hết đồ của cô rồi, bây giờ cô thấy anh ta, kiểu như có một loại cảm giác cường hiếp.

Nhưng cái cảm giác này, cái cảm giác này anh thật sự không thể quên , mềm mại, dịu dàng trắng trẻo giống như kẹo dẻo, hoàn toàn nịnh mần, anh ta luôn có cảm thấy giống với cảm giác đêm nào đấy, anh ta thật sự khao khát hôn một cô gái, chỉ là anh nghĩ mãi mà vẫn không ra.

Khi cô vừa xuất hiện ở cửa, Mẫn Chính Hàn liền cất điện thoại, kéo Y Khả nhét vào trong xe, anh thì vòng qua ngã kia của xe, lên xe và bắt đầu khởi động.

Lúc Từ Y Khả tức giận khuôn mặt đặc biệt đỏ rực lên , trông giống táo Phú Sĩ, Mẫn Chính Hàn nhìn không được béo béo hai má của cô, một bên vừa lái xe hỏi: “Ăn cái gì?”

Cô ghét nhất là cái kiểu hành động thân mật ấy của anh ta, tựa như mối quan hệ của cô và anh ta thân thiết lắm không bằng, cô chỉ nghĩ rằng ngày đó anh ta chỉ nói chơi, công tử phóng đảng, hứng lên tán tỉnh vui đùa, không ngờ ngày hôm sau liền bắt đầu ra tay. Tất nhiên cô không ngại khi nghĩ anh ta

thật sự nghiêm túc, cũng lại chỉ là một cuộc chơi sẵn mỗi thôi mà.

Nhưng bây giờ anh ta làm cho cô trở thành đối tượng để mọi người xì xào bàn tán , chuyện này làm cô luôn phải cúi mặt xuống khi gặp người khác thật rất khó sò, Đồng nghiệp trong đài có người tò mò ,có người móc mĩa. Nhất là Triệu Vĩnh Lâm càng ngày càng xem cô không vừa mắt .

Cũng đúng thôi, mọi người ai cũng đều rất phản cảm với những chuyện trái với quy luật tự nhiên , giống như Từ Y Khả chẳng phải người có sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành, cũng lắm chỉ là còn trẻ. Ở đài người vừa có sắc đẹp vừa có khi chất còn cả tá, hơn nữa còn có bao nhiêu là người đẹp MC xếp cả hàng dài, dù sao cũng không đến lượt cô Y Khả!

Vậy nên bây giờ cô chẳng hề nề nang hất tay anh ta ra, nói:

-”Tôi không muốn ăn gì cả, tôi muốn về nhà.”

-”Về nhà làm gì?”

-”Mẹ tôi đang đợi tôi cùng ăn cơm.”

Mẫn Chính Hàn không thể nhìn được cười, một tay lái xe , một tay sờ soạng trên vai cô:

-”Mẹ em đang đợi em ăn cơm, ha ha ha, ôi cô bé em thật đáng yêu !”

-”Đừng chạm vào tôi , lái xe đang hoảng đi được không?.”

Mẫn Chính Hàn nghiêng mặt qua phía cô, nghiêm túc nói:

-”Y Khả, anh thích em. Càng ngày càng thích , thật đấy, em nhìn xem ánh mắt của anh không có nói dối.”

Phía trước mắt bỗng có một chiếc xe chạy đến, Từ Y Khả sợ hãi, đẩy mặt anh ta ra, hét lên:

-”Nhìn đường, nhìn đường.”

Cô thật xui chết đi được, sao lại trêu chọc đúng tên này.

Suốt đoạn đường cho đến khách sạn Y Khả không ngừng la hét, hoảng sợ vì bị tên kia quấy rầy.

Hai người ăn ở nhà hàng Tứ Xuyên. Người Giang Nhạc không thích ăn cay, chỉ ăn ngọt, cho nên khi vừa đến đây Y Khả phải mất một thời gian dài mới ăn quen được. Bây giờ được nếm thử các món ăn Tứ Xuyên đích thực, cô càng có tinh thần và khẩu vị! Cô thật là người vô dụng, người ta vừa mới chờ cho cô đi ăn món ngon cô liền ra sức ăn hết mình. Chẳng sợ ngồi đối diện cô bây giờ là một người đáng ghét , cô cũng ăn hết toàn bộ.

Mẫn Chính Hàn chỉ cầm đũa nhìn cô ăn, lúc cô muốn uống nước liền rót cho cô, khi cô ăn ốc sốt tay dính đầy tương ớt lại đem khăn đến cho cô.

Anh cũng không biết sao một đại thiếu gia như anh ta lại thích chăm sóc phục vụ cho cô nhóc ấy, bưng trà rót nước đều làm, mà cô bé kia đến một câu cảm ơn cũng không có.

Không biết vì sao khi nhìn cô trong đầu liền có ý nghĩ không hay, ví dụ như lúc cô vừa quạt quạt tay vừa thè lưỡi ra vì cay quá, anh xúc động chỉ muốn mút ngay cái lưỡi ấy, mặc dù rằng đàn ông háo sắc, nhưng anh ta thật cũng không đến nỗi thèm khát như vậy.

Từ Y Khả cuối cùng cũng thỏa mãn ăn xong một bàn , uống một cốc trà, lau miệng, nói:

-”Ăn xong rồi, tôi có thể về nhà chưa? .”

Mẫn Chính Hàn cười, cô bé kia đúng là qua cầu rút ván.

Mẫn Chính Hàn nói:

-”Đừng vội, bây giờ mẹ em cũng sẽ không còn chờ em ăn cơm rồi, anh chờ em đi hóng gió nhé.”

Từ Y Khả trong lòng luôn nghi ngờ tên đầy tớ muốn mang cô đi khách sạn may mắn lắm thì đến nơi công cộng, nhưng lỡ như tên đầy tớ thật đem nàng đi khách sạn, đến lúc đó cô phải tìm ai giúp? Cô luôn luôn cảnh giác.

Cho nên cô kiên quyết lắc đầu, nói: “Không thích, tôi muốn về nhà .”

-”Đề phòng anh như vậy sao?” Nói xong lại còn ái muội nói nhỏ bên tai cô:

- “Yên tâm, đêm nay đại sói hoang này sẽ không ăn thịt cô bé quàng khăn đỏ đâu.” Thấy mặt cô đỏ lên lại nói tiếp.:

- “Bình thường buổi tối em hay đến đâu chơi, nghĩ xem, muốn đi đâu “

Từ Y Khả nghĩ một lúc, bỗng nhớ ra, nằng cô còn chưa kịp suy nghĩ lại đã thốt ra, nói:

-”Lần trước tôi cùng bạn bè đến Thiên Tinh chơi, ở đây cũng hay lắm.”

Mẫn Chính Hàn dường như không nghĩ rằng cô sẽ nói thế, nhưng chỉ là hơi giật mình, lại nói:

- “Thiên Tinh? Đó là chỗ của Dương Tử, ổ đốt tiền, nơi tụ tập của gái điếm, cô hồn, em yêu, chỗ đấy có lẽ không an toàn đâu.”

Từ Y Khả đứng dậy nói:

-”Tôi về nhà đây.”

Mẫn Chính Hàn kéo mặt cô lại:

-”Được được, tùy em, em yêu, em nói đi đâu thì đi đây.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Vạn hoa tùng trung quá, phiến điệp bất triêm thân

Giang nhạc là thành phố sống về đêm, đêm đêm múa hát mừng cảnh thanh bình, ngợp trong vàng son(1), khắp thành phố đâu đâu cũng thấy những tụ điểm ăn chơi to nhỏ khác nhau. Mà nhắc tới Thiên Tinh, chỉ có Y Khả ngốc nghếch không biết ở đây sâu rộng thế nào.

(1) xa hoa đồi trụy

Cô và Văn Kỳ cả đêm cũng chỉ ngồi hát ở trong phòng KTV, chỉ ấn tượng rằng Thiên Tinh là khu giải trí rất hay, Lúc đấy là Đinh Tinh đi tỉnh tiền, cô không biết con số trên tờ bill ấy còn lớn hơn cả bữa cơm lần trước ở Kim Đình, mà phòng của bọn cô chỉ là loại phòng bình thường.

Cho nên cô vẫn không hiểu được những lời đánh giá về Thiên Tinh vừa rồi của Mẫn Chính Hàn rất thâm ý sâu sắc.

Thiên Tinh của Trần Mặc Dương trước kia nổi tiếng là nơi ca hát, ông chủ cũng có rất nhiều mối quan hệ. Qua vài lần căn quét của cảnh sát nhưng vẫn bình an vô sự vượt qua, thậm chí công việc ngày càng trở nên lớn mạnh. Cây to đón gió, hơn nữa một lần có một số cô gái bị chết không rõ nguyên nhân, cảnh sát bắt tay điều tra, chính phủ hạ lệnh tổng truy quét các tổ chức ăn chơi đêm ở thành phố Giang Nhạc. Trần Mặc Dương lúc này mới tiếp nhận Thiên Tinh, cũng thay đổi lại không ít. Đương nhiên, cái gọi là thay hình đổi dạng cũng là đổi thang mà không đổi thuốc, thậm chí còn ghê hơn trước.

Thiên Tinh có mấy đến mấy ngàn người, cô gái, ca sĩ, vũ công, tất cả đều là tuổi trẻ xinh đẹp, nhân viên được đào tạo bài bản, giống như “vũ trường Thượng Hải” ngày xưa.

Cơ sở của Trần Mặc Dương không chỉ duy nhất Thiên Tinh, nhưng anh ta thích nơi này, lúc trước anh ta đã vứt biết bao nhiêu tiền để xây dựng nên một vương quốc như thế này, kiếm tiền được nhiều đương nhiên cũng muốn làm cho chính mình thư thái, bởi vậy tất cả bảy biện bên trong đều được thiết kế bởi chính những tay kiến trúc sư nổi tiếng nhất, anh ta hẳn nhiên cũng để mắt đến một vài cô gái trong giới giải trí, những người đó “chăm sóc” anh ta một thời gian. Dĩ nhiên, cái gọi là một thời gian này, ngắn thì vài ba bữa, lâu thì ba đến năm tháng.

Anh cũng chả cố ý che giấu cuộc sống riêng tư của mình, nhưng trong mắt người ngoài vẫn mờ mịt về anh ta, vẫn là vẻ ngoài của anh ta làm mọi người nghĩ anh ta Đôn Joan

Lúc này, bên cạnh Trần Mặc Dương là một người đẹp tóc dài, tóc hơi xoắn buông thả tự nhiên trên vai, dù là đang ngồi nhưng cũng nhìn thấy được dáng người cao gầy. Khuôn mặt thanh tú, mắt to, mũi cao thẳng, nhìn trông giống với cô người mẫu xe hơi Hồng Kong mà anh ta vừa mới chia tay, nhưng anh ta thích kiểu người như vậy, không cần quá xinh đẹp, nhưng nhìn vào nhất định phải có khí chất, anh ta không thích kiểu phụ nữ cứ khép nép trong lòng, kiểu người vậy làm cho anh ta chán ngấy.

Anh ta nhiều năm cũng như một gầy béo không quan trọng chỉ thích mỗi một khẩu vị, làm Mẫn Chính Hàn và Giang Văn Thao hai người đi theo phải bị xấu hổ một thời gian dài. Hai người thậm chí còn nghi ngờ Trần Mặc Dương có phải còn nhớ kỹ cô gái trong cái đêm nhiều năm trước kia không. Lúc ấy Trần Mặc Dương không nói gì, đối với cô gái kia, anh ta cảm thấy áy náy, nhiều năm sau anh ta vẫn nhớ rõ con dao trên người cô lạnh như thế nào, máu trên người cô chảy ra ầm ập cỡ nào, anh vẫn nhớ rõ rằng khi nhắm mắt nụ cười vẫn còn trên khuôn mặt cô gái. Anh cho đến bây giờ vẫn không nỡ người phụ nữ nào, nhưng anh ta nỡ cô, hơn nữa vĩnh viễn không có cơ hội để bù đắp. Tai nạn năm kia làm ảnh hưởng đến sự nghiệp của Trần Chính Quốc, do vậy ông đã tống Trần Mặc Dương ra nước ngoài. Mà Mẫn Chính Hàn và Giang Văn Thao hai người cũng bị người nhà đưa ra nước ngoài.

Nhưng thật ra anh đối với cô cũng chỉ là áy náy mà thôi, chứ nói tình cảm sâu sắc không quên được, thì quá phóng đại rồi, dù sao cô đối với anh trước khi qua đời cũng chả có điều gì đặc biệt.

Có một hôm Mẫn Chính Hàn say khướt nói:

-“Đương tử, mẹ nó chứ vẫn chưa gặp được người phụ nữ của nó thôi, chờ đến ngày nào đó cô ta xuất hiện, cho dù là thiếu cánh tay cụt chân, lùn, béo mập nó đều chấp nhận cả. Làm đéo gì còn có thể chọn cái gì mà mắt to, mũi cao!”

Tuy nhiên cho đến bây giờ vẫn chưa có ai trong bọn họ gặp được người phụ nữ của mình, cho nên vẫn như cũ tiếp tục trò chơi theo đuổi, “vạn hoa từng trung quá, phiến điệp bất triêm thân”(2)

(2) giống như công tử đào hoa không bao giờ bị giữ lại bởi cô gái nào, giống bướm bay giữa vườn hoa không đậu lâu ở bông hoa nào

Mẫn Chính Hàn đang ôm Y Khả vào, lại gặp phải Chu Lạc Khiết, chào một tiếng, nhin không được lại làm hai câu, nói:

-”Chị Chu, chị xem chị chăm sóc những cô gái ở đây người nào cũng xinh đẹp như tiên, ông chủ các người vui quá quên cả trở về, cả ngày trăm mê, mê muội mất cả ý chí rồi!”

Chu Lạc Khiết kiêu ngạo liếc anh ta một cái:

-”Tôi đã chọn ra cho cậu mấy cô xuất sắc, nhưng lâu rồi cũng chả thấy cậu đến.”

Mẫn Chính Hàn đẩy Từ Khả lên trước nói:

-“Cái kia, tôi đã có người trong lòng rồi, các cô gái xinh đẹp của cô cũng không bằng với người yêu của tôi.”

Vừa nãy Mẫn Chính Hàn choàng vai cô, thân mật gọi em yêu Y Khả cũng nhin, nhưng trước mặt người ngoài biểu hiện thân mật như vậy, thật sự rất bức mình, xấu hổ cười với Lạc Khiết, một bên ngại ngừng nói:

- “Anh đừng đùa nữa được không?”

Thiên Mẫn Chính Hàn còn cố ý nói lệch đi, bộ dáng nghiêm túc nói:

-”Em yêu, anh là thật lòng, chẳng lẽ đến bây giờ em vẫn nhìn thấy thành ý của anh.”

Từ Y Khả cũng thật bức mình, không ngại Lạc Khiết ở bên cạnh, hất tay anh ta, lùi ra, nói:

-”Anh đàn hoàng lại đi.”

Mẫn Chính Hàn thấy cô thật sự tức giận, lại dỗ ngọt nói:

-”Anh nói đùa thôi, miệng anh tùy tiện, đừng giận nữa nhé.”

Từ Y Khả nhiều lần nhìn thấy anh ta cợt nhả, lúc này anh ta lại nghiêm túc xin lỗi cũng ngại nói thêm.

Chu Lạc Khiết nhìn thế, chỉ cười cười, cô biết rõ mấy công tử ăn chơi này, hơn nữa Mẫn Chính Hàn là người dụ gái giỏi nhất, lời ngon tiếng ngọt, thật thật giả giả đều có. Nhưng hôm nay cô vẫn nhận thấy có gì đó không giống. Cô biết cô gái trước mặt này có lẽ là ngoại lệ.

Chu Lạc Khiết tức thời nói:

- “Đi lên đi, mọi người vẫn đang đợi anh đấy, tôi đi có việc.”

Lúc lên lầu, Mẫn Chính Hàn thấy sắc mặt Y Khả không tốt, hỏi:

-”Em sao thế, vẫn giận anh à?”

Từ Y Khả nghĩ hay là nhân cơ hội này cùng hắn nói chuyện, rồi nói:

-”Tôi với anh hiện tại không có gì cả, anh lần sau đừng có làm như thế, tôi không muốn người khác hiểu lầm.”

Cô dù sao vẫn đơn thuần, mới ra xã hội, đối với việc nam nữ cũng còn ngây thơ, cô không biết chỉ cần cùng đi với Mẫn Chính Hàn, dù có khoảng cách thế nào, thì ở trong mắt người khác cô cũng chính là người phụ nữ của anh ta, cũng chỉ có cô ngốc nghếch chậm hiểu thế.

Mẫn Chính Hàn cũng không nói thẳng ra, chỉ bảo:

-”Em không biết cái gì về anh, anh ngay lập tức có thể nói cho em biết!”

Từ Y Khả nổi giận trong lòng, thờ dãi, biết nói với anh ta gì cũng vô ích.

Trong phòng có Trần Mặc Dương và Giang Văn Thao, Trần Mặc Dương ngồi cùng bạn gái, còn có cả hai cô gái ở Thiên Tinh. Giang Văn Thao thấy

Mẫn Chính Hàn vào cùng Từ Y Khả liền bảo hai cô kia nhích ra.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Có bao nhiêu chuyện xưa đều vô tình như thế mà bắt đầu

Đây là lần đầu tiên Giang Văn Thao gặp Từ Y Khả, vì phụ nữ đối với Mẫn Chính Hàn luôn chỉ là “cười ngựa xem hoa” (1), cho nên không có gì ngạc nhiên khi Giang Văn Thao chỉ nhìn cười cười xem như là chào hỏi.

(1). chỉ lướt qua một cách đại khái chứ không đi sâu vào chi tiết trong khi thực chất việc đó đòi hỏi phải xem xét, tìm hiểu kỹ. Giống như khi xem một đóa hoa đẹp, người ta phải lại gần, nâng niu và từ từ ngắm thưởng thì bạn lại ngồi trên ngựa mà ngo ngoáy, thử hỏi như vậy làm sao thấy hết vẻ đẹp của bông hoa?

Lúc vào nghe Mẫn Chính Hàn gọi tên Giang Văn Thao, Y Khả lập tức cũng liền hiểu được, xem ra cô đã gặp được bộ ba “tam công tử Giang thành” rồi.

Bỗng nhiên nhớ lại câu nói của Đinh Tinh, cô nói: “Những người đó là truyền thuyết, người bình thường như chúng ta chỉ đứng xa nhìn thôi, bị lọt vào mắt bọn họ thì thật là xui xẻo.”

Mà bây giờ chính cô lại ngồi bên cạnh những vị huyền thoại này, cô không biết sau này sẽ xảy ra chuyện không hay gì, nhưng cô biết hiện tại cô muốn ngồi ở đây, chỉ vì người trước mặt này.

Trần Mặc Dương thấy Mẫn Chính Hàn đến cùng Từ Y Khả, cũng không có kinh ngạc, giống như đem theo cô gái lăng lơ khác, mắt anh ta hơi nhướng lên, liếc mắt nhìn Y Khả một cái rồi tiếp tục uống rượu.

Có bao nhiêu chuyện xưa đều vô tình như thế này mà bắt đầu, lúc chính bản thân vẫn chưa nhận ra thì nó đã ăn sâu vào trong tim. Nhưng tất cả chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên? Thật ra tất cả đều là những khát vọng trong thâm tâm của họ, một ánh mắt, một nụ cười, một câu nói đều ngấm vào trong tim.

Chỉ là bản thân không muốn thừa nhận thôi.

Nhưng là, hiện tại Từ Y Khả nhìn Trần Mặc Dương trước mặt, cô biết rõ cuộc cô không lừa được chính mình, cô đến đây chỉ vì muốn gặp Trần Mặc Dương một lát thôi, nhưng sự thật anh ta cũng chẳng để ý đến cô, người phụ nữ bên cạnh anh ta thật đẹp, thật diễm lệ. Trong khi cô đối với anh mà nói cũng chẳng qua chỉ là người mới gặp qua hai ba lần mà thôi, chẳng ấn tượng, có khi còn không nhớ đến cô là ai.

Nhưng cô thật không biết xấu hổ, không biết trời cao đất rộng lại vào đây, ngay cả cô cũng cảm thấy mình buồn cười, cảm thấy mình điên rồi.

Hai mươi mấy năm qua luôn sống theo nguyên tắc của mình, cô sao có thể dễ dàng bản thân mình lạc vào những chuyện tình nguy hiểm như vậy, cô và anh là hai người thuộc về hai thế giới khác nhau, anh ta không phải là người đàn ông tốt, thậm chí là người đàn ông tồi tệ, những điều này cô đều biết, nhưng đáng sợ nhất là, tất cả cô đều rõ ràng, nhận thức của cô vẫn luôn tỉnh táo nhưng vẫn cứ lao đầu vào, cô không thể ngăn lại bản thân cứ muốn nhìn vào anh ta. Đáng sợ cỡ nào, cô thậm chí cảm thấy bản thân ngàn lần không thể quay đầu được, sẽ bị chặt nát xương tan.

Ba người đàn ông vừa nói chuyện vừa uống rượu, những cô gái bên cạnh ra sức phục vụ, Trần Mặc Dương có bạn gái, Mẫn Chính Hàn ngồi cạnh Từ Y Khả. Hai cô gái kia tận tụy chăm sóc Giang Văn Thao, một người dựa vào lòng Giang Văn Thao, anh ta rất hưởng thụ, đầu tựa vào vai cô gái, vui vẻ chờ đợi các em chăm sóc.

Một gái kia cho nho vào miệng, nhẹ nhàng cắn, dùng răng lột vỏ, sau đó dùng miệng đút nho vào miệng của Văn Thao, một người đưa, một người vui vẻ tiếp nhận nó.

Có đôi khi nước chảy xuống theo khoe miệng của cô gái kia, làm cho của môi cô thoát nhìn càng thêm đỏ tươi, quyến rũ, nhất là ánh mắt, lim dim, rất có sức cuốn hút.

Từ Y Khả mặt đỏ rực, cô không nghĩ sẽ xảy ra một màn như vậy trước mặt mình. Một lần, quả nho rơi từ miệng cô lăn xuống ngực, cô yêu kiều cười một tiếng, Giang Văn Thao liền đề cô xuống, ngậm quả nho kia vào miệng, còn nhân tiện liếm liếm, cô gái kia ban vốn chỉ mặc chiếc áo mỏng, bị anh ta kéo xuống, toàn bộ nửa người trên gần như trần truồng trước tất cả mọi người.

Từ Y Khả làm sao chịu được một màn nóng bỏng như vậy, chỉ cảm thấy giống như đang vào hang sói. Lúc trước cô đã nghe qua cuộc sống của những kẻ này rất thối nát, nhưng dùng ngôn từ để hình dung cũng không thể so được với những gì chính mắt mình nhìn thấy, cô muốn tìm cái cớ để rời đi.

Mẫn Chính Hàn bung chén rượu, uống một ngụm, cười như không cười, đặt hai ly rượu xuống, tựa vào cô gái ăn nho thì thầm

-”Cô tên gì?”

Cô ta quay đầu, môi đỏ mọng khẽ mở, nhẹ nhàng thở ra:

-”Lộ Lộ.”

Từ Y Khả tưởng tượng không nổi, rõ ràng chỉ là một cái tên, nhưng thốt ra từ miệng cô gái này lại giống như tán tỉnh, phụ nữ ở đây đều thật bài bản, trách không được bây giờ đàn ông đều có hoa ghẹ bên ngoài.

Mẫn Chính Hàn lại thì thầm vào tai cô gái kia:

-”Lộ Lộ...” Anh ta liếc qua Trần Mặc Dương bên kia một cái, có ý xấu nói:

-”Đêm nay nếu cô có bản lĩnh khơi dậy hứng thú của Trần tổng tôi cho cô mười vạn, thế nào?”

Cô gái kia nhìn thoáng qua Trần Mặc Dương, sau đó cười cười, liền mang ly rượu bước qua.

Cô ta giống như con rắn uốn quanh người Trần Mặc Dương, từng xúu từng xúu xà vào, trong đầu Từ Y Khả chợt lóe lên một hình ảnh. Lúc cô còn nhỏ thích xem phim bạch xà, bạch xà quấn quanh đại thụ như thế nào thì màn trước mắt cũng như vậy. cái eo mềm mại như thế, động tác mê hoặc như thế, ánh mắt quyến rũ như vậy, đầu lưỡi linh hoạt như thế, thật sự giống xà yêu. Một chân nhấc lên cao, lộ ra mắ cá chân tinh tế trắng trẻo, cạp lên có xuồng trên người Trần Mặc Dương, động tác gợi cảm, nóng bỏng, táo bạo.

Bộ móng tay dài thanh mảnh màu đỏ, dưới ánh đèn mờ ảo, bàn tay đã luồn vào cổ áo somi Trần Mặc Dương, sờ soạng khiêu khích trước ngực anh. Vải áo so mi che tay cô gái, chỉ có thể nhìn thấy được bàn tay di động nhấp nhô theo đường cong, cứ như vậy như ẩn như hiện càng thêm làm cho người ta khao khát. Dù cho Từ Y Khả từ nhỏ đã đơn thuần, trong đầu cũng hiện lên hai chữ “tuyệt phẩm”.

Chỉ lạ là ở đây ngoại trừ Y Khả, mọi người ai cũng bình tĩnh, ngay cả Trần Mặc Dương và bạn gái anh ta cũng chả có cảm xúc gì, chỉ mới là phản mờ mẫn, tay bắt đầu di chuyển đến nhiều nơi khác.

Cô gái quấn quanh Trần Mặc Dương ngày càng táo bạo, đầu lưỡi đảo xuống cổ Trần Mặc Dương, bàn tay đang di chuyển kia sờ xuống thắt lưng, một tiếng “tách” của kim loại thắt lưng mở ra.

Sau đây Trần Mặc Dương dường như “ư” lên một tiếng, rót cục cũng buông ly rượu trên tay xuống, một tay nắm lấy ót, đáp lại nụ hôn khiêu khích nóng bỏng kia, động tác không nhanh không chậm.

Lúc Trần Mặc Dương đề lên người cô “Lộ Lộ” đó, Từ Y Khả rõ ràng thấy được trong mắt bạn gái Trần Mặc Dương có bi thương cùng bất đắc dĩ, thậm chí là tuyệt vọng.

Từ Y Khả có lẽ đến giờ phút này mới bắt đầu thật sự hiểu được người phụ nữ ở bên cạnh Trần Mặc Dương phải mạnh mẽ kiên cường đến thế nào, anh ta trong nháy mắt có thể khiến cho cô ta xuống địa ngục, anh ta có thể làm cho cô ta khóc không ra nước mắt, thống khổ, nếu yêu người đàn ông như vậy, kết cục duy nhất chính là tự chuốc lấy thất bại.

Đôi mắt thống khổ của bạn gái Trần Mặc Dương tựa như một chậu nước đá đổ lên đầu Từ Y Khả, làm cho cảm xúc không thể diễn tả lúc khi vào lạnh đi. Những ý nghĩ ngu xuẩn, chui từ dưới đất lên cứ như vậy bị dập tắt đi.

Cô còn có ý nghĩ cực kì sợ hãi, may mắn cô vẫn chưa kịp cho đi quá nhiều, may mắn cô vẫn kịp thu hồi ý nghĩ đó.

Loại cảm giác này tựa như, khi bạn bị một bông hoa trên vách núi mê hoặc, mà con người ta luôn tồn tại một ý nghĩ có thể không chừng chúng ta không cần phải trả giá cả sinh mệnh cũng có thể ngắt được nó, chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút, cẩn thận một chút. Nhưng là trước mặt mặt so với người cần thận muốn đi hái hoa kia thì đã bị rơi xuống vách núi sâu thẳm kia rồi. Lúc tan xương nát thịt, sau đó mới bắt đầu sợ hãi, cũng bắt đầu cố gắng buột chính mình tỉnh lại, May thay cô đúng lúc quay đầu, từ nay về sau có gặp lại bông hoa dụ hoặc kia, tìm có đập nhanh, cũng chỉ có thể che đậy trái tim không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Một lũ lưu manh

Trước hình ảnh kích thích như vậy Mẫn Chính Hàn toàn thân khô nóng khó chịu, trong lòng ngứa ngáy, trên người bắt đầu phát đau. Hơn nữa ngồi bên

cạnh cô gái mê người mà mấy ngày nay anh vẫn nhưng nhớ mơ mộng, cảm giác hôm đó vẫn rõ ràng. Anh ta vẫn nhớ rõ cái cảm giác mềm mại ôm cô, như thể cả xương cốt cũng mềm nhũn. Từ ngoài vào trong đều đầy đủ, một lớp vỏ trái cây đẹp tinh xảo, bên trong chín mọng, khắp người đều tỏa ra hương thơm, cực kì tuyệt vời.

Đã lâu chưa gặp được người con gái khiến anh ta hứng thú đến vậy, giống như chỉ nhìn, nghe liền say mê.

Mẫn Chính Hàn nhích đến gần Y Khả hơn, khoác tay ôm cô vào trong lòng, cô kháng cự, anh ta ép sát vào. Anh ta biết cô là cô bé vẫn chưa biết cái gì, bởi thế phải từng bước nhẫn nại, tình tế dụ dỗ, tựa như trở thành mục đích của anh. Trước kia phụ nữ đối với anh ta không thành vấn đề, làm gì có chuyện rùm rờ như vậy, phụ nữ kiểu như cô gái này không thiếu, nói cách khác chính là làm bộ làm tịch, có lẽ anh ta còn phải từng bước từng bước đạt được. Ngắm lại bị một con nhóc như vậy ép buộc cũng thật con mẹ nó xấu hổ! Chẳng còn cách nào, ai bảo chính mình thích của lạ này làm gì. Anh ta thật muốn ăn cô vào bụng, xem rốt cục là cái vị gì, có khác với cảm giác đục tiên đục tử không.

Không cần nói bây giờ trong đầu anh ta toàn hình ảnh nóng bỏng, hồi xưa anh ta đã đưa với phụ nữ cũng vì điểm này, anh ta không ngại tốn chút thời gian dụ dỗ họ, nhưng này cái cũng có mức độ!

Lúc này, Từ Y Khả kháng cự làm anh ta bức mình, anh ta không muốn cùng người phụ nữ này chơi trò lạc mềm buột chặt nữa, lại còn mặt mũi của mình nữa chứ. Nghĩ như vậy, nên động tác của Mẫn Chính Hàn cũng trở nên cường ngạnh hơn, không để ý sự gây dục của cô, nâng mặt cô lên ngầu ngẩn, tuy rất gấp gáp, nhưng vẫn ở bên tai cô dụ dỗ nói:

-"Em yêu, nghe lời, ngoan, nghe lời, đừng cự quạ..."

Anh ta liếm cổ cô, Từ Y Khả lấy tay che, tay anh sờ soạn trên đùi cô. Bị tay che lại anh ta hôn lên vành tai, nhả vào những hơi thở ẩm ướt.

Cô sợ đến chết, hồi hận vừa rồi bị ma quỷ hay sao lại theo anh ta vào đây, hồi hận chính mình vừa rồi không chọn thời điểm mà trốn về.

Môi của anh ta chà sát hỗn loạn lên mặt của cô, một tay kéo váy cô lên từ từ sờ lên, miệng vẫn là dụ dỗ:

-"Ngonan, anh sẽ đối xử tốt với em, em là bạn gái anh, người yêu của anh, anh yêu em nhất bảo bối..."

Tình trùng lên não, hần thản nghĩ làm cho cô hết giấy dựa! Không biết lấy sức lực từ đâu, Từ Y Khả hết sức mình đẩy anh ta ra lại còn cho anh ta một cái tát. Cái tát ấy cô gần như dùng hết sức của mình, một tiếng thanh thúy từ bàn tay vang lên làm cho mọi người trong phòng đều dừng động tác. Chỗ Trần Mặc Dương đang chuẩn bị đi đến bước cuối cùng, thì đứng dậy đẩy người phụ nữ trên người ra.

Từ Y Khả vất vả đứng lên, lấy tay dùng sức lau môi mình, vuốt lại tóc rồi sửa sang lại áo quần mình thật nhanh, cô cảm thấy vô cùng kham khổ và giận dữ, bọn họ có phải muốn chơi cô như với cô gái tùy tiện, xem cô như đám gái ở đây, cho nên mới muốn làm gì cô thì làm sao?

Cô hít sâu vào, không cho nước mắt của mình rơi xuống, nhìn Mẫn Chính Hàn quát:

"Ai là bạn gái của anh, ai là em yêu của anh, không biết xấu hổ... anh là đồ lưu manh... tất cả các người là đồ cầm thú, súc sinh"

Mọi người vẫn còn chưa hoàn hồn vì cái tát "thảm thiết", nên khi cô chửi một loạt, tất cả vẫn còn kinh ngạc.

Từ Y Khả bình thường cũng không có mạnh mẽ như vậy, đêm nay là bị kích thích đến, Sau này cô nghĩ lại mà sợ, nhìn nhìn lại anh mất trầm mặt quỷ dị của mọi người xung quanh, chân cô càng thêm mềm nhũn. Nhìn sắc mặt Mẫn Chính Hàn xanh mét cùng với gân xanh hiện rõ trên bàn tay đang nắm chặt, cô hoàn toàn không nghi ngờ ngay sau đó người đàn ông này sẽ giết cô ngay tại chỗ. Cô thể mà vừa rồi lại quăng cho anh ta một cái tát! Lại còn ăn nói hỗn láo! Phản ứng đầu tiên của Từ Y Khả chính là trốn! Trên thực tế cô cũng đã làm như vậy, cô đứng gần phía cửa, lui về phía sau vài bước, kéo cửa ra chạy ra ngoài.

Tất cả đều xảy ra rất nhanh, trước sau còn không quá một phút, đợi đến khi cửa phòng đóng rầm lại, mọi người mới bắt đầu có phản ứng.

Giang Văn Thao ức chế không thể không cười, còn bắt chước giọng điệu và động tác của Từ Y Khả, chỉ vào Mẫn Chính Hàn: "Ai là bạn gái của anh! Không biết xấu hổ, các người đều là lưu manh, một đám súc sinh... Ha ha ha... Tớ nói cậu không biết kiếm đâu ra một em thần kinh thế này!"

Mẫn Chính Hàn tức giận uống một ngụm rượu nói:

-"Câm miệng! Cô ấy chỉ là ngây thơ, đơn thuần cậu biết không?, Giống như nụ hoa trên cây vẫn chưa có nở, cánh hoa còn ôm lấy nó, chứ không giống như phụ nữ bên cạnh các cậu, ai ai thân kinh bách chiến."(1)

(1) trải đời, có nhiều kinh nghiệm

Bạn gái Trần Mặc Dương nghe thấy những lời của Mẫn Chính Hàn ánh mắt lập tức ảm đạm xuống, khóe miệng cũng hiện lên nụ cười tự giễu!

Giang Văn Thao hoàn toàn khinh thường, nói:

-"Làm giống như cậu biết đấy! Cậu thật vất vả lắm mới tìm được nụ hoa đó, đã nghĩ đến chuyện lột cánh hoa của cô ta, đem nhụy hoa của cô ấy ăn rồi... Xem mặt cậu kìa, chặc chặc..."

Mẫn Chính Hàn vuốt bên má mình, Răng sắp nghiến nát, nói:

-”người phụ nữ này, cô dám...”

Nhưng ngay lập tức sợ cô chạy trốn mất , anh ta suy nghĩ cẩn thận ngày mai làm sao mới chinh phục được cô! Anh ta không tin mình ‘Nửa đời’ tung hoành tình trường còn không thu tóm được nhóc con đó!

Trần Mặc Dương không nghĩ là đúng, anh ta lại ngồi đây, tựa như chuyện kịch tình điên cuồng lúc này chưa hề xảy ra. Bạn gái anh ta rót một ly rượu đưa lên. Anh ta uống một ngụm, hôn cô bạn gái, sau đó toàn thân thả lỏng tựa vào trên sofa.

Xà yêu bỗng cảm thấy mất mát, đứng dậy về lại chỗ ngồi cũ của mình.

Vặn vẹo trên người Mẫn Chính Hàn, môi ghé vào tai anh ta cọt xát:

-”Mẫn tổng, thế mười vạn kia có tính không?” thạt ra cô cũng không chắc nếu vừa rồi không xảy ra chuyện của cô gái kia, Trần Mặc Dương vẫn tiếp tục trên người cô không?.

Người đàn ông như vậy khiến phụ nữ rất khó nắm bắt, anh ta có thể tùy ý cho phép bạn khiêu khích ham muốn của anh ta, nhưng lại không cho bạn kiểm soát dục vọng của anh ta, bất cứ lúc nào cũng dành thế chủ động, có thể thay đổi bất thường.

Mẫn Chính Hàn vỗ đùi cô, nói: “Tính chứ, sao lại không tính, cô vừa rồi biểu diễn rất tốt, đáng giá!”

Lộ lộ không biết “đáng giá” mà anh ta ám chỉ là cái gì! Cô chỉ cần có tiền là được!

★ ★ ★ ★ ★

tieuthutrieugia.net

Từ Y Khả xuyên qua đám người nhón nhào, chạy một mạch ra đến cửa.

Âm nhạc, ánh sáng, người đẹp, rượu tất cả đều rơi lại ở đằng sau, nơi ăn chơi thác loạn. Cô cuối cùng cũng trốn ra được thế giới không thuộc về cô. Tựa như đứa bé lầm đường lạc lối trở về với quỹ đạo vốn có của mình, thờ một lúc.

Cô nhìn lui lại khu ăn chơi xa hoa truy lạc phía sau, sau đó đi bộ đến bến xe buýt.

Lúc này mới biết vừa rồi gấp gấp quá nên quên mang theo túi xách , ví tiền, di động đều nằm trong túi.

Từ Y Khả bực mình dậm chân, bắt đầu đi thở dài. Nhưng dù sao lúc này cô cũng không dám quay lại. Thật ra cũng chả có gì đáng giá trong túi, trong thẻ ngân hàng, bên trong cũng chả có bao nhiêu tiền, hơn nữa có thể báo mất. Chỉ là di động cô vừa mua bằng nửa tháng tiền lương Nhưng vẫn quyết định không cần. Xem như vừa gặp chuyện xui xẻo, ngã một lần, vẫn là Đinh Tinh nói rất đúng, về sau có gặp mấy tên truyền thuyết ấy thì hãy cách xa. Dù sao vẫn chưa trễ, bắt taxi rồi kêu Y Trạch xuống trả tiền là được.

Tuy là tự an ủi mình như vậy, nhưng lòng vẫn xót muốn chết, ngửa mặt lên trời than thở! Nửa tháng tiền lương của mình!

Bỗng sau lưng nghe thấy giọng nói:

-”Từ Y Khả?”

Từ Y Khả xoay người qua, giống như một bộ phim quay chậm, đèn đường mờ ảo, đường phố ồn ào , xe chạy qua về, cuối cùng hình ảnh dừng lại trên khuôn mặt quen thuộc mà xa lạ kia, Hàn Việt.

Từ Y Khả cũng không biết phản ứng như thế nào, bỗng dung xuất hiện trước mắt người mà cô vẫn muốn né tránh bấy lâu nay.

Hàn Việt chắc chắn là Từ Y Khả sau mới mỉm cười, đến gần cô, nói:

-”Y Khả, đã lâu không gặp.”

Nụ cười đó làm cô trầm tĩnh lại không phải chỉ là ngẫu nhiên gặp lại một người bạn học lâu ngày không gặp thôi sao, sao phải mất tự nhiên. Nhìn anh ta cười bình thường như chưa từng xảy ra chuyện gì, tựa như cũng không nhớ rõ từng có thời gian cùng cô yêu đương. Có lẽ mọi người đều trưởng thành rồi, ai còn đem chuyện mười sáu bảy tuổi khi như vậy để ở trong lòng!

Từ Y Khả nhìn anh ta tươi cười, nói:

-”Đúng vậy, thật lâu không gặp .”

Anh ta lại hỏi:

-”Trở về lúc nào vậy ?”

-”Tốt nghiệp xong em trở về .”

Hàn Việt nhìn thấy khuôn mặt cứng nhắc của cô, ngược lại hỏi:

-”Sao em lại đứng đây? Đang đợi bạn hả?”

-”Đâu có, em vừa đi dạo, đang chuẩn bị về nhà.”

-”Đề anh đưa em về.”

Từ Y Khả nhẹ nhàng từ chối:

-”Không cần đâu, em tự bắt taxi về được .”

Anh ta một mực kiên trì, nói:

-”Dù sao con gái một mình ngồi xe cũng không an toàn, anh cũng không có việc gì, tiễn em đi một đoạn.”

Thấy anh ta chân thành, từ chối lại ngại người ta nói mình hẹp hòi .

Xe anh ta đang đỗ trên đường, Từ Y Khả đi theo sau. Thời gian trước, cô cùng anh ta rất vui vẻ thân mật. Cùng nghe nhạc, cùng xem phim. Cùng nhau ngồi giữa sân bóng nói về ước mơ, nói về tương lai. Tất cả các bạn học khác đều nghĩ cô và anh là người yêu, thậm chí chính cô cũng nghĩ rằng trong lòng anh cũng có cô, tương lai của anh cũng nhất định sẽ có cô. Tuy rằng cô và anh chưa bao giờ đi quá giới hạn, cũng không có những hành động thân mật, lời ngon tiếng ngọt. Nhưng cô cho rằng anh ấy vẫn chưa có đủ khả năng gánh vác tương lai của hai người, cho nên vẫn chưa nói ra mà thôi.

Anh ta không biết khi anh ta nói rằng

-“ Anh ta cùng cô chẳng có quan hệ gì cả, đối với cô câu nói đó thật đã kích,thật tàn nhẫn!

Nhưng bây giờ nghĩ về nó, chuyện đau lòng kia dường như chỉ còn lại bối rối., xấu hổ vì tự mình đa tình. Thời gian quả thật là liều thuốc tốt nhất.

Trong xe, chẳng ai nói gì, chỉ có tiếng nhạc radio. Xe đi được một đoạn, Hàn Việt tắt radio, không khí trong xe bỗng dừng lại yên tĩnh.

Anh ta đột nhiên nói:

- “Y Khả, thật xin lỗi.”

Tuy rằng chỉ là một câu, nhưng là trong thâm tâm hai người đều rõ ràng là cái gì.

Từ Y Khả chút kinh ngạc, chỉ nghĩ anh ta đã quên từ lâu , không nghĩ đến anh ta vẫn đề tâm chuyện này, điều này làm cho cô cảm thấy an ủi một chút, ít nhất làm cho cô cảm thấy giấc mộng đẹp ba năm kia không phải là chuyện cười.

Hàn Việt thấy Từ Y Khả không nói chuyện, tiếp tục nói: “Y Khả, vài năm này anh vẫn muốn nói với em tiếng xin lỗi nhưng vẫn chưa có cơ hội, ngay cả chính anh cũng không dám nhớ đến những lời nói ác liệt đã làm tổn thương em hôm ấy. Vào lúc em cần người an ủi nhất, anh lại nói chúng ta không có quan hệ gì cả, anh thật là một tên khốn!”

Tâm trạng Hàn Việt có chút kích động, tay nắm lấy tay lái, bởi vì dùng sức mà khớp xương hiện lên rõ ràng

Từ Y Khả nói:

-”Hàn Việt, anh không cần như vậy, đó là chuyện qua rồi.”

Nói xong,cô và anh ta thật sự không có mối quan hệ nào.

Hàn Việt lắc đầu:

-”Cổ lỗ trong lòng em chuyện này vẫn chưa quên được, bằng không ngày đó em cũng sẽ không quay đầu lại nhìn anh bước đi.”

Anh ta biết không thể tha thứ cho chính bản thân mình! Vẫn nhớ rõ sự cô khổ sở ra sao, đi một mình, một mình ăn cơm, một người chịu đựng ánh mắt xem thường của người khác, một cô gái tốt đẹp như vậy càng ngày càng tự ti, càng ngày càng khiếp nhược(1). Chỉ biết cúi đầu ngồi trong lớp, tan học lại lạng lẽ ra về.

(1) hèn nhát

Thời gian đấy anh ta cũng như những người khác xa lánh cô ấy, anh ta cũng chỉ là sợ người khác khinh thường nhìn mình.

Nhưng cô làm sai gì? Cô chả làm gì sai cả, Liệu cô sai là vì đã gặp điều bất hạnh kia? Cái kia không phai lỗi của cô.

Chỉ là lúc anh ta hối hận thì đã quá muộn. ba tháng sau kì thi đại học kết thúc anh ta đã không gặp lại cô. Từ trường học anh biết được cô đã đi Tây An học, sau chuyện đấy cô cũng chả liên lạc với ai cùng lớp cả. Sau lại thật vất vả lắm mới có được số điện thoại của cô từ Đình Tĩnh, nhưng không có dũng khí để gọi, anh không biết nói gì, có lẽ cô đã không cần sự quan tâm của anh nữa rồi, cũng không muốn liên lạc với anh nữa, dù sao, so với những người khác mà nói chính anh là người làm trái tim cô đau khổ hơn. Anh ta còn nhớ rõ lúc muốn lấy số điện thoại của cô, Bạn của cô nói bằng giọng mỉa mai: “Anh bây giờ còn muốn liên lạc với cô ấy sao ? Không sợ người ta cười à? Đồ đạo đức giả!”

Anh ta xấu hổ vô cùng, ngay cả bạn tốt của cô cũng nghĩ như vậy, chứ đừng nói đến cô !

Những lúc họp lớp, anh vẫn luôn chờ đợi cô xuất hiện, cho dù chỉ muốn nói một câu xin lỗi thôi. Nhưng đã bốn năm, họp lớp lớn nhỏ, cho tới bây giờ chưa thấy cô đến, cũng là, cho dù là ai cũng sẽ không xuất hiện lại trước mặt đám người đã từng xát muối vào vết thương của mình.

Cho nên đến vài năm sau anh vẫn không thể tự tha thứ cho chính bản thân mình!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Anh biết bản thân mơ hồ khát vọng điều gì

Tâm trạng Từ Y Khả bình tĩnh hơn Hàn Việt nhiều , thật sự trong thời gian ngắn ngắn đấy cô đã học được nhiều thứ .

Cô chỉ cười cười, nói:

-“hóa ra ngày ấy anh đã nhìn thấy em!”

-“Uh, Khả, em hôm đó dường như gặp mảnh thú hồng thủy, liền chạy đi.”

Từ Y Khả nói:

-“Hàn Việt, anh thật sự không cần tự trách mình, em trốn tránh anh không phải bởi vì còn oán giận anh, mà có lẽ là bởi vì lòng tự trọng của em, cho nên cảm thấy xấu hổ khi gặp người khác, nhưng bây giờ đã tốt hơn nhiều, anh cũng biết em là người hay gây rắc rối, luôn làm cho người khác khó xử, anh không cần phải để trong lòng. Thật ra lúc đó em rất đau khổ, anh cũng biết đấy, anh lại nói với em chúng ta không có gì, cho nên em nghĩ rằng anh đối với em cũng chả có gì đặc biệt. Lúc em vừa quay về em rất sợ gặp anh, em bây giờ đã bình tĩnh trở lại , cho nên hy vọng anh cũng đừng tự trách bản thân

Hàn Việt nói:

-“Vậy sau này em còn trốn tránh anh không?”

Từ Y Khả thật lòng nói:

-“Chắc chắn không, nhất định sẽ chào hỏi anh .”

Trong lòng hai người đều đã xóa bỏ những phiền muộn ban đầu, không ai có thể thay đổi được thời gian, quá khứ chính là quá khứ.

Nhưng có thể coi bỏ khúc mắc này vậy cũng đã đủ rồi, ít nhất về sau gặp mặt cô cũng không ngốc nghếch tránh né.

Từ Y Khả nói:

-“Nghe nói anh sắp kết hôn .”

Hàn Việt gật đầu, lát sau mới nói:

-“Là bạn đại học, nhưng hơn anh hai khóa, mấy hôm trước công ty cử cô ấy đi đào tạo, chò cô ấy trở về bọn anh sẽ cử hành hôn lễ.”

“Đó là sư tỷ , xem ra trong trường đại học anh thật lợi hại, ngay cả sư tỷ cũng theo đuổi được!”

Anh ta cũng cười, nhớ lại nói: “Cô ấy học cùng khoa với anh, xinh đẹp tự lập, hơn nữa rất có năng lực. Anh thích sự độc lập ấy, lúc ấy có rất nhiều người theo đuổi cô ấy, huống chi anh còn kém cô ấy hai tuổi, em không biết đâu, anh theo đuổi cô ấy rất vất vả.”

Nói đến bạn gái, miệng anh bất giác hiện lên ý cười ngọt ngào, trong mắt tràn đầy yêu thương.

Nói thật, lúc này, nhìn thấy anh vui vẻ hạnh phúc, Từ Y Khả cũng vui lòng, trên đời này có thể gặp được người mình yêu thương thật lòng thật không dễ

dàng.

Hiện tại cô đối với anh ta không hề có ảo tưởng gì cả, thời mơ mộng con gái đã qua.

Mà cho dù con đường phía trước gian nan không rõ, tình cảm của cô sẽ có sự khởi đầu mới.

Cô nói:

-“Có khổ mới có ngọt, trông anh bây giờ rất hạnh phúc.”

Anh ta cảm thán:

-“Đúng vậy, anh rất hạnh phúc, cho nên anh hy vọng em cũng luôn vui vẻ, bằng không ta anh sẽ luôn có cảm giác tội lỗi!”

-“Dĩ nhiên, bây giờ em cũng rất tốt, Hàn Việt anh không cần phải luôn mang cảm giác nặng nề vậy, thật ra anh cũng chả làm em tổn thương gì.”

Anh ta cười haha:

-“Y Khả, ý em bảo là anh tự nghĩ mình đối với em rất quan trọng sao?”

Cô lẩm bẩm:

-“Chỉ là..”

Hàn Việt thu lại nụ cười, nói:

-“Y Khả, cảm ơn em. Cảm ơn em đã tha thứ cho anh “

-“Chuyện vốn không có nghiêm trọng như vậy mà. Thôi không nói chuyện này nữa, thế anh bây giờ làm việc ở đâu?”

-“Anh? Anh học kiến trúc, cho nên tốt nghiệp xong anh cùng bạn anh mở công ty thiết kế nhỏ, thiết kế cho một số căn hộ nhỏ, còn em?, anh nghe bảo em làm việc ở đài truyền hình?.”

-“Vâng, em học phát thanh truyền hình, bây giờ đang phụ trách phần cắt nối biên tập.”

-“cái đấy vất vả lắm, em chịu nổi không?”

-“May thay cũng chỉ có chút buồn chán, dù sao làm việc ở đâu cũng vậy, không thể đòi hỏi nhiều.”

Hàn Việt đưa cô về nhà, để lại số điện thoại rồi mới đi.

Ba mẹ cô luôn đi ngủ sớm, Từ Y Khả mở cửa vào, đúng lúc bà Từ rời giường uống nước thấy cô, lại nhìn đồng hồ trong phòng khách, đã gần 11 giờ, nói:

-“về rồi à? Hẹn hò hả?”

-“Dạ, cùng đồng nghiệp đi liên hoan, nên về hơi muộn một chút.”

-“Gặp gỡ nhiều là chuyện tốt, nhưng phải cẩn thận chút, đi ngủ sớm đi.”

Từ Y Khả vào phòng, ở trong lòng thở dài, lúc trước nếu cô về trễ một chút mẹ cô liền truy hỏi cặn kẽ, bây giờ ngược lại hy vọng cô tham gia nhiều hơn, mở rộng quan hệ xã giao. Xem ra thật sự đã muốn gả cô đi rồi. Cô nên nghiêm túc đối với chuyện yêu đương rồi, tìm một đối tượng thích hợp hưởng thụ cảm giác yêu và được yêu.

Hàn Việt về nhà sau đó gửi cho Y Khả một tin nhắn, nói: đêm nay thật vui khi gặp được em, cảm ơn em đã tha thứ cho tên khốn như anh, cảm ơn sự khoan dung của em làm anh tiêu tan áy náy, ngủ ngon. Hàn Việt.

“Hàn Việt!” Mẫn Chính Hàn lúc này méo mó tựa vào sô pha, hai chân nâng gác lên mặt bàn, trong tay đang cầm di động của Y Khả nhìn chữ kí cuối cùng trên tin nhắn, nói:

“Nhóc con kia vừa rời khỏi đây đã chạy đi tâm sự cùng người khác, ta đã nói sao cô ta có thể ngoan cố như vậy chứ, cũng đúng, nhóc con đó, trong lòng sao không có một hai người đàn ông chứ.”

Nói xong nhìn lại viết hai ba dòng gửi lại, giọng nói hoàn toàn khiêm tốn lịch sự chưa từng có: “Xin chào, tôi là bạn trai của Y Khả, cô ấy quên điện thoại ở chỗ tôi, Hàn Việt, tôi đã nghe Y Khả nói qua về chuyện của hai người, tôi rất vui khi anh và Y Khả đã giải quyết xong khúc mắc ấy.”

Hàn Việt xem tin nhắn có chút giật mình, anh ta không chưa nghe nói Y Khả có bạn trai, sợ chính những dòng tin nhắn kia làm cho bạn trai Y Khả hiểu lầm, xem lại, mới gửi lại một tin: “Cảm ơn anh, là tôi mạo muội, bởi vì vẫn cảm thấy áy náy với cô ấy, cho nên mới muốn gặp cô ấy xin lỗi. Y Khả là cô gái tốt, chúc hai người hạnh phúc. Còn nữa, tôi sắp kết hôn với bạn gái của mình, đến lúc đó nếu có rảnh mời anh cùng Y Khả đến tham dự.”

Mẫn Chính Hàn xem xong,ném điện thoại di động, nói:

-”Quả nhiên là có chuyện tình xưa như vậy, người yêu cũ sắp kết hôn, bảo bối đáng thương của tôi bị tổn thương vì tình.”

Trần Mặc Dương tay cầm ly rượu cứng đờ, lập tức uống một hơi cạn ly.

Giang Văn Thao nhìn Mẫn Chính Hàn, nói:

- “Cậu thật rãnh rỗi! Không phải chỉ là một con nhóc thôi sao, tán được thì tán không được thì thôi.”

Mẫn Chính Hàn cầm lấy một vài quả còn thừa ra trên đĩa quang qua:

-”Ai bắt không được! Đồ tốt dĩ nhiên phải tốn ít công sức “

Trần Mặc Dương đứng dậy ra khỏi phòng mặc bon họ đùa giỡn, tay rút túi quần đứng trong hành lang nhìn xuống dưới. Sàn nhảy lung linh trắng lè , ánh sáng rực rỡ chiếu trên những người đàn ông và phụ nữ,, đèn thủy tinh, nhạc nhảy, âm thanh va chạm của ly rượu, hành động tán tỉnh, tiếng gầm rú, rên rỉ yêu kiều của các cô gái.

Không một chỗ trống, một mảnh phồn hoa. Mọi người đều là đến mua vui, đều là đến tìm niềm vui .

Anh ta cũng không ngoại lệ, nhưng không hiểu sao, khắp nơi nhộn nhịp, rượu có thật có, nhưng lại cũng không thể khiến cho anh ta hài lòng.

Anh ta biết mình mơ hồ khát vọng điều gì, một cái gì đấy đơn thuần, một cái gì đấy thuần túy. Loại khát vọng này , anh cũng không muốn đề ý đến.

Không biết bạn gái anh ta đứng sau lưng từ bao giờ, trong tay cầm áo khoác của anh, nói:

-”Anh đi bây giờ à?”

Anh dập tắt thuốc, rồi nói:

- “Cô vẫn muốn ở lại Thiên Tình chơi sao? Nếu vậy tôi sẽ bảo người sắp xếp cho em.”

Bạn gái anh nghe vậy, khuôn mặt cứng nhắc, sắc mặt dần tái đi, cắn cắn môi, thật lâu không nói gì.

Anh ta nói xong liền xoay người rời đi, để cô ở lại nhìn bóng lưng anh, nước mắt cuối cùng cũng rơi xuống, chiếc áo khoác trên tay vẫn còn mùi hương người đấy, nhưng giấc mơ cũng phải tỉnh dậy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cô có quen với Trần Mặc Dương không?

Ngày hôm sau Từ Y Khả cùng tổ quay phim đi công tác ở Hàng Châu trong ba ngày, chỉ có ba ngày nhưng làm cô vui chết, không những tránh được đi Mẫn Chính Hàn quấy rầy, lại còn có thể du lịch miễn phí.

So với những người khác, công việc của cô chỉ làm sau khi hoàn tất, nhiệm vụ owe trường quay cũng không có quan trọng, cho nên thời gian càng dư dả.

Cô liên lạc với các bạn học ở Hàng Châu, thời gian rảnh ba ngày này cô đi hết các địa điểm nổi tiếng ở Hàng Châu, có người cùng chơi, lại được thưởng thức ẩm thực ở đây , thật rất vui vẻ.

Buổi tối, tại khách sạn cô cầm điện thoại gọi cho Văn Kỳ, khoe chuyến đi của mình rất vui:

-”Tớ hôm nay đi đến Ô Trấn, cậu biết thị trấn Ô Trấn chứ, có vào cả khu quét đồ nữa, tớ thế mà đã được đi đến đó rồi, ôi hạnh phúc chết mất thôi... Còn có a, tớ chụp rất nhiều ảnh, về cho cậu xem, cậu sẽ hâm mộ chết mất...”

Giọng điệu vui vẻ kia làm cho Văn Kỳ, một người vừa mới vất vả một ngày với công việc hận nghiền răng , nói:

-”Cậu được lắm, có giờ thì đừng có về nữa, biến thành cây,đứng giữa ngã tư Hàng Châu đi!”

-”Haiz, tớ chả muốn về, cậu biết không ở Hàng Châu có bao nhiêu là đại gia, trên đường bao nhiêu là xe đẹp, tớ muốn nhân dịp này kiếm gá nào lắm

tiền rồi trở thành phu nhân giàu có...”

Văn kỳ cười nhạo:

-”Cậu cho là những kẻ có tiền mất nằm dưới đất quần hay sao hả , kiểu như cậu có người thích là may lắm rồi, còn muốn tìm người giàu có, cậu chết đi!”

Từ Y Khả bị khích , vui vẻ trả lời:

-”Kiểu như mình thì sao nào ? Tớ năm nay vừa tròn hai mươi, xinh đẹp như hoa, khí chất tao nhã, tài hoa xuất chúng, kẻ có tiền sao lại coi thường tớ “

Vừa nói xong, liền thấy Triệu Vĩnh Lâm vừa tắm xong đi ra, tay cầm khăn lau tóc, khoe miệng hiện lên một tia cười, rõ ràng là chế giễu.

Có lẽ Triệu Vĩnh Lâm đã nghe được những lời nói kia , Từ Y Khả xấu hổ mang điện thoại chạy vào phòng tắm, hai người lại nói thêm hai ba câu vội vàng rồi cúp máy.

Ở bên kia Văn Kỳ quở trách cô không có tiền đồ, nói:

-”Cậu cứ thẳng lưng mà sống được không, cấp trên của cậu cũng chả phải cô ta, rốt cuộc cậu sợ cái gì? Cô ta ăn thịt được cậu chắc, nói điện thoại mà cũng phải lén lút lút lút.”

Từ Y Khả than thở, nhỏ giọng nói:

-”Tớ mà giống cậu thì cũng tốt rồi, khẳng định là kỳ phùng địch thủ. Tớ cũng chả biết sao cô ta xem tớ không vừa mắt, lúc nào nhìn tớ cũng với bộ mặt giọng điệu mỉa mai, xem tớ giống như con cóc, ánh mắt của cô ta còn có lực sát thương hơn bà cô hồ nữa...”

Cô lại tự đoán:

-”Chẳng lẽ là ghen tị với tuổi trẻ của tớ,nhưng cô ta cũng chả lớn hơn tớ bao nhiêu, hơn nữa còn xinh đẹp hơn tớ nhiều.”

Văn kỳ tranh luận nói:

- “Không có cái lý do nào cả, cô ta chính là thấy cậu non nớt, lại vừa nhu nhược, cho nên mới ra sức bắt nạt, cậu chưa từng nghe qua sao “nhân thiện bị nhân khi mà thiện bị nhân kỳ”(1), cô ta chuyên bới móc xoi mói những kẻ yếu đuối. Nghe lời tớ, đừng cư xử theo kiểu con dẫu nhỏ biết vâng lời, nhìn thấy cô ta đứng thẳng lưng lên, ánh mắt có thần một chút, nói chuyện mạnh mẽ lên chút, đừng có kiểu cô ta nói gì là cứ vâng vâng dạ dạ, cậu là giúp việc của cô ta à? Cùng là đồng nghiệp, cậu làm cái nổi biên tập, cô ta là MC, dựa vào cái gì mà cô ta sai bảo, cười nhạo? Cái nào chết cậu ấy, lúc nào phản kích thì phải phản kích, bằng không con già đó còn bắt nạt cậu, cậu đến giờ vẫn không thông!”

(1) người lành tất bị người bất nạt

Từ Y Khả thực phiền não, cam chịu thở dài:

-”Tớ chỉ sợ cả đời này vẫn vậy .”

Văn kỳ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép:

-”Cậu là đồ vô dụng, cậu cứ thế để người ta dè dặt cười cợt đi.”

Từ Y Khả bị cứng họng, nói:

-”Cậu không thể nói chuyện dễ nghe chút sao?..”

-”Quên đi, nói chuyện cùng cậu càng tức học máu, đúng rồi, cái tên Giang thành tam kiệt kia đâu, còn tìm cậu không?”

-”Ai? Mẫn Chính Hàn? Tớ trốn ở chỗ này làm sao mà biết.” Từ Y Khả phiền muộn bảo: ‘tớ cho anh ta một cái tát nhất định anh ta sẽ không bỏ qua để dằn cho tớ đâu, cậu nói tớ phải làm sao bây giờ?’

Văn kỳ tròn tròn mắt:

-”Còn làm sao nữa? Cúi đầu xin lỗi anh ta, anh ta muốn cậu cời quần áo thì cậu cời quần áo, muốn cậu khiêu vũ thoát y, thì cậu thoát y khiêu vũ, tóm lại lấy sắc hầu vua, thật không biết tên kia sao lại để ý đến cậu được.”

-”Tớ cũng không biết, có lẽ muốn chơi đùa cùng tớ.”

-”Nói thật, nhóc con, chúng ta không có khả năng, đừng nói tớ không nói cho cậu, bọn họ là loại người nhìn ngoài không có gì, nhưng động đến, chỉ cần một đầu ngón tay thôi cậu cũng có thể chết. Cậu biết cái gì gọi là “đàm tiểu nhân gian hời phi yên diệt” (3)không? Ngần lân đừng dây dưa.”

(3) Lúc nói cười, Giặc mạnh, tro bay khói hết. Đây là 1 câu thơ trong bài Niệm nô kiều — Xích Bích hoài cổ của Tô Đông Pha

Từ Y Khả lấp bắp nói:

-”Tớ biết rồi, tớ sẽ cẩn thận, khi nào về sẽ xin lỗi anh ta, sau đó thái độ lễ phép, thề sống chết giữ khoảng cách.”

-”Trẻ nhỏ cũng dễ dạy.”

Cúp máy, Từ Y Khả còn đang suy nghĩ khi ra ngoài làm sao để đối mặt với ánh mắt khinh bỉ của Triệu Vinh Lâm.

May thay người đẹp Triệu đang đứng ở cửa sổ gọi điện thoại, không để ý tới cô.

Thật ra Triệu Vinh Lâm chỉ hơn cô vài tuổi, cùng lắm cũng chỉ vào đài trước cô bốn năm, nhưng bởi vì có năng lực tốt, cho nên trong phòng cũng có tiếng nói, ngay cả trưởng phòng còn phải nể mặt cô ta vài phần, chứ đừng nói kẻ tép rui như Y Khả.

Từ Y Khả thừa nhận rằng Triệu Vinh Lâm quả thật có năng lực, lúc họp thường đưa ra một vài đề nghị có tính sáng tạo và độc đáo.

Quan trọng là cô có nhiều fan hâm mộ, cô trên truyền hình với hình tượng thân thiết, dí dỏm, ngọt ngào có trí tuệ, ở đài cô có biệt hiệu là “đệ nhất mỹ nữ”, cái này không chỉ về ngoại hình, mà bao gồm cả học thức, hiểu biết, khí chất.

Hơn nữa nghe đồng nghiệp trong đài nói gia thế của Triệu Vinh Lâm ở Giang Nhạc cũng số một số hai. Thế nên sức ảnh hưởng của cô ấy ở đài là chuyện dĩ nhiên. Đài luôn xem cô ấy như một nhân tài hiếm có và luôn dành cho cô ấy những sự ưu đãi hơn hẳn những người khác.

Bởi vậy Từ Y Khả trước mặt cô ta luôn có cảm giác mình là con vịt xấu xí, cho dù diện mạo không bằng, nhưng năng lực cũng kém xa, cho nên đối mặt Triệu Vinh Lâm có chút gì đó tự ti không có sức phản kháng.

Từ Y Khả đang nằm trên giường, hy vọng Triệu Vinh Lâm nói chuyện điện thoại lâu hơn chút, như vậy có thể loại bỏ lúng túng trước khi đi ngủ.

Nhìn xem, ngay cả bóng dáng phía sau Triệu Vinh Lâm đứng trước cửa sổ cũng rất xinh đẹp, mái tóc mỏng manh gọn sóng buông nhẹ trên lưng, đôi chân thon dài cân xứng như ẩn như hiện phía trong áo ngủ tơ tằm, một tay cầm điện thoại, một tay nhẹ nhàng buông lỏng tựa vào váy, lộ ra cổ tay tinh tế trắng nõn nà, thật sự là cảnh đẹp ý vui.

Triệu Vinh Lâm một bàn tay cuốn rèm cửa sổ treu đùa, giọng có chút không kiên nhẫn, nói:

“Mẹ, con căn bản không có ý này, ngày đó con có đề cập đến, anh ta thật không nhớ Vịnh Oái... ở nơi xa xôi, lại là đồng hương, anh ta chỉ có gặp mặt nói một hai câu là thích nó sao? Nhóc kia chính là tự mình đa tình, người ta cùng lắm chỉ liếc nó một cái nó đã nghĩ người ta có ý tứ với nó... Mẹ, mẹ mặc kệ nó đi, cũng không phải là đứa nhỏ hai ba tuổi, Dù sao anh ta cũng không phải là người hợp với Vịnh Oái, Mẹ có biết một tháng anh ta đổi bao nhiêu phụ nữ không? Mẹ cũng đừng để nhóc con kia tự mình chuốc khổ... Con biết... con biết...”

Từ Y Khả nghe xong hai câu, nghĩ chắc là người nhà gọi điện thoại, bất quá không đầu không đuôi, không nghe nữa. Bởi vì ngày mai còn phải đi, cô đang nhắn tin cho một người bạn ở Hàng Châu.

Triệu Vinh Lâm cúp máy xong cũng chuẩn bị lên giường đi ngủ, bỗng dưng đột nhiên hỏi:

-”Từ Y Khả, cô có quen biết Trần Mặc Dương không?”

-”Trần Mặc Dương?”

Đột nhiên nghe người khác nói đến cái tên này, lòng của cô có chút run rẩy, tựa như bí mật ẩn nấp sâu trong nội tâm bị nhìn thấy.

Triệu Vinh Lâm rất không thể kiên nhẫn với cô Y Khả này, hỏi cô một câu phải vài giây sau mới có phản ứng.

Triệu Vinh Lâm nói

-”Không phải cô thường xuyên đi cùng Mẫn Chính Hàn sao, chẳng lẽ chưa gặp qua Trần Mặc Dương?”

-”Chỉ gặp qua một hai lần.”

-”Anh ta...” Triệu Vinh Lâm nhún mày lại, lại vung tay lên, kéo chăn, nói: “Quên đi... Ngủ đi!”

Từ Y Khả cảm thấy rất kì lạ, rốt cuộc muốn hỏi cái gì? Sao đột nhiên lại nhắc tới Trần Mặc Dương!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Bên cạnh anh ta luôn có nhiều phụ nữ để lựa chọn

Đây là lần công tác đầu tiên xa nhà, Từ Y Khả mua về bao nhiêu quà lưu niệm và đặc sản. Tắm rửa xong, ngồi trên giường vui vẻ phân chia quà tặng đầu là cho bạn bè đầu là cho gia đình.

Bà Từ vào gọi cô ăn tối, thấy trên giường bao nhiêu là hộp quà cùng đặc sản, lại hỏi:

-”Mọi người đều giống nhau cả sao? không có một hai cái nào đặc biệt sao?”

Từ Y Khả cầm hai cái hộp lên, nói:

-”Có mà, nè, đây là cho Đình Tinh và Văn Kỳ.”

Bà Từ cười cười, không biết là tại con gái mình ngốc nghếch không hiểu ý mình hay vẫn là cố ý giả ngốc. Dù Y Khả còn trẻ, chỉ là một cô bé vừa ra trường, nhưng bà sợ trong lòng cô vẫn tồn tại một bóng ma ám ảnh, bởi vậy so với các bậc phụ huynh khác lo lắng cho cô nhiều hơn, dù sao con gái ở tuổi này, dù sao cũng phải có mối tình mới là chuyện thường tình.

Bà Từ trong lòng thở dài, nói:

-”Y Khả, con biết ông chủ Mã chứ?”

-”Dạ biết, là người có cái bụng to khổng lồ, ông thường đến mua vật liệu thép nhà chúng ta.”

Ông ta được xem như là ân nhân của nhà cô, thu nhập một năm trong nhà, có một nửa là của ông Mã rồi, sao cô có thể không biết.

-”Đúng, ông chủ Mã có ấn tượng tốt với con lắm, ông ta có đưa con trai không hơn con nhiều tuổi lắm, làm việc ở viện địa chất, điều kiện gia đình nhà người ta cũng tốt, hay là con cùng cậu ấy gặp gỡ xem thế nào đi?”

Từ Y Khả há hốc mồm, đây chẳng lẽ chính là xem mắt trong truyền thuyết?

Từ Y Khả nhú mày:

-”Me, con không vội, gặp mặt người ta như vậy không tự nhiên.”

-”Có cái gì không được tự nhiên, bây giờ xem mắt rất phổ biến.”

-”Con không cần, đến lúc đó gặp mặt cũng không biết nói chuyện gì.”

Bà Từ thấy con gái kiên quyết như thế, cũng không khuyên nữa, đi ra, càng không nói cho cô rằng thật ra con trai của ông Mã “nhất kiến chung tình” với cô, nên mới bảo bố mình ra mặt hỏi xem.

Lúc bà Từ ra ngoài đột nhiên nhớ đến một chuyện, nói:

-”Đúng rồi, hôm kia có người gọi điện thoại đến nhà tìm con, nói con quên túi ở chỗ người ta, muốn mang đến trả cho con.”

Từ Y Khả giật mình nhảy lên, chẳng lẽ là Mẫn Chính Hàn?

-”Me, người kia có nói là ai không?”

-”Không có nói, là một cô gái, nói là bạn của con, xem cái tính lời thôi của con kia, túi quên ở đâu cũng không biết, nhanh đi gọi điện thoại hỏi xem.”

Từ Y Khả càng nghĩ càng thấy lạ, sợ Mẫn Chính Hàn lại bày trò, lại phiền phức, mà thôi không quan tâm.

Không nghĩ rằng người kia tận tình như thế, sáng sớm lại gọi điện thoại tới, hẹn Từ Y Khả gặp mặt.

Khách trong quán cà phê không nhiều lắm, Từ Y Khả nhìn quanh một vòng, chỉ có một cô gái đang ngồi đợi bên cạnh cửa sổ. Người kia cúi đầu, không thấy rõ khuôn mặt cô ấy. Trên người mặc quần màu xanh lục, một khăn lụa vàng lỏng lẻo trên cổ, một cô gái trẻ rất thời trang. Cô thật không thể tưởng tượng mình có thể quen biết một người đẹp như vậy.

Đang chuẩn bị gọi lại để xác nhận, đúng lúc cô gái kia ngẩng đầu lên thấy Từ Y Khả, mỉm cười đưa tay chào.

Sau khi ngồi xuống, Từ Y Khả mới nhận ra đối phương, dĩ nhiên là bạn gái của Trần Mặc Dương!

Xưa nay chưa quen biết cô ấy, chỉ có gặp qua đêm đó, ngay cả một câu nói chuyện cũng không có. Từ Y Khả nhất thời không hiểu, cô ấy muốn gì.

Cô gái kia nhìn thấy nghi hoặc của Từ Y Khả, cười nói:

-”Tôi tên là Trương Uyên, có lẽ cô còn nhớ tôi.”

Từ Y Khả gật đầu:

-”Nhớ chứ, cô là bạn gái của Trần tổng.”

Trương Uyên chỉ cười, tay khuấy khuấy ly cà phê, cũng không nói gì.

Từ Y Khả cũng hiểu được có chút xấu hổ, đem đó chuyện rõ ràng ngay trước mắt, Trần Mặc Dương trước mặt Trương Uyên tán tỉnh thân mật cùng người phụ nữ khác. Hai chữ ‘Bạn gái’ này thật rất châm chọc. Trực giác nói cho Từ Y Khả, dường như cô vừa vô tình làm tổn thương cô gái trước mặt.

May vừa đúng lúc phục vụ mang đến món điểm tâm ngọt, kịp thời hóa giải sự bối rối của Từ Y Khả, cô thừa dịp liền nói sang chuyện khác:

-”Bánh ngọt ở đây rất ngon, ăn vào đã tan chảy, ngọt mà không ngấy.” Nói xong còn không quên tắc lưỡi một cái, cười gượng haha.

Trương Uyên nhìn Từ Y Khả trước mặt, lông mày cong cong, đôi mắt trong suốt, nụ cười trong sáng, rốt cục cô cũng hiểu ra vì sao lúc lần đầu tiên gặp cô gái này cô đã có cảm giác hâm mộ xen lẫn ghen tỵ. Những thứ thuần túy cô khát vọng vẫn không có được. Cô khát khao sự thuần khiết giống như cô gái trước mặt, gia đình trong sạch, có một đôi mắt chưa bị nhiễm bụi trần. Nhưng cô không thể có được !

Tay Trương Uyên dừng lại, cười một cách ngượng ngịu, nói:

-”Đã không còn nữa rồi...”

Từ Y Khả đang ngậm miếng bánh ngọt trong miệng, khó khăn nuốt xuống. Không nghĩ Trương Uyên vẫn tiếp tục nói về chuyện này, cũng không biết an ủi người ta thế nào, bởi vì cô cũng chả quen lắm, cô chỉ muốn đến lấy túi thôi!

Trương Uyên dường như muốn tìm người nào đấy để tâm sự hết nỗi lòng, cô tiếp tục nói:

“Cô biết không, ba ngày, chỉ mới ba ngày... tôi không biết, cho dù là vật cung, cũng không đến nỗi chỉ mới ba ngày đã chán ghét, không phải sao?” Lời nói có chút không cam lòng, chua xót, đau đớn.

Từ Y Khả nhớ lại nỗi đau khổ trong mắt cô đêm ấy, chịu đựng nhiều như vậy cũng không thể sánh được với tình anh em của bọn đàn ông.

Từ Y Khả nói:

- “Đừng quá buồn, đàn ông như bọn họ không phải đều như vậy sao, giống như người có tiền sẽ mua được rất nhiều quần áo, đôi khi ngay cả nhãn hiệu cũng không cần phân loại, có những thứ chỉ mặc được một hai lần liền quên, không phải ngấy, mà là vì có quá nhiều, cho nên không biết quý trọng.”

Trương Uyên gật đầu, yếu ớt thì thầm:

-”Đúng vậy, yêu một người không phải bởi vì rất yêu, mà là vì không có nhiều sự lựa chọn, mà bên cạnh anh ta thì không bao giờ thiếu sự lựa chọn... Bên người anh ta chưa bao giờ thiếu bạn gái, ngay cả Hà Tư Vận cũng không phải, những gì bên người anh ta có đó là phụ nữ.” Cho nên cô cũng chỉ một trong những bộ quần áo anh dùng hai ba lần rồi giặt đi mà thôi

Trương Uyên làm sao lại không biết, si tình từ trước đến nay đều khổ, huống chi là yêu một người căn bản không thuộc về mình. Bạn thậm chí không dám trả giá, đơn giản là sợ người ta phát hiện ý đồ của bạn.

Không dám thể hiện ý tứ của mình, nếu không sẽ bị trục xuất khỏi thế giới của kẻ đó, phụ nữ thông minh chỉ nên để ý tiền tài của bọn họ, mà cô không phải không đủ thông minh. Chỉ là không muốn thông minh, cho nên đã yêu người đàn ông đó.

So với Từ Y Khả, cô chính là người vì đá hoa trên vách núi kia đã rơi xuống vực sâu kia.

Ánh mắt Trương Uyên phủ đầy sương cùng với nụ cười ai oán kia làm cho Từ Y Khả cảm thấy mình thật khi đã kịp dừng lại trước bờ vực thẳm. Nếu không cho dù cô có trăm cái mạng cũng không đủ chết trên người đàn ông kia.

Từ Y Khả nhớ lại album ảnh cài đặt mật khẩu trong máy tính của mình, mỗi đêm giữa khuya, khi cô run run nhập mật mã, nhưng vẫn không dám mở ra dù chỉ một chút, cô thật sợ, sợ chỉ cần liếc nhìn sự quyến rũ người đàn ông đó, chính mình sẽ lại trầm luân, sợ trái tim sẽ vượt tầm kiểm soát của mình, mà sự xuất hiện của Trương Uyên chính là lời cảnh báo thiết thực nhất.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Sao cô lại ở trong này

Trương Uyển rất nhanh lấy lại tinh thần, cười có lỗi với Từ Y Khả, nói:

-”Thật xin lỗi, cô nghe chắc nhầm chán lắm đúng không. Tôi nói chuyện cũ nhiều quá rồi.”

Từ Y Khả lắc đầu

-”Không sao cả, khi nói ra được chuyện buồn tâm trạng sẽ thoải mái hơn nhiều, cô xinh đẹp như vậy, đừng sợ không tìm được người đàn ông tốt.”

Trương Uyển nói:

- “Cô rất ngạc nhiên vì sao tôi muốn gặp cô đúng không, vì sao tâm sự cùng cô đúng không, kỳ thật tôi cũng không biết. Có lẽ là vì cô không thuộc về thế giới của bọn họ, lại có thể đi cùng bọn họ. Đương nhiên cô cũng không giống với loại người như bọn tôi.” đến đây Trương Uyển có vẻ hơi ngập ngừng, rồi lại nói tiếp:

-”Cô có lẽ không biết, tôi là vũ nữ ở Thiên Tinh.”

Từ Y Khả ồ lên một tiếng, cô không biết điều này.

Trương Uyển tiếp tục nói:

-”Cho nên tôi rất ngưỡng mộ cô, ít nhất cô có tư cách trách cứ, cự tuyệt bọn họ, đối với người như tôi, ngay cả tư cách đều không có bởi vì tôi chỉ là kẻ bọn họ chơi đùa. Gái bán rượu làm gì có tư cách thanh cao!”

-”Cô đừng nói như vậy, trên đời rất nhiều chuyện không thể tự mình quyết định.” Cô hiểu được cảm giác nghèo khổ, từng chứng kiến cảnh bố mình đi vay tiền nhà này sang nhà khác để nộp học phí cho mình và em trai. Không phải mỗi người sinh ra đều cao quý, hay thấp kém, bởi vì nghèo, cho nên mới không thể trở thành chính mình. Cô biết Trương Uyển có lẽ cũng đã trải qua một đoạn thời gian cay đắng không muốn người ta biết.

Trương uyển cười khổ lắc đầu:

-”Bọn họ không quan tâm mình có khổ tâm gì, bọn họ chỉ nhìn thấy chúng tôi bán rẻ tiếng cười của mình. Nhưng không quan trọng... , không sao cả ... Cảm ơn cô, Y Khả, phải nhận nại nghe tôi than phiền.” Nói xong cô lấy từ trong túi một cái thẻ đưa cho Y Khả, nói:

-”Đây là thẻ VIP ở Thiên Tinh, dùng thẻ này có thể hưởng được sự ưu đãi của khách quý.”

Từ Y Khả từ chối nói:

-”Không cần đâu, cô đừng quá khách khí, tôi cũng không thường xuyên vào đây, cho tôi chỉ lãng phí thôi. Tôi mới cần cảm ơn cô, còn phiền cô đem túi trả lại cho tôi, đã thế lại còn không ngần ngại tâm sự lòng mình cho tôi.”

Trương Uyển nói:

-”Cầm đi, cô có thể đến xem tôi nhảy, tôi nhảy cũng không tệ lắm đâu... Hay cô thấy tôi không xứng kết bạn với cô!” Nói đến đây, Từ Y Khả chỉ có thể cảm ơn nhận lấy.

Từ Y Khả vẫn cảm thấy thật kì lạ với cái người gọi là bạn này. Về nhà liền gọi điện thoại cho Đinh Tinh.

Đinh Tinh ở đầu bên kia điện thoại trầm ngâm một lát, nói:

-”Cô lẽ không phải là người hại bạn, nhưng không thể không đề phòng. Không phải tớ có thành kiến đối với nghề nghiệp của cô ta, nhưng cô ấy ở đó cũng được một thời gian dài, cho dù ban đầu không có gì nhưng cũng không thể tránh khỏi bị ảnh hưởng, cho nên vẫn nên lưu tâm một chút!”

Từ Y Khả cảm thấy những gì Đinh Tinh nói không phải không có lý, tuy rằng trông Trương Uyển rất có thiện ý, thêm vào đó cô ấy cũng có vẻ yếu đuối. Nhưng ở môi trường kia, ngư long hỗn tạp, làm sao có thể duy trì một trái tim đơn giản.

Ra xã hội, không giống với trường học, cô không thể bởi vì một chút cảm động mà tin tưởng một người vừa mới gặp mặt hai ba lần một cách vô điều kiện được.

Cô không nghĩ sẽ dùng cái thẻ VIP kia, sau bao nhiêu chuyện xảy ra cô sẽ không đến nơi đó nữa.

Lúc cô nghĩ sẽ cắt đứt hoàn toàn với cái thế giới ấy, thì tất cả lại càng ngày lún càng sâu. .

Đạo diễn Phùng vừa mới đạt giải quay phim phóng sự quốc gia, nhất thời cao hứng muốn mời đoàn làm phim ăn mừng. Nhóm đồng nghiệp nam chưa bao giờ câu nệ tiêu tiết, ăn chơi điên cuồng, liền la hét muốn đến Thiên Tinh, nói nơi đó có nhiều người đẹp, liền cái gì cũng không làm, chỉ thấy gái đẹp trước mắt.

Từ Y Khả vừa mới chuyển tổ, không dám bày tỏ thái độ không muốn, mọi người đều nói đi, cô cũng đi theo, dù sao tổ cô cũng ít phụ nữ, ngay cả Triệu Vĩnh Lâm cũng nể tình đồng ý đi. Huống chi bọn họ đều là những thành phần trí thức, đi cũng chỉ là vui chơi lành mạnh, sao có thể xảy ra chuyện gì.

Quả thật mọi người chỉ ngồi ở phòng KTV ca hát, uống rượu. Nhưng bởi vì nhiều người, tiếng chơi phạt uống rượu, tiếng nhạc, tiếng nói chuyện, khói thuốc tỏa ra bốn phía, âm thanh dàn nhạc cũng rất lớn

Từ Y Khả không chịu được sự ồn ào, cầm micro hát bài “Hóa ra là của tôi”(1), kết quả mọi người không ai không thể nhịn được cười vì giọng hát của cô .

(1) <http://www.youtube.com/watch?v=qBMZ-fYUHf0> bài hát原来的我

Từ Y Khả xấu hổ mặt đỏ lên , dù biết giọng hát mình khó nghe, nhưng không nghĩ đến lại có thể khoa trương như vậy

Cô uể oải đưa micro cho đồng nghiệp bên cạnh, ngồi nguyên tại chỗ xem mọi người chơi trò phạt rượu.

Điện thoại trong túi báo tin nhắn, là của Trương Uyên .

Cô nói: “Y Khả, cô đang ở Thiên Tinh hả, vừa rồi tôi vừa nhìn thấy đồng nghiệp của cô , đừng về trước, chúng ta gặp nhau nói chuyện đi.”

Từ Y Khả nhìn tin nhắn, suy nghĩ một hồi, Trương Uyên đối với cô thật rất kì lạ, làm cho cô cảm thấy thực lo lắng. Có lẽ như người ta hay nói, thật không hay nếu từ chối thẳng thừng, cô lại là người hiền lành, lại sợ tổn thương người khác, sợ làm người khác cảm thấy khó chịu.

Cuối cùng, Từ Y Khả nghĩ nghĩ rồi cũng quyết định ra ngoài, tùy tiện tán gẫu hai ba câu, xem như chào đón. Cô gọi lại tin nhắn, nói: “Cô ở đâu, hay bây giờ tôi đi đến chỗ cô?”

Trương Uyên rất nhanh đã gọi lại tin: “Bây giờ ư? Tôi chuẩn bị biểu diễn, hay cô đến đây đi, tôi ở tầng một gần sân khấu, cô sẽ thấy tôi.”

Từ Y Khả lấy cớ đi xuống, đứng tùy tiện một chỗ ở tầng một. Kết thúc bài hát, ca sĩ đi xuống. Trong chốc lát, quả nhiên có vài vũ nữ lên múa cột, mông to eo nhỏ, trên người chỉ mặc một cái áo mà tựa như không có, tuy rằng tất cả đều trang điểm, nhưng Từ Y Khả vẫn nhận ra Trương Uyên. Trên mặt cô cùng với thường ngày có chút khác, động tác thành thạo, nhất chiêu nhất thức đều là mị hoặc, đều là khiêu khích, ánh mắt mang theo tà khí quyến rũ. Dưới sân khấu bọn đàn ông sôi trào, vỗ tay kêu gào.

Có một cậu thanh niên trẻ tuổi táo bạo, nhảy lên sân khấu, quăng áo somi, dán sát người Trương Uyên cùng nhau nhảy một màn nóng bỏng. Từ Y Khả đột nhiên cảm thấy buồn, nhớ lại lời nói ngày hôm đó Trương Uyên nói với cô, cô nói “Mọi người chỉ nhớ nói đến cái thấp hèn, nhớ bạn là người bán rẻ nụ cười, chả ai quan tâm đằng sau đây bạn có bao nhiêu bất lực.

Tuy là có rất nhiều việc bất đắc dĩ. Nhưng Từ Y Khả không rõ, Trương Uyên rốt cuộc có sự tình gì, cô còn trẻ như vậy, xinh đẹp như thế, hoàn toàn có thể tìm được một công việc bình thường, sau đó tìm một người đàn ông tốt và kết hôn. Vì sao muốn làm việc ở đây để lãng phí tuổi thanh xuân

Cuối cùng Trương Uyên đã xuống dưới, cô dẫn Từ Y Khả đi đến phòng hóa trang, nói:

-”Tôi nhảy như thế nào?”

Từ Y Khả vẫn đang suy nghĩ chuyện vừa nãy, thuận miệng nói:

-”Rất đẹp!”

Trương Uyên cười cười:

-”Cô có vẻ không thích.” Cô vừa soi gương tháo trang sức, vừa nói: “Tôi đêm nay đã xong việc, đợi chút rồi chúng ta đi ăn khuya, tôi rất đói.”

Thiên Tinh bình thường hai ba người dùng chung một bàn trang điểm, lúc này, trong phòng hóa trang chả có ai.

Từ Y Khả nhìn vào khuôn mặt đã tẩy trang của Trương Uyên trong gương, khuôn mặt thật tươi sáng và đẹp đẽ.

Rốt cục nhìn không được hỏi:

-”Trương Uyên, cô thích làm việc ở đây sao?”

Trương Uyên đang cố gắng tháo bông tai ra, lắc đầu, nói:

-”Không thích, nhưng cái này không quan trọng.”

Từ Y Khả vội vàng nói

-”Đương nhiên quan trọng, cô đã không thích nơi này, hoàn toàn có thể tìm một công việc khác, hay là... cô rất thiếu tiền?”

Trương Uyên một lúc sau mới lên tiếng:

-”Thật ra... Anh ta có cho tôi tiền, không phải là ít, không chỉ có thể trả các khoản nợ trong gia đình, thậm chí còn đủ sống thoải mái trong một thời gian dài, anh ta cũng đã đề nghị kiếm cho tôi một công việc khác, nhưng tôi từ chối !”

-”Vì sao?”

-”Bởi vì chỉ ở đây, tôi mới có thể gặp được anh ta.”

Từ Y Khả không nghĩ rằng chuyện là như vậy, không khỏi nói:

-”Sao cô lại ngốc thế?”

-”Đúng vậy, tôi rất ngốc.” Cả đời cô đều ngốc như vậy, anh ta là một playboy, sáng suốt nhất là tránh xa anh ta trước khi dấn sâu vào, sau đó tìm cho mình một tương lai tươi sáng, nhưng là cô không làm được, không lí trí như vậy được

Trương Uyển nói:

-”Y Khả, cô vẫn chưa gặp được người đàn ông làm cô có thể làm chuyện ngốc nghếch, đến khi nào cô gặp, cô sẽ biết, phụ nữ dù có khôn ngoan vẫn không thể trốn khỏi kiếp nạn tuy nhiên nếu cô may mắn có thể sẽ không bị tổn thương, có thể do tôi vẫn chưa đủ may mắn.”

Từ Y Khả cũng không trả lời, không phải cô cũng giống thế sao, chỉ là cô không có dũng khí giống như Trương Uyển, lúc nào cũng phải luôn nhắc nhở chính mình, không dám làm bước.

Hai người chính trò chuyện, cửa phòng hóa trang bị đẩy ra, đi vào là Hà Tư Vận.

Trương Uyển đứng lên, nói với Từ Y Khả:

- “Cô đợi tôi một lát, tôi thay quần áo, chúng ta đi ra ngoài.”

Từ Y Khả gật đầu, nhìn thấy ánh mắt cô gái kia thật rất sợ hãi, cô cũng muốn về sớm một chút.

Trương Uyển còn chưa đi hai bước, Hà Tư Vận liền cao giọng quát:

-”Đứng lại.”

Trương Uyển tựa như đã thành thói quen, xoay người, nói:

-”Làm sao vậy, chị Hà?”

Hà Tư Vận đi tới:

-”Sao hả? Cô dựa vào cái gì mà ngồi trên ghế của tôi?”

Trương Uyển nhìn lại vị trí của mình:

-”tôi chỉ ngồi ở chỗ của mình.”

-”Thế ghế tôi đâu?”

Trương Uyển nhìn vào chỗ Hà Tư Vận vẫn hay ngồi, đúng là không thấy ghế đâu cả, nhưng không muốn cùng cô ta dây dưa, bởi vậy nói:

-”Tôi cũng không biết, hay là cô ngồi ở đó trước đi.”

Khuôn mặt Hà Tư Vận ngày trở nên khó coi, đẩy Trương Uyển một cái, chỉ nói:

-”Cô là ai chứ? Muốn cho tôi chỗ ngồi ư, cô có tư cách này sao? Cô muốn ngồi trên vị trí của tôi hả? nằm mơ đi, sao, có năng lực như vậy sao vẫn bị anh ta bỏ?”

Từ Y Khả chưa bao giờ thấy qua sự thù địch trắng trợn như vậy, cô lo lắng kéo Trương Uyển, nói:

-”Chúng ta đi thôi.”

Trương Uyển cũng đã muốn nhịn, nhưng Hà Tư Vận nói những câu kia đụng chạm đến nỗi đau của cô, từ sau khi chia tay với Trần Mặc Dương, những người ghen tỵ hồi trước châm chọc khiêu khích, cô đều nhịn, nhưng hôm nay cô không thể chịu nổi, Trương Uyển ánh mắt lạnh lẽo đi, giọng điệu cũng trở nên đanh đá hơn, cười châm chọc, nói:

“Muốn ngồi vị trí của cô? Cô nghĩ cô vẫn là Hà Tư Vận của trước kia sao? Chỗ của cô có ai muốn? Có ai dám ngồi? nhưng hàng trăm ngàn người cùng chần gối với kĩ nữ, bọn họ không bỏ cô, chẳng qua chỉ giữ cô lại như gái điếm thôi...”

Trương Uyên còn chưa nói xong, chỉ thấy Hà Tư Vận mặt mày nhăn nhó đi tới, Trương Uyên vẫn chưa phòng bị kịp, bị tát hai cái. Hai người họ bắt đầu ẩu đả, kéo tóc nhau, đấm đá.

Từ Y Khả bị dọa đến muốn khóc, cố gắng kéo họ ra, không ngừng hét to: “Các cô đừng đánh, đừng đánh nữa ... Trương Uyên... Trương Uyên... Các cô buông tay ra đi...”

Cái chén, lược, trang sức bên cạnh đồ trang điểm ào ào rơi xuống đất, tình cảnh vô cùng hỗn loạn.

Xô đẩy nhau, cũng không biết ai đã đẩy Y Khả ngã xuống đất, đầu bị đập trúng vật cứng, đau đến nỗi cô chảy cả nước mắt.

Trương Uyên dùng sức đẩy Hà Tư Vận ra, chạy lại giúp cô, nói:

-”Y Khả, cô không sao chứ, mau đứng lên đi... Tay cô làm sao vậy...”

Trên mặt đất toàn là những mảnh nhỏ thủy tinh, vừa rồi bị ngã xuống cổ tay bị trượt qua, từng giọt chảy xuống, cô lắc đầu, có chút choáng váng nói:

-”Tôi không sao, chúng ta đi thôi...”

Bên kia Hà Tư Vận đã đứng dậy, vợ một cái bình thủy tinh bên cạnh ném tới, Trương Uyên đưa lưng lại nên không nhìn thấy, Từ Y Khả theo bản năng lấy thân mình che lại cho Trương Uyên, chiếc bình rơi trúng bàn trang điểm, thủy tinh của chiếc gương vỡ tung tóe ra. Từ Y Khả a một tiếng, chỉ thấy trên tay toàn là máu.

Tiếng đông beng bên trong rốt cục kinh động đến phía ngoài, lập tức một đồng người đi vào,, một loạt vệ sĩ chuyên nghiệp, còn có Chu Lạc Khiết.

Chu Lạc Khiết liếc mắt một vòng, nói: “Sao lại thế này?”

Hà Tư Vận lau mặt mày, sửa sang lại tóc, nói:

- “Chuyện là thế này, tôi chỉ dạy cho con tiện nhân này một bài học!”

Chu Lạc Khiết liếc mắt một cái cũng đã biết đại khái, nói:

-”Hà Tư Vận, cô còn không biết phép tắc sao, an phận một chút, cô chắc hẳn biết ở đây có cách dạy dỗ cô chứ.”

Hà Tư Vận ngược lại nở nụ cười khinh khinh:

-”Chu lạc khiết tôi chờ cô, cô tốt nhất hãy đem hết tất cả các kỹ xảo ra luôn đi!”

-”Tôi không chỉ có những loại kia, cô muốn thế nào tôi đều cho cô toại nguyện!” người trả lời Trần Mặc Dương, không biết anh ta vào từ lúc nào.

Anh ta vẫn như cũ chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, cổ ngực lộ một chút hình xăm. Cổ tay áo cuộn lên cao, lộ ra hai cánh tay màu đồng mạnh mẽ.

Tất cả mọi người yên tĩnh lại, Trần Mặc Dương đi đến trước mặt Hà Tư Vận, dùng hai ngón tay nâng cằm cô ta, nói:

-”Tốt lắm, có năng lực.”

Anh ta kéo tóc Hà Tư Vận làm cô ta ngẩng đầu lên:

-”Xem ra, cô không biết chữ “chết” viết như thế nào?” Một tay anh ta ném cô xuống đất. Xoay người ra hiệu cho hai vệ sĩ, hai người kia gập đầu, đem Hà Tư Vận đang giãy dụa ra ngoài.

Từ Y Khả không biết ở ngoài kia Tư Vận kia sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng nghe thấy Hà Tư Vận khóc lóc giãy dụa kịch liệt, cũng biết cũng không phải trừng phạt bình thường.

Trong lòng không ngừng run sợ, cô vẫn biết anh ta là loại đàn ông tàn nhẫn, nhưng chứng kiến bộ dáng ác độc của anh ta vẫn bị dọa sợ khiếp, chỉ biểu tình đó thôi cũng làm cô lạnh run.

Trần Mặc Dương lại nói với Chu Lạc Khiết:

-”Lần sau không cho phép lại phát sinh chuyện như vậy nữa, đúng là lòng dạ đàn bà!”

Chu Lạc Khiết gập đầu, nói:

-”Tôi hiểu rồi.”

Trần Mặc Dương lúc định rời khỏi, ánh mắt liếc qua, lúc này mới phát hiện Từ Y Khả, hần giật mình, ánh mắt nheo lại đến nguy hiểm:

-”Cô sao lại ở trong này?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Dập tan hy vọng xa vời của cô

Trương Uyên thấy sắc mặt Trần Mặc Dương không tốt, nhanh nói:

-”Xin lỗi, Trần tổng, là tôi mang Y Khả đến.”

Trần Mặc Dương không lên tiếng, đi đến trước mặt Từ Y Khả, nhìn bàn tay đầm máu của cô..

Từ Y Khả cũng không dám ngẩng đầu, chỉ cảm thấy không khí xung quanh đều có áp lực kinh người, cô nhìn chằm chằm xuống nền nhà, mắt chỉ nhìn thấy được đôi giày da đen và ống quần của anh ta .

Trần Mặc Dương cầm lấy cổ tay bị thương của cô, lật trái lật phải xem, ngón tay cái và mặt trong của cổ tay bị chà sát, làn da cô rất trắng, máu đỏ tươi trên làn da trắng nõn ở trắng nõn đặc biệt chói mắt.

Từ Y cũng không biết anh ta thật ra muốn làm gì, ngẩng đầu bất an nhìn anh ta, chỉ thấy mắt anh ta nhắm lại, giây tiếp theo anh ta đột nhiên lấy năm ngón tay dùng sức nắm chặt cổ tay cô, bắt đầu lấy những mảnh vỡ nhỏ thủy tinh bị cắm sâu trên tay cô ra, Từ Y Khả lập tức sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt méo mó , theo bản năng giữ tay anh ta lại, khóc kêu lên:

-”A... Đau...”

Anh ta không chút thương hoa tiếc ngọc nào không để ý cô kêu khóc, trên tay càng thêm dùng sức, tất cả đau đớn tập trung ở phần cổ tay, Từ Y Khả cảm thấy tựa như xương cốt mình cũng bị bóp nát, miệng vết thương lại bắt đầu chảy máu. máu dọc theo ngón tay anh ta chảy xuống, không chỉ có ở cổ tay cô, mà ngay cả tay anh ta cũng dính đầy máu của cô.

Từ Y Khả khóc muốn ngừng thở , không ngừng kêu đau đớn.

Bên cạnh không ai dám hé răng, chỉ có Từ Y Khả khóc không ngừng, cô vốn đã sợ đau, lại ở trước mặt người đàn ông ác ý ép buộc, cô lại càng cảm thấy tủi thân, hơn nữa mặc kệ cô giãy dụa thế nào đều không buông tay cô ra, cho nên mới khóc như núi đổ .

Trương Uyên cắn môi, vài lần nhấp nháy khóe miệng, cuối cùng vẫn là không dám mở miệng.

Rốt cục Trần Mặc Dương cũng thả tay ra, rút giấy tờ giấy trên bàn trang điểm lau máu trên tay mình, rồi ném sang một bên, nói:

-”Đau? Bây giờ biết đau rồi hả? đó là dạy cho cô một bài học cho cô biết chỗ nào nên đến chỗ nào không nên đến!”

Nói xong xoay người đi ra ngoài, Chu Lạc Khiết đi đến, nói:

-”Đi thôi, tôi mang cô đi băng bó.”

Từ Y Khả khóc thút thít đi ra theo sau Chu Lạc Khiết, cô một tay nâng cổ tay mình, cảm thấy có lẽ xương cốt bên trong đã nát vụn, về sau nói không chừng cũng không thể nhấp chuột nữa chứ, cánh tay này xem như bị tàn phế rồi! Anh ta từ đầu đến cuối đều rất tàn nhẫn, một chút cũng không thương xót.

Phụ nữ đều là như vậy, trong lòng Y Khả luôn tự nhắc nhở chính mình bên người anh ta có bao nhiêu phụ nữ như vậy làm sao mà để ý đến cô được chứ, nhưng là đáy lòng vẫn là có một chút mà ngay cả chính bản thân cô cũng không dám thừa nhận đó là hy vọng , hy vọng cô đối với anh ta có một chút khác, có một chút đặc biệt dù sao lần trước anh ta cũng đã không nể mặt bạn bè cứu cô một lần.

Nhưng hành động đêm nay của anh ta đã dập nát hy vọng cùng ảo tưởng đáng thương xa vời kia, cho nên bây giờ tuy miệng vết thương đã không còn đau như lúc này, cô vẫn không kim được nước mắt. Hai mắt đầm lệ đi theo sau Chu Lạc Khiết, nước mắt làm cho tất cả mọi vật trước mắt trở nên mờ hồ, đột nhiên tất cả tối dần lại, cô không nhìn thấy bất cứ thứ gì cả. Cô nghĩ chắc mình bị mê muội , lắc lắc đầu, nhưng trước mắt vẫn là một mảng tối đen như cũ. Cô nhớ lại lúc này đầu cô bị đụng vật cứng, bởi vì chỉ để ý đến vết thương ở tay, nhất thời quên mất đầu bị va chạm đằng sau, hiện tại không biết có bị ảnh hưởng gì không, sẽ không bị mù chứ.

Cô đứng lại vài giây nhưng vẫn không nhìn thấy gì, Từ Y Khả hoảng hốt, không thể nhìn thấy gì cả, ngồi bệt xuống đất, vùi đầu ở đầu gối, khóc oan oan lên.

Chu Lạc Khiết nghe thấy tiếng khóc, xoay người nhìn thấy một cảnh có vẻ phóng đại, không khỏi mỉm cười, cô không nghĩ cô gái này lại yếu ớt như thế, quả thật là mới từ ngà voi trong tháp đi ra . Nhưng Chu Lạc Khiết cảm thấy đêm nay ông chủ mình đối với cô gái này quả thật là có chút chuyện bé xé ra to , xưa nay chưa bao giờ thấy anh ta như vậy, anh ta luôn lười mình ra tay.

Chu Lạc Khiết quay lại, nói:

-”Vết thương vẫn chưa nghiêm trọng lắm, nhưng phải nhanh băng bó lại, để lâu nhiễm trùng thì lại càng phiền phức .”

Từ Y Khả vẫn cúi đầu khóc, không trả lời

Có lẽ bởi vì có quan hệ với Mẫn Chính Hàn, nên Chu Lạc Khiết vẫn nhẫn nại, nói:

-”Làm sao thế? Một mình cô đi? Hay tôi gọi điện thoại bảo Mẫn Chính Hàn đến đón cô?”

Chu Lạc Khiết nói gì Từ Y Khả đều không nghe thấy, cô bây giờ đang bị mắc kẹt trong nỗi sợ hãi vô hình ấy, nhất là bây giờ cô ngồi suốt hai phút mở mắt như thế nhưng cũng chẳng nhìn thấy gì.

Cô hoàn toàn hoảng hốt.

Trần Mặc Dương đã đi ra xa phía trước , kết quả tiếng khóc kia khiến anh phiền lòng, anh ta bước nhanh hơn, thầm mắng, phụ nữ yếu ớt, động chút là khóc! Khóc! Không có tiền đồ gì cả!

Anh ta cũng không biết bản thân bị làm sao, rõ ràng là đã đi về phía trước, rõ ràng không muốn nghe tiếng khóc của cô ta, thế nhưng anh ta lại quay người trở lại, đầu óc hoàn toàn bị mất kiểm soát.

Anh ta hỏi Chu Lạc Khiết:

- “Sao thế?”

Chu Lạc Khiết bắt đầu dĩ cười cười:

-”Có lẽ đau quá, anh xuống tay mạnh quá .”

Chu Lạc Khiết kinh ngạc cô gái không biết sợ trước mắt này, dám làm ầm ĩ như vậy, nhưng lại càng kinh ngạc vì sự khác thường của ông chủ mình hơn, người đàn ông độc địa tàn nhẫn trước đây thế mà lại quay trở lại hỏi sao lại thế này!

Trần Mặc Dương đi đến kéo cô lên:

-”Đứng lên, chỉ biết khóc thôi !”

Cô hung hăng hất cánh tay đang cầm tay mình ra, Trần Mặc Dương thật muốn phát cáu, chỉ thấy Từ Y Khả ngẩng đầu lên, trên mặt toàn là nước mắt, trong hốc mắt nước mắt nổi lên như muốn chảy xuống tiếp, cô khóc nói:

-”Tôi không nhìn thấy ... tôi không nhìn thấy gì cả ...”

Trần Mặc Dương ngẩn ra, tựa như không suy nghĩ đến điều này, Chu Lạc Khiết tim đập thình thịch, nói:

- “Sao lại không thấy , có phải do ngồi lâu quá , bị tụt huyết áp?”

Từ Y Khả lắc đầu:

-”Không... Không phải... tôi không nhìn thấy gì cả , đầu tôi bị đập phải.”

Trần Mặc Dương nghe vậy, tới gần hơn, một tay giữ cổ cô lại, một tay sờ đầu cô ấn từng chỗ một:

-”Làm sao? ở đây hả... chỗ này hả...” Rốt cục đụng đến một chỗ, cô bị đau hét lên.

Trần Mặc Dương vén tóc cô lên, phía sau ót thật sự đỏ lên, bị sưng lên.

Trần Mặc Dương quay sang Chu Lạc Khiết nói:

-”Gọi điện thoại gấp cho bác sĩ, bảo ông ta chuẩn bị đi, tôi chờ cô ấy qua.”

Chu Lạc Khiết gật đầu, lập tức gọi điện thoại đến bệnh viện.

Trần Mặc Dương nắm lấy tay cô, nói:

-”cô mở mắt to ra, đừng nhắm.”

Cô khóc nước nỏ nói

-”Mở mắt ra tôi cũng không nhìn thấy... Anh đừng kéo tôi”

Trần Mặc Dương sốt ruột hét lên:

-”Được rồi, đừng khóc, thu những giọt nước mắt ấy lại cho tôi, không được rơi nữa.”

Từ Y Khả bị anh ta hét, những giọt nước mắt gần như sắp trào ra thì trời ngược trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Lâu đến mức cô nghĩ anh ta sắp làm gì đó cô

Trên đường đi, Trần Mặc Dương dẫn cô theo sau đi thẳng đến bãi đỗ xe, bởi vì nhìn không thấy, lúc mới bắt đầu đi cô còn không dám bước từng bước, bị anh ta kéo, đi cứ loạng choạng, lảo đảo.

Nhưng tay anh ta vẫn cứ giữ chặt cô, làm cô dần cảm thấy an tâm đi theo anh ta.

Anh ta mở cửa xe, đặt cô ngồi vào ghế phụ, sau đó lái xe đến bệnh viện.

Bác sĩ kiểm tra mắt cô xong, rồi đưa cho cô ảnh chụp phim, nói:

-”Não bị chấn động nhẹ, còn những cái khác không có gì đáng ngại.”

Từ Y Khả vẫn nóng nảy:

-”Nhưng sao tôi vẫn không nhìn thấy?”

Cô có một tật xấu, chính là từ nhỏ đã có ý thức vô cùng cảnh giác, và không tin tưởng bác sĩ. Bị bệnh cùng lắm cũng chỉ uống một ít thuốc, chết cũng không chịu cho bác sĩ tiêm, truyền dịch, hỏi cô vì sao, cô bảo là sợ ống tiêm không sạch sẽ, sợ bị lây AIDS! Lại sợ gặp phải bác sĩ Mông Cổ, nhờ làm cho cô bị tàn phế. Tóm lại cô chính là cái đứa từ nhỏ đã sợ chết.

Bác sĩ thấy vẻ mặt lo lắng của cô, buồn cười, lại thấy bên cạnh Trần Mặc Dương, cho biết:

-”Một lát sau sẽ khỏi thôi, cô không cần lo lắng, ảnh chụp phim rất rõ ràng, trong đầu cô không bị tụ máu cũng không bị sung, sẽ không bị ảnh hưởng đến dây thần kinh mắt, cũng sẽ không làm cô bị mất trí nhớ, để tôi sắp xếp cho cô truyền dịch, ở trong bệnh viện nghỉ ngơi một lát.”

Từ Y Khả còn muốn hỏi vài câu, nhưng Trần Mặc Dương không cho cô cơ hội, nói với bác sĩ:

-”Cám ơn anh, Vu Siêu, tôi đem cô ấy đi băng bó trước.” Nói xong liền mang cô ra ngoài.

Trần Mặc Dương không nghĩ rằng cô gái trước mặt vô dụng đến mức như vậy, bác sĩ chẳng qua chỉ lấy những mảnh vụn thủy tinh còn lại trên tay cô ra, sau đó bôi thuốc lên, thế mà cô có thể khóc như thể bị người ta lột da vậy. Làm tất cả mọi người đi qua tò mò đến xem.

Trần Mặc Dương cảm thấy đêm nay mình tự tìm đến rắc rối phiền toái lớn, anh ta rõ ràng đã mặc kệ cô, một mình đến hành lang đứng đi hút thuốc. Trong chốc lát y tá lại đẩy tìm anh, nói:

-”Trần tiên sinh, bạn gái anh đã băng bó xong.”

Y tá cười ngượng ngùng, tựa như rất đồng tình anh có bạn gái như vậy. Trần Mặc Dương dập điếu thuốc, quay về đem cô đi truyền dịch, xem như an tâm rồi.

Trần Mặc Dương nhìn bình truyền dịch, truyền hết nói thế nào cũng phải mất một tiếng, anh ta rút hai tờ tiền từ ví da nhét vào tay cô, nói:

-”truyền xong thì tự mình bắt xe taxi về đi.”

Từ Y Khả không nghĩ rằng anh ta cứ như vậy mà mặc kệ cô ở đây, tuy rằng anh ta cũng không phải là người lương thiện gì, nhưng người tốt kẻ xấu cô vẫn có thể nhận ra được, cô hoang mang rối loạn từ trên giường ngồi dậy, hướng về phía phát ra giọng nói, nói:

-”Anh phải đi sao? Cái kia... cái kia... nhờ lúc tôi đợi xong vẫn không nhìn thấy thì phải làm sao bây giờ?”

Trần Mặc Dương nói:

-”Vậy thì cô tiếp tục ở lại đi!”

Từ Y Khả nghe thấy tiếng bước chân của anh ta, có lẽ thật sự muốn đi, cô cắn môi lại nói:

-”Chờ một chút...”

-”Lại sao nữa?”

“Đi động của tôi vừa rồi bị rơi ở chỗ đây, anh có thể gửi nó cho đồng nghiệp giúp tôi không?”

Cô không nhìn thấy vẻ mặt của anh ta, chỉ nghe thấy bước chân anh ta rời đi cùng với tiếng đóng cửa, cô nhất thời cảm thấy vô cùng uể oải và khổ sở, cô nằm xuống, kéo chăn trùm qua đầu, không có người bên cạnh giường cô không thể ngủ.

Vết thương trên tay vẫn còn đau âm ỉ, nhưng tận đáy lòng cảm thấy mát mát. Đột nhiên mắt đi ánh sáng, bị vứt bỏ trong phòng bệnh trống trải, trong lòng luôn sợ hãi và bất an, cô biết không thể yêu cầu anh ta ở lại cùng mình, đó chỉ tự rước nhục.

Sau đó, cô mơ mơ màng màng thiếp đi, lúc tỉnh dậy phát hiện chất lỏng trong bình truyền dịch đã thấy đầy, cô liền nhấn chuông gọi y tá, tự mình phản ứng, thế nhưng đã nhìn thấy được, thị lực đã khôi phục. cô nhắm mắt sau đó lại mở, nhắm mắt lại mở, lặp lại vài lần, xác định đã không còn vấn đề, thở phào nhẹ nhõm, rất có một loại cảm giác như vừa sống sót sau một vụ tai nạn kinh hoàng. Y tá giúp cô rút kim tiêm, nói cô có thể đi rồi.

Từ Y Khả đứng ở cửa bệnh viện, trong tay cầm hai tờ tiền màu đỏ đã bị lúc cô ngủ làm cho nhăn nhúm, cô mở ra vuốt lại tỉ mỉ. Cô đứng đấy nửa ngày trời, trong đêm khuya tĩnh lặng, cứ thể cảm nhận từng luồng gió thấm vào da thịt, mái tóc dài bay rối tung lên, hết như cô bé bán diêm đáng thương.

Lúc Trần Mặc Dương lái xe đến trước mặt cô thấy một tình cảnh như vậy, ngọn đèn hiu hắt trong bóng đêm vô tận lại làm cho Từ Y Khả trở nên càng tội nghiệp hơn.

Anh ta hạ cửa xe xuống, nói:

-”Lên xe.”

Từ Y Khả nhìn người vừa đến, ánh mắt sáng lên một chút, đi qua mở cửa xe rồi ngồi vào.

Trần Mặc Dương nói:

-”Đã nhìn thấy chưa?”

-”Vâng, ngủ một giấc dậy đã nhìn thấy rồi, anh không phải bảo tôi tự bắt taxi về sao?”

Mặt anh ta không chút thay đổi lái xe, nói:

-”Cô muốn tự mình bắt taxi hả?”

Từ Y Khả lắc đầu:

-”Không phải, chỉ là tôi không nghĩ rằng anh sẽ quay lại.”

Anh ta cũng không nghĩ đến sao mình lại quay trở lại, vì sao? Có lẽ là vì lúc ở phòng bệnh nghe được những lời cô nói, sự bối rối trên mặt cô, cùng với vẻ mặt ỷ lại đáng thương, cũng có lẽ do anh ta đêm nay rất rảnh, cho nên lúc về nhà lại vòng lại đây.

Anh ta ném điện thoại qua cho cô, nói:

-”Đồng nghiệp của cô đã về cả rồi.”

Từ Y Khả nhận lấy điện thoại, thấy có mấy cuộc gọi nhỡ, đều là của đồng nghiệp cô, liền gọi lại, nói cô gặp một người bạn lâu năm, nói chuyện vài câu, quên mất thời gian.

Đồng nghiệp biết cô không có chuyện gì, bảo cô ban đêm về một mình nhớ cẩn thận, ngày mai lúc đi làm thì hãy xin lỗi đạo diễn Phùng.

Tắt điện thoại, Từ Y Khả cầm điện thoại thờ dài, lần đầu tiên liên hoan cùng họ mà không chào hỏi gì đã tự biến mất, không biết đạo diễn Phùng sẽ nghĩ như thế nào, nhất là Triệu Vịnh Lâm, có lẽ ngày mai lại sẽ chế nhạo cô.

Trần Mặc Dương hỏi cô:

-”Cô trở thành chị em với Trương Uyển từ bao giờ thế ?”

Từ Y Khả kể chuyện lần trước Trương Uyển đến tìm cô cho anh ta.

Sau khi nghe xong anh ta cũng chẳng nói gì, một lát sau, lại hỏi:

-” Thế cô cùng Chính Hàn còn có quan hệ sao?”

Từ Y Khả lắc đầu:

-”Không có, anh ta đã lâu không tìm tôi rồi .”

“Anh ta đang đi công tác ở Hồng Kông.”

Từ Y Khả cũng không biết vì sao anh ta nói với cô vấn đề này, chẳng lẽ bởi vì anh ta cũng thấy cô và Mẫn Chính Hàn có mối quan hệ không đơn giản sao? Nhưng là lúc này cô lại có vẻ cố tình giải thích cô cùng Mẫn Chính Hàn không có quan hệ gì, bởi vậy, cô chỉ đơn giản thờ dài một tiếng.

Anh ta cũng không nói gì nữa, chỉ chuyên tâm lái xe, Từ Y Khả nhìn một bên mặt lạnh lùng của anh ta, nhiều lần sắp xếp ý nghĩ trong đầu, rốt cục cố lấy dũng khí, nói:

-”Trần tổng, đêm nay thật cảm ơn anh, hay là tôi mời anh ăn cơm nhé.”

Vừa đúng lúc đèn đỏ, anh ta dừng xe quay đầu nhìn cô chăm chăm, ánh mắt chứa đựng suy nghĩ sâu xa, anh cứ như thế nhìn mãi khiến cho Y Khả rơi vào tình cảnh hỗn loạn. Đường như cô đã bị mê hoặc bởi khuôn mặt và ánh mắt mê ly ấy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Anh ghét sự ngây thơ của cô

Tiếng còi của những chiếc xe đằng sau thúc giục, Từ Y Khả mới chột vật hồi phục lại tinh thần, những chiếc xe ngã tư trước mặt đã chạy , anh ta quay đầu lại lái xe.

Cô nhìn thấy anh khẽ cười, có chút giống mĩa mai, có chút dường như thấu hiểu.

Lòng bàn tay Từ Y Khả đổ mồ hôi, trong lòng run sợ, nghĩ rằng anh ta đã đoán được cô thích anh ta. Cũng khẳng định anh ta sẽ đùa giỡn với cô như những người phụ nữ xung quanh anh ta, xem cô như những người phụ nữ bám dính lấy anh ta.

Có lẽ anh ta nghĩ rằng tất cả những chuyện xảy ra hôm nay là do cô giờ trò. Trong lúc cô đang bất an lo lắng, Trần Mặc Dương đột nhiên lên tiếng:

-”Ăn cái gì?”

Từ Y Khả nhất thời phản ứng không kịp, nói:

-”Cái gì?”

-”Cô không phải muốn mời tôi ăn cơm sao?”

-”Bây giờ hả? Nhưng bây giờ trên người tôi không có tiền.”

Ý của cô là ngày nào đó hẹn anh ra và mời anh ta một bữa cơm thịnh soạn, không cần quan tâm đến chuyện lần trước, lúc này đây cô chỉ muốn cảm ơn anh ta, mặc kệ anh ta thiếu chút nữa vô tình làm hỏng tay. Y Khả bị anh hỏi một câu như vậy, cô khó mà hẹn đề lần khác!

Trần Mặc Dương nói:

-”Không phải cô đang cầm tiền trong tay sao?”

Từ Y Khả còn do dự, cô cũng chỉ có hai trăm thôi, làm sao có thể đủ tiền mời ăn ở khách sạn nào, lại còn phải trả tiền phí xe nữa, cô thật sự lo sợ không biết có phải anh ta nói thật không, lỡ như gây tiếp theo anh ta lại nói, tôi chỉ nói giỡn thôi , cô bé! Cô có lẽ là xấu hổ chết ngay tại chỗ mất.

Trần Mặc Dương từ tốn nói thêm một câu:

-”Tôi chỉ có đêm nay rảnh.”

Từ Y Khả cắn răng một cái, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên xấu hổ trước mặt anh ta, liệu mình nói:

-”Vâng, vậy anh muốn ăn gì?”

-”Gì cũng được, cô quyết định đi.” Lúc này anh nói như thể lại còn có chút giống như vô tư liếc nhìn hai tờ tiền đáng thương đang ở trong tay cô.

Từ Y Khả bị anh ta liếc nhìn như vậy, rất xấu hổ, nhưng nghĩ lại có hai trăm đồng trong tay, huống hồ bây giờ kẻ có tiền như anh ta đang ở trước mặt, cô cũng không nhất thiết phải phô trương, sơn hào hải vị, món ngon mà anh ta chưa thưởng thức qua!

Một hình ảnh thoáng qua trong đầu Từ Y Khả, cô biết một quán ăn nhỏ, cô nói:

-”VẬY CHÚNG TA ĐẾN QUÁN “LẠI ĐẾN” ĐI

Anh ta nhú mày:

- “Đó là chỗ nào? Nằm ở đâu?”

-”Mặc dù chỉ là quán ăn nhỏ, nhưng thức ăn ngon lắm, rất nổi tiếng, ở đường Phúc Tuyền, tôi biết đường đến đó.” Quan trọng là giá cả ở đó rẻ, hai người, gọi năm sáu món ăn, không uống rượu, hai trăm đồng có lẽ là đủ.

Trần Mặc Dương không hề nể mặt nói:

- “Chưa từng nghe qua.”

Từ Y Khả xấu hổ.

Đường rất nhỏ, xe không thể trực tiếp đi vào trong được, xuống xe, Từ Y Khả dẫn anh ta đi một vòng mới đến quán ăn. Lúc này trong cửa hàng đã hết khách, may là đầu bếp vẫn chưa về.

Lúc Từ Y Khả gọi món ăn, Trần Mặc Dương nhìn chung quanh một vòng, đồng ý nói: -

-”Thật đúng là cửa hàng nhỏ.”

Từ Y Khả coi như không có nghe thấy, đưa thực đơn cho anh:

-”Anh có muốn xem qua muốn anh gì không?”

Anh ta chỉ liếc mắt qua, rồi nói:

-”Cô chọn đi.”

Cô biết nơi này như lòng bàn tay, cô rất nhanh đã chọn một vài món ăn rồi liệt kê cho ông chủ, sau đó rót cho anh ta một cốc trà. Đồ ăn còn chưa được bung lên, cô còn phải vất hết óc tìm đề tài nói chuyện.

Cuối cùng may mà anh ta mở miệng, nói:

-”Cô thường xuyên đến đây hả?”

-”Vâng, Lúc học trung học tôi thường cùng các bạn đến đây.” Lúc đó mọi người ai cũng là học sinh nghèo, nhiều nhất cũng chỉ hai tháng đến một lần.

Thức ăn được đem lên rất nhanh, anh ta có vẻ như không có cảm giác ngon miệng, mỗi món ăn chỉ nếm thử một hay hai miếng.

Cô đêm nay vẫn chưa ăn gì, lại bị kinh sợ, đã đói chịu không nổi, nhưng ở trước mặt anh ta cũng không dám ăn nhiều bởi vậy phải chịu đựng để giữ gìn hình tượng thực nữ, tao nhã ăn từng miếng từng miếng.

Cô thấy anh ta ngừng đùa, nghĩ có lẽ bữa cơm không ngon, anh ta đã sớm không chịu đựng nổi, bởi vậy chuẩn bị gọi ông chủ tính tiền, không ngờ anh ta nhìn menu, rồi nói:

- “Món móng giò cất thủy này như thế nào?”

Nói xong liền ngoắc tay gọi ông chủ đem thêm đồ ăn lên.

Từ Y Khả bị nghẹn ở cổ, lúc cô gọi món ăn đều đã tính toán giá cả rồi, trên bàn rõ ràng còn có nhiều đồ ăn như vậy, anh ta rõ ràng cố ý chơi xấu. Quả nhiên, lúc tính tiền, trên hóa đơn viết rõ ràng 237 đồng, Từ Y Khả rối rắm một chút, tuy rằng xấu hổ, cô vẫn chỉ có thể nhìn Trần Mặc Dương với ánh mắt cầu cứu.

Anh ta không nói gì rút ví tính tiền, lúc ra ngoài rồi anh ta vẫn không nói gì, Từ Y Khả cẩn thận theo sau anh ta, không biết rốt cục là anh ta tức giận cái gì, có lẽ không đến mức vì thanh toán bữa ăn này mà mất hứng chứ.

Cô nhìn lên thấy anh đang đi lầm đường, kêu lên:

- "Không phải đi ngã đấy."

Anh ta liếc cô một cái rồi nói: ‘

- "Cô không phải rất quen thuộc nơi này sao, không biết đây là đường tắt hả!"

Cô dĩ nhiên biết, nhưng từ sau sự việc kia mặc kệ là ban ngày hay đêm tối cô không dám đi qua những con ngõ dài hẹp như vậy nữa, đó là con ác mộng của cô, cô không có dũng khí đặt chân bước vào.

Từ Y Khả nói:

- "Khuya rồi, đi đường lớn đi, dù sao cũng không xa."

Anh không quan tâm, chỉ nói:

- "Đi theo tôi."

Cô mặc dù rất sợ, nhưng lại không dám chọc giận anh ta, đành phải đi theo sau anh ta đi vào ngõ nhỏ tối đen kia, mỗi một bước cô lại cảm giác ác mộng lại tái diễn, cùng một vị trí, nhớ lại nỗi sợ hãi.

Cô dường như nghe thấy tiếng khóc của mình, thấy cảnh tượng cô đang giãy dụa ở dưới, cô sợ hãi, cô thật sự sợ hãi.

Chân dần dần như nhũn ra, cô dựa tường thở hổn hển, gọi anh ta:

- "Có thể đừng đi đường này không? ."

Anh ta quay người lại nhìn cô, sắc mặt cô tái nhợt, trán đầy mồ hôi, thở hổn hển, ngực đập phập phồng, hít thở khó khăn.

Anh vẫn như vậy nhìn cô, nhìn chăm chăm vào cô, anh ta dĩ nhiên biết cô đang sợ hãi, cũng biết vì sao cô sợ hãi, một lát sau anh ta mới đến gần, anh kéo hai tay cô lên tường, hơi thở phả vào mặt cô, cô dường như thấy rõ lông mi anh lấp lánh.

Hơi thở của anh phun vào hơi thở của cô, ánh mắt cũng lạnh hẳn, anh nói:

- "Sao? Sợ hả, không dám đi nữa sao?"

Cô chỉ gật gật đầu.

Anh ta cười lạnh:

- "Vậy vì sao vẫn theo tôi đi ngã này, hả?"

- "Bởi vì... Bởi vì..."

Anh ta liền thay cô nói tiếp:

- "Bởi vì có tôi đi phía trước cô đúng không?"

Từ Y Khả im lặng, vẫn không hiểu rốt cuộc anh ta có ý gì.

Anh vén sợi tóc trước trán cô ra sau tai, nói:

- "Cô không bị dạy cho một bài học sẽ không thông được. Đã bảo cô chỗ nào cô có thể đi chỗ nào không thể vào rồi."

Gương mặt Từ Y Khả nhợt nhạt nói:

- "Tôi không hiểu..."

- "Cô hiểu, cô cho là cứ mỗi lần cô lâm vào khốn cảnh thì tôi đều có mặt để giúp cô ư? Cô bé ngây thơ ư, cô có biết cô làm không ít việc không biết lượng sức mình không? Tôi rất ngạc nhiên là sao cô có thể tự tin như vậy, sao cô có thể cho mọi chuyện là đúng như vậy? Về sau hãy sống cho đúng trong thế giới của cô, không được sai vị trí của mình, đến lúc đó không ai cho cô lời khuyên nữa đâu."

Cô tuy chậm hiểu, nhưng cũng nghe ra được ý của anh ta, ý anh ta là nói cô không biết tự lượng sức mình, vọng tưởng đi vào thế giới bọn họ, hoặc nói

cách khác là mơ tưởng bay lên cao làm phượng hoàng.

Anh ta nói cô không có tư cách, anh ta lúc này ở quán ăn hành động như vậy là vì muốn nói cho cô rằng cô nên tự lượng sức mình ?

Cô biết anh ta chắc hẳn cảm thấy cô đối với anh ta có tư tình, bằng không sẽ không nói như vậy, anh ta sao có thể làm như vậy! Cô cảm thấy vô cùng nhục nhã, nước mắt đột nhiên rơi xuống:

-”Anh vì sao nói những lời này, vì sao... Tôi đâu có đi vào thế giới của anh, lại không muốn anh... Anh vì sao làm như vậy...”

Mặc cho Y Khả khóc thút thít anh vẫn thản nhiên lái xe. Xuống xe, cô tự hứa với lòng mình từ nay về sau sẽ không bao giờ gặp anh ta nữa, anh ta là ma quỷ, anh ta sao có thể cười nhạo lên tình cảm cô dành cho anh ta. Dường như anh ta nói đúng, cô không biết tự lượng sức mình, cô không có tư cách, về sau cô không bao giờ làm những chuyện ngốc nghếch như vậy nữa, cô sẽ không bao giờ chạm mặt người đàn ông độc ác đó nữa. Tối hôm nay anh ta đã cho cô một đòn chí mạng, những câu nói tàn nhẫn của anh ta còn hiệu quả hơn bản thân cô hằng đêm tự thuyết phục chính mình.

Về đến nhà, anh ta mệt mỏi ngã người trên sofa, những câu hỏi của cô tựa như vắn vẳng bên tai, cô hỏi anh ta Vì sao?

Vì sao? Bởi vì anh ta ghét sự gây thối, vô tội của cô, có lẽ anh ta mơ hồ cảm giác được những thứ kia đối với anh ta sẽ là một loại cảm dỗ đáng sợ.

Anh ghét lúc cô cho rằng anh ta đương nhiên phải giúp đỡ cô, mà giận hơn là cô có thể đoán trước được anh ta chắc chắn sẽ làm như thế. Anh ta thật căm hận loại cảm giác không tự chủ được như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Gia đình bắt đầu gặp vận xui

Từ Y Khả cứ nằm khóc mãi cho đến lúc ngủ thiếp đi khi nào không hay. Buổi sáng lúc tỉnh lại, gối ướt một mảng lớn, hai con mắt sưng lên như quả hạch đào, chuyện này có vẻ đã kích cô trầm trọng hơn so với chuyện của Hàn Việt lúc trước. Một chút tình cảm vừa mới chớm nở được che giấu cẩn thận kín không khê hở, kết quả không hề phòng bị không những bị anh ta vạch mặt, mà còn hung hăng chà đạp nó.

Vừa trải qua chuyện tình bi thảm như vậy, cô đột nhiên cảm thấy những việc khác so với việc này quả thực là bé nhỏ không đáng kể, nào là tiền thưởng, nào là được cấp trên khích lệ, tất cả chỉ là phù du!

Bởi vậy sáng sớm cô giả bệnh gọi điện thoại cho đồng nghiệp xin nghỉ hộ cô một ngày, sau đó lại vui đầu vào ngủ.

Một lát sau, Trương Uyển gọi điện thoại đến xin lỗi cô.

Từ Y Khả cảm thấy nếu muốn hạ quyết tâm cắt đứt với tên Trần Mặc Dương kia, thì cũng không thể tiếp tục giao du với cô bạn Trương Uyển này được.

Từ Y Khả nói:

-”Tôi không sao, không quá hai ngày vết thương sẽ lành lại thôi, nhưng thật lòng tôi muốn khuyên cô hãy cẩn thận một chút.”

Trương Uyển nói:

-”Không cần lo cho tôi, Hà Tư Vận cô ta bây giờ chả có năng lực gì đâu, cùng lắm cũng chỉ là một con chó điên mà thôi, tôi không thèm để ý!”

Từ Y Khả không có lòng dạ để nghe những chuyện lung tung lộn xộn ấy, dù sao đầu qua đầu lại cũng không phải đều là phụ nữ bên người anh ta sao, anh ta dùng xong liền vứt bỏ, anh ta chưa bao giờ thèm nghĩ đến kết cục của những người phụ nữ kia. Nhưng dù sao cũng không phải chính là phụ nữ như họ bị coi thường sao.

Từ Y Khả nói:

-”Dù sao cô cũng phải để ý, sau này có lẽ tôi sẽ không đến Thiên Tinh nữa.”

Trương Uyển đầu kia im lặng một lát, nói:

-”Trần Tổng bình thường cũng không như vậy đâu, có lẽ đêm đó tâm tình anh ta không tốt.”

Từ Y Khả nói:

-”Quên đi, anh ta có lẽ không vừa mắt tôi, dù sao tôi cũng không thích ra ngoài ban đêm.”

Trương Uyên nói:

-”Tôi biết rồi, cô nghĩ ngơi cho tốt, có thời gian chúng ta hẹn nhau nói chuyện.”

Cô tắt điện thoại, ném xuống giường, sau đó đi vào toilet đánh răng rửa mặt, cô muốn vui lên tỉnh táo lại, theo như lời anh ta nói muốn cô sống tốt ở thế giới của mình.

Tất cả những chuyện xảy ra mấy hôm nay coi như là một giấc mơ ngọt ngào, cô đã đi vào một khung cảnh hoa lệ trong giấc mơ, gặp người không nên gặp, và bây giờ thức dậy, tất cả đã chấm hết.

Bà Từ đang chuẩn bị bữa sáng, thấy cô đi đến, nói:

-”Y Khả, đã mấy giờ rồi sao còn không thay áo quần rồi ăn nhanh đi, bị muộn làm rồi đấy.”

Từ Y Khả mặc áo ngủ, chân trần, nhanh lẹ đến trước bàn cơm, gấp một miếng cải bỏ vào miệng, nói:

-”Con đã xin nghỉ, hôm nay không cần đi làm.”

Bà Từ trừng cô:

-”Mới chuyển tổ không bao lâu mà, ba ngày đánh cá hai ngày phơi nắng!”(1)

(1) Bữa đực bữa cái

Từ Y Khả ủy khuất nói thầm:

-”Mới lần đầu tiên xin nghỉ, con chỉ mới không đi làm một ngày.”

Đúng lúc bố từ trong phòng đi ra, nói:

-”Đề cho nó nghỉ một ngày đi, tay đã bị thương thành như vậy rồi mà.”

Nghe xong lời này, Từ Y cảm thấy vô cùng uất ức, ôm lấy bố, nằm vào lòng ông làm nũng như một đứa trẻ.

Từ Y Trạch nói:

-”Chị có phải là mềm yếu qua rồi không, chị xem lần trước em chuyển hàng hóa chuyển hóa kéo làm một đường dài, mà vẫn làm việc thôi!” Nói xong còn vô cùng tự hào khoe vết sẹo kia.

Kết quả ông Từ nói:

-”Con da thịt dày, chị của con là con gái có thể so với con sao?”

Từ Y Trạch tức giận không nói gì, lấy miếng bánh mì cho vào miệng.

Bà Từ nói:

-”Được rồi, tất cả ăn cơm đi...” Sau khi ngồi xuống lại nhin không được quả trách con gái nói:

-”Con bao giờ thì mới có thể yên ổn hơn một chút đây, đi bộ thể mà cũng có thể bị đâm trúng mảnh vỡ thủy tinh, đừng quên uống thuốc chống viêm, đừng nhúng nước, kéo bị nhiễm trùng.”

Bà Từ nhắc Y Khả mới nhớ thuốc tối hôm qua đều quên ở trên xe Trần Mặc Dương. Lúc ấy cô bị phẫn không chịu nổi, xe còn chưa dừng hẳn đã mở cửa xuống xe không thèm quay đầu lại nhìn, sao còn có thể nhớ đến thuốc gì!

Từ Y Khả vâng vâng dạ dạ nói:

-”Thuốc con quên ở trên taxi rồi.”

Bà Từ chặc một tiếng:

-”Đầu óc con ấy! Ăn cơm xong lại đến bệnh viện lấy thuốc đi.”

Ăn xong, ông Từ cùng Từ Y Trạch đi trước, Từ Y Khả nghe họ nói đi cái gì công trường nào đấy, cảm thấy kỳ lạ, hỏi:

- “Bố cùng Y Trạch đi đâu vậy?”

Bà Từ bắt đầu thu dọn bát đĩa:

-”Ông chủ Mã vừa nhận một công trình, đưa tài liệu cho chúng ta làm, bố con đi xem tình hình, không biết có thể chịu đựng nổi không?”

-”Nghĩa là sao? Sao lại có thể chịu đựng nổi không?”

Bà Từ nói:

-”Điều quan trọng là khoản tiền đầu tiên, chúng ta phải ứng ra, dù sao cũng phải hai ba trăm vạn, hơn nữa thu về chậm, tất cả tiền trong nhà đều dùng để thanh toán mặt tiền cửa hiệu cả rồi, bố con có khả năng không chịu được lãi khổng lồ như vậy, thế chấp ngôi nhà, lại vay nợ, quay vòng quay vòng mới có thể hoãn đến bây giờ.”

Từ Y Khả cảm thấy bất an, nói:

-”Mẹ, hay là không cần phải mạo hiểm như vậy? Số tiền lớn như vậy, nhờ không cẩn thận cửa hàng cũng bị phá sản.”

Bố mẹ cô phải vất vả cả nửa đời người mới có được một số vốn nho nhỏ, một cửa hàng mặt tiền và một căn hộ, hành động liều lĩnh như vậy cô cảm giác không an tâm. Ngay lúc đó cô đâu biết rằng vận rủi của gia đình cô bắt đầu từ đây.

Bà Từ nói:

-”Con không cần quan tâm, ông chủ Mã hợp tác cùng chúng ta nhiều năm như vậy rồi, không có vấn đề gì lớn đâu... con nhanh đến bệnh viện đi.”

Từ Y Khả chỉ có thể rầu rĩ dạ một tiếng, ăn hết bát cháo, cảm thấy bản thân không giúp được gì, tiền lương háng tháng ngoại trừ chi tiêu cho bản thân, còn lại đưa cho gia đình, nhưng chả giúp được chút gì.

Cô rất lười nhưng lại sợ vết thương bị nhiễm trùng nên phải cố gắng đi đến bệnh viện.

Sinh lão bệnh tử của con người luôn nhiều như vậy, trong bệnh viện rộn ràng nhộn nhạo, cô không biết muốn tìm bác sĩ tối hôm qua như thế nào, đành phải đứng sau một dãy dài đợi đăng kí.

Cô không nghĩ lấy thuốc lại phải phiền phức như vậy, nhớ tới tối hôm qua anh ta dẫn cô thẳng đến, nhân viên tiếp đãi. Nhưng hôm nay cô phải chen chúc giữa một đám bệnh nhân, lại còn bị y tá đối đãi chảnh ra gì. Như vậy đấy, thế giới của cô và anh quả nhiên là khác nhau một trời một vực!

Thật vất vả mới lấy được thuốc đi ra, liền nhận được điện thoại Mẫn Chính Hàn, anh ta mở miệng liền nói:

-”Chết tiệt, nghe nói hôm qua em bị người ta đánh ở Thiên Tinh? Đã xảy ra chuyện gì?”

PS: mọi người vào cmt ủng hộ mình để mình cố gắng làm nhanh nào

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Hẹn hò cùng anh nhé

Từ Y Khả rất ngạc nhiên vì tin tức đến tai Mẫn Chính Hàn sao nhanh thế, nhưng lại bị bóp méo thành tin như vậy. Hơn nữa anh ta đã vài ngày nay không liên lạc với cô, bây giờ lại đột nhiên gọi điện cho cô làm cô không biết làm thế nào, cầm điện thoại ấp úng nói:

-”Không có, chỉ là một sự cố ngoài ý muốn!”

Anh ta có lẽ đang ở trên xe, nói:

-”Đến nhà em như thế nào?”

-”Tôi không có ở nhà.”

-”Em không đi làm, không ở nhà thế đi đâu?”

Từ Y Khả bĩu môi, ngay cả cô không đi làm anh ta cũng biết, đành nói:

-”Tôi đang ở trước cửa bệnh viện, đang chuẩn bị về nhà.”

-”Em ở bệnh viện nào, anh qua đón em.”

Từ Y Khả buộc phải nói địa chỉ rồi chán chường đứng chờ anh ta, cô băn khoăn không biết anh ta có còn nhớ cái tát lần trước không, liệu anh ta có còn ôm hận trong lòng không. Cô thật hy vọng mình trong một đêm có thể trở nên thành thực lỗi đời, đủ tỉnh vì để đối phó với nhiều loại người khác nhau không đến mức bị lâm vào hoàn cảnh rắc rối. Cô đột nhiên cảm thấy chán ghét chính mình, chán ghét bản thân ngây thơ, chán ghét bản thân chậm chạp, chán ghét bản thân luôn bị lâm vào tình cảnh bị động. Cô ngưỡng mộ những người thông minh xung quanh, cùng bước vào xã hội, nhưng Văn Kỳ luôn khôn khéo hơn cô nhiều, Ngay cả Đình Tinh sống trong sự che chở của gia đình cũng trầm tĩnh, tinh tế. Chỉ có cô tỉnh tỉnh mê mê, luôn chậm chạp hơn người khác.

Mẫn Chính Hàn đến rất nhanh, ở trên xe nhìn qua nhìn lại thuốc của cô, lại cầm lấy tay cô tay cô xem xem

Từ Y Khả nói:

-”Bị băng như thế rồi, anh cũng đâu nhìn thấy được gì đâu!”

Mẫn Chính Hàn chuyển sang nắm bàn tay cô, tay cô rất nhỏ, nằm trọn trong tay anh, anh ta nắm rất chặt, tay cô có chút đau, cô thử rút ra, kết quả chọc anh ta lại nắm chặt hơn.

Từ Y Khả lúc này phát hiện mặt vẻ mặt anh ta nghiêm túc, sắc mặt âm trầm, không còn vẻ cợt nhả trước kia.

Cô không hề giả dục, mặc kệ anh ta cầm tay, cẩn thận nhỏ giọng hỏi:

-”Anh làm sao thế?”

Anh ta nói:

-”Sao lại thành ra như vậy, em đến Thiên Tinh làm gì?”

-”Đồng nghiệp tụ tập phải đi, chỉ là ngoài ý muốn, bôi thuốc lên đã đỡ nhiều rồi.” cô đơn giản nói qua sự tình, dĩ nhiên đã lược bớt đoạn cô cùng Trần Mặc Dương

Anh ta nhìn cô, ánh mắt có mấy phần dịu dàng, anh ta nói:

-”Y Khả, chúng ta hẹn hò đi, anh sẽ đối xử với em thật tốt.”

Đây không phải là lần đầu tiên anh ta nói như vậy, nhưng là lần đầu tiên thấy anh ta nghiêm túc như vậy. Cô không biết lúc anh ta nghiêm túc sẽ có ánh mắt thâm trầm như vậy, cũng sẽ có cảm xúc sâu sắc như vậy. Cô hoảng loạn rút tay về, nói:

-”Anh đừng đùa... Anh có phải là...có phải do lần trước tôi tát anh một cái? Tôi muốn xin lỗi anh, thật sự...”

Anh ta ngắt lời cô:

- “Vì sao lại nghĩ anh đang đùa?”

-”Tôi không phải là loại phụ nữ như vậy!”

Anh ta hỏi lại:

-”Loại phụ nữ gì?”

-”Tôi không phải là loại phụ nữ để anh chơi qua đường, tôi sẽ thật lòng, tôi sẽ muốn anh chịu trách nhiệm.”

-”Anh biết.”

-”Cho nên tôi chơi không nổi, tôi muốn có một mối tình nghiêm túc, ban đầu là cùng nhau ăn tối, xem phim, sau đó gặp mặt bố mẹ hai bên, cùng nhau xây dựng một tổ ấm, có một em bé, cùng dựa vào nhau.”

Anh ta nói:

-”Cùng với anh thì sẽ không có một mối tình nghiêm túc ư? Có lẽ em thật sự xem anh như mảnh thú hồng thủy!”

-”Được rồi, cho dù anh thật lòng, anh cũng sẽ không muốn xa cách như vậy đúng không, anh cũng sẽ không có cách nào chờ tôi từng bước từng bước đến đúng không, nhờ có một ngày anh gặp được cô gái anh thích hơn, thì tôi đây phải làm sao bây giờ?”

-”Thế kiểu gì mới tính là thật lòng? Kết hôn sao? Em có thể cam đoan bạn trai em chọn sau này sẽ không bao giờ đi tìm người khác, kết hôn xong sẽ không bao giờ đi tìm người mới? Ngoài hôn nhân anh tạm thời không thể hứa với em, cái khác những người đàn ông khác làm được anh cũng có thể.”

-”Tôi thừa nhận những gì anh nói đều có thể xảy ra, nhưng hẹn hò với anh, loại này xác suất quá lớn, tôi rất sợ, tôi sẽ tìm một người đàn ông thích hợp...” cô cúi đầu nhẹ nhàng nói: “Tóm lại, tôi không muốn!”

Anh ta châm điều thuốc lưng dựa vào ghế xe, cô đã chuẩn bị tâm lý bị anh ta đuổi xuống xe.

Mẫn Chính Hàn nhả ra một ngụm khói, nói:

-”Y Khả, trong lòng em đã có ai đấy!”

Anh ta biết, có lẽ là người đàn ông tên Hàn Việt kia, anh ta là một người khôn ngoan sao lại không nhìn ra tâm tư của một cô bé. Nhưng cô bé ở độ tuổi này luôn thích mơ mộng, loại ảo tưởng này sẽ làm cô trở nên mù quáng không còn sợ sệt nữa. Đêm đó anh ta cố ý làm cho cô biết những gì cô làm chỉ là một giấc mơ, đáng tiếc cô vẫn như vậy, vẫn không tỉnh dậy. Cô vẫn rất say mê người đàn ông đó!

Từ Y Khả vội vàng phủ nhận:

-”Không có, anh suy nghĩ quá nhiều rồi, vẫn chưa có người đàn ông nào cả!”

Mẫn Chính Hàn hút một hơi thật sâu, rồi ném ra ngoài cửa sổ, khởi động xe, nói: “Nếu vẫn chưa có ai, vậy hẹn hò với anh thử xem, chờ có người kia rồi nói sau.”

-”Nhưng mà...”

Anh ta mãnh liệt nói:

-”Nếu có một ngày em thật sự hẹn hò nghiêm túc với người đàn ông khác, anh sẽ để hai người đi, nhưng bây giờ em chỉ có thể ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, không có lựa chọn thứ hai!”

Từ Y Khả lưỡng lự thật lâu mới chần chừ nói:

-”Anh sẽ giữ lời chứ.”

-”Anh hứa đấy.”

-”Tôi chỉ đồng ý cho phép anh theo đuổi tôi, nhưng anh không thể ép tôi làm những chuyện tôi không muốn làm, không thể can thiệp vào chuyện bạn bè của tôi.” Phụ nữ bên cạnh anh ta đều hấp dẫn quyến rũ, hiểu rõ những nhu cầu của đàn ông. Ở bên cạnh anh ta một thời gian có lẽ anh ta sẽ nhận ra cô nhàm chán cỡ nào, lại còn là một cô gái ngây ngô. Huống hồ giống như anh ta nói, anh ta sẽ không buông tay, cô vốn không có sự lựa chọn thứ hai.

Anh ta trả lời rõ ràng:

-”Được.”

Mấy ngày đi xa vừa rồi anh đã nhận ra anh rất thích cô gái này, anh cũng không biết khát vọng như thế sẽ kéo dài bao lâu, nhưng vào lúc này anh rất muốn có cô bên cạnh

Từ Y Khả nói:

-”Tôi muốn về nhà.”

-”Sao lúc nào hẹn hò với anh em cũng muốn về nhà, đã ra ngoài rồi, thì chúng ta đi dạo đi, em vừa rồi mới bảo bắt đầu từ đâu nhì, ăn uống, xem phim?”

-”Nhưng bây giờ ăn cơm xem phim đều quá sớm, anh không cần đi làm sao?”

Anh ta nhìn đồng hồ, quả thật là còn sáng sớm, anh ta nói:

-”Vậy em cùng anh đến công ty giúp anh, giữa trưa chúng ta cùng nhau ăn cơm.”

-”Không muốn.” cô vẫn chưa phải là bạn gái của anh ta.

Anh ta cười một cách xảo quyệt:

-”Anh vẫn nhớ rõ lúc này em nói gì đấy, em vẫn nợ anh một cái tát? Vậy coi như là đền bù đi được không?

-”Anh cũng đã nói sẽ không ép tôi làm những chuyện tôi không muốn.”

-”Anh không ép buộc em, chỉ nhắc cho em nhớ thôi mà, nhưng anh cũng không ngại nếu em muốn bồi thường theo cách khác, ví dụ như...” Anh ta hứng thú nhìn vào môi cô, làm ra bộ khao khát.

Từ Y Khả đẩy khuôn mặt anh ta ra:

-”Biết rồi, đến công ty của anh, anh chuyển tâm lái xe đi.”

Anh cười vì đạt được mục đích, cuối cùng cũng an phận lái xe.

Kỳ thật Từ Y Khả cảm thấy mờ mịt, cứ như vậy bắt đầu sao? Tối hôm qua không phải cô còn hạ quyết tâm phân rõ giới hạn cùng bọn họ sao? Vì sao mới đến sáng nay sự việc lại trở thành như vậy. Cô tự an ủi bản thân, chỉ cho anh ta theo đuổi thôi, cũng không có gì là đi quá xa, có lẽ vài ngày sau anh ta sẽ cho cô tự động bỏ cuộc.

eya: vậy là hẹn hò rồi ư?? Chương sau có người nổi con ghen^^

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Anh ta cũng có tiềm chất để trở thành một người đàn ông tốt

Tuy bình thường Mẫn Chính Hàn là người qua quýt, tùy tiện, nhưng trong công việc anh luôn nghiêm túc, ngồi trước bàn làm việc vuông vức, gọn gàng, anh trông có vẻ thành thực chính chắn hẳn lên.

Từ Y Khả ngắm nghía văn phòng của anh ta, không có gì đặc biệt, chỉ có một bộ sofa rất to, chất liệu mềm mại, trông có vẻ thoải mái, chỉ ngồi xuống liền muốn ngủ.

Cô nhin không được hỏi:

-”Công ty các anh làm về cái gì?”

Anh ngẩng đầu lên từ màn hình máy tính, nói:

-”Bán kim cương.”

Anh ta ngoắc ngoắc cô:

-”Em qua đây.”

Từ Y Khả nghe lời đi đến, anh ta đưa cho cô xem những hình ảnh trong máy tính, tất cả là những mẫu thiết kế đồ trang sức.

Từ Y Khả rất thích những vật tinh xảo ấy, nào là phi thúy, ngọc cổ, mã não, cô mãi ngắm những trang sức ngọc ngà châu báu này đến nỗi không muốn buông ra, Lúc trước cô thích xem phim cổ trang bởi vì thích nhìn những thứ đồ trang sức trên người của nữ diễn viên.

Mẫn Chính Hàn ra hiệu cô ngồi trên chân anh ta, cô lắc đầu:

-”Tôi đứng xem là được rồi.”

Anh ta biết rõ, gắp gờ một cô gái bảo thủ như vậy, có lẽ thật sự phải bắt đầu xây dựng từ từng viên gạch.

Anh ta cười cười, đứng lên, kéo cô ngồi xuống ghế, anh lại đứng sau lưng cô, hai tay anh đặt lên hai bên trên mặt bàn, lặng lẽ ôm trọn cô trong phạm vi của mình.

Từ Y Khả nhấp chuột, nhìn thấy bản vẽ mới, kêu lên:

-”Thật đẹp, những cái này đều là anh thiết kế sao.”

-”Không, anh chỉ thỉnh thoảng vẽ một vài kiểu thôi.”

Trên màn hình lại hiện lên mẫu thiết kế tiếp theo, Từ Y Khả ngạc nhiên nói:

-”Thật sự có kim cương hồng ư! Tôi chỉ mới nghe qua.”

Anh ta nói:

-”Kim cương hồng rất hiếm, nhưng không phải không có, Em thích sao?”

Ánh mắt cô nhìn vào màn hình tỏa sáng, không nghĩ gì nhiều, chỉ theo bản năng gật đầu:

-”Vâng, rất thích.”

Cô không có ý gì khác, chỉ muốn biểu đạt niềm yêu thích của mình, không phải vì kim cương này rất có giá trị, cho dù nó là thứ rẻ tiền, cô cũng thích.

Mẫn Chính Hàn đặt tay lên tay cô giúp cô click chuột:

-”Phía sau còn nữa, không chỉ có kim cương hồng, còn có màu khác nữa.”

Anh ta chỉ cách cô một cái lưng ghé dựa, mùi hương từ tóc cô lan tỏa khắp nơi, tuy rằng anh ta thật sự rất muốn ôm trọn cô vào lòng, hoặc là một đê cô xuống ghế sofa muốn làm gì thì làm, nhưng anh vẫn cố gắng kiềm chế.

Anh ta nghĩ anh ta thật sự đã bị mê hoặc, nếu như những người phụ nữ khác ở trước mặt anh ta lộ ra ánh mắt thèm thuồng đối với châu báu như vậy, có lẽ anh ta chỉ cười nhạt, thấy đối phương lòng tham không đáy, nhưng bây giờ anh muốn thỏa mãn nguyện vọng của cô gái trước mắt này, muốn cô luôn giữ mãi đôi mắt sáng long lanh và nụ cười rực rỡ như vậy. Anh muốn nghiêm túc một lần, để mọi thứ tiến triển từ từ, giống như cô nói bắt đầu từ cái nắm tay. Tuy rằng cô bây giờ vẫn chưa thể khiến cho anh can tâm tình nguyện tiến vào hôn nhân. Nhưng ít ra cô gái này rất đặc biệt, anh thật sự muốn cô trở thành người yêu của mình, hai người sẽ có một mối tình nồng nàn theo đúng nghĩa, yêu bằng cả trái tim. Anh đã chán ghét cuộc sống thực tại của mình, mỗi sáng thức dậy lại chạm mặt một người phụ nữ khác nhau. Có lẽ anh cũng có tiềm chất để trở thành một người đàn ông tốt và cô gái này là nguyên nhân thúc đẩy anh thay đổi.

Xem xong tất cả những mẫu thiết kế đó Mẫn Chính Hàn lại tiếp tục công việc, Từ Y Khả đi lui đi tới trong văn phòng anh ta, Mẫn Chính Hàn thấy cô đang nhàm chán, bảo thư ký mang hai quyển tạp chí vào cho cô xem.

Có lẽ do sofa quá thoải mái, máy lạnh trong văn phòng cũng vừa phải, cô mê mê man man cứ thế ngủ luôn.

Là Mẫn Chính Hàn đánh thức cô, vừa mở mắt ra cô còn mơ mơ màng màng, khuôn mặt đỏ hồng, anh ngồi xổm trước mặt nhìn cô, thật sự rất muốn cắn cô một cái, nhưng dù có muốn lắm anh cũng không dám, sợ cô lại nhảy dựng lên bảo anh lưu manh.

Anh hiện tại không muốn cô nghĩ anh đối với cô chỉ có ‘Tình Dục’, nếu có thể anh ta muốn làm cho cô quên đi sự việc xảy ra giữa hai người trong lần đầu tiên gặp mặt.

Cuối cùng anh ta kiềm chế đứng lên, nói:

-”Nhanh dậy đi, anh dẫn em đi ăn.”

Anh ta mặc áo khoác vào, còn giúp cô sửa lại khăn quàng cổ, sau đó cùng cô ra cửa, nói:

-”Em muốn ăn gì?”

-”Không biết nữa, gì cũng được.”

Anh ta cười:

-”Là chính em bảo hẹn hò với em là không thể tùy tiện, được thôi, anh dẫn em đi ăn gì đấy thanh đạm một chút, trên tay em còn có vết thương, cố gắng không được ăn cay.”

Anh ta dẫn cô đến một nhà hàng Tây rất nổi tiếng ở Giang Nhạc, được thiết kế bởi kiến trúc sư nổi tiếng mang phong cách Baroque, tráng lệ, trần nhà cao, đèn chùm lớn, màu sắc mạnh mẽ, liếc mắt một cái đã thấy đất cát cổ ròi.

Có lẽ đang là giữa trưa, cho nên khách khứa cũng không quá nhiều, Từ Y Khả nói:

-”Tôi nghe bảo ăn đồ Tây phải để ý rất nhiều, tôi không biết cách dùng, nhờ đâu đấy.. lại rất xấu hổ.”

Anh ta nói:

-“Đừng lo, anh sẽ không cười em.”

Anh dẫn cô ngồi vào bàn, giúp cô gọi món ăn, vừa trả thực đơn cho phục vụ, Từ Y Khả đã nhìn thấy Triệu Vịnh Lâm. Suy nghĩ đầu tiên trong đầu là, cô chết chắc rồi, hôm nay buổi sáng cô còn lấy có giả bệnh để xin phép nghỉ, nhưng bây giờ lại bị Triệu Vịnh Lâm bắt gặp trong nhà hàng này.

Ý nghĩ trong đầu Y Khả vẫn chưa kịp tan, cô đã nhìn thấy người đàn ông đằng sau Triệu Vịnh Lâm, sắc mặt cô lại càng trắng bệch ra, là Trần Mặc Dương, tối hôm qua vừa mới bị những lời cay độc của anh ta làm nhục nhã.

Đương nhiên không chỉ có hai người Trần Mặc Dương và Triệu Vịnh Lâm, còn có một cô gái trẻ đi theo bên cạnh Trần Mặc Dương. Làm theo là dung mạo tinh lệ, thanh xuân xuất sắc, mặt mày gian cùng Triệu Vịnh Lâm có vài phần tương tự, thực dễ dàng làm cho người ta liên tưởng đến tỷ muội, chẳng qua kia cô gái đại khái là tuổi trẻ, ngạo khí mười phần, so với Triệu Vịnh Lâm thiếu vài phần trầm tĩnh khí chất.

Mẫn Chính Hàn cảm nhận được khuôn mặt bất thường của Từ Y Khả, anh ta xoay người theo tầm mắt cô, nhìn thấy người đến, anh ta bắt tay chào hỏi:

-”Dương tử! Triệu đại mỹ nhân!”

Trần Mặc Dương lúc này mới nhìn thấy hai người Từ Y Khả và Mẫn Chính Hàn.

Mọi người đến trước mặt, Từ Y Khả không thể không chào hỏi, nói:

-”Chị Triệu, chị cũng đến đây dùng cơm à.”

Triệu Vịnh Lâm khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn xuống vết thương trên tay cô, nói:

-”Tay cô làm sao vậy?”

-”Không cẩn thận bị mảnh thủy tinh đâm vào.”

Mẫn Chính Hàn có vẻ như rất quen thuộc với cô gái kia, nói:

-”Vịnh Oái, đã lâu không gặp, thời gian này em ở đâu?”

Từ Y Khả nhớ lại cuộc điện thoại của Triệu Vịnh Lâm vào đêm trước tại khách sạn ở Hàng Châu, tên cũng gần giống nhau, xác định cô gái trước mặt chắc là em gái của Triệu Vịnh Lâm.

Triệu Vịnh Oái nói: “Thời gian trước em đi diễn ở Hồng Kong, vừa mới về hôm qua.”

Trần Mặc Dương vẫn không nói gì, chỉ đứng đó đợi bọn họ nói chuyện, Từ Y Khả cúi đầu, cô không dám nhìn anh ta, cũng không muốn nhìn anh ta.

Hai bên trò chuyện hai câu, Triệu Vịnh Lâm nói:

-”Chúng tôi ngồi ở phía bên kia, chúng tôi qua trước đã, hai người ăn cơm ngon miệng.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Anh muốn gặp cô

Đội Trần Mặc Dương và Triệu Vịnh Lâm đi ra xa, Từ Y Khả nói: “Anh quen thân với MC Triệu hả?”

“Em nói Triệu Vịnh Lâm? Không quen, chúng tôi không cùng một phạm vi, nhưng thật ra em gái cô ta, chính là cô gái vừa rồi, bình thường cũng có xã giao. Từ lúc học trung học đã thích Dương Tử, còn đuổi theo ra nước ngoài luôn cơ...” Anh ta cười: “Nhưng anh đoán ngay cả tên cô ta có lẽ Dương Tử cũng không nhớ nổi.”

Từ Y Khả nói: “Sao lại thế, cô ấy xinh đẹp như vậy mà.”

Mẫn Chính Hàn không cho là đúng: “Phụ nữ đẹp như vậy rất nhiều, không hề kém cô ta chút nào, nhưng hôm nay Dương Tử đồng ý cùng cô ta ra ngoài ăn, xem ra cũng không phải hoàn toàn không có kết quả.”

Ngón tay Từ Y Khả vô thức vẽ vòng vòng trên bàn, nói: “Cô ấy là người mẫu hả?”

“Uh, nhưng sao em lại có vẻ hứng thú với cô ấy như thế.”

“Tò mò thôi, người mẫu mà, tôi cảm thấy rất bí ẩn.”

Mẫn Chính Hàn nói: “Có gì bí ẩn chứ, Triệu Vịnh Oái gia cảnh không tệ, gia đình lại thương yêu cô ta, nên bình thường kiêu ngạo như nữ hoàng, nói thẳng ra chính là một cô gái nhà giàu bốc đồng, nhưng vô quyết dày có móng tay nhọn, vẫn luôn một lòng một dạ với Dương Tử.”

Từ Y Khả cũng không nhận ra trong giọng của cô nghe ra có chút mất mát, nói: “Phụ nữ xinh đẹp thì có tư cách kiêu ngạo mà.”

Có khi cô cũng muốn kiêu ngạo một chút, nhưng không biết vì sao trong lòng luôn tự ti, cho nên anh ta mới có thể khinh thường cô như vậy!

Ngay từ lần đầu tiên cô gặp nguy hiểm, cô liền nảy sinh tình cảm, cho nên anh mới có cơ hội tổn thương cô.

Mẫn Chính Hàn cầm lấy tay cô, tay nàng rất đẹp, thon dài, nhưng mỗi ngón tay đều rất tròn trịa. Anh ta nghĩ thầm nếu đeo trên tay cô thêm chiếc nhẫn thì có lẽ sẽ càng nổi bật hơn.

Anh ta nói: “Em cũng có tư cách, Y Khả, từ nay về sau anh muốn bảo đảm em làm gì cũng được, thậm chí là dựa dẫm vào anh, nhưng em không thể quá kiêu ngạo.”

Từ Y Khả theo bản năng rút ngón tay lại, nhưng trong mắt của những người khác trong nhà hàng dường như đó là một cuộc trò chuyện vui vẻ của đôi nam nữ, cô có chút chần chờ, cuối cùng cũng để mặc anh ta nắm tay.

Những lời có cánh của Mẫn Chính Hàn không phải là không làm cô cảm động. Nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên hai người gặp nhau, cô làm sao có thể đoán được có một ngày người đàn ông này đối đãi tốt với cô như vậy, cho dù anh ta toàn nói những lời ngon tiếng ngọt, cho dù chỉ muốn dụ dỗ cô, tuy nhiên những lời vỗ về như vậy coi như cũng có lòng.

Bên kia Triệu Vịnh Oái nhìn về phía Từ Y Khả, nói: “Cô gái kia là ai vậy, hình như em chưa gặp qua, Mẫn Chính Hàn vừa mới tìm được bạn giường mới nữa sao? Thực què mùa, sao phẩm vị của anh ta càng ngày càng thấp thế!”

Trần Mặc Dương thấy Từ Y Khả cùng Mẫn Chính Hàn nắm tay nhau, trong mắt hiện lên một tia nhàn nhạt uất giận.

Triệu Vịnh Lâm nghe thấy em gái mình nói thế, không khỏi nhún mày, nhóc này luôn không biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói, không biết xem xét tình huống gì cả.

Triệu Vịnh Lâm nói: “Em đừng nói bậy bạ, đó là cô gái vừa mới đến đài chị làm việc đấy.”

Triệu Vịnh Oái khinh thường: “Có gì khác nhau chứ, lừa cô gái như vậy dễ hơn, nói không chừng còn ngậy ngốc nghĩ rằng người ta sẽ kết hôn với cô ấy!”

Trần Mặc Dương nói: “Chúng ta gọi món ăn đi.”

Triệu Vịnh Oái xoay lại nhìn Trần Mặc Dương, vẫn là khuôn mặt kia làm cô si mê, không chút thay đổi nào, cô nói: “Chị, chị hôm nay phải chiều đãi anh Dương thật tốt, chị không biết đầu lúc ở Mỹ anh ấy đã giúp đỡ em rất nhiều, bằng không một mình em ở bên ngoài cũng không biết làm sao bây giờ.”

Trần Mặc Dương trên mặt nhìn không ra vui giận, nói: “Triệu tiểu thư cứ hay đùa, tôi sao không nhớ đã giúp đỡ cô như thế nào nhỉ.”

Thật ra ý của anh ta là, anh ta thật sự không quen biết cô.

Cùng lắm chỉ cảm thấy quen mặt mà thôi, lần trước phỏng vấn, Triệu Vịnh Lâm nhắc tới Triệu Vịnh Oái với anh ta, nói rằng em gái cô ấy cùng với anh ta học chung một trường ở Mỹ, nhận được sự giúp đỡ của anh ta, cho nên vẫn luôn muốn tìm cô hội nào đó để cảm ơn anh ta.

Anh nhớ lưu học sinh lúc đấy có một vài cô gái châu Á, mọi người bình thường không có việc gì cũng tụ họp nhau.

Anh ta không phải là một người nhiệt tình gì, cũng chưa bao giờ có ấn tượng đặc biệt với ai, chứ đừng nói giúp đỡ ai đấy, đó chỉ là nói nhảm mà thôi, lúc ấy anh ta thật đúng là không nhớ nổi cô gái Triệu Vịnh Oái này.

Nhưng nếu Triệu Vịnh Lâm đã nói như vậy, anh ta cũng sẽ không có ý làm cho người ta bối rối, bỏ qua coi như không để ý đến.

Thời gian trước, Triệu Vịnh Lâm vài lần thay mặt Triệu Vịnh Oái gọi điện thoại hẹn anh ta ăn cơm. Triệu Vịnh Lâm không giống những người phụ nữ khác, cô không chỉ xinh đẹp, hơn nữa thành thực, độc lập, tự tin, khéo léo. Anh ta có đánh giá cao cô một chút, dù sao cũng chỉ là một bữa cơm mà thôi, anh ta cũng không nhất thiết phải để cô ấy bị mất mặt mũi.

Bây giờ phải đối mặt với Triệu Vịnh Oái trước mắt, anh thật có chút hối hận khi nhận lời cùng ăn bữa cơm này, hơn nữa nhìn thấy Từ Y Khả cùng Mẫn Chính Hàn lại càng mất hết cả khẩu vị.

Triệu Vịnh Oái nói: “Đàn anh, anh có thể gọi em là Vịnh Oái, sự việc ấy có lẽ anh không để trong lòng, nhưng em vẫn luôn nhớ kỹ. Sau khi về nước em vẫn luôn muốn gặp anh một lần nhưng anh luôn quá bận rộn.”

Trần Mặc Dương nói: “Dù sao cũng chỉ là những việc vặt vãnh, tôi đã không nhớ, cô vẫn nên quên đi thì tốt hơn.”

Triệu Vịnh Oái sốt ruột nói: “Sao có thể quên được, cái kia đều là tình ý của anh đối với em. . .”

Triệu Vịnh Lâm đau đầu, chỉ muốn lấy băng dán dính miêng Triệu Vịnh Oái lại, thật là mất mặt cô, cô ngắt lời nói: “Vịnh Oái, gọi món ăn đi, đừng để Trần tổng đói bụng.”

Triệu Vịnh Oái không cam lòng không muốn cảm miệng.

Tâm tư Trần Mặc Dương không đặt ở trên bàn com, bên kia Từ Y Khả càng tươi cười sáng lạn, ánh mắt của anh ta lại càng âm trầm, cả người đều toát ra hơi lạnh.

Mặc Triệu Vĩnh Oái lải nhải, thật lâu sau anh cũng chẳng thèm trả lời, Triệu Vĩnh Oái cũng thấy mất mặt, liếc mắt về phía chị gái xin giúp đỡ. Triệu Vĩnh Lâm sớm đã đoán được em gái sẽ không có kết quả gì, nhưng lúc ấy bởi vì nghe lời mẹ nên không thể không gọi điện hẹn Trần Mặc Dương. Chỉ là không nghĩ rằng anh ta ngay cả nói chuyện cho có lệ cũng lười, ảm đạm thờ dãi, không biết con nhóc này lúc về sẽ ồn ào thành bộ dạng gì nữa!

Bữa ăn kết thúc, Trần Mặc Dương đứng dậy, Triệu Vĩnh Oái mời anh ta tối nay uống rượu, anh ta từ chối, anh chỉ nể mặt Triệu Vĩnh Lâm đến đây thôi.

Từ Y Khả vừa ngồi ở bàn kia bây giờ đã không bóng người, nhưng trong tâm trí anh vẫn còn lưu lại nụ cười long lanh của cô, vẫn còn ám ảnh trong anh về mặt dịu dàng của cô khi trò chuyện cùng Mẫn Chính Hàn.

Anh đột nhiên dừng lại ở chỗ này, vô cùng bức mình, cô nhóc kia, cô không phải sợ Mẫn Chính Hàn đến chết sao, hiện tại là đã xảy ra chuyện gì, sao lại ngoan ngoãn nghe lời anh ta như thế!

Cô ta chơi đùa cùng anh ta sao!

Triệu Vĩnh Lâm mở miệng gọi: “Trần tổng.”

Anh phục hồi lại tinh thần, đi ra ngoài.

Triệu Vĩnh Oái nói: “Đàn anh, anh đi đâu thế, về lại Thiên Tinh sao? Nghe nói anh đã mở rộng khu giải trí Thiên Tinh lên rất lớn đúng không, em cũng muốn theo anh đến đó tham quan.”

Trần Mặc Dương mở cửa xe, nói: “Tôi còn có việc, lần khác đi.”

Triệu Vĩnh Lâm nói: “Vĩnh Oái, sao không hiểu chuyện thế, Trần tổng có rất nhiều việc.” lại quay sang Trần Mặc Dương nói: “Trần tổng, cảm ơn anh hôm nay đã đến, lần sau gặp lại.”

Trần Mặc Dương thần thờ lái xe, lòng nặng trĩu không biết bản thân muốn đi đâu, muốn làm gì, không biết hiện tại đang ao ước điều gì nhất? Anh rất muốn gặp cô, anh nhớ cô đến phát điên, muốn quay về cái đêm mà anh ép cô vào tường để hôn mãnh liệt để hành hạ tâm trí cô, để cô khóc cũng không nổi cười cũng không xong!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Ánh mắt anh nhìn cô dường như rất chán ghét

Ánh mắt anh nhìn cô dường như rất chán ghét

Đến gần nhà cô, Từ Y Khả kiên quyết không cho Mẫn Chính Hàn lái xe vào trong. Xe của anh ta quá huyền hoang, nhờ hàng xóm trên lầu nhìn thấy sẽ nói này nói nọ.

Bà Từ đối với những sự việc như thế này rất nghiêm khắc, không cho phép con gái mình giống với những cô gái khác cả ngày mơ mộng cưới chồng giàu, cô gái nhất định phải giữ mình trong sạch mới có thể gả vào nhà chồng tốt, mới sẽ không bị người ta khinh thường. Lúc ấy Từ Y trạch còn ở một bên châm biếm, nói: “Mẹ, mẹ lo cái gì, chị như thế, người nhiều tiền cũng không đến tìm chị í.” Nói thật, mẹ cô lo lắng mắng cô là một chuyện nhưng quan trọng là mối quan hệ giữa cô và anh ta còn chưa đến mức ấy.

Mẫn Chính Hàn nói: “Anh ghê sợ vậy sao, đưa em đến dưới lầu cũng không được?”

Từ Y Khả nói: “Nhờ đâu bị mẹ tôi hay người quen nhìn thấy thì phải làm sao?..”

“Làm sao là làm sao? Cũng không phải yêu đương vụng trộm, thì nói là bạn trai của em.”

Từ Y Khả trừng mắt: “Ai nói tôi là bạn gái anh, tôi đã đồng ý sao?”

Mẫn Chính Hàn đầu hàng: “OK, anh sai rồi...” Anh ta trầm ngâm nhỏ giọng, nói: “Y Khả, ngày mai anh phải đi công tác, vài ngày nữa mới có thể về, những ngày này em hãy tự chăm sóc bản thân cho tốt được không?. Làm bạn gái anh, anh hứa sẽ đối với em thật tốt.”

Từ Y Khả nói: “Nếu đến lúc đó câu trả lời của tôi vẫn là không như cũ thì sao?”

Anh ta nói: “Đợi anh trở lại rồi nghe đáp án của em.”

Cô gạt đầu, đang muốn mở cửa xe đi xuống, thì đột nhiên anh ta giang tay ôm cô lại, Từ Y Khả gạt cả mình, hai tay đẩy vai anh ta ra: “Anh làm gì đây...” Vừa rồi còn nói sẽ đối xử với cô thật tốt, bây giờ lại giờ thói lưu manh.

“Đừng nói gì cả, cho anh ôm một lúc thôi.”

Anh ta thật sự chỉ nhẹ nhàng ôm cô, không có làm thêm một hành động gì cả, ngay cả thân người cũng không có áp sát vào, vô cùng nâng niu. Từ Y Khả dần dần cũng ngừng giãy dụa.

Lát sau anh buông cô ra, nói: “Đi lên đi, về đến anh lại gọi điện thoại cho em”

Từ Y Khả hiểu rằng dù vài ngày nữa thì đáp án kia cũng không có thay đổi, chỉ bằng hiện tại nói cho rõ ràng, trước kia cô vẫn luôn cảm thấy anh ta chỉ muốn chơi đùa, không hề nghiêm túc, nếu cuối cùng có một người bị tổn thương, thì người đó chắc chắn là cô mà không phải là anh ta

Nhưng bộ dáng thâm tình chân thành này của anh ta làm cô sợ hãi, làm cho cô chột dạ, nhưng cũng làm cho cô cảm thấy có gánh nặng, cô thà muốn anh ta đối với cô bất cần, cũng không muốn anh ta đối với cô là thật lòng.

Thật sự bây giờ cô cảm thấy hối hận vì lời nói của mình sáng hôm nay, cô sao có thể đồng ý để anh ta theo đuổi cô chứ, cái ôm vừa rồi của anh ta đã cảnh báo cho cô sự nguy hiểm, ý thức được rằng mình đang đùa với lửa. hơn nữa cuối cùng còn có thể tự dẫn lửa đốt mình (rước họa vào thân).

Cô nói: “Mẫn Chính Hàn, anh đừng như thế, kỳ thật tôi có thể...”

Anh ngắt lời cô: “Chờ anh về rồi nói sau, không chừng những ngày không có anh bên cạnh em sẽ phát hiện em rất nhớ anh thì sao, được rồi, em lên nhà đi.”

Từ Y Khả cắn cắn môi, cuối cùng vẫn xuống xe, nói: “Vậy anh lái xe cẩn thận.”

Cho đến khi hình ảnh Y khả biến mất trong khu nhà, Mẫn Chính Hàn mới lái xe rời đi. Anh không phải không nhìn ra cô ấy từ chối tình cảm này, Anh biết cô bé kia rốt cục đã nhận ra được tình cảm của anh không chỉ là chơi đùa.

Nhưng nếu đã bắt đầu, anh không thể để cô có thể tùy ý dừng lại như thế.

Từ Y Khả về nhà đầu óc hỗn loạn, cô vốn định tìm ai đấy để tâm sự, nhưng Đinh Tinh sắp kết hôn , cả ngày bận bịu với việc lo hôn lễ, cô không muốn quấy rầy, mà Văn Kỳ, không cần phải nói, chắc chắn sẽ mắng cho cô một trận, chỉ làm cho cô càng thêm buồn bực.

Từ Y Khả phiền chán vạy vò tóc tai lộn xộn lung tung , sau đó “a” một tiếng rồi ngã lên giường. Cô không hiểu sao chỉ vừa trải qua một buổi sáng, mà bản thân có thể dễ sự tình biến thành như thế này, thật sự hối hận.

Cuối cùng cô quyết định kéo chăn đắp ngủ, tự an ủi bản thân rằng “thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng”(mọi thứ sẽ tốt lên thôi), bây giờ có nghĩ nhiều cũng vô dụng, nghĩ đơn giản một chút, không phải chỉ là không thích người đàn ông vừa mới thổ lộ với mình thôi sao? Không có gì là quá đáng cả, mình không nên quan trọng hóa vấn đề làm gì!

Cô vừa mới chợp mắt, di động liền reo lên không ngừng. Cô mơ mơ màng màng sờ qua điện thoại, nhìn thấy dãy số lạ, nghĩ là điện thoại của dịch vụ muốn làm cuộc điều tra tư vấn khách hàng. Cô tắt máy, tiếp tục ngủ.

Nhưng có lẽ đối phương còn kiên nhẫn hơn cô, chuông điện thoại reo liên tục năm sáu phút vẫn không chịu ngắt.

Từ Y Khả đành phải nhấn phím trả lời, nói với giọng yếu ớt.

Một giọng đàn ông kích động nói: “Đang ở đâu?”

Từ Y Khả nghĩ có lẽ người ta gọi nhầm số , nói: “Xin hỏi, anh là?”

“Từ Y Khả! Cô bây giờ đang ở đâu?”

Từ Y Khả rốt cục cũng nhận ra giọng của anh ta, gạt mình một cái, từ trên giường ngồi dậy: “Trần Mặc Dương! Anh tìm tôi làm gì?”

Trần Mặc Dương ngày càng thiếu kiên nhẫn, cô nghe thấy ở đầu bên kia anh ta gằn từng tiếng, từng chữ từng chữ nói: “Tôi... hỏi... cô...đang...ở... đâu?”

Từ Y Khả mặc dù nghe thấy giọng nói tức giận của anh ta, nhưng bởi vì không thấy bộ dạng dọa người của anh ta, cho nên ‘Không biết sợ’, nói: “Dựa vào đâu mà tôi phải nói cho anh biết!”

Cô cũng muốn mạnh mẽ một lần, dựa vào cái gì mỗi lần ở trước mặt anh ta cô đều bị chèn ép. Tuy rằng anh ta cứu cô hai lần, nhưng anh ta đã làm tổn thương cô một lần coi như đã bù đắp lại rồi.

Cô tức giận nghĩ, anh ta nghĩ anh ta muốn gọi cô lúc nào thì gọi đuổi cô lúc nào thì đuổi sao? Anh ta nghĩ cô giống Trương Uyển sao?

Trần Mặc Dương nói: “Tôi đang chờ dưới lầu nhà cô, tôi không quan tâm cô đang ở đâu, trong vòng mười phút phải trở về.”

Từ Y Khả nói: “Anh làm sao biết nhà tôi ở đâu?”

“Khu Dương Quang, số nhà 504!”

Từ Y Khả kinh ngạc kêu lên: “Anh đừng lên đây.”

Trần Mặc Dương nói: “Được, xem ra cô đang ở nhà, cho cô 5 phút, cô không xuống đây thì tôi đi lên.”

Nói xong liền ngắt điện thoại.

Từ Y Khả chạy đến bên cửa sổ kéo rèm ra, dưới lầu đúng là có xe của anh ta,

Từ Y Khả cảm thấy mình thật muốn phát điên, không biết anh ta lại muốn làm gì, lại muốn nói gì.

Chẳng lẽ anh ta chán ghét cô đến nỗi ngay cả cô cùng bạn anh ta đi lại cũng không cho phép sao??

Từ Y Khả tùy tiện vuốt tóc lại một chút rồi chạy xuống lầu.

Ngồi lên xe, anh ta nhìn đồng hồ, nói: “trễ hai phút.”

Từ Y Khả thở hồng hộc: “Tôi sống ở tầng năm, không có thang máy.”

Anh nhìn cô một cái, vặn chìa khóa xe, lái ra khỏi khu nhà.

Cách khu nhà không xa có một cái công viên, vào giữa trưa người không nhiều lắm.

Từ Y Khả nói: “Anh muốn nói với tôi chuyện gì, dừng xe lại đó nói chuyện đi.”

Trần Mặc Dương không để ý lời cô, tiếp tục chạy thẳng, Từ Y Khả thấy xe chạy càng ngày càng xa khu nhà cô, nói: “Anh muốn đưa tôi đi đâu? Dừng lại, tôi không đi.”

Trần Mặc Dương hoàn toàn không để ý, anh ta vẫn im lặng không nói lời nào lái xe, hơn nữa tốc độ rất nhanh, có điểm báo sắp có giông bão xảy ra.

Từ Y Khả núm lấy tay lái: “Anh dừng lại cho tôi, dừng lại... Tôi không muốn đi theo anh...”

Anh ta đẩy cô ra, cô không giữ được thăng bằng, đầu đập mạnh vào cửa xe.

Anh ta hung dữ nói: “Chết tiệt, yên lặng một chỗ cho tôi, bằng không tôi đánh cô đấy!”

Anh ta nhìn cô với một ánh mắt chán ghét, giống như nhìn một con ruồi, anh ta ghé tòm chỉ muốn bóp chết nó. Nhưng có lẽ anh ta cũng chả thèm động vào, bởi vì như thế sẽ làm bẩn tay anh ta.

Từ Y Khả cảm thấy tủi thân, cô không biết, anh ta đã chán ghét cô thế, sao còn tới tìm cô làm gì?

Chẳng lẽ anh ta thấy đêm đó lãng nhục cô còn chưa đủ sao?

Cô lấy tay lau để nước mắt khỏi rơi, cô cảm thấy bản thân thật vô dụng, nếu là người phụ nữ khác, cho dù không làm gì được anh ta, nhưng chắc chắn cũng sẽ không khóc trước mặt anh ta, chỉ có cô, ngay cả nước mắt cũng không không chế được, khó trách anh ta khinh dễ cô như vậy.

Từng giọt, từng giọt nước mắt rơi xuống, cô thầm lặng khóc, tâm trạng Trần Mặc Dương ngược lại rất tốt. Nhìn cô khóc anh càng cảm thấy thuận mắt hơn so với khuôn mặt sáng lạn lúc nãy ở khách sạn.

Nhưng đã qua nửa tiếng, cô vẫn còn rơi nước mắt, anh ta chịu không nổi với tay lấy hộp khăn giấy ở đầu xe ném cho cô, hất mặt lên, nói: “Lau khô nước mắt đi, đừng để tôi thấy cô khóc nữa, tôi sẽ không khách khí đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Nụ hôn của anh mang theo hương vị nước biển

Từ Y Khả tin rằng người đàn ông này rất thô lỗ, anh ta có thể đối xử với cô một cách bạo lực. Nhưng tại vì cô khóc quá lâu, nỗi sợ hãi quá lớn, đã thế cô còn có tật khóc dai, cứ thút tha thút thít, rồi lại nấc thêm vài cái mới có thể bình tĩnh lại được.

Lúc nhỏ, cô vì chuyện này mà đã bị bà Từ đánh không ít lần, nhưng cô vẫn không thể ngừng khóc, bà Từ tính nóng, luôn nói, con mà không ngừng miêng lại là mẹ sẽ đánh nữa đấy. Y Khả khóc lâu đến khi chỉ còn có thể nghe những tiếng thút thít mới ngừng, mỗi lúc như thế bà Từ chỉ muốn phát hỏa, cầm một cái gậy nhỏ quất vào người cô.

Từ Y Khả cũng không dám giành tay lái anh ta nữa, cất giọng đáng thương nói: “Thế anh muốn đi đâu?”

Cô thật sự không muốn nói những lời lẽ công kích anh ta nữa.

Trần Mặc Dương nói: “Câm miệng, ngồi yên đi, lá gan cô không phải to lắm sao, dám một mình đi đi lại lại với Mẫn Chính Hàn, còn sợ ngồi trong xe của tôi sao!”

Cô rút tờ khăn giấy lau nước mắt trên mặt đi, phản kháng nói: “Không liên quan đến anh, có phải bởi vì anh ta là bạn của anh nên tôi cùng anh ta đi ăn cơm cũng không được sao?”

Anh liếc cô: “Bảo cô câm miệng, cô còn nói nhiều hơn đúng không?”

Từ Y Khả tức giận quay đầu ra ngoài cửa sổ, cô không rành về phương hướng, chỉ biết xe đã chạy cách trung tâm thành phố rất xa. Cô không biết anh ta muốn đưa cô đi đâu, cũng không biết mình đã phạm phải sai lầm gì để anh ta có thể gây sự như vậy?

Cuối cùng anh ta cũng dừng xe, trước mắt hai người là một bãi biển rộng lớn. Biển vào đông đúng là khác hẳn với không khí ngày hè, khung cảnh vô cùng vắng vẻ, thanh bình với những con sóng vỗ về bờ cát trắng.

Từ Y Khả nhìn qua cửa kính xe, quay đầu nói: “Sao lại đến đây?”

Anh ta nheo mắt lại liếc nhìn qua cô, mũi hồng hồng, hai mắt sưng đỏ, trên má đều là nước mắt, trông thảm hại, anh ta nói: “Tôi không hiểu sao cô lại thích khóc như thế, hơn nữa khóc không có nghĩa cảm.”

Từ Y Khả tức giận, chẳng lẽ cô khóc là để lấy lòng anh ta sao? cô nói: “Anh rốt cục muốn nói gì, muốn nói gì thì nhanh nói đi.”

Trần Mặc Dương nói: “Cô và Mẫn Chính Hàn đã xảy ra chuyện gì?”

Cô thế vẫn không sợ chết còn trêu chọc: “Tại sao tôi phải nói cho anh?”

Anh ta cười lạnh, nâng cằm cô: “Muốn đùa giỡn với tôi sao? Tôi đây ghét nhất loại phụ nữ tự cho mình là đúng!”

Từ Y Khả hất cằm qua, lớn tiếng nói: “Tôi biết anh chán ghét tôi, nếu vậy sao còn đến tìm tôi, anh hôm nay sao lại muốn đến tìm tôi...”

Anh ta đến gần, một bàn tay đặt sau lưng ghế dựa của cô, nói: “Cô cho là vì sao? Bởi vì thích cô? Hả?”

Gương mặt mỉa mai của anh ta làm cô cảm thấy cô lại một lần nữa bị anh ta cợt nhả, hơn nữa mặt anh ta gần cô như vậy, cô cũng không dám lớn miệng thờ.

Trần Mặc Dương nói: “Tôi đã cảnh cáo cô, cô vì sao còn không biết sống chết vẫn dây dưa không rõ với Mẫn Chính Hàn?”

Cô nhếch miệng, không lên tiếng, dù sao cô có nói cái gì thì trong mắt anh ta cũng chỉ là châm chọc mà thôi.

“Nói!”

Anh ta càng nổi điên hơn nữa khi cô đáp lại bằng sự im lặng với ánh mắt quật cường. Khuôn mặt anh ta trở nên xám xịt, những sợi gân xanh hằn lên trên trán quát: “Được lắm, bây giờ đã gan lên, dám không mở miệng, tôi đem cô xuống biển chơi cùng cá mập.”

Từ Y Khả nghe thế, kinh hoàng nhìn ra biển lớn, nói: “Anh dọa tôi sao!”

Biển ở khu vực này làm sao có cá mập được, mùa hè mọi người còn ở trên bờ bắt cá, đào ốc biển. Cùng lắm, chỉ có một lần, có một con cá voi bị mắc cạn trên biển, nhưng đó là chuyện của nhiều năm trước rồi.

Tuy nói như vậy nhưng cô vẫn cảm thấy rất sợ hãi.

Trần Mặc Dương ngay lập tức mở cửa xe bước xuống, Từ Y Khả còn chưa kịp phản ứng gì, anh ta đã đi sang bên cô, kéo cô xuống biển.

Dự đoán biết đến bước tiếp theo anh ta sẽ làm gì, Từ Y Khả hoảng sợ, sống chết lui về phía sau: “Đừng... Anh buông ra... Tôi... Tôi nói chuyện mà...”

Sức của cô làm sao độ nổi anh ta, dùng hết toàn bộ sức lực để cản lại nhưng vẫn bị anh ta kéo lê ra đến biển. Những con sóng liên tiếp ồa đến, toàn thân cô ướt đầm, ngã khụy xuống. Cô chỉ có thể vô vọng đập hai tay không ngừng, miệng mẫn chất vì bị sặc nước biển, đau xót với nỗi sợ hãi mình cứ như thế mà bị những con sóng cuốn đi, chôn thân trong biển sâu.

Chìm nổi trong nước, áo quần dày trên người bị ngấm nước càng kéo cô chìm xuống, những con sóng phía trước đang cuộn cuộn kéo đến, cô hét lên: “Tôi xin anh ... Trần Mặc Dương... cho tôi lên đi... uhmmm... tôi sợ ... có rắn nước... có quỷ biển, hu hu...”

Tiếng kêu của cô cũng không làm cho anh ta dừng lại, một tay giữ chặt cánh tay cô, một tay đặt lên đầu cô, nhấn đầu cô xuống nước một cách hung hăng.

Nước chảy vào miệng, cô họng khó chịu, phổi cũng khó chịu.

Từ Y Khả thở không được, nghĩ rằng sẽ chết trong tay anh ta.

Cô không chỉ phải chống đỡ những đợt sóng, còn phải chống đỡ anh ta, sức lực ngày càng yếu đi, cô dần kiệt sức, ngay cả tiếng khóc cũng nhỏ dần, cuối cùng đuối sức chống lại, anh ta vì sao đối xử với cô như vậy, vì sao...

Lúc Y Khả cảm giác bản thân gần chìm xuống đáy biển, anh ta rốt cục cũng dừng lại, kéo cô lên bờ.

Cô nằm chệp trên bãi cát, không hề nhúc nhích, thỉnh thoảng lại phun ra vài ngụm nước trong miệng, gió thổi theo cát hòa vào mặt cô, cô lạnh, nhưng không có sức đứng dậy.

Trên người Trần Mặc Dương cũng toàn là nước, ướt sũng, anh cởi áo khoác của mình ra, vắt khô. Sau đó lại cởi áo khoác ngoài của cô ra, trên người cô trong ngoài không có chỗ nào là không bị ướt, trên mặt, tóc đều bị dính cát.

Anh ta cúi xuống, bàn tay nhẹ nhàng vuốt mặt cô, lau những hạt cát dính trên mặt cô, làn da mềm mại cùng với những hạt cát thô ráp, cảm giác thật kỳ diệu.

Ánh mắt Từ Y Khả còn sợ hãi, cô thì thầm nói: “Anh muốn tôi chết... anh muốn tôi chết...”

Nước mắt cô không tự giác lại chảy xuống, lúc này anh chỉ muốn dọa cô một chút.

Ngược lại anh ta lại nở nụ cười, ngón tay lau đi nước mắt của cô: “Đã bảo em phải nghe lời rồi, về sau đều phải ngoan ngoãn, ha?”

Anh càng cúi xuống thấp hơn, ngón tay lướt qua mi, mắt, môi của cô, sau đó dừng lại ở đây. Bởi vì lạnh, môi cô có chút thâm tím, không còn đỏ mọng như trước nữa, nhưng vẫn như trong tưởng tượng của anh mềm mại, mịn màng.

Tay anh ta vuốt ve trên đôi môi cô, ngón tay vẽ theo hình đôi môi, nhẹ nhàng ấn xuống.

Giây tiếp theo, anh ta hạ thấp cơ thể xuống, cả người nằm trên người cô, đôi môi hôn xuống môi cô, nụ hôn của anh ta mang theo hương vị nước biển, điên cuồng chà sát môi cô.

Từ Y Khả hoảng hốt, anh ta sao lại hôn cô, hôm nay bị kinh ngạc quá nhiều. Cô ngậy ra, lát sau mới nhớ đến chuyện đẩy anh ta ra. Cô vừa rồi đã bị mệt lã người, bây giờ toàn thân mềm nhũn không chút sức lực. Anh ta chỉ hơi dùng sức một chút cũng có thể khóa chặt cô. Anh dường như đang trừng phạt, cắn lên môi cô, nói: “Còn không nghe lời, hả?” Anh nuốt luôn tiếng nức nở nghẹn ngào của cô, đầu lưỡi anh quấn lên chiếc lưỡi mềm mại của cô, mút vào, dây dưa. Đầu lưỡi đảo qua đảo lại trong miệng cô, mang theo chút xâm lược.

Đôi môi chà sát qua lại theo vành môi cô, lúc nhẹ lúc mạnh cắn xuống, anh đè lên cả người cô, lấy hết không khí, đôi lúc lại nhả ra một chút để cô lấy không khí, nhưng rất nhanh lại đè lên, cắn nuốt không biết thỏa mãn. Anh hôn dọc theo khóe miệng cô, hôn lên đôi môi mềm mại, chuyển xuống cằm, rồi nhẹ nhàng đi chuyển xuống chiếc cổ duyên dáng mảnh mai, vành tai tinh tế, lặp đi lặp lại triền miên.

Cô chưa bao giờ bị xâm lược cùng kích thích như vậy, Mặc Chính Hàn cũng chưa có đụng được vào cô, nhưng bây giờ người đàn ông luôn miệng nói chán ghét cô đang nằm trên người cô..

Bối rối, kinh ngạc, sợ hãi, mờ mịt cùng ồa đến, đầu cô trống rỗng chỉ biết nhắm mắt lại mặc cho bản thân tự đưa đẩy.

Hơi thở nam tính, và hô hấp ấm áp của cô, môi thượng, chạy xuống cổ, cô nghe được tiếng trái tim đập cùng tiếng thở dốc của hai người.

Đầu anh ta chôn vùi trong ngực cô, cô kéo tóc anh ta ra, muốn làm cho anh ta chấm dứt cuộc tra tấn khủng khiếp này, cô vì ngửa đầu thở dốc, đỉnh đầu nhìn lên bầu trời cao âm trầm.

Thơ: Tam Nguyệt Vi Thảo, yêu còn khó hơn chết

Chương 26: Cô không phải rất tốt, chỉ vừa đủ tốt

Hai người cứ thế đẩy dữa trên bờ biển. Bầu trời thênh thang bao la làm nền cho đôi trai gái trên bờ biển. Trần Mặc Dương dần cảm thấy hôn vẫn chưa đủ.

Cởi áo khoác cô ra, trên người Từ Y Khả chỉ còn chiếc áo sơ mi bị thấm nước biển ôm chặt lấy thân thể, gắt gao dính trên làn da, nút áo trước ngực đã bị anh ta cởi bớt mấy khóa. Mặc dù lúc anh ôm hôn cô làm toàn thân cô nóng lên, nhưng làn da trần trong làn gió biển lạnh âm ỉ vẫn làm cho cô rùng mình

Anh ta lại lần nữa đè thật chặt lên người cô, che chở gió biển lùa vào người cô, anh hôn lên bên môi cô, một bàn tay theo vạt áo luồn vào trong nhẹ nhàng di chuyển theo đường cong cơ thể cô.

Gió biển lạnh như băng cùng hơi thở cuồng nhiệt, cô cùng một lúc bị nóng lạnh dày vò.

Lòng bàn tay hơi thô ráp anh cẩn thận dùng sức xoa nắn từng chút từng chút một, hai anh luồn ra sau lưng, thuận thực cởi áo ngực kéo xuống.

Không còn chướng ngại nào anh hôn lên ngực cô, một cảnh làm anh ta mê loạn. Anh ta dường như đang ở trong khoảnh khắc điên cuồng, ánh mắt càng trở nên sâu thẳm, Anh cắn ngực cô, lại ngậm ra nút vào. Tay dần chuyển xuống quần lót cô.

Từ Y Khả kinh ngạc sợ hãi trợn to mắt giữ lấy tay anh lại, thở hổn hển: “Trần Mặc Dương... Dừng... Dừng...”

Bởi vì sợ hãi, kinh hoàng, cô bấu chặt móng tay vào lưng anh. Đang điên cuồng trong cảm giác kích thích của mình, không để ý đến hành động phản kháng của cô, kéo giữ lại tay cô lên trên.

Vết thương trên cổ tay vừa bị dính nước biển, băng gạc trên tay đã sắp bong ra, bây giờ lại bị anh ta hung hăng giữ lấy, cô đau không chịu nổi khóc lên thành tiếng: “Đau... Đau...”

Cô rút ra thì bị anh giữ lại, cô lấy tay kia đập lên lưng anh ta: “Anh buông ra... Buông ra...”

Bị gián đoạn anh ta gầm một tiếng tức giận, ngược mắt nhìn lên thấy máu đang chảy ra trên cổ tay cô, lý trí đã quay về chút, anh buông tay cô ra. Cả người trầm tĩnh lại, nằm trên người cô thở dốc

Mặt anh cọ cọ vào mái tóc, thì thầm vào tai cô cười khê: “Em sợ quỷ biển? Anh chính là quỷ biển! Có sợ không?”

Đợi đến lúc hơi thở ổn định, anh giúp cô thắt cúc áo lại, đứng dậy kéo cô lên.

Áo khoác hai người bị ném trên bờ cát, nhặt lên, vẫn còn ẩm.

Lên xe, anh quay sang ném cho cô một chiếc khăn, sau đó lái xe trở về.

Cô cào cào mái tóc, không biết mọi việc vừa mới xảy ra phải nghĩ như thế nào?

Trong đầu có rất nhiều vấn đề, cô không dám hỏi, cô sợ mỗi một vấn đề hỏi ra cô sẽ nhận được một câu trả lời ác độc từ anh ta, rồi lại phá vỡ tất cả những suy nghĩ của cô.

Cô không phải là đối thủ của anh ta, và cũng sẽ không bao giờ. Cô không có cơ hội để chống đỡ anh ta, ngay từ đầu cô đã bị thất bại thảm hại.

Cô từng nói với Mẫn Chính Hàn rằng cô không chơi với anh ta nổi.

Thế nhưng đối với Trần Mặc Dương ngay cả “chơi” cô cũng không có cơ hội.

Tất cả mọi thứ đều nằm trong tay anh ta, anh ta ra lệnh, anh ta bày mưu nghĩ kế. Mà cô chính là con rối trong tay anh ta, không chỉ có không có quyền chủ động, mà còn không có quyền lên tiếng, tất cả mọi chuyện đều tùy theo tâm tình của anh ta. Cô rất sợ hãi, bởi vì cảm giác được kết cục của mình như thế nào. Theo con đường lúc này quay trở lại ít nhất cũng mất nhiều giờ, đầu óc cô rối tung, lại hỗn loạn, cao thấp mí mắt không ngừng tưởng khép lại.

Hơn nữa cơ thể càng ngày càng lạnh, còn lạnh hơn lúc này bị gió biển thổi.

Lúc cô gần chìm vào giấc ngủ, Trần Mặc Dương vỗ vỗ mặt cô, nói: “Dừng ngủ, sắp đến nơi rồi.”

Toàn thân cô bị ẩm ướt, sẽ không bị bệnh mới lạ.

Dọc đường đi cô cố gắng gượng lại con buồn ngủ. anh không có trực tiếp đưa cô về nhà, xe vào gara, vào trong thang máy tầng trệt, là một chung cư cao cấp.

Anh dẫn cô lên lầu, đưa cho cô cái áo choàng tắm, nói: “Đi vào tắm nước nóng đi, còn nhớ rửa sạch vết thương trên tay.”

Lúc cô tắm xong, anh ta cũng vừa từ phòng tắm khác đi ra .

Anh ngồi ở trên sô pha, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, nói: “Qua đây.”

Cô mặc áo choàng tắm của anh ta, lũng bùng lụp xụp , một tay phải kéo lại vạt áo ở trước ngực, đi qua ngồi bên cạnh anh ta.

Anh kéo cánh tay bị thương đặt lên đầu gối mình, gỡ miếng băng gạc đã bị bong trên tay cô, dùng nước trong hơi chút tẩy trừ hạ, mấy chỗ vết thương trên tay vẫn chưa khô lại bây giờ lại bị bong ra, da thịt trắng bạch, còn có chút nhiễm trùng.

Từ Y Khả nhìn thấy túi thuốc hôm trước quên ở trên xe anh ta nay lại đặt trên bàn trà

Anh mở ra, cầm lấy miếng bông nhúng vào oxy già rồi thoa lên vết thương của cô.

Anh nhìn cô một cái, ôm cô sát lại, nói: “Ráng chịu đựng một chút.”

Từ Y Khả còn muốn nói, không quá đau cô còn có thể chịu được.

Kết quả giây tiếp theo, anh ta dùng miếng bông khác nhúng vào oxy già không chút thương tiếc ấn mạnh vào miệng vết thương, làm cho miệng vết thương cũng vỡ ra, mủ bên trong cũng chảy ra theo.

Từ Y Khả hít dồn mấy hơi, hai chân vùng loạn khóc kêu: “A... Tôi đã làm gì đắc tội với anh ... Anh có thù oán gì với tôi ư ... Đau...a”

Anh khóa cô lại trong ngực, nói: “Đừng nhúc nhích, bằng không lại càng đau, miệng vết thương bên trong sưng mủ, bên ngoài lành lặn có ích gì chứ, về sau lại càng đau hơn.”

Cô cũng biết thế, nhưng không chịu được đau, cũng chỉ tưởng công kích hấn, bởi vậy vẫn là không ngừng ép buộc.

Thật vất vả mới bôi xong thuốc, lại băng bó lại, cô khóc đến nổi trên trán ra một tầng mồ hôi.

Anh giúp cô băng bó vết thương xong, lại đi vào phòng tắm lấy áo quần bẩn của cô đem xuống dưới, Cô một mình ngồi trên sô pha , cảm thấy rất bi thảm. Lại nhớ đến cả ngày không ở nhà mà chưa nói với mẹ tiếng nào, cô vào phòng tắm lấy đi động, phát hiện màn hình điện thoại toàn nước, chắc là lúc ở bờ biển bị nhúng nước , Đó là điện thoại cô vừa mới mua, vừa dùng được mấy ngày

Tiếc của, vết thương làm đau, tâm tình càng tệ, cô lau nước mắt. một bên trong lòng nguyên rủa Trần Mặc Dương, một bên lấy máy sấy, sấy đi động

Lát sau, Trần Mặc Dương mang hai ly cà phê đến, nói: “sao thế, sao ngừng khóc nhanh thế?”

Anh ta còn có vẻ xem như là chuyện lạ, nhìn đồng hồ nói: “Vẫn còn chưa đến hai mươi phút”

Cô không để ý lời trêu chọc của anh ta, chăm chú sửa đi động của mình.

Hiển nhiên bây giờ tâm tình anh rất tốt, nhân nhả ngồi trên sô pha uống cà phê, lại vừa thưởng thức bộ đáng uể oải của cô, cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Cô sẩy tới sửa lui, nhưng chả có tá dụng gì, ngẩng đầu lại nhìn thấy bộ đáng nhân nhả của anh ta dường như không có việc gì kích thích đến cô, cô giận đi về phía hấn, tay lung tung đánh: “Đều là tại anh làm hại, đều là anh...”

Anh luôn nhục nhã cô, anh đòi cô xuống biển, làm cho vết thương của cô càng nghiêm trọng hơn, chính anh làm cô khóc, đều là tại anh ta!

Trần Mặc Dương không có phòng bị, tránh qua một bên, nói: “Cẩn thận một chút... Cẩn thận một chút, cà phê nóng...”

Anh đặt ly cà phê xuống, đem người cô đặt trên sô pha, nói: “Đừng làm loạn, bằng không anh sẽ cho em nếm mùi đau khổ.”

Ánh mắt cô bởi vì tức giận mà càng có vẻ long lanh hơn, nói: “Anh vì sao lại ức hiếp tôi... Vì sao...”

Môi anh kẻ sát môi cô, nói: “Bởi vì anh thích nhìn bộ đáng sợ sệt của em”

Bên ngoài vài ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào bộ sô pha, một tầng sáng màu vàng ánh lên người cô.

Anh ta chưa bao giờ biết căn nhà lạnh như băng này cũng có thể làm cho anh cảm thấy ấm áp như lúc này, làm cho tâm tình luống cuống mấy ngày nay cũng trở nên thoải mái hơn. Cô gái dưới thân anh không phải rất rất tốt, chỉ vừa đủ tốt, vừa đủ tốt mới có thể lấp đầy lỗ trống trong tim anh.

PS: Mọi người ai đang theo dõi truyện này giờ tay điểm danh xem nào, thấy ai cũng làm SR hết cả vậy ta, buồn quá

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Không phải là không thông minh, chỉ không muốn thông minh

Ngày hôm sau, cô không thể tránh khỏi bị cảm, tất cả các triệu chứng chóng mặt, sốt nhẹ, ho khan, sổ mũi đều có.

Ông Từ đau lòng, nói: “Hay là con xin nghỉ ốm đi.”

Cô hít hít mũi, nói: “Không được, đài truyền hình cũng không phải là do nhà mình mở, thật không hay nếu để lại ấn tượng không tốt với cấp trên.”

Bà Từ nói: “Con xem, hôm qua giả bệnh xinh nhỉ, bây giờ bị ốm thật cũng không dám xin nghỉ, lần sau còn dám xin nghỉ tùy tiện nữa không?”

Từ Y Khả ủ rũ ra khỏi cửa, cảm thấy nếu mẹ mà trẻ lại hai mươi tuổi, học cao hơn một chút, có lẽ cũng có thể sánh ngang với Triệu Vịnh Lâm. Chi tiếc bản thân không có được di truyền khôn khéo mạnh mẽ từ mẹ mình. Bằng không cũng không đến mức bị người ta bắt nạt ức hiếp, nhất là Trần Mặc Dương.

Nghĩ vậy, đầu Từ Y Khả lại như một mớ hỗn độn. Chiều hôm qua anh đưa cô về, lúc rời đi còn nói với cô một câu “Không được liên lạc cùng với Mẫn Chính Hàn”, sau đó nghênh ngang rời đi.

Cô thật không biết cô với anh ta là gì nữa, là bộ quần áo thích mất vừa mới đem về trong trung tâm mua sắm? Sau đó anh ta sẽ đối xử với chiếc váy này như thế nào? Để trong tủ quần áo ngay cả nhãn hiệu cũng không cần phân ra? Hay là giống như Trương Uyển, dùng qua một hai lần sau đó vứt đi?

Cô không dám nghĩ nhiều, mặc kệ là loại khả năng nào, cô đều không muốn.

Cuộc sống của cô từ lúc gặp Trần Mặc Dương đã bắt đầu bị xáo trộn, đi trên con đường lạ, từ nay về sau nghiêng ngả lao đảo.

Sau này cô hiểu được, bởi vì cô đã gặp anh quá sớm, vào lúc cô dễ dàng rơi vào cảm dỗ nhất đã gặp một người đàn ông không thể kìm lòng được. Thiếu kinh nghiệm, cô chưa bao giờ phải trải qua khó khăn, vẫn chưa cảm nhận được sự đòi tàn nhẫn, cho nên say mê quá nhanh, cũng không đủ định lực chống đỡ lại anh ta, chống đỡ những dụ hoặc của anh ta.

Nhưng chỉ nhiều năm sau đó cô mới hiểu được.

Trên đường đi, cô đầu óc mơ màng lao đảo đến đài, đồng nghiệp thấy cô sắc mặt kém, đều không đành lòng giao việc cho cô, ngày hôm qua cô xin nghỉ ốm xem như chính đáng. Giữa trưa cô bất ngờ nhận được điện thoại của Hàn Việt. Anh nói muốn giới thiệu bạn gái cho cô làm quen.

Từ Y Khả sau khi nhận lại điện thoại từ Trương Uyển mới biết được trò đùa lần trước của Mẫn Chính Hàn. Cô cảm thấy nếu cố gắng giải thích cho anh ta, không chừng anh lại càng nghĩ nhiều, nghĩ rằng cô vẫn còn đang nhưng nhớ chờ mong anh. Bởi vậy cô cũng chẳng giải thích gì với chuyện hiểu lầm này.

Hàn Việt hẹn cô vào tối nay, cô không từ chối, bởi vì không có lý do để từ chối.

Những tâm tư trong quá khứ kia đã không còn nữa, chỉ còn lại xốt lại một vài mảnh vụn vỡ.

Nếu anh ta quyết tâm gắn những mảnh vụn lại thành tình bạn, cô dường như cũng không nhất thiết phải cự tuyệt. Nhất là giờ đây toàn bộ buổi sáng tâm tình của cô đều bị giam hãm bởi khúc mắc của cô và Trần Mặc Dương. Tình cảnh ngày hôm qua không ngừng hiện lên trong đầu cô.

Anh ta bá đạo hôn, hơi thở của anh mang theo tà khí khiến cô đến bây giờ vẫn còn cảm thấy run rẩy.

Cô thật giận bản thân mình, đối với mối quan hệ như vậy nhưng vẫn như có chút gì đó chờ mong. Cô cố gắng tự nghĩ một vài lý do để giải thích cho bản thân mối quan hệ của họ.

Trần qua trở lại, rồi vẫn quay trở lại với lúc đây đưa ban đầu, giống như một cái mê cung, xoay qua xoay lại cô vẫn bị hãm sâu ở trong đó, không tìm thấy lối ra. Cô chưa từng có những kinh nghiệm như vậy, không biết làm như thế nào, có lẽ càng tệ hơn nếu giả bộ không biết. Giống như Trương Uyển nói, không phải không đủ thông minh, chỉ là không muốn thông minh. Có lẽ có sợ khi tình tảo sẽ biết rõ kết cục của cô và Trương Uyển cũng sẽ như nhau, dù sao bên người anh ta không thiếu người đẹp.

Cũng may đồng nghiệp nghĩ cô bị mệt, nên cũng không để ý đến tinh thần hoảng hốt của cô.

Thời gian nghỉ trưa, mọi người đều đi ra ngoài ăn cơm. Cô không có khẩu vị, mệt mỏi nằm trên bàn ngủ.

Trần Mặc Dương gọi điện thoại tới, nghe thấy giọng nói yếu ớt của cô, nói: “Sao thế, bị ốm sao?”

Cô tức giận nghĩ, ngâm trong nước biển lạnh vào mùa đông, không bị ốm sao được, cũng chỉ có anh ta không thôi !

Cô nói: “Vâng, bị cảm.” Giọng nói của cô mang theo chút lười biếng và giọng mũi vì bị ốm. Nhưng anh ta dường như nghe ra giọng cô đang làm nũng

Anh ta dừng lại công việc của mình, đi đến bên cạnh cửa sổ, nói: “Bây giờ đang ở đâu?”

“Đi làm.”

“Chưa ăn sao?”

Cô có hỏi có đáp: “Không có muốn ăn.”

Trần Mặc Dương nhìn đồng hồ, lát nữa anh phải hẹn với một lãnh đạo thành phố, có lẽ không có thời gian gặp cô.

Anh nói: “Anh gọi thức ăn ở ngoài, em ăn một chút, buổi tối hãy đến gặp anh.”

“Buổi tối tôi có hẹn ăn cơm với bạn.”

Anh nói: “Từ chối? anh đề em hẹn với bạn xong gọi điện thoại cho anh.”

Không đợi cô từ chối anh lập tức dập máy.

Từ Y Khả cảm thấy càng đau đầu hơn, khóc lên một tiếng rồi lại nằm bẹp lên bàn.

Triệu Vĩnh Lâm đi vào, đi ngang bàn cô dừng lại, nói: “Sao thế, cơ thể vẫn khó chịu?”

Từ Y Khả ngồi dậy, nói: “Vẫn tạm.”

Triệu Vĩnh Lâm nói: “Cô vẫn đang hẹn hò với Mẫn Chính Hàn?”

Từ Y Khả cũng biết có thể Triệu Vĩnh Lâm vừa rồi đã nghe được cuộc nói chuyện điện thoại của cô, nghĩ lắm là Mẫn Chính Hàn gọi đến.

Giọng điệu của Triệu Vĩnh Lâm làm cho cô cảm thấy không thoải mái, kiểu như ngạc nhiên sao Mẫn Chính Hàn vẫn chưa chơi chán cô.

Nói thật, Triệu Vĩnh Lâm là tiền bối của cô, bình thường cao ngạo cô đều nhìn, đôi khi trong công việc mặc dù không thuộc thẩm quyền của Triệu Vĩnh Lâm nhưng đôi khi răn dạy cô, cô cũng im lặng không nói gì.

Từ Y Khả không hiểu lúc nào cô cũng đã nhận nhận như vậy, sao Triệu Vĩnh Lâm vẫn như cũ không thích cô, ngay cả việc riêng của cô cũng muốn biết. Xem ra giữa người với người phải nói về duyên phận.

Từ Y Khả hôm nay không giống như bình thường tôn trọng, chỉ thản nhiên nói: ”Thình thoảng thôi.”

Sau đó, dựa đầu lên cánh tay của mình, nhắm chán chơi với điện thoại của mình.

Triệu Vĩnh Lâm nhàu mày, nhưng cũng không nói gì rồi đi vào văn phòng mình.

Tan tầm, cô nhìn đồng hồ cũng gần đến giờ hẹn, thu dọn đồ đạc chuẩn bị đến chỗ hẹn Hàn Việt.

Cô đứng trước chõ thang máy, đúng lúc gặp chị em Triệu Vĩnh Lâm ở đó. Triệu Vĩnh Oái vẫn như vậy cả vú lấp miệng em(1) Từ Y Khả thầm nghĩ, đúng là chị em, luôn có điểm nào đấy giống nhau, Triệu Vĩnh Lâm có điểm kiêu ngạo che giấu, mà bề ngoài Triệu Vĩnh Oái đã toát lên vẻ kiêu ngạo và quyết đoán.

(1) cả vú lấp miệng em: nhằm hàm chỉ một thói xấu của người đời là hay ý vào thế lực, sức mạnh để chèn ép, lấn át người kém mình về thế lực và địa vị trong cuộc sống.

Triệu Vĩnh Oái tất nhiên cũng nhận ra Từ Y Khả, nói: “Cô có phải là người phụ nữ của Mẫn Chính Hàn không? Chúng ta hôm qua vừa gặp nhau ở nhà hàng đúng không?”

Từ Y Khả chỉ gật đầu: “Xin chào.”

Triệu Vĩnh Oái nói: “Chính Hàn đang bận việc ở đâu? Lần sau, mọi người cùng nhau đi ăn nhé.”

Từ Y Khả nói: “Không biết nữa, anh ấy hình như rất bận, hay cô tự gọi điện thoại hỏi đi.”

Triệu Vĩnh Oái nói: ” Không biết là chuyện bình thường, anh ta rất ghét loại phụ nữ hay dò hỏi hành tung của anh ta.”

Nếu Từ Y Khả không phải biết Triệu Vịnh Oái thích Trần Mặc Dương, cô có lẽ sẽ nghĩ Triệu Vịnh Oái có mối quan hệ mập mờ với Mẫn Chính Hàn.

Từ Y Khả ghét lại phụ nữ luôn tự cho mình là đúng, ánh mắt đặt trên đầu người ta, giống như người điều bị cô giẫm dưới chân.

Tóm lại, chị em Triệu gia cô không thích nổi.

May mà thang máy đã xuống, Từ Y Khả liền gạt đầu rồi đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chỉ vì một câu nói của anh ta, anh nhớ em

Lúc đến nhà hàng, Từ Y Khả thấy chỉ có một mình Hàn Việt ngồi đấy.

Từ Y Khả hỏi: “Bạn gái anh đâu?”

Hàn Việt nói: “Cô ấy bỗng dưng có việc gấp, lát nữa đến giờ.”

Anh giúp cô gọi đồ uống, hai người vẫn ngồi lẳng lặng nói chuyện phiếm, bạn gái anh ta thật lâu vẫn chưa đến, Hàn Việt ngượng ngùng cười, nói: “Anh đi gọi điện thoại cho cô ấy, có lẽ đang trên đường rồi.”

Lúc anh quay lại vẫn mang theo nụ cười ôn hòa, nhưng không khó phát hiện bàn tay anh ta bụm lại, các ngón tay nắm điện thoại chặt đến mức trắng cả lên.

Anh ta nói: “Em đói bụng rồi, chúng ta gọi món ăn trước đi, có lẽ lát muộn nữa cô ấy mới đến.”

Từ Y Khả nói: “Không sao, em không đói, chúng ta chờ một chút đi.”

Anh vẫn kiên trì kêu phục vụ gọi đồ ăn.

Anh lịch sự lau bát, rót trà, chăm sóc rất chu đáo, chỉ là thỉnh thoảng thất thần.

Từ Y Khả nghĩ có lẽ vừa rồi nói chuyện điện thoại cãi nhau với bạn gái nên khó chịu, chuyện tình cảm của người khác cô không muốn hỏi.

Lát sau, Hàn Việt quả nhiên lại đi ra ngoài gọi điện thoại, anh đứng ở cửa, đưa lưng về phía cô.

Từ Y Khả nhìn qua cánh cửa thủy tinh thấy anh ta động tác dữ dội, dường như rất giận dữ.

Trong chốc lát, anh ta đã quay lại, vẫn chưa thu hồi cảm xúc trên mặt.

Trong ấn tượng của Từ Y Khả, Hàn Việt vẫn luôn tao nhã, trong hai ba năm kia, cô chưa bao giờ thấy anh tức giận. Từ trước đến nay anh không phải là người hay nóng giận không thể khống chế được bản thân, xem ra cô bạn gái ấy có ảnh hưởng rất lớn đối với anh.

Anh ngồi xuống uống liền mấy ngụm trà, thấy Từ Y Khả đang nhìn mình, dường như ý thức được bản thân mình thất lễ, khuôn mặt cứng nhắc giờ mới thả lỏng, nói: “Thật ngại quá, cô ấy có việc, không kịp đến đây, chúng ta ăn đi.”

Từ Y Khả nói: “Không sao, lần sau gặp cũng được mà.”

Anh ta thở dài: “Cô ấy vẫn luôn thế này, làm cho người ta hết cách”

Trong giọng nói tràn ngập yêu thương.

Từ Y Khả nói: “Nhưng là anh cam tâm tình nguyện mà không phải sao?”

Anh ta gạt đầu, ánh mắt xa xăm: “Lúc ở cùng cô ấy rất hạnh phúc, hạnh phúc làm cho mình say mê, nhưng cũng rất vất vả, bởi sợ giây tiếp theo sẽ tuột mất cô ấy, cô ấy là một người mà đàn ông rất khó nắm bắt.”

Từ Y Khả biết không chỉ có phụ nữ không có cảm giác an toàn, ngay cả đàn ông cũng sẽ có cảm giác như vậy.

Cô cười nói: “Em thật tò mò người phụ nữ có thể làm cho anh lo được lo mất như vậy.”

Anh ta cười khỏ, lát sau lấy ví da đưa anh hai người đang chụp chung cho cô xem.

Cô gái trong ảnh không có đẹp theo mô tả của Hàn Việt lúc trước. Khuôn mặt không giống với những người phụ nữ truyền thống, mắt một mí, môi mỏng, mũi cao, thậm chí mái tóc dài nhưng cũng không mang lại cảm giác dịu dàng. Nhưng rất tự tin, trên người toát ra một khí chất mạnh mẽ, và quyết đoán.

Từ Y Khả hơi lo lắng, cô gái như vậy không phải người đàn ông bình thường cũng có thể nắm giữ được, huống chi tính tình Hàn Việt lại rất ôn hòa.

Từ Y Khả trả ví da lại cho anh ta, nói: “Rất cá tính, nói như thế nào nhỉ, giống như một con ngựa hoang phi trên thảo nguyên, sức sống bùng bùng.”

Hàn Việt rất đồng ý, nói: “Đúng, chính là cá tính trên người cô làm anh vừa yêu lại vừa hận, nhưng đừng thấy cô ấy kiên cường như vậy, thật ra có đôi lúc cô ấy cũng rất dịu hiền.” Lúc cô một mí, cô giống như một con mèo hoang lười biếng nằm trong lòng anh, lúc đó anh mới cảm thấy rằng cô thuộc về anh. Bầu trời của cô quá rộng lớn, mà anh không thể cách nào ngăn cản cô bay đi, không thể ngăn cô nở nụ cười rạng rỡ trước mặt người khác.

Cuối cùng bạn gái của Hàn Việt cũng không đến, anh đưa cô về, trên đường liên tục xin lỗi, nói đã làm mất thời gian của cô.

Ngược lại làm cho Từ Y Khả ngượng ngùng, nói: “thời gian của em cũng chả có gì quý giá, công việc cô ấy bận rộn như vậy anh nên thông cảm.”

Hàn Việt lắc đầu: “Thật không hiểu một người phụ nữ vì sao phải liều mạng như vậy, nhưng nếu không vì cô ấy như vậy có lẽ sẽ không...” Anh bỗng im bặt.

Từ Y Khả ngẩng đầu, nhìn theo anh, nhìn thấy một nam một nữ vừa xuống xe đang nói cái gì đấy, động tác hai người vô cùng thân thiết, mặt mày vô cùng vui vẻ.

Hàn Việt lái xe chậm lại, đứng cách xa mấy mét, Từ Y Khả nhớ lại, đó chính là người phụ nữ trong tấm ảnh Hàn Việt đưa cô xem.

Bên kia đôi nam nữ ấy đã lên xe, sắc mặt Hàn Việt trở xanh mét, nhìn cô nói nói: ” xin lỗi, Y Khả, anh bỗng có chút việc, không thể đưa em về được .”

Từ Y Khả biết việc mà Hàn Việt muốn làm, cô có chút lo lắng cho Hàn Việt, nhưng tốt hơn không nên nhiều lời, bởi vậy nói: “Được, vậy anh lái xe cẩn thận một chút.”

Cô vừa xuống xe, Hàn Việt lập tức lái xe đuổi theo..

Từ Y Khả đứng trên đường, cảm thấy ăn một bữa cơm mà cũng đủ thứ rắc rối , nam nữ trên đời này dù yêu hay không yêu , cũng lắm chuyện phiền não.

Cô ngồi trên taxi chuẩn bị về nhà, Trần Mặc Dương lại gọi đến, nói: “sao lại còn chưa đến?”

Cô nói: “Tôi không nói là sẽ đến.”

Anh ta hôm nay rất kiên nhẫn, nhẹ nhàng dỗ dành: “Đến đây đi, thật khó đêm nay anh mới có thời gian, nghe lời nào.”

Cô nói: “Vì sao tôi phải đến đây?”

Cô nghe thấy tiếng anh cười bên đầu kia điện thoại, anh nói: “Được, anh đến đón em, đang ở đâu?”

Anh ta đột nhiên nói chuyện nhẹ nhàng như vậy, cô ngược lại cảm giác có chút sồn tóc gáy.

Cô ở đầu điện thoại bên kia trầm mặc.

Anh nói tiếp: “đến đây đi, anh nhớ em.” Giọng anh nhẹ nhàng có chút mệt mỏi.

Cô cuối cùng vẫn quyết định đến, có lẽ chỉ vì câu nói kia của anh ta “Anh nhớ em”.

Lúc đến là Chu Lạc Khiết dẫn cô đi lên , lại nhìn thấy Chu Lạc Khiết, Từ Y Khả cảm thấy có chút xấu hổ, không chỉ có bởi vì lần trước sự việc bị mù lần trước, mà bởi vì cô đến để gặp Trần Mặc Dương

Chu Lạc Khiết dù sao cũng từng gặp qua sóng to gió lớn , cái gì cũng chưa nói cũng không có hỏi, dẫn cô đi lên, mở cửa ra liền đi ra ngoài.

Căn phòng được thiết kế rất xa hoa, nói là phòng làm việc cũng không đúng, không gian lớn như vậy, lại còn có phòng khách lớn, bên cạnh còn có một quầy bar, còn có thêm mấy phòng bên trong.

Trần Mặc Dương nằm trên sofa trong phòng khách, hai chân gấp lại, một bàn tay gác ở trên trán ngủ thiếp đi, ngay cả khi cô vào anh cũng không biết.

Từ Y Khả ngồi dưới đất, hiếm mới nhìn thấy được lúc con báo trầm tĩnh. Trước đây, gặp anh, anh luôn tinh lực tràn đầy, cuồng dã lợi hại.

Cô đi qua, ngồi xuống, anh đột nhiên mở to mắt, cô còn chưa kịp lùi lại, anh đã kéo giữ cô, kéo cô lên người mình.

Lúc Từ Y Khả chặn trên ngực anh, anh xoay người đem cả người cô đặt lên sô pha, mặt của anh cọ cọ lên cổ cô, nói: “Sao đến trễ thế.”

Từ Y Khả nói: “Tôi đã đến lâu rồi, chỉ là anh đang ngủ.”

Anh cũng không muốn cùng cô tranh luận, lẳng lặng ôm cô, tựa mặt lên cổ cô.

Từ Y Khả không thấy anh nhúc nhích, đẩy đẩy đầu anh: “Anh gọi tôi đến làm gì”

Anh trả lời: “Ru anh ngủ!”

Anh vẫn nhắm mắt như cũ giữ hai tay lộn xộn của cô lại, ôm cô vào lòng thì thầm: “Nằm yên đi, giúp anh ngủ một lát đi.”

Anh có vẻ như rất mệt mỏi, hơi thở dài lùa vào tai cô, Từ Y Khả cũng không nỡ đẩy ra, cứ như vậy mặc anh ôm, bản thân cũng bất giác nằm trong lòng anh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Anh, khoảng cách từ thiên đường và địa ngục rất gần

Trần Mặc Dương nhẹ nhàng đi vào giấc ngủ, lúc tỉnh lại đã tám chín giờ rồi. Cô gái trong lòng anh ngủ còn mê man hơn, tay anh chạm vào làn da cô, nhiệt độ cơ thể hơi cao, hơn nữa đầu cũng đỏ mồ hôi đầm đìa.

Anh lắc lắc đầu, đứng lên, lấy áo khoác mình choàng lên người cô, sau đó đi đến phòng tắm tắm. Lúc đi ra, trên sô pha cô đã dụi dụi mắt.

Một tay anh lau tóc ướt đi đến, trên người mặc một chiếc áo sơ mi mở phanh ra, những giọt nước vẫn chưa lau chảy dọc theo bộ ngực trần.

Đến trước mặt cô, anh cúi xuống sờ vào trán cô, hơi thở nam tính tràn ngập bầu không khí của cô, cô có thể thấy rõ những cơ bắp săn chắc của anh, bông mặt trở nên đỏ và nóng lên. Cô kéo áo khoác trên người xuống, thân mình rụt lui vào trong sô pha.

Kết quả anh chỉ kiểm tra nhiệt độ trên cơ thể cô sau đó liền đứng dậy, anh cười giễu cợt bởi vì động tác của cô. Không thể không có chút buồn cười, cô cũng tự xấu hổ, nửa ngày cũng chả dám nhìn mặt anh ta.

Anh ta nói: “có chút sốt, hãy uống thuốc đi.”

Anh vừa nói vừa gọi điện thoại, bảo người đem com lên. Nơi đây tựa như một vương quốc, mà anh ta chính là quốc vương.

Bữa tối được đưa lên rất nhanh, còn có thêm một ít thuốc cảm.

Anh rót cho cô một cốc nước để uống thuốc, cô uống viên thuốc màu trắng với vẻ mặt đau khổ, nói: “Thuốc gì đây chứ, khổ chết đi được.”

Tay anh giữ lấy đầu cô, đem cái trán đặt trên trán cô, nói: ”Thuốc độc ư, để anh nếm thử xem.” Đầu lưỡi anh linh hoạt thăm dò vào trong miệng cô, nhẹ nhàng hôn lên.

Không giống với lần trước anh mạnh mẽ cưỡng đoạt lấy, lần này nụ hôn của anh chậm chậm, chờ cô thích ứng, dù dỗi cô đáp lại. Tư thế cứng nhắc của cô cũng dần dần mềm nhũn xuống, dựa lên người anh.

Nụ hôn chấm dứt, cô mở to đôi mắt sưng mù nhìn anh ta, ngây thơ như con chim non.

Anh vỗ vỗ mặt cô: “Ăn com thôi.”

Khi Trần Mặc Dương chuẩn bị đứng lên, cô kéo lấy ống tay áo anh, anh nhử mày quay đầu nhìn cô.

Lòng Từ Y Khả dần lại, rốt cục cũng lên tiếng nói: “Trần Mặc Dương, em đối với anh thật ra là gì?”

Tay cô nắm rất chặt, có chút run run, sợ anh ta sẽ lại khinh bỉ cô, nhưng dù sao bị anh ta chê cười vẫn tốt hơn là dây dưa không rõ ràng. Cô là cô gái cổ hủ, không có cảm tình gì cũng có thể qua lại với nhau như thế. Dù không thể cho cô một lời hứa, dù không cho cô cảm giác an toàn, nhưng ít nhất phải cho cô biết cô trong chuyện tình này đóng vai gì!

Anh đứng dậy, nói: “Em hy vọng là cái gì?”

Cô ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt anh ta, trên mặt không có dấu hiệu giận dữ, thậm chí còn bình thường hơn bao giờ hết. Kiểu như đang khuyến khích cô nói thêm.

Cô cố gắng hết sức ép bản thân đối diện với anh ta, nói: “Em hy vọng là bạn gái.”

Một bên khoe miệng anh nhếch lên, cười như không cười, đi đến cạnh bàn, mở chai rượu đỏ, rót một ly, sau đó tựa lưng thoải mái lên ghế, một bộ dạng rất chi là phóng đảng, lần này anh nở một nụ cười tươi, nâng ly lên trước mặt cô, nói: “Em hy vọng như vậy, thì là vậy.”

Từ Y Khả đứng yên một chỗ, nụ cười của anh ta làm cho cô thấy lạnh run người. Cô đã lấy hết dũng cảm để biết đáp án, kết quả anh cứ nhàn nhạt cho qua.

Lòng cô trùng xuống, cảm giác như lơ lửng trong không trung, không biết khi nào sẽ rơi xuống vực sâu, trong lòng dâng lên một nỗi buồn khó tả. Ở bên anh, dường như thiên đường và địa ngục rất gần, làm cho cô lang thang giữa hạnh phúc và đau khổ.

Anh có ý bảo cô qua đây.

Từ Y Khả默默 ngồi vào bên cạnh anh ta.

Anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô, hôn lên má cô, hít sâu hương thơm trên người cô, nói: “Em yêu, đừng nghĩ ngợi nhiều, không phải em muốn gì anh đều cho em sao, hả?”

Cô muốn gì, anh ấy đều cho cô sao? Sao cô không có cảm giác được vậy.

Ăn cơm xong hình như anh ta bận việc, bảo cô ở trong phòng đợi anh, sau đó đi xuống.

Từ Y Khả chơi trong máy tính của anh một chút đã cảm thấy buồn chán.

Nói thật, thái độ vừa rồi của anh làm cô thấy bị tổn thương, cảm thấy bản thân thật đáng khinh, chẳng khác gì với những người phụ nữ trước kia của anh ta cả. Càng nghĩ càng cảm thấy bị ai.

Cô xé một tờ giấy trên bàn làm việc rồi viết cho anh một lời nhắn, nói rằng, cô phải về.

Vào đêm, dưới lầu xa hoa nơi nam nữ đang trình diễn những tiết mục hoan ái, ánh sáng cùng âm thanh âm ỹ khiến cô đau đầu.

Trong ánh sáng nhấp nháy, cô nhìn thấy Hàn Việt. Anh đang ngồi một mình uống rượu giải sầu. Có hai người phụ nữ ghé lại gần, nhưng rồi lại rời đi rất nhanh.

Từ Y Khả vốn định đi qua chào hỏi, nhưng lại sợ anh hỏi vì sao cô lại ở đây, thêm một chuyện không bằng ít một chuyện, Tâm tình anh ta có vẻ không được tốt cho lắm, lại thêm thất vọng một người lại càng làm anh cảm thấy tệ hơn mà thôi.

Cô vẫn còn chưa bước lên trước, chỉ thấy Hàn Việt hưng hăng rót một ly rượu lớn, đột nhiên đứng lên.

Từ Y Khả theo bản năng cũng đi qua, thấy Hàn Việt mạnh mẽ đẩy cửa một căn phòng, nhanh chóng đi vào. Cô vẫn chưa phản ứng kịp, bên trong truyền đến một trận ẩu đả kịch liệt, những tiếng thét chói tai cùng với âm thanh của thủy tinh vỡ vụn.

Từ Y Khả không kịp nghĩ nhiều, chạy theo vào. Chỉ thấy trong phòng, một người đàn ông đầu đầy máu đang vật lộn với Hàn Việt. Trên mặt đất máu và rượu loang lổ. Một người phụ nữ trong đó cố gắng kéo ra, ngăn cản, lớn tiếng gọi tên Hàn Việt, Từ Y Khả nhận ra cô ấy, là bạn gái của Hàn Việt.

Mà tiếng thét chói tai bên cạnh, đang cố gắng né tránh những vật bay tứ tung xung quanh hóa ra là Triệu Vịnh Oái. Triệu Vịnh Lâm vừa ở đây, lúc này đã chạy ra gọi bảo vệ.

Một cảnh hỗn loạn, Hàn Việt dần dần bị yếu thế, trên khoe miệng, trên trán đều có vết máu loang lổ.

Nhìn thấy Hàn Việt bị đánh ngã xuống đất, Từ Y Khả xông vào theo bản năng, hét to: “Đừng đánh nữa... Đừng đánh...”

Bảo vệ đã đến, hơn nữa có lẽ nhận ra thân phận của người đàn ông đang đánh nhau với Hàn Việt, cô nghe thấy bọn họ gọi anh ta là Bạch tiên sinh.

Hàn Việt gục xuống đất, hoàn toàn bị khống chế, bạn gái anh ta liền buông tay ra, vẻ mặt tức giận, cũng không đến giúp, ngược lại đứng một bên lạnh lùng nhìn.

Hàn Việt run rẩy đứng lên, thấy vẻ mặt bạn gái mình, giống như hoàn toàn mất lý trí, đi qua tên Bạch tiên sinh kia.

Từ Y Khả chỉ nhìn thấy người đàn ông kia nháy mắt với vệ sĩ, điều tiếp theo xảy ra quá đột ngột, tay Hàn Việt còn chưa chạm được vào góc áo của tên Bạch tiên sinh kia đã bị vệ sĩ quật ngã xuống đất. Một vài người đàn ông to cao đè lên người Hàn Việt đám đá, gần như muốn chết.

Từ Y Khả cùng bạn gái Hàn Việt cùng vội vàng đi lên.

Từ Y Khả kéo bọn họ: “Đừng đánh ... Xin các anh, đừng đánh ... Anh ấy sẽ chết mất ...”

Qua những khe hở của những người đàn ông vây quanh Từ Y Khả thấy cơ thể Hàn Việt đang lăn lộn, co lại thân mình, trên người, trên mặt đều là máu, không có một chỗ nào không bị thương. Cô nhớ lại lần trước ở khách sạn Kim Đình cô nhìn thấy người đàn ông bị đánh gãy dựa.

Toàn thân Từ Y Khả run run, chỉ nhìn những đôi giày da sáng bóng không ngừng đá lên người Hàn Việt

Lúc ấy trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ, nghĩ rằng xong rồi, Hàn Việt nhất định sẽ chết mất, nhất định sẽ chết mất, cho dù không chết cũng tàn phế.

Trong hỗn loạn, cô nhìn thấy bình rượu kia đang giơ cao chuẩn bị đập xuống đầu Hàn Việt, cô không nhớ rõ bản thân đứng dậy chen vào những người đó như thế nào, cô chỉ biết là nếu cái kia chai rượu kia đập xuống, Hàn Việt sẽ thật sự hết đời, cô không thể trơ mắt nhìn anh ta chết ở trước mặt mình.

Nhưng cái đau đoán trước không có, cô bị một lực kéo mạnh, sau đó rơi vào vòng tay ai đó, chỉ nghe thấy người đang ôm cô kêu lên một tiếng đau đớn, xung quang bỗng yên lặng lại.

Vệ sĩ liền ngừng tay, kinh hoàng kêu: “Ông chủ”.

Cô nhận ra người đang ôm cô là ai.

Cô cũng thấy chị em Triệu Vịnh Lâm chạy đến đây, nhưng cô không thể suy nghĩ nhiều như vậy, ngã xuống đất, ôm chặt Trần Mặc Dương, khóc to: “Hàn Việt có phải đã chết... Anh ta có phải đã chết rồi không...” lại nhìn thấy máu đang chảy trên cánh tay Trần Mặc Dương, cô vừa sợ vừa hốt hoảng nhảy dựng lên: “Anh làm sao thế này...anh bị thương ở đâu...anh làm sao lại bị chảy máu...”

Trần Mặc Dương ôm cô đứng dậy, vuốt mặt, trấn an nói: “Không sao cả, không sao cả, em im lặng chút đi.”

Vệ sĩ bên cạnh mở miệng: “Ông chủ, vết thương của anh...”

Trần Mặc Dương vẫy tay, lại chỉ vào người đàn ông trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, Hàn Việt, nói: “Đưa anh ta đến bệnh viện đi.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Bạo quân buồn vui thất thường

Trần Mặc Dương bị thương trên vai, một mảnh nhon thủy tinh cắm trên đầu vai anh ta, lộ ra xương bả vai. Anh một bên để bác sĩ băng bó, một bên nghe người báo cáo lại tình hình vụ việc xảy ra.

Băng bó xong, anh vẫy tay cho mọi người đi ra ngoài.

Từ Y Khả vừa rời chính mắt nhìn thấy vết thương của anh, xương trắng lộ ra, máu chảy nhỏ giọt. Cô còn cảm thấy đau thay anh ta, ngồi bên cạnh anh, thỉnh thoảng lại nhìn sang miệng vết thương của anh, sợ chạm vào đau anh, lo lắng nói: “Có đau lắm không, thật sự không cần đi bệnh viện sao?”

Trần Mặc Dương lấy khăn giấy dùng sức lau nước mắt trên mặt cô, nói: “Không phải anh bảo em ở đây chờ anh sao, sao lại chạy xuống đấy?”

“Em chỉ muốn về nhà.”

Anh ta vẫn không hề nề mặt, ánh mắt sắc bén lướt qua cô: “Vậy sao không đi bằng thang máy xuống? Một chút suy nghĩ cũng không có, đây là trường hợp gì mà em dám xông vào, đã chết một lần rồi còn không chừa.”

Cô bây giờ nghĩ lại vẫn còn sợ, không biết sao lúc đấy lại có thể dũng cảm như vậy. Cô chỉ sợ Hàn Việt sẽ chết, cũng may vừa rồi người kia ở bệnh viện gọi điện báo là Hàn Việt không có bị nguy hiểm đến tính mạng, còn không đêm nay sẽ trở thành ác mộng của cả đời cô.

Từ Y Khả giải thích nói: “Nhưng Hàn Việt là bạn của em, em không thể trơ mắt nhìn anh ta bị người ta đánh chết.”

Trần Mặc Dương càng bức bối hơn, anh đã nhớ ra tên Hàn Việt này, còn không phải là mối tình đầu của cô hay sao!

Trần Mặc Dương giọng lạnh lùng nói: “Hãy lo cho bản thân mình trước đi, là anh ta chán sống, chạy đến người ta gây sự, không biết tự lượng sức mình.”

Giọng nói lạnh nhạt của anh ta bây giờ cũng chả làm cho cô sợ hãi nữa, qua sự việc hỗn loạn lúc nãy, vẫn còn rất shock, cô cần một bờ vai mạnh mẽ tựa vào. Mà chỉ có anh cho cô cảm giác an toàn ấy.

Cô còn nhớ rõ vừa nãy từ phòng riêng kia đến đây, dọc đường đi anh luôn ôm cô rất chặt, làm cho cô cảm thấy an tâm, người đàn ông bên cạnh mặc dù có chút dữ dằn/ tàn nhẫn, lạnh lùng, nhưng luôn mang lại cho cô cảm giác an toàn.

Cô cuối cùng đã biết vì sao cô luôn bị mê muội mất lý trí, bởi vì chỉ có anh mới có thể cho cô cảm giác như vậy, làm cho cô cam tâm tình nguyện thiêu thân lao đầu vào lửa, vì anh mà bị hủy diệt, vì anh mà rơi xuống đáy vực.

Anh sẽ làm cho cô khổ sở, nhưng cũng chỉ có anh mới có thể làm cho cô cảm thấy hạnh phúc, giờ khắc này cô đã có can đảm để chiến đấu, nếu như có một ngày cô bị thiêu đốt, dù như vậy cô cũng nguyện vì anh ta mà biến thành tro bụi.

Cho dù về sau sẽ hối hận, cho dù kết cục thảm thiết, ít nhất bây giờ cô đã đắm chìm trong chuyện tình này.

Từ Y Khả nhìn thấy sắc mặt anh ta vẫn khó chịu như cũ, cô chọt chọt vào cánh tay săn chắc của anh, giọng nói mềm mại nũng nịu nói: “Đừng giận nữa, như vậy vết thương sẽ càng nặng hơn đây.”

Trần Mặc Dương không để ý cô, mặc kệ vết thương trên vai còi áo sơ mi, đi vào phòng ngủ mở tủ lấy một chiếc pyjama lụa mặc vào.

Từ Y Khả đi vào theo, không biết anh ta tức giận cái gì, cảm giác mỗi lần anh ta thay đổi tính tình người phải hứng chịu cũng chỉ có mình cô.

Anh thấy bộ dáng cô đi theo mình như cái đuôi, sắc mặt dịu bớt đi, nói: “Lại đây, giúp anh gài cúc áo đi.”

Từ Y Khả “ồ” lên một tiếng, ngoan ngoãn đi qua giúp anh gài lại cúc áo.

Còn dặn dò nói: “Hai ngày này nhớ không được đụng vào nước, lúc ngủ cũng phải cẩn thận một chút, đừng đụng đến vết thương.”

Từ Y Khả lấy một bình giữ nhiệt, đặt trên đầu giường, để tối anh lại có thể thuận tiện uống nước, lại giúp anh chuẩn bị giường chiếu, đã không còn gì để làm, cũng đã muộn rồi, nói: “Em về đây, nếu đau quá thì hãy uống thuốc kháng sinh.”

Anh nói: “Đã trễ thế này, còn về làm gì?”

Từ Y Khả nói: “Thì bởi vì trễ nên mới phải về.”

Anh đi đến bên giường, vỗ vỗ lên giường, nói: “Ồ lại đi, giường đủ chỗ ngủ.”

Từ Y Khả vội vàng lắc đầu: “Không được, mẹ em không cho phép em ngủ lại bên ngoài đâu.”

“Tìm đại một lý do đi, em cũng đâu còn là đứa con nít hai ba tuổi nữa đâu.”

Từ Y Khả vẫn lắc đầu. Đêm không về nhà, việc này đối với cô là một việc rất quan trọng, dù cho cô có nguyện vì anh mà bị thiêu đốt, thì cũng không thể để thân thể mình bị thiêu cháy nhanh như vậy được. Cô vẫn chưa chấp nhận được, tuy rằng sau này dù có lẽ anh cũng sẽ phá vỡ phòng tuyến cuối cùng đây, nhưng cô vẫn muốn kéo dài lâu một chút, ít nhất cho cô một chút thời gian để chuẩn bị tâm lý.

Trần Mặc Dương nói: “Bạn trai em bị thương, làm bạn gái chẳng lẽ em không nên ở lại chăm sóc anh sao?”

Từ Y Khả nghiêm túc nói: “Tay của em cũng không thể đụng vào nước được, dù sao ở đây cũng đã có bác sĩ và nhiều người rồi, bọn họ đều có thể chăm sóc cho anh.”

Trần Mặc Dương kéo chăn nằm xuống, trên vai bị đụng hơi đau làm anh nhíu mày, giọng điệu không tốt nói: “Tùy em”

Từ Y Khả biết bản thân mình rụt rè đã làm anh ta giận, nhưng cô cũng không thể tùy tiện đồng ý như vậy được. Cô đóng cửa phòng lại cho anh, lấy túi chuẩn bị đi ra ngoài, Nhưng cửa kia mở mãi không ra. Thật sự cô không biết phải mở cánh cửa đó như thế nào, cánh cửa kia đóng khít lại không còn một khe hở nào.

Cô đành quay lại, nói: “Mặc Dương, cửa mở không được.”

Anh ta nhắm mắt lại không hé răng.

Từ Y Khả chỉ phải đi đến trước giường, lắc lắc anh ta: “Em không ra được, cửa mở bằng cách nào?”

Hai mắt anh vẫn nhắm lại như cũ, nhưng mở miệng, nói: “Đó là cửa mã khóa.”

“Vậy, mật mã kia là bao nhiêu?”

“Tự mình nghĩ đi.”

Từ Y Khả trừng lớn mắt, mật mã của anh ta làm sao cô có thể nghĩ ra.

Cô kéo tay anh ta: “Đừng như thế mà, rốt cục là mật mã gì, em phải về nhà, đã khuya rồi.”

Anh kéo tay ra, nghiêng người tránh đụng vào vết thương của mình, nói: “VẬY sao em còn không nhanh đi đi, ở đây lãng phí thời gian làm gì, may mắn nói không chừng rạng sáng em có thể ra ngoài đây.”

Anh dường như không có để ý cô nữa, liền từ từ nhắm hai mắt ngủ. Từ Y Khả nổi giận ngồi bên giường của anh ta, không thể làm được gì.

Cô cắn cắn môi, chưa từ bỏ ý định đi về, tìm được điều khiển từ xa, nhiều lần thử bấm mật mã, nhưng cô không biết thói quen của anh ta, không biết ngày sinh nhật của anh ta, làm sao biết anh chọn mật mã nào.

Cô đã bấm tất cả các con số kết hợp lại, cũng không được, như vậy đúng thật đến sáng cô cũng không thể mở được cánh cửa này.

Cô không sợ chết chạy đến làm ấm ã anh ta, nhảy lên giường, không ngừng lay lay lắc lắc anh ta ”Anh nói cho em mật mã đi mà... Nói cho em biết mật mã đi mà...”

Anh ta từ trên giường ngồi dậy, duỗi tay mạnh ra, chỉ vào cô, giận dữ nói: “Từ Y Khả, mẹ nó, thử làm lại lần nữa xem!”

Từ Y khả bị dọa sợ run cả người, lẳng lặng rời khỏi phòng.

Cô tủi thân ra ngoài ngồi trên sô pha, trong lòng phần hận mắng, tính tình quái dị, bạo quân buồn vui thất thường! Bạo quân! Bạo quân!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Lúc anh ta dịu dàng có thể làm cho bạn tan chảy

Cô ngồi cuộn lại trên chiếc sô pha, sau khi gọi điện thoại về nhà, nhằm chán lấy di động chơi trò chơi. Cô nghĩ thầm cứ ngồi như vậy chờ cho đến sáng mai rồi về luôn, dù sao cô cũng không dám đi chọc giận cái tên bạo quân kia nữa.

Trong lòng không yên , chơi trò chơi, không biết con chuột đã bị con mèo kia đập chết bao nhiêu lần rồi, máu chảy đầm đìa, thịt bay tứ tung. Cô cảm thấy dường như cô và con chuột này giống nhau, dù cô có chạy nhanh cỡ nào, cuối cùng vẫn bị rơi vào tay của anh ta.

Trong bóng đêm, cô nghe được tiếng anh ta mở cửa phòng, sau đó một hình ảnh cao lớn xuất hiện trước mắt.

Cô không ngẩng đầu, tiếp tục nhìn chăm chăm vào màn hình di động, con chuột lại bị con mèo đuổi kịp, cô tức giận bấm mạnh vào điện thoại.

Trần Mặc Dương ngồi xuống bên cạnh ôm lấy vai cô, cô giận lấy hất ra.

Anh lại ôm, cô lại hất. Trần Mặc Dương cảm thấy có chút buồn cười, giật lấy điện thoại trên tay cô.

Cô trợn mắt kêu lên: “Làm gì thế! Đưa cho em!”

Anh giống như đang dỗ một đứa nhỏ, ôm lấy cô, nói: “Được rồi, náo loạn cả buổi tối, em không buồn ngủ ư?”

Cô đẩy anh ta ra, quay lưng lại, mặt xoay về hướng sô pha, nói: “Anh không cần lo, anh không phải chê em phiền sao? Mở cửa ra đi, em đi rồi sẽ không phiền anh nữa .”

Anh cũng ngồi chen vào sô pha, ôm cô chặt vào lòng, cười nói: “Được rồi, đừng giận nữa , em xem đã một giờ rồi, em dù sao cũng không về nhà bây giờ nữa, không ngủ thì mai làm sao em có thể đi almf”

Cô không nói lời nào, cũng không thèm nhìn anh, ngực anh dán chặt vào lưng cô, cô không có đường lui, lại không thể dùng biện pháp bạo lực.

Anh xoay mặt cô lại, nụ hôn nhẹ nhàng chạm vào mặt cô, hơi thở của anh ấm áp, anh hôn xuống môi cô thì thầm, nhẹ nhàng dụ dỗ: “Nghe lời, đi ngủ nhé, anh bế em vào. Anh hứa chỉ ngủ thôi, cái gì cũng không làm...”

Giọng anh ta nhẹ nhàng, đuôi lông mày khé mắt đều nhu tình mật ý, đôi mắt thâm thúy lay lay tựa như ánh trăng trên mặt hồ tĩnh nước. Từ Y Khả cảm thấy bản thân có thể chết đuối trong sự dịu dàng đó.

Cô không hiểu, có đôi lúc anh tàn nhẫn có thể đẩy bạn xuống địa ngục, nhưng cũng có những lúc nhẹ nhàng ôn nhu làm cho bạn tan chảy. Tựa như làn gió nhẹ khẽ vỗ về lên tâm hồn bạn. Ánh mắt của anh, lời nói của anh sẽ cho bạn một ảo giác, cho bạn cảm thấy chính mình đối với anh ta mà nói chính là bảo vật. Người đàn ông này là số kiếp của cô, cô không thể chạy trốn khỏi kiếp số này.

Trần Mặc Dương thấy thái độ cô có chút dịu đi, không chần chừ ôm cô về phòng ngủ.

Cô ngồi ở mép giường, vẫn là do dự có nên hát chẵn lên không, không biết lời anh ta nói có thể tin tưởng không.

Trần Mặc Dương nói: “Ngủ đi, anh nói không đụng là sẽ không đụng vào em.”

Cô nhìn về mặt anh ta, đúng thành khăn, không giống như là nói dối, Cô thật sự cũng hơi mệt, trong lòng chần chừ chốc lát, cuối cùng vẫn là cởi áo khoác ra, nằm vào lòng anh ta.

Anh tiến lại gần hơn, tay kéo váy của cô lên, đụng đến trên đùi cô vẫn còn mang tất chân, không chịu, nói: “Em mặc như thế này làm sao ngủ được?”

Từ Y Khả kinh ngạc “à” lên một tiếng, liền chụp lại tay anh đang đặt trên đùi cô, không hề nhẹ nhàng nói: “Lấy ta ra...”

Anh giữ tay cô lại, đem kéo tay cô vào lòng mình, dùng cặp chân áp chế cô, anh vén sợi tóc dính trên môi cô qua, giọng nói cực kỳ quyến rũ, gọi cảm: “Chưa nhìn thấy qua đàn ông bao giờ sao?”

Anh liền kéo tay cô thẳng từ trên ngực đi xuống, cô rốt cục đã hiểu được ý trong lời nói của anh ta, nhận ra ý đồ của anh ta, cô kiên quyết rút tay về, nhưng anh ta nhanh chóng nắm chặt tay cô. Cả mặt cô đều đỏ lên, nhưng anh ta mạnh quá, tay bị anh ta kéo xuống bụng, đè vào nơi đấy. Bàn tay cảm nhận được sức nóng, cô xấu hổ và giận dữ, hét lên thành tiếng, tay kia đánh vào người anh.

Anh quay nửa người lại đè lên cô, chỉ dùng một chút sức đã chế ngự được sự kháng kháng của cô, tay anh đặt lên tay cô, bắt cô cầm vuốt lên vuốt xuống.

Đầu cô “oang” một tiếng nổ tung, trống rỗng, tất cả nhiệt khí chảy lên trên.

Anh hỏi cô, đã nhìn thấy của đàn ông hay chưa.

Lúc học đại học các cô gái trong ký túc xá đóng cửa cùng nhau xem phim người lớn, nhìn đến như vậy màn ảnh người người mặt đỏ tai hồng kia, cảm thấy cái kia thật xấu xí, nhưng bây giờ cái xấu xí ấy đang ở trong lòng bàn tay cô.

Giọng nói của cô đã nức nở, ở trong lòng anh ta giẫy dụa cầu xin: “Thả ra... Thả ra...”

“Đừng nhúc nhích...” giọng của anh khàn khàn, anh ép chặt thân mình vào người cô, không hề có khe hở nào.

Động tác trên tay càng nhanh hơn, lát sau nằm trên thân thể cô, thân mình run rẩy gào nhẹ.

Từ Y Khả cảm thấy bị si nhục, cảm thấy rất bẩn.

Anh ngừng thờ dục, im lặng đứng lên, rút mấy tờ giấy trên đầu giường lau sạch của mình, Đôi tất màu đen của cô cũng bị dính. Anh đưa tay giúp cô cởi ra.

Từ Y Khả liền đẩy anh ra, chạy vào phòng tắm, dùng xà phòng rửa đi rửa lại hai tay, khóc thầm thiết. Cô đã biết anh vốn không phải là dạng đàn ông ngây thơ gì, cũng biết anh ở phương diện này rất phóng đãng. Chuyện vừa rồi đối với anh mà nói không đáng kể là gì, nhưng cô vẫn rất khó chấp nhận, khó có thể thuyết phục bản thân. Vì sao anh không nghĩ cho cô.

Ở trong phòng tắm chà chà kì kì, lúc ra ngoài anh đã tắm rửa xong, đôi tất của cô trông giống như cái giẻ lau vứt trên sàn nhà. Anh ta tựa vào đầu giường hút thuốc, nhả ra những làn khói, nhìn chăm chăm cô, trên mặt nhìn không ra cảm xúc đặc biệt nào, Từ Y Khả cảm nhận được lúc này anh ta lại trở nên xa lạ, là xa lạ như lần cô gặp anh ở trong nhà hàng đấy. Nhẹ nhàng vừa rồi chỉ là phù dung sớm nở tối tàn mà thôi.

Cô xốc lên chân, đưa lưng về phía anh ta, không cần nghĩ anh ta rốt cục muốn cái gì nữa.

Lát sau anh đập điều thuốc, tắt đèn nằm xuống sát cô. Cô dịch ra phía ngoài chút, anh cũng dịch theo sau lưng cô ôm lấy cô.

Từ Y Khả dùng khuỷu tay đánh anh ta, oán hận nói: “Anh đã nói cái gì cũng sẽ không làm mà.”

Anh ta nói: “Chẳng nhẽ cái này cũng tính là làm? Em có muốn thử xem “LÀM” thật sự là như thế nào không?”

Từ Y Khả tức giận đến không thêm cãi lại, lại sợ anh ta bắt đầu muốn chứng minh “Làm” thật sự là như thế nào. Đành phải nhắm mắt ngủ.

Anh cũng không để cô khó xử, chỉ an phận ôm cô ngủ.

Cô vừa mới chợp mắt, tiếng di động bên tai không ngừng vang lên, làm cô bức mình, mơ mơ màng màng không để ý đến có phải là tiếng chuông điện thoại cô hay không, đưa tay với lấy nhấn nút nghe.

Giọng cô trả lời còn mang theo tiếng ngái ngủ làm đầu bên kia điện thoại ngẩn người, hỏi: “Cô là?”

Từ Y Khả nói: “Cô tìm ai thế?”

Đầu bên kia giọng nữ the the kiên trì hỏi: “Cô là?”

Bị quấy giấc ngủ Từ Y Khả không kiên nhẫn, nói: “Tôi là Từ Y Khả, xin hỏi cô tìm ai.”

Đối phương dường như ần ần gì đấy, nói: “Tôi tìm Trần Mặc Dương, anh ấy có ở đây chứ?”

“Anh ta đang ngủ, Cô đợi một lát.” Đầu óc không tỉnh táo Từ Y Khả căn bản không ý thức được bản thân đang nói gì, gọi Trần Mặc Dương dậy, ném điện thoại cho anh ta, nghiêng người tiếp tục ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Luôn có ai đó đến phá tan giấc mơ của cô

Buổi sáng lúc Từ Y Khả đánh răng, cuộc hội thoại tối qua đột nhiên hiện lên trong đầu, cô kinh ngạc nghi ngờ, vội vàng nhổ ngụm nước đang súc miệng, kêu lên:

- “Trần Mặc Dương!”

Anh đang chậm rãi mặc quần áo, nói:

- “Sao thế?”

Cô chân trần chạy đến trước mặt anh, nói:

- “Tôi hôm qua có phải anh đã nhận điện thoại không?”

- “Uh.”

- “Ai gọi đấy? Em có quen sao?” Cô nhớ rõ hình như mình đã nói tên của mình cho người đó .

Anh đã mặc xong áo quần, nói:

- “Em không biết.”

Cô còn chưa kịp thở ra một hơi, thì nghe anh ta nói:

- “Triệu Vịnh Oái, em gái của Triệu Vịnh Lâm.”

Mây đen liền bay lên đầu Từ Y Khả , tức giận liếc anh ta một cái, nói:

- “Anh thật sự hại chết em rồi.”

Anh không cho là như vậy:

- “Anh hại em như thế nào? .”

Cô nghiêng người dựa vào tủ quần áo, ngửa đầu nhìn anh ta:

- “Triệu Vịnh Oái kia có phải thích anh hay không!”

Nghe vậy anh quay người lại, một tay đặt phía sau tủ quần áo cô đứng, mỉm cười nói: “Em sao biết hay thế.”

“Dù sao, em chỉ biết thế!”

Ngón tay anh cuốn cuốn lọn tóc cô, nói: “Uhm, cô ấy thích anh, có phải tiếp theo em lại muốn hỏi tối qua sao cô ấy gọi điện thoại cho anh làm gì, nói với anh những gì? Anh cùng cô ấy có quan hệ như thế nào phải không , hả?”

Anh thấy sắc mặt cô bắt đầu ừ ừ, hân lên trán cô , nói: “Đừng hoảng, em yêu, phụ nữ thích anh không chỉ có mình Triệu Vịnh Oái, em chẳng hề muốn hỏi tất cả một lần, phụ nữ lòng dạ hẹp hòi là khó ưa nhất... Được rồi, nhanh rửa mặt đi.”

Lời nói của anh ta làm cho lòng cô hỗn loạn, lại không thể chối cãi lại. Cô biết cảm giác này, cô và anh không cùng đứng trên một vị trí, cô không thể có

được sự chung thủy ở nơi anh, còn chưa bắt đầu cô đã cảm thấy mệt mỏi .

Anh đưa cô đi làm, trên đường đi nhìn thấy sắc mặt cô luôn không tốt, anh cũng có chút phiền, không có tâm trạng dỗ cô. Anh không phải không biết cô đang suy nghĩ cái gì, phụ nữ luôn như thế, bước được một bước lại muốn lần thêm một bước, thế nào cũng phải bắt bạn cam đoan, bắt bạn nói cho cô ấy, đời này nếu không phải có ấy thì sẽ không cưới, mãi chỉ yêu một mình cô thôi. Chẳng qua trước đây những người phụ nữ kia đều không dám biểu hiện rõ ra bên ngoài như vậy, trong lòng anh cười lạnh, cũng chỉ có cô dám!

Nhưng điều làm anh phiền lòng là, biết rõ cô ấy không có khả năng chơi với anh, biết rõ chỉ muốn vui đùa với cô, sau này muốn chấm dứt với người phụ nữ như thế này thì nhiều phiền toái lắm, anh biết như thế nhưng vẫn không muốn buông tay, ít nhất bây giờ không muốn.

Anh dừng xe ở trước cổng lớn, nói: “Được rồi, đến giữa trưa anh đến đón em đi ăn cơm.”

Cô cúi đầu an toàn ra, nói: “Giữa trưa em có việc rồi.” cô chuẩn bị đi đến bệnh viện thăm Hàn Việt

Anh cũng không miễn cưỡng, nói: “Vây, có gì nói sau, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh.”

Cô gật đầu, xuống xe, xe anh không chút lưu luyến quay đầu rời đi.

Tâm trạng cô không tốt, đi vào đài, trong thang máy một đồng nghiệp của cô nhìn không được tò mò hỏi: “Y Khả, người vừa chở cô đến có phải là Trần Mặc Dương không?” Sau lưng mấy lỗ tai khác cũng tự nhiên dài ra .

Từ Y Khả gật đầu: “Vâng, là anh ta đấy.”

Cửa thang máy mở ra, mọi người chưa kịp đặt câu hỏi tiếp theo,. Cô biết mọi người chắc chắn sẽ bàn tán sau lưng, dù sao miệng người đời cô cũng không thể nào ngăn chặn được .

Cả thế giới này không ai tin là cô và anh ấy chỉ là quan hệ bình thường, ngay cả chính cô cũng không tin, thì làm sao có thể thuyết phục người khác.

Cô đã đoán trước lát nữa thôi cô sẽ không được thoải mái, bởi vì Triệu Vịnh Lâm chắc chắn sẽ chất vấn cô.

Quả nhiên, thừa dịp không có việc Triệu Vịnh Lâm tìm cô nói chuyện: “Y Khả, cô không ngại tôi hỏi cô một ít chuyện riêng chứ... Tôi hôm qua thật bất ngờ khi gặp cô ở Thiên Tinh, có vẻ như cô khá thân với Trần tổng, hai người không phải đang quen nhau đấy chứ ?”

Triệu Vịnh Lâm thấy Từ Y Khả im lặng, tiếp tục nói: “Nói thật, hai nhà chúng tôi vẫn cố gắng tác hợp cho anh ấy và em gái của tôi , nhưng Trần tổng còn trẻ, không muốn bị hôn nhân trói buộc nhanh như thế, nhưng đây cũng chỉ là vấn đề về thời gian. Anh ta kết hôn , đến lúc đó...” Cô cố ý dừng lại, đủ để cho Từ Y Khả hiểu được lời cô nói, đến lúc đó, đến lúc đó đối tượng kết hôn chắc chắn không phải là cô, cô suýt nữa còn quên thân thế hiêm hách của gia đình anh ta!

Triệu Vịnh Lâm thấy sắc mặt Y Khả có chút thay đổi, vỗ vỗ nhẹ vào vai cô, nói: “Tôi không có ý rằng cô và Trần tổng không thể nào quen nhau được, chỉ là người đàn ông như vậy hơn cô nhiều quá, bọn họ có bạn gái là một chuyện, đem bạn gái về gặp mặt bố mẹ nói chuyện kết hôn lại là chuyện khác. Anh ta ở bên ngoài có thể chơi đùa, nhưng cô nghĩ đó là nghiêm túc thật sao , người trong nhà anh ta sẽ không để anh ta tự tiện quyết định xằng bậy. Tôi sợ cô không có kinh nghiệm sau này không tránh khỏi bị tổn thương . Đương nhiên cũng có thể là do tôi lo lắng không đâu, nói không chừng có thể Trần tổng cũng có ít tình cảm với cô thì sao...”

Từ Y Khả nói: “Cám ơn chị Lâm, bây giờ tôi vẫn chưa có nghĩ xa xôi như vậy, cũng không phải tất cả các mối tình đều phải lo lắng đến hôn nhân .”

Triệu Vịnh Lâm gật đầu: “Đúng, cũng không phải mỗi một mối tình đều đi đến được hôn nhân, tôi hôm nay nói với cô điều này đơn giản bởi vì hy vọng tương lai nếu có một ngày anh ta sẽ kết hôn với Triệu Vịnh Oái, cô sẽ không để ý, sẽ không trách tôi không nói trước với cô, Y Khả, dù sao khả năng như vậy cũng rất lớn.”

Bóng dáng Triệu Vịnh Lâm biến mất trước mắt, Từ Y Khả vẫn còn đứng ở đấy, kỳ thật cô vẫn chưa nghĩ đến chuyện kết hôn xa xôi như vậy, cô chỉ hy vọng trong mối tình này, trong lòng anh cũng có chút gì đó cho cô. Giồng như bao đôi trai gái khác, có cãi nhau, có ngọt ngào.

Nhưng bị người khác nói toạc ra rằng cô và Trần Mặc Dương sẽ không có tương lai , cho dù đây là sự thật, cô cũng khó lòng hiểu được. Luôn luôn có người đến phá vỡ giấc mơ của cô, cô ngay cả cơ hội để sa vào nhiều hơn một chút cũng không có.

Lúc nghỉ trưa cô đi đến bệnh viện thăm Hàn Việt, toàn bộ khuôn mặt bị sưng lên hai ba phần so với bình thường, đầu bị băng bó nằm trên giường bệnh, rất chật vật. Từ Y Khả thấy được anh đang cố gắng mở miệng để nói nhưng rất khó khăn, đành phải khuyên anh nuốt lại những gì muốn nói xuống bụng, chỉ dặn nói: “Hãy nghỉ ngơi cho tốt, giữ gìn cơ thể, đừng để lại bệnh gì.”

Cô vốn định muốn mắng anh ta sao lại ngốc nghếch như thế, nhưng ai chả bị tình yêu làm cho ngốc nghếch, chỉ người không yêu mới tỉnh táo .

Mẹ Hàn Việt tiễn cô ra ngoài, không khỏi rơi lệ, nói: “Thật sự đã tạo nghiệt gì, vẫn chưa kết hôn đã biến thành như vậy, không chịu thua kém ai, bây giờ thì hay rồi, nằm ở trong bệnh viện không cử động được , suýt nữa còn mất đi tính mạng, cô gái kia ngay cả bóng dáng cũng không thấy đâu, còn chê Hàn Việt chúng ta làm cô ta xấu hổ, sau này kết hôn xong thì sẽ thành ra thế nào , chúng tôi đã trèo cao rồi, không với thấu nổi nhà họ...”

Trong thời gian vẫn hay qua lại với Hàn Việt, Từ Y Khả thường xuyên gặp bà Hàn, khi thấy bà rất thương cô.

Từ Y Khả an ủi nói: “Bác gái, bác đừng lo lắng quá , kết hôn xong sẽ tốt thôi.”

Bà Hàn lắc đầu: “Ai biết được, Y Khả, trước kia con cùng Hàn Việt vui vẻ như vậy, bác còn tưởng rằng... Nếu con là con dâu của bác, bác sẽ bớt lo hơn.”

Từ Y Khả buồn cười, sự đời khó đoán, ai có thể biết được sau này.

Lúc tan ca Trần Mặc Dương đến đón Từ Y Khả, Từ Y Khả có chút bất ngờ, nhưng không thể phủ nhận trong lòng rất vui sướng. Ở trên xe anh ôm chặt cô, siết chặt cô vào lòng. Cơ thể cô luôn mềm mại như vậy, ôm cô vào lòng anh cảm thấy thoải mái mà chưa người phụ nữ nào cho được , cho nên anh đối xử với cô có đặc biệt hơn chút. Cho dù cô có chọc anh tức giận, anh cũng chả bỏ đi giống như trước đây, đương nhiên, trước kia cũng chả mấy người dám chọc anh giận .

Lúc ăn cơm anh vẫn ôm cô vào lòng như cũ, đó là một căn phòng nhỏ kiểu Nhật,, cô sợ có ai đó sẽ vào, anh đút cho cô một thìa, cô đút cho anh một thìa, kinh hồn khiếp vía . cô có cảm giác như bản thân đang làm chuyện xấu gì đó

Tay anh bắt đầu luồn vào trong áo quần cô, vuốt ve sống lưng cô từ trên xuống nói: “Thả lỏng chút, em yêu, sẽ không có ai vào đâu”

Cảm giác lạnh đột ngột làm cô rùng mình, lưng thẳng lên, cô đẩy anh ra, kéo tay anh đang sờ soạng trong người ra, nói: “Đừng lộn xộn, em đói bụng, anh để em ăn cơm cho yên đi.”

Anh ôm eo cô, kéo mặt cô dán sát lại, khẽ cắn cánh môi cô, nói: “Anh cũng đói bụng.”

Anh ta thật sự rất đói bụng, đói khát hôn cô, nụ hôn say đắm dần dần pha tạp với những ham muốn mạnh mẽ.

Anh cúi người xuống, thuận thế đặt cô dưới thân mình.

Lúc cô bị hôn đến đầu óc choáng váng, anh đã cởi áo len của cô ra, cô vừa kháng cự trong vô nghĩa, vừa nói: “Nhớ có ai đó... đi vào thì...”

Anh ngang ngạnh cởi bỏ áo quần cô, nói: “Không có ai cả!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chiếc nhẫn rực rỡ chói sáng

Tay anh vuốt ve chân cô, đôi mắt anh khó chịu, cởi chúng ra.

Đôi chân thon dài dưới váy cô, làn da trắng mịn màng tinh tế, anh nhìn không được thờ dài, chính là cảm giác đấy!

Quần áo hai người xộc xệch, tiếng thờ dóc của anh ngày càng “ồ ồ”, không ngừng một bước lại tiến thêm một bước.

Cô sợ mằn kịch tình như vậy, càng sợ bản thân sẽ đồng ý cho anh, cô tựa như cầu xin anh: “Đừng thế, chờ sau này... Chờ say này được không...” tốc độ phát triển như vậy thật sự quá nhanh .

Anh khò sở rên rỉ, giọng nói trở nên khàn khàn, nói: “Chờ cái gì? Loại chuyện này em tình anh nguyện, chẳng lẽ còn cần dâng hương để chuẩn bị sao?”

Cô không có cách gì, lắc đầu: “Không biết... Dù sao cũng không được...”

Anh đã bị dục vọng dày vò chịu không nổi , không còn nhẫn nại giải thích những điều lo lắng trong lòng cô, Dù sao tất cả con gái đều như vậy, hơn nữa kiểu giống như cô , xem lần đầu tiên của mình rất quan trọng, suy nghĩ không thực tế, ảo tưởng, nhưng bạn thật sự muốn làm, cũng không phải là cái gì to tát lắm.

Anh có thể tưởng tượng rằng cùng lắm thì cô khóc to một hồi, đến lúc đó nói chút lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ, làm một hai việc lãng mạn mà những cô bé thích, có lẽ tất cả sẽ được giải quyết. .

Anh vẫn làm theo ý mình, hơi hơi nâng thân mình lên , mở thất lưng ra, kéo quần dài xuống.

Từ Y Khả nghe được tiếng cạch, biết anh ta thật sự muốn tiến lên rồi, càng thêm hoảng loạn giãy dụa đẩy người ở trên ra, giận dữ nói: “Đứng lên... em không muốn, nếu anh thật sự thích em sẽ không làm như vậy!” cô không biết rằng chỉ ăn cơm thôi mà cũng làm cho anh ta nổi dậy dục vọng!

Anh không để ý đến lời của cô, một bàn tay đặt trên ngực giữ người cô lại, một bàn tay trượt xuống chân mịn màng của cô vuốt ve, chạm vào miếng vải

mỏng manh ở dưới váy cời ra. Đột nhiên tiếng chuông điện thoại của cô reo lên, Từ Y Khả kêu lên: “Điện thoại, điện thoại! Anh có nghe thấy không?”

Anh bực bội nói: “Đừng nhúc nhích!”

Bài hát quen thuộc một lần nữa reo lên, Từ Y Khả gấp gấp nói: “Anh để em nhận điện thoại đã. Nhờ có việc gấp thì làm sao!” Cô cố gắng, anh ta chỉ cần nhắc người cô ngay lập tức sẽ đá anh ta một đạp sau đó bỏ trốn mất dạng.

Anh sao mà không biết mưu kế nhỏ con con này của cô, trường lên người cô, tay kéo lấy túi xách của cô, tìm thấy điện thoại rồi ném cho cô, nói: “chuyện to lớn thế nào anh cũng chỉ cho em ba mươi giây.” Nói xong lại bắt đầu tiếp tục công việc bị gián đoạn, muốn cô tập trung đến anh một chút

Màn hình di động không ngừng lóe sáng tên ‘Mẫn Chính Hàn’, ba chữ này làm cho cơ thể Từ Y Khả cứng ngắc, hai ngày anh đi cô đã đem chuyện này để sau đầu, hoàn toàn quên rằng cô cần phải trả lời chuyện trở thành bạn gái anh ta.

Một lúc sau Trần Mặc Dương cũng không thấy cô trả lời điện thoại, lại nhìn thấy sắc mặt nghiêm trọng của cô, anh không khỏi tò mò nhìn vào điện thoại của cô, ánh mắt lập tức thay đổi, dứt khoát nói: “Trả lời đi!”

Nói xong liền thay cô nhấn phím trả lời, Từ Y Khả đành phải nghe điện thoại của Mẫn Chính Hàn dưới ánh mắt của anh.

Giọng nói ngà ngón kia của Mẫn Chính Hàn vọng tới, nói: “Em yêu, nhớ anh rồi phải không! Đang ở đâu đấy, anh đến tìm em!”

Tay Từ Y Khả run lên, có chút lắp bắp, nói: “Anh... Anh đã về hả.”

Nói thật cô và Mẫn Chính Hàn chả có gì, nhưng vì sao bây giờ nghe giọng nói anh ta cô có cảm giác tội lỗi, giống như kiểu vợ đang ngoại tình chồng mình thế. Cảm thấy rất có lỗi với anh ta!

Mẫn Chính Hàn cười sang sảng: “Em yêu, xem kia, em kích động quá đến nỗi lắp bắp rồi kìa.”

Từ Y Khả nói: “Tôi nghĩ rằng anh cần phải đi mấy ngày cơ.”

“Anh nhớ em nên cố ý về sớm, em đang ở đâu.”

“Ồ... Ồ...” Từ Y Khả đang còn suy nghĩ không biết lấy lý do gì, Trần Mặc Dương đã cướp ngay điện thoại, Từ Y Khả lo lắng muốn giật lại.

Trần Mặc Dương đứng lên, một tay vớ lấy chiếc quần, luột loát mặc vào. Chỉ nghe thấy anh ta nói ngắn gọn: “Tớ đang ăn cơm cùng Từ Y Khả ở bên này... Được rồi... Đợi chút!”

Từ Y Khả nhanh chóng sửa sang lại bản thân, may là anh ta vẫn chưa xé đôi tất, bằng không cô bị dơ đôi chân trần.

Cô đứng dậy, nói: “Chính Hàn sẽ đến đây sao?”

Bộ dáng chột dạ của cô làm anh ta rất khó chịu, nói: “Không phải lần trước anh đã nói với em không được liên lạc với Mẫn Chính Hàn rồi sao?”

Từ Y Khả giải thích nói: “Em đâu có liên lạc, là chính anh ta gọi đến đây chứ.”

Anh ta hỏi: “Em với Chính Hàn có chuyện gì xảy ra?”

Cô nói: “Trước khi anh ta đi công tác muốn em suy nghĩ thật kỹ về đề nghị làm bạn gái của anh ta.”

Anh ta cười một cách bí hiểm, làm cho cô sợ, sau đó lại cười kéo cô vào lòng: “Thế bây giờ câu trả lời của em là gì.”

Cô trầm mặc không nói gì, chẳng nhẽ đến bây giờ anh vẫn có thể cho rằng cô còn có câu trả lời khác ư? Trong lòng anh ta nghĩ cô là cái gì!

Anh ta nhìn thấy bộ dạng tủi thân của cô, giọng nhẹ nhàng xuống, nói: “Được rồi, được rồi, không có vấn đề gì lớn lao cả.”

Trong lúc đợi Mẫn Chính Hàn, Từ Y Khả lòng vẫn luôn bất an, cảm thấy giống như yêu thương vụng trộm bị bắt gặp. Nhưng Trần Mặc Dương lại không để ý chút nào.

Lát sau, Mẫn Chính Hàn đi vào, anh quăng áo khoác, ngồi xuống bên cạnh Từ Y Khả, nhìn một bàn đầy đồ ăn, nói: “Xem ra tôi đến vẫn còn kịp nhí, vẫn còn kịp ăn cùng bữa ăn này.”

Từ Y Khả nhìn khuôn mặt tươi cười không chút buồn, không biết lát nữa phản ứng của anh ta sẽ như thế nào.

Mẫn Chính Hàn dường như không cảm nhận được không khí xung quanh đang đóng băng, vô tâm thích thú ăn, nói: “Mùi vị không tồi, ai tìm thấy chỗ này đây.”

Trần Mặc Dương nói: “Muốn gọi thêm đồ ăn nữa không?”

“Không cần đâu, tôi vừa mới về hai người đã tiếp đón tôi với bữa ăn thịnh soạn như vậy, thế này đã đủ long trọng lắm rồi.”

Anh mỉm cười sờ sờ mái tóc của Từ Y Khả: “Mới hai ngày không gặp, sao lại trở nên xa lạ thế này, thậm chí còn không chào anh một tiếng hả?”

Từ Y Khả không có lời nào để nói, cười có chút xấu hổ, bầu không khí hòa thuận vui vẻ nhưng rõ ràng có mùi thuốc súng làm cho cô cảm thấy bất an.

Mẫn Chính Hàn dùng khăn tay chùi miệng, nói: “Dương Tử, cậu ở đây rất tốt, làm người chứng kiến cho tớ.”

Anh xoay người lấy áo khoác, từ trong áo khoác lấy một hộp nhẫn, mở ra đưa đến trước mặt Từ Y Khả.

Là một chiếc nhẫn sắc sảo tinh tế, điểm đặc biệt của chiếc nhẫn này là viên kim cương hồng ở giữa, chiếc này rất giống với chiếc trong bản thiết kế mà cô lần trước ở trong văn phòng anh ta đã nhìn thấy.

Bề mặt kim cương rực rỡ được cắt tia góc cạnh hoàn mỹ lấp lánh dưới ánh đèn, anh mang lên tay cô, cô hoảng hốt rút tay về, anh âm thầm giữ chặt, đặt tay cô dưới ánh đèn cẩn thận nhìn, giống như đang chiêm ngưỡng một tác phẩm nghệ thuật. Ngón tay mềm mại mảnh khảnh nắm trong tay giống như mềm mại không xương. Anh cúi đầu hôn lên tay cô, thâm tình chân thành nói: “Y Khả, anh ở trước mặt người bạn tốt của anh, anh hứa với em rằng anh đối với em là thật lòng, đồng ý làm bạn gái anh nhé, về sau anh sẽ đối xử với em thật tốt.”

Từ Y Khả phát hoảng, hoàn toàn không biết xử lý như thế nào, chỉ lắc đầu, nói: “Không... Không...”

Tay Mẫn Chính Hàn sắp đeo nhẫn vào, Trần Mặc Dương liền nhanh hơn anh một bước, chụp lại hộp nhẫn, nói: “Cậu đã đến muộn rồi, cô ấy bây giờ đang quen tôi.”

Từ Y Khả cảm giác được tay Mẫn Chính Hàn nắm tay cô rất chặt, trong mắt bắt đầu hiện lên vẻ tức giận, nhưng anh ta ngược lại nở nụ cười, cười không kiềm chế, làm như vẽ gậy đầu, đứng lên, đột nhiên nắm cổ áo Trần Mặc Dương, đâm một đâm vào mặt Trần Mặc Dương, tức giận nói: “Thằng khốn nạn, chuyên môn phá hoại chuyện của tôi đúng không!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Cô sợ bản thân cuối cùng cũng sẽ bị tổn thương

Từ Y Khả đứng lên nhìn hai người đàn ông đang trừng mắt nhìn nhau, không dám đi đến khuyên can, sợ làm cho Mẫn Chính Hàn càng tức giận hơn.

Mẫn Chính Hàn đâm một cú rất mạnh, Trần Mặc Dương lao đảo hai bước mới đứng vững, lau vết máu trên khóe miệng, rồi mới nói với Từ Y Khả: “Em ra ngoài trước đi.”

Từ Y Khả còn đang chần chừ do dự, Mẫn Chính Hàn dữ dằn chỉ vào cô nói: “Đi ra ngoài, đóng cửa lại.”

Mẫn Chính Hàn giận dữ cũng rất đáng sợ, hai người đàn ông này không ai là người dễ bị bắt nạt.

Từ Y Khả lê bước ngoài, đóng cửa không chút sức lực dựa vào tường, cửa vừa đóng lại, bên trong liền truyền đến tiếng đánh nhau, bàn ghế xuống rầm lên một tiếng, chén bát trên bàn cũng rơi xuống đất “choang choang”, từng tiếng từng tiếng truyền ra cửa, mỗi tiếng đều làm cho Từ Y Khả đứng ngoài cửa run cả mình. Nếu lúc này là thời cổ đại, cô có thể được ví với “hồng nhan họa thủy”

Bản thân cô cũng cảm thấy buồn cười, hai mươi năm sống trên đời, thế giới của cô nếu không tính đoạn tình cảm bị Hàn Việt bỏ rơi kia có thể nói là bình thản như nước. Ngay cả cuộc sống thời sinh viên đầy màu sắc kia cũng không có mối tình nào, Không ngờ vừa quay lại, trong cùng một thời gian đã gặp hai người đàn ông như vậy, làm cô rối loạn không thể bình tĩnh.

Cô biết lúc ấy cô không từ chối lời đề nghị của Mẫn Chính Hàn là lỗi của cô, nhưng sao lại như thế được, cái tên đào hoa công tử đó chẳng phải là tên playboy lẩn lộn trên tình trường nhiều năm ư? Ông ông bướm bướm vây quanh, qua tay anh ta dù phụ nữ chưa đến một ngàn nhưng cũng đã một trăm rồi chứ, lần này sao lại dễ dàng bị tổn thương như thế? Lại còn nghiêm túc ư?

Hay là anh ta nghĩ con cá trước sau gì cũng của mình bỗng lại rơi vào miệng của người khác, cho nên anh bị tổn thương lòng tự trọng?

Hai người đàn ông bên trong đều đã được học võ từ nhỏ, một cú đâm còn cứng hơn cả đá, lúc trước cùng đám hỗn tạp chiến đấu chưa bao giờ bị thua, ở Giang Nhạc nhận được danh hiệu “Thủ lĩnh lưu manh”. Không nghĩ rằng vài năm không có động tay động chân, hôm nay ra tay trên người anh em của mình.

Hai người đều bị đối phương đâm cho lao đảo suýt bị ngã up mặt xuống nền, Mẫn Chính Hàn lau vết máu trên mũi không biết đã chảy từ bao giờ, thờ ơ nói: “Con mẹ nó, tôi với cậu làm anh em nhiều năm như vậy, có bao giờ tôi đối với cậu không đúng chưa, cậu được, ngay cả người phụ nữ của tôi cũng động đến!”

Trần Mặc Dương cười lạnh: “Phụ nữ của cậu! Cô ấy có phải là phụ nữ của cậu không?”

Mẫn Chính Hàn lại muốn đánh anh ta, trên trán hắn gân xanh, tức giận nói: “Không phải cậu đang cho rằng tôi ở đây sinh sự với cậu chứ, cô ấy sớm muộn gì cũng là người phụ nữ của tôi, nhiều phụ nữ như vậy, cậu chọn người nào không được, sao phải đi trêu chọc vào cô ấy?”

Trần Mặc Dương nói: “Nói nhiều cũng vô dụng, về sau cậu đừng đến tìm cô ấy nữa, anh em là anh em, phụ nữ chỉ là đồ chơi thôi, chúng ta phải phân biệt rõ một chút.”

Khớp xương Mẫn Chính Hàn bậm chặt kêu “răng rắc”, nói: “Dựa vào cái gì chứ? Rõ ràng tôi là người đề ý cô ấy trước, chẳng nhẽ cậu không nhớ, lần đầu tiên gặp cô ấy là ở khách sạn Kim Đình.” Lúc đó cô giống như con thỏ lọt vào cạm bẫy hai con mắt hoảng sợ vô cùng ngây thơ, sắc mặt bị máu loe loét dọa đến mức trắng bệch cũng không biết chạy.

Cũng chỉ sau này anh mới nhận ra cô trên bàn com tại biệt thự Trần Gia, cô cùng đồng nghiệp ngồi bên đấy, anh ngồi ngay bên cạnh cô, nhìn thấy ánh mắt cô , nhớ lại đôi mắt xinh đẹp này hình như đã gặp ở khách sạn lần trước, và xác định chính là cô ấy.

Trần Mặc Dương cười nhếch lên, nói: “Cậu chắc chắn đó là lần đầu tiên gặp cô ấy chứ?”

Mẫn Chính Hàn bỗng căng thẳng, nói: “Cậu có ý gì?”

”Đề tôi nhắc cho cậu nhớ, vào một buổi tối năm năm trước, trong một con hẻm nhỏ cậu đã đè lên người một cô gái đang trên đường đi về sau lớp tự học!”

Mẫn Chính Hàn giật mình, chuyên đầy gần như bị chôn vùi giờ lại bị lôi lại, những mảnh vỡ lộn xộn hiện lên trong đầu anh ta. Anh nhớ đêm đó tâm tình mình không được tốt lắm, một đám người uống lên chặn lại một cô bé rụt rè , lúc ấy anh muốn hung hăng giầy vò lên người cô gái đó, nói thật bình thường anh tuy có phá phách, tuy có không đàng hoàng , nhưng chưa từng động qua một người còn gái nào theo cách vô liêm sỉ như thế. Anh chỉ nhớ rõ cô lúc ấy vừa khóc, vừa cầu xin, cúi xuống trong góc, không nhìn thấy sắc mặt, nhưng đôi môi đỏ nổi lên rực rỡ, giống như một cánh hoa sau cơn mưa.

Anh chưa bao giờ có nôn nóng như vậy, hận không thể ngay lập tức xé nát cô.

Đúng vậy, là cô ấy! Anh còn nhớ rõ lúc anh kéo quần cô xuống, trong mắt cô hiện lên vẻ uất hận cùng tuyệt vọng, đúng là ánh mắt ấy, sao anh có thể quên !

Mẫn Chính Hàn thất thần nói: “Là... Là cô ấy!” Ngừng một lát, Anh hỏi: “Cô ấy biết không?”

“Có lẽ vẫn chưa nhớ.”

Mẫn Chính Hàn ngờ ngác đứng ở đấy, lúc sau xoay người nhặt áo khoác lên, vỗ vỗ mặt, đi ra ngoài.

Từ Y Khả đang ngồi xổm trước bên cạnh cửa, nghe được tiếng cánh cửa mở ra, cô đứng lên.

Mẫn Chính Hàn bị thương đứng trước mặt cô.

Bốn mắt nhìn nhau, Từ Y Khả muốn nói gì đó, nhưng là trong đầu bất thành linh không thể nghĩ ra lời nói thỏa đáng.

Anh nhìn cô, thì ra lâu như vậy nhưng anh vẫn không nhận ra cô , thì ra đôi mắt tuyệt đẹp ấy, bộ dáng ngây thơ ấy đã sớm in đậm trong lòng anh , nhưng anh không biết, nghĩ rằng đã quên, thật sự nghĩ rằng đã quên.

Anh hua hua tóc mái của cô, nói: “Còn muốn suy nghĩ lại không?”

Cô lắc đầu.

Anh chua xót cười: “Hãy nghiêm túc suy nghĩ một lần nữa, hiếm hoi lắm mới được anh cho thêm cơ hội này đấy, đừng bỏ lỡ.”

Từ Y Khả vẫn như cũ lắc đầu: ” Xin lỗi, nhưng anh cũng đã nói, nếu em muốn nghiêm túc hẹn hò với một người...”

Mẫn Chính Hàn đột nhiên đâm một phát vào tường, quát: “Con mẹ nó , còn có nghiêm túc! Em cho rằng anh ta nghiêm túc với em ư!” Anh nhận được điện thoại của Triệu Vĩnh Oái mới trở về ngay lập tức, tưởng rằng vẫn còn có cơ hội, vẫn tưởng rằng còn kịp, thì ra vấn đề không phải là thời gian, không phải là anh ta chậm, mà là người cô chọn đầu tiên đã không phải là anh.

Tim Từ Y Khả đập mạnh liên tục, không ngừng xin lỗi: “Xin lỗi! Xin lỗi!”

Anh hít sâu một hơi, kìm nén tức giận, nói: “Ok! Cũng chỉ là một cô ngốc, sau này đừng để anh nhìn thấy em khóc” anh nói xong vuốt vuốt mái tóc dài của cô, sau đó xoay người, treo áo khoác ở cổ tay rời đi. Hình ảnh một người đàn ông cao lớn nhưng lại có chút cô đơn. Sau tất cả, Từ Y Khả mềm lòng, từ trước đến nay chưa từng làm tổn thương người nào, mũi chua xót , nước mắt chảy xuống.

Trần Mặc Dương nhìn với vẻ mặt khinh thường, liền dội cho cô một gáo nước lạnh vào người: “Khóc cái gì, nghĩ rằng em đối với anh ta rất quan trọng sao?”

Nước mắt của cô lại rơi nhiều hơn, hai tay nắm trước vạt áo của anh ta, chôn vùi vào trong ngực anh ta nói: ” Anh đối với em có phải là nghiêm túc không, có phải không, có phải hay không... Anh đừng làm tổn thương em, không được làm tổn thương em...”

Cô khóc làm Trần Mặc Dương cũng mềm lòng, khẽ vuốt lưng cô, cúi đầu hôn lên mái tóc của cô, nói: “Anh sao lại không thật lòng, được rồi, đừng khóc.”

Cô vẫn vùi đầu vào trong lòng anh, anh ta không biết trong lòng cô có bao nhiêu khủng hoảng, bao nhiêu sợ hãi, tất cả mọi người đều cho rằng anh ta không thật lòng, anh ta chỉ muốn chơi đùa với cô, cô lại làm sao có thể là đối thủ của anh, cô sợ bản thân cuối cùng cũng sẽ bị tổn thương.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Mầm tai họa che dấu

Từ hôm đó trở đi Mẫn Chính Hàn thật sự không liên lạc với cô nữa. Tuy rằng cùng sống trong một thành phố, nhưng dù sao biển người bao la, nếu không phải cố ý, cơ hội gặp nhau cũng không phải là nhiều.

Chỉ có một lần, cô đến bệnh viện thăm một đồng nghiệp bị tai nạn xe, đang đi bộ ra, nhìn thấy một người đang đứng trên bãi cỏ xanh của bệnh viện, anh cùng một cô bác sĩ mặc áo blouse trắng đang đứng dưới tàng cây nói chuyện. Về mặt vui vẻ như gió mùa xuân.

Lúc ấy Trần Mặc Dương đến đón cô, đứng bên cạnh cô, anh ta cũng thấy cô và Trần Mặc Dương, đứng từ xa vẫy tay chào, sau đó đi tới.

Anh ta nhìn qua dường như đã không có những nắc nỏ trong lòng, tựa như chuyện hôm đó không hề tồn tại, nói chuyện với nhau hai ba câu xong lại nhìn qua cô bác sĩ kia, nói với Trần Mặc Dương: “Là Cố Niệm Nghi, học cùng lớp với chúng ta.”

Trần Mặc Dương gật đầu: “Có chút ấn tượng.”

Từ Y Khả nghe Trần Mặc Dương nói ‘Có chút ấn tượng’ không khỏi tò mò, vì đứng hơi xa, cho nên không thấy mặt của đối phương, chỉ thấy cô ấy khoác chiếc áo blouse trắng dưới tàng cây, có lẽ do đặc thù công việc, cô ấy làm cho người ta có một cảm giác trầm tĩnh mà thân thiết. Cô không đi đến, chỉ vẫy vẫy tay với Mẫn Chính Hàn, ý bảo mình phải đi, sau đó rời khỏi.

Từ Y Khả cùng Trần Mặc Dương cũng không ở lại lâu, đối mặt với Mẫn Chính Hàn, cô vẫn có chút không tự nhiên.

Mối quan hệ của cô và Trần Mặc Dương nói tàn tàn thì cũng không phải là tàn tàn, anh ta là người không bao giờ băng khoản để ý đến ánh mắt của người khác, không để ý đến ai cả chỉ làm theo ý mình, hơn nữa gia cảnh nhà anh ta cao vồi, bên ngoài có tiếng, cho nên cho dù vẫn không có nói toạc ra, nhưng mối quan hệ của cô và Trần Mặc Dương vẫn bị đồng nghiệp nói ra nói vào.

Đương nhiên đừng hy vọng trong lời nói đầy có lời nào dễ nghe, lòng dạ con người hầu như đều như thế, lúc bạn không may có thể cho bạn chút thông cảm, nhưng nếu bạn quá hạnh phúc, nó sẽ làm chướng mắt họ, nhất là giống Từ Y Khả bây giờ, khi không lại biến thành phượng hoàng thì lại càng đứng vào ‘Hành vi phạm tội’ bọn họ nhất định sẽ dùng mọi cách để gây rắc rối cho bạn, để cảnh cáo bạn. Sau đó còn phân tích đạo lý hạnh phúc của người này không toàn vẹn, họ không hợp nhau, tóm lại hạnh phúc của bạn sẽ không kéo dài mãi mãi.

Từ Y Khả cũng biết những đồng nghiệp nữ ở đài nói rất nhiều lời khó nghe sau lưng. Có một lần cô nghe được vài đồng nghiệp cùng vào đài một lúc với cô tụm lại một chỗ bàn tán: “Bây giờ phụ nữ quan trọng nhất không phải là sắc đẹp mà là thủ đoạn, cô xem Từ Y Khả là ví dụ điển hình, người như thế mà có thể đem hai đại công tử hào hoa của Giang Nhạc bốn chơi trong tay.”

Một người khác lập tức cười nhạo nói: “Còn chưa biết ai chơi ai đâu, bọn họ loại phụ nữ nào mà chưa gặp qua, sao có thể bị bốn trong tay cô ta? Chơi đùa thôi, chỉ là của lạ! Qua vài ngày liền chán ngấy ấy mà “

Lời nói khó nghe về cô rất nhiều, tâm trạng cũng không thoải mái, nhưng cũng không để trong lòng, bởi vì cô biết rõ, những người nói những lời nói xấu trắng trợn như thế chỉ vì đang ghen tỵ và ganh ghét mà thôi.

Là chia tay hay còn yêu nhau, là vui hay buồn, cũng phải đi đến cuối cùng mới có thể biết được, tận dụng lúc này cô có can đảm, cô muốn thử một ván.

Cô kể cho Văn Kỳ chuyện cô và Trần Mặc Dương quen nhau. Văn Kỳ hít một hơi sâu, gằn dữ nói: “Đầu óc cậu bị giò nuốt rồi hả, chề mệnh dài quá rồi hả, cậu lấy tư cách gì mà chơi cùng người ta? Cậu có ngốc hay không, nói không chừng cả hai tên công tử hào hoa kia không có việc gì làm lại bày trò đùa giỡn cậu, ở sau lưng cười cậu, cậu còn ngây thơ nghĩ người ta đối với cậu là thật lòng, còn không nhanh thôi đi, để chừa lại một chút sĩ diện chứ.”

Từ Y Khả nói: “Vi sao anh ta đối với mình không thể thật lòng, mình tệ như vậy sao?”

Văn Kỳ nhẫn nại khuyên cô: “Vấn đề không phải ở cậu, mà là... anh ta căn bản là không phải người tốt...” Văn Vy là người luôn luôn nói thẳng, nói: “Y Khả, cậu không phải là bị hư vinh làm cho mù mịt đầu óc rồi chứ, nghĩ rằng có một người đàn ông như vậy là bạn trai là một việc đáng khoe khoang sao?”

Từ Y Khả chỉ nói: “Văn Kỳ, mình thích anh ấy, cậu có lẽ cũng biết cảm giác thích một người rồi đấy.”

Đầu kia điện thoại, Văn Kỳ trầm thờ dãi: “Không nói nổi cậu.”

Đinh Tinh lại không có phản ứng gì nhiều, chỉ hỏi câu: “Anh ta đối với cậu được không?”

Từ Y Khả nói: “Tốt lắm.”

Đinh Tinh cười nói: “Vậy được, chỉ là một mối tình thôi, không cần thiết phải nghĩ quá nhiều về sau này. Cả đời có thể đánh một ván bạc để có một tình yêu mãnh liệt cũng là một kiểu hạnh phúc.”

Lâu rồi mới có được một người cho cô một lời chắc chắn, nước mắt Từ Y Khả suýt chút nữa chảy ròng ròng.

Trần Mặc Dương quả thật đối với cô rất tốt, người đàn ông như thế, khi anh ta đối tốt với bạn, có thể nâng bạn lên trời. Anh đã mang lại cho cô những cảm xúc mà cô chưa bao giờ trải qua trong suốt hơn hai mươi năm.

Như ánh sáng pháo hoa trên trời cao rực rỡ và tuyệt đẹp.

Ngày hôm sau không cần đi làm, sau khi tan sở, cô nói dối nhà cô, và chạy đến chỗ anh ta.

Lúc rảnh rỗi anh đem theo cô đến nơi này nơi nọ, chủ yếu là những nơi tư nhân chỉ có thể hội viên mới vào được. Nhưng cô thích hẹn hò ở tại văn phòng rộng lớn kia hơn, cô thích cách anh ta ôm cô cùng ngồi trên sofa lắng lắng nghe cô nói chuyện, dù cho những lúc như thế rất ít. Anh ta không phải là người biết kiềm chế, mỗi lần thân mật đều khó tránh khỏi “Súng giương lên”, không để ý đến cảm nghĩ của cô.

Nhưng hầu như không có ngoại lệ chỉ cần nhìn thấy cô khóc anh ta liền bị đánh bại, Cô cũng không biết anh ta có thể kiên nhẫn hẹn hò cùng cô đến khi nào, cũng biết cuối cùng cũng sẽ có ngày hôm ấy, nhưng không có cách nào cô mặc cho cái gì đến sẽ đến.

Nhưng khi anh thật sự buông tha, cô lại sẽ nghĩ đến anh ta làm thế nào để giải quyết dục vọng, có phải lúc cô đi rồi sẽ có người phụ nữ khác, cùng lên giường với những người phụ nữ khác nhau.

Anh có chán ghét với kiểu người rụt rè bảo thủ, hay đã hoàn toàn hết hứng thú rồi?

Nghĩ, cô lại phiền chán, chỉ có thể để những suy nghĩ phỏng đoán bất an để sâu trong lòng. Bất bản thân không được nghi ngờ lung tung chạm vào điều tối kỵ nhất trong tình yêu.

Lúc đó không có Trần Mặc Dương.

Cô đã quen thuộc nơi này, tự mình đi lên, tự ấn dấu vân tay, trong lòng nói thầm, rõ ràng đã gọi điện thoại nói cho anh ta sẽ đến đây, làm cô phải vội vàng chạy đến, vậy mà anh ta lại đi ra ngoài.

Cô ở trong phòng anh ta rất lâu, nằm chơi trước máy tính anh ta, buồn ngủ mới thấy anh ta trở về.

Anh ta đi đến, cúi người hạ nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt cô: “Đã ăn chưa?”

Cô mơ màng mở mắt, ôm eo anh làm nũng: “Em đói lâu lắm rồi, sắp chết đói rồi, biết em sẽ đến, thế mà còn đi.”

Anh ta nhíu mày, nói: “Đi đến đó có việc gấp.” Anh cuối cùng quyết định mảnh đất Giang Đông kia để xây dựng thành một thành phố văn hóa có quy mô, nhưng không ngờ bị một miếng đất nhỏ bên cạnh phá hủy toàn bộ kế hoạch của anh. Chuyện này là do tên Chương Kinh Hoa và ông già họ Mã tay sai của hắn ta, bọn họ chuẩn bị xây dựng nhà máy sản xuất sắt thép gần đó cách có mấy trăm mét. Được lắm! Xem ra Chương Kinh Hoa đã sẵn sàng công khai đối nghịch anh ta.

Từ Y Khả nhìn thấy anh đang cau mày lại, tay vuốt lên, nói: “Thế chuyện đó giải quyết chưa?”

“Không phải, nhất thời hơi khó giải quyết chút, nhưng cũng không phải là chuyện ghê gớm lắm.” Anh cầm lấy điện thoại: nói: “Muốn ăn gì, anh báo người ta mang lên.”

Cô ngáp một cái: “Gi cũng được, em không biết.”

Anh cắn xuống cổ cô: “Thế thì ăn anh đi.”

Cô sợ ngửa, ở trong lòng anh cười khúc khích, hai người cùng nhau cuộn trên thảm.

Cô sợ anh lại giống như những lần trước đè cô xuống hôn, hôn đến say mê không thể cản lại, liền nhanh đẩy anh ra, nói: “Em thật đói bụng lắm í, không có chút sức nào.”

Anh xoa bụng cô, đúng là xẹp lép, mới buông tay ra, kéo cô, nói: “Thế đi xuống ăn đi.”

Dưới lầu cũng không nhiều người lắm, lúc này đang mở nhạc nhẹ nhàng, không giống với sự hối hả và nhộn nhịp vào ban đêm.

Cô thật sự thích thiết kế của anh ở đây, ít nhất rất bắt mắt.

Ăn com uống rượu xong, cô mỉm cười hài lòng, chỉ muốn nằm xuống để ngủ, nên giục anh lên lầu.

Cô vòng qua tay anh, không ngờ chưa vào đến thang máy, anh đột nhiên đè cô vào tường, trêu chọc: “Có sức rồi hả ? sao lại gấp thế!”

Trước khi cô kịp phản ứng, anh liền ngăn chặn đôi môi mọng đỏ của cô, cô vừa rồi có uống chút rượu, mặt hơi hơi hồng lên, dưới ánh đèn lại càng thêm quyến rũ, tựa như đóa hoa hồng ôn nhu, ở trong gió đang đưa . trong miệng còn có hương rượu ngọt ngào. Anh không ngừng liếm vào trong , cầu quần quýt lấy. Hai người chặt ôm nhau chặt , cô vươn tay cánh tay choàng lên cổ anh, để giữ thăng bằng.

Tay anh điên cuồng sờ soạng khắp người cô, không chịu nổi nữa. Anh muốn cô, muốn đè cô vào trong cơ thể mình.

Cô nhắm mắt đáp lại nụ hôn kịch liệt của anh, cảm thấy dường như mình bị rơi xuống hố lửa, nghe thấy tiếng thiêu đốt “tách tách” , lại vừa giống như đang ở biển sâu, chìm thẳng xuống, không thở nổi, cứ như vậy nghịch trong nước. Nhưng trong lòng lại rất thỏa mãn, rất hạnh phúc.

Anh dường như rất mạnh mẽ, dường như mạnh đến nỗi có thể tàn phá cô.

Tay cô không biết để đâu, nắm vào lưng quần anh, nắm chặt, buông ra, buông ra, nắm chặt, nặng nề di chuyển, vui sướng choáng váng. Đang mắc kẹt trong cơn kích thích cô không thấy được trong góc tối có đôi mắt đang oán hận nhìn chằm chằm cô

Bỗng điện thoại trong túi rung lên.

Tay cô di chuyển xuống, mò vào túi quần anh, không chỉ chạm vào một thứ kim loại nào đó lạnh như băng, còn vô tình chạm vào cái gì đấy nóng nóng. Cách một lớp vải mỏng, vừa cứng mà vừa nóng như lửa.

Cô cảm giác được thân hình cao lớn của anh đang run rẩy, yết hầu lên xuống mang theo âm thanh rất nhỏ.

Anh kéo tay cô, nghiêng răng nghiêng lợi, nói: ” Đây là em khiêu khích!”

Cô biết lúc này vô tình chạm được cái gì, xấu hổ đến không dám nhìn anh ta.

Trần Mặc Dương nhìn thấy tên trên màn hình di động trong tay cô đang lấp, đè nén dục vọng đang cuộn cuộn trong cơ thể, làm động tác im lặng với cô, sau đó nghe điện thoại.

“Bộ trưởng Kim... Đúng... là việc này...” anh đến hôn cô, rồi ra một bên nói điện thoại.

Lúc trở về nói: “Em lên ấy trước đợi anh, anh đi xem xem, sẽ về liền.”

Cô gạt đầu, giúp anh chỉnh lại quần áo, nhìn anh đi ra ngoài, lại sửa sang quần áo mình, ấn thang máy, chuẩn bị đi lên.

“Y Khả!”

Từ Y Khả quay đầu, là Trương Uyển đứng sau cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chuyện quan trọng, chính là xem mắt!

Gặp Trương Uyển trong tình huống như thế này, Từ Y Khả rất sợ.

Mấy ngày nay, mỗi lần qua Thiên Tinh, cô đều cẩn thận tránh mặt Trương Uyển, có một hai lần gặp phải, đều có Trần Mặc Dương bên cạnh, cho nên cũng không có cơ hội để đôi mặt nói chuyện với nhau. Có lẽ hôm nay không thể tránh khỏi rồi .

Cô vốn cũng chẳng thân thiết gì với Trương Uyển, Trần Mặc Dương có hàng trăm hàng ngàn phụ nữ trong quá khứ, đâu chỉ một mình Trương Uyển. Nếu nói xin lỗi, cô cũng chẳng sai gì để xin lỗi . Chẳng qua vì Trương Uyển tâm sự cảm xúc của mình với cô, cho nên hôm nay cô và Trần Mặc Dương

quen nhau có chút không hợp tình hợp lý.

Tuy nhiệt độ trong nhà cũng vừa phải nhưng vẫn có chút lạnh lạnh, Trương Uyên chỉ mặc một chiếc áo không có tay màu đen cổ chữ V, cổ áo hơi thấp, vừa vặn lộ ra khuôn ngực đầy đặn. Sợi dây chuyền bạch kim mỏng trên chiếc cổ tinh tế. Chiếc váy bó sát vừa vặn ôm lấy cái mông tròn trịa, ngắn đến ngang đùi.

Giống như lần gặp nhau trong quán cà phê, trên mặt trang điểm một lớp mỏng rất nhã nhặn. Nhưng Từ Y Khả cảm thấy có gì đó không giống, Trương Uyên khi đây và Trương Uyên bây giờ không giống nhau, chỉ là một cảm giác, Từ Y Khả cũng không biết giải thích thế nào. Chỉ cảm thấy Trương Uyên trước mắt càng thêm phong tình gợi cảm, lại cũng không phải cái cảm giác phong tình lộ rõ ra. Làm cho người ta cảm thấy rất sâu trầm, rất khó đoán tâm tư của cô ta.

Từ Y Khả gượng cười, gọi: “Trương Uyên.”

Trương Uyên nói: “Sao lại không đến tìm tôi?”

“Lúc đây, cô đều có việc, nên không tiện đến tìm cô.”

Trương Uyên nở một nụ cười trào phúng, nói: “Vì bây giờ cô đang quen Trần Mặc Dương cho nên không tiện.”

Từ Y Khả cũng không biết nên trả lời như thế nào, hai người cũng không có gì để giải thích, nhưng cô lại cũng không thể bỏ đi, chỉ có thể xấu hổ đứng một chỗ.

Cả hai im lặng trong một lúc, Trương Uyên nói: “Cô cùng Trần tổng quen nhau từ bao giờ?”

“Cũng được một thời gian rồi”.

“Một thời gian là bao lâu?”

Trương Uyên giọng điệu giống như ép hỏi, hơn nữa ánh mắt lạnh nhạt làm cho người ta sợ, đó là một loại ánh mắt bệnh hoạn giống ánh mắt bướng bỉnh đến tự kiêu của những phụ nữ thường nhìn thấy trong phim truyền hình.

Từ Y Khả nhíu mày: “Trương Uyên, có phải cô đang trách tôi?”

Trương Uyên dường như ý thức được mình hơi quá đáng, nhẹ giọng xuống, nói: “Trách cô gì chứ? Không phải cô thì sẽ là người khác, tôi chỉ là không nghĩ đó là cô mà thôi, tôi nghĩ...”

Cô cũng không nói hết câu, chỉ dừng một chút, nói: “Quên đi, nói này nọ cũng chả có ý nghĩa gì.”

Từ Y Khả nói: “Thật xin lỗi, tôi biết trong lòng cô nhất định sẽ không thoải mái, tôi cũng không biết phải giải thích như thế nào.”

Trương Uyên nói: “Cô biết không, tôi thật sự muốn làm bạn với cô, nhưng bây giờ xem ra đã không có khả năng, Y Khả... đã lãng phí thời gian của cô, cô đi lên đi, tôi cũng phải đi làm việc, còn có, lần sau cô đừng né tránh tôi nữa!”

Trương Uyên nói xong liền xoay người rời khỏi, Hà Tư Vận không biết khi nào đã đứng ở phía trước, nói: “Ôi, Chị em tốt thế này sao lại cãi vã nhau!”

Trương Uyên không để ý đến, lúc nhìn thấy Hà Tư Vận trước mặt, ánh mắt cô lạnh như băng, vẻ mặt rất dữ dằn, chỉ đến bây giờ mới hoàn toàn bộ lộ cảm xúc, một cảnh Từ Y Khả và Trần Mặc Dương hôn nhau nồng nhiệt kia đã kích động đến tâm trí cô, móng tay cắm vào lòng bàn tay, cô đã thế, cô sẽ không để Từ Y Khả yên ổn đâu!

Hà Tư Vận bên kia không thèm quan tâm nhún nhún vai, sau đó quay đầu nở một nụ cười đến sáng lạn với Từ Y Khả, làm cho Từ Y Khả dựng cả tóc gáy, vội vàng ấn thang máy đi vào, Phụ nữ bên cạnh anh ta thật sự là một đám điên khùng! Cũng tại bị anh ta đá nên điên rồi ư? Có khi nào bản thân mình cũng sẽ trở nên như vậy?

Anh ta nói đi một lúc thôi, kết quả đội mãi cũng chả thấy anh về, lúc cô muốn về nhà thì đã mười hai giờ đêm. An ninh ở Giang Nhạc luôn hỗn loạn, giờ này bắt taxi về dù sao cũng nguy hiểm, cô đành ở lại qua đêm. Khoảng thời gian này trong nhà cũng rất nhiều việc, có lẽ mẹ sẽ không có tâm trạng để tra hỏi cô.

Nửa đêm đang ngủ mơ mơ màng màng cô cảm giác được có người nằm xuống bên cạnh, mùi sữa tắm cùng với hơi thở nam tính. Cô miễn cưỡng mở mắt, nhìn thấy thân hình to lớn chen vào chăn, nửa tỉnh nửa mơ la hét: “Không phải phòng của anh ngay bên cạnh sao?”

Cô đến đây đã nhiều lần, thường xuyên bị anh lừa ở lại qua đêm, cô sợ buổi tối đang ngủ anh lại giờ thú tính, bởi vậy yêu cầu phải có phòng riêng. Anh ta thật sự sang lại một phòng bên cạnh cho cô, nhưng thùng rỗng kêu to, mỗi lần ở lại qua đêm, anh lúc nào cũng giờ đủ trò để trèo lên giường cô, cuối cùng cô cũng hiểu vì sao anh lại đặt cái giường to như vậy trong phòng này.

Anh từ phía sau ôm lấy cô, dán sát lại vào lưng cô, tay lại không an phận luồn vào trong quần áo cô, đầu dựa vào cổ cô, thỏa mãn ôm cô.

Lúc vừa mới về lòng còn cảm thấy lạnh lẽo còn tưởng cô đã về, kết quả thấy giày của cô, đẩy cửa ra đã thấy cô ngoan ngoãn nằm trên giường, anh đột nhiên cảm thấy thỏa mãn, cảm thấy vui sướng.

Đêm khuya, có một người ở trên giường chờ anh về ngủ, hơn nữa người nằm ở trên giường chờ anh là cô, cảm giác như vậy thật tốt, nơi trống rỗng nào đây trong tim đang được lấp đầy .

Từ Y Khả buồn ngủ quá, chả có sức lực chống chặn anh bắt đầu giờ trò, mặc anh xoa nắn trên người cô .

Nhẹ nhàng xoa vặn ngực cô thành những loại vòng cung khác nhau.

Cũng may anh không tiến thêm bước nào, từ từ ôm cô ngủ.

Không cần phải dậy sớm vào ngày hôm sau, cô ngủ thẳng giấc đến lúc tự tỉnh lại, muốn cử động thì thấy mình vẫn còn trong lòng anh ta. Mớ vòng tay đang choàng qua eo cô kia, cô nhẹ nhàng đứng lên, không ngờ vẫn đánh thức anh ta, lại bị anh ta đặt lại lên giường.

Từ Y Khả nhanh nhẹn cầm lấy điện thoại trên đầu giường, nói: “Anh xem, đã mười một giờ rồi, nhanh dậy đi.”

Anh vẫn nằm trên người cô, môi đang cọ cọ làm loạn trên gáy cô, hàm hồ nói: “Em hôm nay không phải không cần đi làm sao?”

“Thế nhưng anh cũng không thể nằm trên giường cả một ngày mà!”

“Vậy em muốn nằm vài ngày ư? Anh cũng đều chiều theo ý em!”

Cô cố gắng đẩy vai anh ra, có thể yên tĩnh dù một chút thôi được không!

Chuông điện thoại vang lên, là trong nhà gọi đến, Từ Y Khả bị dọa nhảy dựng cả lên, liền đẩy anh ta ra: “Đứng lên, đứng lên, mẹ em điện thoại.”

Anh bình tĩnh, nhìn bộ dáng ‘Cố tặc giật mình’ của cô, cười xấu xa nói: “Nhận đi!” anh cắn trên vành tai mẫn cảm của cô một cái: “Nhớ nói giọng bình tĩnh một chút.”

Từ Y Khả rùng mình, buồn bực đánh một cái vào vai anh: “Đừng làm gì cả , không được phép lên tiếng.”

Đầu kia điện thoại bà Từ nói: “Mới sáng sớm con đã đi đâu vậy?”

Từ Y Khả ngẩn người, chẳng lẽ mẹ nghĩ cô sáng sớm nay mới ra khỏi nhà ?

Từ Y Khả nhanh nói: “Không phải Đình Tĩnh sắp kết hôn sao, bọn con hẹn gặp nhau, tối nay sẽ về nhà.”

Nhìn về mặt nói dối có vẻ nghiêm trọng kia, anh không khỏi cảm thấy buồn cười, tay vuốt ve trên eo cô, chơi đùa trên những chỗ mẫn cảm trên người cô.

Từ Y Khả đã run như lá trên cây, còn phải cố gắng giữ bình tĩnh, không để bản thân phát ra tiếng lạ gì, tránh phải né trái những trò treu cọt của anh.

Bà Từ nói: “Vậy con về sớm chút, tối hôm nay trong nhà có việc.”

Anh đã cởi bỏ áo ngủ rộng thùng thình của cô, vùi đầu trước ngực cô, thậm chí liếm khắp.

Toàn thân Từ Y Khả căng thẳng, răng gát gao cắn môi dưới, đã như vậy mẹ cô còn cảm râm trong điện thoại, cô muốn chết mất , chỉ đành trả lời qua loa: “Vâng, con biết rồi.”

“Trước sáu giờ nhất định phải về.”

“Con biết rồi.” Cô thầm nghĩ nhanh chấm dứt cuộc điện thoại này, cho nên cũng không có hỏi mẹ cô có chuyện quan trọng gì.

Tắt điện thoại, cô lấy chân hung hăng đá anh: “Anh cố ý có phải không?”

Tâm trạng anh đang vui sướng, chả thèm so đo với cô, vỗ vỗ mông cô, nói: “Được rồi, dậy đi, còn không anh sẽ đùa cùng em cả ngày.”

Cô gắt gỏng nhảy xuống giường, mặc áo đi vào phòng tắm.

Cùng anh ăn chơi cả một ngày, buổi tối cô khẳng khái trước sáu giờ phải về nhà. Theo như chuyện quan trọng của bà Từ đó là cả nhà ra ngoài ăn cơm. Ông Từ cuối cùng vẫn nhận công trình kia của ông chủ Mã, theo bước đầu dự toán, có lẽ trong tương lai thu lợi về cũng không tệ. Ông chủ Mã có thể xem là đại ân nhân của nhà cô, lúc trước khi cả nhà vừa mới chuyển đến Giang Nhạc cảm cố tất cả tài sản gia đình cộng thêm vay mượn một ít mới có thể mở một cửa hàng sắt thép nhỏ. Ở thành phố tất cả các chi phí sinh hoạt đều cao nào là nhà ở, ba bữa cơm , khi đó nếu không có ông chủ Mã tốt bụng thấy gia cảnh nhà cô đáng thương, kéo vài cái công trình lớn nhỏ cho nhà cô, hết sức giúp đỡ bọn họ, nói không chừng gia đình cô cũng không thể chống đỡ nổi

Ông bà Từ đều là người rất coi trọng tình nghĩa, cho nên rất biết ơn ông Mã , luôn cho rằng nếu không có ông Mã sẽ không có ngày hôm nay, sẵn sàng đổ máu cho giao tình này. Hôm nay, để mời người ta ăn cơm, cảm ơn người ta, mới gọi cô trở về.

Từ Y Khả buồn bực , nói: “Mẹ, mẹ mời người ta dùng cơm, gọi con về làm gì chứ?”

Bà Từ nói: “Cả nhà đều đi, con không đi xem sao được, nhanh đi thay quần áo đi.”

Từ Y Khả nhìn vào bộ váy của mình, nói: “Con như vậy không được sao , có cần long trọng quá không?”

Bà Từ đẩy con gái vào trong phòng, lấy bộ quần áo trong tủ ra , nói: ” hôm qua mẹ vừa mua cho con đây, con mặc thử xem.”

Là một bộ váy nhũ nhận, cộng thêm một chiếc áo khoác ở ngoài

Bà Từ mắt nhìn cao, biết con gái mình không biết ăn diện, lại sợ người ta xem thường con gái mình, cho nên giúp cô mua quần áo là chuyện thường. Từ Y Khả cũng chẳng nghĩ ngợi gì. Cô chỉ xem giá trên mác bộ đầm, hít một hơi thật sâu, kêu lên: “Mẹ, đắt như vật, gia đình chúng ta cũng chẳng phải giàu có gì!”

Bà Từ nói: “Con gái, ở tuổi này vốn nên ăn mặc tốt một chút, cả ngày ăn mặc lôi thôi lếch thếch trông giống dạng gì, đừng chần chừ nữa , nhanh mặc vào đi, để người ta chờ không hay.”

Lần này đúng theo kiểu long trọng mà Y Khả nghĩ, ngay cả địa điểm cũng mời ở khách sạn Kim Đỉnh, Từ Y Khả không thể không nghĩ, rốt cục ông chủ Mã này chia cho bao nhiêu lợi nhuận, mà cô lại bị bố mẹ ép buộc như thế!

Bởi vì đã đặt trước, lúc cả nhà đến thì đã có người đứng chờ dẫn vào phòng, lát sau ông chủ Mã cũng đến ngay, nhưng không chỉ mình ông chủ Mã, bên cạnh ông còn có thêm một người đàn ông trẻ.

Ngồi xuống bàn nói chuyện, ông chủ Mã giới thiệu nói: “Đây là con tôi, Mã Tuấn.”

Mã Tuấn gật đầu mọi người, ân cần thăm hỏi nói: “xin chào cô chú.”

Ông Từ cười tủm tỉm , khen ông Mã có phúc, con trai tuấn tú lịch sự.

Trong đầu Từ Y Khả lóe lên một tia màu trắng, loáng thoáng nhớ lại hình như hôm trước bà Từ có nhắc qua chuyện, không lẽ là... xem mắt?

Bà Từ nói: “Y Khả, sao lại không chào mọi người?”

Từ Y Khả phục hồi lại một mảnh hỗn độn trong đầu, nói: “Chào ông chủ Mã.”

Ông chủ Mã nói: “Sao lại gọi là ông chủ Mã, Y Khả, con cũng không kém Mã Tuấn bao nhiêu, gọi là bác là được rồi.”

Sau đây mọi người không ngừng nói về chuyện hồi nhỏ của Y Khả và Mã Tuấn. Từ Y Khả ở trong lòng khóc thét, muốn chết, quả nhiên! Quả nhiên!

Trách sao lại có chuyện mẹ cô mua quần áo mới cho cô, bảo cô trang điểm.

Chuyện này làm cô đứng ngồi không yên, tệ hơn là Mã Tuấn ngồi bên cạnh cô chu đáo gấp thức ăn cho cô, nhiệt tình cùng cô trò chuyện . Cô không thể lạnh mặt với anh trước mặt người nhà.

Ở một phòng khác tại khách sạn Kim Đỉnh, Trần Mặc Dương cũng có chút bất ngờ, anh vốn dĩ có hẹn với bộ trưởng Kim cùng nhau ăn bữa, muốn ông ta giúp giải quyết việc vừa rồi, nhưng không ngờ người ta lại gọi cả cháu gái đến .

Triệu Vịnh Oái lên tiếng trước, nói: “Đàn anh, anh không ngại em dùng cơm cùng mọi người chứ.”

Trần Mặc Dương đứng lên kéo ghế cho Bộ trưởng Kim và Triệu Vịnh Oái nói: “Sao có thể.”

Bộ trưởng Kim nói: “Thật ngại quá , Mặc Dương, con bé này cứ như ma quỷ đòi đi theo”.

Sau đó mọi người nói vào chủ đề chính, Bộ trưởng Kim nói: “Chuyện này không có gì to tát lắm, Nhưng cậu biết đấy bối cảnh của Chương Kinh Hoa cũng không hề đơn giản. ... Nếu Chủ tịch tỉnh Trần bên kia...”

Trần Mặc Dương nói: “Bác Kim, việc này cũng chỉ có thể phiền bác, bác cũng biết tính tình bố cháu rồi đấy, cho ông ta biết càng khó làm. ...Bác xem bây giờ, cháu đã chuẩn bị sẵn sàng , nhưng lại bị mắc kẹt miếng đất bên đấy, xây dựng nhà máy thép, cháu bên này mới gặp phiền phức , dù sao cũng là cháu tạo ra hình ảnh thành phố văn hóa.”

Triệu Vịnh Oái làm nũng nói: “Cậu, chuyện này có gì khó đâu , nhà máy bọn họ vốn không phù hợp với yêu cầu bảo vệ môi trường.”

Bộ trưởng trầm ngâm, không phải nhà máy người ta xây dựng không hợp lý, mà là Trần Mặc Dương thật không thể xây dựng kế hoạch kia được, lần này rõ ràng Chương Kinh Hoa có ý đối nghịch hơn nữa bối cảnh chương kinh hoa có cả hắc bạch, xử lý không đúng cách, để lại hậu họa không lường được

Bộ trưởng Kim nói: “Mặc Dương, cậu nói cho tôi nghe có biện pháp gì, có thể không đắc tội người chúng ta không nên đắc tội. Dù sao bố cậu vừa mới tiền nhiệm, làm mọi việc đều phải chú ý “

Trần Mặc Dương gật đầu: “Cái đây làm phiền bác , bộ trưởng Kim, cháu bên này cũng gần khởi công , sau này mong bác giúp đỡ.”

Ra ngoài, Mã Tuấn sánh vai đi cùng cô.

Tại đại sảnh tầng một, Từ Y Khả nghe được tiếng cười duyên quen thuộc, không khỏi quay đầu, kinh ngạc, phía bên kia , Triệu Vịnh Oái đang choàng qua tay Trần Mặc Dương.

Trần Mặc Dương cũng thấy Từ Y Khả, nhìn thấy trang phục trên người cô và tình huống kia, Trần Mặc Dương cũng hiểu được đang xảy ra chuyện gì. Ánh mắt trầm xuống, khóe miệng nhếch lên, xem ra chuyện quan trọng cô nói chính là đi xem mắt, phải không!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tôi rất không thích bị cô khiêu khích

Tất cả chú ý của Từ Y Khả đều đặt trên cánh tay Triệu Vịnh Oái đang choàng qua tay của Trần Mặc Dương kia, cô gái thẹn thùng nhìn qua anh, không biết nói gì đó với anh, mà anh căn bản cũng không có ý đây ra, thậm chí trên mặt còn nở một nụ cười.

Bốn mắt nhìn nhau, tất cả máu đều dồn lên đầu Từ Y Khả, vậy nhưng anh ta hoàn toàn không cảm thấy chột dạ có lỗi, anh vẫn cười ngọt ngào với Triệu Vịnh Oái bình tĩnh rời khỏi khách sạn, từ đầu đến cuối ngay cả một ánh mắt trấn an cô cũng không có. Cuối cùng Triệu Vịnh Oái còn quay nhìn cô một cái đầy khiêu khích. Đầu óc Từ Y Khả mê muội, ngay cả bố mẹ đang nói gì cô cũng chả có tâm trạng để nghe, chỉ máy móc gật đầu.

Đến lúc Trần Mặc Dương và Triệu Vịnh Oái lên xe, xe khuất dáng đầu đường bên kia, Từ Y Khả mới phục hồi tinh thần lại, không biết bản thân đi đến cửa lớn từ khi nào , hơn nữa chỉ còn có hai người cô và Mã Tuấn.

Cô cuống quýt một chút , mọi người đi đâu rồi ? Vừa rồi mẹ cô nói cái gì , không nhớ rõ, hình như cùng ông chủ Mã đi thương lượng chuyện công trình, nhưng vì sao cuối cùng chỉ còn lại có hai người cô và Mã Tuấn ! Ý đồ này cũng quá rõ ràng!

Mã Tuấn mở cửa xe, chờ cô lên xe.

Bởi vì một đoạn tâm tư kia bị bay mất, Từ Y Khả cũng không biết mình đồng ý gì với anh ta, đành phải cắn răng hỏi lại: “Đi đâu?”

Anh ta nói: “Không phải em bảo đi xem phim sao?” Anh nhìn thấy vẻ mặt khó xử của cô, lập tức nói: “Đương nhiên, nếu em thấy bây giờ đã quá muộn để xem phim , chúng ta có thể đổi địa điểm khác.”

Chuyện lần trước của Mẫn Chính Hàn đã dạy cô một bài học, gặp lại những chuyện như vậy đánh chết Từ Y Khả cũng không dám sấn bậy, xin lỗi nói: “Thật ngại quá, Mã tiên sinh, tôi vẫn còn có chút công việc cho ngày mai vẫn chưa làm xong, tôi muốn về nhà.”

Anh dường như không nghĩ là cô sẽ từ chối, nói: “Gấp lắm sao, không thể để ngày mai rồi làm được à?”

Cô cắn môi, xin lỗi cười: “Thật sự xin lỗi, đoạn tư liệu cần chỉnh sửa này rất rắc rối , cho nên...”

Lần đầu tiên gặp mặt, anh cũng không cần phải gấp gáp, thấy cô miễn cưỡng, đành phải nói: “Để tôi đưa em về “

Từ Y Khả vội vàng từ chối: “Không cần, không cần, không cần phiền phức , tôi bắt taxi về cũng được .”

“Không phiền, tôi cũng không có việc gì.”

Tâm tư Từ Y Khả bây giờ đang phiền muộn , không nhẫn nại cùng anh ta đôi co, nói thật, cô không hề chán ghét anh ta, nhưng cô không muốn cho anh ta ảo tưởng, cũng không muốn lại gặp phiền phức, không cố ý, nhưng giọng điệu còn có chút khó chịu hơn, nói: “Thật sự không cần, tôi bắt xe được rồi, không làm mất thời gian của anh .”

Mã Tuấn thấy trong mắt cô đã không còn kiên nhẫn, quả thật cô không phải khách sáo, mà thật sự không muốn anh đưa cô về, tâm trạng chùn xuống một chút nói: “Vậy em đi đường cẩn thận một chút.”

Anh lưu luyến nhìn cô ngồi vào taxi, cảm thấy của cô có chút khó hiểu.

Lúc ăn cơm anh cũng thấy cô chẳng quá nhiệt tình, nhưng vẫn không có cự tuyệt anh, lúc vừa rồi anh hẹn cô đi xem phim, cô cũng gật đầu . Nhưng lúc gần lên đến xe , cô dường như vừa mới tỉnh lại từ trong mơ thái độ chuyển ngoắt 180 độ.

Anh đoán rằng, có lẽ lúc này bố mẹ đều ở đây, cô mới không biểu hiện thái độ ra ngoài.

Anh bỏ qua mắt mát trong lòng, tự nói rằng mình vẫn còn nhiều thời gian ở phía trước.

Cô sẽ không biết, từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh đã có cảm tình với cô, bởi vì cô hoàn toàn phù hợp với nửa kia trong trí tưởng tượng của anh.

Cô vừa xuống xe, chưa đến cổng nhà, Trần Mặc Dương đã điện thoại đến.

Cô không trả lời điện thoại, nhưng lại cảm thấy mình quá trẻ con, cái gì cũng chưa biết rõ ràng đã chiến tranh lạnh, dường như không đáng. Cô đang nghĩ lung tung, di động lại gọi đến lần thứ hai, tay đã ấn phím nhận trước khi suy nghĩ.

Trần Mặc Dương hỏi cô đang ở đâu, cô còn chần chừ không muốn nói cho anh ta, nhưng giọng điệu của anh ta trong điện thoại rất âm ỉ đáng sợ, cô lỡ miệng nói: “Ở nhà.”

Anh ta nói: “Xuống dưới đợi, tôi đến liền.”

Tắt điện thoại, Từ Y Khả tức giận đá hòn đá nhỏ dưới chân, bất mãn nói thầm rõ ràng người có lỗi là anh ta, người nên giận là mình, kết quả vẫn không có tiền đồ bị anh ta dọa nạt. Cô hạ quyết tâm, đêm nay nhất định phải hỏi rõ ràng mối quan hệ giữa anh ta và Triệu Vịnh Oái.

Xe Trần Mặc Dương đã dừng lại ngay trước mặt cô, không đợi cô ngồi xuống ghế yên ổn, đã phóng như bay đến trước, trên đường một dòng xe cộ, tốc độ anh ta vẫn như cũ không giảm chút nào, không ngừng lách qua xe khác chầy thẳng lên, rất nguy hiểm. Trên đường có một hai chiếc xe đã thò đầu ra chửi rầm lên.

Từ Y Khả vừa giận vừa sợ, nói: “Anh có đạo đức công dân không thể, lái chậm một chút không được sao?”

Anh nghiêng mặt lạnh lùng, nói: “Gài dây an toàn chặt vào.”

Từ Y Khả gài dây an toàn, để dập tan bầu không khí này, hỏi anh ta: “Đi đâu thế?”

“Biết rõ còn cố hỏi!”

Thái độ dữ dằn của anh làm cô tức giận: “Anh...”

“Đừng âm ỉ trên xe tôi!”

Cô cũng không muốn cãi nhau, nói như kiểu cô đang cố tình gây sự.

Trên đường đi cô nghiêng mặt ra ngoài nhìn cửa sổ, cũng không mở miệng nói với anh ta nữa.

Xe vào gara, vào thang máy đi thẳng lên lầu, là nơi ở khác của anh ta, Lần trước ở bãi biển trở về anh ta đã đưa cô đến đây.

Mở cửa đi vào, anh cởi áo khoác ném trên sàn, cởi hai cúc áo sơ mi ra.

Anh ngồi trên sofa, hai chân giang rộng, giống hoàng đế, ra hiệu ý bảo: : “Lại đây!”

Cô không qua, chỉ đứng đó trừng mắt với anh ta.

Trong mắt anh bùng lên ngọn lửa, ánh mắt càng trở nên sâu thẳm, giống đêm tối sâu ngoài cửa sổ.

Mắt nheo lại: “Cô chắc chắn không đến đây.”

Từ Y Khả theo bản năng nuốt nước miếng, cô sao có thể không nghe ra giọng nói anh ta tràn đầy nguy hiểm cảnh cáo. Anh luôn ra lệnh, buộc cô không thể phản kháng chỉ biết nghe lời. Cho nên cô vẫn đứng ở chỗ cũ nhìn chằm vào anh. Cô hầu như luôn nghe lời anh, nhưng con búp bê nhu thuận cũng có đôi lúc sẽ bùng mình.

Tiếng chuông di động phá tan bầu không khí ngột ngạt, cô lấy điện thoại ra, là một dãy số lạ, bắt máy thì ra là Mã Tuấn., Cô không cho anh ta số điện thoại không biết làm sao anh có được.

Anh ta hỏi cô về nhà chưa, anh ta hình như có chút ưu tư, nói: “Tôi vẫn lo em con gái một mình đi taxi về nhà nguy hiểm, tôi lúc này rất muốn đưa em về.”

Từ Y Khả nói: “Cám ơn anh, tôi đã về đến nhà an toàn, anh không phải lo lắng.”

Cô liếc mắt qua nhìn Trần Mặc Dương, đôi mắt sắc nét kia vẫn nhìn chằm chằm vào điện thoại trong tay của cô. Cũng không nói, chỉ như vậy nhìn anh, tựa như đang cố gắng khiêu khích anh.

Từ Y Khả thông thả đến bên cửa sổ.

Mã Tuấn cũng không muốn đập mấy liên như vậy, nói: “Tối mai có rảnh không, ở viện địa chất có một buổi biểu diễn văn nghệ, mời đoàn múa của thành phố, nếu em có thời gian...”

“Tối mai? Tối mai tôi có việc...” Vẫn chưa dứt lời, chợt thấy trước mắt hiện lên một bóng người, điện thoại trong tay cô đã vỡ nát trên sàn nhà.

Ngay sau đó anh ta đẩy cô vào tường cửa sổ, đầu cô bị đụng mạnh vào tường, hét lên vì đau, tức giận đứng lên, mặt giương lên: “Anh phát hỏa với tôi cái gì, anh dựa vào đâu mà tức giận với tôi, anh là đồ điên, bệnh thần kinh, biến thái!” Những từ ngữ cô có thể nghĩ ra đều chửi lên người anh, nhưng cơn giận của cô đều bị vây quanh bởi bầu không khí của anh ta, dường như không đáng kể, nhỏ yếu đến đáng thương.

Gân xanh hiện lên trên thái dương của anh ta, đột nhiên anh đâm thẳng một cái lên tường, khuôn mặt kiên cường vốn có nay lại càng lạnh hơn. Cô vốn là một đứa bé nhất gan, nắng xong, người hơi run run, sợ anh ta cứ như thế mà tát cô một cái, nhưng vẫn phải giả vờ kiên cường chống lại, thật ra chân của cô đã mềm nhũn rồi.

Cô biết những lúc anh ta phát giận rất đáng sợ, hơn nữa cũng sẽ không nương tình phá lệ đối với cô.

Anh ta đè cô lên tường, sau lưng là bức tường lạnh cứng, trước ngực là thân thể cứng rắn nóng bỏng, cô như cái bánh sandwich có nhân, bị ép chặt không có khe hở.

Tay anh ta hạ xuống, cô quay mặt vào tường, mũi đụng vào vách tường đau cũng không dám quay đầu, cái trán dán sát vào tường, giống tư thế của con đà điểu. Nhưng không đoán được là cánh tay ở giữa không trung kia đang làm gì.

Anh ta chỉ vén những lọn tóc dính trên cổ cô, lộ ra chiếc cổ trắng nõn, mặt dán sát vào cô, nói: “Sợ ư? Biết sợ sao còn dám chọc tôi, có phải tôi chiều cô quá, đã nuôi lớn lá gan cô rồi, hả?”

Vừa nói cơ thể anh càng hướng về trước, cắn xuống một cái xuống cổ cô, một cái đầy đủ dấu răng hiện trên cổ cô.

“Đau... Đau...” Mặc kệ là tường cứng hay xương anh ta cứng, hay là do bị anh ta cắn, tất cả đều làm cho cô rất đau.

“Đừng có gáp, tôi hứa sẽ làm cô càng đau hơn!”

Anh mạnh mẽ kéo mặt cô qua, giữ lại, nói: “Tôi nghĩ tôi đã cho cô biết tôi rất không thích bộ dáng khiêu khích của cô đêm nay, tôi muốn thấy bộ dáng sợ sệt của cô”.

Bộ dáng cùng giọng nói của anh làm cô cảm thấy thật là khủng khiếp: “Tôi... tôi khiêu khích anh khi nào?”

“Cô không biết ư? Ăn mặc trang điểm xinh đẹp để chạy đi xem mắt, cùng người đàn ông khác thì thầm “anh vừa kể ra tội danh của cô, vừa cời bông tai của cô ném xuống sàn nhà.”

Cái kia còn vừa hợp với bộ đồ của cô, trông cực kỳ chương mắt, anh cời áo khoác của cô vứt xuống dưới.

Lại xé rách quần áo bên trong cô, nhưng chất vải dày, anh bực mình, hơi dùng sức, mấy nút thắt trên bộ đồ leng keng rơi xuống đất.

Cô khiếp sợ mới phản ứng lại, liều mạng chống lại: “Anh đừng đổ hết tội lên tôi, anh sao cũng không phải đi ăn cùng Triệu Vịnh Oái ư, anh có thể dây dưa không rõ ràng cùng người phụ nữ khác, tôi cùng gia đình đi ăn không được sao...”

“Cô dám nói đêm nay cô không phải đi xem mắt?” vừa hỏi nhưng tay anh ta cũng không dừng lại, trên người cô chỉ còn lại một chiếc áo ngực ren, tay anh đang tìm kiếm khóa kéo nằm bên trong phía sau mông. Anh bực mình như muốn phát hỏa.

Anh cúi đầu tìm khóa kéo, hai tay cô được thả liên bất đầu đánh anh ta, kéo tóc anh, anh bị đau, không kiềm chế được tính tình, một tay đẩy cô xuống nền, cô đau đến thét lớn một tiếng, cảm thấy toàn thân xương cốt đều nát, nằm trên mặt đất đứng dậy không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Rất khó để quay đầu

Y Khả lần này bị ngã không nhẹ, khắp mặt cô đều đau đến méo mó, Trần Mặc Dương cũng có chút hối hận, cơ thể mảnh mai yếu đuối kia làm sao có thể chịu đựng nổi bị anh xô ngã thế kia. Anh đi đến muốn xem cô bị thương ở đâu, anh còn chưa đến gần cô, cô đã sợ, tay mò được thứ gì liền ném qua, khóc to không cho anh đến gần. Cô nhớ rõ anh ta mỗi lần lên cơn giận dữ đều hành cô lên bờ xuống ruộng, không chút nương tay.

Trần Mặc Dương né qua, tránh bị cô đôi tròng, một hai bước đã đi đến trước mặt cô, thấy anh ta đến, cô sợ đến mức lăn cuống trên sàn nhà, sợ anh lại

đứng đến, cô không ngừng đòi các đồ vật trong nhà. Anh giữ hai tay cô lại, dùng cơ thể đè cô xuống sàn nhà, nói: “Đừng làm loạn, lại còn làm loạn tôi sẽ ra tay đấy !”

Cô hoàn toàn không nghe, đẩy anh ta ra, cô vừa sợ vừa tức giận. Anh ta xem cô là bạn gái của anh ta sao? Anh ta căn bản không nghiêm túc, hẹn hò cùng phụ nữ khác, về nhà còn nổi giận với cô, còn ra tay với cô! Sao anh ta có thể khốn nạn như thế!

Không đẩy anh xuống được, cô cảm thấy lúc nào trước mặt anh ta cô cũng luôn không có quyền gì, cô bất lực. Tại cô thua trước, yêu anh trước, thương anh ta nhiều hơn, tất cả đều là yếu điểm chết người.

Nước mắt lại bắt đầu chảy xuống, miệng tức giận nói: “Đừng! Tôi đi xem mắt đấy, anh không cho tôi tương lai, cũng không cho phép tôi tìm hạnh phúc của mình luôn ư? Anh không phải đã có đối tượng kết hôn rồi sao, Triệu Vịnh Oái tốt đẹp kia kia, lại môn đăng hộ đối với anh, lại luôn chung tình với anh . Tôi chỉ là để anh chơi thôi đúng không, giống như trước kia anh ...”

Anh chặn lại đôi môi đang hé ra kia, làm cho những lời lẽ không biết tốt xấu kia nuốt xuống. Anh chỉ sợ không kiềm chế nổi tâm trạng, lại ra tay với cô. Hai tay cô bị anh giữ ra đằng sau, nhúc nhích không được, chỉ có thể trừng mắt nhìn kháng cự.

Nụ hôn kia dần dần nhiệt tình hơn, môi anh chà sát lên đôi môi mềm mại tinh tế của cô.

Một tay nâng mặt cô, ngón tay vuốt lên má cô, lau những giọt nước mắt trên làn da mịn màng kia.

Anh nhẹ nhàng hôn khắp nơi trên mặt cô, cô lắc lắc đầu cự quấy tránh đi nụ hôn của anh, thờ phì phò, nói: “Không...”

Nhưng anh không cho cô cơ hội nói chuyện, lúc cô vừa mở miệng lại hôn xuống.

Lưỡi anh thăm dò bên trong, dây dưa triền miên. Nước mắt như một tầng sương mù, mặt ửng hồng, tiếng kháng cự dần dần biến thành tiếng rên rỉ. Cơ thể cô dường như tan chảy, trong lòng anh lắng lắng chảy xuôi, miệng lại ngọt như kẹo đường, những phản kháng vô lực đó , trong mắt anh lại càng thêm quyến rũ

Cô cảm thấy nóng, nóng không chịu nổi, tựa như dưới ánh mặt trời rực rỡ, làm cho cô mê mẩn. Một chút lí trí còn sót lại nói cô rằng cô phải phản kháng lại, vừa mới một lúc trước bọn họ còn cãi nhau, bây giờ lại xui xẻo trong lòng anh ta, sự việc sao có thể phát triển như thế được. Nhưng cô không thể cự tuyệt , sức lực từ chối nhỏ nhoi chỉ càng buồn cười và không có sức thuyết phục. Anh ta làm cho cô một người có bao nhiêu nguyên tắc giờ cũng chả còn nguyên tắc.

Trần Mặc Dương thừa dịp lúc cô đang sững sờ, cởi áo somi của mình , kéo tay cô đặt lên ngực anh, cô giật mình lại, nhưng tay vẫn để ở đó, không nhúc nhích.

Cô giống như con rối gỗ, bị động chấp nhận, sau đó lại rụt rè kháng cự

Trần Mặc Dương hít một hơi thật sâu, người phụ nữ dưới thân anh bây giờ, không giống như những người phụ nữ trước đó, không giống bất kỳ người nào trước đó, anh phải từng bước từng bước dạy cô

Anh lại lấy tay cô di chuyển trên người mình, làm cho cô quen thuộc anh, tiếp nhận anh.

Lòng bàn tay cô mềm nhũn , anh thoải mái rên rỉ. Ở dưới đã không chống đỡ nổi, anh khát vọng cô, cơ thể, trong lòng đều nôn nóng mà đau đớn khát vọng cô, chờ cô đến trấn an, chờ cô đến xoa dịu.

Một tay anh lưu loát lột quần dài, một bàn tay kéo theo tay cô, lướt qua ngực, eo lại đi xuống phía dưới.

Tay chạm vào cái kia làm cô cảm thấy xấu hổ và giận dữ, cô bưng tỉnh rút tay lại, hoảng sợ nhìn anh ta, cô giống như một con cá trượt về phía sau. Sau đó lại bắt đầu sử dụng kỹ xảo, dùng nước mắt đến công kích anh ta, đáng thương nói: ”Không... em không muốn...”

Anh không để cô lùi bước, đêm nay nếu lại buông tha cô , ngay cả chính bản thân anh cũng khinh bỉ chính bản thân mình quá nhân từ.

Nhưng anh cũng biết lúc này không thể cường ngạnh ép buộc, tay anh vuốt ve người cô, từng chút từng chút một, yên lặng không một tiếng động làm dịu cô, anh hôn vào vành tai cô, dỗ: “Không phải sợ, em yêu, làm theo anh, làm theo anh là được... anh sẽ rất nhẹ nhàng, em có biết tất cả phụ nữ sẽ phải qua từng bước, em sẽ thích, anh chắc chắn... em yêu...”

Cô không biết anh còn nói gì nữa, anh luôn lẩm bẩm bên tai cô, dụ dỗ , hơi thở dụ hoặc bên tai cô, làm cô càng thêm ý loạn tình mê.

Cô nhớ rõ cô không có gạt đầu , trong đầu cô còn đang hỗn loạn nhưng không biết áo quần trên người đã bị lột sạch từ khi nào. .

Cô theo bản năng che lại ngực mình, mắt anh ta trầm lại, kéo tay cô mở ra.

Anh thở một hơi dài: “Thật đẹp!”

Như một tác phẩm nghệ thuật, tỉ lệ hoàn mỹ, cơ thể cô dưới ánh trăng mờ trông càng mềm mại.

Ánh mắt ấm áp của anh làm cô run run, bất lực.

Anh cúi đầu, một bên ngâm, một bên xoa nắn.

Một bàn tay sờ xuống sườn hông cô, vừa rồi vẫn chưa kịp mở khóa, cuối cùng cũng đã lột được chiếc váy ra

Cô nhẹ nhàng ngâm nga, vừa giống khóc, vừa giống như khổ sở, vừa giống như sung sướng, ngay cả bản thân cô cũng không rõ lắm. Cảm thấy đó không giống như tiếng của cô vừa thanh tao vừa quyến rũ

Anh vuốt ve theo đường cong cơ thể cô, anh dừng lại ở những nơi nhạy cảm, cô ngưỡng cổ ôm đầu anh, gọi: “Mặc Dương... Mặc Dương...”

Anh mơ hồ đáp lại, lòng bàn tay nóng bỏng lại vuốt ve đi lên

Cô nghe thấy anh ở bên tai cô nói: “Không phải sợ, ráng chịu một chút...”

Cô mơ mơ màng màng, không biết anh rốt cục muốn cô ráng chịu cái gì.

Giây tiếp theo, bị xô xuyên qua, đau đớn truyền đến, cô như vừa tỉnh dậy từ trong mơ, âm thanh từ trong cổ họng phát ra, nước mắt từng giọt rơi xuống, đánh vào vai anh: “Đồ khốn... đồ khốn... anh đứng lên đi... Đau quá...”

Anh gắt gao ôm lấy cô, khàn khàn nói: “Anh biết... anh biết...”

Cô vẫn khóc, nếu biết, sao vẫn làm cô đau.

Anh vừa động, cô lại khóc, nhưng anh không thể không cử động, dục vọng dày vò, toàn thân đều căng cứng, mặt có chút vằn vẹo.

Anh xoa dịu qua loa: ”Sẽ đỡ hơn, sẽ đỡ hơn thôi...”

Dưới cơ thể bắt đầu di chuyển, lúc đầu còn vì tiếng khóc của cô anh có chút kiềm chế, nhưng cô là người yếu ớt, một chút cũng đã chịu không được cho dù lúc sau không đau lắm cô vẫn không ngừng khóc. Anh biết rõ tính tình cô, hơn nữa cảm giác được thân thể cô có chút biến hóa, cho nên bắt đầu mạnh mẽ tiến vào.

Hai mắt nhắm lại, Từ Y Khả nhìn chăm người trên thân thể cô, giống như con báo, trên trán đầy mồ hôi, bộ dạng vô cùng sung sướng cực hạn.

Cô nhìn thấy hình xăm trước ngực anh, màu xanh đậm, trông giống con rồng nhưng không phải rồng, giống hồ cũng không phải hồ, lúc anh cúi xuống, hình xăm kia như con quái vật dữ tợn mở rộng miệng chồm đến cô. Cô nhắm mắt lại, nhớ tới lúc lần đầu tiên nhìn thấy anh ta, khi đó anh ta thật đáng sợ, Cô cho đến bây giờ vẫn chưa bao giờ tưởng tượng được rằng có một ngày cô lại dây dưa không rõ cùng người đàn ông này, lại ở dưới thân anh ta mây mưa.

Người trên người cô ép buộc cô, cô vẫn khóc nhưng không phải vì đau đớn, cô không biết vì sao trong đầu cô lại cảm thấy sợ hãi, cô nguyện đem bản thân giao cho anh, nhưng lại sợ đem tất cả trao cho anh ta.

Mờ mịt trong tình dục, cô nhớ khi còn đại học, một người bạn cùng phòng cô nói rằng, cậu có biết vì sao đàn ông thích tìm những người phụ nữ học vũ đạo không, bởi vì có thể làm rất nhiều động tác yêu cầu độ khó cao.

Nhưng cô chưa học qua vũ đạo, độ dẻo cơ thể cũng không tốt như vậy, anh ta lại chỉ nghĩ đến khoái cảm của bản thân đem cô vằn vẹo đủ loại tư thế. Cô cầu xin tha thứ cũng không được. Anh như con thú đói khát, đột nhiên tìm được con mồi ngon. Hận không thể một ngụm nuốt vào, ngay cả xương cũng ăn sạch. Anh thay đổi đủ loại kiểu, ra ra vào vào, tiếng rên yêu kiều đan xen tiếng thở dốc của anh ta, trong phòng khách trống trải kia, cô cố gắng không phát ra tiếng, anh lại trêu chọc bắt cô rên rỉ

Cũng không biết qua bao lâu, cô chỉ muốn nỏ tung quả kính khí cầu, đập vào nó một tiếng, từ trên cao rơi xuống, chỉ còn lại có một tầng da lão đạo rơi xuống mặt đất, cô cắn môi run run, chống đỡ không muốn tiếng rên sung sướng kia thoát ra. Động tác anh nhanh hơn, rồi phát lên tiếng gầm nhẹ, cuối cùng dừng lại áp sát vào người cô.

Lát sau anh vuốt ve cơ thể cô, nói: “Còn đau không?”

Cô nghiêng đầu sang một bên, cắn môi không nói lời nào, tất cả đã dừng lại đầu cô lại bắt đầu làm việc, cô cứ như thế mà bị thuần phục dưới thân anh ta, chất vấn một hồi lại biến thành như thế này, sau này cô chả còn gì cả!

Anh biết cô không tự nhiên, cũng biết lúc này trong lòng cô có rất nhiều suy nghĩ, anh an ủi hôn trán cô, đứng dậy ôm cô vào phòng tắm.

Cô toàn thân hết sức lực, nằm mềm nhũn mặc anh ôm vào lòng. Trong phòng tắm cũng chẳng động đậy, mặc anh tắm cho cô, anh nói: “Đang trách anh à?”

Cô nhẹ nhàng lắc đầu, không nói lời nào.

Anh cười cười, thoa sữa tắm lên người cô, vỗ nhẹ mặt cô, yêu chiều nói: ”Cô bé ngoan!”

Cô dễ dàng bị giọng điệu của anh ta làm tui thân, nước mắt lại rơi, anh lau nước mắt cho cô, từng giọt từng giọt nhẹ nhàng hôn cô, an ủi cảm xúc bất an của cô.

Tắm rửa xong, người cô quần quanh khăn tắm đứng trước gương nhìn, nhìn thật kỹ xem con gái và phụ nữ có khác nhau cái gì, cô cảm thấy bản thân có một chút mơ hồ cũng không thấy có gì giống với người ta hay nói

Cô hỏi anh ta, anh ta cười nói hương vị khác nhau!

Anh ta nói rất có lý, nhưng cô vẫn thấy câu trả lời của anh ta mang theo một chút khiêu khích, hương vị, hương vị gì vậy ! Cô chỉ biết sau đêm đó, cuộc sống của cô rất khó quay trở lại, cô rất khó để quay đầu lại.

Ra khỏi phòng tắm, trải qua chuyện vừa rồi, trên sàn bừa bãi, quần áo cô và của anh ta quăng khắp nơi, bộ áo quần đắt tiền mẹ cô vừa mới mua, bây giờ trông giống chiếc giẻ lau nhà trên sàn, bên này một miếng, bên kia một miếng

Cô rút mấy tờ giấy trên bàn ngồi xổm xuống lau dấu vết trên sàn nhà, cô nhìn chăm chăm vào vết máu trên sàn, dùng sức lau, trên khăn giấy cũng đã dính máu.

Cô nhìn vào vết máu, trong lòng cảm thấy rất khó chịu,, rất muốn khóc rống một hồi.

Anh nhìn thấy cô ngồi ở đấy, đi tới, nói: ” Anh sẽ dọn sạch.” Nhìn thấy tờ giấy trong tay cô cùng với ánh mắt chán ghét của cô, anh đem đồng giấy vứt vào sọt rác.

Anh ôm cô đứng lên, đột nhiên cô khóc rống lên, bởi vì cô nghĩ đến một chuyện quan trọng.

Anh nghĩ cô vẫn còn tiếc ”cái màn” kia, không còn cách nào khác chỉ biết ôm cô dỗ dành.

Cô run rẩy mở miệng: ”Có phải vừa rồi anh không dùng biện pháp không?”

Anh gạt mình, quả thật đã quên chuyện này, anh cũng chưa bao giờ đem phụ nữ đến đây qua đêm, nên không có chuẩn bị gì cả, hướng chỉ là trong tình huống vừa rồi... Anh ta an ủi nói: ”không có việc gì cả, sao mà khéo thể được ”

”Anh làm sao biết được, anh cũng không phải người mang thai!” cô ghét cái kiểu anh như vậy, chỉ ham vui, không nghĩ đến hậu quả.

Anh nói: ”Hôm nay không phải là chu kỳ an toàn của em ư?”

Cô giận hét to: ”Làm sao em biết được, làm sao mà biết... em muốn uống thuốc.”

Anh ta nói: ”Không có thuốc.”

Cô đẩy anh: ”Anh đi mua đi.”

”Đã trễ thế này, không thể mới làm một lần liền có được...”

”Nhờ đâu, anh có thể chịu trách nhiệm sao?”

Nếu người phụ nữ khác hỏi hần ”nhờ đâu?”

Anh sẽ nói: ”nếu Nhờ đâu, tôi sẽ kết hôn với cô.”

Bởi vì không có người phụ nữ nào nghiêm túc cả, nhưng cô bé này lại khác, cô sẽ nghiêm túc nghĩ về nó.

Trần Mặc Dương không còn cách nào, đành phải ra ngoài mua hai hộp thuốc về. Cô cũng chẳng cần xem chỉ dẫn, rót nước vào ly rượu nhanh uống vào một vĩa.

Trần Mặc Dương không kịp ngăn cản, nhủ mảy: ” Em hãy đọc hướng dẫn đã, có biết nếu em uống bốn năm viên sẽ có tác dụng phụ đấy...”

Cô nói: ” Uống nhiều một chút, để ngừa nhờ đâu dính phải.”

Tâm trạng của anh rất không thoải mái, tuy rằng anh cũng không muốn để dính phải, không muốn phiền phức, nhưng thấy bộ dáng của cô còn không muốn hơn, anh đột nhiên vô cùng bức mình. Có con với anh, đáng sợ như vậy sao? Anh cũng chưa nói với cô là sẽ không chịu trách nhiệm! Tự nhiên anh nghĩ, nếu như anh có một đứa con, anh lập tức lắc đầu, gạt bỏ đi cái ý nghĩ không thực tế đó đi , cô không phải là đối tượng phụ nữ để chơi, cô vẫn còn là một cô bé đến còn không biết làm thế nào xong việc. Anh không thể, có thể vì đứa bé mà bị hôn nhân trôi buộc, cho dù đối tượng là cô cũng không được.

Thuốc đã uống, khóc cũng đã khóc, cô lúc này nghĩ hãy ngủ một giấc thật ngon. Nằm trên giường nhớ đến cuộc nói chuyện còn dang dở với Mã Tuấn, anh ta liệu có gọi điện thoại đến bố mẹ cô hỏi hay không, bố mẹ cô có phát hiện đêm nay cô không trở về không. Để mai rồi tính tiếp, tất cả mọi thứ lộn xộn cả lên, nhưng cô không muốn nghĩ, dù sao cũng đã vậy, còn có thể làm thế nào.

Vừa rồi thừa dịp tắm rửa, anh đã kiểm tra qua cơ thể của cô, may mà lúc này bị ngã vẫn không có gì đáng trở ngại, chỉ là trên lưng bị một mảng bầm tím lớn, anh cũng đã tìm thuốc bôi lên cho cô, nói: ”Biết tính của anh rồi, sao lại còn chọc giận anh cuối cùng không phải là bản thân mình bị thương sao. “

Cô hừ hừ , cũng lười trả lời.

Bởi xong thuốc, cô để anh ôm sau lưng, nhưng tay anh chỉ cần một chút không an phận, cô liều chết vùng vẫy, sống chết không cho anh ta đụng vào. Anh cũng biết mình đêm nay có chút không kiềm chế để cô chịu khổ , cũng không dám ép thêm cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Anh sẽ cùng cô ấy kết hôn sao

Lúc học đại học, mỗi lần đến kỳ thi thể dục, chỉ chạy 800m cũng có thể làm cho cô đau lưng trong mấy ngày, chứ đừng nói tới hôm qua bị anh ta xép thành đủ loại kiểu như , dây chằng cũng bị ảnh hưởng rồi. Toàn thân trên dưới không có một chỗ nào là thoải mái , cô mở toan mắt đón nắng sớm, nhìn thấy bóng dáng anh trước giường. Anh đã ăn mặc chỉnh tề, hình như là sắp đi ra ngoài.

Cô kéo tấm ga che ngực rồi ngồi dậy trên giường.

Trần Mặc Dương đang gài cúc áo trên tay đi tới, ngồi ở mép giường, thấy vai cô mướt mà lộ ra, lại nhớ đến khoái cảm đêm qua không khỏi liếm môi, kéo tấm ga xuống, mặt vui vào ngực cô không ngừng chà sát.

Cho dù tới hôm qua đã thân mật, nhưng bây giờ là sáng choang, động tác anh càng gỡ làm cho cô thẹn thùng, có một cảm giác làm sai, sa đọa ác cảm.

Cô đẩy đầu anh lên, nói: “Anh không phải muốn ra ngoài sao?”

Anh nhìn đồng hồ, nhú mày không hài lòng, dường như có chút tiếc nuối, tiếp tục cúi xuống ngực cô cắn một cái, rồi đứng dậy, nói: “Em vẫn ngủ tiếp hay là dậy rồi?”

Cô bĩu môi: “Em phải về nhà, còn chưa biết làm thế nào để giải thích với mẹ nữa.”

Cô dù sao cũng không dám để gia đình cô biết được cô đang hẹn hò với Trần Mặc Dương, nếu để mẹ cô biết, có lẽ sẽ cho cô vài cái tát.

Anh cuốn lấy lọn tóc dài của cô: “Để anh dạy cho em, em bảo hôm qua trên đường trở về gặp đại sói hoang, em đã rất dũng cảm cùng anh ta chiến đấu cả đêm, cho đến giờ mới kiệt sức trở về!”

Cô lấy gối đập anh: “Đẹp đi!”

Anh mỉm cười né ra: “Mau dậy đi, anh đưa em ra ngoài.”

Điện thoại của cô vẫn còn nằm thẳng tắp trên sàn, cô đặt pin vào lại, khởi động máy quả nhiên có mấy cuộc gọi nhờ vả tin nhắn, của Mã Tuấn là nhiều nhất, còn có của nhà, và Đinh Tinh gọi đến . Cô đọc tin nhắn.

Đinh Tinh: Tối qua nhà cậu tìm cậu khắp nơi, tớ bảo tâm trạng Văn Kỳ không tốt, cậu đến tâm sự với cô ấy nhưng cả hai người đều quên tắt máy, cậu về nhớ đừng nhờ miệng. . . . Còn nữa, tự bảo vệ bản thân tốt nhé.

Mã Tuấn: Sao tự nhiên lại dập máy ?

Mã Tuấn: Đã xảy ra chuyện gì thế ?

Mã Tuấn: Em không sao chứ, tôi rất lo!

Mã Tuấn: Em đợi tôi, tôi sẽ đến nhà tìm em .

Từ Y Khả chán nản vò tóc, thật là đáng ghét, sao lại có người nhiều chuyện như thế, cô có thể tưởng tượng được hôm qua anh đến nhà tìm cô, hôm nay cô sẽ gặp nhiều phiền phức!

Trần Mặc Dương có việc bận, đưa cô ra ngoài nơi có thể dễ dàng bắt taxi, anh đưa cho cô một chìa khóa, nói: “Là chìa khóa nhà anh, em có thể qua bất cứ lúc nào.”

Cô cầm lấy cái chìa khóa, nhớ đến những lời Triệu Vĩnh Lâm nói, có lẽ anh ta đối với cô có chút thật lòng, nhưng cô vẫn không đủ đặc biệt đến nỗi để anh ta tự nguyện từ bỏ thế giới hào hoa ấy.

Cô không xuống xe ngay lập tức, hỏi: “Anh sẽ cùng cô ấy kết hôn sao?”

Tay anh đặt trên vô lăng gỗ gõ nhịp, nghe vậy, quay đầu nhìn cô: “À? Cùng ai kết hôn?”

” Triệu Vịnh Oái!”

“Vẫn còn nhớ đến việc này à? Ai nói cho em anh muốn cùng cô ta kết hôn!”

Cô cúi đầu: “Tại sao không chứ? Anh luôn muốn kết hôn, cô ấy thích anh, gia đình hai người lại môn đăng hộ đối.”

Anh ta nói: “Phụ nữ môn đăng hộ đối thích anh nhiều lắm.”

Anh nghiêng người ôm cô: “Đừng suy nghĩ lung tung, phụ nữ được anh giao chìa khóa nhà chỉ có em thôi.”

Nhưng, cô vẫn dựa đầu vào vai anh rầu rĩ, cái chìa khóa lúc nào cũng có thể trả lại, mà người phụ nữ khác sẽ có thể cùng anh sống cả đời.

Anh buông cô ra, tháo dây an toàn cho cô, nói: “Trưa anh gọi điện thoại cho em, còn nữa, không được đi xem mắt nữa!”

Về nhà, mẹ đang chờ cô. Vừa mở cửa ra cô thấy da đầu run lên.

Bà Từ theo cô vào phòng, nói: “Con tối hôm qua không về nhà

“Đạ, con ở cùng Văn Kỳ.” Cô cảm thấy bản thân bây giờ nói dối ngày càng giỏi, mặt không đỏ, tim không run.

“Thế điện thoại nó làm sao?”

“Bị hết pin .”

“Con có biết tối qua con làm cho Mã Tuấn lo lắng như thế nào không, đang nói chuyện điện thoại nữa chùng lại bị ngắt, con có biết cậu ta đã qua đây, làm cho cậu ta gấp đến nỗi phải chạy đến đây!”

“Tối hôm qua không phải con cùng anh ta đi xem phim sao?”

“Không có, vì sao con phải cùng một người đàn ông xa lạ đi xem phim.”

Bà Từ ngồi xuống bên cạnh cô: “Y Khả, điều kiện của Mã Tuấn không tệ, quan trọng nhất là nó thích con, tối hôm qua nó còn ở đây cùng mẹ và bố nói chuyện nửa ngày, hợp hay không hợp, cũng phải thử mới biết được.”

Chỉ vì mẹ cô nói những lời nói đó, cô bây giờ đối với Mã Tuấn một chút thiện cảm cũng chẳng còn.

Từ Y Khả nói: “Mẹ, con không thích anh ta, mẹ xem không thích người ta, bảo con làm sao thử với anh ta, làm sao có thể nói những lời yêu đương, con sẽ tự tìm.”

“Sao con lại không thích Mã Tuấn ? Người ta muốn ngoại hình có ngoại hình, muốn gia thế có gia thế, chỉ có điều công việc có chút nhàm chán, nhưng kết hôn với người đàn ông như vậy sau này người ta mới an phận!”

Được lắm, đã nhảy lên đến kết hôn , cô không biết sao mẹ cô lại thích Mã Tuấn như thế, mà nguyên nhân lớn nhất có lẽ là vì con của ông chủ Mã, cho nên ba mẹ là một người không dễ dàng gì, có thể xem cô như món hàng, khăn cấp tổng cô đi báo đáp ân tình!

Thật vất vả mới tiền được mẹ cô miệng lưỡi đã khô đi ra ngoài, Từ Y Khả nằm lên giường ngủ một giấc, buổi chiều Đinh Tinh gọi điện thoại đến bảo cô đi thử trang phục phụ dâu.

Đối tượng Đinh Tinh kết hôn là Trương Minh. Từ Y Khả trước đó chỉ nhìn thấy một lần, là một người đàn ông chính trực, chỉ lớn hơn Đinh Tinh một tuổi. Làm việc ở viện kiểm soát, nghe nói hai người lúc trước là xem mắt , nhưng Từ Y Khả cảm nhận được hai người kia thật sự rất hợp nhau.

Lúc Từ Y Khả đến tiệm áo cưới chỉ thấy mình Đinh Tinh, lại hỏi: “Chú rể đâu?”

Đinh Tinh bảo nhân viên cửa hàng lấy lễ phục nói: “Trong viện có việc phải làm, lúc này đã thử rồi, nên đã đi trước rồi . Văn Kỳ cũng không thời gian đến đây.”

Từ Y Khả nói: “Sắp kết hôn rồi chú rể cũng không nghĩ à!”

Đinh Tinh nói: “Không vội, còn hai tuần nữa cơ mà.”

Từ Y Khả nói: “Tớ thật không hiểu cậu, có phải anh ta không muốn kết hôn không, nói cậu tốt nghiệp rồi kết hôn, uhm bây giờ thì kết hôn, chú rể thì bận rộn, cậu cũng chẳng thấy sao.”

Đinh Tinh chỉ cười cười, lấy lễ phục đưa cho cô: “Đi vào thử xem.”

Lúc ra khỏi tiệm áo cưới, hai người cùng đến một cửa hàng bánh ngọt ngồi.

Đình Tĩnh múc một miếng bánh ngọt, vẫn chưa cho vào miệng, nói: “Chuyện kết hôn, suy nghĩ nhiều sẽ kết hôn không thành.”

Từ Y Khả nói: “Cậu không thích anh ta sao?”

“Không biết, dù sao cũng không chán ghét.”

“Vậy sao lại vội vã kết hôn, nhưng trước đây cũng cùng anh ta hẹn hò.”

Đình Tĩnh lắc đầu: “Kết hôn, chỉ tàn tàn là tốt rồi, tình cảm quá nồng nhiệt sẽ làm cạn kiệt sức lực, đời dài như vậy, tình cảm cũng sẽ chịu không nổi. . . . Cậu sao, với anh ta thế nào rồi?”

Từ Y Khả nhăn nhó lại, còn chưa nói, mặt đã đỏ lên, giọng nhỏ đến không nghe được: “Đình Tĩnh, tớ. . . Tớ tới hôm qua đã cùng anh ta làm rồi.”

Đình Tĩnh như là sớm đoán được, cười nói: “Cậu quả nhiên tới qua làm chuyện xấu.”

Từ Y Khả cắn môi, hỏi Đình Tĩnh: “Có phải tớ ngốc lắm không?”

“Nói như thế nào nhỉ?”

“Tớ biết quen với anh ta sẽ rất khó khăn, không có tương lại, nhưng lại đã đầu hàng rồi”

“Có những người ngay từ đầu hết lòng yêu thương, nghĩ rằng đời này xa nhau là không thể, chắc chắn sẽ bên nhau mãi mãi, nhưng cuối cùng vẫn chia tay thôi, không phải sao?”

Từ Y Khả nói: “Nhưng tớ vẫn thấy rất sợ, sợ một ngày anh ta sẽ chán tớ, liền trở mặt, tớ sẽ chịu không nổi”.

“Y Khả, tớ còn muốn khuyên cậu một câu, nếu có thể, đừng để bản thân bị chìm quá sâu, luôn giữ tỉnh táo, tình cảm nồng nhiệt quá sẽ giống như rượu lạnh, bị thương là chính bản thân mình

Cô sao mà không biết đạo lý đầy chữ, nhưng nói thì dễ, làm được rất khó, cô muốn bản thân mình đừng để ý nhiều, để có thêm một chút cơ hội chiến thắng.

Trần Mặc Dương nói muốn đến đây đón cô, Đình Tĩnh bắt xe đi trước, cô đứng ở đầu đường chờ.

Phía trước có một đôi nam nữ đi ra từ khách sạn, Từ Y Khả nhìn qua nhận ra là Trương Uyển, người đàn ông đứng bên cạnh Trương Uyển rất tục tũn, để một đầu tóc rất ngắn.

Từ Y Khả nhìn thấy quen quen, Trương Uyển cũng nhìn thấy cô, nhàn nhả đi đến chào hỏi.

Đến gần, Từ Y Khả mới nhận ra người đàn ông tóc ngắn kia, là thủ hạ của Trần Mặc Dương, cô nhớ lại chuyện hôm ở khách sạn Kim Đình. Anh ta chính là người đẩy hình xăm, cơ bắp cuộn cuộn, hung hăng giẫm lên người đàn ông máu me be bét kia.

Lúc ấy khuôn mặt dữ tợn kia làm cho cô về còn gặp ác mộng vài lần.

Trương Uyển giới thiệu nói: “Đây là Cổ Phong. . .” Lại quay lại bên kia nói: “Đây là Từ Y Khả, bạn của em.”

Từ Y Khả nom nớp lo sợ đưa tay ra bắt tay, cảm thấy rất khủng khiếp, tay anh ta giống như thép, sức mạnh của người đàn ông này có lẽ giết một người cũng đơn giản như bẻ một con gà mà thôi.

Trương Uyển không trò chuyện cùng cô nhiều, chỉ đơn giản nói hai ba câu rồi rời đi, Từ Y Khả nhìn ra được Trương Uyển đối với Cổ Phong không nhiều tình cảm lắm. Từ Y Khả thở dài, đàn ông này khó qua ải mỹ nhân, dù anh ta đối với người khác rất tuyệt tình, thô bạo, thì vẫn có một người phụ nữ làm anh ta dịu dàng hơn.

Từ Y Khả trầm nghĩ, như vậy cũng tốt, đợi đến lúc Trương Uyển bị người đàn ông kia thuần phục, thì có lẽ cũng sẽ quên dần đi chuyện của cô và Trần Mặc Dương.

Cô làm sao biết được, cặp đôi này, có một ngày sẽ trở thành tai họa lớn của đời cô!

Một lát sau, Trần Mặc Dương đến, khó mới thấy được, thế nhưng anh lại tặng cho cô một bó hồng lớn, anh cũng khinh thường những chuyện như vậy. Nhưng điều này làm cho cô rất ngạc nhiên vui mừng, ngửi ngửi, nói: “Anh mua sao?”

Anh nhìn bộ dạng cô ngây ngô cười, nói: “Vui vậy sao.”

“Đương nhiên, con gái đều thích hoa.”

“Em còn thích cái gì?”

Cô đỏ mặt, giọng nhẹ nhàng: “Còn thích anh.”

Cô rất ít khi biểu lộ tâm tình của mình , hơn nữa bộ dạng thẹn thùng lấy lòng anh, anh thích nhất lúc cô giống con mèo nhỏ không muốn rời xa chủ nhân.

Trần Mặc Dương vuốt vuốt đầu cô, nói: “Đưa em đến một nơi.”

HẾT PHẦN MỘT

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chỉ mình cô bị bỏ mặc

Kim cương tím óng ánh dưới ánh đèn, đẹp lay động lòng người, cô khó hiểu nhìn anh.

Anh lại nói: “Không phải sắp đến sinh nhật em rồi sao .”

Cô ngạc nhiên nói: “Anh biết à?”

“Uhm” Anh lấy trong tay nhân viên bên cạnh một chồng ảnh, nói: “Em xem em thích kiểu dáng như thế nào, để anh bảo người ta làm kịp sinh nhật em.”

Một đồng ảnh, mỗi bức ảnh là một thiết kế có thể nói là hoàn mỹ, có dây chuyền, có vòng tay, trăm cái ngực, chỉ duy nhất không thấy kiểu nhẫn nào. Cái này nói lên điều gì, cô đều biết!

Niềm vui ban đầu kia đều rơi xuống vực thẳm, cô chọn một kiểu dây chuyền đơn giản. Anh thấy nụ cười cô trầm xuống, nói: “Sao thế, không thích anh chọn cho em ư?”

Viên kim cương hồng của Mẫn Chính Hàn kia là do anh ta mua được với giá cao ở một cuộc bán đấu giá ở New York, không có viên kim cương nào ngoài thị trường có thể so sánh với nó, viên kim cương tím này căn bản cũng có giá trị tương đương viên màu hồng đấy. Anh biết đầu óc anh có chút vấn đề, chính là khó có thể chịu được người đàn ông khác đối với cô ân cần, thế nào cũng phải âm thầm so sánh, cho nên để tìm một viên kim cương ngang bằng với viên kim cương đó anh đã ra sức cả nửa tháng. Anh chưa bao giờ nghĩ rằng mình lại có thể chiều chuộng một người phụ nữ như thế, cô đã làm anh phá lệ nhiều lắm rồi.

Từ Y Khả nói: “Không có, chỉ là tự nhiên anh lại đối xử tốt với em như vậy, nào là hoa nào là trang sức , em có chút sợ.”

“Sợ cái gì?”

“Trong tiểu thuyết văn hay viết đó thôi, lúc đàn ông muốn chấm dứt với phụ nữ, anh ta sẽ tặng cho người phụ nữ đó vàng bạc trang sức để bồi thường.”

Anh ở bên tai cô nói với giọng chỉ có cô mới có thể nghe thấy , nói: “Thế trong tiểu thuyết có nói, đàn ông tặng quà phụ nữ vì anh ta muốn yêu cô không.”

Cô dĩ nhiên hiểu từ ‘Yêu’ trong ý anh ta là cái gì, may là người bên cạnh đứng xa không nghe thấy, bằng không cô xấu hổ mà chết mất, cô liếc anh một cái xem thường.

Cùng ăn tối xong, cũng không dám ở lại lâu trong văn phòng anh , bảo anh cô phải về nhà, trải qua chuyện tối qua, mẹ cô chắc chắn sẽ nghi ngờ, cho nên hai ngày này cô vẫn nên ngoan ngoãn ở nhà.

Tên Mã Tuấn kia vẫn làm phiền cô, từ sáng đến giờ gọi không biết bao nhiêu là cuộc điện thoại, cô cũng không nhận, chỉ nhắn tin giải thích chuyện tối qua. Không biết anh ta có gọi điện thoại lại bố mẹ cô làm phiền không.

Vừa mới ra khỏi cửa Thiên Tinh thì gặp Trương Uyển xuống xe, cô vẫy tay về hướng Cố Phong tạm biệt , sau đó lại đây.

Từ Y Khả thấy ánh mắt Trương Uyển nhìn vào bó hồng đỏ tươi trong tay cô, cô cúi xuống che giấu vẻ mặt tự nhiên, lại càng thêm giấu đầu hở đuôi.

Trương Uyển nói: “Phải đi rồi sao ?”

“Uh, về nhà , sáng sớm mai còn phải đi làm”

Lúc Y Khả rời bước vẫy xe, Trương Uyển lại mở miệng nói: “Cố phong là bạn trai tôi.”

Từ Y Khả gật đầu: “Anh ta có vẻ rất tốt với cô.”

“Tốt, đương nhiên là tốt, tôi nói gì anh ta cũng chỉ biết có vậy, tôi muốn anh ta làm cái gì, anh ta cũng sẽ nói được.”

Từ Y Khả nói: “Như thế là được rồi.”

“Cổ Phong là trợ thủ đắc lực của Trần tổng, Trần tổng đối với anh ta không tệ, anh ta nói, phụ nữ đã qua tay Trần tổng đánh chết anh ta cũng không dám dấy vào, nhưng gặp được tôi, anh ta không có cách nào để không chế bản thân.”

Từ Y Khả nói: “Tôi không hề nghe anh ấy nói gì cả, nhưng mà, tôi nghĩ nếu anh ấy biết hai người đang quen nhau nhất định sẽ chúc phúc cho hai người, sẽ không đề ở trong lòng.”

Trương Uyển nói: “Tôi cũng nói với anh ta như vậy, Trần tổng là loại người nào, một người chỉ đặt phụ nữ ở đằng sau, người phụ nữ cũ của anh ta đi theo người đàn ông nào, anh ta sao có thể để ý được chứ, điểm kiến thức này tôi phải biết chứ.”

“Trương Uyển, cô biết tôi không có ý này, cô đừng hiểu lầm.”

“Cô không phải ý này, mà là thật sự chính là nghĩ như thế... Đúng rồi, Cổ Phong hôm nay thấy cô, bảo cô rất giống chị anh ta.”

“Chị anh ta?”

“Sao, Trần tổng chưa có nói cho cô sao?”

Từ Y Khả nói: “Cô có ý gì?”

“Xem ra cô chưa từng nghe về Cổ Vận, đó là chị của Cổ Phong, cũng là mối tình đầu của Trần tổng, nghe nói năm đó Trần tổng rất yêu cô ấy, tuổi trẻ tình nồng, anh ta làm vì cô ấy rất nhiều, vì cô cùng người đàn ông khác đánh nhau là chuyện thường... Nhưng cô yên tâm, đã không thể uy hiếp gì được cô rồi, cô ấy đã mất sau khi thay Trần tổng đỡ một dao, không cứu kịp, vì thế Trần tổng vẫn luôn day dứt, ở nước ngoài gặp người nhiều năm không về, cũng bởi vì không quên được Cổ Vận, cho nên anh ta đối với Cổ Phong như niệm tình cũ.”

Thấy sắc mặt Từ Y Khả ảm đạm như mong đợi, khoé miệng Trương Uyển nhếch lên một nụ cười mỉa mai.

Từ Y Khả nói: “Trương Uyển, lần đầu tiên tôi gặp cô, rất bội phục tính nhẫn nại của cô, cảm thấy cô rất có dũng khí, sau tôi lại đau lòng thay cho cô, bởi vì cho dù cô không có được tình yêu của anh ta cũng muốn ở bên cạnh nhìn ngắm anh ta. Tôi biết cô rất khổ sở cũng rất không cam lòng, nhưng là cô có nghĩ cô và anh ta chia tay không phải là vì tôi không, cho dù bây giờ chúng tôi chia tay, anh ta cũng sẽ không quay lại với cô, cô đã từng quen anh ta, cô nên biết điều này chứ, không phải sao? Bây giờ cô luôn nhắm vào tôi thì có ý nghĩa gì!”

Trương Uyển như nghe được câu chuyện cười: “Tôi nhắm vào cô? Tôi chẳng qua nói cho cô sự thật thôi!”

“Nhưng cô nói những điều này cho tôi không phải để tôi khó chịu sao? Cô đã nói Cổ Phong đối với cô rất tốt, cô cũng đang quen anh ta, nên biết quý trọng!”

Trương Uyển giận dữ nói: “Đúng! Vũ nữ giống như tôi chỉ cần có đàn ông tốt với tôi, thì tôi phải nên biết ơn, ngay cả khi người đàn ông kia là một gã ghê tởm, ngay cả người đàn ông kia là một tên lưu manh thô bạo tôi đều phải ôm đuôi anh ta đúng không!”

“Chính cô đã chọn mà, cô cũng đã nói, không phải tôi thì cũng là người khác thôi.”

“Từ Y Khả cô nói rất đúng, tôi chỉ không muốn cô yên, nếu không phải cô, tôi có thể ngu ngốc ở bên cạnh anh ta lâu hơn một chút, Vì sao đêm đó cô và Mẫn Chính Hàn lại qua Thiên Tĩnh, vì sao cô lại xuất hiện trước mặt anh ta, người phụ nữ nào cũng có thể, duy nhất là cô, tôi không cam lòng!” Trương Uyển cuối cùng cũng đã đem hết những lời nói cất giấu trong lòng phun ra.

Y Khả nhìn thấy vẻ mặt bướng bỉnh cùng lời nói cực đoan, cảm thấy nói thêm cũng chẳng có ý nghĩa gì, nói: “Cô nghĩ thế nào đều không quan trọng!”

Không thể phủ nhận lời nói của Trương Uyển vẫn làm ảnh hưởng đến tâm trạng của cô, cô vẫn tưởng rằng người giống như Trần Mặc Dương sẽ không khác cốt ghi tâm với một người phụ nữ nào, nhiều năm như vậy anh ta thay đổi phụ nữ cũng chỉ như thay quần áo, còn tưởng rằng bản thân cô có vài phần đặc biệt trong lòng anh ta, chưa có ai được anh chiều chuộng như vậy. Nhưng thật ra người phụ nữ khiến anh ta thật lòng đã xuất hiện từ lâu rồi.

Nhưng dù tâm tình phiền muộn, cô cũng sẽ không hỏi anh ta chuyện này, dù sao cũng đã là quá khứ.

Hàn Việt vẫn tổ chức hôn lễ theo đúng dự định, sớm hơn hôn lễ Đình Tĩnh năm ngày, Từ Y Khả nhận được thiệp mời vẫn đắn đo nên đi hay không, nghĩ đến tại hôn lễ của anh sẽ có thể gặp không ít bạn học cũ, những khuôn mặt quen thuộc kia như con dao đâm vào trái tim cô. Khoảng thời gian đó, làm tổn thương cô nhất không phải là đám lưu manh đó, mà mỗi ngày phải nhìn sắc mặt của bọn họ.

Chỉ có một vài người đang làm sống và làm việc ở Giang Nhạc, nếu nói không đi thì không hay, huống chi Hàn Việt còn điện thoại riêng nói với cô, cô dù sao cũng phải tự mình đến chúc phúc anh.

Từ Y Khả đắn đo lưỡng lự, Trần Mặc Dương nói anh ta cũng đi đến hôn lễ đó, vì bố cô dẫu với ông nội anh, xem như có chút quen biết.

Đám cưới tổ chức theo phong cách tây, được tổ chức trong một khuôn viên rộng trước nhà cô dâu, nhìn ra gia thế nhà cô dâu không đơn giản, khách khứa của bố mẹ cô dâu đều là những người có mặt mũi, Từ Y Khả không biết nhiều người giàu ở Giang Nhạc cho lắm, nhưng cũng làm ở đài truyền hình hơn nửa năm, cũng biết vài người có tên tuổi ở đây, cho nên nhìn thấy hôn lễ như thế không khỏi lưu luyến, xem ra Hàn Việt rất can đảm, như thế mà cũng dám kết hôn!

Hàn Việt chỉ mời một ít đồng nghiệp cùng bạn học cũ, có khá nhiều người quen, cho dù cô cố ý tránh đi người ta vẫn cố gắng đến chào hỏi. Ra về quan tâm thăm thính tình hình gần đây của cô để thỏa mãn tính hiếu kỳ.

Chẳng qua trải qua vài năm, mọi người đều đã trưởng thành, nói chuyện cũng hiểu được hàm súc, mặc kệ trong lòng bọn họ nghĩ thế nào, ít nhất không có nói lại chuyện cũ. Điều này làm cho Từ Y Khả nhẹ nhàng thở ra. Nhưng bên cạnh cô có anh chàng bạn học cũ, có vẻ như không nhìn thấy cô, định đặc nói: “Xem ta tên Hàn Việt kia đã có tính toán trước, đã đá Từ Y Khả từ trước anh ta cưới người phụ nữ hôm nay, nếu không anh ta có phần đầu ba mươi năm cũng không được như ngày hôm nay.!! Nhưng tôi nghe nói Từ Y Khả cũng đang ở bên cạnh một người đàn ông giàu có...” những người bên cạnh đều lộ vẻ mặt xấu hổ, dùng ánh mắt để ngăn lại.

Từ Y Khả chỉ im lặng bỏ đi, để cho người bạn kia nói nốt nửa câu sau, dù sao trong mắt người khác thì Trần Mặc Dương cũng đang bao nuôi cô!

Anh đang đứng cách đó không xa cùng người khác nói chuyện, thái độ cũng không quá nhiệt tình, gật đầu một cái, hoặc là cụng ly rượu, cũng không nói chuyện nhưng cũng không tỏ vẻ quá ngạo mạn. Một số người sinh ra đã là như thế, người anh toát lên một khí chất. Vừa độc đoán, vừa trầm ổn đặt trên người anh ta như thể đương nhiên.

Triệu Vịnh Oái đứng bên cạnh anh ta, hình như bên cạnh có người trêu ghẹo, Triệu Vịnh Oái hờn dỗi dũa máng, ánh mắt nhìn không được liếc về phía Trần Mặc Dương. Cô đứng một góc nhìn bọn họ, trong lòng cảm thấy chua xót.

Hôn lễ vẫn chưa chính thức bắt đầu, cô dựa vào một gốc cây ở sân sau.

Có tiếng giày cao gót đang đến gần, cô vẫn chưa kịp quay đầu, Triệu Vịnh Oái đã đến trước mặt cô.

Triệu Vịnh Oái vốn là người mẫu, mặc áo quần luôn luôn theo mode, hơn nữa hôm nay lại tỉ mỉ chăm chút cho nên lại càng xinh đẹp. Khí thế Từ Y Khả đột nhiên chùn xuống

Triệu Vịnh Oái cầm một ly rượu, lắc lắc nhẹ chiếc ly, nói: “Sao lúc này không qua đó!”

Từ Y Khả cũng không để ý đến cô ấy, vòng qua thân cây muốn đi, Triệu Vịnh Oái bước một bước chặn trước mặt cô: “Chẳng lẽ hôm nay cô còn chưa nhận ra vị trí của mình sao, vì sao anh ta không cùng cô đến? Còn không phải chê cô làm xấu hổ anh ta!”

Từ Y Khả nghe người ta nói chuyện khắc nghiệt cũng chẳng biết phải làm sao, mặt lúc đỏ lúc trắng, nói: “Triệu tiểu thư, tôi không quen biết cô, tôi không cần thiết phải nghe cô nói này nói nọ.”

“Tôi cũng lười nói này nọ với cô, chẳng qua trông cô ngứa mắt, loại phụ nữ như cô, gia cảnh như thế nên muốn dựa vào đàn ông chen vào thế giới thượng lưu, thấy Mẫn Chính Hàn không ổn liền mặt dày mày dạn bám theo Mặc Dương.”

Từ Y Khả cảm thấy máu đang xông lên não, nói: “Còn chưa biết là ai mặt dày mày dạn, ít nhất bây giờ tôi là bạn gái của anh ấy.”

Triệu Vịnh Oái chưa ngoa cười: “Bạn gái! Cô tự giác vàng lên mặt mình đấy ah, nhưng bố mẹ anh ấy đã chọn tôi làm con dâu, trước khi kết hôn anh ta chỉ chơi đùa với mấy người phụ nữ thôi, tôi tất nhiên không sao cả, chẳng qua cô nên phân rõ thân phận của mình, đừng có tâm tư vọng tưởng gì nhiều!”

“Triệu tiểu thư, nếu có một ngày cô có thể mang thiệp cưới cùng anh ta ra đây, tôi chắc chắn sẽ chúc phúc cho cô, nhưng bây giờ cô có nói này nói nọ, tôi cũng chỉ coi cô đang tự mình đa tình mà thôi, ít nhất anh ta cũng đã nói với tôi rằng anh ta sẽ không kết hôn cùng cô!”

Gương mặt diễm lệ của Triệu Vịnh Oái thoáng chốc méo mó lại, quăng ly rượu xuống: “Cô thật sự chưa thấy quan tài chưa đổ lệ... Đúng rồi, vừa rồi tôi vừa nghe một tin đồn không tốt về cô, cô có muốn nghe không?”

Tìm Từ Y Khả đập thình thịch, mặt trắng bệch.

Triệu Vịnh Oái nói tiếp: “Nghe nói trước kia cô từng bị một đám lưu manh... cưỡng dâm.”

Triệu Vịnh Oái cố ý nhấn mạnh hai chữ cuối kia, đi một vòng quanh người Từ Y Khả để quan sát cô “Mười mấy thằng lưu manh, chắc chắn...”

Từ Y Khả run run nói: “Cô câm miệng!” Cô nhớ lại quãng thời gian sống không bằng chết trước kia, tất cả mọi người đều nhìn cô khinh miệt, né tránh cô như thể cô là virus độc hại.”

Triệu Vịnh Oái càng thêm đắc ý: “Cô sao lại không chết đi luôn để tôi khỏi nhìn thấy cô, cô sao còn không biết xấu hổ lại còn đi dụ dỗ đàn ông”

“Tôi bảo cô không được nói nữa!”

“Vì sao không. Phụ nữ như cô xứng đáng bị trừng phạt như thế!”

Đầu Từ Y Khả ong ong vang lên, thời tiết mùa đông khắc nghiệt, nhưng trên trán lại toát mồ hôi, cô cố gắng để bản thân mình bình tĩnh, cô muốn đẩy cô ta ra, đi ra ngoài.

Nhưng là Triệu Vịnh Oái căn bản không cho cô cơ hội, túm lấy cánh tay cô, nói: “Tôi còn chưa nói xong, tôi cảnh cáo cô, anh ta là của tôi, tôi đã thích anh ta nhiều năm như vậy, không cho phép kẻ nào có được anh ta...”

Từ Y Khả hất cánh tay cô ra, Triệu Vịnh Oái mang giày cao gót hơn mười phân, cơ thể mất thăng bằng bị ngã xuống đồng thủy tinh lúc này.

Mọi người không biết chuyện gì xảy ra, chỉ nghe thấy tiếng Triệu Vịnh Oái hét lên, vậy lại nhìn, thấy khuôn mặt của Triệu Vịnh Oái chảy máu.

Từ Y Khả bị dọa hoảng sợ, cô không đẩy Triệu Vịnh Oái, cô nhớ là cô không có làm gì cả, nhưng sao tất cả các ánh mắt trách cứ đều nhìn về cô!

Cô nghe thấy ai đó nói rằng phải báo cảnh sát, đầu óc cô trống rỗng, chỉ biết đứng một chỗ, nhìn cảnh tượng hoảng loạn trước mắt.

Rất nhiều người đều vây lại đây xem, chú rể, cô dâu, còn có Triệu Vịnh Lâm, bọn họ đều đang hỏi sao lại thế này.

Trần Mặc Dương đẩy đám người qua đi vào, Triệu Vịnh Oái khóc hu hu nói: “Đau quá... Là cô ta đẩy tôi, là cô ta đẩy tôi, mặt của tôi, làm sao bây giờ, mai tôi còn phải đi diễn...”

Triệu Vịnh Lâm nói: “Đi, nhanh đến bệnh viện.”

Trần Mặc Dương ôm lấy Triệu Vịnh Oái: “Tôi đưa cô ấy đi bệnh viện, hôn lễ sắp bắt đầu, không cần phải phiền đến cô dâu chú rể.” Triệu Vịnh Lâm đi theo hai người ra ngoài.

Từ Y Khả bây giờ mới phản ứng lại, cô nghe thấy Hàn Việt nói: “Y Khả, em làm sao vậy, làm sao có thể...”

Cô lắc lắc đầu: “Không có việc gì, anh mau đi đi, đừng chậm trễ thời gian hôn lễ”.

Hôn lễ quả thật đã sắp bắt đầu.

Hàn Việt chần chờ nói: “Vậy em cứ vào trong nghỉ ngơi một chút.”

Đám người vây xem giải tán đi, chỉ để lại cô một mình đứng nguyên tại chỗ, cô cứ như vậy bị bỏ mặc, bị anh bỏ mặc trong tình cảnh lúng túng xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Lòng tự tôn của cô bị giẫm đạp

Từ Y Khả không biết mình ra khỏi nơi đó như thế nào, ngồi trên taxi cả đầu đều là hình ảnh Trần Mặc Dương ôm Triệu Vịnh Oái đi ra ngoài. Lòng bàn tay nắm điện thoại đã chảy mồ hôi.

Cô rất muốn được anh gọi điện thoại đến, cô muốn nghe giọng bá đạo của anh nói: sợ cái gì! Không có chuyện gì cả!

Như lần trước mắt cô bị mù tạm thời, cánh tay mạnh mẽ choàng qua cô, cho cô một cảm giác an toàn, quên đi cảm xúc bất an của mình. Nhưng vì sao lần này anh không nhìn cô, không nói với cô một câu!

Về đến nhà người cô vẫn vậy, tâm trạng rối bời, Triệu Vịnh Oái có bị thương nặng không, cô có bị người ta buộc tội cố ý gây thương tích không, ngày mai phải đối mặt với Triệu Vịnh Lâm như thế nào, đối mặt với những người đã có mặt ở đó như thế nào! Cô cảm thấy bất lực, bản thân chả làm gì, nhưng cuối cùng tất cả mọi lỗi lầm đều đổ lên đầu cô.

Mũi chan chát, nước mắt lại rơi không nổi, tay không dám rời điện thoại một giây.

Bên ngoài màu đen dần dần buông xuống, cô vẫn ngồi trên sofa, cuối cùng anh ta cũng đã gọi đến, cô vội vàng đứng dậy.

Anh nói: “Bây giờ hãy đến bệnh viện Tây Kinh.”

Cô cũng không nghĩ nhiều, chạy ra khỏi khu nhà bắt xe đến bệnh viện. Trên tầng hai, anh ta đang đứng đó chờ cô. Anh kéo cô đi đến, nói: “Em cùng anh đi nói xin lỗi!”

Cô dừng lại: “Vì sao, em không có đẩy cô ấy, là chính cô ấy kéo em.”

“Anh biết, em chỉ cần vào nói xin lỗi thì việc này sẽ xong thôi.”

“Em không đi, nếu vừa rồi đổi lại là em bị ngã, đừng nói là mình té bị thương, cho dù là bị cô ta tát vài cái cũng chỉ biết ngậm đắng cho nó trôi đi, kẻo có tiền có địa vị đều rất giỏi hay sao!”

Trần Mặc Dương giận tái mặt nói: “Em bây giờ đừng có ngang bướng.” Anh kéo tay cô không thèm để ý đến tâm trạng cô, nói: “Chỉ một câu xin lỗi thôi mà, em có bao nhiêu mặt mũi mà thấy mất mặt.”

Tìm Từ Y Khả lạnh đi, cô đợi lâu như vậy, đợi một câu an ủi của anh, nhưng anh không phân tốt xấu gì, đã yêu cầu cô cúi đầu trước đối phương. Triệu Vịnh Oái là một công chúa trong lòng bàn tay của người ta, vì nể mặt mũi Triệu Vịnh Oái, cho nên cô xứng đáng bị dẫm nát dưới chân?

Cô lùi lại, dùng hết sức lực cuối cùng gỡ tay anh ra, nói: “Em sẽ không xin lỗi, đây là tôn nghiêm của em, nếu em làm sai, em sẽ xin lỗi, nhưng đó không phải là lỗi của em.”

Trần Mặc Dương không nghĩ rằng cô là một người luôn hiền dịu nghe lời như thế nhưng lúc này đây vẫn kiên trì giữ vững cái nguyên tắc buồn cười kia.

Lúc hai người cãi nhau, giằng co, bọn người Triệu Vịnh Oái từ phòng bệnh hành lang đầu kia đi ra. Cô thấy trên trán Triệu Vịnh Oái trên trán dán một miếng băng gạc hình vuông, cằm và mũi cũng có chút bị thương, trông có chút chật vật, nhưng trên má không có vết thương, có lẽ cũng không đến nỗi nghiêm trọng lắm, chẳng qua lúc ấy cô ta bị chảy máu, nhìn vào có chút ghê gớm.

Một người phụ nữ trung niên dìu Triệu Vịnh Oái, hẳn là mẹ Triệu Vịnh Oái, đi bên cạnh là Triệu Vịnh Lâm cùng một người đàn ông cũng không lớn tuổi hơn Triệu Vịnh Lâm lắm, phía sau còn có bác sĩ y tá.

Nhưng điều thật sự làm Từ Y Khả hoảng hốt là mẹ của Trần Mặc Dương cũng đứng trong đám người kia.

Trần Mặc Dương ở bên tai cô nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, có nghe hay không!”

Bà Triệu ôm vai con gái, đau lòng nói: “Có còn đau không, chảy máu nhiều như vậy, có tắm rửa bao nhiêu cũng không thể nào lấy lại được.”

Triệu Vịnh Oái dậm chân: “Con bây giờ xấu muốn chết, lỡ như để lại sẹo thì làm sao bây giờ, ngày mai con cũng không thể đi diễn.”

Bà Trần nói: “Hãy nghỉ ngơi cho tốt, vết thương trên mặt không thể là chuyện qua loa.” Bà Trần cùng Triệu gia cũng không có thân quen lắm, chẳng qua Triệu gia ở Giang Nhạc coi như là có mặt mũi, bình thường gặp bà Triệu cũng phải khách sáo nói vài câu xã giao. Hôm nay bà đến bệnh viện lấy thuốc cho Trần Chính Quốc, trùng hợp gặp con mình, đi đến lại thấy bộ dạng của Triệu Vịnh Oái, hỏi thăm hai câu. Bà Triệu lời kéo tay bà kể lể, nói là con gái đi dự lễ cưới, không biết như thế nào lại đụng phải một cô gái dữ dằn, lời qua tiếng lại bất hòa, bị cô gái kia lấy thủy tinh đâm vào mặt.

Khi nói chuyện đoàn người đã đi đến trước mặt Từ Y Khả cùng Trần Mặc Dương.

Triệu Vịnh Oái nói đầu tiên: “Cô còn đến đây làm gì, xem mặt tôi đã bị hủy chưa hả?”

Từ Y Khả không nói chuyện, mím miệng, đứng thẳng tắp.

Bà Triệu nói: “Chính cô là người biến Vịnh Oái thành như vậy sao? Trông cô còn trẻ sao lại ác độc như thế, lại có thể lấy thủy tinh rạch mặt người khác, chặc chặc!”

Trần Mặc Dương nói: “Vịnh Oái, xin lỗi, Y Khả cũng không phải cố ý, lúc đó tranh chấp khó có thể tránh khỏi tai nạn ngoài ý muốn.”

Trong nhà Triệu Vịnh Oái là con gái rệu, bà Triệu yêu thương chiều chuộng vô cùng, có đôi khi Triệu Vịnh Oái bị anh hay chị nói hai câu, bà Triệu đã giận đến tối mặt tối mày. Chứ đừng nói hôm nay con gái bị người ta làm thành như vậy, trong lòng rất giận dữ, lại nhìn thấy Trần Mặc Dương bảo vệ Từ Y Khả, lại càng phẫn hận, chẳng qua là bà Trần đang ở đây, cho nên không muốn phát tác hết ra.

Bà Trần nhận ra Từ Y Khả, nói: “Cô không phải là cô gái đến nhà chúng tôi phỏng vấn lần trước đó ư!” Bà Trần quay đầu nói với bà Triệu: “Có thể là hiểu lầm, cô bé này rất hiền lành, có thể là do nhất thời lỡ tay.”

Bà Triệu nói: “Con gái bây giờ nhìn qua đều nho nhã yếu ớt cả, không thể nhìn bề ngoài mà đánh giá được đâu.” Lại quay sang Từ Y Khả nói: “Vịnh Oái nhà chúng tôi có chuyện gì, cô tính làm sao bây giờ? Cố ý đá thương người, đây là tội ngồi tù cô biết không, hôm nay là vì nể mặt Mặc Dương, cô cho là cô đến đây xin lỗi là xong việc thôi sao?”

Từ Y Khả đang cố chịu đựng, lại còn nghe những lời nói khó nghe như thế, cô không thể chịu đựng được nữa

Triệu Vịnh Oái nói: “Sao, ngay cả một câu xin lỗi cũng không có!”

Tay Trần Mặc Dương đặt trên vai Từ Y Khả âm thầm nắm thật chặt, ý bảo cô xin lỗi.

Trên mặt Từ Y Khả trắng bệch, cắn môi, mọi người dường như đều đang chờ câu xin lỗi kia của cô, sau đó kết thúc tốt đẹp để chứng tỏ thân phận cao quý của họ không dễ xem thường.

Lúc nói xong bà từ “Thật xin lỗi”, cô cảm thấy lòng tự tôn của cô đã bị đập vỡ, bị giẫm lên thành tro bụi .

Mọi người đi ra ngoài, bà Trần quay đầu Trần Mặc Dương, nói: “Con ...”

Trần Mặc Dương nói: “Con đưa cô ấy về trước.”

Bà Trần gật đầu, nói: “Xong rồi về nhà , mẹ có chuyện muốn nói với con.”

Từ Y Khả vẫn mơ hồ nghe được tiếng của bà Triệu, bà ta nói với bà Trần: “Là bà không biết đấy thôi, con gái bây giờ không thể không đề phòng, thủ đoạn rất tàn nhẫn, bà bảo Mặc Dương phải cẩn thận , gia đình không gia giáo không được, rỗng sinh rỗng, phượng sinh phượng, con chuột con sẽ đào hang, lời của tôi không hề sai. .”

Trần Mặc Dương ôm cô: “Được rồi, về thôi.”

Cô không nói một lời buông tay anh ra, tự đi xuống lầu.

Trên đường đưa cô về, cô cũng không nói chuyện, mặt nhìn ngoài cửa sổ, Trần Mặc Dương nói: “Đừng tủi thân , mặt cô ấy thành như vậy, em nói câu xin lỗi cũng nên mà .” Quan trọng bà Triệu là một người khó chơi, nếu đợi hôm sau cô tự mình đến, căn bản là lãng phí thời gian, thà trước mặt của anh, cô nói câu xin lỗi, cô ta cũng xấu hổ, sẽ không đi tìm Từ Y Khả tính sổ nữa.

Anh thấy cô không trả lời, giảm tốc độ xe, nghiêng mặt cô qua, anh nghĩ cô sẽ khóc, nước mắt đầy mặt, nhưng không có, cô không khóc, chỉ có một khuôn mặt lãnh đạm.

Anh có chút không quen, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, trong đầu trống rỗng .

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Quen anh em chưa bao giờ cảm thấy vui vẻ

Lúc ấy anh muốn hôn cô, cô tránh đi, mở giây an toàn chuẩn bị xuống xe.

Anh ta khóa cửa xe lại, nói: “Gần đây em càng ngày càng to gan hơn đấy.” Được cung chiều mà sinh kiêu ngạo, xem ra anh đã chiều hư cô

Cô không trả lời anh, giọng bình tĩnh nói: “Mở cửa, em phải đi.” Anh rút một điều thuốc , bật lửa “tách” một tiếng châm điều thuốc, khói thuốc vương vãi khắp nơi trong xe. Trong làn khói anh cao ngạo nói: “OK, nếu em muốn chứng minh mình đặc biệt , anh có thể thỉnh thoảng dung túng cho tính tình của em, nhưng em hãy nhớ kỹ, chỉ là ‘Thỉnh Thoảng’ !”

Không ngờ Từ Y Khả lấy bình nước hoa đặt trên xe đôi về phía cửa kính bên kia, cùng với sự phẫn nộ và mệt mỏi , quát: “Em nói mở cửa, để em xuống xe!”

Lọ nước hoa rơi trúng tấm cửa kính, vang lên một tiếng rơi xuống chân anh. Trong xe bầu không khí bỗng trở nên im lặng đến kì lạ. Anh cúi đầu nhìn lọ dưới chân sau đó quay sang nhìn cô, trên trán đã nổi lên gân xanh. Giây tiếp theo , anh giống như một con báo chồm tới kéo cô dựa vào ghế, lực quá mạnh làm eo cô đau gần chết .

Anh giật mạnh tóc cô, một chân cong quỳ gối giữa hai chân cô, cả thân trên đều đè lên người cô, ép cô nhìn mặt anh, hung dữ nói: “Con mẹ nó, đưa cho cô bậc thang cô cũng không xuống, cho cô chút màu sắc, cô sẽ không biết bản thân mình mấy cân mấy lạng phải không! Quậy cùng tôi, cô có tư cách đó sao!” Vừa rồi dọc đường bộ dạng nửa sống nửa chết đã làm anh nhìn lâu rồi

Tóc dài quấn quanh đầu ngón tay anh, giật mạnh làm da đầu cô đau đớn, nhưng cô không khóc cũng không kêu đau, chỉ ra sức giãy dụa, ảo tưởng dùng sức lực yếu ớt của mình chống lại anh ta. Bộ dạng cô không lên tiếng càng chọc giận anh ta, cô lúc trước rất nghe lời , đều tại anh cung chiều làm hư cô .

Anh càng nghĩ càng bốc hỏa, hận không thể đá cô mấy phát cho hả giận, nhưng vẫn không thể ra tay được

Anh dùng biện pháp khác tra tấn cô, nhìn vào gương mặt kia cười, nhìn vào đôi môi thường làm nũng anh kia, hôn lên, dùng răng cắn, đầu lưỡi liếm, để mở hàm răng cô đang nghiến chặt lại , một tay kéo đầu tóc cô, tay kia xoa bóp trên người cô, xoa nắn kịch liệt , không chút thương tiếc.

Cô bị ép trong không gian chật hẹp, móng tay chà qua mặt anh, cào cấu lung tung, thừa dịp lúc anh lơ lửng, nắm lấy cơ hội cắn vào môi anh, máu chảy xuống,cô cũng ném được mùi máu. Hai người nhìn nhau thở hổn hển, cô ngồi phịch xuống ghế, quần áo trên người bị nhàu nát .

Trần Mặc Dương liếm máu trên môi, về lại ghế ngồi, mở khóa, không kiên nhẫn nói: “Xuống xe, xuống xe!”

Từ Y Khả không hề chần chừ, mở cửa xe cũng không quay đầu lại mau chóng bước đi, cô đi rất nhanh, bóng dáng đã biến mất trong bóng đêm.

Anh trút giận đập lên tay lái, vặn chìa khóa, nhìn thấy trên tay một chùm tóc dài hơi nâu, là tóc của cô. Anh hơi thất thần, tóc cô đã bị anh giật đến thế này, cô đau lắm không, đau như vậy sao vẫn không rên một tiếng.

Anh cảm thấy cô có điều gì đó là lạ, đôi khi những chuyện kinh khủng hơn cô vẫn nhìn, nhưng chuyện nhỏ đêm nay cô lại nháo lên. Anh cảm thấy đầu óc mình cũng hòng rồi, luôn không thể khống chế tâm tình của mình. Cô không phải là đang tủi thân sao, muốn trút giận, nhẫn nhịn để dành cô hai câu thì xong chuyện rồi, sao lại cãi nhau với cô, làm cho cả hai đều không vui vẻ!

Sau đêm đó, cả mấy ngày Từ Y Khả cũng không gặp Trần Mặc Dương, mỗi lời nói nặng nề của anh đêm đó đều khắc sâu trong tim cô. Anh có gọi cho cô hai cuộc, cô không nhận, anh ta cũng chẳng gọi lại. Cô nghĩ cứ để phai nhạt dần như vậy đi, đã biết trước sau gì cũng chấm dứt không phải sao. Cũng chỉ do cô luôn hy vọng quá nhiều, tự cho mình là đứng Con đường này quá gian nan, cảm giác như đang bị tra tấn, cô sợ cảm giác trong nháy mắt ở trên thiên đường, trong nháy mắt bị đẩy xuống địa ngục.

Cô có thể chịu được tính tình bá đạo của anh ta, tự xem mình là trung tâm của anh. Nhưng cô không thể chịu được bản thân ngay cả một chút lòng tự tôn cũng không có. Ngày hôm đấy, lời nói hung hăng của bà Triệu như giáng cho cô một cái tát, làm cho cô tỉnh ra, bước vào thế giới của bọn họ phải trả giá nhiều như thế nào. Nếu cô vẫn còn tỉnh táo thì hãy ra khỏi đi. Mấy ngày nay cô bắt bản thân không được nghĩ nữa, không thêm nhớ đến khuôn mặt của anh ta, không thêm nhớ đến lời nói của anh ta. Mỗi ngày đi làm, đều lặp đi lặp lại những động tác nhàm chán trên máy tính, nhưng cái này ít nhất có thể làm cho cô bình tĩnh lại.

Mã Tuấn vẫn không từ bỏ ý định hẹn cô, cô tự chối để anh hiểu, anh hùng hèn, lý lẽ nói: “Theo đuổi người anh thích là quyền lợi của anh, em không thể cướp đoạt.”

Cô nói: “Tùy anh, trong lòng cự tuyệt anh cũng là quyền lợi của tôi!”

Hôm nay trong lúc cô tìm mấy video quan trọng mới phát hiện quên chúng ở chỗ của Trần Mặc Dương. Cô thầm nghĩ, chúng nằm ở nhà của anh ta, anh ta cũng không thường xuyên đến đó, nhất là ban ngày, anh cơ bản không sẽ xuất hiện ở đó. Cô lại có chìa khóa, muốn đến lấy, và cũng lấy luôn vài thứ lúc trước để ở đó, thuận tiện trả luôn chìa khóa lại.

Sau khi tan sở, ngoài trời mưa rơi tí tách, cô bắt xe đến chỗ anh ta cũng không mất nhiều thời gian, bảo vệ đã gặp qua cô một hai lần, còn nhớ rõ cô, không hề hỏi han để cho cô đi lên.

Cô mở cửa đi vào, đứng ngay cửa không nghe thấy âm thanh gì, quả nhiên anh ta không có nhà, cô yên tâm đi vào lên lầu, vừa mới đi đến góc cầu thang chợt tiếng mở cửa phòng tắm, cô sợ giật mình, nấp vào bên tường.

Triệu Vịnh Oái choàng khăn tắm từ phòng tắm đi ra. Cô biết lúc này tốt nhất là nên bỏ đi, sau này từ nay về sau vứt bỏ mọi thứ có liên quan đến anh ta, nhưng bước chân cô không thể nhấc lên được, cô như bị dính vào góc tường.

Triệu Vịnh Oái từ phòng tắm đi ra, dáng người cô cao gầy, khăn tắm trên người chỉ che được đến hông, lúc đi ra cô cố ý kéo khăn tắm xuống chút vừa đủ lộ ra vòng một đầy đặn. Hoàn toàn có thể tưởng tượng được lúc kéo khăn tắm xuống là một thân thể khiến người ta mê mẩn như thế nào.

Cô hắt vài giọt nước trên vai, cổ tình lộ ra thân hình quyến rũ, cô ở giới người mẫu đã hai ba năm, giờ phút này cô đem hình ảnh trước ống kính áp dụng với người đàn ông trước mặt.

Thái độ cảm dỗ lộ liễu, nếu định lực của người đàn ông thiếu kiên định liền sẽ mắc bẫy.

Trần Mặc Dương ngồi trên sofa, không cười không giận, nhìn cô.

Triệu Vịnh Oái nói: “Em tắm xong rồi.”

Trần Mặc Dương nói: “Vậy cô có thể đi rồi.”

“Nhưng quần áo vẫn chưa có khô.”

“Tôi cũng không ngại nếu cô cứ như vậy đi ra ngoài.”

Cô nói: “Em làm sao có thể như vậy từ nhà anh đi ra, nhờ bị người ta thấy, chỉ sợ anh phải chịu trách nhiệm đấy, Mặc Dương.”

Trần Mặc Dương nói: “Phụ nữ khóa thân theo tôi lên giường nhiều lắm, bằng không cô thử cởi sạch nằm trên giường tôi, tôi sẽ gọi mẹ cô đến đây có bắt tôi phải chịu trách nhiệm hay không!”

Triệu Vịnh Oái cắn môi, không cam lòng nói: “Anh có biết em thích anh không!”

“Thế thì sao?”

“Anh trước kia rõ ràng cũng thích em, anh có nhớ lúc ở Mỹ, cứ mỗi tối thứ tư đều đến quán bar Timesteal, bởi vì anh biết em sẽ vào đó, cho nên anh muốn bảo vệ em, lúc đúng thời điểm sẽ thay em chén rượu, còn có... Tóm lại mỗi lần em cần giúp đỡ anh đều ở bên cạnh em, luôn âm thầm bảo vệ em,

em biết...”

Trần Mặc Dương cười nhạo: “Vậy ư? Thì ra tôi đối với cô vẫn còn si tình quá.” Anh đặt ly rượu xuống đi qua: “Vì vậy, hôm nay đến đây khơi dậy kí ức của tôi?”

Triệu Vịnh Oái vẫn kiên trì nói: “Anh vẫn thích em, chẳng qua anh đang bị người phụ nữ kia mê hoặc, em không biết cô ta dùng thủ đoạn gì, nhưng cuối cùng anh cũng sẽ phát hiện ra chỉ có em là hợp với anh nhất thôi.”

Trần Mặc Dương nói: “Được rồi, Triệu Vịnh Oái, đừng ở đây đi, không cần ở trong này lãng phí sự kiên nhẫn của tôi.”

Triệu Vịnh Oái tức giận trừng mắt: “Cô ta có cái gì tốt, chỉ biết đùa giỡn tình cảm người khác, anh cũng thấy rồi đấy, cô ta hôm đó đã biến mặt em thành thế này, nếu không nể mặt mũi anh, em đã sớm cho cô ta đi tù!”

Trần Mặc Dương nở nụ cười, quay lại ngồi trên sofa: “Không cần nể mặt mũi tôi, cô bây giờ cũng có thể đi tố cáo, Trần Mặc Dương tôi đây nếu ngay cả người phụ nữ của mình cũng bảo vệ không được thì sao ở thành phố Giang Nhạc này lẫn lộn!”

Tay Triệu Vịnh Oái giật mạnh tấm khăn, kéo ra.

Cô trần truồng từng bước từng bước đi qua, nói: “Anh nhìn em đi, em có chỗ nào không tốt, anh vì sao không cần em, em xinh đẹp hơn cô ta, gia cảnh tốt hơn cô ta, thậm chí còn sạch sẽ hơn cô ta, anh có lẽ không biết, cô ta bị một đám lưu manh cưỡng hiếp...”

Anh bỗng nhiên đứng lên, bình tĩnh nhìn cô ta, trong mắt Triệu Vịnh Oái hiện lên vẻ tươi cười. Cô biết mà, không có người đàn ông nào có thể kiềm chế được trước sự quyến rũ của cô.

Trần Mặc Dương nắm lấy tay cô kéo đến trước mặt, tuy rằng bị đâm trúng nút áo của anh đau điếng, nhưng vẫn rất đắc ý, một bàn tay đặt lên ngực cời cúc áo anh. Anh giữ tay cô lại, ánh mắt làm cho người ta sợ hãi, hỏi cô: “Ai nói với cô?”

Cô ta nghĩ rằng anh đang không tin, nói: “Thật mà, em không gạt anh, chính con gái bà chủ cho thuê nhà nhìn thấy cô ta quần áo xộc xệch chạy về, sau lại có một người ở gần trường học nhìn thấy cô ta hôm đó bị một đám côn đồ...”

“Cô ngày hôm đó nói với cô ấy chuyện này?”

Ánh mắt sắc bén của anh dọa cô sợ, nói: “Em...”

Trần Mặc Dương đẩy cô ta ra, Triệu Vịnh Oái đứng không vững, té ngã trên đất, ngây ngốc thất thần, anh ta không phải vừa mới có cảm giác đó sao, vừa rồi còn nhẹ nhàng lưu luyến mà?

Trần Mặc Dương nói: “Đi khỏi ngay lập tức, về sau đừng để tôi nghe thấy những chuyện như vậy nữa, tôi mặc kệ cô là phụ nữ, chọc giận tôi, kết cục đều như nhau!”

Anh chuẩn bị đi xuống lầu, lại quay lại nói: “Lúc tôi quay lại cô phải biến mất.”

Triệu Vịnh Oái nằm trên mặt đất, vừa chật vật vừa thẹn hét lên: “Trần Mặc Dương!”

Trần Mặc Dương dừng lại, nhưng không phải vì Triệu Vịnh Oái ở sau lưng, mà là Từ Y Khả trước mắt.

Nhìn thấy người mấy ngày không gặp đột nhiên xuất hiện trước mặt anh ta, anh có chút bất ngờ, nhưng không có biểu hiện ra ngoài, nói: “Đến lâu chưa?”

Cô trả lời: “Em đến lấy vài thứ.”

Triệu Vịnh Oái thấy Trần Mặc Dương dừng lại, còn tưởng anh ta đã hồi tâm chuyển ý, mừng thầm đứng lên lại thấy Từ Y Khả, nhất thời vừa thẹn vừa giận, nói: “Cô đến đây làm gì?”

Trần Mặc Dương xuống lầu, lấy quần áo từ trong máy giặt, không quan tâm đã khô chưa, ném cho Triệu Vịnh Oái: “Đi ra ngoài cho tôi.”

Triệu Vịnh Oái còn muốn nói cái gì đó, mặt Trần Mặc Dương lạnh lại: “Ngay lập tức!”

Triệu Vịnh Oái mặc quần áo vào, vẫn vương vấn không cam lòng nói: “Em lại sẽ đến.”

Cửa đóng lại, trong phòng lặng im, anh đi qua cô, nói: “Đến lấy cái gì?”

Cô nhìn lên lầu, nói: “Một ít đồ, Em tự tìm là được.”

Anh ta không đi theo sau.

Từ Y Khả tìm thấy ổ cứng rất nhanh, thu dọn vài thứ đồ xong đi xuống. Đi đến trước mặt anh ta trả lại chìa khóa, nói: “Trả lại cho anh, từ nay tôi sẽ không đến đây nữa.”

Mặt anh không thay đổi nhìn cô, cuối cùng cũng cầm lấy chìa khóa trong tay cô, nhìn cô đi.

Lúc cô chạm vào nắm cửa, anh đi về phía trước chặn lại, đóng cửa lại, nói: “Cứ như vậy đi thôi sao?”

“Nếu không còn sao nữa?”

Tay anh vuốt ve hai má cô, vẫn trắng mịn như vậy.

Anh nhẹ giọng, nói: “Được rồi, anh thừa nhận lần này em rất can đảm, đừng giận dỗi nữa được không, đã nhiều ngày rồi mà .” Anh ôm cô vào lòng: “Em không có nhớ anh sao?”

Cô không cự tuyệt cũng không thuận theo, chỉ đứng như vậy, gần từng chữ: “Em không có giận dỗi, mấy ngày nay em đã nghĩ thông suốt rất nhiều điều, chúng ta chấm dứt đi.”

Anh buông cô ra, lưng dựa vào cửa, nghịch nghịch mái tóc cô, nói: “Vậy ư, nói anh nghe một chút.”

Cô nói: “Em không muốn tiếp tục như thế này, mỗi ngày đều nghĩ khi nào anh sẽ cảm thấy chán em, em muốn một người đàn ông khi em cần anh ta sẽ ở bên cạnh em. Anh biết em cần cái gì nhưng anh không thể cho em. Anh muốn em trong mối quan hệ này luôn ở đây, anh thích thì đến không thích thì đi.

Em vốn không nên bắt đầu với anh, tất cả mọi người đã nhìn thấy kết quả , chỉ có em là không cam lòng, ảo tưởng. Đường em chọn, đi nhằm phải trả một cái giá rất đắt. Em nhận ra , sẽ không sao cả , chẳng qua sau này sẽ không tiếp tục được nữa, em sẽ trở lại thế giới của mình, có thể tìm một mối tình thích hợp với mình, không cần lo lắng ánh mắt của người khác, có lẽ Triệu Vịnh Oái mới là người thích hợp với anh!”

Lông mày anh đã cau lại nói: “Sao em lại lỗi người không liên quan Triệu Vịnh Oái để giận dỗi anh?” Trải qua chuyện hôm trước, anh luôn nói với bản thân phải kiềm chế, đồ ngon đồ ngọt là tốt nhất, đồ xong là thôi.

Từ Y Khả lắc đầu: “Anh thật sự không hiểu, căn bản không phải là vấn đề Triệu Vịnh Oái, mà là anh vẫn không muốn có mối quan hệ nghiêm túc cùng em, anh không xem em là bạn gái của anh, anh chỉ coi em như những người phụ nữ trước đây của anh, lúc muốn thì để lại bên cạnh anh, không muốn thì để ở ngoài. Em muốn một danh phận, mà cái này trong mắt anh lại rất buồn cười xem em không biết lượng sức , mà lòng tự trọng của em không cho phép em tiếp tục làm như vậy được nữa.”

Anh đã bắt đầu tức giận: “Lòng tự trọng của em, tự trọng, lòng tự trọng của em cho em nhiều điều tuyệt vời vậy sao!”

“Ở bên cạnh anh em không cảm thấy vui vẻ , chúng ta hãy chia tay trong êm đẹp đi.”

“Anh không mang lại cho em vui vẻ sao?”

Cô nói: “Ở bên anh, em chưa bao giờ thấy vui vẻ.”

Những lời này đã thật sự làm cho anh nổi điên, những ngón tay của anh nắm chặt lại kêu “khanh khách”.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Anh chưa từng mang lại cho em vui vẻ!

Anh ta nói: “Em lặp lại lần nữa xem!”

“Em nói, ở bên cạnh anh em chưa bao giờ cảm thấy vui vẻ, chưa bao giờ!”

Anh ta cười cười, gạt đầu, nụ cười ấy ngay lập tức biến mất. Toàn thân anh đề cô lên cánh cửa, tay giữ chặt cô trên cánh cửa, ngón tay vuốt mặt cô, nói: “Thì ra là như vậy, xem ra là lỗi của tôi.” Cô biết chỉ cần anh ta có giọng điệu này, sau đó sẽ bắt đầu phát điên. Cô không có gốc ở lại đây để anh ta trút giận. Thật ra đặt tay lên ngực tự hỏi, lúc bên cạnh anh không phải là không vui vẻ. chỉ là vui vẻ chưa được bao lâu thì đau khổ đang đợi cô. Quen anh, tựa như đi trên đám mây, người lâng lâng , nhưng lại không biết chỉ cần một khoảnh khắc thôi có thể từ trên cao rơi xuống, vừa vui vẻ, vừa đau khổ vừa lo lắng. Cô chỉ là một người phụ nữ bình thường, muốn bước từng bước trong khu vực an toàn.

Cô kéo cửa, muốn chạy. Nhưng hai tay anh ta đều đặt trên cửa, cô kéo không ra.

Cô nói: “Rốt cục anh muốn thế nào?”

Môi anh dán sát vào tai cô, hơi nóng phả vào tai cô, anh ta nói: “Bây giờ tôi sẽ khiến cô vui vẻ! Dục tiên dục tử hạnh phúc!” Phần dưới cơ thể của anh

ưỡn lên người cô, để cho cô biết được ý đồ của anh ta.

Từ Y Khả đẩy anh ta ra, qua khe răng răn từng chữ: “đồ biến thái!”

Cơ thể cao lớn của anh đè nặng lên cơ thể cô, không chút khe hở. Sau lưng cô là cánh cửa rộng vững chắc càng làm cho anh ta dễ dàng thực hiện những động tác tiếp theo.

Hôm nay cô mặc quần bò bó sát, cởi ra bất tiện, anh bắt đầu vạy vò thân trên của cô.

“Trần Mặc Dương anh thả ra!” Cô vừa tức giận vừa lo lắng, sao người đàn ông này có thể kinh khủng như thế.

Cô mặc áo len rộng thùng thình, anh giữ tay cô, dễ dàng kéo áo lên, áo len trượt lên đầu cô rồi cởi ra.

Cô vừa vội vàng chống giữ tay anh ta, vừa vội vàng che cánh xuân của mình bị lộ ra ngoài.

Sự chênh lệch sức lực của nam nữ vốn xa vời, huống gì bây giờ nằm trong tay anh ta, một bàn tay anh ta chỉ cần dùng một phần ba sức là có thể ném cô xuống đất, tất cả những điều cô cố gắng chống cự lại chỉ là phí công.

Cô cúi đầu muốn cắn tay anh, lần này anh không có kéo tóc cô mà giữ lấy đằng sau cổ cô ép mặt cô ngẩng lên.

Từ phần eo của hai người trở xuống dán lấy nhau chặt chẽ.

Anh hơi lùi ra một chút, một bàn tay sờ soạng xuống dưới, cởi quần lót của cả hai.

Cô bắt đầu cảm thấy sợ, có dự cảm tiếp theo anh ta sẽ dùng một phương thức thô bạo nào đó lên người cô, nhưng cô không thể làm gì cả, hôm nay cô chính là tự chui đầu vào rọ.

Cô hét lên: “Thả ra... anh chỉ biết ý mạnh, Khốn nạn...”

Anh hừ lạnh: “Thì ra trước kia tôi đều ý mạnh, bây giờ tôi cho cô xem không cần cậy mạnh sẽ thành cái dạng như thế nào!” Dứt lời anh đã đi vào cơ thể cô, không có chút tạm dừng hay do dự.

Đau! Tất cả đều đau! Tiếng hét của cô bị nghẹn lại ở cổ, không hét lên được.

Không muốn khóc, nhưng nước mắt vẫn sâu thành chuỗi rơi xuống, giờ khắc này cô thật sự hối hận, hối hận đã gặp người đàn ông này! Hối hận vì bản thân ngây thơ tự cho mình là đúng.

Anh xem cô như đồ chơi, cô lại xem mối quan hệ này là tình yêu, đáng thương buồn cười đến cỡ nào!

Trần Mặc Dương thờ dài thoải mái, mấy ngày nay anh rất nhớ cô, anh có thể khắc chế trong lòng không thêm nghĩ đến cô nữa, nhưng cơ thể thật sự rất khát vọng cô. Chỉ có cô mới có thể khiến cho tinh thần và thể xác anh đều cảm thấy thỏa mãn.

Trên trán anh đã đổ mồ hôi, thấy cô gian nan chật vật anh lại càng thêm kích thích. Anh rút ra, rồi lại dùng sức đi vào.

Mỗi lần cô đều cảm thấy như bị con dao bén nhọn hung hăng đâm vào, xé rách đau đớn làm cho khuôn mặt cô bắt đầu vằn vẹo, cắn chặt môi, không cho bản thân nhúc nhích lên thành tiếng. Cô đã không còn giãy dụa, mặc anh ta phát tiết như con dã thú. Hai thân dưới đứng hơi chéo nhau, anh một bên mồ hôi như mưa rơi xuống, một bên nói bên tai cô: “Như vậy thế nào? Vui vẻ không! Hết lên đi, la lên đi!”

Lời nói anh cùng với tiếp tấu, mỗi lần vào đều sắc bén thẳng tiến.

Đồ phụ nữ không biết tốt xấu, không dạy cho cô bài học, cô sẽ không biết cái gì gọi là cậy mạnh, cái gì mới đau thật sự.

Mặt cô xám như tro tàn, chỉ có một đôi mắt tràn đầy nước mắt thật to, lưng trần theo động tác của anh chà xát trên cánh cửa lạnh như băng, đau đớn vô cùng. Trên mặt anh ảm đạm và méo mó, giống hình xăm trên người anh ta, hung mãnh mà dữ tợn.

Thật lâu sau, anh thả cô ra, không còn thân thể anh giữ lại, cô xụi lơ cơ thể trượt từ trên cửa xuống, cô nghĩ rằng như vậy là đã xong, nhưng sự thật chứng minh cô vẫn quá ngây thơ rồi.

Anh đi đến quỳ gối xuống, đặt thân thể của cô thẳng lại, lật người cô lại, ép mặt cô hướng xuống sàn nhà.

Cô không giống lúc này mặc anh ta gặt gao chơi đùa, trên sàn nhà rộng rãi cô dễ dàng phản kháng.

Cô giống như một khối băng trên sàn nhà trơn, có đôi khi đầu bị đụng vào một góc, cô cũng chỉ kêu lên một tiếng, tay quơ lung tung. Cô giống như một con vật nhỏ bị sập bẫy, biết rõ s không còn hy vọng sống, nhưng trước khi chết vẫn đập phình phịch vài cái. Bóng dáng của anh như bóng với hình, nói cái gì đều không buông tha cô. Kéo hai tay cô ra sau lưng, để cô thấy một loại tư thế nhục nhã đối mặt anh ta, còn lại vẫn cho anh ta thực hiện, anh ở trên lưng cô đập phập phồng, “ồ, ồ” thở dốc, hơi thở nặng nề nói: Tôi làm cho cô vui vẻ! Tôi làm cho cô vui vẻ!

Một nỗi thất vọng tràn vào tim cô, cô hận anh ta sao không chết, ngay lập tức chết!

Cô hét lên thành tiếng: ” Trần Mặc Dương, tôi hận anh...”

Không biết là do phần nộ hay bị dục vọng dày vò, gân xanh trên trán anh hiện lên, anh ta nói: “Cô nghĩ rằng tôi quan tâm ư? Cô có biết bây giờ cô càng ngày càng làm cho tôi chán ghét , nhưng một vài thứ bảo tôi phải làm chuyện tình chán ghét này.”

Cô cái gì cũng không thể làm được, hai tay bị anh ta giữ, cơ thể bị hấn đè nặng, chỉ có đầu có thể tự do chuyển động, cô đã buộc bản thân phải lý trí không thể làm thương bản thân, cái trán đập xuống sàn nhà: “Anh chết đi... Đi chết đi...”

Cô cũng không biết anh ta hành hạ cô trong bao lâu, cô hòng cô bởi vì quá mẫn trở nên khô cạn và khàn khàn, thế giới hỗn loạn cũng dần dần yên tĩnh trở lại, anh từ trên người cô đứng lên, rút tờ giấy qua loa lau sạch một chút rồi mặc quần vào.

Anh ta tàn nhẫn nói: “Nhận rõ một chút sự thật đi, từ lúc bắt đầu cho đến lúc chấm dứt không phải do cô quyết định, cô thật sự không là cái gì cả!”

Anh gài thắt lưng xong bước đi .

Từ Y Khả giống con búp bê vải không chút sức lực nằm bẹp dưới sàn, nước mắt theo thái dương chảy xuống sàn, cô tựa như chết nằm không nhúc nhích.

Đi từng bước đến bây giờ , cô là một vai diễn trong vở kịch, nhạc hết người tan mới biết được mình là một vai diễn chật vật khổ sở đến nhường nào. Chỉ có mình cô nghiêm túc, cuối cùng quyền kết thúc cũng nằm trong tay anh ta. Cô là một con hề, giá trị tồn tại để đi làm hài lòng người khác.

Trong phòng riêng ở Thiên Tinh, Trần Mặc Dương bình tĩnh uống rượu, uống hết ly này qua ly khác, anh rất khó chịu. Vừa rồi tuy rằng cô luôn phản kháng, anh đều chỉ là vì trừng phạt cô, nhưng không thể phủ nhận bản thân anh cảm thấy rất khoái cảm . Nhưng vừa đi ra cửa, anh đột nhiên cảm thấy khó chịu , không biết có vấn đề gì cứ đứng ngồi không yên.

Giang Văn Thao nói: “Sao trông cậu tâm trạng không thoải mái thế.” Anh ta đẩy một cô gái bên cạnh, nói: “Đi qua giúp Trần tổng dập tắt lửa.”

Đó là một cô gái vừa đến, tuy rằng đã trang điểm, nhưng vẫn rất ngây ngô. Cô vẫn an phận ngồi ở đó, bị Giang Văn Thao đẩy như vậy, vẻ mặt lo lắng không biết làm sao bây giờ.

Giang Văn Thao nói: “Dương Tử, bộ dáng hung thần ác quỷ của cậu làm người ta sợ tới mức mặt cũng chả còn chút máu.”

Trần Mặc Dương vốn chính là ở uống rượu để giải sầu, nghe vậy ngẩng đầu, quả thật chân tay cô gái kia luống cuống.

Trần Mặc Dương nhìn cô: “Lại đây!”

Cô gái kia sợ nuốt nước miếng, đi qua ngồi xuống bên cạnh anh ta, tay anh ta nâng cằm cô lên, phát hiện mặt mày cô có vài phần giống Từ Y Khả, anh ta tâm trạng vốn không tốt giận dữ đứng dậy, nói: “Cô bình thường cũng dùng bộ dạng khóc tang này để tiếp khách hả!”

Phụ nữ ở đây không phải là hấp dẫn thì là quyến rũ, được huấn luyện bài bản, cô dám đưa cái bộ mặt phiến não kia ra!

Anh ta đẩy cô gái kia lên sô pha, phun ra một chữ, ra lệnh nói: “Thoát!”

Cô gái trên sô pha kia lạnh run, cô đã sớm nghe nói qua Trần Mặc Dương tàn nhẫn, mẹ Tang người mang cô đến đây cũng đã nói cho cô. Nhưng trước mặt nhiều người như vậy còi sạch hết cô làm không được.

Khuôn mặt thanh tú quyến rũ của Y Khả hiện chồng lên khuôn mặt trước mắt, anh như sắp nổ tung , nói: “Cô nghĩ rằng cô vào thánh nữ viện đấy hả? Bộ dạng này phục tôi! Đã đi bán thân còn bày đặt tự tôn?” Một chữ, làm! Chết tiệt, thật giống người phụ nữ kia, đều là không biết tốt xấu gì cả.

Máu dồn lên não, anh kéo đầu cô: “Thoát hay không!” Thấy cô lắc đầu, hai tay hung hăng tát xuống, khuôn mặt cô gái kia liền bị biến dạng, khóe miệng chảy chút máu. Anh ra tay hơi nặng, xem người phía trước như Từ Y Khả đánh đập lên, cho hả giận nói: “Con mẹ nó, nuôi cô để cô phản tôi hả! ăn gan hùm mật báo rồi hả!”

Hai cô gái còn lại nhìn mặt nhau, Giang Văn Thao chịu không được nữa, đi qua kéo anh ta: “Được rồi, Dương Tử, đừng nghiêm trọng quá, sẽ lớn chuyện!”

Cô gái kia thê thảm lùi về phía sau sô pha, Giang Văn Thao nhìn nhưng lại cảm thấy đáng thương, nếu không vì câu nói đùa của mình lúc nãy, cũng không đến mức...

Mẹ Tang liền lên, nói: “Trần tổng, thật xin lỗi, tôi dẫn cô ấy xuống.”

Trần Mặc Dương nói: “Lần sau đừng để cho tôi thấy một hai người không nghe lời như vậy nữa, ngay cả cô tôi cũng không nể, đã đến đây, đừng giả vờ trình triết với thánh nữ!”

Mẹ Tang bị dọa mặt trắng bệch, liên tục gật đầu, mang cô gái bị thương kia ra ngoài.

Trần Mặc Dương vung tay lên, nói với mấy cô gái còn lại: “Toàn bộ cút xuống đi!”

Giang Văn Thao cụng vào ly rượu Trần Mặc Dương, nói: “Có vẻ như không phải nổi giận tầm thường, bình thường cũng không thấy cậu đánh phụ nữ, sao lại đến nổi ra tay như thế!”

Trần Mặc Dương buồn không hé răng, uống một ngụm, nói: “Uống rượu đi uống rượu, nói nhiều như vậy cũng vô nghĩa.”

Giang Văn Thao nhún nhún vai, không nghĩ đến nữa, nói: “Tên Chính Hàn kia không nói một tiếng đã chạy ra nước ngoài, cậu thì ở đây dờ dờ ương ương thất thường, bây giờ thật sự là quá nhàm chán.”

Trần Mặc Dương nói: “thế cậu không tạm bợ qua ngày à.”

Đúng vậy, càng ngày càng nhàm chán, anh vừa cảm thấy có một chút ý nghĩa của cuộc sống, Từ Y Khả, người phụ nữ kia như con bướm thiêu thân không để anh yên ổn.

Ở trong phòng hai người đàn ông uống hết mấy bình rượu, cũng chả có gì khác biệt lắm.

Trần Mặc Dương đứng lên, lau mặt, nói: “Tớ đi đây.”

Giang Văn Thao nói: “Gấp cái gì, uống thêm ít nữa.”

Trần Mặc Dương lắc đầu: “Không được, phải về.”

”Về? có con nhóc nào đang đợi cậu ư!”

Bọn họ đều là qua đêm nay sẽ không biết phụ nữ nào trên giường vào đêm mai, còn nói chuyện về nhà?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Thế nhưng trong lòng vẫn còn một ý nghĩ buồn cười ấy tồn tại

Mở cửa ra, Trần Mặc Dương không đi vào ngay. Căn phòng tối tăm, yên lặng không một tiếng động.

Anh đứng ngay cửa, mắt bắt đầu thích ứng với bóng tối, nhờ vào ánh sáng của ánh trăng nhìn quanh một vòng, một trận kịch liệt trên sàn nhà lúc chiều bây giờ đã trống trơn.

Anh cũng không bật đèn, theo ánh trăng rọi đi lên lầu, phòng ngủ, phòng tắm, ban công, tất cả đều mở ra, anh thậm chí không rõ bản thân đang tìm cái gì, chờ mong cái gì.

Tất cả đều không có, tất cả mọi nơi đều không có bóng dáng cô.

Lúc anh bừng tỉnh lại mới cảm thấy hành động của mình buồn cười biết bao, anh đang phát điên cái gì đây, trong lòng thế nhưng vẫn còn một ý nghĩ buồn cười ấy tồn tại, nghĩ rằng cô vẫn còn ở đây.

Anh nghĩ hôm nay mình uống nhiều quá rồi, say quá rồi.

Giang Văn Thao hỏi, ai đang đợi anh? Trong đầu anh hiện lên khuôn mặt cô, bộ dạng cô nằm quặp trên sàn nhà, biết rõ cô ấy không muốn ở lại chỗ này, nhưng vì sao đã say đến choáng váng vẫn phải một mực về nhà? Anh rốt cục đang làm cái gì đây?

Trong bóng đêm, Trần Mặc Dương ngồi sụp trên sofa. Anh thừa nhận anh tức giận, anh nổi giận là vì biết những lời cô nói đều là thật sự. Anh không hề nghĩ sẽ chịu trách nhiệm với cô, càng không nghĩ đến tiến tới hôn nhân, nhưng anh muốn cô, lúc anh vẫn chưa muốn kết thúc cô không có quyền lắt đầu. Nhưng cô sao có thể nói ở bên cạnh anh không vui vẻ? Anh đã chiều chuộng cô như vậy, có bao giờ anh lại nhẫn nại với một người phụ nữ như thế? Lời ngon tiếng ngọt đổ dành, nhu tình mật ý, kết quả cô lại còn không hài lòng. Cái này không được, cái kia không được, lúc nào cũng làm anh phát cáu!

Anh thật rất tức giận, vì sao cô không giống với những người phụ nữ trước đó, muốn đến với nhau thì đến bên nhau, không đòi hỏi danh phận, càng không dám bàn về tương lai. Nếu cô muốn nhà, xe, trang sức, tiền, anh đều có thể đáp ứng, nhưng sao nào cô như bị chuột rút, cố tình đòi hỏi những thứ hư ảo gì đấy.

Tất cả vốn rất tốt đẹp , đều tại cô ép buộc, đều tại cô tự cho là lòng tự tôn của mình đáng quý. Nói đến đây, có lẽ cô cho là anh quá cứng chiều cô, trước đây, làm gì có người phụ nữ nào dám nói cái gì là tự tôn, tự trọng cơ chứ trước mặt anh cơ chứ. Anh quyết định, lần này sẽ không nhượng bộ tính tình của cô nữa, muốn đi là đi, vậy đi đi!

Anh đứng lên, cởi áo somi, quần dài đi đến phòng tắm, cùng lắm cũng chỉ là một người phụ nữ mà thôi! Kiểu như vậy anh không thiếu, cô có gì tốt mà còn làm bộ làm tịch . Anh không tin, bản thân không có cô thì sẽ không thể?

Ngày hôm sau, lúc tỉnh lại đầu đau nhói vì say rượu, theo thói quen quay người qua ôm, nhưng cũng chỉ ôm được một lớp không khí lạnh như băng. Mờ mắt ra, phía bên kia chiếc gối trống không. Anh giật mình, ném chiếc gối xuống đất, trước đây cô ở lại qua đêm ở đây rất ít, lúc tỉnh dậy cũng thường xuyên chỉ có mình anh nằm trên giường lớn, chưa bao giờ cảm thấy có cái gì không thích hợp, nhưng bây giờ lại cảm thấy khó chịu, có một cái gì đó nghẹn ở ngực.

Anh vò tóc đi rửa mặt, sẵn sàng tiếp tục hưởng thụ cuộc sống đầy màu sắc trước mặt.

Trong phòng tắm hiện lên khuôn mặt nhợt nhạt của cô trên gương, cục sưng trên trán kia vẫn chưa xẹp xuống, thậm chí còn lớn lên, thật ra áo ngủ của cô có thể che kín được dấu vết to nhỏ trên làn da trắng của cô, nhắc nhở cô màn bị sỉ nhục ngày hôm qua.

Chưa bao giờ dám làm nũng với mẹ, tối hôm qua về nhà nhìn thấy mẹ đang nấu cơm, nhin không được òa vào lòng mẹ khóc rống lên. Bà Từ sợ đến mức quên tắt cả bếp gaz, luôn miệng hỏi, làm sao vậy. Cô ôm mẹ đến bị thương: “Mẹ, con đau quá, con bị ngã, đau quá.”

Bài học này lớn quá, cô phải trả giá quá khủng khiếp, cô càng không biết bị ngã ở chỗ nào để đứng lên.

Bà Từ vừa đau lòng vừa buồn cười, nói: “Con lớn như vậy , đi đường cũng bị ngã, ngay cả đứa bé ba tuổi cũng không như con.” Nói xong đi lấy dầu xoa trán cho cô.

Cô nghĩ cô ngay cả đứa bé ba tuổi cũng không giống, đứa bé nhìn thấy trên đường có chướng ngại vật còn biết vòng đi, cô lại ngu ngốc đi thẳng đến, ngã bị thương cũng đáng thôi.

Giọng mẹ bên ngoài truyền đến, Từ Y Khả thu hồi suy nghĩ đi ra ngoài.

Ông Từ luôn thương con gái, thấy cô không có tinh thần, đau lòng nói: “Sắc mặt sao không tốt như vậy” Lại nói với bà Từ: “Bà đi nấu cái gì hầm bổ cho con nó đi.”

Thấy người nhà quan tâm, cô lại càng muốn khóc, bất cứ lúc nào, gia đình đều là nơi nương tựa tốt nhất.

Bố mẹ thương cô như vậy, cô sao có thể để người đàn ông kia tổn thương bản thân mình chứ.

Mặt cô cọ cọ vào lòng bố, trong lòng có chút chua xót, nói: “Bố, bố đã già đi, con sẽ không bao giờ để bố lo lắng nữa, con muốn hiếu thuận với bố, kiếm tiền nuôi bố và mẹ, không để bố mẹ phải bôn ba vất vả như vậy nữa.”

Từ Y Trạch đứng một bên cười nhạo: “Chị , chị sao? Người lớn như vậy rồi mà vừa ngã chút đã khóc! Vẫn nên trông cậy vào em đây.”

Bà Từ nói: “Con cũng biết bố con già rồi ư, con đang ở độ tuổi kết hôn , tìm một nơi nương tựa tốt, Mã Tuấn mấy ngày nay không phải hẹn con à, con...”

Từ Y Khả nhíu mày: “Mẹ, mẹ có thể đừng nhắc đến anh ta không, con không thích anh ta.”

Cô bây giờ làm gì có tâm trạng mà nghĩ đến Mã Tuấn hay Mã Tiết gì .

“Con còn chưa ở bên cạnh anh ta, làm sao biết thích hay là không thích...”

Ông Từ thấy miệng con gái mở lên, chặn lại nói: “Từ từ sẽ đến, từ từ sẽ đến, không vội, ở nhà thêm hai năm, sao bố có thể bỏ rơi con gái bố, nhanh như vậy đã tổng ra ngoài.”

Bà Từ trợn trắng mắt, chịu không nổi đôi bố và con gái “Tình thâm như biển” này.

Đau khổ, nhưng vẫn phải làm việc. Đoạn phim phát sóng vào tuần sau chỉ mới làm được một nửa, lúc cô tan ca thu dọn cuộn băng phải sửa lại chuẩn bị buổi tối về nhà tặng ca hoàn thành.

Không ngờ, đạo diễn Phùng gọi cô lại, nói: “Y Khả, cô đợi chút.”

Đạo diễn Phùng vuốt gáy nói: “Cái kia... đài phát thanh và truyền hình hôm nay mời một vài nhà lãnh đạo đi giải trí, cô cũng đi đi!”

Từ Y Khả kỳ lạ nói: “Tôi? Vì sao?”

Đạo diễn Phùng nói: “Người càng đông càng náo nhiệt, bằng không không khí rất ảm đạm.”

Từ Y Khả nói: “Còn có ai đi nữa?”

“Tôi và MC Triệu.”

Đạo diễn Phùng cũng thật hao tâm tổn trí, mấy giám đốc đài đã lên tiếng mở miệng, yêu cầu các cô gái trẻ tuổi. Ăn bữa cơm khó tránh khỏi động chạm tay chân. Anh ta tuy rằng rất xấu hổ, lại cũng không thể đắc tội với họ được.

Lo lắng một chút, thế lực Triệu gia ở đây thế nào, người bình thường không dám động vào Triệu Vĩnh Lâm, mà quan hệ Từ Y Khả và Trần Mặc Dương cũng không phải là tệ, đến lúc đó anh ta chỉ cần vô tình có ý nói ra hai câu, ai có ăn gan hùm mật báo cũng chả dám đụng vào người phụ nữ của Trần Mặc Dương.

Từ Y Khả nghe nói Triệu Vĩnh Lâm cũng sẽ đi, khó xử nói: “Đạo diễn Phùng, tôi...”

Đạo diễn Phùng búng ngón tay một cái, nói: “Cứ như vậy đi, cô thu dọn đi, chờ lãnh đạo đến rồi đi.”

Từ Y Khả tưởng cùng lắm chỉ ăn một bữa cơm mà thôi, sao mà biết được bọn họ lại còn đến Thiên Tinh, đến cũng đã đến, cô cũng không thể đang đi giữa chừng rồi bỏ về.

Dọc đường đi, ông lãnh đạo bụng to kia cứ luôn khen ngợi cô, nói cô tuổi còn trẻ, nhưng đã làm được nhiều bộ phim hay và có ý nghĩa sâu sắc, ý thức cao. Muốn cô nắm chắc cơ hội để khai thác tiềm năng của mình, còn thân thiết vỗ lưng cô, nói cô nên thông minh một chút trong tương lai nhất định sẽ làm được nhiều điều.

Từ Y Khả nghĩ thầm, cô cùng lắm cũng chỉ là một người cắt nối biên tập mà thôi, bộ phim hay ý nghĩa sâu sắc cũng không phải do cô làm ra, từ khi nào lại cho cô là người làm bộ phim đó? Hơn nữa cái tay ông ta cứ vỗ trên lưng cô làm cô cảm thấy rất khó chịu.

Phòng đã đặt trên lầu hai, đi vào, Từ Y Khả chuẩn bị ngồi bên cạnh đạo diễn Phùng, cái ông lãnh đạo trung niên ‘Thân thiết’ kia làm cho cô cảm thấy sợ hãi, có cảm giác không an toàn.

Không nghĩ rằng ông lãnh đạo đó lại vỗ vỗ vị trí, bên cạnh mình kêu lên: “Đến đây, Tiểu Từ, đừng đứng, cô ngồi ở đây này!”

Lòng Từ Y Khả cứng lại, đi qua, cô có dự cảm người kia chính là một con hổ dữ, không đi qua, cô đắc tội không nổi.

Một người đàn ông khác nói: “Đến đi, cục trưởng Vương thích nhất cùng các cô các cậu trao đổi kinh nghiệm, công việc có gì khó khăn cũng có thể nói cho cục trưởng Vương.”

Đêm này tổng cộng có ba lãnh đạo của nhà đài, cục trưởng Vương này có lẽ là chức vọng cao nhất, hai người đàn ông kia điều biết điều diễn tiếp cùng cục trưởng Vương.

Từ Y Khả nhìn qua đạo diễn Phùng, ý đạo diễn Phùng cũng bảo cô đi qua, cô cho dù không muốn nhưng cũng không thể không nể mặt, đành phải bước tới bên cạnh cục trưởng Vương ngồi xuống.

Trong phòng lại gọi thêm vài cô gái đến tiếp rượu, nghe nói cuộc sống đằng sau của những nhà lãnh đạo này đều bê tha, tác phong cuộc sống luôn luôn thối nát. Các cô gái mông tròn ngực căng phục vụ rượu, lúc đầu Y Khả nghĩ rằng hai người kia vẫn bị nhiễm độc ít hơn nhưng thấy một màn này, cô đã thất vọng.

Trong phòng khói thuốc vương vãi khắp nơi, thối nát không chịu nổi

Ông cục trưởng Vương kia vừa mới bắt đầu còn vỗ vỗ vai cô, hơi nghiêng mặt qua, hơi gia cảnh của cô, tốt nghiệp trường nào. Dần dần vỗ nhẹ lên tay cô, tay kia không ngừng vòng qua lưng cô, có chút như là vuốt ve.

Về mặt Từ Y Khả chút chật vật, cũng không thể tránh ra, may mắn duy nhất là, mùa đông cô mặc quần áo nhiều, cô coi như ông ta đang sờ quần áo, cô quyết định nếu ông ta không làm thêm bước nào, cô sẽ nhịn.

Qua ba ly rượu, tay cục trưởng Vương bên hông cô bắt đầu không an phận, miệng toàn mùi rượu dán vào tai cô nói, vẫn là câu nói kia: “Tiểu Từ à, cô là một cô gái thông minh, tương lai của cô tuyệt đối không chỉ có như ngày hôm nay đâu.”

Cô có ngốc cũng biết ông ta đang ám chỉ cái gì, cô cố hết sức che giấu sự chán ghét trong mắt mình, nhích ra chút, nói: “Cục trưởng Vương, ông uống say rồi.”

Ông lại ngồi dán sát lại: “Tôi không có say, làm sao có thể say, cô xem...” Ông ta nhìn vào Triệu Vĩnh Lâm ý bảo: “Lấy tư chất của cô hoàn toàn có thể ngồi trên vị trí của cô ấy, cô cùng lắm cũng chỉ là thiếu cơ hội mà thôi, nhưng cô trẻ hơn cô ấy, đây là ưu điểm, cô nên tận dụng lợi thế.”

Mặt ông ta không chỉ cúi xuống, tay giữ cổ cô, mà một bàn tay khác giữ lại eo cô không cho cô nhúc nhích. Từ Y Khả không thể chịu đựng nổi nữa, cùng lắm thì không cần công việc này, cô dùng sức gỡ tay ông ta ra, nói: “Không muốn phụ lòng tin của ông, tư chất của tôi kém cỏi, làm một chức cắt nối biên tập đủ rồi, thật xin lỗi, tôi muốn đi toilet!”

Cô chuẩn bị đứng lên, ham muốn của cục trưởng Vương đã bị khơi dậy, lại uống rượu, đầu sao có thể buông tha dễ dàng như thế, dụ dỗ bắt thành liên dùng sức mạnh, một tay kéo cô trở lại sô pha.

Bên kia đạo diễn Phùng nhìn thấy không ổn, đang muốn đi qua giải vây, cửa phòng bị mở ra.

Trần Mặc Dương đang đứng ở đó ngược sáng, trên mặt trắng sáng không rõ, sắc bén quan sát. Anh nhìn qua một vòng trong phòng, rồi thông thả bước đến, nói: “Xem ra mọi người chơi rất hưng phấn, thật là vinh hạnh cho tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Cô thừa nhận cô đã thua

Đạo diễn Phùng thấy Trần Mặc Dương đi vào, không khỏi nhẹ nhàng thờ ra, bắt tay với Trần Mặc Dương, nói: “Ôi, Trần tổng, anh thật sự là một người bận rộn, gặp anh thật sự không dễ chút nào, tôi còn đang định mượn mặt mũi của Từ Y Khả để mời anh...”

Lại quay đầu nháy mắt với Từ Y Khả: “Y Khả, cô xem...” Câu nói tiếp theo của đạo diễn Phùng còn chưa ra khỏi miệng, Trần Mặc Dương đã ngồi xuống đối diện Từ Y Khả, ôm cô gái trẻ bên cạnh, nói: “Đạo diễn Phùng anh cứ nói đùa, như tôi đây, sao có thể bận rộn bằng các vị được.”

Cô gái trong lòng nhìn vào mắt anh, nửa người trên dán vào người anh, bung ly rượu cho anh.

Trần Mặc Dương cảm lấy, nâng ly rượu lên bảo: “Mọi người chơi vui vẻ chút, đêm nay mọi chi phí tính cho tôi... Đây, cục trưởng Vương tôi mời ông!”

Ánh mắt của anh ta vẫn nhìn vào người Từ Y Khả, hơn nữa trước mặt Từ Y Khả lại ôm cô gái bên cạnh càng chặt hơn. Cô gái bên người anh uốn éo, không đứng đắn tán tỉnh.

Đạo diễn Phùng có chút ngạc nhiên, dường như không có phản ứng gì trong một lúc, nhìn lại thấy Từ Y Khả, đang hờ hững mở mắt, rồi cúi đầu xuống.

Ai đó có mắt nhìn đều nhìn thấy mối quan hệ của bọn họ có cái gì đó không đúng, hướng chỉ đạo diễn Phùng là một người từng trải, cho nên hiểu được hơi ngượng ngùng, thu lại câu nói kế tiếp.

Mấy vị lãnh đạo kia bắt đầu có chút ngại ngùng, dù sao Trần Mặc Dương là con trai của Trần Chính Quốc, nhưng lại nghĩ lại, Trần Mặc Dương là một người có hành vi phóng đảng, trong Giang Nhạc ai chả biết điều này, bọn họ với anh ta, thì thật đúng là sư hổ gặp sư phụ. Bởi vậy vừa rồi nhìn thấy Trần Mặc Dương tiến vào mà tất cả đã dừng lại một chút.

Cục trưởng Vương vốn đã muốn đem Từ Y Khả đặt trên trên sô pha, Trần Mặc Dương đột nhiên vào làm gián đoạn hành động của ông ta, ông ta rất bức mình, nhưng trên mặt cũng không dám tỏ thái độ.

Ông cộng ly với Trần Mặc Dương, giọng có chút đót, nói: “Trần tổng, nào nào nào, tôi mời cậu... Cậu mới là người đáng nể, nè... Nhìn xem cậu đã sửa sang lại nơi này... Còn chúng tôi, đây tờ nhân dân... haiz, chỉ có gắng phục vụ...”

Trần Mặc Dương chuyển bàn tay xuống đáy ly, nói: “Sao lại nói thế, tôi là dân, ông là quan, về sau còn phải nhờ các vị chiếu cố nhiều.” tuy là nói như vậy, nhưng biểu hiện trên mặt lại hoàn toàn lơ đãng. Cục trưởng Vương cười gượng hai tiếng, dù sao, Thiên Tính có chuyện gì cũng không đều lượt ông chiếu cố!

Khi nói chuyện tay ông ta vẫn ở sau lưng giữ Từ Y Khả, để phòng cô đứng dậy. Ở ngoài mặt không nhìn thấy gì, nhưng trong ánh sáng tối, bàn tay mập mạp của ông đè chặt trên đùi của Y Khả.

Mặt Từ Y Khả không thay đổi, xoay đùi mình tránh tay ông ta, ông ta lại nắm lấy tay cô, còn xoa xoa sờ sờ, Từ Y Khả hận muốn hất ông ra, nhưng cũng không có hét lên, cũng không dữ dằn phản kháng, cô không muốn bị Trần Mặc Dương chế giễu. Cô có dự cảm, Trần Mặc Dương đêm nay sẽ ở trong này xem trò, rất có thể muốn gây khó dễ cho cô.

Cục trưởng Vương thấy Trần Mặc Dương đã rời tầm mắt, hơn nữa trong phòng ồn ào, cho nên động tác lại càng mạnh hơn. Vừa rồi chợt nghe được đạo diễn Phùng nói muốn mượn mặt mũi Từ Y Khả mời Trần Mặc Dương, trong lòng ông còn lộp bộp một cái, nhưng thấy thái độ của Mặc Dương thế kia, ông ta yên lòng.

Lúc học đại học Từ Y Khả cũng nghe qua không ít chuyện như vậy, lãnh đạo lớn tuổi thường xuyên lợi dụng quyền lực trong tay cưỡng bức dụ dỗ nữ cấp dưới trẻ tuổi phát sinh quan hệ. Nhưng dù sao chỉ là nghe nói thôi, lúc này chuyện như thế này xảy ra trên người mình, cô có thể tưởng tượng được bây giờ cô muốn thoát ra cũng không dễ dàng gì.

Sắc mặt cô dưới ánh đèn càng trắng bệch, cô tức giận thấp giọng cảnh cáo: “Cục trưởng Vương, nếu ông không mở tay ra tôi sẽ hét lên đấy!”

Cô thật không thể tin nổi, người giống ông ta quyền cao chức vọng vậy mà dám ngang nhiên làm chuyện đồi bại như vậy. Hơn nữa còn có vẻ rất quen thuộc, xem ra chuyện như vậy không phải lần đầu tiên ông ta làm!

Ông ta đương nhiên không vì cô hù dọa mà dừng lại, ông đưa ly rượu lên trước mặt cô: “Tiểu Từ, cô đi theo tôi, theo tôi đi, tuyệt đối không có thiệt cho cô, cô đừng cho tôi lớn tuổi, lớn tuổi mới có thể làm nhiều chuyện, tôi... tôi ngày mai sẽ chuyển công tác cho cô, cô muốn làm ở đây, cục tài chính? Đài phát thanh? Phòng nhân sự? doanh nghiệp nào! Chỉ cần cô gật đầu, tôi đều có thể giúp cô sắp xếp, cô có thể hiểu rõ, không phải ai cũng có cơ hội này...”

Từ Y Khả đẩy ông ta ra, chỉ thiếu không thể phun ngụm nước vào cái khuôn mặt buồn nôn kia, cô cúi đầu hận mắng: “Vô si!” Còn không bằng cảm thú.

Ông không biết xấu hổ nói: “Tiểu Từ à, tôi nghĩ cô là cô gái thông minh, bố mẹ cô cũng khó khăn, cô phải nghĩ cho bố mẹ, ở Giang Nhạ ra ngoài buôn bán không phải là chuyện đơn giản, tôi không có giỏi giang gì, nhưng có thể kiếm cho bố mẹ cô một vài hợp đồng làm ăn cũng là chuyện có thể...”

Cô hơi đang chần chờ, cái tay bẩn thỉu kia lại sờ lên đùi cô, thịt trên mặt bởi vì đắc ý cười mà rung rung, nói: “Hãy theo tôi đi...”

Đạo diễn Phùng thấy Trần Mặc Dương hầu như không có ý định nhúng tay vào, trên mặt vô cùng lo lắng, hối hận đêm nay mình đã tính sai, cô gái gia giáo như Từ Y Khả mới ra xã hội vẫn chưa hiểu đời, gặp phải loại chuyện như thế này hoặc là nhẫn nhịn chịu đựng, hoặc là trực tiếp cự tuyệt. Cục trưởng Vương không phải là người hiền lành gì, mắt còn nhỏ hơn cây kim, nếu ông muốn ra tay mạnh hơn, chỉ sợ sẽ tội việc.

Đạo diễn Phùng nhiều lần muốn qua đó, còn muốn chờ một chút, chỉ cần Trần Mặc Dương mở miệng nói một câu, chuyện gì cũng sẽ được giải quyết.

Trần Mặc Dương cố tình nhìn mà như không thấy, chỉ ôm cô gái bên cạnh mua vui. Cô gái kia trời sinh đã lẳng lơ, cô toàn thân xụi lơ nằm trên đùi Trần Mặc Dương, mặc một cái đầm ngắn, lúc này váy bị Trần Mặc Dương kéo xuống, mắc kẹt trên ngực, càng làm cho bộ ngực kia to lên mấy phần, mà Trần Mặc Dương còn vui đùa vào chỗ kia. Cô gái kia còn ngưỡng cổ lên rên rỉ vài tiếng, tay cũng không nhàn rỗi, với vào đùi quần anh vuốt ve. Một cảnh thối nát như vậy, nhưng Triệu Vịnh Lâm vẫn rất bình tĩnh, chẳng qua chỉ có một chút ngạc nhiên vì thái độ Trần Mặc Dương đối với Từ Y Khả, cô không tin anh ta không thấy Từ Y Khả đang bị cục trưởng Vương quấy rầy chặt vật như thế nào bên cạnh.

Triệu Vịnh Lâm suy nghĩ, chẳng lẽ hai người họ đã hết rồi, dù sao Trần Mặc Dương cũng không phải là loại người yêu ai lâu dài, cho dù Từ Y Khả có đặc biệt thế nào, cũng sẽ không thể thay đổi được tính cách anh ta. Còn về chuyện kết hôn, em gái cô cũng không phải là không có khả năng, chỉ là có người chồng như vậy, Vịnh Oái chỉ sẽ bị đau khổ mà thôi, cô phải trở về khuyên lại con bé.

Da đầu đạo diễn Phùng run lên, nhìn thấy vẻ mặt đau khổ chịu đựng của Từ Y Khả, nhìn lại Trần Mặc Dương vẫn đang mặc kệ, cắn răng, chuẩn bị đi qua. Dù sao cũng là cấp dưới của anh, anh sao có thể để cho cô rơi vào tình cảnh vậy. Không ngờ lúc vẫn đang đắm say trong hoan ái Trần Mặc Dương hơi hơi nâng mặt, ánh mắt dần dần nhìn vào đạo diễn Phùng, nói: “Đạo diễn Phùng, chuyện như vậy, tốt hơn anh đừng nên can thiệp, lúc cần giúp cô ta tự nhiên sẽ biết mở miệng.”

Anh ta đang đợi, đợi xem cô có thể nhẫn nhục đến bao giờ, chờ cô bao giờ mới nhìn anh cầu cứu. Cô không phải nói về lòng tự trọng sao, anh sẽ cho cô biết, thế giới này không có nơi nào cho cô để giữ cái lòng tự trọng đó, không cho cô một bài học, cô sẽ vĩnh viễn không nhớ được!

Từ Y Khả nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Triệu Vịnh Lâm, khi bản thân đang phải đối mặt với chuyện như thế này, mà người đàn ông kia vẫn say mê cùng người phụ nữ khác trong lòng.

Về mặt của Triệu Vịnh Lâm, sự phóng đảng của Trần Mặc Dương, bộ mặt xấu xí của cục trưởng Vương, mỗi hình ảnh đều đâm vào nỗi đau cực hạn của cô, trong đầu lóe lên một tia sáng.

Từ đầu đến cuối cô luôn chịu đựng khi bị cục trưởng Vương quấy rối, không có ra sức chống cự, có lẽ từ trong thâm tâm cô vẫn chờ, cô muốn nhìn xem anh ta rốt cục có thể tuyệt tình đến cỡ nào. Bây giờ cô thừa nhận cô đã thua, cô không có hận anh ta! Nếu mỗi tình này ngay từ đầu được xem là một ván bài, lợi thế duy nhất của cô là vị trí của cô trong tim anh ta, mà anh ta vốn dĩ không có tim, cho nên cô thua hoàn toàn, thua thảm bại.

Cô thở sâu, hung hăng giẫm giày cao gót trên chân ông ta, thừa dịp ông ta bị đau, cô bỗng nhiên đứng dậy, oán hận nhìn về phía Trần Mặc Dương, anh thản nhiên nhìn cô, thậm chí trên mặt còn có chút khinh miệt cười.

Cục trưởng Vương nghĩ Từ Y Khả đã bị thuần phục, không ngờ cô có thể phản kháng lại, tức giận, ông đã chọn cô ta rồi, Triệu Vịnh Lâm ông không thể động, cũng không tin phụ nữ như cô ta có thể thoát khỏi bàn tay như lai Phật của ông, ông đưa tay giữ lại. Từ Y Khả thuận tay lấy ly rượu trên bàn hất vào khuôn mặt béo phệ của ông ta: “Súc sinh!”

Cô đã chuẩn bị rồi, ngày mai dù có bị trả thù gì cô cũng chịu.

Đặt ly rượu mạnh xuống, xoay người ra khỏi phòng.

Trong phòng yên tĩnh.

Da đầu đạo diễn Phùng càng tê rần, khối thịt trên mặt cục trưởng Vương dữ tợn đang rung rung, đêm nay bị mất mặt trước nhiều người như vậy, cục trưởng Vương không thể chịu nhục như vậy, ngay cả anh ta cũng sẽ gặp phiền phức. Nhìn qua lại thấy Trần Mặc Dương lúc này đã hất người phụ nữ trên người ra, lưng nhàn nhả dựa vào sofa uống rượu. Đạo diễn Phùng lắc đầu, hoàn toàn không rõ đây là cái dạng tình huống gì!

Ngày hôm sau, Từ Y Khả như bình thường đi làm, cô đã chuẩn bị tốt tâm lý bị xa thải, cùng lắm thì chuyển nơi ở, cô cũng đã chán ghét cái thành phố Giang Nhạ này lắm rồi. Cô chỉ lo lắng, tên cục trưởng súc sinh kia còn có thủ đoạn khác hay không, có thể uy hiếp bố mẹ cô hay không!

Vài ngày sau đều trôi qua trong bình an vô sự, không có gì gió thổi cỏ lay chỉ có một lần đạo diễn Phùng tìm cô, nói: “Về sau làm việc nhất định phải linh

hoạt một chút, loại chuyện này đương nhiên không thể đưa tay chịu trời, nhưng cũng không thể làm việc mà không để ý hậu quả, liều lĩnh như vậy cũng không được!”

Cô mân miệng không nói lời nào, đạo diễn Phùng thấy bộ dáng cô, thờ dài, kinh nghiệm đều phải được tích lũy, nhưng cô ấy mới chỉ là cô bé hai mươi, dù sao vẫn chưa thành thực lời đòi.

Anh ta nói: “Được rồi, cô cũng đừng lo lắng gì nhiều, cũng tại tôi ngày đó, nếu có chuyện gì tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Tuy cô không tin đạo diễn Phùng sẽ thay cô chịu trách nhiệm cho hậu quả này, nhưng nghe những lời nói này, trong lòng vẫn có một chút cảm kích, anh là người bình thường lạnh lùng làm người ta khó gần, một chút quan tâm đó làm cho cô cảm thấy vô cùng quý trọng.

Hôm nay là sinh nhật cô, nhưng cũng là hôn lễ của Đinh Tinh. Tiệc cưới vào buổi tối, tổ chức ở khách sạn, cô là phù dâu, vốn định xin nghỉ ốm một ngày để qua giúp. Nhưng Đinh Tinh bảo không cần, nói hôn lễ buổi tối chín giờ mới bắt đầu, cũng chả có việc gì để giúp đỡ, buổi tối tan tầm, muốn về sớm.

Nhưng nghĩ lại cô cũng chẳng giúp được gì nên đành thôi. Chẳng qua bạn tốt của cô đã cưới sớm như vậy, trong lòng hơi buồn, tâm trạng cả một ngày cứ lơ lửng.

Thật ra tâm trạng cô những ngày gần đây luôn không tốt, còn tệ hơn cả thất thần, từ khi quen nhau đến giờ vẫn chưa đến hai tháng, nhưng lại để lại cho cô một vết thương long sâu như vậy.

Mà bây giờ mỗi ngày còn phải lo lắng đề phòng chờ cái tên cục trưởng kia ra đòn cảnh cáo.

Lúc tan sở, giám đốc đài tìm cô nói chuyện. Cô nghĩ rằng, cái gì đến cũng đã đến rồi.

Giám đốc đài là một người đàn ông khoảng năm mươi, lúc trước làm ở thành ủy mười năm, sau đó chuyển qua đây. Ông tự rót cho Từ Y Khả một ly nước, tươi cười, nói: “Không cần khách khí, không cần khách khí, cô ngồi đi.”

Từ Y Khả ngồi xuống, vô thức xoa xoa ly nước giấy, nước suýt chút nữa đổ ra ngoài.

Bộ dạng khí phách của giám đốc đài làm cô sợ. trước một dao, sau một đao, cô thà ở nhà mà sống vui vẻ một chút.

Ông ta nói: “Cô tên là Từ Y Khả phải không, vậy gọi cô là Tiểu Từ nhé, làm việc đã quen chưa?”

“Vâng, Tốt rồi ạ.”

“Vậy là tốt rồi, cái kia...”

Từ Y Khả nói: “Không có việc gì, giám đốc, ông có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi.”

Ông ta nói: “Tiểu Từ à, tối hôm đó, chuyện của cục trưởng Vương làm cho cô phải tủi thân rồi, ông ta uống một chút rượu vào liền sinh sự, cô không cần phải để trong lòng.”

Từ Y Khả càng nghe càng không hiểu.

Ông nói tiếp: “Cục trưởng Vương cũng không biết quan hệ của cô và Trần Mặc Dương, việc đụng đến người của Trần Mặc Dương là đắc tội, ông ta sau khi tỉnh rượu đã rất hối hận rồi, cô hãy mở lòng, coi như nể mặt mũi của tôi hóa giải chuyện này được không!”

Từ Y Khả nói: “Giám đốc, tôi không hiểu ý của ông.”

Ông ta cười cười: “Cục trưởng Vương cả đời cẩn thận, thật vất vả mới lên được vị trí này, bây giờ ông ta bị đuổi, ngay cả tuổi già cũng khó giữ.

Đương nhiên Trần tổng tuổi trẻ quyền lực, ra tay mạnh nhẹ thế nào đều được, tất cả chỉ là hiểu lầm, tôi thay mặt cục trưởng Vương nói lời xin lỗi, cô cũng khuyên nhủ Trần tổng, bỏ qua chuyện này được không.”

Từ Y Khả hiểu ra, có lẽ Trần Mặc Dương đã ra tay với cục trưởng Vương, nhưng anh ta không vừa mắt ai không cần lý do, cô cũng không dám tự mình đa tình cho là anh ta vì mình.

Từ Y Khả nói: “Giám đốc, ông hiểu lầm rồi, tôi và Trần tổng không có quan hệ gì, chuyện này tôi không thể giúp được gì.”

Giám đốc vỗ vỗ vào vai cô: “Vợ chồng son không nên giận dỗi, Trần tổng vẫn rất quan tâm đến cô, Tiểu Từ à, làm việc đều phải chừa cho người ta con đường sống, chuyện này coi như tôi xin cô, cô hãy nói tốt với Trần tổng một chút, không làm trễ thời gian hẹn hò các người nữa ... “Ông ta cười tùm tùm muốn tiễn khách, chuyện này cứ vậy xem như đã xong.

Xem ra, giám đốc cũng không cho cô cơ hội giải thích, Từ Y Khả đành phải thu dọn đồ đạc tham gia hôn lễ. Lúc đến khách sạn đã gần bảy giờ, thợ trang điểm vẫn đang ở phòng make up cho cô dâu. Đinh Tinh thấy cô, nói: ” Tới rồi à, thay quần áo đi, để thợ trang điểm make up cho cậu.”

Từ Y Khả đi thay áo quần, cô chỉ vào Văn Kỳ, nói với thợ trang điểm: ” Xin cô, cô làm gì cũng được, nhưng đừng có make up cho cô ấy thành như vậy.” “

Văn Kỳ nhìn mình trong gương, thấy cũng rất đẹp , nhưng bị Từ Y Khả khinh bỉ, tức thiếu chút nữa hộc máu, bất mãn gào lên: ”Tớ như thế này khó coi lắm sao!”

Từ Y Khả nói: ” Khó coi chết đi được, màu mắt , má hồng hoàn toàn không hợp.”

Văn Kỳ chặc chặc hai tiếng, đẩy vai Từ Y Khả ra: ” Nói chuyện với tình yêu, nói chuyện với bạn bè giọng điệu khác nhau hoàn toàn , hôm nay anh ta đến đây, tớ muốn xem anh ta dạy dỗ cậu như thế nào!”

Ánh mắt Từ Y Khả âm thầm xuống, nói: ” Cậu đừng trêu tớ .”

Đình Tĩnh dường như đã nhìn ra, nói: ”Được rồi, đừng trêu nhau nữa, khách khứa đã đến rồi đây , Văn Kỳ, đừng quên, nhiệm vụ của cậu hôm nay là phụ tớ uống rượu.”

Văn Kỳ rất dừng cảm nói: “Đầu có, chỉ đây luyện rượu lâu năm như vậy chính là để dùng vào lúc này .”

Từ Y Khả nói: ” Vậy tớ phải làm gì?”

Văn kỳ nói: ” Cậu phụ trách đón hoa cô dâu, để xem cậu có thể viết tên cậu dưới sổ hộ khẩu của Trần Mặc Dương hay không, sau này chị cô cũng sẽ được hưởng phúc, hưởng thụ hương vị của cuộc sống cao quý ở Giang Nhạ này.”

Từ Y Khả khó chịu nói: ” Sao lại lỗi anh ta vào.”

” Haiz , bạn trai của cậu, ngay cả nhắc đến cũng không được hả!”

Từ Y Khả mở miệng, muốn nói cô cùng người đàn ông kia đã hết rồi, nhưng hôm nay là ngày vui của Đình Tĩnh, cô không thể vì chuyện của mình mà phá hỏng chuyện vui.

Lúc hôn lễ bắt đầu, Văn Kỳ là người chặn rượu chủ yếu, nhưng Từ Y Khả uống cũng không ít, Đình Tĩnh lo lắng nói: ” Y Khả, cậu không biết uống, uống ít một chút.”

Mắt Từ Y Khả hơi đỏ, nói: “Đình Tĩnh, tớ không nữ, không nữ, sao cậu đã kết hôn rồi...”

Cô nửa tỉnh nửa say kéo tay áo chú rể: “Anh nhất định phải đối xử thật tốt với Đình Tĩnh, bọn tôi, Đình Tĩnh của bọn tôi, không những xinh đẹp, hiền lành, có rất giỏi...”

Chú rể tỉnh tỉnh hiền lành, thấy cô kéo áo, vẫn cười, nói: “Cô yên tâm, tôi sẽ đối với Đình Tĩnh thật tốt.”

Văn Kỳ thấy thế, lời cô đi, nói: “Mắt mặt chết đi được, người ta còn tưởng cậu đối với chú rể có tình ý, uỷ thác đầu đầu...”

Từ Y Khả rơi nước mắt: “Cậu không buồn à...”

Văn Kỳ tròn trắng mắt, đưa cho cô một ly trà, nói: “Uống đi, uống đi, cậu còn muốn giặt hoa cô dâu không...”

Cô bước đi nặng nề: “Giặt cái gì mà giặt, đàn ông đều bạc tình, chả ai đáng để gửi gắm cả đời cả...”

Văn Kỳ tìm chỗ cho cô ngồi xuống, nói: “Nào nào , ngồi đây!”

Văn Kỳ để cô ngồi đó, cô lại qua chỗ Đình Tĩnh xem còn có chuyện gì nữa không.

Đầu Từ Y Khả choáng váng, cô ngồi vậy, biết bản thân lúc này có chút thất thố , nhưng không thể kiểm soát được.

Có người ngồi xuống bên cạnh, là Mã Tuấn, anh ta là một trong những phụ rể hôm nay.

Cô nhìn lên, rồi lại nhìn xuống.

Trong mắt Mã Tuấn có vài phần lo âu, nói: ‘Rất khó chịu sao...” lại đưa khăn cho cô lau mồ hôi.

Từ Y Khả không sức lực vẫy vẫy tay: ” Không cần phải lo cho tôi, anh đi giúp mọi người đi...”

Cô không nhớ anh ta nói cái gì, cô chỉ thấy ồn ào chết đi được, bên tai vẫn là giọng nói của anh ta. Sau cuối anh ta cũng đi, Đình Tĩnh đến .

Cô đứng lên cùng ly với Đình Tĩnh, nói: ” Đình Tĩnh,cậu nhất định phải hạnh phúc.”

Đình Tĩnh nói: ” Uhm, cậu cũng vậy nhé, hôm nay là sinh nhật cậu, cũng chưa chúc mừng cậu.”

Cô cảm động ôm Đình Tĩnh: ” Cậu... cậu còn nhớ ư...” nước mắt đều dính lên cả áo cưới của Đình Tĩnh.

Không biết ai đã kéo cô ra , lúc tiệc cưới kết thúc, đầu cô vẫn choáng váng mơ hồ . Mã Tuấn nói muốn đưa cô về. Đinh Tinh cũng quen biết Mã Tuấn, nói: ” Phiên anh đưa cô ấy về nhà an toàn.”

Từ Y Khả đầu óc vẫn còn chút tỉnh táo, cô muốn từ chối , nhưng không có sức nói chuyện.

Sau lại Mã Tuấn hình như có chuyện gì đó, lúc rời đi vẫn nhìn cô.

Cô không để ý, chờ anh ta vừa đi, chạy ra cửa khách sạn, một chiếc taxi liền đến trước mặt cô, cô mở cửa lên xe.

Lái xe nói: “cô gái, cô uống say ư”

Cô lắc đầu.

Lái xe lại hỏi cô đi đâu.

Cô ọa một cái, không có sức lực phun ra hai chữ: ” Thiên Tinh!”

Phía trước lái xe lắc đầu, con gái bây giờ thật là, uống say khướt như vật còn muốn đi quán rượu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Anh kết hôn, cô cưới chồng không còn liên quan gì đến nhau

Từ Y Khả xiêu vẹo xuống xe, ánh đèn xung quanh chiếu lại, trước mắt cô là một thế giới lung linh, huyền ảo. Hôm nay vì để họp với lễ phục, cô mang một đôi giày cao gót đến mười phân, bước từng bước lều khều.

Cô cởi giày ra, treo lưng lẳng trên tay. Lúc đi vào, các vệ sĩ đều cúi đầu chào cô, cô cũng cười thật tươi giống như mọi khi vẫn hay lui tới.

Trần Mặc Dương từ thang máy đi ra, phía sau là quản lý của Thiên Tinh, đang báo cáo với anh tình hình hàng hóa buôn bán tháng này, mở cửa, chân còn chưa bước vào, tai còn tỉnh hơn cả báo lập tức nghe được hơi thở trong bóng đêm, anh còn tưởng có ai đó muốn ra tay, ra hiệu người đằng sau bật đèn.

Ánh mắt nhìn đến sô pha, cô nằm trên sàn, tóc rối tung, ôm giày cao gót trong người. Cách đây vài mét một đôi mắt đen vô cùng tinh tường đang dõi theo anh.

Anh ra hiệu bảo người quản lý đi xuống, đến bên cạnh cô, ngồi xổm xuống, ôm cô lên sô pha, nói: “Đến đây sao không nói tiếng nào, đèn sao lại không mở!”

Người cô xui xẻo cùng với mùi rượu nồng nặc làm cho anh có chút giận nhịu mảy , nói: “Đi đâu sao lại uống nhiều rượu như vậy?”

Cô cười ha ha không ngừng, cười đến chảy cả nước mắt, nói: “Tôi hôm nay rất vui...” Cô ọa lên một cái “Tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Anh ta nói: “Em uống nhiều rồi, tắm rửa đi, rồi ngủ một giấc, có cái gì ngày mai hãy nói.” Tay anh xuyên qua nách cô, ôm cô, muốn kéo khóa váy đầm của cô.

Cô đột nhiên giận dữ đẩy anh ra, mười ngón tay vuốt cào vào mặt anh, vẫy vùng nói: “Khốn nạn, anh chạm vào tôi một lần nữa xem!”

Bộ dáng thâm thù đại hận của cô nhắc anh nhớ lại chuyện hôm đó anh đã cường bạo cô.

Anh có chút xấu hổ nói: “Là anh sai, sau này dù có tức giận cũng sẽ không đối xử với em như vậy , bây giờ đi ngủ được không”

Hạ giọng nói như vậy đã là cực hạn của anh .

Cô không biết thời thế, nói: “Tất người ta một bạt tai rồi đưa một cái kẹo là kỹ xảo quen dùng của anh à, tôi nói cho anh biết tôi không thèm”

Anh vô cùng thân thiết vuốt đầu cô, nói: “Ngoan, em say rồi, đi ngủ nhé.”

Cô chặn tay anh: “Tôi không say, từ lúc ở bên cạnh anh đến giờ, bây giờ là lúc tôi tỉnh táo nhất, Trần Mặc Dương anh dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà

nhục mạ tôi như vậy? Vì tôi yêu anh ư? Vì anh là Trần Mặc Dương, có thể gọi phụ nữ đến đi lúc nào cũng được như món đồ dặt hàng?”

Đêm đó, hình ảnh của anh cùng cô gái kia phóng đảng kia đã khắc sâu vào trong tâm trí cô, làm cho cô như bị ai đó tát một tát vào mặt, như bị lột da mặt!

Lời của cô làm anh tức giận, nhưng nhìn thấy khuôn mặt dịu hiền trước mắt đã đầy nước anh lại mềm lòng, ai bảo ngày đấy anh thật sự rất vô lại. Anh kiềm chế, nói: “Anh nhục mạ em khi nào, không phải bây giờ anh đang dỗ dành em sao, em xem nè, anh đang dỗ dành em mà!”

“Đúng, là dỗ dành tôi, phụ nữ khác không cần anh dỗ cũng tự động nhào lên giường anh, chỉ có tôi phải đợi anh mở miệng dỗ dành mới chịu đi vào khuôn phép, cho nên có phải anh còn muốn tôi phải cảm tạ Trần đại thiếu gia không!”

Anh hít một hơi thật sâu, nhin xuống, nói với bản thân rằng đêm nay cô đã say không cần so đo với cô ấy, dù sao cô cũng đã đến đây, quây một hồi cũng không phải là muốn anh xuống nước thôi sao.

Anh ta nói: “Anh biết trong lòng em không vui, hay là anh gọi Triệu Vịnh Oái nói xin lỗi em, hay là muốn chửi rủa cô ta, em làm sao cho hết giận thì được, được không?”

Cô cao giọng lên: “Đừng nhắc đến Triệu Vịnh Oái với tôi! Anh có biết chính anh mới làm tổn thương tôi, tính tình anh thất thường, bạc tình bạc nghĩa, cao ngạo, tự cho mình là đúng, tôi thật không muốn nhìn nữa.”

Cô không ngừng mắng vào mặt anh, anh thật ghét cô miệng nồm hũng hỏn như vậy, anh đứng lên, lau mặt, phiền chán bước hai bước. Người phụ nữ này, dạy dỗ bao nhiêu rồi vẫn không ngoan, anh thật muốn đá cô một phát bay xuống dưới.

Từ Y Khả thấy được bộ dạng anh đang nhẫn nhịn, không khỏi châm chọc nói: “Anh không cần phải nhẫn nhịn, cũng không phải mới động tay động chân với tôi một lần!”

Anh lại ngồi xổm xuống, một bàn tay nắm cánh tay của cô, khớp xương kêu rắc. trên tay đã nổi lên gân xanh, nói: “Ra tay ư? Nếu tôi muốn ra tay không biết cô đã nằm ở đâu rồi đâu !”

Cô không biết rằng anh đã đang rất nhẫn nhịn rồi, tia lý trí cuối cùng còn sót lại không cho phép anh xuống tay với cô.

Cô không hề cảm kích nói: “Nói như vậy, ngày đó xem ra anh vẫn nung tay nhiều, vậy hôm nay anh hãy chứng minh cho tôi đi!”

Mỗi câu nói hôm nay của cô đều chọc giận anh, anh nói lời cảnh cáo cuối cùng: “Tôi không thêm động vào tên say rượu điên, bây giờ đi vào ngủ.

Cô đứng dậy theo anh ta, đến gần anh: “Sau đó tỉnh dậy lại làm như không có chuyện gì xảy ra? Anh vẫn là Trần Mặc Dương cao ngạo như xưa, tôi vẫn là hạt bụi Từ Y Khả như cũ, lúc nào tâm trạng anh tốt thì sẽ ngon ngọt chiều chuộng tôi, lúc nào tâm trạng không tốt, tôi lại nơm nớp lo sợ khi nào anh sẽ nổi điên?”

Anh cũng không biết là cô đang say hay giả say, lời nói vẫn còn tỉnh táo khí thế bức người hơn bình thường.

Anh ta nói: “Đêm nay cô đến đây tìm tôi là có chuyện muốn nói phải không.”

Cô nói: “Tôi chỉ muốn hỏi anh, từ đầu tới cuối, anh có bao giờ thật lòng với tôi không? Dù chỉ có một chút.”

Anh ta nói: “Có”

Cô gật đầu: “Nếu tôi muốn anh từ nay về sau chỉ có một người phụ nữ là tôi, cho tôi một danh phận, trong mối quan hệ này tôi cùng anh ngang hàng địa vị, cho tôi một hy vọng trong tương lai. Anh có đồng ý không?”

Rõ ràng cô uống rất nhiều rượu nhưng trong ánh mắt rất tỉnh táo, không có một chút đục ngầu, dường như mỗi câu cô nói đều rất nghiêm túc, không chớp mắt theo dõi ánh mắt của anh.

Trần Mặc Dương nói: “Nếu tôi không đồng ý?”,

“Thế thì chúng ta kết thúc!”

Cô đang uy hiếp tôi?”

“Đây là quyết định của tôi, anh có thể chọn lựa, từ nay về sau tôi sẽ không bao giờ làm theo nguyên tắc và suy nghĩ của anh nữa!”

Hai người đều không nói lời nào, không khí trước khi bão táp sắp đến yên lặng vô cùng.

Cuối cùng anh cũng bắt đầu nổi giận, nói: “Được lắm, vậy hãy chấm dứt đi, cô có phải đã cho mình rất quan trọng đối với tôi không ! Không có cô tôi không thể sống được?”

Nhưng tiếc rằng cô cùng những người phụ nữ khác cũng như nhau mà thôi! Muốn đi ư? Có thể, không ai ngăn cản cô, tôi cũng không bạc đãi phụ nữ bên cạnh tôi, dù sao cô cũng đã sạch sẽ phục vụ tôi...” Anh đến bên bàn làm việc, lấy tấm khăn phiếu trong ngăn kéo, điên vào con số, xé ra đưa cho

cô: “Đây là tiền xem như phí bồi dưỡng, cầm lấy rồi rút khỏi tầm mắt của tôi!”

Tấm chi phiếu rơi xuống bên chân cô, tựa như trái tim cô cũng rơi xuống, vỡ vụn.

Anh nói: “Sao, không cần ư? Là lòng tự trọng đáng quý kia của cô không cho phép ư?”

Cô nở một nụ cười mỉa mai: “Trần Mặc Dương, anh nghĩ anh có tiền thì có tất cả ư, tình cảm của tôi cho dù là bố thí cũng không bán cho anh! Tôi chỉ muốn từ nay về sau anh đừng có làm phiền tôi nữa, sau này chỉ là người xa lạ, anh kết hôn tôi cưới chồng, không còn liên quan gì đến nhau!”

Anh từ bàn làm việc đứng lên, được lắm, tôi kết hôn cô cưới chồng không còn liên quan đến nhau nữa!

“Cô yên tâm, về sau dù cô quý xuống cầu xin tôi, tôi cũng sẽ không thêm liếc mắt cô một cái!”

Bên ngoài cửa có tiếng gõ cửa, nói: “Ông chủ, đồ anh đặt đã được mang đến.”

Người nọ đi vào đem theo một cái hộp tinh xảo đặt trên bàn Trần Mặc Dương.

Là sợi dây chuyền nam kim cương tím được đặt làm tháng trước, lúc ấy vẫn chưa đến sinh nhật cô, vốn định đến sinh nhật cô tổ chức cho cô một bữa tiệc lãng mạn. Nhưng đã nhiều ngày khó chịu làm anh quên bên đi, bây giờ nhìn thấy cái hộp trước mắt càng thêm châm chọc! Được một tác lại muốn tiến một bước! Làm bộ làm tịch nhiều lần, hôm nay cô dám đến uy hiếp anh để kiểm tra tâm tư anh, anh như bị giẫm vào đuôi rất khó chịu.

Anh giận ném cái hộp đi: “Ai cho cậu vào, rút ra!”

Từ Y Khả hít cái mũi, không để cho nước mắt rơi xuống, sau đó xoay người đi ra, ngay cả giày cũng không mang vào, vào giây phút này, cuộc sống của cô đã không còn Trần Mặc Dương nữa rồi, đã tan theo bong bóng rồi, nói hết thì hết rồi.

Đau? Đau! Nhưng cũng tốt, dù sao ở bên cạnh anh ta, mãi mãi sẽ lo được lo mất dây vò giây dựa.

Cứ như vậy coi như hết, ít nhất cuộc đời cô vẫn còn một tia hy vọng, cô sẽ gặp một người đàn ông thích hợp, tuy cô sẽ không thể yêu mãnh liệt, nhưng sẽ không làm tổn thương cô. Tất cả mọi người phụ nữ không phải đều phải trải qua như vậy sao, cô cũng có thể, quên người đàn ông kia, từ nay về sau như người xa lạ.

Người vừa đem hộp vào vẫn đứng đấy, chần chờ, lại nói: “Ông chủ, cô Từ hình như uống say, có nên bảo người đưa cô về không, lỡ như...”

Chưa nói xong, Trần Mặc Dương liền lớn tiếng quát: “Đưa cái gì mà đưa, cô ta muốn chết thì cho cô ta chết đi!”

“Là.” Người kia bất đắc dĩ gật đầu, lui ra ngoài.

Chưa ra đến cửa, thì nghe thấy Trần Mặc Dương nói: “Đi theo cô ấy!”

Người nọ hơi sững sốt, Trần Mặc Dương lại hít một hơi, nói: “Nghe không hiểu sao? Bảo cậu đi theo cô ấy!”

“Vâng, tôi hiểu rồi”

Người vừa đi ra ngoài anh tức giận ném hết mọi thứ trên bàn xuống, anh không hiểu sao tính tình mình lại thành như vậy, không phải chỉ là kết thúc với một người phụ nữ thôi sao? Đó chỉ là chuyện sớm muộn, cho dù cô không nói, anh cũng sẽ nói ra, vậy anh tức vì cái gì?

Anh mệt ngả người lên sofa, trên sàn nhà vẫn còn đôi giày cao gót của cô, cô đêm nay đến đây làm gì? Đến đây lại như vậy! Anh cũng không dám thừa nhận vừa rồi lúc đèn sáng thấy cô ở dưới sofa trong lòng rất vui sướng. Không dám thừa nhận hai ngày không nhìn thấy cô có bao nhiêu bức bối, có bao nhiêu mệt mỏi, thật vất vả tìm các loại lý do để thuyết phục bản thân.

Được! Đi đi! Xem ai so với ai cứng rắn hơn, xem ai không rời ai được!

Anh hút một hơi, ném tàn thuốc, mũi chân dùng sức nghiền đốt thuốc kia, đứng lên đi ra ngoài, chấm dứt thì chấm dứt! Dù sao cũng chả lo lắng đến lúc đó cô ta khóc lóc dây dưa, như bây giờ kết quả không phải vừa ý ư, còn có cái gì phiền muộn nữa!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Nam nữ si tình

Mã Tuấn không ngờ rằng mình vừa xoay người rồi đi không đến mười phút trở về đã không nhìn thấy bóng dáng Từ Y Khả ở đâu cả. Anh phiền lòng, lo lắng, cô là con gái lại còn uống rượu một thân một mình về trong đêm khuya không biết có xảy ra chuyện gì hay không.

Đêm nay là đêm tân hôn của Đình Tinh, anh không thể không biết tốt xấu mà làm phiền cô ấy, Văn Kỳ thì đã về rồi. Khó khăn lắm anh mới xin được số điện thoại của cô ấy để gọi. Đầu kia điện thoại say khướt nói cái gì cũng không rõ, chỉ biết là Từ Y Khả không ở cùng cô ấy. Trong tiệc cưới cũng không thấy người quen của Từ Y Khả, cô có thể đi cùng ai được chứ! Anh rồi rít đến mức trán đầy mồ hôi lái xe tìm dọc theo đường về nhà cô. Đến chung cư nhà cô anh lên lầu tìm, đứng trước cửa nhà gọi điện thoại thì không ai nhận, ấn chuông cửa cũng không ai mở.

Anh xoay người định quay lại chỗ ban nãy tìm, đúng lúc gặp bố mẹ Y Khả và Từ Y Trạch quay về, bà Từ nói: “Mã Tuấn, sao cháu lại ở đây, có việc gì hả?”

Mã Tuấn nói: “Cháu đến tìm Y Khả, không biết cô ấy có nhà không.”

Ông Từ nói: “À, con bé hôm nay đi dự hôn lễ.”

Mã Tuấn giải thích hai ba câu nói: “Hôn lễ đã kết thúc, cháu cũng ở đấy, lúc nãy muốn đưa cô ấy về, nhưng vừa quay đi một chút đã không thấy cô ấy đâu, tối nay Y Khả đã uống không ít rượu, cháu lo có chuyện gì.”

Ông bà Từ nghe xong cũng rất sốt ruột, Từ Y Trạch nói: “Trước hết mở cửa vào xem, nói không chừng chị ấy đã về ngủ rồi.”

Kết quả, cô vẫn chưa về, trong nhà không có bóng dáng cô.

Mọi người thay nhau gọi điện thoại cho cô, có đổ chuông nhưng không ai nhận.

Sắc mặt bà Từ trắng bệch, cả người như nhũn ra, chuyện vài năm trước xảy ra với Từ Y Khả là ác mộng của cả đời bà.

Mã Tuấn nói: “Chú, cứ như vậy cũng không phải là biện pháp, để cháu quay lại tìm xem, có lẽ có lẽ cô ấy đang trên đường trở về.”

Ông Từ nói: “Đứng đứng đứng, tất cả ra ngoài tìm đi, tôi và Y Trạch cũng ra ngoài tìm.”

Bà Từ cũng muốn đi nhưng bị ông Từ khuyên ngăn, nói: “Bà cứ ở nhà chờ đi, nếu Y Khả trở về bà hãy gọi cho chúng tôi.”

Ba người tìm những nơi mà cô có thể đến, đến mười hai giờ vẫn không có tin tức gì.

Lúc này mọi người mới thật sự rất lo lắng, thành phố Giang Nhạc không giống với những thành phố khác, ban ngày ban mặt cầm dao bắn súng cũng là chuyện thường thôi, chứ đừng nói là buổi tối, cô lại uống rượu tinh thần không tỉnh táo. Mã Tuấn nhờ một người bạn cảnh sát giúp đỡ. Anh xuống xe, đi qua các ngõ nhỏ xung quanh chung cư nhà cô.

Hôm nay nếu như cô xảy ra chuyện gì, anh sẽ không thể tha thứ cho bản thân mình được, rõ ràng là vừa trong nháy mắt nay đã không thấy, anh thật sự hối hận vì sao lúc đó không đưa cô về ngay lập tức.

Anh đậu xe ở công viên gần khu nhà, anh lên xe lúc nhìn vào gương chiếu hậu chuẩn bị quay xe để đi tìm lại thêm một vòng nữa, thì thấy một bóng dáng đang thu mình lại ngồi trên thang trượt.

Anh phanh xe lại, mở cửa chạy ra, đúng là cô rồi! Cô đang ngồi bệt, đầu cúi xuống đặt trên đầu gối.

Mã Tuấn thở dài nhẹ nhõm, anh ngồi xổm xuống trước mặt cô, nói: “Em đi đâu vậy, có biết mọi người đều đang tìm em không. Bố mẹ em đều đang rất lo lắng!”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, nói: “Là anh ư, sao lại còn chưa về nhà?” Nói xong lại vô lực cúi xuống, cô cảm thấy bản thân bây giờ thật mệt mỏi.

Mã Tuấn kéo cô đứng dậy, nói: “Đừng ngồi ở đây, về nhà thôi.”

Cô gỡ tay anh ra, lắc đầu: “Để tôi ngồi thêm một lát nữa, tôi không có sức đi.” Anh do dự ngồi xuống bên cạnh cô, dưới ánh đèn đường mờ mờ, cô nhìn thấy khắp mặt anh đều là mồ hôi, cô hỏi “Anh tìm tôi nãy giờ à?”

Anh gạt đầu: “Anh lo lắng em gặp chuyện không may, đã trễ thế này, em lại uống rượu sao có thể bỏ đi mà không nói tiếng nào như thế cơ chứ?”

Cô蹭 trán vào đầu gối, nói: “xin lỗi, xin lỗi...” Đầu cô thật sự rất đau, nói cô say nhưng ý thức của cô lại rất tỉnh táo, nói cô không có say nhưng sao cô lại không thể kiềm chế được bản thân làm ra một chuyện xấu hổ đến thế chứ.

Anh nói: “Em không sao là tốt rồi.”

Cô kéo tóc ra đằng sau, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, một màu tối đen, ngay cả một ánh sao sáng cũng không có, cô thở dài, nói: “Mã Tuấn, anh đừng thích tôi, thích một người mà trái tim người ta không đặt trên mình là một việc rất đau khổ. Lúc đầu anh cho là kiên trì cố gắng thì có thể sẽ thay đổi được suy nghĩ của người ấy, nhưng anh chỉ có thể một lần rồi lại một lần chịu đựng đau khổ mà thôi. Đến lúc ấy anh sẽ rất hối hận, anh biết không, nếu tôi miễn cưỡng đến bên anh, rồi cuối cùng anh cũng sẽ không hài lòng, sẽ trách tôi vô tâm, sẽ trách tôi coi thường tình cảm của anh, sẽ trách tôi làm tổn thương anh, cho nên anh thích người khác đi.”

Mã Tuấn cười khò: “Đây không phải là chuyện nói thích người khác là có thể thích được, còn nữa là mình cam tâm tình nguyện thích người ta, cũng không ai ép buộc, vì sao phải oán hận chứ .” Những lời nói vừa rồi của cô làm anh mơ hồ đoán được nguyên nhân tâm tình hôm nay của cô rối loạn.

Từ Y Khả nói: “Anh không hiểu, cái này không phải là lý trí có thể kiềm chế được .” Lúc trước tuy rằng Trần Mặc Dương có ép buộc cô, nhưng nghĩ lại thật ra cô cũng không hoàn toàn cự tuyệt, là cô biết thời biết thế, che giấu khát vọng được chọn vào con đường này. Cô hy vọng trong vấn đề này mình sẽ được may mắn. Ngay từ lúc đầu cô cũng đã tự nói với bản thân đủ loại hậu quả, nhưng là đến giây phút cuối cùng bị thua, trong lòng cô bây giờ không hề oán hận gì sao? Nếu lý trí có thể khống chế được trái tim mình, thì trên thế giới này sẽ không có nhiều đôi nam nữ si tình đến như vậy.

Mã Tuấn nói: “Anh biết, cho nên lý trí của anh cũng không kiềm chế được anh thích em , Y Khả, cái gì em cũng không cần làm cả, cũng không cần phải cảm thấy có gánh nặng, chỉ cần để anh đối xử tốt với em là được, trả giá đối với anh mà nói cũng là một niềm vui.”

Cô cảm thấy bất lực, không còn sức để thuyết phục anh ta, cũng không còn sức để thuyết phục bản thân mình.

Mã Tuấn nói: “Đi thôi, anh đưa em về, bố mẹ em cả đêm đều tìm em.”

Cô vịn vào tay anh đứng lên.

Anh thấy cô chân trần, hỏi: “Giày của em đâu?”

Cô nói: “Không biết.”

Giày thủy tinh đang ở chỗ của hoàng tử, nhưng có lẽ hoàng tử ấy sẽ mãi mãi không bao giờ đến tìm cô nữa, bởi vì anh ta không phải là hoàng tử của cô, và cũng sẽ không bao giờ là hoàng tử của cô! Tỉnh lại trong giấc mơ đẹp không phải vì tiếng chuông điểm lúc mười hai giờ, mà vì khuôn mặt lạnh lùng tàn nhẫn của hoàng tử.

Mã Tuấn nói: “Chân em đau không? Để anh cõng em.”

Cô nói: “Để em tự đi.” Dù đau cô cũng muốn tự mình đi.

Ông Từ và Y Trạch cũng vừa mới về nhà, nhìn thấy cô đã bình an trở về, cuối cùng cũng thở nhẹ ra.

Bà Từ vừa rồi lo lắng chờ trở nên tức giận, đánh một cái vào lưng cô, mắng: “Con muốn chết hả, con nhóc chết tiết kia, con đừng có về nữa, còn quay lại làm gì, buổi tối uống rượu còn dám ra ngoài đường lang thang, con xảy ra chuyện gì, còn muốn để ta sống nữa hay không...”

Từ Y Khả tủi thân chảy nước mắt: “Mẹ, đau...”

Ông Từ đau lòng, nói với bà Từ: “Được rồi, nó đã mấy tuổi rồi mà còn đánh con nó nữa, không phải là uống nhiều rượu tại đám cưới sao, về trễ cũng không phải là nó muốn thế...” Ông xoa đầu con gái: “Y Khả ngoan, đi vào ngủ đi.”

Bà Từ vẫn chưa hết tức giận: “Nó lớn rồi mà có đầu óc sao. Đều là tại ông làm hư nó cả! Đã hai mươi tuổi rồi mà chẳng làm được việc gì nên hồn!” Bà chẳng lẽ không đau lòng cho con gái mình sao, đánh con lòng bà cũng đau, nhưng bà thật giận quá .

Từ Y Khả vùi vào lòng bố, khóc nghẹn thút thít .

Từ Y Trạch kéo mẹ lại: “Mẹ, mẹ đừng nói nữa, để chị đi ngủ trước đi.” Ở đây không phải đang có người ngoài sao!

Mã Tuấn cũng khuyên nhủ: “Cô à, cô đừng giận , không có việc gì là tốt rồi.”

Bà Từ bây giờ mới nhớ đến còn có Mã Tuấn ở đây, nói: “Mã Tuấn à, đêm nay làm phiền cháu quá rồi , để cháu chạy khắp nơi, còn phiền cả bạn học cháu nữa, hay là hôm nào đó cháu rảnh lại đây ăn cơm.”

“Cô à, cô không cần khách khí, nếu đêm không tìm thấy Y Khả thì cháu cũng không an tâm ngủ được, cháu về trước đây.”

Bà Từ đưa Mã Tuấn ra cửa, cô thật không hiểu con gái mình nghĩ thế nào nữa, rõ ràng Mã Tuấn là một người rất được, thế mà sống chết không muốn. Con gái không thừa lúc còn trẻ tìm bạn, lớn tuổi một chút thì chỉ có thể để cho người khác chọn mình mà thôi, huống chi, muốn tìm một người con rể có điều kiện như Mã Tuấn vậy thật không dễ dàng, con mình nên suy nghĩ lại.

Bà Từ cũng đau lòng, không biết tối qua con bị đánh có đau không , thừa dịp Từ Y Khả chưa tỉnh dậy vào kéo áo ngủ cô lên xem. Trên lưng cô, trên eo, đúng là có nhiều vết bầm tím.

Bà Từ cau mày, những những dấu này không phải mới, không giống với vết bầm tím do bà đánh.

Trong lòng bà Từ nghi ngờ, lại kéo quần pyjama cô xuống, lại thấy trên đùi cũng có những vết bầm tím lớn nhỏ.

Từ Y Khả bị đánh thức vì đau đầu, rượu đúng không phải là thứ hay ho gì, cô dụi mắt chớp chớp mấy cái, nói: “Mẹ, mẹ làm sao thế!”

Bà Từ ngồi nghiêm chỉnh, nói: “Con dậy cho mẹ!

Từ Y Khả ngồi xuống, khó hiểu hỏi: “Sao thế?”

“Những vết bầm tím trên người con là đã xảy ra chuyện gì?”

Từ Y Khả mở quần áo ra nhìn nhìn, trong lòng thầm kêu khổ. Tất cả đều là dấu vết ngày đó Trần Mặc Dương đã để lại. Làn da cô rất trắng, những vết bầm tím này rất khó tan, đã vài ngày rồi vẫn chưa có nhạt dần.

Cô chột dạ nói: “Con cũng không biết, có thể là mấy ngày hôm trước bị ngã “

“Có thể bị ngã cả người như vậy sao?”

“Mẹ, mẹ đừng như vậy, không phải chỉ có vài vết bầm tím thôi sao, có gì ghê gớm lắm đâu.”

“Con nói cho mẹ, có phải con có bạn trai rồi không?”

“Không có!” Thấy mình trả lời nhanh quá, lại nói: “Con đào đâu ra bạn trai mà có.”

“Thật không có chứ? Mẹ nói cho con, xã hội này nhiều thằng đàn ông lừa tình lừa tài lắm con đừng có ngu ngốc mà trao thân cho mấy cái thằng không đứng đắn.”

“Mẹ, không có chuyện đó đâu, sao mẹ vẫn không tin nhỉ.” Bây giờ mẹ mà biết mối tình của cô và Trần Mặc Dương kia, lại còn vừa mới chia tay nữa chứ, không chừng cô sẽ bị đánh chết mất.

Bà Từ nói: “Được, chính con nói không có bạn trai, vậy con hãy hẹn hò với Mã Tuấn đi.”

“Mẹ, chuyện này có liên quan gì nhau, sao khi không con phải hẹn hò với Mã Tuấn chứ!”

Bà Từ nói: “Nghe mẹ nói, mẹ sẽ không nhìn lầm người đâu. Mã Tuấn rất tốt với con, con thử tìm hiểu một thời gian, nếu không hợp mẹ cũng sẽ không nói gì, quan trọng là ngay cả cơ hội con cũng không cho người ta. Y Khả à, đừng mơ tưởng đến tình yêu gì rực rỡ, yêu đương kết hôn là tìm một người đàn ông chính chắn có trách nhiệm. Đừng giống như những cô gái khác, yêu đến nỗi phải tìm đến cái chết, ép buộc bản thân, đó là sống sao? Con nghe lời mẹ, hãy cho Mã Tuấn một cơ hội!”

May mà điện thoại đúng lúc vang lên, Từ Y Khả thở phào nói: “Mẹ, con nghe điện thoại đã.”

Mẹ cô liếc nhìn di động, thấy cái tên lóe lên, ánh mắt bỗng sáng rực, nói: “Là Mã Tuấn, nhanh nghe đi, nói chuyện hay ho vào biết không!”

Từ Y Khả chỉ muốn khóc, anh ta điện đến thật đúng lúc ha!

PS: mình post tạm thêm một chương để các bạn đọc trước đã, mình vẫn đang trong quá trình sửa những chương trước. Nếu các bạn muốn nhanh thì plz đọc đến đoạn nào thấy lỗi chính tả hay lỗi type thì cmt lại để mình sửa lại, như thế mình sẽ làm nhanh hơn đấy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Tai nạn giao thông

Mã Tuấn hẹn cô ăn cơm buổi tối, cô còn chưa nói ra lời từ chối thì bà Từ đang quang minh chính đại nghe trộm đã véo vào cánh tay của cô, cô đành phải nói: “Đề tôi mời anh đi, vừa hay anh cũng rủ cả anh bạn cảnh sát của anh nữa nhé, tối hôm qua đã phiền các anh như vậy tôi rất ngại!” Anh nắm chắc cơ hội hiếm có này, liên tục nói được.

Tất máy, bà Từ liếc cô: “Bạn của anh ta lần sau mời là được, vì sao phải cứ là hôm nay, con nói con...”

“Được rồi, mẹ mà còn nói là con không đi nữa đâu đấy!”

Bà Từ quả nhiên không mở miệng nữa, quay người qua tủ chọn quần áo cho cô: “Hãy mặc bộ này nè, da con trắng, mặc màu xanh nhìn rất đẹp...”

Từ Y Khả buồn bã ỉu xiu đi vào phòng tắm, cô bất đắc dĩ mặc bộ quần áo mẹ đã phối hợp đi làm. Cô hẹn với Mã Tuấn trực tiếp gặp nhau ở nhà hàng, lúc cô đến anh đã ngồi chờ ở đó, nhưng chỉ có một mình anh. Từ Y Khả cũng không hỏi, anh giải thích trước: “Bạn học của anh đêm nay vẫn còn công việc ở cục nên không thể đến đây được, lần khác mời anh ta vậy.”

Cô cũng không sao, chỉ bảo: “Công việc của cảnh sát rất bận rộn . . .”

Anh hơi lo lắng nói: “Hôm nay khá hơn chút nào không, hôm qua nhìn em say rất mệt mỏi.”

“Tôi đã tốt hơn nhiều rồi, Đình Tĩnh kết hôn, tôi thay cô ấy đỡ rượu, cho nên có uống hơi nhiều một chút. . . Tôi không nghĩ rằng anh cũng quen với Trương Minh!”

Anh ta nói: “Bọn anh cùng học một trường, anh ta học dưới anh mấy khóa.”

Cô cũng không tìm ra đề tài nào nói chuyện, đưa menu cho anh ta: ” Anh thích ăn cái gì thì cứ chọn tự nhiên!”

Tuy là nói cô mời, nhưng thật ra trong toàn bộ quá trình đều do anh sắp xếp, cô nhìn thấy anh rất có lòng, biết cô không phải là người Giang Nhạc, mỗi lần chọn món ăn đều nghĩ đến khẩu vị của cô, cẩn thận hỏi cô thích hay không. Không giống Trần Mặc Dương, có đôi khi cảm thực đơn tự quyết định, hoàn toàn không hỏi qua ý cô, nhưng bây giờ cô lại thấy như vậy làm cô giảm bớt đi mấy chuyện! Cô lắc lắc đầu, cô gắng quên đi vẻ mặt ương ngạnh kia của anh ta.

Trên bàn cơm, Mã Tuấn vẫn cố gắng tìm đề tài để nói chuyện, tiếc là cô chẳng mấy hứng thú, vừa mới bắt đầu mở miệng nhìn thấy khuôn mặt buồn chán của cô, anh liền thôi!

Thấy trong mắt anh có chút hụt hẫng, Từ Y Khả biết mình hơi quá đáng, cũng chỉ là một bữa cơm thôi mà cô lại mang theo khuôn mặt bí xị làm người ta không thoải mái!

Cô cố gắng nhìn anh gượng cười. Anh cũng nhận ra cô đang cảm thấy ray rứt, nhưng dù sao nụ cười ấy rất mê đắm. Anh không hiểu lắm chuyện nhân quả trên đời này, anh chỉ biết mỗi lần nhìn thấy cô gái trước mặt này, trong lòng anh đã rất hạnh phúc.

Anh nói: “Y Khả, em có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là khi nào không?”

Từ Y Khả nói: “Làm sao lại không nhớ, không phải lúc mọi người cùng nhau ăn cơm sao?”

Anh lắc đầu: “Không phải, là tại cửa hàng của bố em ở đường Thực Trách, lúc anh đậu xe ở trước cửa, em có vẻ như đang có việc gấp, đi cũng không nhìn đường, cứ vội vàng nhìn lui nói chuyện với bố, kết quả là đụng vào xe anh, đứa nhỏ bên cạnh còn cười khanh khách, em đứng lên vừa nhìn bọn nhỏ cười vừa xoa chỗ bị ngã, anh vẫn nhớ rõ nụ cười ấy của em.” Anh nhớ lại nói: “Ngốc ngốc, rất hồn nhiên đáng yêu, anh thật sự chưa nhìn thấy nụ cười như vậy bao giờ, giống nụ cười của một đứa trẻ.”

Cô không thể tin được nói: “Bởi vì một nụ cười nên anh thích tôi?”

“Thích một người trong nháy mắt là chuyện thường, anh không biết phải nói sao nữa, anh biết em cảm thấy anh rất phiền, nhưng cả đời chỉ có thể gặp được vài người có thể làm cho trái tim mình rung động, nếu anh không cố gắng níu kéo, sau này có lẽ sẽ phải nuối tiếc.”

Những lời nói này của anh làm cho Từ Y Khả áy náy, cô nói: ” Xin lỗi, không phải là tôi chán ghét anh, chỉ là hiện tại tôi không muốn suy nghĩ về vấn đề này.”

“Anh biết, cho nên em không cần cảm thấy có lỗi với anh, chỉ cần em biết anh đối với em là thật lòng. Anh theo đuổi em đều là vì chính bản thân mình, vì không muốn bản thân sau này phải hối hận, em không cần tự trách mình. Cho dù sau này chúng ta không thể đến với nhau thì vẫn có thể làm bạn không phải sao? Được rồi, không nói chuyện này nữa, chúng ta ăn cơm đi!”

Từ Y Khả gượng cười, tuy anh ta nói là vì chính anh ta, nhưng anh ta tốt với cô cũng làm cô cảm thấy có gánh nặng.

Lúc đi ra, cô nặng nề muốn tính tiền. Thấy bộ dạng của cô, Mã Tuấn bất đắc dĩ cười cười cũng không tranh giành nữa.

Tết âm lịch gần đến, bầu không khí năm mới dày đặc trên mọi ngã đường, tất cả các trung tâm mua sắm đều trang trí đèn hoa.

Bên cạnh có một đôi vợ chồng già đang đứng trước xe ba bánh bán hoa. Anh ta dừng lại, rất nghiêm túc hỏi cô thích hoa gì. Cô cảm thấy có chút buồn cười, ai đời nào tặng hoa mà còn có thể nghiêm túc hỏi người ta thích hoa gì, cô nói: “Không cần đâu, đem về rồi cũng sẽ héo cả thôi.”

Bà lão bán hoa nói: “Không đâu, hoa này tươi lắm, về đem cắm trong nước, vài ngày cũng chưa héo, tôi sẽ bó lại cho cậu. . .”

Thấy ông bà rất ‘tha thiết’, cô cũng ngại từ chối.

Cuối cùng cô yêu cầu một bó cẩm chướng trắng, tượng trưng cho tình bạn đơn thuần! Cô cười cúi đầu ngửi mùi hoa. Cách đó không xa có một người đàn ông đang nhìn chằm vào hai người họ.

Ánh sáng vàng của ngọn đèn làm nổi bật nụ cười của cô, thi ra ngày trôi qua không có anh bên cạnh, cô vẫn rất hạnh phúc! Điều thuốc trong tay đã cháy hết, anh ném đi rồi lại rút thêm một điếu, nhưng vẫn chưa châm lửa, bật lửa ở trong tay cứ đóng rồi mở đóng rồi mở.

Bạn gái bên cạnh cũng theo tầm mắt anh nhìn ra ngoài, người đi đường lui tới, cũng lắm cũng chỉ có hai ông bà lão bán hoa cùng một đôi tình nhân mà thôi, không biết anh đang nhìn cái gì ở đây mà không chịu lái xe! Ánh mắt nham hiểm hung ác của anh làm cho cô sợ cũng không dám lên tiếng.

Đôi tình nhân phía trước đi rồi, anh mới bắt đầu khởi động xe, nhưng lái chưa được một đoạn thì đã dừng lại.

Từ Y Khả và Mã Tuấn lên xe, anh đưa cho cô một cái hộp, nói: “Anh nghe nói hôm qua là sinh nhật em, chưa kịp chúc mừng em, còn đây là quà sinh nhật.”

Cô thừa nhận anh là một người rất chu đáo, chuyện như vậy cũng quan tâm đến.

Cô mở ra, là một khối hóa thạch.

Anh ta nói: “Cái này là lúc anh học đại học đã tìm được, em xem...”

Anh gom lại rồi đưa cho cô xem: “Đây là hình dạng hai con cá hoàn chỉnh... Nơi này, miệng chúng còn dính sát lại cùng một chỗ...”

Cô chăm chú nhìn, đúng là hình hai chú cá.

Anh nói: “Rất thú vị phải không, lúc anh tìm ra nó còn không nở đưa vào viện, tự mình cất giữ. Khối hoá thạch này hình thành ít nhất phải hơn mấy triệu năm, nghĩ xem, mấy triệu năm, chúng nó vẫn như cũ ở trong này, rất khó mới kiếm được, đây là thứ ở trên thế giới này vĩnh hằng và bất diệt.”

Tư thế của cô và Mã Tuấn ở bên trong xe rơi vào mắt của người nào đó, rất thân mật.

Nhận lấy, Mã Tuấn đưa cô về nhà, trên đường, có một chiếc xe dường như luôn đi theo bên cạnh, anh đi chậm, đối phương cũng chạy chậm lại, anh lái nhanh, đối phương cũng chạy nhanh theo. Anh đổi làn đường đối phương cũng đổi chỗ ở phía trước, xem như nhất định phải chạy quanh xe anh, hoàn toàn không để ý đến đạo đức, quy tắc luật giao thông.

Mã Tuấn mắng: “Đáng chết, rõ ràng là cố ý!” Anh nhấn còi, kết quả bên kia lái càng ẩu hơn.

Từ Y Khả nói: “Có phải bị say hay không!”

Mã Tuấn cũng có chút bức mình, quay cửa kính xe xuống, muốn nhìn xem thử đó là loại người gì mà lái kiểu xe kiểu đấy.

Bên kia cũng hạ cửa xe xuống, vừa nhìn qua mặt Từ Y Khả đã trắng bệch, là Trần Mặc Dương!

Ánh mắt Trần Mặc Dương nguy hiểm liếc Từ Y Khả và Mã Tuấn rồi chậm rãi nâng cửa kính xe lên.

Mã Tuấn lui đầu lại, nói: “Là Trần Mặc Dương! Thật sự là vô pháp vô thiên...”

Từ Y Khả nói: “Mã Tuấn, chúng ta sang bên kia đi, lái chậm một chút.”

Mã Tuấn nhìn thấy mặt cô có chút trắng bệch, nói: “Không cần lo lắng, Trần gia có tiền có thế cũng không thể một tay che trời để anh ta ở ngoài đường làm việc xằng bậy.”

Từ Y Khả nghe Mã Tuấn nói như vậy, nói: “Anh có quen với Trần Mặc Dương à?” Là vì cô ư? Nhưng Trần Mặc Dương làm sao biết cô đang ở trong xe.

Mã Tuấn nói: “Xem như có quen một chút, nhà anh có một công trình gây trở ngại đến anh ta. Anh ta muốn thu mua, chỉ là nhà anh muốn làm việc khác, không đồng ý, có lẽ đã đắc tội, hơn nữa chú họ hàng xa của anh là đối thủ một mất một còn của anh ta, ít nhiều nhà anh cũng có bị liên lụy.”

Hai chiếc xe sống chết vẫn truy đuổi kịch liệt không ai nhường ai ở trên quốc lộ, dọc theo đường đi tiếng còi tiếng chửi rủa cùng tiếng xe phanh lại không ngừng. Hai chiếc xe như hai con rắn xuyên qua trên đường, xe của Trần Mặc Dương quay nhanh ngược trở lại, Mã Tuấn mạo hiểm né qua thật mạnh.

Từ Y Khả ở trong xe xóc nảy, một màn mạo hiểm trước mắt làm cho trái tim cô muốn ngừng đập, cảnh này giống như xem bộ phim Ganster của Hồng Kông, Trần Mặc Dương, rốt cuộc anh ta muốn làm gì! Cô sốt ruột nói: “Mã Tuấn, hay là dừng lại đi, cứ như vậy nhờ như xảy ra chuyện gì!”

Con tức giận của Mã Tuấn nổi lên làm anh càng ngày càng hăng, nói: “Y Khả, em không cần lo lắng, đường phía trước...”

Trong nháy mắt anh quay đầu nói chuyện với Y Khả, phía trước ngã cua có một chiếc xe lao ra, Từ Y Khả kinh ngạc thét chói tai, Mã Tuấn ngẩng đầu đã không còn kịp rồi, anh theo bản năng nghiêng qua phía Từ Y Khả che chở cho cô, bên tai vang lên tiếng đụng mạnh, tiếng kính vỡ vụn, những âm thanh chói tai liên tiếp nhau, có cả tiếng hét, sau đó tất cả yên tĩnh lại, một đám người vây đến.

Cơ thể Mã Tuấn đè lên người cô, giây phút cuối cùng anh đã quay người lại bảo vệ cô. Đầu cô rất đau, vạn vật trước mắt dần dần biến thành đen, nhưng cô vẫn cảm giác được trên tay có chất lỏng ấm áp, cô cố gắng trợn to mắt, là máu từ khoe miệng Mã Tuấn, anh không nhúc nhích từ từ nhắm hai mắt. Tiếng rên rỉ non dần im bặt. Cô sợ hãi gọi to: “Mã Tuấn... Mã Tuấn... Anh đứng lên, anh làm sao vậy, đừng làm em sợ...”

Chương 49: Không có chuyện gì sợ hơn chuyện này

Trên đường cao tốc Bắc Hiến xảy ra một vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng. Chín chiếc xe gặp sự cố, mười bảy người bị thương, trong đó có một chiếc xe Bentley có biển số xe là bốn số 8 bị phá hủy gần như hoàn toàn, không rõ danh tính chủ nhân của chiếc xe ấy. Tất cả những người bị thương đã được đưa đi cấp cứu, rất may cho đến thời điểm này vẫn chưa có trường hợp nào tử vong. Đội cảnh sát giao thông đang tiến hành điều tra nguyên nhân vụ tai nạn lần này!

Ngày hôm sau tin này đã trở thành tiêu đề hot của cả thành phố Giang Nhạc. Chiếc xe Bentley với biển số bốn số 8 kia đang là tiêu điểm của dư luận, tuy nói không rõ danh tính của chủ nhân chiếc xe, nhưng mọi người không cần đoán cũng đều biết đó là ai, toàn thành phố có thể có mấy chiếc có biển số xe như vậy!

Từ Y Khả giật giật mí mắt nặng nề của mình, cơ thể như bị cái gì đó xuyên qua một lần nữa, xương cốt rã rời, đầu nặng trĩu, mở mắt ra, chính là một mây trắng, cô đảo mắt, bình truyền dịch, ống truyền dịch, giường bệnh. Trong đầu thoáng chốc hiện lên từng mảnh vụn, xe đi trên đường, khuôn mặt Trần Mặc Dương, vệt mặt đau đớn Mã Tuấn, bản thân gào khóc, máu tươi, đám người, cảnh sát, xe cứu thương, một mảnh hỗn loạn!

Cô bỗng nhiên ngồi dậy, rút kim tiêm trên tay, muốn xuống giường.

Bà Từ đẩy cửa đi vào, kinh ngạc hô lên ngăn cản: “Con làm gì đấy, nhanh nằm xuống đi...”

Từ Y Khả tròn to mắt, kéo tay áo bà Từ, không ngăn được nước mắt chảy xuống “Mẹ, bọn họ... Bọn họ có bị gì không...?”

Cô chỉ nhớ rõ mình bị nâng lên cáng chuyển đi, ý thức mơ hồ, khoảnh khắc cuối cô không chỉ thấy Mã Tuấn bị thương nặng, còn thấy Trần Mặc Dương được đưa ra từ cửa kính xe, khuôn mặt đầm máu.

Bà Từ nghĩ là cô đang lo lắng cho Mã Tuấn, vừa đang giúp cô cầm lại kim tiêm, vừa nói: “May mà Mã Tuấn phúc lớn mạng lớn, không bị nguy hiểm đến tính mạng, nhưng bị thương cũng không nhẹ, cũng phải nằm lại ở bệnh viện một thời gian, cậu ấy vừa rồi cũng mới tỉnh lại, còn hỏi tình hình thương tích của con, biết con không có bị gì lại ngủ rồi, không cần gấp gáp, cậu ấy đang ở phòng bệnh trên lầu, con truyền hết bình dịch rồi hãy đi gặp cậu ấy.”

Từ Y Khả vẫn lo lắng nói: “Vậy... Vậy anh... Những người khác đâu?”

Bà Từ ngạc nhiên, nói: “Những người khác! Ai? Ôi, con nói những người bị thương khác ư, không biết, mẹ với bố lúc ấy sợ quá, chạy đến bệnh viện chỉ quan tâm đến trường hợp của con với Mã Tuấn, làm gì còn tâm trạng lo xem những người khác thế nào, được rồi, con nằm xuống đi... Sao lại có thể để xảy ra tai nạn cơ chứ, lúc ấy nhận được điện thoại, mẹ với bố con đều khiếp hồn, mẹ vừa mới bảo bố con về, ...”

Từ Y Khả bây giờ không còn tâm trạng nghe này nghe nọ, nói: “Mẹ, vậy mẹ có nghe nói có ai bị thương quá nghiêm trọng không, hay là... có người bị chết?”

Mất cô bởi vì hoảng sợ mà mờ to lên, chỉ còn một vệt từ trôi ra từ cô họng, cô cảm thấy trái tim cô như ngừng đập, cô không thể tưởng tượng được khả năng kia, nếu anh... nếu anh ấy..... Thà mình oán anh ta, hận anh ta, nhưng cô không hề mong anh gặp chuyện không may, lúc nhìn thấy máu tươi chảy xuống từ trên mặt anh ta, cô cảm thấy tim mình như bị xé rách, vô cùng đau đớn, bóng tối và lạnh lẽo làm cô nghẹt thở. Trên đời này không có chuyện gì đáng sợ hơn khi nghĩ rằng anh đang đối mặt với cái chết!

Cô cũng biết vụ tai nạn này đều là do anh ta. Cô nhớ rõ trong khoảnh khắc cuối cùng Mã Tuấn không màng nguy hiểm của bản thân để bảo vệ cô, nhưng cô không thể không chế được bản thân, không thể lý trí được, vẫn lo cho sự an nguy của Trần Mặc Dương.

Rõ ràng đã chia tay, đã bảo cả đời này chỉ còn là người xa lạ, vì sao lúc anh đang đối mặt với nguy hiểm tính mạng, cô vẫn đau lòng như vậy. Cô chỉ muốn biết anh không sao cả, chỉ muốn ai đó nói cho cô, anh ta không có việc gì cả, thế là tốt rồi!

Đối với thái độ vội vàng hoảng hốt của cô bà Từ cũng không nghi ngờ gì, nói: “Có mấy người bị thương có vẻ rất nghiêm trọng, nhưng không có ai bị chết cả.”

“Mẹ, sao mẹ biết được, mẹ chắc chắn không? Người bị thương kia có nghiêm trọng lắm không?” trở thành người thực vật? Gãy tay, gãy chân? Liệt người?

Bà Từ nói: “Mẹ có đọc tin tức, bệnh viện có báo, còn chuyện bị thương nghiêm trọng thế nào mẹ không biết... con có đôi bụng không, mẹ bảo Y Trạch mang cháo đến cho con rồi, mẹ nghe nói nếu lúc ấy Mã Tuấn không che chở cho con thì nó sẽ không bị thương nặng như vậy, cho nên nói hoạn nạn gặp chân tình, con sau này nhất định phải...”

“Báo? Có báo? Ở đâu, con muốn xem...”

Bà Từ thấy vẻ mặt nom nớp lo sợ kia, bộ dáng còn chưa hoàn hồn, nhủ thầm nói: “Nhìn con xem, đã bị dọa đến như vậy...”

Từ Y Khả tay đánh trên giường bệnh vừa nức nở vừa nói: “Mẹ, mẹ nhanh ...”

“Được, được, được, mẹ biết rồi, con nằm yên đi, đừng lộn xộn, mẹ đi lấy cho con!”

Cô không dám bỏ sót một chữ nào trên tờ báo, lật qua lật lại đọc tỉ mỉ. Nhưng bài báo chỉ đưa tin đại khái về tình hình chung của vụ tai nạn, cũng không có nhiều lắm về tin tức của chủ nhân chiếc Bentley. Mỗi trang đều có thêm hình ảnh, mỗi ảnh đều thấy người bị thương đến ghê người!

Trong lòng Từ Y Khả nóng như lửa đốt, nằm không yên, anh ấy có sao không, có bị thương nặng lắm không!

Nhưng Từ Y Khả không biết ở đây làm sao biết được tin tức của anh ta, huống chi bây giờ cô chả có quan hệ gì với anh ta nữa rồi.

Cô được Mã Tuấn ôm trong người bảo vệ, cũng không bị va đập mạnh, chỉ là lúc cửa kính bị vỡ, những mảnh thủy tinh bay ra trúng đầu, cô theo bản năng lấy tay đỡ. Cũng không nghiêm trọng lắm.

Cô đã gọi điện thoại xin phép nhà đài, nói với bố mẹ muốn ở lại bệnh viện xem tình hình của Mã Tuấn.

Bà Từ thấy cô không có gì đáng ngại, nói: “Đây là điều nên làm, nếu không có Mã Tuấn, cũng không biết con đã bị thương thành dạng gì rồi. Đến phòng bệnh Mã Tuấn, lễ phép một chút, gặp người lớn, ăn nói dịu dàng một chút biết không.”

Ông Từ nói: “Vậy con đem cháo lên đi, chiều bố qua đón con.”

Cô gật đầu có lệ, đợi lúc bố mẹ vừa đi, cô liền dậy.

Đầu tiên cô lên phòng bệnh xem Mã Tuấn. Giống như mẹ cô nói, Mã Tuấn không bị nguy hiểm đến tính mạng, nhưng bị thương không nhẹ, trên đầu, ngực đều cuốn băng gạc kín mít, mặt bị sưng phù, chân bị gãy bó bột, hẳn là phải nằm viện một thời gian.

Trong phòng bệnh có bố mẹ và bà nội anh ta, mẹ anh và bà nội ngồi bên cạnh giường khóc lóc. Từ Y Khả cảm thấy mình như là một tội nhân, nếu không phải vì bảo vệ cô, Mã Tuấn cũng không bị thương đến mức như vậy! Hơn nữa cô luôn loáng thoáng có một ý nghĩ không hợp lý trong đầu, cảm thấy Trần Mặc Dương truy đuổi không tha xe Mã Tuấn, có lẽ là vì cô, cô cũng muốn thuyết phục bản thân không nên cho rằng mình quá quan trọng, nhưng cũng không thể không nghĩ đến khả năng này.

Ông Mã thấy cô, nói: “Y Khả, con tỉnh dậy rồi ư, vào đi.”

Cô gật đầu, đi vào chào mọi người: “Chú, cô, bà nội, Mã Tuấn thế nào?”

Ông Mã nói: “Buổi sáng tỉnh lại một lần, bác sĩ nói không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là vết thương ở chân có vẻ nghiêm trọng.”

Ông Mã vỗ vai bà Mã ý bảo vợ mình nhường ghế cho Từ Y Khả.

Từ Y Khả cảm nhận được ánh mắt bà Mã nhìn cô chẳng mấy thân thiện, cô cũng có thể hiểu được, bố mẹ nào mà không đau lòng cho con cái mình, bà có trách cô thì cũng đúng thôi.

Từ Y Khả ngồi xuống bên cạnh giường, tay chạm vào băng gạc của anh, trên lớp băng gạc trắng cũng nhìn thấy máu. Cô nhớ lại giây phút kia, anh không hề do dự, kiên quyết bảo hộ che chở cho cô.

Ông Mã khuyên nhủ: “Y Khả, con đừng quá lo lắng, không nghiêm trọng lắm đâu. Thằng nhóc này sẽ hồi phục lại nhanh lắm, không bao lâu nữa có thể chạy nhảy đứng lên lại thôi.”

Bà Mã liếc mắt, bất mãn nói: “Thế này còn không nghiêm trọng? Vậy cái gì mới gọi là nghiêm trọng! Đứa con ngoan của tôi, bây giờ nằm đây...”

“Được rồi, bà cũng đừng trách, chuyện này có thể trách ai được, chỉ do không may thôi.”

Bà nội Mã Tuấn khuyên bảo, nói: “Tất cả đừng ồn ào nữa, các người thế này Mã Tuấn sao mà nghỉ ngơi.” Bà lão nhìn Từ Y Khả, nói: “Cô chính là cô gái mà Mã Tuấn nhà chúng ta nhắc đến kia sao.”

Từ Y Khả cũng không biết Mã Tuấn nói với người nhà anh ta cái gì, đành phải qua loa trả lời.

Bà lão kéo tay Từ Y Khả: “Phúc lớn mệnh lớn, phúc lớn mệnh lớn, qua được kiếp này, sau này mọi chuyện của các con sẽ thuận lợi cả thôi.”

Từ Y Khả thấy không khí trong phòng bệnh không tốt lắm, nhất là mẹ Mã Tuấn bắt đầu nhìn cô với ánh mắt soi mói, cô xấu hổ, ngồi một lát rồi đi.

Cô không quay lại phòng bệnh của mình, mà đến chỗ y tá hỏi thăm tình trạng, vừa mới đến đại sảnh, nhìn thấy Chu Lạc Khiết đứng cách đó không xa.

Cô chạy như điên đi qua, gọi: “Quản lý Chu, cô đợi chút.”

Chu Lạc Khiết dừng lại, thấy cô, nói: “Cô Từ, sao cô lại ra đây, nhanh vào phòng bệnh nghỉ ngơi đi.”

Từ Y Khả lắc đầu: “Tôi không sao, anh ấy đâu? Anh ấy thế nào, có bị thương nặng lắm không?”

Chu Lạc Khiết thở dài: “Bị thương không nhẹ, bị gãy hai xương ngực, trên đầu khâu hơn mười mũi, toàn thân trên dưới đều bị sọc chi chít to nhỏ, xe bị hủy thành thế kia cơ mà, có thể giữ được mạng sống là tốt lắm rồi. Lúc sáng sớm có tỉnh lại một lần, nhưng có lẽ rất mệt mỏi, xong lại mê man.”

Thật ra lúc tỉnh lại anh ta chỉ hỏi có một câu: “Cô ấy có sao không?”

Đến lúc Chu Lạc Khiết nói cho anh, Từ Y Khả không sao, anh mới nhắm mắt lại.

Mặt Từ Y Khả xám như tro tàn, răng cắn chặt môi, giọng run run, nói: “Bác sĩ nói như thế nào?”

“Bác sĩ nói những chỗ khác không có gì đáng trở ngại, chỉ là bị đụng vào đầu, sợ sau này sẽ để lại di chứng gì, trước mắt còn chưa rõ ràng lắm, sẽ kiểm tra lại mới xác định.”

Từ Y Khả hoảng hốt gật đầu: “Vậy cô hãy chăm sóc cho anh ấy thật tốt.”

Chu Lạc Khiết nói: “Cô đến thăm anh ấy đi, nói không chừng anh ấy đã tỉnh lại !”

Cô lắc đầu: “Không, tôi cũng chẳng giúp được gì, dù sao cũng có nhiều bác sĩ y tá ở đây, còn có người nhà của anh ấy và cô, anh ấy sẽ ổn thôi.”

Biết anh không bị nguy hiểm đến tính mạng là được rồi. Cô đi có thể cùng anh ta nói chuyện gì? Cái gì cũng không thể nói, cái gì cũng không thể làm.

Ánh mắt cô trống rỗng, một đường thần thờ trở lại phòng bệnh, cảm thấy trong lòng khó chịu, máy móc nằm ở trên giường, kéo chăn lên, nhắm mắt lại, nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống, cô không hiểu mình khóc vì cái gì, anh vẫn còn sống, cũng không tàn tật, nhưng vì sao lòng cô khó chịu như vậy, giống như bị người ta khoét vào, đau đến mức cô không chịu nổi!

Cô dùng tay ngăn miệng mình lại, ngăn cho tiếng khóc không bật thành tiếng, nhưng không thể ngăn những giọt nước mắt đang tuông ra như suối. Giờ khắc này mới hiểu được cái gọi là ‘Người xa lạ’ là cái gì, bản thân vẫn muốn ở bên cạnh anh, còn muốn liếc nhìn anh một cái, nhưng đã không có lý do làm vậy!

PS: Tình hình là nếu không post truyện thì mọi người cứ vào làm loạn cả lên, mà post lên rồi thì cũng chẳng thấy ai nói tiếng nào, bạn lỵn chán nản bỏ cuộc muốn giao lại truyện này cho eya, mà eya có thời gian đâu chứ, eya còn có hai bộ của Dạ Mạn nữa kia, hức hức.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Ánh mắt chờ đợi

Chu Lạc Khiết bước vào phòng bệnh mang theo túi quần áo để anh tắm rửa. Phòng bệnh này rất cao cấp, nội thất cùng thiết kế có thể so sánh với khách sạn năm sao, không giống với phòng bệnh viện chút nào. Ngay cả màu sắc và đồ nội thất rất hòa hợp, ấm cúng và thoải mái. Đương nhiên, dù cho nơi này xa hoa sang trọng như một cung điện, thì giờ phút này cũng chẳng làm cho bệnh nhân đang nằm trên giường tâm trạng tốt hơn.

Cơ thể nằm trên giường khó nhúc nhích, khuôn mặt anh tuấn sừng vù lên, đầu bị quấn băng, tóc bị cạo còn lại thưa thớt, bên này một ít bên kia một ít. Nhìn anh như vậy Chu Lạc Khiết không tốt lành nghĩ đến hai chữ “Đầu heo”.

Một ông chủ luôn lạnh lùng đột nhiên bộ dạng biến thành thế này, cô có chút buồn cười. Cả người trên dưới chỉ còn có thể nhìn ra được đôi mắt, tuy xung quanh mắt có hơi sưng, nhưng ánh mắt vẫn sắc bén như mọi khi, dù sao báo săn bị thương cũng không thể trở thành heo.

Chu Lạc Khiết nói: “Chủ tịch Trần vẫn đang ở Mỹ khảo sát, có lẽ sẽ không trở về kịp. Phu nhân hôm nay sẽ trở về từ Bắc Kinh.”

Anh không nói gì, tựa như không quan tâm đến việc này.

Chu Lạc Khiết lại nói: “Thuê một vài người hộ lý được không?”

Anh đảo mắt một vòng, mí mắt khép lại, dường như có chút mệt mỏi.

Có tiếng bước chân đến cửa, anh lại mở mắt ra, quay đầu nhìn.

Chu Lạc Khiết đã đến đây vài lần, cô không chỉ một hai lần nhìn thấy ánh mắt mong chờ của anh, tâm như gương sáng, cô hiểu được anh ta đang chờ cái gì. Làm việc bên anh ta đã lâu, thấy phụ nữ bên cạnh anh ta thay đổi liên tục, cô còn tưởng rằng dự cảm của mình là sai. Đến lúc nghe được câu nói đầu tiên khi anh ta tỉnh lại thì cô bỗng hiểu được người đàn ông luôn tuyệt tình này thì ra cũng đã xa vào lưới tình.

Lúc ấy anh cố gắng mở mắt, nhìn thấy cô, giọng khàn khàn rõ ràng là nói không nổi nhưng vẫn cố gắng hỏi: “Cô ấy có sao không?..”

Chu Lạc Khiết lúc ấy vẫn chưa phản ứng kịp, không biết ‘Cô ấy’ là ai, tưởng hỏi người phụ nữ lúc ấy ở trên xe. Cô trả lời anh: ” Lương tiểu thư đang được mổ.”

Nhưng anh lắc đầu, căng thẳng chớp mắt, cơ thể dường như không thể chịu nổi lời nói cũng không rõ , chỉ phát ra được mấy âm: “Y... Y...”

Chu Lạc Khiết nghe xong, trong đầu lóe lên, nhìn qua, rồi đi hỏi thông tin về cô ấy

Anh cố gắng đợi đến lúc Chu Lạc Khiết quay trở về nói với anh rằng, Từ Y Khả không sao, anh mới an tâm nhắm mắt lại ngủ.

Lúc ấy cô còn cảm thấy kỳ lạ vụ tai nạn xảy ra như thế nào, sao Từ Y Khả cũng bị thương. Sau lại mới hiểu được, vụ tai nạn giao thông này Từ Y Khả không thể nào thoát khỏi liên quan.

Nhưng cả hai người kia đều bướng bỉnh và cố chấp, cho dù tình cảm có sâu đậm đến đâu chỉ sợ cuối cùng cũng sẽ cạn. Cô lớn hơn hai người kia cùng lắm là mấy tuổi, nhưng sớm đã nếm mùi thăng trầm của sự đời. Người ngoài cuộc còn nhìn thấy rõ hơn họ. Trên đời này không thể nắm chắc được trái tim của người mình yêu, và vĩnh viễn sẽ không thể biết trước được số phận. Hành động theo cảm tính hoàn toàn không thể đi đến cuối con đường. Đúng là một cuộc hành trình gian khổ!

Cửa mở ra rồi đóng lại, vào phòng bệnh là viện trưởng bệnh viện, bác sĩ và y tá. Bác sĩ đến kiểm tra rồi nói: “Khôi phục tốt, đã có kết quả kiểm tra não bộ , không có gì bất thường, anh yên tâm tĩnh dưỡng.”

Viện Trưởng cũng nói: “Chủ tịch Trần vừa mới gọi điện thoại đến, tôi cũng đã khuyên ông ấy hãy thoải mái tâm trạng một chút, bác sĩ Lâm của chúng tôi là bác sĩ khoa ngoại tốt nhất, cậu có thể yên tâm.” Lại nói với Chu Lạc Khiết: “Có chuyện gì cần cứ việc tới tìm tôi.”

Chu Lạc Khiết gật đầu, tiễn mọi người ra ngoài, lúc quay lại vẫn thấy anh nhìn chằm chằm vào cửa.

Cô vốn không muốn nhúng tay vào những chuyện như thế này, nhưng cuối cùng vẫn nói: “Từ tiểu thư đã xuất viện , hay là gọi cô ấy đến đây?”

Anh giống như bị giẫm vào đuôi, vùng vằng tức giận, nói: “Nhiều chuyện! Bảo cô ấy đến đây làm gì!” Nếu trong lòng cô ấy còn có anh thì sẽ tự đến!

Chu Lạc Khiết không cho là đúng, cười cười, nói: “Vậy anh hãy nghỉ ngơi thật tốt, chuyện của khu giải trí bên kia tất cả đều bình thường, anh đừng lo lắng, có chuyện gì tôi sẽ báo cáo với anh.”

Buổi sáng thứ bảy, Từ Y Khả dậy sớm, ngọn lửa bếp gaz màu xanh cháy lên nồi, cô lấy cái muống để quậy cháo, tâm tư suy nghĩ tận đâu, động tác trên tay chỉ lặp lại máy móc.

Bà Từ ngáp một cái ra khỏi phòng, ngửi thấy mùi cháy từ trong phòng bếp, trong nồi cháo đã có một lớp dính.

Bà Từ nhanh chóng tắt lửa, nói: “Đứa nhỏ này ngủ dậy vẫn chưa tỉnh sao, người đứng bên cạnh nồi cũng có thể để cháo bị khê!”

Từ Y Khả phục hồi tinh thần, trong nồi quả nhiên đã bị khê một chút. Cô ném thìa xuống, đến xô pha ngồi xuống.

Bà Từ thấy con gái mình gần đây luôn hồn siêu phách lạc, hơn nữa mỗi ngày đều chạy đến bệnh viện, sáng sớm hôm nay đã dậy hầm cháo, một loạt chuyện như vậy làm bà Từ nghĩ rằng sau lần sống sót trong vụ tai nạn, con gái bà cuối cùng cũng đã hồi tâm chuyển ý, bắt đầu đón nhận Mã Tuấn . Bà Từ vui mừng hơn hờ .

Bà Từ nói: “Đây là nấu cho Mã Tuấn sao ?”

Từ Y Khả dựa vào xô pha, lòng không yên chỉ uh uh hai tiếng trả lời cho có lệ. Mấy ngày nay ở đài, đồng nghiệp đều biết cô bị tai nạn , lại có liên hệ với chiếc xe của Trần Mặc Dương kia, nghĩ cô là người lúc ấy ngồi trên xe Trần Mặc Dương. Mọi người đều cảm thán, xe bị hủy thành như thế mà cô vẫn không bị gì chứng tỏ lúc ấy người trong xe chắc hẳn đã ra sức để bảo vệ cô. Còn buong chuyện quay qua cô hỏi Trần Mặc Dương bị thương thế nào ? Ngay cả giám đốc đài gặp cô, cũng quan tâm nói: “Trần tổng không có gì đáng ngại chứ? Thay tôi gửi lời hỏi thăm đến Trần tổng, cậu ấy bây giờ chắc không tiện vào thăm hỏi, bằng không tôi cũng rất muốn đến thăm.” Cô có miệng cũng không giải thích được, nếu nói lúc ấy cô không phải ngồi trong xe của Trần Mặc Dương có lẽ sẽ còn có nhiều chuyện hơn nữa.

Cô còn muốn biết anh ấy hiện tại như thế nào hơn họ kia , phẫu thuật xong có để lại di chứng gì không? Hồi phục thế nào ? Người nhà anh đều bận rộn như vậy, có ai chăm sóc cho anh hay không? Tính tình anh khó chịu như vậy, ai hầu hạ nổi đây?

Nghĩ thế đầu cô lại rồi tung lên, những điều này thì có liên quan gì đến cô, cô sao lại thấp hèn như thế, sau bao nhiêu lần bị anh đối xử như vậy mà vẫn nhớ mong đến anh! Anh có cái gì tốt cơ chứ?

Độc đoán, không phân rõ phải trái, lạnh lùng, hay thay đổi, ngoại trừ tiền, đẹp trai hơn Mã Tuấn, thì còn cái gì tốt hơn Mã Tuấn, nhưng cô vẫn không thể thuyết phục bản thân mình? Giữa đêm khuya, trong giấc mơ không có người đàn ông nào có thể so sánh với anh ấy!

Tại sao phụ nữ luôn yêu nhầm người đàn ông, luôn đặt người đàn ông không hề để ý mình trong lòng. Giữa yêu và được yêu rất khó dùng lý trí để lựa chọn. Cô rất sợ , sợ bản thân lại một lần nữa không ngăn được khát vọng của mình, lại sẽ giẫm lên vết xe đổ. Cô rất khó khăn mới hạ được quyết tâm ra đi, tuyệt đối không thể quay về , huống chi cũng không có đường cho cô quay về. Anh ta không phải đã nói rồi sao, cho dù cô quỳ xuống, anh ta cũng sẽ

chẳng thèm liếc cô một cái!

Bà Từ đem bình cháo trắng đến, nói: “Mẹ đã múc ra cho con, con đem qua đó đi.”

Từ Y Khả nói: “Mẹ, đồ đi, khê cả rồi, còn mang đến làm gì?”

Bà Từ nói: “Không sao cả, lóp trên có thể ăn được, tóm lại đây là tấm lòng của con.”

Bà Từ tính toán rất khôn khéo, cháo như vậy, Mã Tuấn vừa ăn chắc chắn sẽ biết là do con mình tự tay nấu, lần này dù gì bà cũng mang hai đứa đến với nhau.

Từ Y Khả lười tranh cãi, nói: “Mẹ, phiếu tiền thuốc men viện phí đâu để con xem con trả lại.”

Bà Từ đang cầm bình cháo nói: “Ồ ngăn kéo trong phòng ấy, con tự tìm đi.”

Lát sau, Từ Y Khả hoảng hốt cầm một đồng giấy chạy vào phòng bếp, gọi to: “Mẹ...”

Bà Từ vỗ vỗ ngực: “Con làm gì thế, làm mẹ sợ muốn chết!”

Từ Y Khả chỉ vào tờ giấy: “Mẹ. Đây là có chuyện gì?”

Bà Từ liếc mắt một cái, nói: “Là giấy tờ ngân hàng cho vay.”

“Con biết, con hỏi là làm sao có thể nhiều tiền như vậy, rốt cục nhà chúng ta vay bao nhiêu tiền?”

Bà Từ nói: “Con đừng quan tâm, đồ ăn đã chuẩn bị xong rồi, con nhanh đi rửa mặt thay quần áo đi, rồi mang đến cho Mã Tuấn.”

“Nhà chúng ta thế chấp cái gì mà ngân hàng đồng ý cho vay?” Ở Giang Nhạc này người ta cũng làm gì có chuyện tốt lành cho vay dễ dàng như vậy.

“Còn có thể là cái gì, nhà, cửa hàng, một ít hàng hóa.”

“Mẹ, mẹ và bố đã suy nghĩ kỹ chưa, gia đình chúng ta bây giờ ổn rồi, con cũng đã đi làm, không cần phải mạo hiểm như vậy, mẹ có thể cam đoan cái công trình kia của ông chủ Mã có thể kiếm lời sao, mà dù sao trước khi chúng ta thu lại được vốn cũng không cần phải ứng ra quá nhiều tiền như vậy?”

Toàn bộ tài sản đã đem thế chấp, nếu cửa hàng kinh doanh xảy ra chuyện gì, đến lúc đó các khoản vay phải làm thế nào? Bây giờ đang khủng hoảng kinh tế, mọi người đều rất cẩn thận, bố mẹ thì ngược lại, toàn bộ tài sản ứng ra cũng không hề nhũn mảy.

“Thật ra người thân của ông chủ Mã đang xây dựng một nhà máy thép, các tài liệu kỹ thuật công trình thủy lợi đều giao cho nhà chúng ta. Bởi vì đó là công ty cổ phần, mà ông ấy cũng đầu tư ra nhiều tiền như vậy, tất cả đều phải góp vốn, nhà chúng ta cũng góp một tí cổ phần.”

Từ Y Khả phát điên, nói: “Mẹ, ý của mẹ là không chỉ có cái công trình thủy lợi kia còn có đầu tư vào nhà máy thép. Mẹ, mẹ và bố có phải quá điên rồi không. Mẹ không phải đã nói có bao nhiêu tiền làm bấy nhiêu việc, từng bước một từ từ sẽ đến, không thể ăn một lần có thể béo lên được.”

Bà Từ đem hộp thức ăn đi ra, chuẩn bị tốt rồi, nói: “Y Khả, mẹ với bố đều già rồi, không có thời gian từng bước một, còn nữa, trong nhà máy thép này còn có quan lớn đầu tư, con đừng quá lo lắng.”

“Mẹ, bố mẹ còn có con và Y Trạch, chúng con không còn nhỏ nữa, đã có thể gánh được kinh tế trong gia đình, bố mẹ không cần phải liều lĩnh như vậy.”

Bà Từ lại nói: “Thì cũng bởi vì con với Y Trạch nên mẹ và bố mới càng phải cố gắng, Y Khả, con không phải không biết ở Giang Nhạc có bao nhiêu người thế lực, cưới vợ, gả chồng đều phải xem đồ cưới, sính lễ! Huống chi họ luôn khinh thường vì chúng ta không phải là người bản địa. Nếu trong nhà không có chút tiền, con và Y Trạch sau này sẽ làm thế nào, ở Giang Nhạc không có tiền chính là khổ thân, gả cho chồng bị nhà chồng coi thường, cưới con dâu bị mẹ vợ coi thường, bố mẹ không thể để các con có cuộc sống vất vả như vậy được.”

Bà Từ vỗ vỗ vai cô, nói: “Được rồi, đừng nghĩ nữa, đi thay quần áo đi. Tiền ba con đã đem đi giao hàng rồi, cũng đã đầu tư vào nhà máy thép, nghĩ nhiều cũng vô dụng, lần này nghĩ lại may mà có ông chủ Mã, bằng không, cho dù có thể chấp vay nợ, ngân hàng bên kia cũng chẳng đồng ý nhanh như vậy.”

Từ Y Khả mở miệng định nói, cuối cùng lại ngậm lại. Tiền cũng đã đầu tư, cô còn có thể nói cái gì. Chỉ hy vọng thật sự được giống như những gì mẹ nói.

Cũng vì tính cô bảo thủ, cho nên chuyện bố mẹ cô liều lĩnh như vậy cô luôn thấy bất an.

Ra cửa bà Từ còn dặn dò: “Hãy nói là do tự tay con nấu đấy biết không.”

Con gái ngây thơ, không có một chút lời đời hiểu người gì cả, lại không biết giống ai trong nhà. Cho dù Mã Tuấn thích cô, nhưng mẹ chồng tương lai nhất định phải gặp. Bà Từ đã nghĩ đến chuyện này rồi.

Cho dù người một nhà ở trong thành phố này mười mấy năm cũng đậm chân tại chỗ, không có gốc rễ, cũng vô dụng, hoàn toàn có thể bị gió thổi bay đi bất cứ lúc nào.

Cho nên bà hy vọng con gái mình có thể ở lại đây cảm rữ tại thành phố này, có chỗ ngồi trong thành phố này, được người ở đây chấp nhận, mà không cần lo lắng vì người ngoài bản địa bị người ta thành kiến .

Cả đời này, bà chả hy vọng gì , chỉ hy vọng con trai con gái bà không phải chịu một cuộc sống bôn ba giống bố mẹ chúng.

Đến bệnh viện, Mã Tuấn vui mừng nói: “Đến sớm vậy , em có ngủ ngon không.”

“Uhm, đem bữa sáng đến cho anh.”

Từ Y Khả đưa cháo đến cho anh, nói: “Có chút khê , nếu anh ăn không được bảo em, em ra ngoài mua cho anh.”

Anh cười nói: “Là em nấu ư .”

“Là em nấu , đồ ăn là mẹ làm .”

“Cám ơn, nếu biết sớm đã không để bố mẹ anh phải ra ngoài mua, nhiều như vậy em cũng ăn cùng đi.”

Cô nói: “Không cần, em đã ăn rồi .”

Anh ăn, cô lặng lẽ ngồi một bên. Hôm nay cô buộc tóc lên, quấn một chiếc khăn lụa trên cổ, sợi dây chuyền trước ngực nhẹ nhàng nhấp nhô làm tim anh cũng đập phập phồng theo.

Cả tối cô mất ngủ, sáng nay lại thức dậy sớm, tinh thần không thoải mái, ngồi ở đấy lại nghĩ đến chuyện rắc rối kia. Cho nên không cảm thấy Mã Tuấn đang đến gần, đến lúc tay anh ôm lấy cô, cô mới giật mình hoàn hồn, giãy dụa nói: “Mã Tuấn, anh làm gì thế, đừng như vậy...”

Cô giãy dụa làm anh đau rên lên một tiếng. Cô nhớ đến anh vẫn còn đang bị thương, sợ làm đau anh, cũng không dám động đậy, chỉ cúi đầu nói: “Mã Tuấn, anh buông ra trước đi...”

Anh vẫn không buông ra, ngược lại còn ôm chặt hơn, đặt cằm trên vai cô, nói: “Y Khả, anh thật sự muốn từ từ chờ đợi em, nhưng qua lần tai nạn này, làm anh thấy chuyện đời vô thường, trên đời này nhiều chuyện ngoài ý muốn, ai biết được buổi sáng đi ra ,buổi tối còn có thể trở về hay không, cho nên lúc mình vẫn đang sống tốt, hãy giao hết tất cả cho anh được không, em không phải lo sợ, tương lai chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc, em hãy tin tưởng anh...”

“Mã Tuấn, anh hãy buông em ra trước đã được không.”

“Anh không buông, em hãy đồng ý với anh trước đi.” Những ngày này, cô đều đến đây, chăm sóc anh chu đáo. Anh biết cô đang áy náy và cảm kích, nhưng mặc kệ là gì, tóm lại có thể làm cô mềm lòng , nếu anh không nắm chắc cơ hội này, vậy anh chính là trắng tay.

Cô bực đến nổi mặt nhăn nhúm lại, nói: “Anh đừng như vậy được không, Mã Tuấn...”

Cô vừa động đậy, anh đã rên rĩ đau đớn, nhưng vẫn không thả tay ra.

Lúc hai người vẫn đang còn dây dưa , bố mẹ Mã Tuấn mua bữa sáng xong đã quay lại, đẩy cửa ra thì nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hai người đều ngẩn ra.

Từ Y Khả xấu hổ muốn chết, cầu xin nói: “Buông ra đi mà, buông ra!”

Mã Tuấn thấy bố mẹ đã vào mới nói lỏng tay ra, trên mặt hoàn toàn không ngượng ngùng như Từ Y Khả, còn thoải mái cười nói: “Y Khả mang bữa sáng đến cho con.”

Từ Y Khả không thể chịu nổi ở đây chút nào nữa, nói: “Cô, chú... vậy, vậy cháu đi trước...”

Ông Mã nói: “Ngồi lại thêm lát nữa đi?”

“Không cần, không cần ạ, nhà cháu còn có việc...”

Cô vội vàng đi, mắt cũng không nhìn đường, đầu đụng vào khung cửa, cô xấu hổ ôm đầu nhanh như chớp chạy ra, đằng sau truyền đến tiếng cười vui sướng của Mã Tuấn.

Từ Y Khả đi thẳng một mạch ra ngoài, đến bãi cỏ bệnh viện vô tình đụng phải một người đàn ông, cô ngẩng đầu nói xin lỗi, đi hai bước liền mới có phản ứng, nhớ lại khuôn mặt này rất quen, quay đầu nhìn lại là Giang Văn Thao. Giang Văn Thao cũng nhận ra cô, nghĩ cô tới thăm Trần Mặc Dương , lại hỏi: “Dương Từ thế nào ?”

Từ Y Khả ấp úng nói: “Anh ấy... anh ấy... Anh tự đi thăm đi, tôi đi trước.”

Giang Văn Thao thấy cô dường như có ý tránh né, thấy khó hiểu.

Từ Y Khả đi đến một cái xích đu xa xa mới dừng lại.

Gió mùa đông cuốn bay những chiếc lá rụng trên đường, có thể nghe được loáng thoáng cuộc nói chuyện của các cô y tá.

Một cô y tá trẻ tuổi, có lẽ tui thân, giọng nói chuyện nức nở.

Một người khác đang an ủi cô ta, nói: “Chịu đựng một chút đi, cũng không phải tất cả bệnh nhân đều khó làm việc giống anh ta, dù sao ở phòng bệnh cao cấp cũng được hưởng phúc lợi tốt. Giống như tôi ở đây đã quen rồi, rờn rần hỗn hợp bị khóc suốt ngày.”

“Cô nghĩ là chỉ phục vụ những người có tiền đó tốt là xong ư, cô thấy anh ta bị thương nghiêm trọng như thế nằm ở trên giường vẫn còn có sức để bắt nạt. Tiêm không cho coi quần làm sao tôi tiêm được, chị biết không ánh mắt anh ta có thể hù chết tôi đấy. Các hộ lý ở trong phòng bệnh của anh ta ngay cả thờ cũng không dám, chỉ sợ lại chọc giận anh ta.”

“Anh ta cũng đáng thương, tính tình thường ngày ngang ngược, bây giờ nằm trên giường bị các cô các cậu bắt ép cho nên mới hay nổi con thôi. Mà lại nói tôi chưa thấy Trần Mặc Dương bao giờ, chỉ thấy trong cuộc phỏng vấn trên ti vi một lần, nhìn rất đẹp trai.”

“Đẹp cái gì! Lúc vừa đưa đến mặt sưng vù giống con lợn, đầu bị quần băng trông chả khác gì con quỷ, bây giờ thì trái ngược hoàn toàn... nhưng...” Cô nhỏ giọng nói: “Tôi nghe bác sĩ nói chân anh ta bị ảnh hưởng gây thần kinh, có lẽ sẽ có vấn đề, bây giờ vẫn không dám nói cho anh ta.”

Một người khác kinh sợ nói: “Thật ư? Sẽ không bị què chứ?”

“Không biết, tôi nghe cũng chả chắc chắn lắm, cô đừng đi tung tin bậy...”

Tay Từ Y Khả nắm chặt lại giây xích đu, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, cô không biết mình đã về nhà như thế nào.

Bà Từ nói: “Sao về sớm vậy.”

Cô không để ý đi lên giường, nói: “Mẹ, mẹ hãy để con ngủ một giấc.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Hoạn nạn gặp chân tình

Nhìn thấy bộ dáng kia của Trần Mặc Dương, Giang Văn Thao không thể kìm được cười ồ lên.

Trần Mặc Dương mặc kệ anh, không thèm để ý.

Giang Văn Thao nói: “Không được rồi, nhìn thấy bộ dạng của cậu là tớ càng muốn cười... Cậu bình thường lái xe tốt lắm mà, đây chỉ có ghẹo qua ngã cua sao lại dễ xảy ra tai nạn cơ chứ. Tớ chỉ không ở đây hai ngày mà đã nhìn thấy bộ dạng như ma của cậu rồi!”

Trần Mặc Dương nói: “Được rồi, cậu về đi, đến đây làm tớ ngột ngạt quá đi.”

“Tớ không phải đến đây giải sầu cho cậu sao, đúng rồi, vừa nãy tớ vừa thấy cô bé trong lòng cậu đấy, phải gọi là chạy rất nhanh, có phải cậu đã dọa gì người ta đến bỏ chạy rồi không... Hay là, bộ dạng này của cậu đã phá vỡ hình tượng trong lòng cô ấy, ha ha ha...”

Trần Mặc Dương có vẻ như không kịp phản ứng, nói: “Cậu gặp ai chạy cơ?”

“Ai nữa? Từ Y Khả chứ ai, chẳng nhẽ cậu đã đổi người trong lòng rồi ư.” Giang Văn Thao ra vẻ buồn bực: “Tớ cũng chả nhìn ra cô gái đó có cái gì đặc biệt, không hiểu thế nào cậu và Mẫn Chính Hàn lại gây sự thành thế này, nhìn không ra các cậu đều thích loại người như vậy.” Giang Văn Thao lúc đầu vẫn không hiểu vì sao Mẫn Chính Hàn đang tốt lành thế tự dưng lại chạy ra nước ngoài, lại còn đi mãi chưa về, sau lại vài lần thấy Từ Y Khả và Trần Mặc Dương tới lui với nhau, nghĩ lại mới hiểu ra, không khỏi thở dài đứng là hồng nhan họa thủy!

Sắc mặt Trần Mặc Dương thay đổi, không hài lòng nói: “Kéo Chính Hàn vào làm gì, có chuyện của anh ta sao!”

Giang Văn Thao cũng chỉ nói đùa, may mà kịp dừng lại. Anh cũng biết tính của Trần Mặc Dương vì một người phụ nữ mà bất hòa với anh em, vậy cũng có một vài phần thật lòng.

Giang Văn Thao vỗ vỗ đùi, nói: “Được rồi, không nhiều chuyện cùng cậu nữa, tớ còn có việc phải làm, tớ nói cho cậu nghe nè đừng bao giờ vì phụ nữ mà để thân xác tàn tạ ra, nghỉ ngơi cho tốt đi.”

“Vội cái gì? Cậu không phải đến đây giải sầu cho tớ ư.”

“Được, tớ là người đàn ông có thể giúp cậu làm vài việc, đem người phụ nữ kia đến đây, dọa cô ta vài câu, làm cho cô ta khóc cho cậu nghe giải sầu, được rồi, tớ đi đây.”

Giang Văn Thao mở cửa đi ra ngoài, một y tá đi đến nhắc Trần Mặc Dương uống thuốc. Ánh mắt Trần Mặc Dương trầm xuống, không kiên nhẫn nói: “Đi ra ngoài!”

Cô y tá nhỏ này mấy hôm nay đã chịu đựng không ít cực khổ vì anh ta, nhưng cũng chỉ còn cách chịu đựng im lặng, tay run lên, thuốc suýt nữa rơi cả xuống.

Cô thay đổi cách khác, lễ phép nói: “Trần tiên sinh, anh có cần gì không?”

Trần Mặc Dương nhìn cô y tá giống như con chim sợ cành cong. Anh kỳ lạ, phụ nữ sợ anh nhiều như vậy, có vài người bộ dáng lúc sợ sệt còn đáng yêu điểm đậm hơn cô ví dụ như cô gái trước mắt này, nhưng tại sao anh chỉ nhớ đến bộ dáng run rẩy của cô gái đó.

Anh ta hỏi: “Ở bệnh viện này có một bệnh nhân họ Mã phải không. Có lẽ là ở một phòng bệnh bình thường, khoảng hai mươi mấy tuổi, cũng được đưa vào đây vì vụ tai nạn hôm đây.”

“Thật xin lỗi, Trần tiên sinh, tôi cũng không rõ lắm.”

“Cô không phải y tá sao, ngay cả tình hình bệnh nhân cũng không rõ ư?”

“Tôi không phụ trách bệnh nhân phòng bệnh thường, cho nên không biết tình hình của bệnh nhân ở phòng bệnh đây.”

“Được rồi, cô đi ra ngoài đi.”

Cô y tá đi ra ngoài vài bước, đột nhiên nhớ gì đấy, quay đầu nói: “Trần tiên sinh, Có phải anh đang hỏi về Mã Tuấn không? Đêm đó anh ta và bạn gái được đưa vào đây.”

“Mã Tuấn? Đúng! Anh ta đã xuất viện chưa?”

“Vẫn chưa, chân bị thương rất nghiêm trọng, cô bạn gái đã xuất viện.”

“Cô làm sao biết đó là bạn gái anh ta.”

“Tôi nghe đồng nghiệp nói, nếu không phải là bạn gái, lúc xảy ra tai nạn Mã tiên sinh sao có thể che chở cho cô gái kia như vậy, nghe nói lúc xe cứu thương đến hiện trường, anh ta đã hôn mê mà vẫn ôm cô gái kia rất chặt, hơn nữa lúc anh ta ở trong bệnh viện, ngày nào cô gái kia cũng đến thăm anh ta, mỗi ngày đều mang thức ăn đến, như hình với bóng, chăm sóc anh ta chu đáo lắm. Làm sao có thể không phải là người yêu cơ chứ?”

Trần Mặc Dương hồ hững nói: “Cô có vẻ biết rõ ràng nhỉ.”

Cô gái bé nhỏ bắt đầu mơ mộng tình cảm lãng mạn, nói: “Dĩ nhiên, hoạn nạn gặp chân tình, yêu nhau cùng sống cùng chết kiểu như thế thời đại này còn rất ít, chúng tôi ai cũng rất hâm mộ, cho nên hay để ý đến, sáng sớm hôm nay tôi còn thấy bạn gái anh ta đến...”

“Được rồi, cô đi ra ngoài đi.”

Cô y tá cũng thấy mình nói hơi nhiều, nhanh chóng dừng lại, nói: “Tôi ra ngoài đây, Trần tiên sinh, anh phải nhớ uống thuốc.”

Cô y tá đóng cửa lại, lắc đầu, đúng là buồn vui thất thường, vừa mới còn nói chuyện bình thường, chỉ chớp mắt trên mặt đã mây đen giầy đặc.

Cánh cửa đóng lại, Trần Mặc Dương phát điên lên, ném tất cả ly chén trên đầu giường vỡ vụn.

Chết tiệt, quả nhiên là hoạn nạn gặp chân tình! Người ta đã sớm vui vẻ cùng nhau, tình yêu ngọt ngào, chỉ có anh là thằng ngốc dài cổ nhìn quanh.

Còn mẹ nó, anh từ bao giờ lại hạ thấp bản thân như vậy, làm những chuyện ngu xuẩn như vậy từ khi nào, thật sự là ngu không ai bằng! Sao anh đến bây giờ vẫn nhớ đến tiếng khóc của cô, ở trước mặt anh khóc nức nở, xin tha thứ. Từ Y Khả, người như cô, Cô chờ xem, tôi sẽ cho cô khóc vui vẻ! Khóc không thể dừng được!

Hộ lý bên ngoài nghe được tiếng loảng xoảng chạy đến mở cửa, nhìn thấy trên sàn toàn những mảnh vụn đã biết hoàng thượng ở đây nổi giận rồi, ngồi xổm xuống chuẩn bị thu dọn, Trần Mặc Dương gân xanh nổi lên: “Tất cả đều cút ra ngoài cho tôi!” Hộ lý sợ tới mức liền đóng cửa lại.

Bà Từ mở cửa phòng con gái, gõ trên cửa hai tiếng: “đậy ăn cơm tối đi.”

Từ Y Khả kéo chăn lên, quấn thành một đồng trên giường, dưới chăn giọng nói rầu rĩ: “Con không đói bụng.”

Bà Từ đi đến kéo chăn cô ra, nói: “Làm sao vậy, con đã nằm một ngày rồi, cơm trưa không ăn, cơm tối cũng không ăn, có phải cơ thể không thoải mái không, hay là Mã Tuấn đã nói sai gì làm con giận?”

“Không có!” Không có gì liên quan đến Mã Tuấn cả á!”

“Đừng trùm chăn lên, chết ngạt bên trong giờ.”

“Mẹ, mẹ đừng phiền con . Con chỉ muốn nằm thôi.”

Bà Từ không còn cách nào khác, nói: “Mẹ để lại com cho con, dậy thì tự hâm nóng ăn.”

Bà Từ đóng cửa cho cô rời ra ngoài, cô bỗng ngồi dậy, mới từ chăn chui ra, tóc rối tung như đầu gà, cô ngồi trên giường ngơ ngác, trong đầu trống rỗng.

Cô rời giường lấy đại cái áo mặc vào, cầm lấy lược chải tóc vài cái, lại cầm cái áo khoác đi ra ngoài. Ông bà Từ đang ăn com bên ngoài, thấy cô mang giày, có vẻ muốn ra khỏi nhà, bà Từ thấy kỳ lạ nói: “Đi đâu đấy?”

“Có chuyện ra ngoài chút, lát nữa về liền.”

“Trời đã tối, con...”

“Con biết rồi.” Cô nhanh đi ra, ông Từ chỉ kịp vọng lên từ đằng sau: “Cẩn thận đấy.”

Cửa đóng sầm lại, ông Từ nhìn bà Từ, hỏi: “Y Khả hôm nay làm sao vậy?”

Bà Từ lắc đầu: “Không biết, ở trên giường nằm ốm yếu một ngày, bây giờ thì đầy tinh thần ra ngoài.” Từ Y Khả ra khỏi cửa liền đi thẳng đến bệnh viện, hành lang khu phòng bệnh cao cấp rất dài, cô đi hơi nhanh, vạt áo bay bay , hoa cỏ xung quanh chìm trong bóng đêm, chỉ còn lại một khung cảnh hiu quạnh. Cô sợ bản thân lại không có can đảm đi gặp anh ta.

Hít sâu một hơi lên lầu, cô nhớ rõ số phòng hôm đó Chu Lạc Khiết nói cho cô, cô tìm theo mỗi con số ghi trên cánh cửa, còn chưa đến phòng bệnh của anh ta, chỉ thấy cánh cửa cuối hành lang có hai vệ sĩ đứng. Ánh đèn ở trên đầu sáng lên bởi vì bước chân của cô, hai người vệ sĩ đi đến, may mắn hai người vệ sĩ này cô không quen. Cô giả vờ như không có việc gì đi qua mặt bọn họ, tiếp tục đi lên lầu, khi xa khỏi tầm mắt họ, cô ngồi xuống cầu thang . Cũng không biết hai vệ sĩ này khi nào sẽ đi, cô lấy điện thoại ra nhìn giờ, hạ quyết tâm nếu đợi đến mười giờ, nếu hai người đó còn chưa đi, cô sẽ đi đến gõ cửa, dù sao cũng bị mất mặt, trước mặt bao nhiêu người cũng chẳng quan trọng. Chỉ là không biết anh sẽ phản ứng như thế nào khi thấy cô? Châm chọc khiêu khích? Hay xem như không có việc gì? Hay không muốn nhìn mặt cô? Trong lòng cô chẳng nghĩ gì cả, chỉ vì sự xúc động ban đầu đã chạy đến.

Lúc trước nói cự tuyệt như thế, bây giờ lại quay đầu như vậy, cô cảm thấy rất buồn cười, cô tự nói với bản thân chỉ nhìn mặt anh ta thôi, dù gì cô cũng chả có thâm thù đại hận gì với anh cả, quen nhau một thời gian, bây giờ anh nằm trên giường bệnh, ít nhất cũng phải đến nhìn anh một lần, đó là lẽ phép làm người.

Buổi tối bệnh viện rất im lặng, không có một tiếng vang, ánh sáng trắng trên tường chiếu xuống xung quanh thật quý dị Cô ngồi trên sàn lạnh, trong lòng càng ngày càng cảm thấy thế lương.

Thật ra lấy rất nhiều lý do, lấy nhiều cớ đều nhưng vẫn che giấu không được khát vọng sâu kín nhất trong lòng, ngay cả chính cô cũng không dám thừa nhận rằng cô nhớ anh ta, nhớ đến cái ôm của anh, nhớ đến hơi ấm trên người anh, thậm chí nhớ đến vẻ mặt tức giận của anh. Cô không chỉ một lần mắng bản thân thấp hèn, nhưng tất cả mọi người khi yêu đều thấp hèn, cô không bỏ xuống được, nhưng cũng không giữ được, chỉ có thể đau khổ tự tra tấn bản thân mình.

Chưa đến mười giờ, cửa phòng bệnh đã mở ra, cô thấy bà Trần từ phòng đi ra, cô cảm thấy thật may mắn khi lúc này không có nhắm mắt mà đi vào.

Đợi bà Trần cùng hai vệ sĩ kia đi khỏi, cô mới đi xuống, đứng ở cửa, nâng tay cầm khóa cửa, nhưng vẫn không có can đảm mở ra. Cô hít sâu, đang định hạ quyết tâm, có người ở sau lưng vỗ vào vai cô.

Từ Y Khả sợ tới mức run lên, suýt chút nữa hét lên, là vệ sĩ vừa nãy, anh ta nhỏ giọng, nói: “Xin chào, Từ tiểu thư, phu nhân muốn mời cô nói chuyện.”

Từ Y Khả nhìn theo hướng của vệ sĩ kia chỉ, ở đầu kia bà Trần đang đứng quay người lại. Bà Trần tóc búi cao, mặc một bộ màu đen, vẫn luôn cao quý sang trọng như vậy.

Nhưng bà trông không giống với những phu nhân nghiêm khắc khác, có lẽ càng quyền cao chức trọng người ta càng chú ý hình tượng bản thân. Bà Từ nhìn cô tươi cười nói: “Đến đây thăm Mặc Dương à”

Từ Y Khả gật đầu.

“Nó đã ngủ, con lần sau hãy đến.”

Từ Y Khả chỉ có thể nở một nụ cười.

Bà Trần kéo tay cô, nói: “Đi thôi, đã trễ rồi, bác đưa con về.”

Ở trên xe, bà Trần hỏi địa chỉ nhà cô sau đó bảo lái xe đi chậm lại một chút.

Bà Trần không hề tạo áp lực để Từ Y Khả cảm thấy thoải mái.

Bà Trần nói: “Lần đầu tiên gặp con, bác còn có chút ấn tượng, lúc ấy tên nhóc Chính Hàn ở trên bàn com luôn trêu chọc con, bác nghĩ con là một cô bé đơn thuần giống như một nụ hoa vừa nở làm sao có thể đối phó nổi với chàng công tử như nó...” Bà Trần cười cười lại nói: “Nhưng bọn chúng đều là những tên ăn chơi, ở cùng nhau sẽ gây ra nhiều chuyện, nhất là Mặc Dương, là một người luôn làm cho người ta đau lòng, trước kia thì làm đau lòng bố mẹ, trưởng thành rồi thì làm đau lòng phụ nữ.”

Từ Y Khả lắng lắng nghe bà Trần nói chuyện.

“Phụ nữ bên người nó mỗi ngày một người, đủ loại, trong đó cũng có không ít những cô gái tốt, nhưng cho tới bây giờ chưa bao giờ thấy nó động lòng ai, cho dù là có rung động một chút để mang về cho bác vui mừng cũng không có, Lương tiểu thư đi cùng nó hôm đấy cũng là con gái của một ông bác, kết quả bây giờ nằm trong bệnh viện, nó ngay cả một câu cũng không nói với gia đình người ta, bác cũng không biết trả lời với bố mẹ của cô gái đó như thế nào. Bác còn không biết tính tình nó lại còn kinh khủng đến mức độ nào nữa, phụ nữ bên người nó sao có thể nhẫn nhịn được, tre già thì măng mọc, trái tim của người đàn ông ấy không dễ bị thu phục như vậy, cả đời này có lẽ sẽ không bao giờ xuất hiện một người phụ nữ nào có thể thay đổi được tính tình của nó, con ở cùng nó chắc cũng đã chịu không ít đau khổ.”

“...”

“Con trai bác bác biết, có đôi khi nó cũng có một chút thật lòng, nhưng thường kéo dài không lâu. Ba phút, cái gì nó thích cũng một chút, chưa hề có ngoại lệ, có lẽ vừa mới bắt đầu cái này đối với nó có chút hấp dẫn, đến cuối cùng nó vẫn không chút do dự vứt bỏ, nhưng phụ nữ không phải là đồ chơi của nó, bác biết những cô gái đó cũng được bố mẹ họ nâng niu trong lòng bàn tay dựa vào cái gì mà nó có thể giẫm đạp lên như vậy... Nhìn con hiền dịu yêu kiều như vậy ở nhà chắc hẳn cũng được bố mẹ nâng niu trên tay.”

“Dạ, Bố mẹ rất thương con.”

“Uhm vậy con gái hãy đối đãi với bản thân thật tốt, hãy vì bố mẹ thương yêu mình đừng để người khác làm tổn thương mình, bác biết Mặc Dương chắc hẳn đã làm con thương tâm nhiều rồi, bác xin lỗi con.”

“Bác đừng nói như vậy.”

“Bác biết con là một cô gái tốt, xứng đáng có được một người đàn ông toàn tâm toàn ý đối tốt với con, hãy chăm sóc bản thân mình, yêu có thể không nói đến công bằng, nhưng ít nhất phải có tôn nghiêm, con nói đúng không.”

Từ Y Khả tuy phản ứng có chút chậm chạp, nhưng chuyện này cô cũng cảm giác ra được, đêm nay mỗi câu nói của bà Trần đều nhẹ nhàng, mỗi một từ đều trách con mình không phải, nhưng trên thực tế cũng muốn nói cho cô, cô và Trần Mặc Dương không thích hợp, muốn cô tìm một người đàn ông khác.

Nhưng cô rất cảm kích bà Trần đã nói chuyện với cô với thái độ từ tốn.

Cô trả lời: “Bác à, con hiểu được mà.”

“Bác biết con sẽ hiểu được.”

Từ Y Khả do dự chút, nhưng vẫn hỏi: “Chân của anh ấy sẽ không sao chứ ạ? Con nghe nói hình như có ảnh hưởng đến dây thần kinh nào đó.”

Bà Trần nói: “Ai nói với con thế?”

Từ Y Khả cắn môi không lên tiếng.

Bà Trần nói: “Nó không sao cả, bác cũng đã mời những chuyên gia từ Bắc Kinh, Hồng Kong đến làm kiểm tra chi tiết, không có việc gì đáng ngại lắm, qua một thời gian sẽ khá lên.”

Cô thở phào nhẹ nhõm, gật đầu nói: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi...”

Cũng tốt, Trần Mặc Dương làm sao có thể có việc gì, dù sao cũng không đến lượt cô quan tâm!

Xe đến khu chung cư của cô, Từ Y Khả nói: “Bác ơi, dừng lại đây được rồi ạ.”

“Được, con nhanh về đi, đừng để bố mẹ lo lắng.”

“Bác à, đêm nay con cảm ơn bác, tạm biệt!”

Bà Trần nhìn bóng dáng cô gái kia biến mất trong bóng tối, nói với vệ sĩ ngồi trước: “Đừng nói với Trần Mặc Dương chuyện cô gái kia đã đến.”

Vệ sĩ kia hiểu gật đầu: “Vâng, phu nhân!”

Về mặt bà Trần phức tạp, làm như vậy là tốt nhất, đối với cô gái kia cũng là một kết thúc tốt nhất.

Ngày đó bà ở cạnh cục xem lại hệ thống camera theo dõi trên đường, tuy không quá rõ, nhưng bà cũng hiểu được tình huống đó, chiếc xe thể thao Bentley giống điên cật chặn đường chiếc xe kia, trên đại lộ như đang nổi cơn thịnh nộ.

Lúc ấy bà sững sờ, đến lúc nhìn thấy khuôn mặt cô gái kia, bà mới hiểu được .Đứa con luôn tuyệt tình lạnh lùng của mình, vì một người phụ nữ đã từng bên cạnh mình mà đánh mất lý trí. Điều này không thể không làm cho bà cảnh giác, bà để cho con mình vui chơi bên ngoài, nhưng không có nghĩa là bà để con mình tự quyết định cuộc đời mình. Bà hiểu được tình cảm như vậy một khi đã phát triển có thể liều cả mạng sống . Bà không phải chê gia đình cô gái kia, chỉ là cô gái kia không thích hợp vào Trần gia, không thích hợp làm con dâu của Trần gia, tính tình cô ấy quá hiền lành , như dây leo mềm chỉ dựa dẫm vào người khác để sống, tính cách như vậy ở gia đình bình thường thì không sao, nhưng đặt ở vị trí vợ tương lai của Trần Mặc Dương là không được .

Con dâu bà cần có thể giữ chân được con trai mình không không quan trọng, nhưng ít nhất có thể độc lập, làm việc phải có đầu óc. Sau này con trai bà còn phải kế thừa sự nghiệp của dòng họ nhà bà, cho nên vợ của nó phải khéo léo giỏi giang, mạnh mẽ vì gạo bạo vì tiền.

Bà Trần cau mày lại, chỉ hy vọng bây giờ bà cắt đứt vẫn chưa quá muộn.

Từ Y Khả về nhà, bà Từ đi đến, nói: “Đã về à?”

“Dạ”

Bà Từ hỏi cô: “Con đến bệnh viện thăm Mã Tuấn ư ?”

Từ Y Khả không trả lời, đi về phòng, tay cầm ổ khóa, nói: “Mẹ, mẹ rất muốn con tiến đến với Mã Tuấn sao?”

Bà Từ bị con gái hỏi như vậy, có chút ngẩn ngơ, nói: ” Tất nhiên , nếu con quen Mã Tuấn mẹ rất yên tâm.”

“Vì sao?”

“Cái gì vì sao?” Bà Từ thấy con gái mình hôm nay có chút là lạ .

“Con quen anh ta vì sao mẹ lại cảm thấy yên tâm?” Cô cần một vài lý do để thuyết phục bản thân.

“Con gái ngốc, bởi vì anh ta yêu con, đối với con rất tốt, lúc con gặp nguy hiểm đã tình nguyện hy sinh bản thân bảo vệ con, người đàn ông như vậy trên đời này có thể gặp được mấy người, gả cho anh ta, con còn buồn cái gì. Đối với người phụ nữ, hạnh phúc nhất là bên cạnh mình có một người đàn ông cho mình cảm giác an toàn. Những việc theo đuổi chỉ là một lời an ủi của phụ nữ mà thôi, chờ sau này con trải qua nhiều chuyện sẽ hiểu thôi. Nhưng mẹ hy vọng con có thể nắm chắc người hiện tại, đừng để trải qua quá nhiều chuyện mới tỉnh ngộ.”

Từ Y Khả mở cửa phòng đi vào, nói: “Con hiểu rồi.”

Bà Từ còn đi theo phía sau: “Con có phải đã có cảm tình hơn với Mã Tuấn ?”

“Còn chưa có!”

Bà Từ cười cười, con gái mình trả lời là ‘Còn chưa có’ chứ không phải là ‘Không có’ .

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Chúng ta kết hôn đi

Tết âm lịch đang đến gần, đáng nhẽ đây là thời gian vui vẻ của gia đình, nhưng Từ Y Khả lại cảm thấy bầu không khí trong nhà có cái gì đó không thể giải thích được. Mấy ngày nay cô mãi đắm chìm trong suy nghĩ riêng của mình, nên không có đề ý đến tình hình trong nhà.

Cho đến khi ngồi ăn sáng, thấy bố mẹ đều im lặng khác thường, chỉ mỗi việc ăn, không quan tâm gì cả. Lúc này cô mới ý thức được chuyện này đã xảy ra vài ngày nay rồi.

Cuộc sống nghèo đói trăm sự đau thương, cho nên hai vợ chồng hỏi trẻ mỗi lần cãi nhau đều rất khốc liệt, ầm ỹ, bầu không khí trong gia đình lúc nào cũng rất nặng nề. Nhưng bây giờ lại quá im ắng, Từ Y Khả cảm thấy kỳ lạ, chuyện gì có thể làm cho bố mẹ mình cuối năm rồi còn cãi nhau?

Đi làm về, lúc mới đến cửa thì nghe thấy tiếng bố mẹ cãi nhau vọng ra từ trong phòng, Từ Y Khả kiễng chân đặt tai lên cửa nghe lén.

Ông Từ thường ngày ôn nhả nhưng lần này dường như rất tức giận, giọng cũng cao lên, nói: “Bà làm như vậy có khác gì là bán con gái mình!”

Bà Từ cũng giận dữ: “Ông đừng có nói khó nghe như vậy chứ! Chẳng lẽ nó không phải là con gái của tôi sao? Chỉ mình ông đau lòng cho con gái thôi ư, còn nữa chuyện này thì liên quan gì đến Y Khả, sao ông lại lôi vào cùng một chỗ.”

“Sao lại không liên quan! Y Khả và Mã Tuấn vẫn chưa gì cả, bà đã vay tiền, cái này không phải là bà ép con gái kết hôn sao? Sau này ông chủ Mã sẽ nhìn Y Khả như thế nào? Cho dù là kết hôn rồi thì cũng phải xem sắc mặt của người ta chứ!”

“Ông hãy nói cho rõ ràng chút, đó là do tôi vay tiền ư? Đây là chuyện buôn bán, nhiều hàng hóa như vậy, tôi bảo ông ta ứng trước một khoảng thì có gì là sai? Ông phải biết rằng công trình này không đơn giản chỉ một mình ông chủ Mã quyết định! Lúc trước đã bàn, chi phí đầu tiên của công trình chúng ta ứng ra, bây giờ chỉ muốn người ta trả lại đợt đầu tiên cho mình, ông nói cái này là dựa vào mối quan hệ thâm tình của Y Khả và Mã Tuấn ư? Ba mươi vạn đây chính là ông chủ Mã tự bỏ vào túi riêng của mình.”

“Được, tôi đem ba mươi vạn này trả lại, ông nói từ mấy tháng nay có làm ăn dư được đồng nào không, người ta luôn gọi giục tiền hàng, còn phải trả tiền vay hàng tháng cho ngân hàng, bây giờ chỉ còn lại ổ bánh mì rỗng ruột. Tôi là hy vọng Y Khả kết hôn với Mã Tuấn, đó là vì Mã Tuấn đối tốt với nó, chẳng lẽ tôi là vì ba mươi vạn đó mà ép Y Khả kết hôn ư, ông thật đúng là không hiểu chuyện...”

Từ Y Khả nhẹ nhàng bước ra ngoài, buổi tối, lúc chỉ có Y Trạch ở nhà.

Từ Y Khả nói: “Lấy giấy tờ buôn bán tháng này chị xem”

“Làm gì?”

“Nhanh đi!”

Từ Y Trạch mở ngăn kéo lấy quyển sổ đưa cho cô.

Từ Y Khả nhìn nhìn, nói: “Ít như vậy, đây là tổng doanh thu sao...” cô lấy máy tính, bấm “tách tách” tính.

Từ Y Trạch nói: “Được rồi, chị, quên đi, tháng này căn bản không có lời.”

Từ Y Khả nói: “Vì sao? Một chút lời cũng không có sao?”

“Đáng lẽ trước kia phần lớn khách hàng chúng ta đều cho bọn họ nợ, mấy tháng mới lấy một lần, bây giờ chúng ta không có biện pháp nào, muốn bọn họ thanh toán liền, bọn họ đều chạy hết, ngay cả khoản nợ cũ cũng chưa thanh toán. Chị à, không có việc gì đâu, lâu nhất là hai tháng, ông chủ Mã sẽ trả toàn bộ tiền công trình kia, đến lúc đó lại ổn thôi.”

Từ Y Khả suy sụp ngồi phịch xuống ghế, trong chốc lát nói: “Tốt lắm, hai ngày nay ba mẹ tâm tình không tốt, chị đi về trước nấu cơm, em đợi lát nữa đóng cửa sớm một chút rồi về.”

Trong lòng Từ Y Khả mệt mỏi, trong nhà gấp khó khăn mà cô cũng chẳng giúp được gì, có đôi khi cô lại ngơ ngẩn nghĩ rằng lúc ấy cô nên cầm lấy tấm chi phiếu Trần Mặc Dương ném cho cô. Trên đời này, tiền có thể làm cho người ta sống mà cũng có thể làm cho người ta chết.

Buổi tối bà Từ về thì đã thấy trên bàn đầy thức ăn, nhìn sang lại thấy đôi mắt Y Khả ửng đỏ, bà liền nhận ra hai ngày này tâm trạng không tốt đã làm cho không khí trong nhà âm ảm đi nhiều. Bà tự trách mình, muốn giảm bớt bầu không khí căng thẳng, bởi vậy không làm mặt lạnh nữa chủ động nói chuyện với ông Từ, ông Từ cũng rất phối hợp, cuối cùng bầu không khí trong nhà đã dần ấm lên.

Tết âm lịch, cơ quan được nghỉ một tuần, hôm nay là ba mươi, sáng sớm Từ Y Khả kéo mẹ cô dậy từ trên giường đi mua sắm, chen chúc trong khu chợ chật kín người, hai mẹ con mệt lã, chảy mồ hôi, mang theo túi này túi nọ về nhà. Sau đó lại một ngày trong bếp chuẩn bị.

Buổi tối cả nhà quây quần cùng nhau ăn bữa cơm tất niên, xem pháo hoa, xem chương trình tết, không khí ngày tết đã đánh tan đám mây đen trong nhà. Mã Tuấn vẫn còn ở lại trong bệnh viện, bà Từ lấy chút đồ ăn để Từ Y Khả đem qua, ba mươi tết mà chỉ có cậu ta một mình ở trong bệnh viện, thật đáng thương. Bà Từ cảm thấy dù sao cũng phải nên bày tỏ một chút, để người ta có thể cảm nhận được thành ý của mình.

Từ Y Khả tìm một cái hộp đựng bánh trôi.

Bà Từ nói: “Mã Tuấn thích ăn bánh trôi sao?” Bà nhìn thấy con gái mình đã tự gói nửa ngày.

Cô ậm ừ vâng, cầm thức ăn ra ngoài.

Giao thừa, trong bệnh viện còn im lặng hơn bình thường. Cả bầu trời lấp lánh những ánh sáng tuyệt đẹp của pháo hoa, dù chỉ là ngán ngủ nhưng cũng làm người ta say mê.

Pháo hoa chỉ trong nháy mắt đã vụt qua thường làm cho người ta chìm đắm, chỉ đến khi nó trở thành đám tro tàn mới có thể làm cho mình đang mê muội tỉnh táo lại. Cô cũng không thể trách tất cả đều do bản thân, dù sao anh cũng như pháo hoa đẹp đẽ trên cao này mà cô lại không thể cưỡng lại được cái đẹp.

Cô muốn đứng phía trước đám tro tàn kia một lần trước khi cho phép bản thân mình làm điều ngu ngốc. Đêm đó những lời nói của bà Trần làm cô hiểu

được, vấn đề lúc đó của cô và Trần Mặc Dương, không chỉ là anh ta ương dở không thật lòng mà còn có gia thế cao sang trọng vọng của anh ta. Tốt nhất là nên chấm dứt tất cả, để trái tim mình đặt đúng nơi nên đặt .

Tay cầm hai cái hộp, một hộp là thức ăn cho Mã Tuấn, một hộp là bánh trôi cho anh . Lúc trước khi còn yêu nhau, anh có nói muốn cùng cô ăn com tất niên, cùng nhau nghe tiếng chuông giao thừa, sao có thể đoán được chuyện tình này ngay cả gần như vậy vẫn không đợi được.

Hành lang bệnh viện vẫn im lặng như cũ, cô nghe được nhịp đập của trái tim, đến cửa đang chuẩn bị giờ tay lên gõ cửa thì nghe thấy tiếng nói từ bên trong vọng lại. Cửa phòng bệnh khép hờ, cô nhẹ nhàng đẩy ra, giường bệnh nằm ngược hướng với cửa. Ngọn đèn chiếu xuống mặt anh, cô có thể nhìn thấy rõ. Anh dựa người vào đầu giường, mặt gầy đi rất nhiều, hai má hóp lại . Trên đầu quấn băng , tóc ngắn ngắn so le không đều, người đàn ông đứng cạnh giường là Giang Văn Thao.

Giang Văn Thao chán đến chết, nói: “Đêm giao thừa này hai chúng ta đều cô đơn, cái này quả thật là tội nghiệp.”

Trần Mặc Dương nói: “Vậy sao cậu không ở nhà ăn bữa com đoàn viên, chạy đến đây bảo tội nghiệp làm gì.”

“Được rồi, không phải cậu không biết người nhà tớ ồn ào thế nào... Thời gian trước thấy cậu đứng đấy , tớ còn tưởng ngay cả cậu cũng đã hồi tâm , tớ cũng định thật lòng tìm một người phụ nữ, ít nhất trong ngày lễ tết cũng có người cùng ăn com, cậu nói đúng không!”

Trần Mặc Dương nói: “Cậu đang yêu ai đúng không?”

Giang Văn Thao không nghĩ bị Trần Mặc Dương đoán ra, nghẹn giọng nói: “Cũng không tính, tóm lại...” Anh nhún nhún vai nói: “Cứ thuận theo tự nhiên đi, cậu cùng cô bé kia chia tay thật ư?”

Trần Mặc Dương nói: “Chia tay thì chia tay, còn có thật giả ư!”

“Tớ còn tưởng rằng cậu là thật lòng.”

Trần Mặc Dương cười nhạo: “cậu đã thấy tớ thật lòng bao giờ chưa.”

“Chính Hàn mà về sẽ đến tìm cậu liều mạng đấy.”

“Một người phụ nữ mà thôi, cậu ta đến nổi gì!”

Cô đi đến đầu kia bệnh viện, ngồi xuống trên băng ghế dài màu xanh, không biết mình nên khóc hay cười. Cô cảm thấy bản thân lúc này còn bình tĩnh hơn bình thường, tựa như biển sâu không có sóng.

Anh ta nói: “Cậu đã thấy tớ thật lòng bao giờ chưa.”

Trong nháy mắt tim cô lúc đó rất đau đớn, giống như có một cây trâm dài nhọn đâm vào, nhanh, mạnh, chuẩn xác! Sau đó chết lặng đi không còn cảm giác nữa .

Cô cảm thấy lúc này đây đáng nhẽ ra mình phải nên khóc to một trận, nhưng sao cô lại có thể bình tĩnh đến như vậy, một giọt cũng không rơi xuống. Có lẽ bản thân đã quá mệt mỏi xem như mọi chuyện không sao hết, chỉ thấy mình thật ngu ngốc. Tuy cảnh cô tưởng tượng cũng chẳng khác nhau là mấy, cùng lắm là kết thúc, tóm lại là đã hết, coi như tìm một góc yên tĩnh trong đám tro tàn đó.

Hai hộp thức ăn ở dưới chân cùng cô ngồi yên lặng trong bóng đêm.

Cả người dần dần cảm giác được không khí lạnh băng nhưng cô vẫn không muốn đứng lên.

Điện thoại trong túi reo lên, một lần rồi lại một lần nhắc nhở cô người tìm cô lúc này đang rất lo lắng, cô cũng không nhận.

Mã Tuấn ngồi trên xe lăn, một tay lăn bánh xe, một tay gọi điện thoại, ra khỏi hành lang anh nhìn thấy bóng dáng cô đơn ngồi dưới ánh đèn, giống như đêm đó anh tìm thấy cô ở công viên, bộ dáng mờ mịt đáng thương.

Mã Tuấn bình tĩnh, đẩy xe qua.

Anh gọi tên cô vài tiếng, cô mới hồi phục lại tinh thần, hoảng hốt nói: “Anh... anh sao có thể xuống giường, nếu chân lại bị thương thì làm sao bây giờ!”

Mã Tuấn nói: “Không sao, bây giờ anh có thể ngồi xe lăn.” Anh ta nói: “Anh lo lắng cho em, mẹ em nói em đã đến bệnh viện đưa com cho anh, nhưng vẫn chưa thấy em đến, sao em đến rồi mà không lên, anh còn gọi điện thoại cho em...”

Cô lấy ra điện thoại, trên màn hình toàn là cuộc gọi nhờ của anh.

Mã Tuấn nói: “Sau này em đừng làm anh sợ như vậy nữa, mặc kệ là sao thì cũng phải nhận điện thoại, ngay cả khi em bận, mắng anh phiền phức cũng được... như vậy anh mới cảm thấy an tâm, được không...”

Lúc anh tự đi xuống hơi khó khăn, bây giờ nói chuyện còn thờ hờn hờn, có thể thấy được trên đường đi anh đã lo lắng thế nào.

Từ Y Khả nở nụ cười, tay vò vò đầu tóc ngắn ngủn của anh.

Mã Tuấn thấy cử chỉ dịu dàng của cô còn đang ngẩn người, lại nghe thấy cô nói: “Chúng ta kết hôn đi.”

Mã Tuấn sững sốt, miệng mở ra cũng quên khép lại, trong mắt ánh lên ngọn lửa..

Cô hỏi anh ta: “Anh đồng ý kết hôn với em không? Em sẽ nguyện làm một người vợ tốt, được không?”

Anh biết trong ánh mắt cô có cái gì đó không bình thường. Nhưng anh tiếc cơ hội này, nếu anh lắc đầu, có lẽ cả đời sẽ không còn có khả năng này nữa.

Anh ta nói: “Được, chúng ta kết hôn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Kết cục đã định

Quyết định của Từ Y Khả làm cho bà Từ ngày đêm mong chờ nay lại trở tay không kịp, bà không nghĩ rằng con gái mình khi trở về đã hồi tâm chuyển ý, mà thậm chí còn nhảy vọt lên kết hôn.

Buổi sáng mùng một, ở trong phòng bệnh, Mã Tuấn đã nói chuyện kết hôn với cả nhà. Nghe xong chuyện này người bị shock nhất là mẹ của Mã Tuấn.

Ông Mã thì vui mừng, nói: “Chuyện tốt, chuyện tốt, mới đầu năm mà nhà chúng ta đã có tin vui, là dấu hiệu tốt!”

Mẹ Mã Tuấn nói: “Đây mà dấu hiệu tốt gì, nếu không vì cô ta, Mã Tuấn có thể nằm trong bệnh viện sao?” Bà luôn cho rằng Y Khả là sao chổi, luôn đưa cái bộ mặt khóc tang, mùng một đầu năm gặp cô ta là xui xẻo.

Mã Tuấn nhủ mảy: “Mẹ, chuyện này liên quan gì đến Y Khả? Là do con lái xe không cẩn thận, còn làm liên lụy đến cô ấy bị vào viện.”

Ông Mã cũng nói: “Đúng rồi, con đừng để ý đến mẹ con, không có việc gì thì cầu nhau, ai cũng chả hợp mắt bà ấy, tóm lại, bố vừa lòng cô con dâu này.”

Mã Tuấn nói: “Bố mẹ, con và Y Khả muốn kết hôn càng sớm càng tốt.”

Anh sợ cô sẽ hối hận, lại đổi ý cho nên phải nhanh chóng làm cho kết cục đã định.

Mẹ Mã Tuấn bức mình nói: “Con bây giờ còn ở bệnh viện, kết hôn như thế nào hả? Con nói đi, chuyện kết hôn này có phải là do cô ta đề nghị không? Đưa ngốc này, đừng có ngốc nghếch để người ta lừa, nhà chúng ta cũng không tệ, con cũng chả cụt tay thiếu chân sao lại phải tìm một cô gái như vậy. Mã Tuấn, mẹ nói cho con nghe, yêu đương ai cũng được nhưng kết hôn phải tìm một cô gái bản địa, hiểu biết, con nói đúng không...”

Mã Tuấn cao giọng: “Được rồi mẹ, là con thích Y Khả, là con theo đuổi cô ấy, khó khăn lắm mới cầu hôn được, muốn nhanh chóng rước cô ấy về nhà. Con không hiểu Y Khả có cái gì không tốt, sao mẹ lại không thích cô ấy.”

“Cô ta không có gì là không tốt, nhưng tốt hơn cô ta vẫn không thiếu, mẹ nói cho con, con muốn cùng cô ta yêu đương quyền luyến mẹ không phản đối, nhưng mẹ không đồng ý hai đứa kết hôn sớm như vậy, con mới quen biết cô ta chưa lâu vậy mà đã vội vàng quyết định kết hôn?”

“Kết quả của tình yêu là kết hôn, con và Y Khả tuy quen nhau chưa lâu, nhưng bọn con cũng không phải là mù quáng mà quyết định như thế này.”

Ông Mã nói với vợ mình: “Được rồi, bà nói bớt vài câu đi.” Lại nói với con trai: “Mã Tuấn à, kết hôn là chuyện lớn, định ngày này, chọn áo cưới này, tiệc cưới này, tất cả đều phải chuẩn bị, con bây giờ còn nằm viện không tiện, hay là con nói chuyện lại với Y Khả, nhà mình sẽ đem sính lễ đến, đợi đến sau khi con xuất viện rồi mới chọn ngày làm hôn lễ.”

Ở thành phố Giang Nhạc tục lệ nhà trai đem sính lễ đến dạm hỏi nhà gái là một sự kiện rất long trọng, trên cơ bản cũng như kết hôn, rất ít khi có thể rút lui lại.

Mã Tuấn nói: “Được, con sẽ nói với Y Khả nói một tiếng, tháng hai là lễ phóng sinh như vậy không hay lắm, vậy đầu tháng ba đi, con cũng xin phép bệnh viện. Dù sao bây giờ con cũng đã tốt hơn, có thể ở nhà nghỉ ngơi.”

Bà Mã thấy hai cha con này hoàn toàn tự quyết định, không thêm đề tâm đến lời phản đối của mình, tức giận đến choáng váng, nói: “Được, đây là nhà của các người, sau này có chuyện gì cũng đừng nói với tôi!” Còn chưa vào cửa, đã có người dựa, sau này có lẽ chỉ xem bà bằng nửa con mắt.

Đêm đó Mã Tuấn liền gọi điện thoại cho Từ Y Khả nói chuyện này, cô uhm một tiếng, nói: “Người nhà anh không có ý kiến gì sao?”

Anh cười nói: “Đương nhiên không có, cả nhà anh đều rất thích em, anh còn muốn ngay ngày mai rước em về nhà, nhưng cũng không thể để em chịu tù thân được, kết hôn là chuyện một lần trong đời, anh muốn lễ cưới chúng ta hoành tráng một chút, để mọi người đều biết anh cưới được một người vợ tốt về”

Cô cười cười, nói: “Được, em biết rồi, em sẽ nói chuyện với bố mẹ.”

Lúc gần tắt máy, anh nói: “Y Khả, hãy tin anh, kết hôn với anh, anh sẽ mang lại hạnh phúc cho em.”

Cô nói: “Em tin.”

Cô nói với bà Từ chuyện này, bà Từ rất kích động. Sáng sớm đầu tháng ba bà Từ đã dậy thu xếp, còn hỏi thăm hàng xóm ở thành phố Giang Nhạc này còn có tục lệ nào, sợ đến lúc ấy thất lễ không thu xếp được chu toàn. Ngược lại người trong cuộc là Từ Y Khả lại hết sức bình tĩnh, giống như không phải là cô sắp lấy chồng.

Mẹ Mã Tuấn lại chả mấy hứng thú, nhưng ngày đó vẫn cùng mọi người đến, trên mặt tuy vẫn nở nụ cười, nhưng vẫn nhìn thấy được sự miễn cưỡng và không hài lòng.

Ở thành phố Giang Nhạc này, tục lệ rất rườm rà, ví dụ như chuyện đặt sinh lễ, nhà trai tặng cho nhà gái càng nhiều tiền bao nhiêu thì sẽ cho thấy rằng nhà trai coi trọng nhà gái bấy nhiêu. Ngoài trừ tiền, còn có vàng, quà gấp mặt của người thân.

Bởi vì Từ gia không phải là người Giang Nhạc, cũng không có họ hàng ở đây nhiều, cho nên rất nhiều việc đã được đơn giản hơn.

Nhưng sinh lễ vẫn là mặt mũi của nhà trai, là số tiết kiệm sáu mươi vạn. Đối với người có tiền ở Giang Nhạc đây có lẽ không tính là gì, nhưng đối với người bình thường cũng là một con số lớn.

Bà Mã nói: “Tuy rằng Y Khả không phải là cô gái ở thành phố này, nhưng chúng tôi đều làm theo phong tục của Giang Nhạc, sinh lễ cũng không tệ, con xem qua đi.”

Ông Từ nghe xong có khó chịu, đang chuẩn bị nói hai câu, thì bà Từ nháy mắt ông, nói: “Tiền nhiều tiền ít không quan trọng, chỉ cần Mã Tuấn tốt với Y Khả nhà chúng tôi là được rồi, nơi này rất nhiều tập tục, tôi và bố Y Khả không phải không hiểu, nếu còn chỗ nào thiếu sót, mong ông bà thứ lỗi.”

Ông Mã nói: “Ông bà khách khí rồi, đều là người một nhà, còn nói cái gì mà thứ lỗi hay không thứ lỗi chứ.”

Mã Tuấn cũng nói: “Cô chú yên tâm, con nhất định sẽ sống thật tốt với Y Khả.”

Bà Từ làm một bàn đồ ăn chiều dài, sợ họ ăn không quen, đặc biệt nấu theo hương vị của người Giang Nhạc.

Bà Mã ăn hai miếng rồi nói: “Dựa theo phong tục của Giang Nhạc, bữa cơm này được gọi là bữa cơm đính hôn, bình thường nhà gái phải mời đến khách sạn.”

Chân ông Mã dưới bàn đá chân vợ mình, thật sự rất khó chịu.

Ông Từ luôn cưng con gái mình như bảo bối, nghe xong lời này, sắc mặt rất tệ.

Từ Y Khả chỉ im lặng ăn cơm, mẹ Mã Tuấn không thích cô, cô đã biết từ lâu.

Bà Từ nói: “Thật ngại quá, tôi cũng không biết có tục lệ như vậy, có thể bởi vì ở chỗ chúng tôi hai đứa nhỏ đính hôn chỉ là hai gia đình ngồi nói chuyện, đối với chuyện bàn cơm không có đề ý lắm, cho nên tôi cũng xem nhẹ...”

Bà Mã nói: “Cho nên vẫn nói là có sự khác biệt về nơi ở, đây...”

Mã Tuấn nhanh chóng ngắt lời mẹ: “Cô à, thức ăn cô làm rất ngon, sau này con phải thường xuyên đến đây mới được.”

Bà Từ cười nói: “Con thích là tốt rồi.”

Mã Tuấn mặc dù vẫn còn bị thương, nhưng rất cao hứng, uống cả mấy ly rượu. Lúc về, Từ Y Khả đưa anh xuống lầu, cảm giác hơi say, mặt anh đỏ lên, nắm chặt tay cô, nói: “Y Khả, anh thật sự rất vui.”

Buổi tối cô nhốt mình trong phòng, mắt nhìn chằm vào màn hình máy tính. Tình yêu trong phim hàn quốc luôn đẹp, luôn buồn như vậy, dù loại khó khăn ngăn trở thay đổi bất ngờ, nhưng cuối cùng cũng không thể ngăn cản được những người yêu nhau đến với nhau. Vậy mà trong thực tế, hai người vẫn còn đang nắm tay nhau sau đó đã bị đẩy chìm xuống biển, mãi tìm không được tay của đối phương.

Bà Từ vào phòng cô, ngồi xuống mép giường.

Từ Y Khả không nói chuyện, trên phim đang đến đoạn cao trào, nam nữ sắp chia tay ôm nhau khóc, đôi ấy vẫn tốt hơn cô...

Bà Từ ấn stop, tiếng nhạc du dương cùng với tiếng khóc cũng dừng lại. Bà Từ cầm tay con gái, nói: “Y Khả, nói chuyện với mẹ.” hai ngày này bà thấy con gái ở bên cạnh mình trầm tĩnh lạ thường.

Từ Y Khả xoay người đối mặt với mẹ, cười nói: “Nói gì mẹ?”

Bà Từ hỏi: “Có phải những lời mẹ Mã Tuấn nói làm con không vui?”

Từ Y Khả lắc đầu.

Bà Từ nói tiếp: “Trên đời này mẹ chồng con dâu luôn là oan gia, người mẹ luôn nghĩ rằng con trai mình là tốt nhất thế giới, lúc trước nhà bố con nghèo trắng tay, nhưng bà nội con cũng chê mẹ thế này thế kia, cho rằng mẹ không xứng với bố con. Thật ra cái gì con cũng không cần xen vào, bà ấy là người lớn, con chỉ cần cư xử lễ phép, quan trọng là Mã Tuấn đối tốt với con, nó coi trọng con, yêu con, che chở con. Nếu tương lai chồng con đối xử không tốt với con, con lấy lòng gia đình chồng có ích gì, phải biết rằng người cùng con sống cả đời là Mã Tuấn...”

“Mẹ, con hiểu cả mà...”

Bà Từ vuốt vuốt tóc con gái, nói: “Mẹ sợ con ngốc, cái gì cũng không ứng phó được, làm con dâu người ta không dễ dàng gì, lòng mình khoan dung một chút, mẹ Mã Tuấn nói cái gì đều không quan trọng, còn ngoài miệng trả lời được, đừng cãi lại bà ấy, bà ấy là người phân biệt gia cảnh, nhưng nhà người ta cũng không hơn nhà mình mấy...”

Bà Từ nói xong, mặt đã đỏ lên.

Từ Y Khả nói: “Mẹ, mẹ sao thế...”

“Vẫn hy vọng con kết hôn cùng Mã Tuấn, nhưng không nghĩ đến, trong lòng mẹ lại tiếc, cảm thấy con vẫn còn là một đứa trẻ, vậy mà đã sắp tiến con đi lấy chồng...”

“Cho dù kết hôn, con vẫn ở Giang Nhạc mà, lúc nào cũng có thể về.”

“Mẹ biết, chỉ là luyến tiếc.” Bà Từ lấy sổ tiết kiệm đưa cho Từ Y Khả, nói: “Cầm lấy, mẹ đã hỏi qua, phong tục của Giang Nhạc, tuy là nói biểu tiên cho bố mẹ, nhưng lúc con gái cưới chồng, bố mẹ đều phải trả lại cho con cái, bằng không con cái kết hôn rồi cũng chả có mặt mũi mà nhìn. Nếu đầu tháng sau đã là ngày kết hôn, vậy cũng chả còn bao nhiêu thời gian nữa.”

Ngón tay Từ Y Khả vuốt ve bìa da sổ tiết kiệm kia, nhắc nhở cô đây không phải là một trò chơi, kết cục đã định, cô sắp trở thành vợ của người ta, mà tất cả mọi thứ của Trần Mặc Dương chỉ còn lại là những đóa hoa trên biển, ngay cả dấu vết cũng không lưu lại.

Anh kết hôn tôi cưới chồng, không hề liên quan, lời nói này đã được thực hiện. Có lẽ lúc trước anh và cô đều dùng cách quyết liệt nhất để bắt ép người kia đồng ý, nhưng việc đã đi đến bước này đã không còn đường lui.

Ngày Mã Tuấn xuất viện, cô đi đón anh, anh bây giờ vẫn chưa thể đi được, Từ Y Khả hay đùa nói: “Hay là dời ngày hôn lễ lại, chứ đến lúc đó anh vẫn ngồi xe lăn cùng em kết hôn sao.”

Anh ta nóng nảy, nói: “Anh có thể đứng dậy, anh bây giờ có thể chống gậy đi...”

Nói xong vịn tay xe đứng lên chứng minh cho cô xem.

Từ Y Khả không ngờ anh phản ứng dữ như vậy, nhanh chóng đến đỡ anh ngồi xuống, nói: “Anh ngốc à, em chỉ là nói thế thôi...”

Về mặt anh rất nghiêm túc, cầm tay cô, đặt lên mặt mình, nói: “Y Khả, em không biết lúc em nói em sẽ kết hôn với anh, anh vui sướng đến như thế nào đâu, anh rất sợ đây chỉ là một giấc mơ.”

Một hy vọng vốn xa vời đột nhiên trở thành sự thật, anh cảm thấy có gì đấy không đúng, sợ cảm giác bị tỉnh lại từ giấc mơ, cảm giác lo được lo mất.

Từ Y Khả ngồi xổm xuống, nhẹ giọng nói: “Sao có thể như thế được, em đã đồng ý kết hôn với anh, em sẽ không đổi ý, sau này mỗi ngày em sẽ mang đến hạnh phúc cho anh”. Sau này thế giới của cô chỉ có Mã Tuấn, không bao giờ để mình đi nhầm đường nữa.

Bố mẹ Mã Tuấn đã hoàn thành xong thủ tục xuất viện, ông Mã nói: “Được rồi, có thể đi rồi.”

Bà Mã vẫn như trước không hề tươi cười, đi qua muốn đẩy xe lăn, Từ Y Khả nói: “cô à, để con đẩy cho.”

Cô đẩy xe lăn của Mã Tuấn, tay bà Mã roi giữa khoảng không, ở sau lưng nhìn Từ Y Khả và Mã Tuấn vừa nói chuyện vừa cười, đây vẫn là chưa kết hôn, con trai bà giờ đã là của người khác.

Lúc đến bãi đỗ xe, đúng lúc gặp một người họ hàng của gia đình, dừng lại trò chuyện vài câu, người phụ nữ kia, nhìn qua vẻ mặt có vẻ không tốt lắm, điển hình là phụ nữ trung niên Giang Nhạc, hỏi về vết thương của Mã Tuấn mà mắt cứ dò xét một lượt từ trên xuống người Từ Y Khả nói: “Cô gái này là?”

Ông Mã nói: “Con dâu tương lai của tôi.”

“À... Mấy ngày hôm trước chợt nghe Mã Tuấn nhà ông bà đính hôn, chính là cô gái này ư?” Bà ta nói: “Hèn gì vừa rồi cảm thấy quen mặt, bây giờ mới nhớ lại, ông Hàn làm trong cơ quan của tôi, con ông ta vừa kết hôn với con gái của một ông giám đốc công ty bất động sản, một buổi tiệc rất linh đình, tôi đã gặp con dâu ông bà ở đây...”

Tim Từ Y Khả đột nhiên đập thình thịch, thành phố Giang Nhạc lớn như vậy sao lại gặp phải chứ.

Mẹ Mã Tuấn ngượng ngùng nói: “Có nghe nói.” Con người ta cũng cưới vợ, con mình cũng cưới vợ, so sánh như vậy thật bức mình!

Người phụ nữ kia nói tiếp: “Bọn tôi ngày ấy đều ấn tượng rất sâu sắc với con dâu bà, Mã Tuấn nhà ông bà thật sự là có mắt nhìn, chọn một cô gái tốt như vậy làm con dâu, thật sự có phúc.”

Lời khen kỳ lạ làm mẹ Mã Tuấn khó tránh khỏi có nghi hoặc, nhưng lại ngại trước mặt Từ Y Khả hỏi. Người phụ nữ kia nói xong, để lại một nụ cười bí hiểm, trước khi đi còn nói: “mẹ Mã Tuấn sau này lại nói chuyện với bà.”

Bãi đỗ xe đông đúc, những chiếc xe san sát nhau, cách đó không xa Chu Lạc Khiết và Trần Mặc Dương đang chuẩn bị lên xe, giọng nói của người phụ nữ kia lại lớn, tất cả những câu nói kia đều lọt vào tai Trần Mặc Dương. Chu Lạc Khiết không đoán được Từ Y Khả nhanh như vậy đã có đối tượng khác, hơn nữa lại sắp kết hôn. Chu Lạc Khiết theo bản năng nhìn về phía Trần Mặc Dương, mặt anh ta không chút thay đổi mở cửa xe. Lúc Từ Y Khả tới chỉ nhìn thấy anh đã ngồi vào xe, nhìn thấy Chu Lạc Khiết, cô nở nụ cười gật đầu chào.

Ở trong xe, anh vẫn không nói chuyện, nhắm mắt dưỡng thần. Nhưng ngồi ở bên cạnh anh ta, Chu Lạc Khiết có thể thấy được cơ thể anh đang căng ra.

Lát sau anh ta mở mắt ra, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nói với người lái xe: “Anh đang lái đi đâu?”

Chu Lạc Khiết sợ anh ta trút giận lên đầu người lái xe, nhanh chóng tiếp lời, nói: “Phu nhân muốn anh trở về nhà tỉnh dưỡng một thời gian.”

Anh nói: “Về Thiên Tinh.”

Chu Lạc Khiết nói: “Nên về nhà đi, đừng để phu nhân lo lắng, dù sao trong nhà cũng có người chăm sóc anh, anh có thể tỉnh dưỡng tốt hơn...”

Anh đá một phát lên lưng ghế phía trước: “Chết tiệt, anh tai điếc phải không, không nghe tôi bảo về Thiên Tinh ư.” Tay người lái xe run lên, đánh tay lái quay lại.

Về đến Thiên Tinh, anh đi lên lầu rồi dặn dò Chu Lạc Khiết: “Tìm một người phụ nữ, cẩn thận một chút, dài tóc, mắt to, tính tình dịu dàng, tốt nhất...” Anh ta lại không kiên nhẫn nói: “Quên đi, tìm một người sạch sẽ chăm sóc cho cuộc sống của tôi những ngày này.”

Chu Lạc Khiết biết tâm trạng của anh những ngày này không thoải mái, cũng không dám trêu chọc anh, vâng một tiếng rồi đi xuống.

Ngồi trên sofa, theo thói quen tay sờ vào túi quần lấy bao thuốc, kết quả không có, một tay vung lên, đập vào vết thương làm đau. Anh cảm hộp gạt quãng đi, trúng vào bình sứ, “xoảng”. Có hai tay thủ hạ đứng ngoài cửa đang chân chừ không biết nên vào hay không.

Anh ta ngước mắt, nói: “Vào đi, có chuyện gì?”

Là Chu Bình và thủ hạ của Trần Mặc Dương, Cổ Phong.

Trong khoảng thời gian anh nằm viện không ít công việc dồn lại, khu phố văn hóa sắp khởi công, một đồng chuyện cần anh xử lý.

Chu Bình đem một đồng văn kiện đưa đến trước mặt để anh xem qua, nói: “Công ty đã đăng kí tất cả các thủ tục xong rồi.”

Trần Mặc Dương chỉ nhìn lướt qua lại để xuống, đây là công ty chuyên môn vì công trình khu phố văn hóa và truyền hình này mà đăng kí công ty con.

Cổ Phong nói: “Trần tổng, đối với tên họ Mã kia phải làm sao bây giờ? Chương Kinh Hoa đã xây dựng mặt trên của nhà máy, bọn họ hoàn toàn không xem chúng ta ra gì, có cần tôi tìm vài anh em...”

Trần Mặc Dương liếc mắt nhìn Cổ Phong.

Cổ Phong xấu hổ sờ mũi, anh không thể bì với Trần Mặc Dương, anh chỉ là một tên côn đồ, không có gia thế, trên người không che giấu được bản chất lưu manh. Tất cả các việc đều thích dùng bạo lực giải quyết.

Trần Mặc Dương chỉ hỏi: “Họ Mã kia có phải có một đứa con trai hay không, tên gì?”

Cổ Phong ngần người, không biết Trần Mặc Dương có ý gì: “Hình như là có một đứa con trai, tôi nhớ mang máng, tên là Mã Tuấn...” Cổ Phong đoán: “Trần tổng, ý của anh không phải là xuống tay con hấn ta chứ...”

Trần Mặc Dương nói: “Tìm vài người hủy cái nhà máy kia cho tôi, san bằng tất cả, cản trở tôi thì chết!” Lúc anh nói về mặt rất tàn nhẫn, ánh mắt khát máu.

Chu Bình dù sao cũng là người đứng đắn, nói: “Trần tổng, hay là suy nghĩ lại một chút, dùng phương pháp này dù sao...”

Trần Mặc Dương nói: “Dù sao cái gì? Dù sao cũng là hành vi lưu manh? Tôi nói cho cậu nghe tôi là Trần Mặc Dương chính là tên lưu manh nhất, dám thách thức tôi, hẳn ta phải biết hậu quả.”

Mắt anh nhìn vào một điểm hư vô, nheo lại, nói với Cổ Phong: “Không cần nương tay, xử lý hết bọn chúng cho tôi!”

Cổ Phong vốn tàn bạo phần khích, nói: “Vâng, Trần tổng, chuyện này tôi nhất định sẽ giải quyết gọn gàng!”

Mọi người đi ra, anh mở cửa phòng cô. Cô nhóc này cứ nghĩ mình là công chúa, thích cả phòng là màu hồng cơ. Anh dường như vẫn nhớ bộ váy cô nằm trên giường, nhớ rõ đôi mắt sáng long lanh lúc cô cười, nhớ rõ những lúc cô làm nũng, nay người đã đi.

Ở trong bệnh viện mỗi ngày anh đều mong chờ, biết rõ mình làm như vậy là rất ngu ngốc, nhưng vẫn không cam tâm, vẫn hy vọng, kết quả đợi được là tin cô kết hôn, chẳng bao lâu nữa cô sẽ kết hôn với tên họ Mã kia!

Cô vậy mà không có tâm tư liếc nhìn anh một cái, anh ngày đêm nhung nhớ cô, còn cô cùng tên họ Mã kia lại đang mơ tưởng về một tương lai hạnh phúc. Anh nắm chặt tay cửa làm hơi đau, chưa có một người phụ nữ nào đối với anh như vậy, chưa từng có! Cô cũng không thể có!

Trong tim bị lu mờ giận dữ, nhưng anh không biết cảm giác ấy gọi là đau, anh nghĩ là do mình tức giận, là do mình không cam lòng. Cô sao có thể rúc vào lòng người đàn ông khác, cô sao có thể vì người đàn ông khác mà cười, vì người đàn ông khác mà khóc!

Chuyện đính hôn với Mã Tuấn, Từ Y Khả vẫn gạt những đồng nghiệp xung quanh. Cô có thể tưởng tượng được nếu tin tức này truyền ra ngoài, ở trong đài sẽ có bao nhiêu lời bàn tán về cô. Cho nên khi thiệp cưới còn chưa có cô giấu được ngày nào hay ngày ấy. Nhưng không thể gạt được Văn Kỳ và Đinh Tĩnh. Sau hôn lễ Đinh Tĩnh đã đi hưởng tuần trăng mật, lúc về mới biết được chuyện tai nạn giao thông, nghe nói Từ Y Khả và Mã Tuấn đã đính hôn hơn nửa lại sắp kết hôn, cô rất sốc. Còn Văn Kỳ thì lại hết rống lên nói bệnh viện quả nhiên là nơi tốt để bồi dưỡng gian tình.

Ba người tụ tập tại nhà mới của Đinh Tĩnh, Văn Kỳ hỏi: “Cậu chia tay với Trần Mặc Dương nhanh như vậy sẽ không luyến tiếc chứ?”

Từ Y Khả lấp bắp nói: “Cậu có thể không hỏi điều này không!”

“OK!” Lại thần bí kè kè tới gần: “Vậy anh ta cho cậu phí chia tay bao nhiêu?”

“Một xu cũng không có.”

Văn Kỳ kinh ngạc: “Hả? Nghe nói anh ta hào phóng lắm mà, lúc chia tay không phải cho nhà thì cũng là xe, sao cậu chả có gì?”

Từ Y Khả nói: “Tớ một xu cũng không đáng giá được chưa.”

Chỉ có Đinh Tĩnh nhìn ra Từ Y Khả đang che giấu tâm sự trong lòng, nói: “Được rồi, Văn Kỳ, cậu ấy gần kết hôn với Mã Tuấn rồi, sau này đừng nhắc lại chuyện này nữa, ai chả có một hai mối tình thất bại.”

Văn Kỳ nói: “Đúng, những chuyện tình thất bại đó đều không quan trọng, tất cả qua đi đều là quá khứ, quan trọng là hiện tại, cậu nói cho tớ nghe một chút về chồng tương lai của cậu đi, anh ta dùng cách gì mà nắm được tay cậu nhanh thế! Chuyện tình yêu của cậu cứ như tàu lượn, chị của người đây cũng chả bằng!”

Từ Y Khả nói: “Chả có gì hay ho để nói cả, tớ cảm thấy anh ấy là một người thích hợp để kết hôn, hơn nữa thật sự thích tớ, mẹ tớ cũng rất vừa lòng anh ta, nếu bỏ lỡ anh ta có thể sau này sẽ không thể tìm được người đàn ông tốt như vậy để kết hôn nữa.”

Văn Kỳ thả tay ra: “Chỉ vậy thôi ư?”

“Thế cậu còn muốn oanh liệt như thế nào nữa.”

Đinh Tĩnh cũng nói: “Phụ nữ đối với chuyện kết hôn không dễ dàng gì, bản thân biết mình hiểu được là tốt rồi, thật ra hôn nhân cũng không phức tạp như vậy, tình yêu có mãnh liệt đến đâu cuối cùng rồi trong cuộc sống cũng phải gặp khó khăn, tốt hơn là cần một người có thể chia sẻ bên cạnh mình lâu tới lâu dài.”

Văn Kỳ hét to: “Ai da, em Đinh chúng ta vừa mới kết hôn không bao lâu, hai vấn đề này cũng có thể gộp lại thành một, ngay cả tớ cũng bị cậu dọa đấy.”

Đinh Tĩnh nói: “Tớ là người chừng chạc.” Cô lại nói với Từ Khả: “Y Khả, Mã Tuấn đúng là một người đàn ông tốt, cưới anh ta, ít nhất anh ấy cũng sẽ đối tốt với cậu, nếu đã quyết định thì hãy hạ quyết tâm cùng anh ấy đi đến suốt cuộc đời, hôn nhân không có phức tạp như vậy nhưng cũng không thể qua loa, bằng không là không công bằng với nửa kia của cậu.”

Từ Y Khả biết Đinh Tĩnh lo lắng rằng mình đang vì nhất thời giận dữ mà tìm đối tượng để kết hôn, Từ Y Khả nói: “Cậu yên tâm đi, tớ thật sự muốn cùng anh ấy sống thật vui vẻ. Văn Kỳ đến lúc đó cậu hãy làm phũ đầu cho tớ.”

Văn Kỳ nằm ở trên sofa oa oa kêu: “Các cậu đừng đã kích tớ được không, vừa mới tốt nghiệp xong, các cậu đã tìm cho mình người làm ấm giường, còn lại mình tớ cô đơn, cũng không đợi tớ một chút, đúng là chị em tốt nhì!”

Đình Tĩnh cười nói: “Không phải cậu là người phụ nữ mạnh mẽ ư, trách ai! Được rồi, tớ đi nấu cơm cho các cậu, tối nay ở lại đây ăn cơm đi.”

Văn Kỳ xua tay: “Không cần, tối nay chồng tương lai của Y Khả mời cơm rồi.”

Từ Y Khả chỉ Văn Kỳ giải thích nói: “Cô ấy nhờ Mã Tuấn giới thiệu người quen cho cô ấy!”

Đình Tĩnh nhíu mi khó hiểu.

Văn Kỳ uống một ngụm nước, nói: “Chương Kinh Hoa, công ty bọn tớ muốn mời khách hàng, nếu như tớ giữ được mối khách này, xem ai có thể đụng đến tớ”

Đình Tĩnh cười nói: “Cậu thật biết lợi dụng, vậy các cậu đi đi.”

Từ Y Khả nói: “Vậy lần khác tớ và Mã Tuấn mời cậu và Trương Minh nhé.”

Đình Tĩnh nói: “Các cậu lần tới cùng nhau đến đây đi.”

Người thân kia của Mã Tuấn, trước đây Từ Y Khả chưa gặp qua, cô không biết Mã Tuấn ở Giang Nhạc còn có người thân đó, thế mà Văn Kỳ cái gì cũng điều tra ra.

Lúc lần đầu tiên Từ Y Khả giới thiệu Mã Tuấn cho Văn Kỳ quen biết. Trên đường Văn Kỳ hỏi, cậu không biết Chương Kinh Hoa là ai sao? Làm cho Từ Y Khả không biết nói gì.

Chương Kinh Hoa nghe Mã Tuấn nói vợ cậu ấy và bạn cô ấy muốn gặp ông ta, ông cũng rất nể tình, nói: “Vậy hãy hẹn đi ăn một bữa cơm, vị hôn thê của cháu cậu vẫn chưa gặp.”

Chương Kinh Hoa là người đàn ông hơn bốn mươi, ngoại hình bình thường, nhưng vì có tiền và lại có chút quen biết cho nên trở thành một người nổi bật.

Đã kết hôn, cùng vợ có một đứa con gái, sau đó sống riêng một thời gian rồi, vợ chồng kia cũng chỉ là trên danh nghĩa.

Chương Kinh Hoa tặng cho Từ Y Khả một chiếc vòng tay quý giá làm quà gặp mặt, sau khi Từ Y Khả gặp Chương Kinh Hoa, cảm thấy ông ta nói chuyện rất thâm sâu, còn có một chút gì đó thâm hiểm, tóm lại không phải là người đơn giản.

Trên bàn, Từ Y Khả ngồi bên cạnh Mã Tuấn, im lặng, rất ít nói chuyện, nơi nào có Văn Kỳ nơi đấy cô không có cơ hội mở miệng.

Văn Kỳ kia vừa mở miệng đã rất lợi lại, sau khi làm công việc marketing này miệng mồm lại cao hơn một bậc, có thể đổi đen thành trắng, gặp ai cũng có thể nói chuyện. Cô lần đầu tiên gặp Chương Kinh Hoa đã có thể nói chuyện cùng nhau rất vui vẻ, năng lực liên tục.

Chương Kinh Hoa uống rượu, vở vai Văn Kỳ nói: “Cô em rất thú vị. Đã lâu không ai có thể trò chuyện với tôi vui vẻ như vậy.”

Ăn xong, Văn Kỳ còn muốn cùng Chương Kinh Hoa ra ngoài uống rượu, Từ Y Khả ở bên tai cô ấy nhỏ giọng nói: “Văn Kỳ, cậu lần đầu tiên gặp ông ta, đừng nên uống nhiều rượu, người như bọn họ rất phức tạp, cẩn thận một chút kẻo chịu thiệt.”

Văn Kỳ nói: “Cậu yên tâm đi, lão già như vậy không phải tớ chưa từng gặp qua, xã hội bây giờ, chữ trinh đã không đáng giá từ lâu, chỉ có anh tình em nguyện, theo như nhu cầu, còn có cái gì thiệt hay không thiệt.”

Từ Y Khả nghe cô giảng giải đạo lý gì đâu lại càng lo lắng, đang định mở miệng nói một hai câu, Chương Kinh Hoa xe đã đến trước mặt, Văn Kỳ vẫy tay Từ Y Khả và Mã Tuấn, nói: “Đêm nay cảm ơn hai người, lần khác mời hai người ăn cơm.”

Từ Y Khả bất lực nhìn Văn Kỳ vào xe Chương Kinh Hoa, mặt sụp xuống.

Mã Tuấn bây giờ vẫn chưa thể lái xe, anh gọi một chiếc taxi, chuẩn bị đưa cô đến cửa hàng mua nhẫn kết hôn, lúc trước đính hôn rất vội vàng, ngay cả nhẫn cũng không chuẩn bị, tuy cô vẫn nói không cần, nhưng anh vẫn nằn nì đòi mua.

Trên xe thấy vẻ mặt cô còn lo buồn, Mã Tuấn nói: “Em đừng lo, bạn của em làm một người rất khôn khéo tinh táo, cô ấy sẽ không bị thiệt đâu, em và Đình Tĩnh là bạn tốt anh hiểu được, nhưng anh lại không nghĩ ra Văn Kỳ cũng là bạn thân của bọn em, cảm thấy tính cách cô ấy khác hẳn với bọn em.

Từ Y Khả nói: “Cô ấy có chút mạnh mẽ nhưng thật ra lại là một người rất tốt. Bọn em đều là bạn từ thời cấp hai.”

Đến cửa hàng trang sức, cô gái đứng ở quầy lấy ra một loạt nhẫn để cô lựa chọn, nhưng Từ Y Khả không thấy chúng có gì khác nhau lắm.

Mã Tuấn chọn cho cô một chiếc nhẫn đeo vào, cô gái bán hàng thấy Mã Tuấn chăm sóc Từ Y Khả như vậy, cực kỳ hâm mộ nói với Từ Y Khả: “Bạn trai cô thật tốt với cô, hai người đã yêu nhau nhiều năm rồi ư.”

Mã Tuấn cười haha, nói: “Bạn gái tôi cũng tốt với tôi lắm, chúng tôi yêu nhau đã mười năm, thời gian trước xảy ra tai nạn, bây giờ chân đã què, cô ấy vẫn tình nguyện kết hôn với tôi, cô ấy đã thiệt thòi rồi.”

Từ Y Khả hôn đôi đánh anh ta một cái, nói: “Đừng nói linh tinh .”

Cô bán hàng thấy Mã Tuấn cảm nặng, tin là thật, cảm động nói: “Hai người ai cũng may mắn, tương lai nhất định sẽ yêu nhau đến đầu bạc răng long”

Mã Tuấn nói: “Cảm ơn, chúng tôi nhất định sẽ như thế .”

Cô bán hàng nói: “Vậy hai người khi nào thì kết hôn, tôi sẽ làm cho hai người thẻ ưu đãi, sau này đến ngày kỉ niệm kết hôn đều được giảm giá.”

Mã Tuấn nói: “Mười bốn tháng này.”

Cô bán hàng bên cạnh đang điện thông tin nói: “Vậy còn mấy ngày nữa thôi . Chúc mừng hai người, chúc hai người trăm năm hạnh phúc! Sớm sinh quý tử!”

Trăm năm hạnh phúc! Bầu bạc răng long ! Sớm sinh quý tử! Mỗi câu đều rơi vào tai Trần Mặc Dương , trán anh nổi gân xanh.

Người phụ nữ bên cạnh anh ta nhìn sắc mặt anh tối sầm lại, sợ hãi , cũng không phải là cô yêu cầu vào mua trang sức , vừa rồi đi ngang qua đây là anh chủ động bảo cô vào xen, bây giờ lại bày ra vẻ mặt khó coi như thế, thật sự rất đáng sợ.

Cô gái ấy cẩn thận chỉ vào chiếc vòng cổ, nói: “sợi này được rồi.”

Trần Mặc Dương nói: “Lại chọn nữa đi!”

Ánh mắt của anh như gió bão cuồng nộ làm cho người ta sợ hãi, làm cho bạn gái anh tạ tay chân trở nên luống cuống, không biết mình sai chỗ nào, đã vào nửa giờ , cô không biết là nên chọn loại đắt tiền hay loại rẻ tiền ? Cô bây giờ đã hiểu được câu “Gần vua như gần cọp”!

Từ Y Khả vốn không nhìn thấy Trần Mặc Dương, bởi vì anh đứng phía sau lưng cô, không nằm trong tầm mắt của cô. Có lẽ là sau lưng cô, ánh mắt kia thật sự rất nóng rực , cảm giác như có người đang nhìn mình,nên cô quay lưng lại, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt sắc bén của anh dường như có thể thể giết chết cô. Cô không biết mình đã đắc tội gì với anh ta, làm cho anh ta lộ ra vẻ mặt khát máu đến như vậy, rõ ràng bên cạnh anh ta cũng có một người con gái khác .

Từ Y Khả nuốt nước miếng, cô làm như không thấy ánh mắt như mũi nhọn ở sau lưng, cô nói với Mã Tuấn: “Không cần thử nữa, em thấy chiếc trên tay này đẹp rồi .”

Mã Tuấn nói: “Chiếc này ư? Uhm, rất đẹp, anh thấy em mang gì cũng đẹp hết cả.”

Từ Y Khả nói: “Vậy sao còn để em thử lâu vậy!”

Mã Tuấn cười: “Anh chỉ muốn nhìn bàn tay em đeo nhẫn như thế nào, tay của vợ anh rất đẹp.”

Mấy cô gái bên cạnh xấu hổ cười.

Từ Y Khả trầm nghĩ nhanh chóng rời khỏi nơi này thôi, nói: “Vậy chiếc này đi.”

“Được, lấy chiếc này.”

Lúc ra khỏi cửa hàng, Từ Y Khả vẫn cảm thấy ánh mắt sắc nhọn như dao kia nhìn theo, trong lòng cô nổi lên một cảm giác bất an, Cô biết ánh mắt Trần Mặc Dương như vậy , là trước khi anh sắp lên con giận dữ, những lúc thô bạo với cô đều có ánh mắt như vậy.

Cô lo cuộc sống của cô sẽ bị anh ta làm đảo lộn, nhưng hai ngày sau vẫn bình yên làm tâm cô bình tĩnh trở lại, cô nghĩ có lẽ mình đã suy nghĩ nhiều.

Phụ nữ bị anh ta bỏ rơi quá nhiều, cũng chưa bao giờ thấy anh ta can thiệp vào cuộc sống của họ, cô cũng chỉ là một trong những người kia thôi mà, anh ta cũng không có lý do gì mà can thiệp vào cuộc sống của cô.

Nhưng dự cảm bất an của cô vẫn trở thành sự thật .

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Phong vân biến sắc

Chỉ còn một tuần nữa là đến hôn lễ của cô và Mã Tuấn. Công việc chuẩn bị hết sức bận rộn, nào là trang trí nhà mới, mua nội thất, chụp ảnh cưới, lên

danh sách khách mời và cả những việc vụn vặt chồng chất, tất cả làm đầu cô căng lên.

Cô vẫn nhớ về mặt từ ngò vức đến ngạc nhiên của đồng nghiệp lúc nhận thiệp mời.

Mọi người đều cảm thấy thoải mái và bớt phần ghen ghét cô hơn khi chú rể không phải là Trần Mặc Dương. Chuyện tình này lúc đầu làm cho mọi người đều đổ kỵ nhưng cuối cùng lại có kết thúc khác. Ai nấy đều đưa bộ mặt tôi đã biết kết cục sẽ như vậy, cô bé lọ lem sao có thể dễ dàng bước vào hào môn như vậy được!

Đương nhiên cũng có không ít lời chỉ trích khắc nghiệt, mượn chuyện này châm chọc khiêu khích. Từ Y Khả làm như không nghe thấy, cô cũng đến đưa thiệp mời cho Triệu Vĩnh Lâm và giám đốc đài.

Về việc ông Vương bị cách chức lần trước, giám đốc đài tuy bị mất mặt nhưng cũng không có ý kiến gì. Dù sao bát com của cô cũng nằm trong tay người ta, cô không muốn mọi chuyện lại rắc rối hơn, cô cũng đã nói cô và Trần Mặc Dương không có quan hệ gì sâu sắc, đám thiệp cưới này đã chứng minh điều đó

Triệu Vĩnh Lâm dù sao cũng tốt hơn nhiều so với đám bà tám kia, nhận lấy tấm thiệp mừng nhìn cô, nói: “Chúc mừng cô, chúc hai người hạnh phúc mỹ mãn.” Một câu cũng không nhắc đến Trần Mặc Dương.

Từ Y Khả cảm thấy không có việc gì nói: “Cám ơn, có thời gian thì đến dự hôn lễ của chúng tôi.”

Triệu Vĩnh Lâm gật đầu: “Sẽ đến.”

Từ Y Khả thờ dãi một hơi quay lại chỗ ngồi của mình, không trách được người ta đồn này đồn nọ. Đi cả một đoạn đường này ngay cả cô còn không thể tin được mình có thể vượt qua một cách “ngoa n mục”.

Đầu tiên là không hiểu sao Mẫn Chính Hàn theo đuổi cô, sau lại có một mối tình ngắn ngủi với Trần Mặc Dương, cuối cùng cùng kết hôn chớp nhoáng với Mã Tuấn. Hiện tại cô chỉ hy vọng mọi thứ sẽ ổn định lại, cô cũng không chịu nổi sức ép này.

Hôm nay, cô và Mã Tuấn ăn tối xong về nhà. Công việc của anh cũng nhiều, bởi vì lần trước nằm viện, lại sắp nghỉ vài ngày để kết hôn, anh phải đẩy nhanh tốc độ làm việc nên không thể dành nhiều thời gian cho cô, cô an ủi anh ta: “Chúng ta còn nhiều thời gian mà”.

Anh cũng cười, nói uh còn nhiều thời gian, chúng ta còn có cả đời.

Nhưng mà cô và Mã Tuấn cũng chưa từng đoán được cái gọi là ‘Còn nhiều thời gian’ cái gọi là ‘Cả đời’, sau này cũng chỉ là một trò cười.

Về nhà, căn phòng vắng lặng, mấy ngày nay bố mẹ vừa đang bận rộn chuyện cửa hàng, vừa lo liệu cho hôn sự của cô..

Cô ngồi trong phòng khách xem tivi, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, tiếng chuông điện thoại trong phòng khách vang lên làm cô giật mình tỉnh dậy, cô dụi dụi mắt nhận điện thoại.

Là giọng của mẹ: “Y Khả, sao gọi đi động con không bắt máy”

Từ Y Khả nói: “Con đang ngủ, không nghe thấy, mẹ, mọi người đang ở đâu đấy, vẫn còn ở cửa hàng sao?”

Bà Từ nói: “Con bây giờ cầm tiền lên bệnh viện Tây Kinh ngay đi.”

Từ Y Khả hoảng hốt: “Làm sao thế, ai bị bệnh?”

Bà Từ nói: “Đừng quán cả lên thế, bố con và Y Trạch bị thương, may mà cũng không nặng lắm, mẹ vừa rồi vội vàng đi quên mang tiền, con đem đến đây cho mẹ đi.”

Từ Y Khả vừa nghe nói là bố cùng em trai bị thương, hoang mang lo lắng sợ tới mức khóc lên, hoảng hốt chạy vào phòng tìm tiền mang đến bệnh viện.

Xuống xe chạy thẳng một mạch, vừa tới nơi thì nghe thấy tiếng khóc thê lương của một người phụ nữ, chân cô bủn rủn, vịn cầu thang lên tầng hai. Trên hành lang lầu hai đầy người, lộn xộn, tiếng khóc tiếng la, ồn ào phức tạp. Từ Y Khả nhìn thấy Mã Tuấn và bố mẹ anh, còn có mấy người công nhân. Cô không hiểu chuyện gì cả, tình cảnh trước mắt hỗn loạn làm cô linh cảm rằng có chuyện gì đó rất xấu đang diễn ra.

Từ Y Khả tìm được bà Từ, lo lắng hỏi: “Mẹ, làm sao thế, sao loạn như thế này, đã xảy ra chuyện gì?”

Bà Từ nói: “Bố con và Y Trạch đang ở bên kia, con qua đó trước đi, đợi lát nữa nói với con.” Bà Từ cầm tiền đi trả tiền viện phí.

Từ Y Khả nhìn thấy sắc mặt nghiêm trọng của mẹ, tim nặng trĩu.

Ông Từ và Y Trạch đã băng bó xong, ngồi trên ghế trong hành lang.

Từ Y Khả nhìn thấy ông Từ với một cái đầu quần đầy băng lộ ra vết máu loang lổ, tay Từ Y Trạch bị bó bột treo trên cổ, trên mặt là những vết xước lớn nhỏ.

Từ Y Khả đau lòng, không kìm được khóc như mưa: “Bố, hai người bị làm sao vậy, sao lại bị thương đến nỗi này.”

Ông Từ an ủi: “Đừng khóc, bố không sao, chỉ có đầu bị đụng nhẹ.”

Từ Y Trạch cũng thêm vào: “Chị, thật sự không sao, chỉ có chút nhìn hơi dọa người thôi.”

Mã Tuấn cũng đến đây, anh ôm vai Từ Y Khả trấn an: “Không có việc gì đâu, không sao đâu, đừng khóc.”

Từ Y Khả lau nước mắt, kéo Mã Tuấn ra góc khuất hỏi: “Sao lại bị như thế, bố và Y Trạch sao lại bị thương thành như vậy?”

Mã Tuấn nói: “Đêm nay đại khái là có mấy chục tên lưu manh chạy đến công trường sinh sự, phá hủy máy móc thiết bị, còn đánh bị thương không ít công nhân, có ba công nhân trên công trường của nhà anh bị chết, bây giờ còn vài người đang cấp cứu, bố và Y Trạch lúc ấy đang đưa hàng hóa vào gặp phải tình cảnh như thế nên bị liên lụy. May mà bố và Y Trạch bị thương không nặng.”

Từ Y Khả khiếp sợ: “Làm sao có thể xảy ra chuyện này? Đám lưu manh này là loại người nào, vô duyên vô cớ sao lại chạy đến công trường gây sự?” cô cảm thấy sự tình không hề đơn giản như vậy.

Sắc mặt Mã Tuấn phức tạp: “Bây giờ vẫn chưa rõ lắm, chúng ta lúc ấy cũng không có mặt tại hiện trường, nhận được điện thoại của bệnh viện gọi đến, có thể là vài công nhân có thù oán với đám du côn trong vùng, mới khiến cho bọn họ ẩu đả.”

Từ Y Khả nói: “Vậy sau này tính sao, bọn họ còn đến lại nữa không, công trường bị phá thiệt hại thế nào?”

“Mọi người cũng đã báo cảnh sát, cảnh sát sẽ xử lý, chỉ là tính mệnh của mấy công nhân kia... Bọn họ đều là trụ cột của gia đình, trong nhà đều rất khó khăn, ra ngoài kiếm cơm, không nghĩ rằng lại bị chết oan uổng như vậy!”

Từ Y Khả buồn khổ, hèn gì lại có những tiếng khóc đau lòng như vậy, người chết rồi không phải để lại cho người thân nỗi đau khổ tột cùng ư, đám lưu manh này không còn một chút nhân tính, giết người phóng hỏa mà không hề chớp mắt. Mạng người ở trong tay bọn họ giống như con kiến không đáng đồng tiền.

Bà Từ nộp tiền viện phí xong quay lại, Mã Tuấn nói: “Vậy em cùng mẹ trở về trước đi, ngày mai em còn phải đi làm, hơn nữa bố và Y Trạch đều bị thương, cần chăm sóc cẩn thận.”

Từ Y Khả gạt đầu, nhưng lại lo lắng cho anh: “Vậy còn anh?”

Mã Tuấn nói: “Anh ở đây chờ tin tức, có vài người nhà của công nhân vẫn chưa đến, còn phải trấn an người nhà của những người đã mất, lát nữa còn phải đi qua sở cảnh sát để xử lý.” Anh dịu dàng lấy tay lau nước mắt trên mặt cô: “Em đừng lo lắng cho anh, cái gì cũng không cần nghĩ, về nhà ngủ một giấc thật ngon, có biết hay không?”

Cô nói: “Vậy có chuyện gì, anh hãy gọi điện cho em.”

Bà Từ cũng nói với Mã Tuấn: “Vậy con ở lại đây, hãy chăm sóc bố mẹ con, con cũng đừng quá lo lắng, chuyện gì rồi cũng sẽ được giải quyết.”

Mã Tuấn gạt đầu, lại vỗ vỗ vai, đẩy Từ Y Khả: “Nhanh, về đi.”

Cô đi sau bố mẹ, đi đến hành lang lại quay đầu nhìn anh ta, anh vẫn còn đứng đó, bốn mắt từ xa nhìn nhau, cô nở một nụ cười yếu ớt, anh cũng cười cười, vẫy tay ý bảo cô về đi. Dù không nói gì nhưng hạnh phúc ấm áp nhỏ bé này đối với anh sau này mà nói đã trở thành hy vọng xa vời.

Về nhà, không khí rất trầm trọng

Từ Y Khả cũng biết, tiền trong nhà lần này đã đầu tư vào đây, nếu không thu được trở về sẽ có hậu quả gì, không chỉ có tiền vay mượn, không chỉ có nhà bị ngân hàng thu hồi, thậm chí ngay cả cửa hàng, kinh tế chính trong nhà cũng khó giữ được. Nhưng bây giờ không có gì là quan trọng hơn người.

Cô đã có một suy nghĩ tồi tệ nhất, cùng lắm thì ở nhà chăm sóc gia đình, không có gì có thể quan trọng bằng người một nhà.

Bà Từ ngồi bên cạnh ông Từ trên ghế sofa, nói: “Đi vào ngủ đi, vết thương còn đau hay không, có muốn uống thuốc nữa không?”

Ông Từ lắc đầu.

Từ Y Khả ngồi xổm trước mặt ông Từ, nhẹ nhàng vuốt ve trên vết thương của ông, trong mắt ngập nước, cô cố gắng nén xuống, nghẹn giọng nói: “Bố, đừng lo lắng, có con đây.”

Ông Từ cảm tay con gái: “Bố không lo lắng, đừng khóc, bố không đau, chỉ là trầy da, thật ra bác sĩ không cần băng bó, chẳng có gì nghiêm trọng cả.”

Từ Y Khả cố gắng không để bố thấy mình rơi nước mắt, cả đời bố cô đã chịu bao nhiêu cực khổ, lúc trẻ cùng gia đình lên núi săn bắn, làm ruộng, sau này có cô và em trai, không có tiền, mỗi ngày đều cố gắng sớm đi tối về làm việc cực nhọc. Chỉ là sau này mới tốt lên được một chút, ông tiếc tiền thuê người phụ giúp, việc nặng nhọc gì cũng tự mình làm.

Nhớ đến đây lòng cô lại chua xót.

Từ Y Trạch lau nước mắt cho cô: “Chị, đừng khóc, em và bố không sao.”

Hai người họ an ủi làm cô không thể kiềm chế được, khóc lên thành tiếng: “Y Trạch, em có đau hay không...”

Em trai còn nhỏ như vậy, năm nay mới hai mươi tuổi đã giúp gia đình làm này làm nọ, cô cảm thấy bản thân thật vô dụng, không chỉ không thể báo đáp gì, trái lại còn luôn để mọi người lo lắng chăm sóc, bảo vệ cô.

Bà Từ nói: “Được rồi, được rồi, khóc lúc cái gì, để bố và Y Trạch vào ngủ.”

Bà Từ đi theo Y Khả vào phòng, rút mấy tờ khăn giấy đưa cho cô lau nước mắt, nói: “Khóc có cái gì hay, làm cho bố con và Y Trạch trong lòng cũng khó chịu, chuyện gì đến thì đến, khóc cũng không thể giải quyết được gì.”

“Con xin lỗi...”

Bà Từ thở dài: “Lần này, trong nhà Mã Tuấn có chuyện, nếu nó muốn đòi lại hôn lễ hay sao đó, con cũng phải khoan dung, đừng cáu kỉnh, có biết hay không?”

“Con biết, mẹ, chuyện lần này rất nghiêm trọng sao?”

Bà Từ nói: “Mẹ cũng không biết rõ lắm, đám lưu manh này có vẻ không giống gây chuyện sinh sự bình thường, cũng không biết vì cái gì mà ẩu đả, nhưng bị tổn thất là chắc chắn, thuyền đến đâu cầu ắt sẽ thắng, bây giờ cũng không có biện pháp gì để nghĩ nhiều, được rồi, con ngủ đi.”

Buổi tối, cô gặp ác mộng, cô mơ thấy bố và Y Trạch bị thương, lát sau lại mơ Mã Tuấn đã xảy ra chuyện. Ban đêm tỉnh lại rất nhiều lần.

Trước hôn lễ mấy ngày đã xảy ra chuyện như vậy, cô luôn nghĩ thầm trong lòng, đây là điềm xấu. Cô nghĩ rằng chuyện tệ nhất cũng chỉ thế này, nhưng hoàn toàn không nghĩ rằng chuyện xảy ra đêm nay tất cả chỉ vừa mới bắt đầu, cuộc sống sau này của cô đi trên một con đường còn khó khăn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Không ai có thể đến cứu cô

Bóng đêm bao phủ cả bầu trời đen kịt.

Trong căn phòng của khách sạn, khuôn mặt đầy thịt dừ tợn của Chương Kinh Hoa hơi co giật.

Ông ta rút một điều thuốc ra, Hà Tư Vận ghé vào châm thuốc cho ông.

Chương Kinh Hoa nghiêng răng nghiêng lợi “Bí thư Lý, ông hãy thay tôi làm chủ chuyện này, tên Trần Mặc Dương kia lại hoành hành ở địa bàn của tôi, giết mấy công nhân trên công trường của tôi rồi vậy mà coi như xong ư?”

Lý Khải Năm nói: “Không coi như xong xuôi, vậy ông còn muốn thế nào, cũng tìm một đám lưu manh qua đó phá lại ư? Giết vài công nhân mà nó cũng chẳng thêm để mắt vào nữa là?”

Chương Kinh Hoa nói: “Chẳng lẽ tôi phải nuốt cục tức này xuống? Thằng nhóc khốn nạn, nó phá hoại công trình của tôi, tôi bị tổn thất không ít.”

Hà Tư Vận kéo tay Chương Kinh Hoa lại, ý bảo ông ta không nên tức giận, cô nói: “Bí thư Lý, chuyện này có thể linh hoạt, vài công nhân bị chết, Trần Mặc Dương anh ta không để vào mắt, nhưng Trần Chính Quốc để vào mắt...”

Lý Khải Năm hưng thú: “Nói tiếp đi!”

Hà Tư Vận nói: “Tuy mạng của đám công nhân kia không đáng giá, nhưng có thể khiến cho dư luận chú ý, nghĩ lại xem, đám công nhân này vì nuôi sống gia đình phải sống một cuộc sống tạm bợ khổ sở dầm mưa giải nắng ngoài công trường, kiếm được mấy đồng tiền. Kết quả bị một đám lưu manh đánh chết, mà thủ lĩnh của đám lưu manh này là con trai của người đứng đầu một tỉnh. Anh ta ý vào bố mình có quyền ở Giang Nhạc này mà hoành hành ngang ngược, cướp đất, sai thủ hạ giết người. Chuyện này có thể khiến cho dân chúng phẫn nộ, Trần Chính Quốc ông ta không phải luôn luôn tự xưng là thanh liêm công chính, vì dân phục vụ sao, để xem ông ta làm thế nào để trả lại công bằng cho đám công nhân kia!”

Chương Kinh Hoa vỗ tay: “Nói rất hay, Trần Chính Quốc luôn ở trên các đại hội lớn nhỏ đều nói sẽ vì nhân dân thực hiện, để tôi chờ xem “thực hiện” của ông ta có làm hay không! Là do thằng nhóc khốn nạn Trần Mặc Dương kia đã ném đá vào mặt ông ta.”

Lý Khải Năm nói: “Chuyện này phải bàn bạc kỹ hơn, năm đó Trần Mặc Dương cũng gây ra một vụ, cuối cùng cũng chẳng động được gì đến nó. Trần Chính Quốc không phải dễ dàng bị lật đổ như vậy. Huống gì ảnh hưởng của ông ấy vài năm gần đây cũng không phải là nhỏ.”

Hà Tư Vận nói: ” Cho dù là không đánh đổ được ông ta nhưng cũng có thể làm cho Trần Chính Quốc tức chết. Ai chẳng biết ông ta năm đó gần được tiến cử lên trung ương, nếu không phải vì vụ việc kia của Trần Mặc Dương, Trần Chính Quốc đã không bị điều đến đây. Chuyện lần này cũng như vậy, ông ta vừa tiền nhiệm, thì con của ông ta giết người phóng hỏa, ông ta phải cho mọi người một công bằng.”

Lý Khải Năm nói: “Ai có thể chứng minh là Trần Mặc Dương làm.”

Hà Tư Vận nói: “Dĩ nhiên có người đứng ra làm chứng, tôi đã chọn được người tốt nhất rồi, chính là người quen của ông Mã, ông Từ kia lúc ấy không phải cũng có mặt ở hiện trường sao, có thể đưa ông ta đến sở cảnh sát chỉ mặt mày tên lưu manh đó, nhất là tên Cô Phong, đêm đó hẳn ta dẫn đầu đến công trường đánh người, đến lúc đó ở trên toà án cũng có thể đề ông Từ kia ra làm chứng.”

Lý Khải Năm nói: “Ông ta sẽ đứng ra sao?”

Chương Kinh Hoa nói: “Cái này không thành vấn đề, ông ta có bề ngoài trung thực, nghe nói lại còn đổ một số tiền vào công trình này, đồ ngon ngọt sẽ được thôi.”

Lý Khải Năm nói: “Vây, chuyện này ông đi giải quyết đi.”

Hà Tư Vận im lặng cười lạnh, Trần Mặc Dương, xem anh lần này gặp họa rồi!

Từ Y Khả giúp mẹ đem thức ăn từ bếp lên, đưa cho bố bát com, nói: “Bố, ngày mai thật sự muốn đi đến sở cảnh sát hả?”

“Uhm, bố cũng chỉ có thể giúp được việc ấy.”

Từ Y Khả lo lắng: “Bố, hay là bố đừng đi nữa, bọn chúng đều là lưu manh, ai biết sau này có thể gây ra chuyện gì nữa, lỡ như sau này bọn chúng trả thù thì làm sao?”

Ông Từ nói: “Con ngốc, cũng không thể vì sự sợ hãi ích kỷ chỉ nghĩ cho bản thân.” Ông Từ thở dài, nói: “Tiểu Quang kia con cũng đã gặp, còn thường xuyên đến cửa hàng, bố lúc ấy trông thấy nó bị đám côn đồ kia lấy gạch đập chết, năm nay nó vừa kết hôn, con mới ba tháng tuổi, còn có ông Bao đã sáu mươi tuổi vẫn ở đây làm công nhân, lúc đến còn nói chuyện cười cười với bố, kết quả bây giờ còn nằm ở trong bệnh viện chưa tỉnh lại, con nói bố làm sao có thể không đứng ra đây.”

“Nhưng là...”

Bà Từ đứng sau lưng ông Từ nhìn con gái lắc đầu, ý bảo con gái đừng nói nữa.

Bà Từ vốn cũng không đồng ý để ông Từ đến chỉ ra và xác nhận đám lưu manh, nhưng lúc này nếu không đứng ra, làm sao có thể ăn nói với phía gia đình ông Mã, hơn nữa ông Từ là một người chính trực, khuyên cũng không được.

Ngày hôm sau Từ Y Khả cứ bồn chồn, xin nghỉ phép rồi ở lại cửa hàng.

Xế chiều ông Từ đi, đáng nhẽ Từ Y Khả muốn đi cùng nhưng ông Từ nói: “Con là con gái đi đến làm gì, bố đi một mình là được rồi. Con ở lại cửa hàng giúp mẹ đi.”

Bà Từ cũng nói: “Con đừng đi, bố con lát nữa sẽ về thôi mà.”

Từ Y Khả cúi đầu, ngồi trước máy tính, ngay cả phim thích nhất cũng xem không vào.

Bà Từ hỏi cô: “Mã Tuấn có nói dời lại hôn lễ không?”

Từ Y Khả lắc đầu.

Bà Từ tiếp tục: “Mã Tuấn nếu không đề cập đến, con đừng có nhắc đến nghe chưa, bây giờ chuyện thành ra như vậy, nhà họ bị tổn thất không ít, nếu con nói ra, nhà họ sẽ nghĩ nhiều.” Từ Y Khả gật đầu, tâm tư đều để ở chuyện bố đến sở cảnh sát.

Lát sau, cuối cùng cũng thấy bố đi xuống từ chiếc xe vận tải.

Từ Y Khả đứng lên, nhẹ nhàng thở ra, nói: “Bố, bố đã về.”

Ông Từ thấy cô như vậy, buồn cười nói: “Đi đến sở cảnh sát chứ có phải đi đâu đâu, sao có thể không về!”

Cô nắm chặt cánh tay bố, nói to: “Đừng có nói những lời không may mắn.”

Mùa đông thành Giang nhạc tối nhanh, sáu giờ trời đã tối.

Bà Từ nhìn thời tiết, nói: “Hình như sắp mưa, có lẽ cũng chẳng còn khách, đóng cửa sớm chút rồi chúng ta về ăn com tối.”

Ông Từ gật đầu: “Được, Y Trạch, giúp thu dọn đi.”

Từ Y Khả nói: “Đề con, tay em nó không tiện...” Lời nói chưa dứt, thấy một chiếc xe chạy đến cửa. Xe chưa dừng hẳn đã có một đám người nhảy xuống chạy vọt vào. Từ Y Khả bị bất ngờ, hét to: “Các người làm gì...”

Tên cầm đầu chỉ tay vào, ra lệnh: “Phá hết cho tôi!”

Đám côn đồ ồa lên. Cửa hàng không lớn lại chen vào mười mấy người, tình cảnh hỗn loạn.

Đi đâu là Cổ Phong! Hóa ra là anh ta! Đầu Từ Y Khả vang ầm lên, như thiên quân vạn mã chen vào, bị lôi ra một bên làm cho cô không thấy rõ mọi thứ xung quanh. Tất cả âm thanh đã trở nên hỗn độn, hình ảnh trở nên nhạt nhòa, cô đứng nơi đó!

Một ngày vợ chồng, trăm ngày tình nghĩa! Trần Mặc Dương sao anh ta có thể tuyệt tình như thế, sao phải để ép cô đến ngõ cụt.

Đó là một người máu lạnh, lúc trước cô bị quỷ ám hay sao, lại phạm phải một sai lầm không thể tha thứ như vậy!

Ông Từ và Y Trạch cố ngăn cản đám côn đồ, bà Từ bình thường rất bình tĩnh lúc này cũng hốt hoảng tay chân, bà vừa muốn ngăn đám côn đồ kia vừa lo lắng chồng con bị đánh..

Một đám côn đồ chặn lại ở đây, bà Từ không thể đến gần con gái, chỉ có thể khàn cả giọng hét: “Y Khả, các người tránh ra, Y Khả...”

Từ Y Khả quả thật dường như rất choáng váng, cô không thể phản ứng trước màn đã kịch này, anh ta sao có thể đối xử với cô như vậy? Sao lại có thể như vậy?

Đến khi lưng cô đụng vào một đường ống, trên lưng đột nhiên vừa lạnh vừa đau đớn, cô rớt cục cũng tỉnh táo lại.

Tình cảnh trước mắt làm cô phát cuồng, làm cho cô nổi điên. Máy tính, ống nước, tivi, bàn làm việc, tất cả hàng hóa đều bị đổ xuống vương vãi.

Đám côn đồ táng tận lương tâm này thế mà còn chưa đủ, bắt đầu quay qua đâm đá bổ cô và Y Trạch. Trong cửa hàng toàn là đồ sắt thép, vừa nặng vừa dày, mỗi một phát đánh lên người đều chỉ có thể đau đến chết. Bị giày da cứng đá vào đầu vào ngực ông Từ đau đến nổi co quắt nằm vằn vẹo, cô nghe thấy cả tiếng xương vỡ vụn. Trên mặt, trên đầu, trên người ông đều là máu. Đám côn đồ đẩy Y Trạch xuống đất đụng vào vết thương ở tay, Y Trạch kêu lên thảm thiết, vô lực đỡ lại công kích của bọn chúng, chỉ một tay ôm đầu mặc cho bọn chúng đánh, vẻ mặt đau đến trắng bệch như người sắp chết. Y Trạch của cô, em trai của cô chưa bao giờ khóc, đau cũng không khóc, nhưng giờ đây cô nhìn thấy nước mắt trên mặt cậu ấy.

Mỗi một mảnh hỗn độn đều làm cô tan nát cõi lòng, đau đến mức không thể thở được, khắp nơi đều là máu, khắp nơi đều ngửi thấy mùi máu.

Cô giống như điên hết lên, chạy qua bổ cô, rồi lại chạy qua Y Trạch, cô không biết nên bảo vệ người nhà mình thế nào. Những cú đâm, ống tuýp quất lên người cô cũng không cảm thấy đau, nhưng nhìn bộ dáng bố và Y Trạch bị đau cô chịu không nổi.

Cô không đủ khả năng bảo vệ họ, chỉ có thể trơ mắt nhìn người nhà mình bị đánh, cô thậm chí muốn tuyệt vọng, đêm nay nếu người nào gặp chuyện không may cô sẽ chết, nhất định sẽ cùng chết.

Cô cầu xin bọn chúng đừng đánh bố cô, đừng đánh người nhà cô! Cô nhớ đến trước kia, cô cũng như vậy cầu xin đừng đánh Hàn Việt, cô cũng xông vào bảo vệ Hàn Việt, sau đó anh ta đã đến, ôm cô vào lòng, đỡ cho cô một cú giáng xuống.

Nhưng hôm nay không có ai đến cứu cô, lần này là anh ta muốn cho cô vào địa ngục, sẽ không có ai đến cứu cô, ngay cả xe cảnh sát cũng không có. Chỉ có mẹ, chỉ có mẹ hét chói tai che chở trên người cô.

Cô chỉ biết gào thét cầu xin, chỉ cần bọn chúng dừng lại, bọn chúng muốn thế nào cũng được, đem cô lãng trí, đem cô bán đi đều được. Cô cảm thấy toàn bộ thế giới của cô đã đảo lộn, toàn bộ thế giới của cô đã sụp xuống hoàn toàn.

Cuối cùng bọn chúng cũng dừng lại, máu từ người bố cô chảy tới dưới chân cô, băng gạc màu trắng đều thấm đỏ. Cô suy sụp quỵ xuống, máu này từ đâu chảy ra, vì sao bố vẫn không nhúc nhích!

Cô cảm giác được mẹ đang lay cô nói: “Y Khả, con bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút.”

Cô chỉ biết khóc, cô bình tĩnh không nổi, làm sao có thể nhiều máu như vậy, có phải máu trên người bố cô đã chảy cạn rồi không!

Mẹ đem cô kéo đến bên người bố cô, đem tay cô đặt trên cổ tay đầy máu của bố, máu ở đây vẫn không ngừng chảy, mẹ nói: “Y Khả, con ôm đỡ bố, mẹ đi gọi xe, sẽ quay lại liền.”

Cô nhìn thấy mặt mẹ đầy máu run run gật đầu rồi chạy ra đi gọi xe. Trong lòng bàn tay toàn máu, dính vào cả người cô. Giờ khắc này cô thà chết, cứ như vậy chết đi, ít nhất sẽ không nhìn thấy bộ dáng người thân của mình đầm máu, cô không thể chịu đựng được đau đến tê tâm liệt phế như thế này!

Chương 56: Trần Mặc Dương, tôi hận anh!

Hành lang bệnh viện hẹp dài, cô đi theo chiếc giường đẩy, chân như nhũn ra, một trước một sau hai người nằm trên giường là người thân nhất của cô .

Máu chảy từng giọt từng giọt dọc theo đường đi , bộ ga giường dưới thân ông Từ đã nhuộm đỏ.

Tay cô bịt miệng lại không cho tiếng khóc thành tiếng, bố sẽ không có chuyện gì , cô không thể ở trong bệnh viện khóc, cô còn nhớ tiếng khóc thê lương sinh lý tử biệt ngày đó, bây giờ dường như vẫn còn vọng lại trong đầu cô, cô không thể khóc như vậy...

Bác sĩ nói cổ tay bố cô bị đứt động mạch chủ, phải nhanh chóng nối lại, Y Trạch cũng được đưa vào.

Cô và mẹ đứng ngoài phòng cấp cứu.

Trên mặt mẹ bị dính toàn là máu, cô lấy tay ra sức chùi.

Mẹ nắm lấy tay cô, lúc này đây hai người chỉ có thể truyền sức mạnh cho nhau.

Mẹ nhẹ nhàng vuốt đầu cô, ôm cô vào trong ngực, nói: “Có chỗ nào thấy khó chịu không, có bị thương thương không, để mẹ xem.”

Từ Y Khả lắc đầu: “Không có, không có... Mẹ, mẹ thì sao, có bị thương hay làm sao không?”

“Mẹ không sao.”

Từ Y Khả vui đầu vào bên hông mẹ, cúi đầu khóc nức nở. Thật ra bà Từ cũng bị thương, chẳng qua bà không thể nói ra được, chồng con đều phải dựa vào bà, làm sao bà có thể ngã xuống vào lúc này.

Cửa phòng cấp cứu mở ra , bác sĩ cùng y tá đi ra, cô và mẹ chạy đến.

Bác sĩ nói: “Hai người đều là người nhà của bệnh nhân hả?”

Bà Từ gật đầu: “Đúng, bên trong là chồng và con tôi, họ thế nào rồi ?”

Bác sĩ nói: “Ông ấy bị đứt động mạch chủ đã được nối lại, nhưng trên người ông ấy không chỉ bị thương ở đây, nhiều xương bị gãy, nội tạng xuất huyết, đầu cũng bị chấn động, mất máu quá nhiều, cơ thể rất suy yếu, tốt nhất để ông ấy nằm viện điều trị, còn có bây giờ tuy vẫn chưa nguy hiểm đến tính mạng, nhưng tình trạng cũng không lạc quan lắm. Gia đình chăm sóc không thể để sơ suất , không thể để cho vết thương bị nhiễm trùng, nếu không hậu quả sẽ càng nghiêm trọng. Về phần con trai bà...” Bác sĩ hơi dừng một chút, tìm bà Từ như thất lại, nắm lấy tay bác sĩ: “Bác sĩ, con tôi làm sao? Nó bị thương chỗ nào?”

“Bà bình tĩnh một chút... Tay trái con trai bà bị thương đến dây thần kinh, muốn khôi phục lại rất khó, có khả năng sẽ bị liệt cánh tay đó, đương nhiên, nếu kiên trì trị liệu thì vẫn còn có khả năng, gia đình hãy động viên cậu ấy...”

Khi bác sĩ nói câu tiếp theo, bà Từ không nghe nổi nữa, bà chỉ biết tay con bà đã bị tàn phế, đó là số mệnh của bà, con bà còn trẻ như vậy, tay sao có thể nói tàn phế là tàn phế được.

Bà Từ rụng rời ngã xuống, Từ Y Khả hoảng hốt ôm chầm lấy mẹ. Mẹ cô làm một người mạnh mẽ biết giường nào nhưng giờ phút này cũng không chịu đựng nổi ngồi bệt dưới đất khóc rống lên, đám lưu manh kia, bọn chúng là đồ không có lương tâm !

Từ Y Khả chưa bao giờ thấy mẹ khóc thương tâm như thế, cô ôm chặt lấy mẹ, nước mắt chảy xuống: “Mẹ, mẹ đừng như vậy, mẹ đừng làm con sợ, mẹ đừng khóc, con xin mẹ ... Chúng ta vào xem bố đi, chúng ta vào xem Y Trạch... Họ không sao , Tay Y Trạch sẽ tốt lên thôi... Bố cũng sẽ khỏi... Chúng ta... Người nhà chúng ta sẽ ở cùng nhau, không xa rời nhau...”

Cô bối rối an ủi lau nước mắt trên mặt mẹ mình, lại ngăn cản không được bản thân run run sợ hãi khóc, nếu ngay cả mẹ cũng không chịu đựng nổi , cô phải làm sao bây giờ...

Bác sĩ cũng đã gặp nhiều trường hợp như thế này, nhìn hai mẹ con khóc lóc dưới đất cũng chỉ biết thờ dài bước đi . Sau đó y tá lại đi đến bảo hai người đến nộp phí làm thủ tục nằm viện.

Từ Y Khả lau nước mắt, nói: “Mẹ, để con đi, mẹ đi xem bố và Y Trạch đi.” Cô phải mạnh mẽ, cô không thể cứ để người nhà bảo vệ mình mãi , bây giờ người nhà cô đều cần sự chăm sóc của cô.

Buổi tối, cô và mẹ thức trắng đêm không ngủ, một người lo một giường ông Từ vẫn còn bị hôn mê, Từ Y Trạch đã tỉnh lại , nhưng cô và bà Từ đều

chưa dám nói cho Từ Y Trạch tình hình thực tế của anh, sợ anh ta nhất thời không tiếp nhận được.

Buổi sáng hôm sau cô mới nhớ đến gọi cho Mã Tuấn, cô cố gắng nén khóc nói chuyện hôm qua cho anh. Trong điện thoại Mã Tuấn nghe được giọng nói yếu ớt của cô, cô bảo là do buổi sáng mới thức dậy. Anh nghe xong hoảng sợ, hỏi địa chỉ bệnh viện rồi chạy đến.

Buổi sáng rất lạnh, cô đứng ở cửa bệnh viện, áo quần trên người dù đã chùi nhiều lần vẫn còn dính vết máu loang lổ, mái tóc nhem nhuốc máu rối tung trong gió. Cô cảm thấy vô cùng thê thảm, cô muốn nằm ngủ một giấc, sau đó tỉnh lại mọi chuyện đều trở lại như cũ.

Cô không gặp người đàn ông đó, cùng người nhà có một cuộc sống bình an vui vẻ, không có chuyện bất hạnh gì xảy ra!

Mã Tuấn đã đến liền, Từ Y Khả nhìn thấy trên đầu anh quần băng, cô lại căng thẳng, cô nhớ vết thương bữa trước lúc bị tai nạn đã lành lại rồi mà.

Cô nhón chân, nhìn vết thương trên đầu anh, hỏi: “Đầu anh bị làm sao thế?”

“Không sao, chỉ một tai nạn nhỏ, bố cùng Y Trạch thế nào rồi? Em và mẹ có bị thương không?”

Tâm trạng cô bây giờ như đứng bên bờ vực, không thể chịu nổi cái gì “Tai nạn”, cô nắm lấy tay áo anh: “tai nạn gì?”

Mã Tuấn nói: “Tôi hôm qua lại có người đến công trường quấy rối, anh với bố lo lắng vào.”

Tìm cô như cục nước đá, lạnh không thể lạnh hơn nữa, quả nhiên! Tất cả vẫn chưa chấm dứt! Cô nói: “Vậy bố đâu, có bị gì không?”

Anh lắc đầu: “Chương tổng cũng đã cho người canh giữ công trường rồi, cho nên lúc xô xát cũng không bị gì nặng, chỉ là không biết bao giờ mới chấm dứt, công trường không thể nào tiếp tục làm việc.”

Hai người vừa nói chuyện vừa đi đến phòng bệnh, Mã Tuấn nhìn vết thương của bố và Từ Y Trạch, lại đi hỏi bác sĩ. Từ Y Khả nhìn anh chạy đôn chạy đáo, bóng lưng không to rộng của anh lúc này đây làm cô cảm thấy an tâm, ít nhất cô còn có người để dựa vào, cô không phải một mình chiến đấu.

Bà Từ bảo cô đi về trước thay quần áo, ăn cơm sau đó lại đến.

Từ Y Khả nói: “Con về lấy ít đồ cho bố và Y Trạch, rồi mang cơm đến.”

Tâm trạng bà Từ đã ổn hơn rất nhiều, gật đầu nói: “Đi đi, làm để Mã Tuấn đưa con về, ở bệnh viện có mẹ rồi, về tắm rửa sạch sẽ, Bố con tỉnh dậy, thấy trên người con toàn là máu lại lo lắng.”

Mã Tuấn đưa cô về, giúp cô thu dọn đồ đạc.

Xuống lầu, Từ Y Khả nói: “Mã Tuấn, hôn lễ của chúng ta có lẽ nên dời lại, bố bị thương nặng như vậy, lại xảy ra nhiều chuyện như vậy...”

Mã Tuấn ôm cô trấn an: “Anh hiểu mà, anh sẽ chờ em, em yên tâm đi, có chuyện gì anh đều sẽ xử lý...”

Cô thút thít: “Mã Tuấn, thật xin lỗi... Còn có... lúc trước tất cả tiền bố em đều đã đổ vào công trình kia rồi, trong nhà bây giờ đã không còn tiền, em muốn lấy sáu mươi vạn kia dùng trước, chờ kết hôn xong sau đó sẽ trả lại...”

Mã Tuấn nói: “Em sao thế, bây giờ còn phân biệt tiền anh tiền em ư, bây giờ chữa trị cho bố và Y Trạch là quan trọng nhất, tiền không đủ, em hãy nói với anh, đứa ngốc này, lúc này rồi mà em không dựa vào anh thì dựa vào ai!”

Cô ôm chặt eo anh, lòng khoan dung của anh làm cho cô cảm động, cô cúi mặt trước ngực anh nói: “Cám ơn anh, Mã Tuấn...”

Cô nhìn thấy anh cũng rất mệt mỏi, dưới mắt đã thâm quầng, có lẽ cả đêm qua cũng chưa ngủ, cô bảo anh về trước nghỉ ngơi rồi tự mình bắt xe đến gần bệnh viện mua cơm và cháo.

Cô vẫn còn chưa đến phòng bệnh, ở hành lang đã nghe giọng mẹ cầu xin, nói: “Bác sĩ Lý, cầu xin ông, hãy quan tâm đến bệnh nhân của ông, ông hãy mở lòng từ bi, chồng tôi bị thương nặng như vậy, làm sao ông có thể bắt ông ấy chuyển viện, lỡ như xảy ra chuyện gì... Bác sĩ xin ông hãy thương xót cho tình cảnh của gia đình tôi bây giờ...”

“Tôi cũng không còn cách nào, cái này cũng không thể do tôi có thể tự quyết định... Hay là bà đi kiểm viện trưởng đi... Hay là bà tìm một bệnh viện khác xem có ai chịu tiếp nhận không...”

Tất cả mọi thứ trong tay Y Khả đều rơi xuống đất, bác sĩ đi rồi, lưng bà Từ dựa vào tường lạnh như băng không để mình bị ngã quy xuống. Từ Y Khả nhìn thấy khuôn mặt xanh xao của mẹ, không biết đến tột cùng còn có chuyện gì tồi tệ hơn đang chờ cô nữa.

Cô lau mồ hôi trên trán mẹ, nói: “Mẹ, làm sao vậy, bác sĩ vì sao muốn chúng ta chuyển viện? Chúng ta không đủ tiền trả viện phí ư...”

Bà Từ tuyệt vọng lắc đầu: “Bệnh viện không chịu nhận... Nói cái gì cũng không chịu nhận, nói chúng ta đã đắc tội với người không nên đắc tội... Trên đời này còn những chuyện như thế này ư, sao một đường sống cũng không để lại cho người ta... Là tên thủ lĩnh đám côn đồ đó! Đó là tên súc sinh! Hắn đã dẫn chúng ta đến đường cùng, nếu bố con và Y Trạch có chuyện gì, mẹ mặc kệ hắn là con của chủ tịch hay con của tổng thống, mẹ sẽ cùng hắn liều chết!”

Bởi vì tức giận toàn thân bà Từ run run, trong mắt hiện lên vẻ bị ép buộc uất hận đến điên cuồng.

Từ Y Khả cố gắng bình tĩnh, nói: “Không có quan trọng mẹ à, bệnh viện này không nhận sẽ còn có bệnh viện khác, chúng ta đi bệnh viện khác, con không tin tất cả bệnh viện đều bị mua chuộc ... Chúng ta bây giờ phải đi...”

Cô gọi điện cho Mã Tuấn, cho Đinh Tinh, cho Văn Kỳ, người nào cô có thể nghĩ cô đều tìm đến .

Đinh Tinh và Văn Kỳ đến bệnh viện ngay lập tức, Mã Tuấn cũng đến . Trong mấy ngày này mọi người đều liên lạc với bệnh viện cho bố cô và Y Trạch, nhưng khi tất cả nghe đến tên người bệnh đã không chịu tiếp nhận.

Cô biết sau lưng cô có người chỉ huy mọi việc, muốn cắt tuyệt con đường của cô, cô thật sự không muốn tin rằng anh ta là một con người tàn nhẫn như thế!

Sau lại, Văn Kỳ bảo cô ấy có một người quen làm trong bệnh viện, có thể đi qua thử xem sao.

Đến bệnh viện , về mặt người kia khó xử xấu hổ cười cười: “Không phải tôi không muốn giúp việc này, thật sự là tôi không giúp được, tôi cũng chỉ là một bác sĩ nhỏ nhoi... Nói thật, tất cả các bệnh viện ở thành phố Giang Nhạc hình như đều đã nhận được chỉ thị, các người khẳng định cũng biết đối phương là loại người nào, chúng tôi cũng dặc tội không nổi... Thật xin lỗi...”

Văn Kỳ còn muốn tranh cãi thêm, Từ Y Khả lắc đầu, nói: “Văn Kỳ, chúng ta đi thôi, bệnh viện không đến được... có thể đến phòng khám...”

Nhưng ngay cả tia hy vọng cuối cùng kia cũng bị chặt đứt, dù cô đến phòng khám nào, đám lưu manh cũng đến phòng khám họ gây sự, làm không có ai dám tiếp nhận bọn họ.

Cô không hiểu vì sao anh ta lại bức cô đến con đường cùng thế này, thật sự muốn tới tuyệt vọng mới dừng hay sao? Văn Kỳ tức giận bất bình mắng: “Thật đúng là lấy thú tính úp voi, chẳng lẽ thật sự không làm gì được anh ta ư !”

Từ Y Khả cười khổ, đúng vậy, làm thế nào được, anh ta muốn cô chết, cô cũng chỉ có thể chết.

Mã Tuấn nói, Y Khả, em đừng lo lắng, anh nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp , bố anh đã giúp đỡ tìm bệnh viện, nhất định sẽ có cách .

Ai có thể có biện pháp nào, bố cô đã hấp hối , vết thương ngày càng nghiêm trọng, hôm qua liên tục bị sốt, nhưng cô lại không thể làm gì, chỉ có thể nhìn bố và Y Trạch nằm trên giường chịu khổ.

Cô cũng đã cạn tình cạn nghĩa với anh . Ngay cả ý nghĩ giết anh ta cũng có , nếu có thể giết anh ta, cô sẽ không hề nương tay đâm anh mấy chục nhát, để anh ta cũng thử nếm mùi vị của cái chết.

Cuối cùng Đinh Tinh kéo cô vào phòng, nói: “Y Khả, đến lúc này cậu không muốn cúi đầu cũng phải cúi đầu, đi cầu xin anh ta, cầu xin anh ta nể tình cảm ngày xưa, mặc kệ sau này thế nào, hy vọng duy nhất lúc này là anh ta, chỉ cần bố cậu và Y Trạch không sao, chuyện gì sau này tính tiếp. Nếu thật sự còn dây dưa thì sẽ không kịp , nếu bố cậu có xảy ra chuyện gì, tất cả đã trễ rồi. Anh ta đã ra tay, hơn nữa rõ ràng chỉ nhắm vào gia đình cậu, có ý đồ rồi.”

Đúng vậy, cô nên đến cầu xin anh ta , anh ta không phải ở đây hay sao, đang chờ cô như con chó chạy đến cầu xin anh ta. Như anh ta mong muốn! Cô cầu xin!

Anh ta muốn gì cô đều chấp nhận, muốn mạng của cô cô cũng cho.

Nhưng mà cô không tìm thấy anh ta, cô không thể gặp được anh ta, điện thoại của anh ta luôn tắt máy .

Cô đến Thiên Tinh , đến căn hộ, đến những nơi anh ta thường lui tới để chờ, nhưng anh không có xuất hiện.

Cô nhớ tới Mẫn Chính Hàn, Giang Văn Thao, cô không thể liên lạc được với ai cả. Cô đã mất liên lạc với Mẫn Chính Hàn từ lâu, mà bình thường cô cũng chẳng lui tới với Giang Văn Thao.

Cuối cùng cô nhớ tới Chu Lạc Khiết, đến Thiên Tinh vệ sĩ bảo Chu Kạc Khiết đã đi Bắc Kinh , cô không còn cách nào, ngồi xổm một góc bên cạnh Thiên Tinh.

Mưa rơi không ngừng, giọt mưa lạnh như băng rơi xuống người cô, tay chân run lạnh nhưng đáy lòng kia còn đau đớn hơn, cô nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc từ trên xe đi xuống, là Trương Uyển và Hà Tư Vận.

Đúng vậy! Cô còn có thể cầu xin Trương Uyển, sao cô có thể quên Cố Phong là bạn trai của Trương Uyển chứ?

Cô vội vàng đứng lên gọi: “Trương Uyển.”

Hà Tư Vận nhìn Từ Y Khả chật vật thì đi vào.

Trương Uyển miễn cưỡng đứng trước mặt cô, nói: “Sao cô lại đến đây? Tìm Trần tổng ư?”

Cô lau nước mưa trên mặt, nói: “Anh ta có ở đây không?”

Trương Uyên lắc đầu: “Cái này tôi làm sao mà biết, muốn vào ngồi không.”

Từ Y Khả vội vã: “Trương Uyên, gia đình tôi đã xảy ra chuyện.”

Trương Uyên ồ lên một tiếng, dường như không có hứng thú.

Miệng lưỡi Từ Y Khả khô cứng, mưa làm cô không nhìn thấy rõ mặt Trương Uyên.

Từ Y Khả nói: “Gia đình chúng tôi bị liên lụy vào một chuyện, Cổ Phong dẫn người đến nhà chúng tôi...” Cô cũng không biết sắp xếp từ ngữ như thế nào.

Là Trương Uyên thay cô nói tiếp: “Chuyện này tôi có nghe Cổ Phong nói, anh ấy cũng cảm thấy rất có lỗi nhưng cũng không có cách nào, anh ấy chỉ nghe theo lệnh thôi!”

Từ Y Khả nói: “Trương Uyên tôi cầu xin cô, cô có thể nói với Cổ Phong một tiếng, để anh ấy nương tay bỏ qua chuyện này, tình trạng của bố tôi bây giờ rất nghiêm trọng, không thể chống đỡ nổi.”

Trương Uyên nói: “Chuyện này chỉ sợ tôi giúp không được, cô cũng biết chuyện đàn ông bọn họ không thích bị phụ nữ nhúng tay vào, lời nói của tôi cũng chả có ích gì.”

Từ Y Khả có chút không tin, trên mặt Trương Uyên không có một chút thương hại, chỉ có vui sướng khi thấy người khác gặp họa, cười lạnh cùng sự như không liên quan.

Từ Y Khả nhớ lại lời của Trương Uyên trước kia đã nói ‘tôi nói gì anh ta cũng biết có vậy, tôi muốn anh ta làm cái gì, hẳn cũng chỉ sẽ nói được ‘cô ta còn nói ‘Từ Y Khả, tôi sẽ không để cho cô yên!’

Không biết vì sao tình cảnh này lại hiện lên xâu chuỗi lại trong đầu. Cô nhớ ra rồi, vừa nãy Trương Uyên và Hà Tư Vận cùng nhau xuống xe, quan hệ của Trương Uyên và Hà Tư Vận từ khi nào thì tốt lên như vậy? Mà chuyện Cổ Phong dẫn gia đình cô đến đường cùng, thật là ý của Trần Mặc Dương sao?

Những suy nghĩ cứ thể hiện lên, cô nhìn chằm chằm vào Trương Uyên, nói: “Là cô! Trương Uyên, là cô có đúng hay không, cô muốn trả thù tôi!”

Trương Uyên cười lạnh: “Là tôi? Sao lại là tôi? Cô đang nói cái gì đấy?”

Từ Y Khả từng bước một tới gần: “Là cô bảo Cổ Phong làm vậy đúng không, tất cả đều là do cô, tôi không nghĩ rằng cô lại ác độc như vậy, vì sao... vì cái gì... Cô không kiềm chế được nắm lấy áo Trương Uyên, dùng sức kéo, đau đớn kêu lên: “Là anh ta không cần cô, cô vì sao lại đối xử tàn nhẫn với gia đình tôi như vậy... nếu bố tôi xảy ra chuyện, tôi sẽ cùng chết với cô, tôi có biến thành quỷ cũng không tha cho cô...”

Tay Trương Uyên hất ra, Từ Y Khả vốn đã ốm yếu ngã xuống đất, nói: “Cô cũng quá đề cao tôi rồi, tốt xấu gì cô cũng từng là phụ nữ bên người Trần tổng, nếu Trần tổng không ra lệnh, Cổ Phong anh ta dám làm sao, thua chính là thua, đừng có đổ lỗi. Tôi còn tưởng rằng cô có gì đặc biệt, bây giờ xem ra cũng không khác gì mấy. Cô đối với anh ta mà nói cũng chả khác gì cái giẻ rách không đáng một đồng, cả mạng của cô, mạng của người nhà cô trong mắt anh ta cũng không bằng một con lợn con chó! Cô cứ ở lại đây đi, tôi còn muốn xem ai có thể giúp cô!”

Trương Uyên nói xong quay người đi vào, trời vẫn mưa, cô nằm ngã trên đường không đứng dậy. Mưa như trút xuống cuốn trôi nước mắt và tiếng khóc thảm thiết của cô.

Người đi đường nhìn cô gái khóc lớn, dừng lại xem một lát rồi đi tiếp, không ai đến hỏi cô làm sao vậy.

Nỗi tuyệt vọng của cô ở trong mắt người khác bé nhỏ chẳng đáng kể, giờ phút này cô tuyệt vọng chẳng sợ xe cộ chạy qua giữa đường đụng phải, không ai có thể cảm nhận được nỗi đau này.

Mưa hòa quyện cùng nước mắt, cô ngẩng mặt lên nhìn bầu trời cao rồi hét to: “Trần Mặc Dương, tôi hận anh!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Cuối cùng cũng chỉ là bế tắc

Mưa vẫn rơi, cô không biết mình khóc trong bao lâu.

Lúc cô tỉnh lại đã ở nằm trên giường, Mã Tuấn ngồi bên cạnh.

Cô muốn dậy, cô còn phải đến xem bố thế nào, còn có Y Trạch, từ lúc biết tay mình bị tàn phế đã mấy ngày không nói chuyện.

Mã Tuấn lại ấn cô xuống, nói: “Em nghỉ ngơi thêm lát nữa, đêm mưa lâu như vậy, đang sốt nhẹ.”

Anh giúp cô kéo chăn, nói: “Sau này đừng làm chuyện điên rồ nữa, nếu em có chuyện, mẹ em sẽ chịu không nổi...”

Giọng của anh có chút nghẹn ngào, bây giờ trong nhà anh cũng loạn cả lên, lại nhìn thấy cô khổ sở như vậy mà anh cái gì cũng không thể giúp được, ngay cả người phụ nữ anh yêu thương cũng không bảo vệ được. Đây là một cảm giác nói không nên lời, bất lực.

Cô ôm anh: “Thật xin lỗi... Nhưng em không biết làm sao bây giờ, bố và Y Trạch sẽ ra sao, mẹ em đã chống đỡ không nổi nữa, em sợ mẹ sẽ suy sụp mất, vì sao nhà em khổ như vậy, vì sao...”

Mã Tuấn lấy khăn lau nước mắt cho cô, nói: “Y Khả, em đừng khóc, hãy nghe anh nói... nhà anh cũng đã bàn bạc rồi, chúng ta hãy đưa bố và Y Trạch rời khỏi Giang Nhạc, rời khỏi Giang Nhạc không phải là địa bàn của bọn chúng, anh đã đặt vé máy bay tối mai rồi, đợi Y Trạch và bố chữa trị xong, chúng ta sẽ về lại...”

Trong mắt cô ánh lên tia hy vọng, đứng, đứng rồi rời Giang Nhạc, anh ta có bản lĩnh gì cũng không thể làm gì được cô.

Cô liền ngồi dậy: “Vé máy bay mấy giờ, đi đâu? Bây giờ em phải làm gì, mẹ đâu, mẹ đã biết chưa.”

“Em đừng gấp gáp, anh cũng đã nói với mẹ, tối mai tám giờ mười lăm chuyến bay đi Thượng Hải, ở đó có vài bạn học của anh, hơn nữa điều kiện bệnh viện ở Thượng Hải cũng tốt, em bây giờ hãy nghỉ ngơi cho khỏe, chăm sóc bản thân cho tốt ngày mai em và mẹ thu dọn vài thứ cần thiết, những cái khác không cần nghĩ.”

Tám giờ tối mai, còn một ngày, cô muốn đi ngay lập tức, mang theo người nhà không bao giờ trở về nữa.

Buổi tối Mã Tuấn ở lại chăm sóc cô, ngủ bên phòng bên cạnh, cô rất cảm động lúc thế này vẫn còn có người bên cạnh, ít nhất có thể cho cô một giấc ngủ.

Ngày hôm sau, cô cảm thấy thời gian sao trôi chậm thế, cô liên tục xem đồng hồ, hận không thể ngay lập tức chỉ đến tám giờ, bố cô thật sự đã rất nguy kịch, vết thương nhiễm trùng, chỉ uống kháng sinh cũng không có tác dụng, có khi hôn mê cả một ngày cũng không tỉnh lại, liên tục bị sốt, dù có tỉnh lại cũng rất đau đớn, cô rất sợ hãi như...

Đối với cô mỗi một giây cũng như dài vô, rốt cục cũng đợi được đến chiều sáu giờ, bên ngoài thời tiết không tốt, cô sợ nhờ kẹt xe. Chưa đến sân bay, cô vẫn không thể yên tâm được. Một giây còn ở Giang Nhạc, trái tim cô như bị rơi ra khỏi lồng ngực.

Mã Tuấn biết lòng cô đang nóng như lửa đốt, nói: “Được, vậy bây giờ đi, trước hết hãy đỡ bố vào xe...”

Cô và Mã Tuấn đỡ bố, mẹ giúp đỡ Y Trạch.

Lúc xuống dưới lầu, Mã Tuấn nói: “Y Khả, em giúp anh đỡ bố, anh đi gọi xe.”

Chân của anh còn chưa đi được tiện lăm, lúc đi còn có chút đau, mỗi bước đi đều phải cố gắng hết sức.

Cô biết anh đều là vì cô sốt ruột, cô nghĩ, đợi tất cả mưa gió trôi ra, cô sẽ kết hôn cùng anh ngay lập tức, không cần hôn lễ, chỉ cần đi đăng ký thôi, cả đời này cô sẽ luôn đối với anh thật tốt.

Mã Tuấn đột nhiên dừng lại, cô thấy lạ định mở miệng hỏi anh. Giây tiếp theo cô liền sợ hãi đã hiểu ra chuyện gì đang xảy ra. Điều cô lo lắng nhất an cả một ngày cuối cùng cũng đã đến. Chiếc xe kia của Cổ Phong chắn trước mặt Mã Tuấn, vài tên xuống xe chặn đường đi.

Mã Tuấn lui về phía sau một bước, giang hai tay ra che chở trước mặt cô.

Cổ Phong cũng bước một bước tới gần trước mặt bọn họ.

Cổ Phong nói: “Không có Trần tổng đồng ý, các người đừng mơ tưởng ra khỏi Giang Nhạc một bước.”

Mã Tuấn nói: “Họ Cổ kia, anh đừng có tuyệt tình quá...”

Cổ Phong cuốn tay áo lên một khối cơ bắp cuộn cuộn nổi lên, đấm một phát vào bụng anh, kiêu ngạo nói: “Tuyệt quá thì sao? Lại đi tố cáo tôi! Lại đi báo cảnh sát hả! Tên chó Chương Kinh Hoa kia không phải rất có năng lực sao, lúc này sao không đứng ra sửa vài tiếng cho tôi nghe hả!”

Tay Từ Y Khả đang đỡ bố, không thể buông ra, tình cảnh trước mắt làm cô nhớ đến một tối đầy máu kia, cô hét lên: “Đừng đánh anh ấy... Mã Tuấn, anh có bị gì không...”

Bà Từ bên cạnh đã muốn điên lên, chồng thì hấp hối, con trai bị đánh đến bị tàn phế, còn có sắc mặt kiêu ngạo của tên Cổ Phong kia làm cho bà mất hết

lý trí, hận không thể lột da hắn, uống máu hắn, bà điên cuồng gào thét: “Các người sẽ không được chết tử tế... Các người một ngày nào đó sẽ bị phanh thây... Bị xe đâm chết...”

Mấy tên côn đồ nghe xong định đi đến, Cổ Phong đưa tay lên ngăn lại, nói: “Không chết tử tế được, nhưng vẫn phải xem các người chết như thế nào đã.”

Toàn bộ khu chung cư im ắng, cho dù có mấy người đi qua thấy một cảnh như vậy cũng đi đường vòng.

Trên lầu có mấy gia đình mở cửa sổ nhìn xuống, có lẽ cũng có người báo cảnh sát, nhưng chẳng ích gì, lúc này sẽ không ai đứng ra, cho dù là bọn họ đến cũng không cứu được cô.

Sau lưng đều là phụ nữ và người bệnh ốm yếu, Mã Tuấn sợ lại đụng đến người nhà cô càng nghiêm trọng hơn, nên che chở cho cả gia đình lên lầu lại.

Mấy tên đó cứ đứng dưới đây, không có lên theo.

Cô biết không còn hy vọng, trong lòng cô đã lui héo tro tàn.

Tối khuya bỏ cô lại sốt cao, còn ho ra cả máu.

Hơn nửa đêm Mã Tuấn chạy đi tìm, rốt cục cũng tìm được một bác sĩ cùng đến nhà. Bác sĩ kia nói: “Các người vẫn nên nghĩ cách để bệnh nhân nhanh được vào viện, chứ cứ tiếp tục như vậy Hoa Đà tái thế cũng không cứu được.”

Cô nghe xong nhưng không khóc, chỉ ngồi sững trên sô pha.

Ngày hôm sau cô bảo Mã Tuấn về nhà, bảo mẹ mình đi làm, ra khỏi cửa cô đi thẳng đến Thiên Tinh. Cô không tin cô không đợi được anh ta, anh ta ép cô như vậy, bây giờ đã đến nông nổi này, anh ta sao còn không thể lộ diện!

Ba ngày liên tục đợi ở Thiên Tinh, bảo vệ vào vào ra ra, có mấy người cô quen biết, nhưng họ cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhìn thấy mỗi ngày cô đều đến, nghĩ rằng cô bị Trần Mặc Dương ruồng bỏ nhưng vẫn không dứt được, bởi vậy khuyên như: “Từ tiểu thư, Trần tổng hình như ra nước ngoài bàn công việc, mấy ngày gần đây cũng không thấy anh ấy đến, cô đừng đợi nữa, không gặp được anh ấy đâu.”

Từ Y Khả lắc đầu: “Không sao, tôi sẽ ở đây chờ, anh ấy sẽ trở về.”

Lại một ngày không thu hoạch được gì, về nhà từ xa đã nghe thấy tiếng mẹ khóc kinh thiên động địa, nhiều gia đình còn mở cửa ra nhìn. Cô chạy như điên, thấy người đang chen chúc ở cửa ra. Trong phòng khách mẹ cô không ngừng đập đầu dưới chân bác sĩ: “Tôi cầu xin ông, giúp chúng tôi nghĩ cách... Bác sĩ xin ông hãy thương xót, giúp chồng tôi vào viện, tôi cầu xin ông, tôi đập đầu xin ông...”

Người bên cạnh cũng lên tiếng cầu khẩn, vẻ mặt bác sĩ khó xử nói: “Bà đứng lên trước đi... bà đứng lên trước rồi nói sau...”

Có hàng xóm thấy cô quay lại, nói: “Y Khả, con về đúng lúc, nhanh, nhanh nghĩ cách, bố con chịu không nổi nữa rồi...”

Cô ngơ ngác vài giây, sau đó xoay người chạy một mạch ra ngoài, người đằng sau nói gì đấy, nói cái gì cô cũng không nghe thấy. Cô chỉ biết bố cô sắp chết... bố cô sắp chết... cô cũng không muốn sống nữa...”

Lòng cô thất lại, cô xuống xe đi vào cửa hàng hoa nhỏ cạnh Thiên Tinh, lúc đi ra trong tay cầm một con dao nhọn.

Cô cầm con dao đi vào Thiên Tinh, thế giới bên trong choáng ngợp vàng son, mọi người đều đang cười đùa, vui sướng, còn người nhà của cô thì đang dấy dựa gần chết, tại sao lại bất công như thế chứ!

Cô đi thẳng lên lầu hai, vệ sĩ đã nhìn thấy cây dao trong tay cô, cảnh giác, ngăn cô vào, nói: “Thật xin lỗi, Từ tiểu thư, Trần tổng không có ở đây, lần khác cô lại đến!”

Cô vung dao trên tay lên: “Tôi muốn gặp Trần Mặc Dương... Các người bảo anh ta ra đây gặp tôi... Trần Mặc Dương, anh ra đây cho tôi, đi ra đây cho tôi...”

Mắt cô đỏ ngầu, ai tới gần cô, cô liền vung tay loạn xạ.. Cô không còn gì để sợ, cho dù hôm nay có chết ở đây cũng không sao cả!

Những vệ sĩ ở đây đều đã trải qua huấn luyện, tuy trong tay cô cầm dao, nhưng liền bị thu phục.. Cô liều mạng giãy dụa, tóc tai bù xù khóc, hét lên như một kẻ điên, anh đã bức cô đến điên rồi.

Trong hỗn loạn, cô thấy mặt Trương Uyển mĩa mai, tay Trương Uyển vung lên tặng cho cô một cái tát, nói: “Đây là đầu mà cô dám làm ồn, đáng tiếc cô không còn là Từ Y Khả trước kia nữa rồi.” Cô nói với đám vệ sĩ, “Lôi cô ta ra ngoài cho tôi!”

Mấy tên vệ sĩ kia có chút do dự, một người là người phụ nữ bị Trần Mặc Dương “thất sủng”, một người vừa trở thành “nữ vương” của Cổ Phong, bọn họ nhất thời không biết nên làm thế nào.

Trương Uyển lạnh lùng nói: “Còn đứng đây làm gì...”

Từ Y Khả không hề giữ hình tượng mắng, lời hết những từ ngữ ác độc cô có thể nghĩ ra, chỉ: “Trương Uyển, cô sẽ không được chết từ từ, một ngày nào đó các người đều sẽ gặp báo ứng...”

Trương Uyển lại một lần nữa giờ tay cao lên “Cô từ từ chờ đi...”

Tay giờ lên giữa không trung bị Chu Lạc Khiết giữ lại, quát: “Các người muốn làm gì, muốn tạo phản có phải không! Còn không buông tay, mắt các người bị mù à!”

Mấy tên vệ sĩ kia nhanh thả ra, Từ Y Khả ngã trên mặt đất, gặp Chu Lạc Khiết, cô quỳ lên, ôm chân Chu Lạc Khiết, cầu xin nói: “Quản lý Chu, tôi cầu xin cô, xin cô hãy cứu bố tôi, cứu bố tôi...”

Chu Lạc Khiết vừa mới trở về từ bên ngoài, không rõ chuyện gì lắm, nhưng nhìn thấy bộ dạng của Từ Y Khả, cũng đoán sự việc không hề nhỏ.

Chu Lạc Khiết đỡ cô dậy, nói: “Đừng hoảng hốt, đi theo tôi, có chuyện gì từ từ nói.”

Chu Lạc Khiết vẫy tay mấy tên vệ sĩ: “Xuống cả cho tôi.” Liếc mắt qua Trương Uyển nói: “Nếu để cho tôi biết mấy ngày hôm nay tôi và Trần tổng không có ở đây cô sau lưng làm những việc xằng bậy nào, tôi sẽ không tha cho cô!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Em tốt nhất là hãy bỏ ngay cái ý định đó trong đầu đi

Đêm khuya sân bay vẫn ồn ào đông đúc, trên màn hình lớn trong đại sảnh hiển thị chuyến bay từ Bắc Kinh đến Giang Nhạc 5733 sẽ hạ cánh trong mười phút nữa. Chu Lạc Khiết đứng ở cửa, liên nhìn thấy Trần Mặc Dương từ trong đám người đi ra.

Sau tai nạn giao thông, tóc của anh rất ngắn, mạng kính đen, không có chút dấu hiệu nào là vừa khỏi ốm, vẫn là Trần Mặc Dương kiêu ngạo và lạnh lùng của ngày xưa.

Chu Lạc Khiết thở dài nhận hành lý, không biết chuyện lần này sao lại ầm ĩ như vậy. Cô nghĩ dù sao anh ta vẫn còn trẻ, lại chưa bao giờ nếm trải đau khổ, nếu không nhận ra lỗi lầm của mình sớm thì sẽ hối hận không kịp, sẽ tiếc nuối cả đời, phải có được một bài học mới có thể biết quý trọng cái ở trước mắt. Biết là vậy nhưng cô cũng rất khó mở miệng.

Trong xe cô chỉ kể sơ qua cho anh toàn bộ sự việc của Từ Y Khả, anh không có phản ứng gì.

Chu Lạc Khiết cũng không chắc lắm rằng anh có biết về việc này hay không.

Nếu nói anh còn quan tâm cũng không đúng, đến bây giờ anh vẫn không mở miệng hỏi một câu. Nếu nói anh đã hết quan tâm vậy tại sao đêm khuya anh lại vội vàng trở về.

Rốt cục, anh cũng lên tiếng: “Đã sắp xếp cho nằm viện chưa?”

Chu Lạc Khiết gật đầu: “Bị thương rất nặng lại điều trị chậm trễ, tình huống rất tệ, bác sĩ nói dù cứu được nhưng vẫn sẽ để lại di chứng.”

“Cô ấy đâu?”

“Tâm trạng cô Từ bây giờ rất không ổn định, tôi cũng đã báo người trông chừng rồi. Tôi cũng vừa mới trở về tối nay, nghe nói trước đó cô ấy đã đợi trước cửa Thiên Tĩnh mấy ngày rồi, có thể bởi vì cô ấy thật sự không còn cách nào, cho nên mới liều lĩnh cầm dao chạy vào Thiên Tĩnh...”

Cô khó có thể tưởng tượng được một cô gái hiền thực, rốt cục đã bị ép đến mức nào mới có thể làm những hành động quá khích đến thế. Tuy anh là người tuyệt tình, nhưng chỉ cần cô không phạm điều tối kị của anh, thì anh sẽ không dồn cô vào đường cùng như vậy. Dù sao anh không phải là người lúc nào cũng thích kiểm chuyện, bệnh viện nào cũng biết đến mặt cô ấy, biết lúc trước cô ấy đã vất vả chật vật như thế nào.

Đến Thiên Tĩnh, Chu Lạc Khiết nói: “Cô ấy đang ở trên đây, Trần tổng anh hãy nói chuyện với cô ấy đi, tôi sẽ không đi lên.”

Chu Lạc Khiết đi rồi, anh đứng đó thật lâu sau mới ấn thang máy, phát hiện tay mình hơi run.

Cửa mở ra, cô ngồi nơi cô vẫn thường ngồi, nhiều vệ sĩ vây quanh. Anh chỉ thấy được một bên mặt cô, tóc dài thả xuống, không nhìn thấy rõ khuôn mặt cô nhưng có thể thấy được toàn thân cô đang run rẩy.

Anh đứng ở trước cửa hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ vẻ tự nhiên.

Anh đi vào, vẫy tay ra hiệu cho vệ sĩ ra ngoài. Cô nhìn thấy anh thì bỗng nhiên đứng lên, ánh mắt chứa đầy sự hận thù mà dường như không thể nào tha thứ cho anh được, nhưng cũng trong nháy mắt, sự oán hận ấy nhạt dần đi, nắm tay siết chặt vì phần nộ cũng tự nhiên buông lỏng. Anh cảm nhận được toàn thân cô đang run lên vì căm hận nhưng cô đang cố gắng giữ bình tĩnh.

Anh đi một vòng quanh cô, không nói gì ngồi xuống vị trí cô vừa ngồi.

Trong nháy mắt anh tựa như bị thôi miên, mọi thứ dường như quay trở lại quá khứ. Trong không gian tĩnh lặng chỉ có cô và anh. Cô ngồi trong lòng anh, nhìn anh mỉm cười. Bị anh trêu chọc, cô ngượng ngùng xấu hổ, nũng nịu tựa vào lòng anh. Nhưng cũng chỉ là “dường như” mà thôi, tuy vẫn là người đó nhưng cái gọi là quá khứ đó rất khó có thể quay trở lại. Vẫn văng vẳng đâu đây câu nói của cô: ‘Cả đời này chúng ta sẽ là người xa lạ, anh kết hôn tôi cưới chồng, không liên quan gì đến nhau!’ Dứt khoát vậy đây, nói được là làm được.

Đến bây giờ anh vẫn còn tức giận, anh đã đợi rất lâu như vậy, thế nhưng cô một lần cũng không đến gặp anh, cho dù là liếc mắt một cái, cũng không có!

Anh ngồi dựa vào ghế sofa, nhắm mắt nghỉ ngơi, tư thế lười nhác nhưng lại ngập tràn nguy hiểm, giờ phút này Từ Y Khả cảm thấy mình trên đời này chỉ là một sinh vật nhỏ bé yếu ớt, có lẽ trong mắt anh mọi người chỉ đều như thế. Anh có thể dễ dàng làm cho cô sống không bằng chết.

Anh tà ý liếc cô, lạnh lùng nở nụ cười: “Nghe nói cô đứng ở cửa mấy ngày đêm liền vì muốn gặp mặt tôi, phụ nữ đối với tôi nhiệt tình không thiếu, nhưng nhiệt tình giống cô đứng là hiếm thấy!”

Người lạ phải không? Được! Cô nói ra được, anh cũng sẽ làm được!

Cô biết bản thân mình phải nhẫn nhịn, cái gì là tôn nghiêm, cũng đều không quan trọng, chỉ cần bố cô khỏe lại, chỉ cần người nhà cô bình an, nếu anh ta muốn nhục mạ cô, muốn giẫm đạp cô, cô cũng chịu, trái tim của cô đã bị anh ta không chút thương tình bức chết từ lâu, đã hóa thành tro từ lâu. Trái tim đau khổ đến chết bởi vì còn mong tưởng đến mối tình cũ, nghĩ rằng anh sẽ vì ân tình ngày xưa mà nương tay, cho đến khi anh lần lượt nhẫn tâm ép cô vào con đường cùng, cô mới oán hận anh.

Từ giờ phút này hai người thật sự trở thành những kẻ xa lạ, không quen biết nhau, chưa từng chờ mong hay nhưng nhớ gì cả. Giờ đây anh chỉ là kẻ bức cô đến tuyệt vọng, kẻ mà cô căm hận vô cùng chỉ tiếc là không thể tới xé xác anh ra.

Cổ họng cô khô rát, những lời muốn nói cũng không thể thốt lên được.

Cuối cùng cô cúi đầu nói: “Tôi cầu xin anh!”

Anh phì cười: “Từ tiểu thư, ngay cả bác bán đồ ăn ven đường cũng biết cầu xin người ta mua một rô trứng gà, cô hôm nay dùng bộ dạng đưa tang này đến cầu xin tôi?”

“Anh muốn cái gì?”

“Cô quý cái gì nhất?”

Cô quỳ xuống: “Tự tôn của tôi!”

Anh hừ lạnh, cúi người xuống, hai ngón tay giữ lấy cằm, nâng mặt cô lên, nói: “Chưa từng có ai trước mặt tôi nói đến hai chữ tự tôn, thế mà cô dám!”

Cô mặc kệ anh anh làm cô đau, cô không giãy dụa, không kêu lên, lại càng không khóc.

Anh hất tay ra, đứng lên, nói: “Được! Tôi phá lệ cho cô, nhớ kỹ lời nói hôm nay của cô, để xem từ nay cô còn dám nói tự tôn nữa không, đừng bao giờ để tôi nghe thấy hai chữ này nữa.”

Sắc mặt cô không mây may thay đổi, chỉ còn lại mặt hồ yên tĩnh.

Tay anh trong túi siết chặt, anh ghét bộ mặt can đảm này của cô, ở trước mặt anh cô đã từng có nhiều vẻ mặt sinh động, có lúc cười, có lúc khóc, thậm chí có lúc không biết sống chết cố chống lại anh, nhưng hôm nay cô dùng bộ dạng nửa sống nửa chết này đến gặp anh!

Anh bình tĩnh cố nén lại cơn giận, nói: “Đứng lên.”

Cô đứng dậy.

Anh lại nói: “Lại đây.”

Cô giống như một con rối, theo mỗi khẩu lệnh làm một động tác, bước đến trước mặt anh.

Anh ra lệnh: “Cởi quần áo ra.”

Cuối cùng trên mặt cô lướt qua một tia như vỡ tan, đưa tay cởi cúc áo, nói: “Trước hết anh hãy sắp xếp cho bố tôi vào nằm viện.”

Anh hơi ngần ngại, xem ra Chu Lạc Khiết vẫn chưa nói cho cô ấy, vậy mà cô ấy đã muốn dùng thân thể để giao dịch với anh.

Anh nói: “đã sắp xếp rồi.”

Cô không tin, đôi mắt nghi hoặc nhìn anh.

Anh nói: “Cô có thể gọi điện thoại để xác nhận.”

Cô thật sự lấy điện thoại, trên trán anh nổi lên gân xanh.

Cô lướt qua người anh, đi đến bàn nhắc điện thoại, gọi cho mẹ cô. Anh nghe thấy cô đang ấp úng nói dối, bảo là đã tìm được một người bạn giúp đỡ, bảo mẹ cô đừng lo lắng. . .

Chờ cô dập điện thoại, anh nói với giọng mỉa mai: “Bây giờ có thể coi rồi chứ?”

Cô nói: “Đêm nay tôi không thể ở lại, làm xong tôi phải đi. Tôi có thể đến đây bất cứ lúc nào, nhưng không thể để mẹ tôi biết, còn nữa, anh hãy hứa sẽ không đến tìm người nhà tôi và Mã Tuấn để gây rắc rối. . .”

Anh muốn cười, muốn hỏi cô, cô dựa vào cái gì mà cho rằng cơ thể cô có sức hấp dẫn đối với anh như vậy, có thể tùy ý đưa ra yêu cầu.

Nhưng cuối cùng anh cũng không thể nói ra những suy nghĩ đó được, anh hoang mang bởi lẽ cô gái mà trước đây vừa gặp chuyện đã hoảng hốt, khóc lóc, giờ đây đã có thể đứng trước mặt anh bình tĩnh đặt điều kiện này nọ.

Anh bảo: “Có cần tôi đưa cho cô thêm một khoản tiền!”

Cô bình tĩnh trả lời: “Không cần, tôi chỉ mong Trần tổng hãy giữ cao đánh khề buông tha người nhà tôi, để bố và em trai tôi có thể điều trị tại bệnh viện, tôi đã vô cùng cảm kích.”

Lời nói của cô càng làm anh càng giận dữ, là cô chấp nhận số phận ư!

Anh bước đến vuốt ve khuôn mặt bị thương của cô. Cô gầy đi rất nhiều, mái tóc lộn xộn, rối tung có lẽ đã mấy ngày không được chải. Đôi môi khô khan, nứt nẻ, đôi mắt long lanh trong sáng xưa kia giờ đã hóa đục ngầu, hốc hác. Cô bây giờ rất không xinh đẹp, hơn nữa một chút sinh khí cũng không có, như đã chết, không có cái gì tốt, vì sao anh không thể cam tâm đánh mất cô.

Anh ghé sát vào tai cô, thì thầm: “Buông tha người nhà cô? Sau này cô sẽ nghe lời tôi sao?”

Ánh mắt cô không có tiêu cự nhìn vào phía trước: “Uhm”

“Tôi nói cái gì cô cũng sẽ làm theo.”

“Được.”

Cô bây giờ vẫn mềm mại như xưa, hơn nữa từ nay về sau đều nghe theo ý anh nhưng vì sao anh lại không thể vui vẻ được. Lẽ nào anh không muốn cô ngoan ngoãn nghe lời như vậy sao. Nhưng vì sao giờ đây anh không hề có cảm giác chiến thắng, mà ngược lại chỉ cảm thấy hụt hẫng.

Anh lùi lại một chút, lại nói: “Cởi hết quần áo.”

Cô bắt đầu cởi áo, mắt vẫn nhìn thẳng, áo khoác, áo len, nội y, quần, tất cả đều cởi xuống, cô như con nhộng trần truồng đứng trước mặt anh.

Anh đỡ lấy hai đôi vai mảnh khảnh tay vuốt ve nhưng vẫn nhìn chăm vào khuôn mặt cô. Về mặt cô không một chút cảm xúc, căng cứng lại, cô đang cố gắng không nghĩ tới thân thể trần truồng của mình trước mặt anh. Cô không biết anh ta muốn làm gì, lại là một kiểu lăng nhục khác của anh chăng? Cô chỉ thầm mong anh làm thật nhanh để cho cô đi.

Anh mon tron trên da thịt cô, làn da vốn trắng trẻo mịn màng bây giờ đầy vết thương lớn nhỏ. Trên eo còn có một vết thương đã lở ra, gần như sắp chảy mủ.

Anh lại nhìn những nơi khác trên người cô, xác định trên người cô không còn vết thương nào nghiêm trọng, mới lên tiếng: “Mặc quần áo vào đi.”

Cô không biết vì sao anh ta lại thay đổi chủ ý, nếu anh ta bảo mặc thì cô mặc.

Cô nói: “Tôi có thể đi rồi sao?”

Anh yêu cầu: “Sáng mai lại đến đây, còn nữa hãy đến bệnh viện kiểm tra vết thương đi, nhìn ngán.”

Thì ra anh không động vào cô là vì ngán!

Cô đi tới cửa, anh lại bảo: “Hôn lễ dời lại đến khi nào?”

Cô nói: “Còn chưa định!”

“Vừa hay, cũng không cần định ngày nữa, cô hẳn biết không nên có hôn lễ này, nếu muốn tên họ Mã kia để yên thân hãy bỏ ngay cái ý định này trong đầu.”

Nói đến đây anh lại nhớ đến một cảnh kia làm anh tức nôn ra máu, chiếc nhẫn kia quả thật đang mang trên tay cô, anh nắm lấy tay cô, rút chiếc nhẫn ra quăng đi.

Cô cũng không phản ứng lại, ánh mắt hơi lóe lên, nói: “Tôi biết rồi, anh đừng đi tìm anh ta, tôi sẽ tự giải quyết.”

“Tôi không có kiên nhẫn, cô tốt nhất làm nhanh một chút.”

Cô đi rồi, anh biết cô sẽ quay lại, phải quay lại, nhưng sao trong lòng anh vẫn không vui, còn cảm giác tội tệ hơn lúc cô bảo cắt đứt chia tay.

Anh cảm thấy trong tim như bị thắt lại, như có gì đó giằng vò, anh cũng không xác định được.

Anh rút ra điều thuốc, tự nói với bản thân là không có gì mất cả, cô ấy không phải đã quay trở lại sao? Sau này cô ấy cũng sẽ không đi nữa, trong tương lai sẽ không cùng với anh, nhưng cũng sẽ không cùng với người khác, tất cả không phải giống như trước kia ư, như vậy thật tốt!

Hút hết một điếu, anh gọi điện thoại cho Cổ Phong.

Cổ Phong liền đi lên.

Anh vẫn ngồi trên sofa, vòng khói trắng lượn lờ trước mặt. Cổ Phong bị ánh mắt âm thầm của anh làm cho hoảng sợ, lên tiếng gọi: “Trần tổng.”

Trong mắt anh cảnh báo nguy hiểm, anh mở miệng: “Để cho cậu giải quyết mọi chuyện như thế nào rồi?”

Cổ Phong nói: “Đã sắp xếp tốt, phá hủy nhà máy, chỉ là có vài công nhân bị chết, tôi đã lo liệu ổn thỏa rồi.”

Anh nói: “Tốt lắm, cậu làm rất khá! Tôi có ra lệnh hay không ra lệnh, tôi muốn hay không muốn cậu cũng đều làm cả rồi.”

Cổ Phong nghe thấy biết có gì đó không đúng, nhưng vẫn nói: “Đây là bổn phận của tôi.”

Anh ta cười lạnh: “Có tiến bộ, cậu còn biết cái gì gọi là bổn phận ư!” Anh ta dập thuốc vào gạt tàn, nói: “Cậu theo tôi nhiều năm như vậy, tôi đối đãi với cậu không tệ, hôm nay tôi giữ lại một mạng của cậu, xem như trả nợ cho Cổ Vận.”

Cổ Phong toát mồ hôi hột, nói: “Trần tổng, tôi không hiểu ý của anh.”

Anh ta từ sofa đứng lên, cời một cục trên cổ áo, sau đó đâm một cú thật mạnh vào bụng Cổ Phong: “Cậu dám giỡn chơi với tôi à, tôi bảo cậu đi động vào nhà cô ấy sao? Tôi bảo cậu bức cô ấy đến nước này sao? Nếu tôi không trở về, cậu còn định đem cô ấy đi mai táng phải không? Lát gan của cậu cũng không nhỏ nhỉ, nếu không nể tình Cổ Vận, hôm nay tôi sẽ cho cậu đi gặp diêm vương!”

Dù cho Cổ Phong cao to vạm vỡ, người cứng như thép nhưng cũng không thể chịu nổi một đòn mạnh như vậy, hắn ta ngã xuống, miệng đầy máu.

Vệ sĩ đã dẫn Trương Uyển lên, Cổ Phong thấy vậy, cố gắng đứng lên, nói: “Trần tổng, là lỗi của tôi, là tôi đáng chết, chuyện này không liên quan đến Trương Uyển...”

Trần Mặc Dương vòng qua tay kéo cổ Trương Uyển tới trước mặt, Trương Uyển nhìn thấy ánh mắt anh tàn nhẫn, sợ hãi lui về phía sau. Anh bóp cổ, nhắc bóng cô ta lên.

Anh tay bóp chặt cổ Trương Uyển, chặt đến nỗi cô không thể kêu lên tiếng, mắt hoảng sợ tột cùng, sắc mặt tím tái như sắp chết, cô dùng hết sức giật tay anh ta ra.

Trong mắt anh tràn đầy sát khí làm cho người ta sợ hãi, không có một tia nhân nhượng nói: “Cô dám động đến cô ấy, cô chán sống rồi ư.” Ngay cả lúc anh ta giận dữ nhất cũng chưa dám ra tay với cô ấy, mà bọn họ dám ép cô đến con đường cùng! Anh muốn đem bọn họ quăng xuống tầng dưới!

Trương Uyển cơ hồ gần tắt thở, động tác giãy dụa ngày càng yếu. Cổ Phong vội vã đi lên kéo cô xuống, quỳ gối xuống dập đầu trước mặt Trần Mặc Dương: “Trần tổng, anh hãy tha cho cô ấy, cô ấy không biết gì cả... Là tôi đáng chết... Là tôi đáng chết...”

Trương Uyển nằm trên sàn không ngừng ho khan, cô suýt chút nữa đã chết trong tay anh ta, anh ta vừa rồi muốn giết cô.

Trần Mặc Dương nói: “Không biết? Cậu, tôi còn tha cho cậu một mạng. Cô ta!” Anh chỉ vào Trương Uyển: “Mang tội khó sống, tự cho mình là thông minh!”

Cổ Phong lết đến bên chân Trần Mặc Dương, một tiếng rên vang lên, Cổ Phong tự bẻ gãy xương tay mình, nói: “Trần tổng, nếu một cánh tay vẫn không đủ, vậy anh hãy lấy mạng của tôi đi, tôi cầu xin anh đừng trách tội Trương Uyển, Trương Uyển nếu có sai cũng là bởi vì quá yêu...”

Trần Mặc Dương ngắt lời anh ta, nói: “Được rồi, hồng nhan họa thủy! Vì một người phụ nữ mà đầu óc mê muội, không tính đến hậu quả.”

Anh nói xong mới giật mình, dường như đang nói về bản thân mình, anh cũng không phải vì một người phụ nữ mà mất đi lý trí đó sao, không thể phủ nhận xảy ra chuyện ngày hôm nay không phải đều do anh từng bước gây nên, là anh phần nộ đến mất lý trí!

Đối với Cổ Phong mà nói, Trương Uyển không phải là Từ Y Khả.

Nghĩ như vậy, anh vùng tay lên, nói với Cổ Phong: “Dẫn theo cô ta, rút khỏi Giang Nhạc, vĩnh viễn đừng quay lại nữa, tôi nợ Cổ Vận đã trả lại, nếu còn tái phạm, cậu chỉ có đường chết.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Tôi không còn gia đình nữa rồi

Lúc đến bệnh viện trời đã gần sáng, cô vào phòng bệnh thăm bố.

Ông từ vẫn hôn mê, cô áp sát mặt mình lên mặt bố. Khuôn mặt của ông Từ ướt đầm vì những giọt nước mắt bị thương của con gái.

Lúc đại học cô thường không muốn về nhà, mỗi lần nghỉ làm ông lại lặn lội đường xa đi xe lửa mười mấy tiếng đồng hồ đến thăm con gái, gặp được cô ông rất hạnh phúc những mệt mỏi của ông đều tan biến. Dù khi đó cuộc sống cũng chỉ vừa mới khá hơn một chút, nhưng bố cô vẫn cố gắng hết sức không để cho cô thua kém những cô gái khác.

Trong nhà em trai là nhỏ nhất, cho nên bà nội rất cưng chiều, trong nhà có gì ăn ngon đều cho em trai cô. Còn bố luôn cất đi một ít thức ăn để dành lại cho cô. Đôi khi buổi sáng đem thức ăn theo để đi làm, buổi tối cũng nhất định chứa lại một nửa lên lút cho cô.

Cô vuốt ve khuôn mặt bố, cúi đầu nói: “Bố, con sẽ không để cho bố xảy ra việc gì, trước kia đều là bố bảo vệ con, sau này con sẽ bảo vệ bố, còn mẹ và Y Trạch nữa.”

Bà Từ đứng trước cửa phòng bệnh một lúc, rồi gọi cô ra: “Con tìm ai giúp thế? Bệnh viện sao đồng ý cho bố con nằm viện?”

Cô nói: “Con nhờ một đồng nghiệp giúp đỡ, gia đình của cô ấy ở Giang Nhạc có quan hệ rất nhiều...”

Bà Từ nói: “Là đồng nghiệp nào?” Lại có quan hệ cũng so kém những người đó ư!

Từ Y Khả nói: “Mẹ không biết đâu!”

Bà Từ nửa tin nửa ngờ, dù sao bà cũng không quen nhiều đồng nghiệp của con gái: “Sẽ không liên lụy đến người ta chứ?”

Từ Y Khả lắc đầu: “Cô ấy sẵn sàng giúp đỡ nên trong lòng cũng đã biết, mẹ không cần lo lắng, có lẽ mấy người đó cũng không muốn để đến xảy ra án mạng, cho nên không tìm chúng ta gây sự nữa.”

Bà Từ vẫn nghi ngờ: “Vậy con mời người ta đến đây, để mẹ phải ra mặt cảm ơn người ta...”

“Sau này đi... Mẹ, mẹ đi ăn một chút gì đi, về nhà ngủ một giấc, nếu không sức khỏe của mẹ cũng không chịu nổi đâu, trong bệnh viện đã có con rồi.” Cô bây giờ thật sự rất mệt mỏi, thật sự không có sức lực để ứng phó với những câu hỏi của mẹ, nếu còn bị ép hỏi nữa có lẽ cô sẽ chịu không nổi mất.

Bà Từ cũng đã kiệt sức, mấy ngày nay không có một ngày sống yên ổn, ánh mắt tựa hồ dính chặt lại, lao tâm lao lực quá độ, cho dù bây giờ chồng con đã bình yên nằm trên giường bệnh, nhưng bà vẫn lo lắng, sợ lại xảy ra biến cố gì.

Bà Từ nói: “Mẹ về thu dọn một chút, con ở lại trong bệnh viện, Mã Tuấn lát nữa sẽ đến.”

Cô vâng một tiếng, đợi mẹ đi rồi cô lại nhìn em trai đang ngủ say.

Cô không biết sau này em mình sẽ làm thế nào, một đứa vốn coi mở vui vẻ bỗng trở nên tự kiêu ít nói, im lặng cả ngày. Bình thường lúc tỉnh lại cũng chỉ ngoảnh ngồi trên giường. Lòng cô đau xót nhưng cũng không làm được gì.

Cô ngồi trước giường bố mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, là Mã Tuấn đến đánh thức cô dậy.

Nhìn khuôn mặt quen thuộc của anh, nghe những lời nói ôn tồn của anh, cô đột nhiên muốn khóc. Cô sắp bỏ rơi anh, anh vẫn còn muốn chờ cô kết hôn, cô còn nói về sau sẽ làm cho anh mỗi ngày đều hạnh phúc, nếu không có việc này cô đã là vợ của anh.

Nhưng bây giờ không thể nữa rồi, anh là một người tốt như vậy, nhưng cô không có cơ hội để báo đáp.

Cô sợ nhìn thấy bộ dáng đau lòng mắt mắt của anh, trong khoảng thời gian này anh luôn bên cạnh cô, vì cô đau lòng vì cô lo lắng, nhưng cô đã phá tan giấc mơ của anh!

Cô có thể tưởng tượng được nếu kết hôn với anh cô sẽ luôn hạnh phúc, nhưng cô không có may mắn này, gặp được đúng người nhưng không thể giữ được.

Cô nén nước mắt, nhìn qua bố cô vẫn chưa tỉnh lại, nói với Mã Tuấn: “Anh đi ra đây, em có chuyện muốn nói với anh.”

Cô phải cắt đứt đi mối quan hệ này, người kia không hề kiên nhẫn, nếu kéo dài, chỉ sẽ gây thêm rắc rối cho Mã Tuấn mà thôi.

Mã Tuấn theo cô đi ra phòng bệnh, cô cắn môi, hàng vạn từ không biết nói từ đâu, chỉ một câu đơn giản “em không thể kết hôn cùng anh” sao cô không thể nói nên lời.

Mã Tuấn nhẹ nhàng vuốt đầu cô: “Lát nữa nói sau, anh có mang cho em bữa sáng, em ăn trước một chút đã.”

Cô nhìn ra phía bên ngoài qua cửa sổ hành lang, bầu trời quang đãng, nụ cười của anh làm cho những lời cô muốn nói nghẹn lại trong cổ thốt không nên lời.

Hai người ngồi trên ghế hành lang bệnh viện, anh đồ cháo vào trong bát đưa cho cô, mình thì ngồi một bên nhìn cô ăn.

Cô cúi đầu, tay run quấy thìa trong bát, một giọt nước mắt rơi xuống. Mái tóc dài phủ xuống che khuất đôi mắt đang khóc, cô cắn chặt môi, không để cho tiếng khóc cất lên, không muốn anh ta biết cô đang khóc, nhưng lại không kiềm chế được đôi vai đang run.

Mắt anh nhìn xuống, lấy bát cháo trong tay cô đặt xuống, sau đó ôm cô vào lòng. Anh tựa như đang vỗ về đứa nhỏ, vuốt nhẹ lưng cô.

Cuối cùng cô ở trong lòng khóc to lên, khóc đến tê tâm liệt phế, đem tất cả những tủi thân, đau đớn, thất vọng trong mấy ngày này thông qua nước mắt tuôn ra hết, cô còn luôn miệng nói xin lỗi...

Mã Tuấn ôm chặt cô, thật ra trong lòng anh cũng hiểu được, chỉ là luôn hy vọng, chỉ cần cô không nói ra miệng, giấc mơ của anh vẫn có thể tiếp tục, anh không muốn tỉnh táo, không hề muốn... Bây giờ cô đang trong lòng anh, làm sao có thể bảo anh buông tay, sẽ còn có cách, anh không tin chỉ có một con đường này.

Cô ở trong lòng anh khóc kiệt sức, khóc đến nỗi không thể rơi nước mắt được nữa.

Cầm đặt trên đầu cô, thì thầm: “Cái gì đến rồi sẽ đến, rồi có một ngày mưa sẽ tạnh...”

Nhưng chỉ có cô hiểu được, cho dù có một ngày mưa sẽ tạnh thì cũng phải có người thay đổi nó.

Cô vẫn chưa mở miệng nói được, lúc anh đi còn cười nói với cô, lễ phục anh đặt đã được mang đến, lần sau sẽ mặc cho cô xem. Anh nói đợi sau khi bố khỏe hơn, rồi sẽ xem lại ngày, nước mắt cô ngân ngấn.

Buổi sáng, bác sĩ chính điều trị cho bố cô đến kiểm tra, làm một bác sĩ nữ trẻ, kiểm tra xong, nói: ” Nghiêm trọng như vậy, sao bây giờ mới đưa đến đây, nếu chậm một chút nữa có thể mất tính mạng.” Cũng không hiểu người nhà nghĩ thế nào, đêm qua bệnh nhân được đưa tới đã cấp cứu một lần.

Cô đi theo bác sĩ kia ra ngoài, cái tên trên chiếc áo blouse trắng làm cô cảm thấy quen thuộc, cô ở sau lưng gọi lên: “Bác sĩ Cố, tôi đã gặp cô.”

Niem Nghi im lặng, nghĩ rằng cô là một trong những bệnh nhân của cô ấy.

Từ Y Khả nói: “Cô có lẽ không nhớ tôi, có một lần ở trên bãi cỏ trong bệnh viện, cô đứng cùng Mẫn tổng, tôi có nhìn thấy cô từ xa.”

Niem Nghi nhớ lại, hình như đúng là có một lần như vậy, chẳng qua cô luôn không nhớ mặt mọi người, cũng không có ấn tượng gì lắm, cô ta nói: “vậy, cô là bạn của Mẫn Chính Hàn ư.”

Cô gật đầu, nói: “Bác sĩ Cố, vết thương của bố tôi thế nào?”

Niem Nghi vừa đi vừa nói: “Hiện tại trên cơ bản tình trạng đã ổn định, chẳng qua nội thương để lâu quá, sau này sẽ để lại di chứng là điều dĩ nhiên, từ nay về sau nhất định phải điều dưỡng tốt...”

Thang máy ở hành lang bên kia mở ra, đi ra là Trần Mặc Dương. Cô nhìn qua ý niệm thoáng qua trong đầu là né tránh, nhưng anh ta đã đi đến đây.

Cô nhớ rằng tối hôm qua anh ta nói sáng nay cô phải đi gặp anh ta, nhưng chẳng lẽ ngay cả mấy tiếng anh ta cũng không cho cô sao? Có cần ép cô đến nỗi tự mình đi đến bệnh viện không? Cô theo bản năng khẩn trương nhìn xung quanh, lúc này mẹ cô cũng sắp đến Cô sợ bị mẹ gặp phải.

Anh ta đi đến trước mặt cô, nói với cô: “Cô ở đây chờ tôi, tôi cùng bác sĩ Cố nói vài câu.”

Niem Nghi vốn lạnh lùng, cũng không có biểu hiện ngạc nhiên trên mặt, gật đầu, nói: “Đến văn phòng tôi đi.”

Anh và Niệm Nghi là bạn học cấp hai, chỉ là rất ít khi nói chuyện, nhưng vẫn có ấn tượng nhau.

Anh ta nói: “Bệnh tình bố cô ấy thế nào ?”

Niệm Nghi ăn ngay nói thật: “Cứu thì cũng đã cứu sống nhưng gia đình cũng phải chuẩn bị tâm lý, cơ thể ông ấy không có khả năng phục hồi, sau này có khả năng nằm liệt trên giường bệnh. Hơn nữa những cơ quan bên trong cũng bị thương, không biết lúc nào có nguy cơ tái phát.”

Anh trầm mặc thật lâu sau mới mở miệng: “Tôi cũng đã nói chuyện qua với viện trưởng , dùng thuốc tốt nhất, trị liệu tốt nhất, nhất định phải điều trị khỏi cho ông ấy.”

Niệm Nghi nói: “Tôi là bác sĩ, đương nhiên sẽ cố gắng hết sức, nhưng mọi người tốt nhất cũng đừng hy vọng quá nhiều.”

Từ trong văn phòng Niệm Nghi đi ra, thấy cô vẫn còn đứng ở đấy, về mặt đề phòng nhìn anh, nói: “Anh đã nói gì với bác sĩ?”

Anh kinh ngạc khi thấy cô đề phòng anh như vậy.

Hai tay đút vào túi quần, giọng mỉa mai: “Tôi nói với cô ấy, sau này bố cô có xảy ra chuyện gì cũng phải báo cáo với tôi, tôi bảo tiếp tục điều trị thì sẽ tiếp tục điều trị, tôi bảo ngừng thì sẽ ngừng.”

Cô lại dùng ánh mắt thù hận nhìn anh: “Anh còn muốn thế nào?”

Anh ta đi, nói: “Xem cô có nghe lời hay không, bây giờ theo tôi ra ngoài ăn cơm.”

Cô bảo: “Tôi không thể đi, tôi còn phải chăm sóc cho bố tôi.”

Anh ta nói: “Cô nghĩ kĩ chưa, cô nói không một câu thì sẽ ngừng thuốc cho bố cô, cô nói không hai câu, thì bệnh viện sẽ không nhận bố cô .”

Cô đi cùng anh ta , nhưng về mặt chả mấy thoải mái cứ như đưa đám, kiểu như ghê tởm anh ta

Anh bảo cô ăn, thì cô ăn, một miếng một miếng đầy miệng , dường như muốn làm mình chết ngột. Nhìn thế, máu anh dồn lên não, quăng đôi đũa xuống, nói: “Được rồi! Không muốn ăn cũng đừng ăn, gia đình cô còn chưa ai chết, cô đã đưa ra cái bộ mặt khóc tang.”

Cô ngay cả mí mắt cũng không nâng lên, buông đũa xuống, mím chặt môi, ngồi thẳng tắp .

Anh không có chỗ trút giận , mắng dọa cũng không có ích.

Anh phiền lòng ảo não: “Được rồi, được rồi, cô về đi.”

Cô chỉ chờ anh ta nói những lời này, nhanh chóng bước đi, anh giận thiếu chút nữa đem nhà hàng đập.

Đã từng gần bó với anh như vậy, bây giờ thấy anh như nhìn thấy quỷ, chỉ chờ cơ hội bỏ chạy, hơn nữa anh biết cô vẫn chưa giải quyết chuyện Mã Tuấn!

Cô chỉ sợ mẹ cô sốt ruột chờ , từ nhà hàng chạy thẳng về bệnh viện, vừa ngồi lên xe quả nhiên nhận được điện thoại của mẹ cô, nói: “Con bây giờ về nhà liền đi.”

Giọng điệu dữ dội của mẹ cô làm cho cô sợ hãi: “Có phải bố bị làm sao hay không?”

Bà Từ nói: “Về nhà ngay, bây giờ về nhà ngay cho mẹ.”

Cô hoang mang đập máy, bảo bác lái xe chạy về nhà cô.

Trong nhà không chỉ có mẹ cô còn có mẹ Mã Tuấn.

Không khí rất trầm trọng, sau khi trong nhà gặp chuyện không may, ông Mã có tới vài lần, nhưng mẹ Mã Tuấn một lần cũng không xuất hiện. Cô cũng biết Mã gia bên kia cũng xảy ra không ít chuyện, cho nên cũng không có để trong lòng, bây giờ đột nhiên bà Mã đến đây, làm cô có dự cảm không lành .

Bà Mã nói: “Tôi có bịa đặt hay không, bà tự hỏi con bà sẽ biết.”

Từ Y Khả bất an đi đến trước mặt mẹ cô, kéo tay mẹ: “Làm sao vậy mẹ?”

Bà Từ hất tay cô ra, lớn tiếng: “Hôm nay trước mặt mẹ và mẹ Mã Tuấn, con nói cho rõ ràng, con có quen với Trần Mặc Dương hay không?”

Từ Y Khả bị nghẹn trong cổ họng, mặt trắng lên như giấy, lay lay tay mẹ cô: “Mẹ... mẹ nói... Nói cái gì?”

Bà Mã nhìn sắc mặt Từ Y Khả, trong lòng càng thêm chắc chắn, ngữ khí càng thêm khắc nghiệt: “Không cần giả ngu đâu? Cả thành phố Giang Nhạc này ai cũng biết, chỉ có gia đình chúng tôi không biết gì? Người ta cô đã sớm theo tên Trần Mặc Dương kia, yêu nhau say đắm, đi đi lại lại , bị anh ta đá nên mới chạy theo Mã Tuấn nhà tôi, tôi đã nói sao gia đình tôi lại gặp vận rủi như vậy. Thì ra đều là do cô, sao chửi làm hại, Mã Tuấn gặp tai nạn, nhà

máy bị phá cũng vì cô, bây giờ cô và tên họ Trần kia còn dây dưa , cô xem Mã Tuấn nhà chúng tôi là cái gì? Tôi sớm đã nói cái dạng con gái không phải bản địa chỉ thể thôi, cũng không biết Mã Tuấn và bố nó mất bị mờ sao, sao cũng phải đòi làm hôn lễ...”

Bà Từ cả đời đều mạnh miệng, làm người đều nói đường đường chính chính, hôm nay mỗi câu của bà Mã nói như đá ném vào mặt bà, bà tức giận đến phát run, một câu cũng không phản bác được.

Mắt đỏ ong chỉ vào Từ Y Khả hét: “Nói! Nói rõ ràng cho mẹ! là người ta bịa đặt, mẹ liều chết cũng phải đem trong sạch về cho con!”

Bà Mã hừ lạnh: “Việc này ai còn có thể nhàn rỗi bịa đặt, người ta nói là có đầu có đuôi!”

Từ Y Khả một câu cũng nói không nên lời, cứng ngắc đứng ở đó, bà Từ hất tay cô ra: “Cô nói chuyện cho tôi! Nói rõ ràng cho tôi, nói cô không biết cái tên Trần Mặc Dương kia, nói cô không có quan hệ gì với hắn ta cả...”

Cô từng bước từng bước lui sau, còn chưa mở miệng, nước mắt đã rơi . Cô lắc lắc đầu nói: “Mẹ, thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Bà Từ đánh cô: “Xin lỗi cái gì? Cô xin lỗi tôi cái gì? Tôi bảo cô nói cô , cô có nghe thấy không... Cô và tên Trần Mặc Dương kia không có quan hệ gì...”

Cô khóc quỳ xuống: “Mẹ, Xin lỗi, không phải con cố ý , không phải con cố ý ...”

Cô ôm chân mẹ cô, khóc không thờ nổi.

Bà Từ cắn răng, gằn từng chữ một: “Hỏi lại cô một lần nữa, cô có quen với Trần Mặc Dương hay không?”

Cô vẫn khóc, một chữ cũng không trả lời.

Bà Từ đứng ở đó, chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng trước mắt biến thành màu đen. Sau một lúc lâu bà đưa tay lên tát cô một cái, hét rống lên: “Cút... Cút ra ngoài cho tôi... Tôi không có đứa con gái này...”

Bà Mã đứng lên, nói “Chuyện này coi như gia đình chúng tôi không may mắn, về phần tiền lúc trước chuẩn bị cho hôn lễ và tiền nhà máy bị thua lỗ chúng tôi sẽ chịu, nhưng còn sáu mươi vạn tôi nghĩ gia đình các người cũng nên biết điều...”

Trong nhà đã không còn tiền, sáu mươi vạn kia đã trả tiền thuốc men và mấy khoản vay ngân hàng, cùng với những chi phí lật vật đã tiêu đi một nửa , trong nhà nhất thời làm sao đảo đầu ra sáu mươi vạn.

Bà Từ hóa đá đứng yên tại chỗ, Từ Y Khả lau nước mắt đi đến bên cạnh bà Mã, nói: “Bác gái, sáu mươi vạn kia nhà con nhất định sẽ trả lại , nhưng tình trạng bây giờ của nhà con bác cũng biết, hiện tại thật sự không thể kiếm đâu ra được nhiều tiền như vậy...”

Mặt bà Mã tái lại: “Không có tiền? Tôi làm sao mà biết được các người không có tiền, hay không chịu đưa ra.”

Cô đứng dậy, thất tha thất thểu chạy về phòng lấy số tiền còn lại đưa cho bà Mã nói: “Trong này còn ba mươi bốn vạn, số tiền còn lại hai ngày sau con sẽ trả lại.”

Bà Mã lấy tiền , nói: “Tôi tin cô chắc chắn sẽ kiếm được số tiền kia, tên họ Trần kia rất có tiền, cô còn sợ kiếm không ra, theo hắn ta, gia đình cô sẽ phát lên nhanh thôi . Sau này cô và gia đình chúng tôi sẽ không còn quan hệ gì cả , đừng động một cái là bảo con trai cô kiếm tiền cho cô, bắt con trai tôi kiếm tiền cho đám phụ!”

Bà Mã đi rồi, bà Từ vẫn đứng ở đấy, cô xoa xoa cánh tay mẹ cô, nói: “Mẹ, mẹ đừng làm con sợ, mẹ đánh con đi, mẹ mắng con đi, mẹ đừng như vậy được không... Mẹ...”

Bà Từ nói: “Có phải tối hôm qua cô đi tìm tên họ Trần kia không ?”

“Mẹ...”

“Có phải hay không?”

“Mẹ, xin lỗi, xin lỗi, con thật sự không có cách nào khác .”

Bà Từ đột nhiên phát cuồng hét to: “Tôi thà chết... tôi thà chết cùng cả nhà, cũng không muốn bị người ta chửi vào mặt mình như vậy, bị người ta chửi con gái mình là đám phụ...”

“Mẹ, con sai rồi... mẹ đánh con đi, mẹ đánh con đi...”

Bà Từ kéo cô ra: “Cút, cô cút đi cho tôi, sau này cũng đừng có bao giờ về lại nữa... Tôi không có đứa con gái như vậy...”

Cô vẫn cầu xin , còn bị bà Từ lôi ra ngoài cửa, cửa đóng lại một cái rầm, ngăn tiếng khóc cùng tiếng cầu xin cô lại.

Cô dùng sức đập cửa, cầu xin, cô nói: “Mẹ, con sai rồi mẹ hãy tha thứ cho con.”

Cô nói: “Mẹ, mẹ không thể không cần con...”

Cô nói: “Mẹ, con xin mẹ hãy cửa mở ra... sau này con sẽ nghe lời, không bao giờ phạm sai lầm nữa...”

Cô nói: “Mẹ, con sợ lắm, mẹ đừng vứt bỏ con...”

Nhưng mẹ vẫn không quan tâm đến cô, cửa vẫn đóng chặt, cách tẩm cửa dày, cô vẫn nghe thấy tiếng mẹ đang khóc nức nở bên trong.

Cửa vẫn không mở, cô ở bên ngoài khóc, mẹ ở bên trong khóc. Hàng xóm xung quanh thấy vậy đến hỏi han, cũng giúp cô gọi cửa nhưng vẫn không có tác dụng gì. Họ rời đi, cánh cửa vẫn đóng chặt.

Cô không biết mình ngồi ở đấy khóc bao lâu, cô cố gắng bò dậy, cô còn phải đi bệnh viện, mẹ cô chỉ nhất thời tức giận, mẹ sẽ không phải không cần cô nữa, còn có bố, bố nhất định sẽ không đuổi cô đi.

Cô đi đến cổng của khu nhà, ngồi xuống, nhìn lên bầu trời, không cho nước mắt chảy xuống, điện thoại reo lên, hai mắt nhắm lại, cô không nhìn thấy người gọi, cô nhấn nút nghe, khóc vào điện thoại nức nở: “tôi không có gia đình nữa rồi... không có gia đình nữa rồi... Mẹ không cần tôi nữa...”

HẾT PHẦN 2

*** Sao mọi người không cmt chia sẻ cảm nhận về truyện mà cứ thúc giục truyện vậy nhỉ... mỗi người một ngày cũng chỉ có 24 tiếng, đâu phải là cái máy đâu, bạn mình edit xong sẽ giao lại cho mình rồi mình mới post lên được mà ***

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Anh muốn cắt đứt tất cả con đường của cô

Trên đời này chuyện đau đớn nhất là yêu còn khó hơn chết.

Đã từng có không ít năm tháng bên nhau, cuối cùng cũng trở thành ngõ cụt.

Lựa chọn của cô là dùng cách thức ác liệt nhất để nói cho anh rằng, tất cả mọi người đều phải trả giá cho hành động của mình, ngay cả anh cũng không ngoại lệ.

.....

Cả một ngày anh không tìm thấy cô, điện thoại cũng không liên lạc được, nếu không phải bố cô còn đang nằm nửa sống nửa chết trong bệnh viện thì anh chắc chắn nghĩ cô đã chạy trốn rồi.

Buổi tối anh lái xe chạy qua bệnh viện một vòng, thừa lúc Niệm Nghi qua phòng bệnh kiểm tra, anh đứng ở cửa phòng bệnh một lúc, nhìn qua cánh cửa, đó là lần đầu tiên anh nhìn thấy bố mẹ cô.

Bố cô đang nằm trên giường, ho liên tục, mẹ cô đang buộc lại tóc, sắc mặt mệt mỏi, còn rất cẩn thận lấy khăn mặt lau cánh tay cho bố cô.

Là một đôi vợ chồng bình thường, như bao nhiêu người khác. Gia đình của anh cũng coi như là bình thường, nhưng bố mẹ cũng chỉ tôn trọng nhau như khách, về chuyện chăm sóc lo lắng những lúc hoạn nạn thâm tình thì anh không có bao nhiêu cảm xúc, đối với gia đình cũng không có khái niệm sâu bao nhiêu.

Nói thật ra anh không thể hiểu được tình cảm của cô đối với gia đình, dù sao từ nhỏ đến lớn dù là ở trong nước hay ở nước ngoài anh cũng đa số là ở một mình.

Mối quan hệ của anh và Trần Chính Quốc căng thẳng không phải là không có nguyên nhân. Anh là con trai duy nhất, bà Trần là một nữ doanh nhân mạnh mẽ, bận rộn, còn Trần Chính Quốc chỉ chuyên tâm trong con đường làm quan của mình, trong nhà trên cơ bản là không có người. Khi đó anh cũng không biết cô đơn, luôn cùng Giang Văn Thao và Mẫn Chính Hàn ăn chơi đĩ dõ. Đánh nhau, uống rượu, sinh sự là cuộc sống mỗi ngày của bọn họ. Đừng nói là bất nạt bạn học xung quanh, ngay cả bọn lưu manh còn đồ thấy bọn họ cũng phải chạy dài.

Trần Chính Quốc bị mất mặt, ông ta ở bên ngoài chăm chỉ làm việc đều bị con trai ông làm hủy hoại, ông không chịu nổi khi bị con trai mình phá hủy tất những gì mình gây dựng nên.

Mà anh ta lại không quen khi nhìn thấy bộ dáng giả nhân giả nghĩa của bố mình, nên cố ý làm cho Trần Chính Quốc giận điên người. Dù sao dù có xảy ra

chuyện lớn đến đâu cũng sẽ có người thay anh giải quyết.

Lúc đánh nhau không phải chưa từng gây ra những án mạng, nhưng lần đó có một chút đặc biệt. Tối hôm đó anh cũng không nghĩ rằng muốn ra tay. Lúc ấy đi bên cạnh anh là Cổ Vận, cô là một cô gái rất ngoan, không giống như những cô gái ăn chơi ngày trước của anh. Cô cùng anh học một lớp, nhưng không phải cùng một loại người giống anh, cô rất lặng lẽ, học hành cũng rất tốt. Lúc đầu, cô hay đến chỗ bọn họ tìm Cổ Phong, sau đó không biết sao cô lại thường xuất hiện ở chỗ anh, anh cũng chẳng để ý, bên cạnh anh một đám người ồn ào, một người một miệng liên tục gọi chị dâu chị dâu.

Cô nghe xong chỉ cười, anh uống say, hôn cô, cô cũng không đẩy ra, thậm chí còn trèo lên người anh, đáp lại.

Anh không hiểu một cô gái bảo thủ lại có thể đi theo một tên côn đồ như anh. Thậm chí bên người anh không chỉ có một người con gái, cho đến bây giờ vẫn không hề có cô trong lòng.

Một đêm cô đi theo anh vào quán bar, lúc anh đi toilet về thấy cô bị một tên khốn râu ghẹo, liền chạy qua đánh, hai bên người càng ngày càng nhiều.

Tình trạng ngày càng hỗn loạn, anh chỉ nhìn thấy cô đột nhiên chạy về hướng anh, đến lúc anh phản ứng lại, cô đã ngã vào trong lòng anh, cây dao vốn đâm vào người anh, nay lại cắm trên cơ thể cô, trước khi chết cô còn nhìn anh mỉm cười.

Đêm đó tổng cộng đã chết tám người, sáu người là người của bên kia, tên bắt nạt râu ghẹo Cổ Vận cũng ở trong số đó, còn có một tên bị đâm hơn chục nhát, chết ngay tại chỗ. Tên đó là cháu của Chương Kinh Hoa, Lý Khải Năm nhân cơ hội này làm tới. Trần Chính Quốc và bà Trần vô cùng tức giận, nhưng cũng chỉ có thể hy sinh sự nghiệp làm quan của ông. Khi đó Trần Chính Quốc đang thuận buồm xuôi gió, trước mắt cứ từng bước từng bước thăng tiến, kết quả xảy ra chuyện như vậy, bị người ta nắm được nhược điểm, ông sao không thể không điên.

Sau đó anh bị bỏ tống sang Mỹ, hơn nữa không cho phép quay về cũng không cho bà Trần qua thăm anh ta, hoàn toàn tự sinh tự diệt.

Niệm Nghi kiểm tra xong đi ra, anh tránh không kịp, lộ vẻ mặt xấu hổ, không khỏi thẹn thẹn, chết tiệt, đúng là ăn trộm, anh từ khi nào lại ám muội như vậy.

Niệm Nghi nhú mày, nói: “Họ còn chưa ngủ, anh có thể đi vào nói chuyện hai câu, nhưng không thể quá muộn.”

Tất nhiên anh không có ý đi vào, đi theo sau Niệm Nghi, hỏi: “Hôm nay Y Khả có đến đây không?”

Niệm Nghi nói: “Buổi sáng sau khi rời khỏi đây với anh cũng chẳng thấy cô ấy quay lại, mẹ cô ấy đang ở trong đây anh vào hỏi thử xem.”

Anh không nói chuyện, Niệm Nghi cũng không phải là một người ngây thơ, thấy anh như vậy thì nói: “Có cần tôi đi hỏi giúp anh không?”

Anh thờ dãi: “Quên đi, không có việc gì.” Anh chưa bao giờ sợ cái gì, cũng không biết vì sao bây giờ luôn e ngại khi nhìn thấy đôi vợ chồng kia.

Anh lái xe dọc theo đường tìm kiếm, thật ra anh có thể gọi điện thoại báo người đi tìm, không đến mười phút đã có thể tìm ra cô. Nhưng anh không muốn làm như vậy, anh tình nguyện lo âu tìm kiếm, tựa như mờ mịt trong biển người, chỉ có anh có thể tìm thấy cô!

Thấy Từ Y Khả đã mềm nhũn nằm úp trên bàn, không chút động đậy, Đinh Tinh mới lấy ly rượu trong tay cô ra. Lại lấy di động Từ Y Khả ra, khởi động máy, hơn mười cuộc gọi nhớ đều là của một dãy số, Đinh Tinh ấn nút gọi lại cho số kia.

Tắt điện thoại, chưa đến một lúc, anh đã đến.

Đinh Tinh chỉ vào người Từ Y Khả đang say rượu bất tỉnh nhân sự, nói: “Cô ấy đã khóc cả một ngày, cũng chưa ăn cái gì, uống mấy chai rượu rồi ngủ.”

Trần Mặc Dương gạt đầu, vào ôm Từ Y Khả, cô khóc đúng là rất lợi hại, mắt cũng sưng sầm xuống, những giọt lệ còn vương trên hai hàng mi khẽ rung. Ngay cả khi say rượu vẫn khóc thút thít một tiếng, rất đáng thương.

Đinh Tinh theo sau họ ra cửa: “Hãy tốt với cô ấy một chút, người nhà đối với cô ấy rất quan trọng, nếu đã không có người nhà, cô cũng như người không có bộ xương, cho dù còn máu thịt cũng chống không nổi.”

Anh đưa cô về nhà, tắm rửa xong cho cô, cô cũng chưa tỉnh lại, lúc cô ngủ cũng không yên, khóc nghẹn thút thít.

Trong bóng đêm anh ngồi trên sofa đối diện giường cô, nhú chặt mày, con mắt đen nhìn chăm vào khuôn mặt bất an của cô, đắm chìm vào suy nghĩ. Lát sau anh đi qua, đặt lên trán cô một nụ hôn, sau đó kéo chăn lên ôm cô ngủ.

Ngày hôm sau lúc cô tỉnh lại, anh đã rời giường.

Say rượu làm đầu cô đau không tỉnh táo lắm, mở mắt ra thật lâu sau mới có phản ứng lại đây là nhà của anh. Cô nhớ rõ là cô cùng ngồi với Đinh Tinh, sao bây giờ lại đến đây, sao cô một chút ấn tượng cũng không có.

Anh rửa mặt xong đi ra từ phòng vệ sinh, thấy cô tỉnh thì nói: “Tỉnh rồi à, vào tắm rửa đi.”

Cô hỏi: “Vì sao tôi lại ở đây?”

Anh trả lời: “cô tự chạy đến, nước mắt nước mũi khóc tèm nhem cầu xin tôi cho cô ở lại.”

Cô mặc kệ anh, hát chẵn ra xuống giường.

Anh đi đến cửa, xoay người lại, dựa trên cánh cửa lên tiếng: “Nghe nói mẹ cô không cần cô nữa.”

Về mặt anh rất vui sướng khi thấy người ta gặp họa, kiểu như cô bị đuổi ra khỏi nhà là một chuyện làm anh rất vui vẻ.

Cô oán hận nghĩ, mẹ anh mới không cần anh!

Cô vào toilet, anh cũng vào theo, tựa như nhất thiết phải chọc cho cô nổi giận: “Có phải bây giờ cô không có nhà để về không?”

Cô nén giận, anh chờ cô phát giận, kết quả cô chỉ hít một hơi thật sâu: “Cho tôi tiền.”

“Sáu mươi vạn.”

“Dùng làm gì?”

“Anh có cho hay không!”

“Cho! Nhưng dù sao cũng là tiền của tôi, tôi nên biết cô dùng làm gì chứ, phải biết rằng cả người cô bán ra cũng chưa được sáu mươi vạn đâu!”

Cô biết là anh ta đang cố ý khó dễ cô.

Cô nói: “Sáu mươi vạn này là tiền tôi bán thân, bây giờ tôi bán cho anh, tôi đem số tiền này trả lại cho nhà người ta.”

Anh không kiềm chế được nở nụ cười: “Được, tôi đây có phải nên đến nhà người ta làm thủ tục bàn giao!”

Anh ta quả thật đi theo cô gặp bà Mã, ở trước mặt anh cô có thể không có tôn nghiêm, nhưng trước mặt người ở bên ngoài cô vẫn còn muốn giữ chút mặt mũi. Cô bảo anh ta ở trong xe chờ để cô tự mình đi vào.

Cô đưa chi phiếu cho bà Mã, bà Mã thấy con số trên chi phiếu, sắc mặt dịu lại.

Từ Y Khả nói: “Mã Tuấn có khỏe không? Con muốn...”

Bà Mã nói: “Có cái gì là không tốt? Sau này cô cũng đừng nhớ thương gì Mã Tuấn nhà chúng tôi nữa, nó sẽ kết hôn sinh con, chúng tôi cũng đã thông báo hủy bỏ hôn lễ với người thân và khách khứa rồi, về phần khách khứa bên nhà cô, cô hãy tự mình giải thích!”

Cô nghĩ, như thế cũng tốt, cứ vậy đi, gặp Mã Tuấn cô cũng không biết nên nói cái gì, chỉ càng làm anh thêm đau khổ mà thôi. Cô sợ anh ngồi trên xe chờ không kiên nhẫn, sợ hấn sẽ nổi điên, sẽ đứng dậy chạy đòi người.

Ở trên xe, thấy cô không nói một lời, về mặt xì ra, anh rất khó chịu, không khỏi châm chọc: “Sao, luyến tiếc lắm ư?”

Cô thật sự rất mệt, không muốn ứng phó với anh ta: “Tôi cầu xin anh, cho tôi có chút tôn nghiêm hôm nay thôi được không!”

Anh muốn phát điên, nhưng cuối cùng cũng nhịn xuống.

Cô nói: “Đến bên kia, tôi muốn về nhà một chuyến.”

Anh dừng xe lại, nhìn cô xuống xe, lên tắc xi.

Anh đang lái hướng ngược lại, qua kính chiếu hậu nhìn chiếc tắc xi dần dần đi xa, anh đột nhiên phanh xe, quay ngược trở lại đi theo.

Từ Y Khả đứng trước cửa nhà, thật lâu sau mới đưa tay ấn chuông cửa, không sợ mẹ sẽ đánh chết cô, cô chỉ muốn cầu xin mẹ tha thứ cho cô, cô không thể không có gia đình.

Không ai mở cửa, cô không biết là mẹ không ở nhà, nghĩ là mẹ không chịu mở cửa.

Cô do dự một lúc chuẩn bị xuống lầu đi đến bệnh viện.

Bà Từ vừa mới ra ngoài mua thức ăn, lúc này gặp cô đang đi xuống xem như nhìn thấy người lạ, liếc Từ Y Khả một cái rồi đi qua.

Từ Y Khả kiên trì đi theo sau, nói: “Mẹ, con đến.”

Bà Từ không thèm để ý, hất tay Từ Y Khả ra.

“Mẹ, mẹ đừng như thế được không?”

Bà Từ đặt tay ở cửa, nói: “Tôi nói rồi cô đừng về đây nữa, nơi này đã không phải nhà của cô, không được tùy tiện vào thì vào!”

“Mẹ, con biết mẹ đang giận con...”

Từ Y Khả ôm sau lưng mẹ: “Mẹ, con nhớ mẹ, con nhớ bố, mọi người đừng vứt bỏ con được không...”

Bà Từ cũng chảy nước mắt, tức thì tức, bà làm sao có thể cặn tình thế được.

“Cô không phải trở về lấy hành lý sao, sao lại lâu như vậy?” Đột nhiên xuất hiện một giọng đàn ông làm cho bà Từ và Từ Y Khả ngẩn người.

Trần Mặc Dương đứng ở bên hành lang, Từ Y Khả thấy người lạnh run.

Anh ta đi đến, nói với bà Từ: “Xin chào, tôi là Trần Mặc Dương, từ hôm nay trở đi Y Khả sẽ chuyển qua sống cùng tôi, hôm nay tôi giúp cô ấy thu dọn một chút hành lý, có tiện không?”

Từ Y Khả há miệng kinh ngạc, một lúc sau mới bình tĩnh, nói: “Mẹ, không... Không phải...”

Bà Từ mở cửa ra, lại oanh một tiếng đóng cửa, Từ Y Khả đập cửa: “Mẹ, mẹ nghe con giải thích... Mẹ...”

Cửa mở ra, một vali ném ra, Bà Từ cay nghiệt nói: “Sau này tôi coi như cô đã chết, tôi chưa có sinh ra cô, tình cảm mẹ con chấm dứt từ đây, đừng bao giờ xuất hiện ở đây nữa... Họ Trần kia, một ngày nào đó mày sẽ bị báo ứng...”

Từ Y Khả khóc muốn chạy vào, Trần Mặc Dương ôm lấy cô, một tay kéo theo vali, kéo cô xuống lầu. Cô khóc ròng gầy dựa cả đường, nhanh chóng bị kéo xuống lầu nhét vào xe, cửa xe bị khóa.

Cô nổi điên đánh anh ta: “Đồ khốn... Vì sao anh muốn đẩy tôi vào chỗ chết, vì sao muốn ép buộc tôi... vì sao làm tôi mất gia đình... Vì sao...”

Anh đè cô lại trên ghế, mắt anh cũng đỏ ngầu lên, quát to: “Cô hãy nhớ rõ là cô đã nói cái gì đi, tự tôn tôn nghiêm của cô đều đã bán cho tôi, còn nói gì là gia đình, từ nay về sau cô đều thuộc quyền sở hữu của tôi, cô chỉ có thể ở bên tôi!”

Đinh Tinh nói người nhà là khung xương của cô, anh muốn chặt hết tất cả con đường của cô, rút hết khung xương của cô, sau này cô chỉ có thể dựa vào anh mà sống. Anh muốn cô cách xa anh thì không thể sống được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Cô ấy vốn là của con

Buổi sáng anh đưa cô đến đài truyền hình, hai ngày nay cô không khóc cũng không làm loạn, rất nghe lời, anh nói cái gì là cô làm cái đấy. Chỉ không thích nói chuyện, trước kia cô cũng không nói nhiều, lúc anh làm việc cô chỉ lẳng lặng làm việc của cô. Nhưng bây giờ sự yên tĩnh của cô không giống với trước kia, anh biết cô đang chống đối lại anh.

Ở ngoài mặt nhìn có vẻ vô cùng dịu dàng, thật ra trong lòng rất hận anh! Anh cũng chẳng quan tâm, hận thì cứ hận đi, nói không chừng qua một thời gian sau anh sẽ chán, khi đó trong lòng cô có hận hay yêu cũng không còn quan trọng. Anh chỉ cần bây giờ cô ở bên cạnh anh, để anh xem thử trong tận cùng cô là cái gì.

Xe dừng lại bên ngoài cửa đài truyền hình, anh nhìn thấy người ra vào cửa đang đứng lại nhìn, còn có chỉ trở thì thầm, có lẽ là đồng nghiệp của cô. Cô nhắm mắt làm ngơ.

Anh hờ hững nói: “Nếu không muốn làm ở đây, thì có thể đổi chỗ khác làm cũng được.”

Cô coi gậy an toàn xuống xe, nơi có anh, cô làm sao có thể sống yên ổn!

Hôn lễ hủy bỏ, hơn nửa bây giờ lại đây dựa vào anh ta không rõ ràng, cô sao không biết tin đồn đó đã trở nên thế nào. Nếu là trước kia e rằng cô đã chẳng dám gặp mặt người khác, nhưng bây giờ đối với cô cũng chẳng sao nữa rồi, ngay cả mẹ cũng từ mặt, không chịu tha thứ cho cô, thì những người khác cô cần gì phải quan tâm xem họ nói gì.

Cô đã một tháng không đi làm, cũng không xin phép, vậy mà vẫn còn có thể làm việc ở đài cũng là vì nể mặt mũi của anh ta.

Trên đường đi tất cả mọi người đều chào cô, nhìn cô không chớp mắt, tìm đạo diễn Phùng để biết tình hình công việc của một tháng qua, sau đó trở về chỗ ngồi của mình bắt đầu công việc.

Giám đốc đãi tiệc thân xuống gặp cô, nói: “Tiểu Từ, sức khỏe không sao chứ, Trần tổng nói một tháng qua sức khỏe cô vẫn không tốt, nếu không thoải mái trong người nhất định phải nói, chuyện công việc không vội, sức khỏe quan trọng hơn...” Lại dặn dò với đạo diễn Phùng: “Đừng giao công việc cho Tiểu Từ quá nhiều.”

Cô nói: “Cám ơn giám đốc, sức khỏe của tôi đã tốt hơn rồi, bởi vì tôi mà chậm trễ công việc của mọi người tôi thật xin lỗi, tôi sẽ nhanh chóng hoàn thành.”

Giám đốc đi rồi, đạo diễn Phùng sờ cái mũi, nói: “Tiểu Từ không có việc gì đấy chứ, trông cô gầy đi rất nhiều.”

Hôn lễ đột nhiên bị hủy bỏ, anh cũng hiểu được tâm trạng đấy.

Cô lắc đầu: “Không sao, lúc trước trong gia đình xảy ra chuyện không thể nào đi làm được, bây giờ đều đã giải quyết cả rồi.”

Đạo diễn Phùng cũng không hỏi nhiều nữa: “Vây, có gì khó khăn cô hãy đến gặp tôi.”

Mọi người tuy tò mò, nhưng chẳng có ai dám chạy đến hỏi nguyên nhân hủy bỏ hôn lễ, Triệu Vĩnh Lâm thấy cô cũng chỉ thản nhiên, cũng không có biểu hiện về mặt không vui.

Cô cảm thấy từ đầu đến bây giờ cô như bị đảo một vòng từ thiên đường xuống địa ngục, sau đó lại hỗn loạn không biết đang ở đâu. Vậy thì cứ để vậy đi, thích ứng với mọi hoàn cảnh, cô đã không còn sức để nghĩ đến tương lai, bởi vì tương lai không phải do cô quyết định.

Trần Mặc Dương dừng xe, vừa vào biệt thự Trần Gia, một âm trà bay đến trước mặt, Anh nghiêng đầu né qua, sắc mặt không thay đổi, vẫn tiếp tục đi vào, đi đến sofa ngồi xuống, nói: “Chủ tịch Trần đáng kính của chúng ta sao có thể nổi giận như thế chứ!”

Trần Chính Quốc tức đến tái mặt: “Anh không biết xấu hổ, nhưng tôi còn muốn mặt mũi! Đồ khốn kiếp!”

Trần Mặc Dương nói: “Con như vậy không phải càng làm cho bố mở mồm mở mắt sao, để cho người ngoài nhìn vào chủ tịch Trần là một người công chính liêm minh, quân pháp bất vị thân!”(1)

(1) “quân pháp bất vị thân” có nghĩa là người nắm luật pháp không nên nể vì người thân mà nhẹ tay

Trần Chính Quốc lại muốn lấy gì đó trên bàn ném vào anh.

Bà Trần nhanh ngăn lại: “Được rồi, ông cũng đừng tức giận quá.”

Trần Chính Quốc giận sôi ruột, bà Trần có vẻ bình tĩnh hơn, bà uống ngụm trà rồi bắt đầu: “Mặc Dương, đã nhiều năm rồi con không còn gây chuyện, lần này là có chuyện gì xảy ra? Công trình kia quan trọng nhưng cũng không đến mức dùng phương pháp như thế, bố con làm trong cơ quan nhà nước, con đi làm một tên cướp, con sao có thể để người khác bàn tán về bố con như thế, con không còn là một thanh niên mười bảy mười tám nông nổi nữa rồi, sao có thể gây nên chuyện động trời như thế.”

Cách nói này đối với anh đã không hề ăn thua từ lâu.

Bà Trần tiếp tục: “Lần này nếu không phải xử lý kịp thời, nếu tin tức này đồn ra ngoài con có biết hậu quả ra sao không, con rốt cục có hiểu cái gì gọi là mạng người là bầu trời không? Ai mà không có cha sinh mẹ dưỡng? Gia đình chúng ta tốt xấu gì cũng đang hoàng, con có thể bỏ cái việc đầm đầm chém chém kia đi không!”

Trần Quốc Chính bảo: “Bà nói với nó nhiều vậy làm gì! Đến chết cũng không đổi, có một ngày sẽ khóc!”

Trần Mặc Dương cười nhạo: “Con biết bố chờ đợi ngày đấy lâu rồi, bố yên tâm, muốn thấy con khóc có lẽ bố phải kiên nhẫn chờ thêm một thời gian.”

Bà Trần thở dài: “Con sao cứ mỗi lần đều phải đụng vào Chương Kinh Hoa, Lý Khải Năm, oan gia nên giải không nên kết, cho dù ân oán không hóa giải được, nhưng ít ra đừng có để hận cũ lại thêm thù mới, Mặc Dương, làm người phải chừa cho người khác con đường sống, cũng là cho mình một con đường...”

Trần Mặc Dương không kiên nhẫn nói: “Con để cho bọn họ đường lui, con còn có đường để đi sao, là do bọn họ sao cứ phải đụng vào con, cũng không thể trách con tuyệt tình, biết rõ mảnh đất kia ảnh hưởng đến công trình của con, nhưng bọn họ cứ đổ đất xây dựng nơi đấy! Tự tìm đến cái chết thôi!”

Bà Trần nói: “Chỉ vì nguyên nhân đó sao? Theo mẹ biết, con lần này không chỉ một chút khác người, mẹ nghe cô gái kia sắp kết hôn.” Cũng tại bà sơ ý, đánh giá sai tình hình, không nghĩ rằng con mình thật lòng nên đã không sớm ngăn cản lại, thời gian kia bà ở bên ngoài, chuyện vỡ lẽ ra bà mới vội vàng trở về.

Anh ngược mặt lên, nhe răng nói: “kết hôn với ai? Con mẹ nó, ai dám kết hôn với cô ấy? Con chưa gặt đầu, cô ấy cũng đừng mong được kết hôn!”

Bà Trần nghe xong thì nhú mồm, lời nói từ đáy lòng con mình xem ra tự nó vẫn chưa ý thức được. Xem ra con mình lần này đối với cô gái kia không chỉ là chơi bời đơn giản, chuyện bà lo lắng nhất vẫn xảy ra.

Trần Chính Quốc trợn mắt, tay chỉ vào mặt Mặc Dương, cao giọng nói: “Nếu bây giờ là thời cổ đại, anh có biết là anh đang cướp đoạt con gái nhà lành không!”

Câu nói này làm cho Trần Mặc Dương tức giận, anh bỗng nhiên đứng thẳng dậy, trên trán nổi đầy gân xanh: “Con còn cần cướp đoạt sao, cô ấy vốn là của con!”

Những lời này thốt ra, không chỉ có vợ chồng Trần Chính Quốc, ngay cả Trần Mặc Dương cũng ngây ngẩn ra.

Thì ra đây là những gì trong lòng anh suy nghĩ. Đúng vậy, cô vốn là của anh !

Những giận dữ, những hận thù, tất cả đều là vì những lời này.

Cô vốn là của anh , cho nên cô sao có thể kết hôn với người khác? Anh sao có thể cho phép!

Anh hận cô vừa quay lưng đã kết hôn với người khác, anh hận cô quên anh nhanh như vậy mà anh vẫn mãi nhớ cô. Cho nên anh mới phát điên như vậy, cố chấp ép buộc cô cúi đầu.

Nhưng hết lần này đến lần khác anh không dám thừa nhận, không dám thừa nhận tất cả những việc mình làm vì bản thân đã thật sự để ý đến cô.

Bà Trần nói: “Nếu con không nói điên, thì hãy chặt đứt những ý nghĩ ấy trong đầu đi, để cho cô ấy một con đường sống. . .”

Anh làm ngơ, chờ đợi đi ra cửa, anh không rõ, ở bên cạnh anh, sao cô lại không có đường sống ?

Tan sò, cô không hề muốn quay lại căn nhà kia, người đàn ông mình từng si mê say đắm, nay chỉ còn lại oán hận. Những mảnh vỡ trong quá khứ vẫn còn sót lại, yêu và hận cùng tồn tại, cô không muốn nghĩ, chỉ sợ sẽ bức mình đến điên.

Cô một mình trên đường thần thờ, không có nơi nào để đi. Người ở studio gọi điện đến hỏi cô sao vẫn chưa qua lấy ảnh cưới.

Trong ảnh cưới cô cười không phải thật sự vui vẻ, thậm chí còn có chút buồn, khi đó cô cũng không có bao nhiêu tâm tình đối với việc kết hôn này. Mà bây giờ chuyện kết hôn với Mã Tuấn đã trở nên xa vời, cô nợ anh nhiều lắm, anh tốt với cô như vậy, kết quả cô chỉ có thể lặng thầm chúc phúc cho anh để báo đáp.

Cô nhét album vào trong túi, hôn lễ có thể hủy bỏ, người có thể chia tay, nhưng những thứ còn lại này phải xử lý như thế nào, ví dụ như ảnh cưới, ví dụ như món nợ ân tình này.

Về đến nhà, anh đã ngồi trong phòng khách, gạt tàn thuốc trên bàn đã chất đầy những mẫu thuốc lá.

Anh giương mắt lên trong khói mịt mù hỏi cô: “Đi đâu về ?”

Cô nói: “Đi làm.”

Giọng của anh nghiêng lại: “Đã tan sò từ lâu rồi!”

Cô bây giờ như lợn chết không sợ nước sôi, anh tức giận cũng không làm cho cô sợ nữa . Dù sao anh ta lâu lâu cũng nói con điên một lần.

Cô lấy quần áo đi vào phòng tắm, nói: “Đi ra ngoài lang thang một lát.” Cô có nghe thấy chuông điện thoại, chẳng qua lúc ấy không muốn nhận.

Tắm rửa xong cô ra ngoài dọn dẹp phòng, cô không hiểu sao mình còn có tâm trạng làm việc này, nhưng chỉ cần rảnh rồi ra một lúc, lòng của cô liền rất khó chịu.

Có lẽ là lo lắng cho bệnh của bố, mẹ cũng không ngăn cản cô đi thăm bố, chỉ nói: “Nếu cô muốn cho bố cô sống lâu hơn hai năm nữa, thì cô hãy giấu kỹ chuyện này đi.” Không hề nói thêm một câu dư thừa nào, thậm chí cô vừa đến bệnh viện, mẹ cô liền tránh đi, nên cô đều lựa những lúc không có mẹ mới dám đến bệnh viện thăm bố.

Tuy mỗi lần bố gặp cô đều rất vui vẻ, nhưng vẫn cảm nhận được có gì đó khác thường, luôn hỏi cô, sao không thấy Mã Tuấn đến đây cùng cô, hỏi cô hôn lễ đã định lại ngày chưa. Cô luôn lấy công việc bận rộn để che giấu, nhưng cô biết không thể giấu được bao lâu nữa, cô không dám tưởng tượng đến lúc đó bố cô sẽ đau lòng thế nào.

Nhưng điều làm cô khổ sở nhất là mẹ không chịu nhận tiền của cô. Cô biết tình trạng trong nhà, tiền đổ vào đầu tư chưa có trả lại, thế nhưng mẹ cô thì bán hàng hóa còn tồn, thậm chí vay tiền khắp nơi cũng không có nhận tiền của cô.

Cô chỉ có thể thương lượng với ngân hàng, và bệnh viện, khoản vay kia và tiền thuốc men là do cô trả, không phải đưa hóa đơn cho mẹ cô.

Đinh Tinh an ủi cô , việc cho tới bây giờ, chỉ có thể đi từng bước từng bước, tốt xấu người nhà của cậu đã không sao rồi. Cô cũng chỉ có thể an ủi bản thân như vậy.

Anh vẫn ngồi ở kia nhìn cô lau chùi , thu dọn quần áo. Cô vừa tắm xong, mặc áo ngủ rộng thùng thình, tóc vẫn còn ướt , dùng dây thun buộc sau đầu, có một vài sợi tóc rũ xuống dính vào má cô.

Mấy ngày nay sợ đụng vào vết thương của cô, anh đều không có chạm vào cô. Lần cuối cùng ấy đã bao lâu rồi? Anh còn nhớ rõ cảm giác thoải mái khi

mình ở trong cơ thể cô. Máu trong người đều đang sôi trào cuộn cuộn.

Anh ta đứng lên, ôm cô từ đằng sau, ôm chặt cô vào trong ngực. Anh tựa đầu vào cổ cô, nhẹ nhàng hôn. Bàn tay luồn vào áo ngủ rộng thùng thình của cô.

Cô đề bàn tay không an phận của anh ta lại, ‘Đừng’ từ này suýt chút nữa thoát ra khỏi miệng.

Nhưng cô cũng biết tình cảnh bây giờ cùng với thân phận của cô không cho phép cô làm bộ làm tịch, cô cũng sớm biết rằng anh để cô ở đây không phải chỉ để cô làm cảnh cho anh ta xem.

Một bàn tay vuốt ve trên lưng cô, eo kề sát eo, chân kề chân.

Xoay cô lại trước ngực, bàn tay kia bị cô giữ lại anh cũng không động, tay rút ra vuốt lên mặt cô, môi anh cúi xuống gần đến môi cô. Trong lòng cô biết không nên phản kháng, nhưng theo bản năng vẫn nghiêng đầu né tránh.

Nụ hôn anh rơi xuống cảm cô, anh nhứ mảy, nhưng cũng được thôi, cô không muốn cho anh hôn, anh cũng sẽ không miễn cưỡng.

Anh ôm cô, mặt cô dán sát vào ngực anh, bước vào trong phòng.

Anh không thể kìm nén nổi nữa liền đặt người cô xuống đất, nhanh chóng cởi bỏ quần áo ra, nâng thân mình lên, tiến vào người cô. Trong toàn bộ quá trình cô đều nhắm chặt mắt, nghiêng mặt qua một bên, không hề kêu rên.

Cô mặc anh trên người cô chuyển động, run rẩy, lúc anh lên cao trào lại muốn hôn cô, cô đẩy mặt anh ra, cô không biết bản thân đang kiên trì cái gì, có chút buồn cười, như vậy coi như có thể giữ lại chút gì đó tôn nghiêm của mình!

Có lẽ bộ dạng như người chết kia càng làm anh thích thú, anh hôm nay không có vận vẹo người cô thành đũa bẻ ép cô, nhưng bị anh dùng sức đè mạnh trên mặt đất như vậy làm cơ thể vẫn đang bị thương chịu không nổi.

Đau đớn nhất là, cô ép bản thân không thêm đề ý, nhưng lại không thể ngăn được những rung động của cơ thể, cái loại này làm cô cảm thấy thẹn, tức giận vừa vui thích làm cho cô ở trong lòng không ngừng cầu nguyện anh ta có thể chấm dứt nhanh một chút. Cô sợ bản thân sẽ bị anh bức đến mức không thể khống chế nổi, đó là điểm yếu cuối cùng của cô.

Cho dù cô không có phản ứng, nhưng anh vẫn rất hưởng thụ, vẻ mặt mê say, vẻ mặt mơ hồ.

Thân trên của anh ép chặt vào thân thể mềm mại của cô, chỉ chuyển động phần dưới, của anh mạnh mẽ phối hợp với nơi ấy mềm mại làm cho anh sung sướng cực hạn, không kiềm chế được run run.

Anh cắn vào hõm vai cô, tiếng thở dốc ái muội vang vọng bên tai cô.

Không khí trong phòng quyến rũ.

Cuối cùng anh cũng từ trên đỉnh rơi xuống, thở hồng hộc.

Xong việc, thừa lúc anh ta đi tắm, cô cũng đi xuống phòng tắm dưới lầu tắm qua, sau đó thay áo ngủ lên giường trùm chăn kín lại.

Anh từ phòng tắm đi ra, kéo chăn cô xuống nói: “Dậy đi, ra ngoài ăn cơm.”

Cô nghiêng tiếp tục ngủ, nói: “Anh tự đi đi, tôi không đói bụng, tôi mệt, muốn ngủ.”

Anh cười lạnh nói: “Vừa rồi nằm đờ ngay đó còn chưa đủ sao, bây giờ còn chuẩn bị tiếp tục nằm trên giường giả chết?”

Cô không để ý lời khiêu khích của anh, lại quần chăn lại, không một khe hở, cái này không phải là chống đối lại anh sao, chết tiệt, cô còn cứng đầu phải không!

Anh hất chăn xuống, lạnh lùng nói: “Thừa lúc tôi còn nói chuyện tử tế với cô, nhanh đứng dậy đi.” Anh cầm áo khoác mặc vào chuẩn bị đi xuống lầu: “Ngay lập tức, đừng chọc tôi, cho cô năm phút mặc quần áo xuống lầu!”

Cô thờ phỉ phò tức giận ngồi dậy, muốn đem đồng đèn trên đầu giường kia ném vào cái mặt anh ta, nhưng cô không dám, cuối cùng cũng chỉ có thể xuống giường mặc quần áo.

Anh lại đưa cô đến Thiên Tinh, cảm giác đi đến nơi nào của anh ta cô đều không thể thở nổi.

Bữa tối cô không ăn nhiều, cô cũng không biết sao anh ta có việc gì cần làm cũng phải bắt cô đợi anh ta, đúng là biến thái, anh ta không muốn để cô thoải mái dù một chút!

Cô nói: “Tôi muốn xuống lầu đợi.” Cô muốn xem trai gái ở đây ăn chơi như thế nào, cô bây giờ thiếu niềm vui, cô muốn cho mình mê say, không muốn để bản thân tỉnh táo biết rõ cuộc sống hiện tại của cô!

Anh ngồi trên bàn làm việc nhướng mắt nhìn cô, lát sau gọi điện thoại cho Chu Lạc Khiết bảo Chu Lạc Khiết đưa cô xuống.

Cô muốn ngồi ở nơi náo nhiệt nhất, Chu Lạc Khiết mỉm cười, bảo bartender rót cho cô một ly rượu.

Cô nói: “Chị Chu chị cứ đi làm việc của chị đi, tôi ngồi một mình được rồi.”

Nhưng Chu Lạc Khiết trả lời: “Tôi không bận, cùng cô tâm sự, có chuyện gì phiền lòng, cô có thể nói với tôi.”

Tuy Chu Lạc Khiết là cấp dưới của Trần Mặc Dương, nhưng không hiểu sao cô cảm thấy có thể tin tưởng cô ấy.

Cô uống rượu, lắc đầu: “Không biết nói gì cả, chỉ cảm thấy bản thân rất tuyệt vọng, tôi mới hai mươi ba tuổi, nhưng tương lai cảm thấy mờ mịt, tôi không biết phải còn duy trì mối quan hệ này cùng anh ta bao lâu nữa, anh ta khi nào sẽ ngán, ngán tôi rồi có phải sẽ tha cho tôi không?”

Chu Lạc Khiết nói: “Thật ra mỗi người phụ nữ đều có một chuyện cũ tuyệt vọng, phụ nữ tựa như một quyển sách, ít chuyện cũ người ta sẽ chê cười cảm thấy cô nhàm chán, chuyện cũ nhiều sẽ làm cho bản thân mình vực dậy không nổi.”

Chu Lạc Khiết tiếp tục nói: “Tôi có thể hiểu được cảm giác vừa yêu vừa hận là gì, tôi cũng đã từng yêu, đã từng hận. Hãy nghe tôi nói, thật ra Trần tổng anh ta không phải là một người đàn ông tuyệt tình như vậy...”

Cô từ chối ý kiến, lắc đầu, anh ta còn không tuyệt tình, chẳng lẽ là si tình sao?

Ở bên này cô đang nói chuyện với Chu Lạc Khiết, nghe thấy cửa bên kia có tiếng ồn ào. Giống như có người gây sự bị mấy vệ sĩ đuổi đi.

Chu Lạc Khiết nhú mày: “Không có việc gì, có thể là khách uống rượu say, vệ sĩ sẽ xử lý.”

Cô cũng không để ý, dù sao loại này ở cái nơi xa hoa trụy lạc này, say rượu gây sự là chuyện thường ngày, nhưng có ai dám ở địa bàn anh ta giương oai.

Cô lại lơ đãng nhìn qua, cuối cùng cô cũng thấy người mà vệ sĩ đang vây quanh, là Mã Tuấn.

Anh còn không ngừng gọi tên Trần Mặc Dương, muốn Trần Mặc Dương đi ra!

Tim cô sợ đến mức như muốn nhảy ra, anh chàng ngốc này đến đây làm gì, nếu vào tay Trần Mặc Dương làm sao còn có mạng trở về! Cô không kịp nghĩ nhiều liền chạy đến Chu Lạc Khiết muốn ngăn lại nhưng cũng không kịp, chỉ có thể vội vàng chạy theo qua đó.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Giữ được người cô, nhưng không thể giữ được trái tim cô

Có được bài học lần trước, vệ sĩ biết không thể động vào cô, cho nên thấy cô chạy đến cũng không ai dám ngăn cản, đành thả Mã Tuấn ra.

Mã Tuấn đi đến kéo tay cô: “Y Khả, gặp em được rồi, đi, về nhà với anh.”

Từ Y Khả nhìn thấy trên người anh nồng nặc mùi rượu, lo lắng nói: “Anh đã uống rượu phải không, nhanh về đi, đừng ở đây nữa.”

Mã Tuấn cười haha: “Đồng nghiệp của anh kết hôn, anh cũng đã mời họ đến uống rượu mừng của chúng ta... Đồ nội thất trong nhà lần trước chúng ta đặt đã được đưa đến, em nhanh về xem... Còn nữa, em nói xem chúng ta nên đi hưởng tuần trăng mật ở đâu...”

Từ Y Khả thấy anh ta đã quá say, lại sợ nhờ đâu Trần Mặc Dương đi xuống, đến lúc đó Mã Tuấn chắc chắn sẽ gặp rắc rối.

Cô dỗ dành: “Mã Tuấn, anh đi về trước đi được không, chuyện chúng ta để sau này hãy nói.”

Anh giữ chặt cô: “Em cũng phải về, chúng ta cùng về... Trần Mặc Dương anh ta không thể chia cắt được chúng ta...”

Cô trấn an: “Được được được, anh đi trước đi, lát nữa em sẽ về.”

Anh ta lắc đầu, vẻ mặt đau đớn khổ sở: “Anh biết... Anh biết em sẽ không quay trở lại...” Anh đột nhiên ôm lấy cô: “Y Khả, anh nhớ em, em sao có thể nói đi là đi, em đã đồng ý kết hôn với anh, mãi mãi không thay đổi, em nói sẽ sinh cho anh một đứa con xinh đẹp, em về cùng anh được không...” Anh là một người đàn ông thế nhưng nước mắt đầm đìa, những giọt nước mắt nóng bỏng rơi xuống trên vai cô. Tuy lúc trước tình cảm của cô đối với Mã

Tuấn không sâu đậm, nhưng cô vẫn cảm thấy nợ anh, áy náy với anh, bây giờ thấy anh ta như vậy, đôi mắt cô cũng đầm lệ mông lung.

Vệ sĩ xung quanh nhìn mặt nhau, Chu Lạc Khiết hít sâu, nếu như cảnh này để cho người đàn ông trên kia nhìn thấy thì e là...!

Chu Lạc Khiết khuyên như: “Đi ra ngoài trước rồi nói sau...”

Từ Y Khả lau nước mắt, nói: “Mã Tuấn, chúng ta đi ra ngoài trước được không...”

Anh tựa đầu trên vai cô, ôm chặt cô.

Trong không gian âm ỉ bỗng dung có tiếng vỗ tay vang lên, Trần Mặc Dương thông thả đi đến, khoe miệng anh còn mang theo ý cười, nhưng Từ Y Khả cảm thấy như đang bị hù dọa đến lạnh người, tựa như một con dã thú ác độc đang đi đến chỗ cô, cô theo bản năng che chở trước mặt Mã Tuấn.

Vệ sĩ xung quanh tự động tách ra hai bên, anh đi đến trước mặt, nhìn thấy bộ dạng đang bảo vệ người đàn ông kia, nụ cười trên môi càng đậm, nhưng ánh mắt lóe lên tia lạnh lẽo, anh ta nói: “Thật sự là tình sâu ý nặng, một đôi uyên ương đau khổ, ngay cả tôi cũng phải cảm động bởi một màn khóc lóc của hai người.

Mã Tuấn nghe thấy giọng của Trần Mặc Dương, mới hận cướp vợ càng hằn sâu trong lòng, anh đẩy Từ Y Khả đang che chở trước mặt ra, chạy lên túm lấy cổ áo Trần Mặc Dương, mắt đã đỏ ngầu vì say quát: “Có bản lĩnh thì hãy nhắm vào tao, vì sao mày muốn bức cô ấy, mày chỉ biết ức hiếp cướp bóc...”

Trần Mặc Dương chỉ dùng một tay hất ra Mã Tuấn đã lao đảo, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Tôi ép buộc cô ấy? Vậy anh cũng thử ép buộc một lần cho tôi xem”

Mã Tuấn nói: “Tên họ Trần, mày cùng lắm là ý vào quyền thế mà thôi, mày giữ được người cô ấy, nhưng không giữ được trái tim của cô ấy...” Anh ta đi đến kéo tay Từ Y Khả, nói: “Y Khả, em không phải sợ, đi theo anh, dù có liều mạng anh cũng phải bảo vệ em”

Trần Mặc Dương nói: “Bảo vệ cô ấy? Trước hết hãy nhìn xem đêm nay anh có thể giữ được mạng mình ra ngoài không đã!”

Giữ được người cô ấy, không giữ được trái tim cô ấy? Nực cười, lúc trái tim của cô đặt trao cho anh, không biết tên họ Mã kia ở đâu, thế mà cũng dám nói ra những lời ảm ỉ này!

Từ Y Khả biết trong lúc này chỉ cần một cái phẩy tay của anh ta, đêm nay Mã Tuấn thật sự khó mà thoát được ra ngoài, anh ta ra tay rất tàn nhẫn, hơn nữa đám vệ sĩ phía sau đã rục rịch.

Cô nhanh chóng chạy đến cầu xin Mã Tuấn: “Mã Tuấn, em cầu xin anh, anh về đi được không.”

Mã Tuấn vẫn cứng đầu, kéo cô: “Chúng ta cùng nhau về, anh biết em rất đau khổ, em cũng không muốn ở bên cạnh anh ta phải không...”

Trần Mặc Dương không nói hai lời, hất Từ Y Khả ra, đấm một cú vào Mã Tuấn, Từ Y Khả thấy cú đấm tàn nhẫn của anh, cả người khụy xuống, ôm chân anh, hét lên: “Trần Mặc Dương, anh dám!”

Mắt cô mở to lên, ánh mắt như nói lên dù có liều chết cũng chống lại. Nước mắt đã muốn rơi xuống, cô giữ ống quần anh nhìn vào mắt anh.

Cô không biết hành động này của cô càng thêm dầu đổ vào lửa, anh dừng lại, nói: “Vì những lời nói này, đêm nay anh ta chết chắc rồi!” Nói xong, ngoắc đầu với đám vệ sĩ.

Từ Y Khả chạy qua, cả người ngã nhào lên Mã Tuấn, gần từng chữ một: “Trần Mặc Dương, đêm nay anh dám đụng vào anh ta, tôi sẽ chết cùng anh ta!”

Cô dùng ánh mắt thù hận nhìn anh, vì người đàn ông kia cô dám dùng cái chết để uy hiếp anh, rằng anh nghiêng chết như muốn cắn nát, phun ra hai chữ: “Ra tay!”

Đêm nay anh nhất định phải sắp xếp cho Mã Tuấn một phần mộ.

Vệ sĩ phía sau đã dán sát đến gần, một đôi giày da sáng bóng xuất hiện trước mắt cô. Có một vệ sĩ đến kéo cô ra. Cô lại nhớ lại cảnh đầm máu kia với gia đình cô, mỗi đoạn ngắn đều như đang hiện lại rõ mồn một trước mắt cô. Cô hỗn loạn, như điên cuồng, chỉ biết ôm chặt lấy Mã Tuấn, không ngừng hét lên: “Các anh ai dám động anh ta, ai dám động đến anh ta, tôi sẽ giết người đó...”

Rồi lại vừa đau khổ cầu xin: “Cầu xin các anh đừng đánh anh ta, đánh tôi đi, đánh tôi đi, là tôi sai rồi, các anh đừng đánh anh ta...”

Vệ sĩ thấy bộ dạng của cô, nhất thời cũng không biết có nên ra tay hay không, tất cả nhìn qua Trần Mặc Dương.

Anh đứng đó nhìn bộ dáng cô run rẩy, cả mặt toát lên vẻ tàn nhẫn.

Chu Lạc Khiết đi ra giúp đỡ, dìu cô lên, nói: “Cô Từ, cô đứng lên trước đi.”

Cả người cô đều mềm nhũn, không còn một chút sức lực, chỉ còn lại một chút thì thảo cầu xin anh.

Mã Tuấn bò đến ôm cô , nói: “Y Khả, em không cần sợ, để anh đi...”

Chu Lạc Khiết toát mồ hôi, kéo tay Mã Tuấn ra, nói với Từ Y Khả: “Đứng lên, mau đứng lên.”

Trần Mặc Dương xoay người kéo cô lên, rồi lúi cô đi ra cửa, cô nghe thấy tiếng Mã Tuấn gọi cô ở đằng sau, cô sợ những người đó lại ra tay, cố gắng quay đầu.

Anh quát: “Còn nhìn cái gì!” Chu Lạc Khiết đưa cho cô một cái nhìn yên tâm.

Anh nhét cô vào trong xe, cô biết trở về chắc chắn là một con lốc đang chờ cô. Nhưng lòng cô lại an tâm đi nhiều, chỉ cần Mã Tuấn không có việc gì là tốt rồi.

Đến bây giờ cô cũng không thể tin được anh ta có thể bỏ qua.

Mở cửa, anh ném áo khoác xuống sô pha, cởi cúc áo trên cổ, đi qua quầy bar uống liên tục mấy ly, uống xong bóp nát cái ly quăng xuống mặt đất, rồi lên phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Anh tức đến hộc máu

Cô nhìn thấy anh tự tay bóp nát ly thủy tinh vỡ vụn, máu trên tay giọt xuống khắp sàn nhà.

Cô ngồi xuống sô pha trong phòng khách, nhớ đến cảnh vừa rồi ở Thiên Tinh, chân cô run lên. Lúc này nguy hiểm khẩn cấp cô quên mất đi sợ hãi, giờ đây ngồi nghĩ lại cô thấy rét run.

Không biết anh có bóp nát cô giống như bóp nát ly rượu kia không.

Cửa phòng ngủ đã đóng lại, bên trong không có một tiếng động.

Cô biết ngồi như vậy cũng không phải là cách, dồn nén càng lâu càng làm cho anh ta bùng phát kinh khủng hơn.

Tay cô run run mở cửa, đèn trong phòng không bật, chỉ có một ánh đèn tường mờ. Toàn căn phòng bao trùm một màu vàng, anh ngồi dưới ngọn đèn, dường như đang lật xem gì đó rất chăm chú, ánh sáng yếu làm cô không nhìn thấy rõ lắm, đến gần hơn cô mới nhìn thấy đó là một cuốn album, là cuốn album ảnh cưới hôm nay cô lấy về từ studio. Bây giờ lại đang ở trong tay anh ta!

Anh nghe được tiếng động, ngẩng đầu nhìn cô nở một nụ cười nguy hiểm. Tay chân cô lạnh như băng, cơ hồ không thể đứng thẳng nổi. Đến lúc cô hiểu ra, bắt đầu có phản ứng chạy đến cửa, anh đã quăng quyển album vào cô, góc nhọn của quyển album trúng vào trán cô, làm chảy một mảng.

Cô đau hét lên, theo bản năng trốn đi, bằng không đêm nay chắc chắn sẽ chết trong tay anh. Nhưng cô đã chậm một bước, trước mắt tối đen, người kia đã đứng ngay trước mặt. Anh đóng mạnh cửa lại, đẩy mạnh cô xuống giường.

Cho dù giường mềm, nhưng bị anh ta ném mạnh như vậy, cô vẫn bị choáng váng. Cô bất chấp tất cả, giãy dụa đứng lên, muốn luồn qua nách anh ta chạy trốn.

Cổ chân bị anh kéo lại, dễ dàng bị anh đè xuống giường, trong tầm mắt cô là cả khuôn mặt anh ta, vè mặt anh đã bắt đầu vụn vỡ.

Cả người anh đều đè nặng lên người cô, hai tay bị anh kéo lên đầu giữ lại, đầu cô bị bắt ngẩng lên, một tay bóp lên cổ mềm mại của cô như muốn bẻ gãy nó.

Lúc này đây anh như một thằng điên bóp chặt cổ cô, thanh âm khàn đặc: “Cô không phải ngay cả chết cũng không sợ sao, giờ sợ gì nữa? Ngủ bên cạnh tôi, trong lòng lại nhớ thương hẳn ta, ở trong nhà tôi lại cất giấu ảnh cưới của các người, lá gan của cô không nhỏ, cho tôi là thằng ngốc phải không!”

Anh ta như vậy làm cho cô sợ hãi, bình thường lúc anh phát điên cũng rất đáng sợ, nhưng bộ dạng đêm nay cô chưa từng thấy qua, anh vẫn chưa bắt đầu ra tay với cô, nhưng cô đã bị sắc khí mạnh mẽ trên người anh làm cho hồn bay phách lạc, thì ra bản thân mình vẫn sợ chết.

Cô nhìn không được khóc cầu xin tha thứ: “Tôi sai rồi... Tôi sai rồi, anh thả tôi ra đi...”

Anh cười nhưng còn khó coi hơn khóc, thả cô? Để cô chạy đến bên Mã Tuấn ư? Cô còn dám mơ vậy ư!

Anh cũng biết mình đang bị u mê, tức giận. Nhưng nhìn thấy khuôn mặt đang khóc thương kia, vẫn không thể xuống tay được, anh muốn bóp nát cô, vặn gãy cổ cô.

Tóm lại muốn đánh cô đến liệt người không thể nói nên lời, xem cô còn có thể tác quái với anh kiểu gì. Các ngón tay đã bóp chặt kêu răng rắc, nhưng sao vẫn không xuống tay được? Trong nháy mắt đầu óc trống rỗng, chỉ có tiếng tách tách của lửa đốt vang lên trong đầu. Anh nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng cùng với tiếng khóc thê thảm của cô. Anh nghĩ rằng mình đã ra tay, nhưng không có, trên mặt cô chỉ có nước mắt, ngoại trừ vết thương trên trán kia, những chỗ khác đều lành lặn, anh bỗng nhẹ nhõm thở ra.

Anh thở hổn hển, thì thầm bên tai cô: “Cô có tin là một tay tôi có thể bóp chết cô, không chỉ có cô, tôi còn muốn chôn cả gia đình cô theo cùng! Chỉ mới nửa chết nửa sống nằm ở bệnh viện đã tính là gì? Tay tàn phế tính là gì, còn nữa, tôi sẽ đem cả nhà cô chôn sống, cô tin hay không, tin hay không!”

Anh lắc mạnh vai cô.

Cô không thể gạt đầu, cô tin! Cô thật sự tin!

Anh tức giận vì con giận âm ỉ trong ngực không có chỗ phát tác! Gặp một người phụ nữ như vậy, không phải anh tàn nhẫn, mà cô đã phạm sai lầm. Những gì anh ghét nhất cô đều làm,. Anh càng tàn nhẫn, cô sẽ nhũn xuống cầu xin anh tha thứ. Mẹ kiếp, thật rất biết tiến biết lùi.

Anh vẫn chỉ có thể nói ra những lời ác độc: “Từ Y Khả, cô đừng có làm theo tôi! Tôi biết cô hận tôi! Cô hận tôi sao, còn không phải vẫn ngủ bên cạnh tôi sao, còn không phải vẫn bị tôi đè lên sao, còn không phải ngày đêm bị tôi làm...”

Anh nói câu đầu tiên đã bắt đầu cởi quần áo của cô, sau câu thứ hai câu thứ ba trên người cô đã không còn mảnh vải nào. Cô không hề giãy dụa, tính tình anh ta vui giận thất thường, cô đã dựa vào bản năng học hết những quy tắc để sinh tồn trong tay anh ta. Học được ‘biết tiến biết lùi’.

Bộ dạng cứng nhắc kia của cô làm anh càng tức giận, anh hầu hạ cô không thoả mái phải không? Được! Vậy thì hầu hạ anh!

Anh kéo cô lên, mình thì nằm xuống dưới, kéo tay cô qua thắt lưng quần anh, nói: “Cô làm đi!”

Cả người cô ngơ ngẩn, đôi mắt hoảng sợ vô tội.

Anh ta nói: “Sao, nghe không hiểu ư?”

Cô hiểu được, nhưng cô sẽ không. Trước đây đều là anh nắm quyền chủ động, cho chỉ nhận hoặc bị bắt nhận.

Cô nhìn anh cầu xin, nhưng anh không hề cho cô một cái nhìn thương hại. Cô thật sự không làm được, ngồi trên giường khóc rống lên, anh vẫn chưa hết tức giận, “tạch” một tiếng tự mình cởi quần dài ra, kéo đầu cô đến ấn xuống.

Cô ra sức lắc đầu, tóc dài bay tán loạn, thở không nổi, tiếng khóc cũng không biết cô đang nói cái gì. Anh không hề kiên nhẫn chờ cô, tay nắm sau cổ cô ép đầu cô nâng lên hạ xuống.

Ngón tay cô bấu vào tay anh ta, cuối cùng cũng đẩy được tay anh ta, thấy trong mắt anh như muốn phun lửa, cô khóc nghẹn nói: “Để tự tôi, để tự tôi không được sao...”

Cô vừa làm vừa khóc, cảm thấy rất ghê tởm, cảm thấy mình thật thấp hèn. Lần đầu tiên nhìn thấy hai người đang làm cái ấy ở trong kí túc. Lúc ấy không hiểu gì cả, hỏi to các bạn cùng phòng đây là một vụ hôn à. Lúc ấy các bạn trong phòng cười đến đau bụng, nói cô quá ngây thơ!

Cô không hiểu, “miệng”, thế không phải vụ hôn là gì?

Bạn cùng phòng cô nói, đúng, chính là hôn, chính là hôn cái ấy của đàn ông, nhưng cậu đừng bao giờ hỏi người khác về vấn đề này!

Sau này đến khi cô hiểu ra, cô xấu hổ, mặt đỏ bừng, âm thầm lên mạng tìm hiểu kiến thức về vấn đề này, để tránh lại bị chê cười.

Anh đã bị cô bức đến điên, cô quả thực đang tra tấn anh. Lúc khóc, lúc ngừng, không hề có kinh nghiệm, nhưng làm cho anh chật vật chịu không nổi.

Anh rốt cục chịu không nổi, lại như chính mình chịu tội, không thể kiềm chế được nữa xoay người cô lại giành quyền chủ động.

Cuộc tranh chấp dần dần yên tĩnh lại, sau đó anh đứng dậy, tắm rửa thay áo quần ra ngoài.

Cô vẫn nằm dưới chăn. Bả vai run run khóc thảm thương, giống như cô gái thời cổ đại vừa bị lăng nhục, mà anh chính là tên ác bá kia.

Anh không liếc nhìn cô, đến cửa phòng nhặt quyển album lên, xé từng tấm từng tấm, nhưng tấm ảnh này rất cứng, xé thế nào cũng không được.

Anh hung hăng quăng xuống, đập xuống mấy đập. Xoay người vào phòng tắm lấy ra một cái chậu, đốt đồng ảnh trước mặt cô. Đập cái chậu vào một góc, nói: “Sau này còn dám đi gặp tên họ Mã kia, tôi sẽ lột da cả hai.”

Tiếng đóng cửa truyền đến, tim của cô cuối cùng cũng nhẹ nhàng xuống, một buổi tối cô tỉnh giấc mấy lần, luôn mơ thấy hai tay anh ta bóp cổ cô, mắt trợn lên muốn bóp chết cô.

Mãi đến hai ba giờ sáng mới thiếp đi, buổi sáng tỉnh lại thấy anh cả đêm vẫn không về, cô nhẹ nhàng thở ra, ít nhất buổi sáng không cần phải đối mặt với anh ta.

Vết thương trên trán còn đọng lại chút máu, ấn vào hơi đau.

Cô đi đến cầu thang xuống chút nữa vấp vào cái chậu hôm qua, cô bực mình đá nó đi, Cô cầu cho anh ta mãi mãi đừng về nữa, tốt nhất chết... Không tốt nhất vĩnh viễn mất tích luôn!

Lúc đi làm, đồng nghiệp thấy vết thương trên trán cô đều ngạc nhiên, muốn hỏi lại không dám hỏi. Cô thật muốn nói, đúng, các người đoán không sai, tôi bị bạo lực gia đình, vừa lòng chưa!

Anh ta đã mấy ngày rồi vẫn chưa về, cô nghĩ chẳng nhẽ cô cầu nguyện linh đến thế ?

Trong lúc đó Chu Lạc Khiết có gọi điện thoại cho cô bảo là đã tìm cho cô một cô giúp việc.

Từ Y Khả chẳng nói gì, cũng không hỏi anh ta ở đâu. Dù sao đây cũng là nhà anh ta, anh ta muốn thế nào thì làm thế đấy, anh ta có tiền muốn phô trương sự giàu có của mình là chuyện của anh ta.

Nhưng trong nhà không có ai cả cũng làm cho cô sợ hãi, có người giúp việc ít nhất cũng có người cùng cô nói chuyện, cô Trương cũng không nhỏ hơn mẹ cô bao nhiêu tuổi, là một người rất biết quan tâm, làm cho cô không thấy cô đơn nữa, lại cảm thấy có chút tủi thân, nếu bây giờ có mẹ bên cạnh thì tốt biết bao, Tuy có đôi khi mẹ cô hơi dữ, trước đây kỳ thật cô rất sợ mẹ, bởi vì mỗi lúc mẹ giận lên đều lấy gậy đánh cô. Nhưng mẹ vẫn rất thương yêu cô, máu mủ tình thâm kia làm sao nói vứt bỏ là có thể vứt bỏ được. Cô có chút giận mẹ bởi vì mẹ cô nhẫn tâm, dù cô có sai nhưng vẫn là con gái bà, sao bà có thể đuổi cô đi! Còn bố cô, có lẽ bây giờ đang rất thất vọng về cô, đã mấy ngày nay cô không dám đi đến bệnh viện, cô sợ bố cô, người yêu thương cô nhất sẽ nói ra những câu tuyệt tình, cô sợ cô sẽ trắng tay không còn gì cả!

Hôm nay là cuối tuần, cô không đi làm, muốn đi đến bệnh viện đưa canh thăm bố. Gan của bố cô bây giờ rất xấu. Cô Trương cũng biết còn giúp cô hỏi thăm một loạt các phương pháp điều trị, cô không dám tự tiện thử. Chờ lúc đến bệnh viện rồi sẽ hỏi lại bác sĩ Cố.

Nồi canh vừa mới sôi một nửa, cô nhận được điện thoại của bà Trần, hỏi có thể gặp cô hay không

Những lời nói của bà Trần vẫn còn văng vẳng bên tai, nhưng bây giờ mặc kệ là mẹ của Trần Mặc Dương đối với cô cũng không còn quan trọng nữa. Cô nghĩ bây giờ đã không thể thay đổi được điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Anh thế nhưng chỉ có thể dùng thủ đoạn uy hiếp để giữ cô lại

Lái xe của Trần gia đến đón cô.

Cách lần đầu tiên cô bước vào biệt thự Trần gia, cùng lắm là mấy tháng, nhưng mấy tháng này đã xảy ra bao nhiêu chuyện, cứ ngỡ như cô đã trải qua hai mươi năm cuộc đời. Cho nên hôm nay đứng tại đây, một lần nữa càng làm cho cô thấy cuộc đời thật thâm trầm.

Bà Trần vẫn hiền hòa như lần trước, bảo cô giúp việc lui xuống, tự mình rót cho cô một ly nước hoa quả.

Bà Trần mở miệng hỏi: “Bố con gần đây thế nào rồi?”

Từ Y Khả lễ phép trả lời: “Dạ vẫn còn nằm viện, gang đã tệt đi nhiều uống thuốc cũng không có tác dụng.”

Bà Trần thở dài: “Bác rất muốn đến bệnh viện thăm, nhưng thật sự không có mặt mũi để gặp bố mẹ con, bác xin lỗi gia đình con, người ta bảo con hư là tại cha mẹ. Là bác và bố nó đã không giáo dục nó từ nhỏ để ngày hôm nay nó hư ra làm như vậy.”

Từ Y Khả không nói gì, bây giờ nói những lời này có ích gì chứ. Đừng nói bà Trần nhẹ nhàng bằng quơ nói lời xin lỗi, ngay cả chính Trần Mặc Dương quỳ xuống sám hối cũng không thể làm cho bố cô và em trai hồi phục lại, cũng không thể đưa cô trở về với gia đình vui vẻ và ấm áp của ngày xưa.

Bà Trần nói: “Bác biết những lời này bây giờ đối với con mà nói cũng chả có ý nghĩa gì, bác cũng biết đều là Trần Mặc Dương ép con, uy hiếp con, bác là mẹ cũng không thể làm gì được nó huống gì là con.”

Từ Y Khả biết hôm nay bà Trần tìm cô không chỉ đơn giản chỉ muốn nói những lời này.

Quả nhiên bà Trần tiếp tục: “Bác có chuyện muốn nói thẳng, tính tình của tên Mặc Dương kia cũng không thể sửa đổi, chịu khổ chịu cực cũng là người ở bên cạnh nó, bác biết mấy hôm nay con rất khó khăn, nếu con vẫn ở lại thành phố Giang Nhạc những ngày tháng như thế này vẫn sẽ tiếp tục. Con vẫn còn trẻ, còn có tương lai tốt đẹp, không phải ở bên cạnh nó chịu khổ, cho nên bác nghĩ hay là con nên rời Giang Nhạc. Hồng Kong hay Đài Loan, hay đi du học tự con quyết định, bác sẽ sắp xếp tất cả, mọi chi phí bác sẽ lo. Về phần người nhà con, dù sau này con chuyển đến thành phố nào, bác cũng sẽ sắp xếp thỏa đáng, con không muốn xa gia đình, muốn cùng ở cùng với bố mẹ cũng được, đương nhiên bác vẫn thấy con nên xuất ngoại một hai năm để chuyện này lắng xuống, đối với con cũng tốt, ý của con thế nào?”

Đề nghị của bà Trần thật sự rất tốt, nếu thật bà Trần có thể sắp xếp tất cả cho cô và gia đình cô rời khỏi Giang Nhạc bắt đầu một cuộc sống mới, vậy đó là một kết cục viên mãn rồi.

Bà Trần nói: “Hai ngày nay nó đang ở Hồng Kong, thừa cơ hội này con hãy suy nghĩ, bàn bạc cùng gia đình, nhanh chóng cho bác một quyết định được không?”

Cô nói: “Con không cần suy nghĩ, con tất cả sẽ...”

Lời cô còn chưa nói xong đã bị một giọng nói ngắt lại.

Trần Mặc Dương đứng dựa vào tủ sau lưng cô, nói: “Bà Trần, bà làm như vậy có ý gì?”

Anh ta đột nhiên xuất hiện làm cho Bà Trần kinh hãi lắp bắp: “Sao về mà không nói một tiếng?”

Anh đi đến ngồi xuống bên cạnh Từ Y Khả, choàng qua vai cô, kề sát vào môi cô: “Con về nhà của mình còn phải thông báo sao?”

Từ Y Khả nhếch qua một chút, muốn giãn khoảng cách với anh, cánh tay anh đặt trên vai cô giữ chặt, cô cắn bản giấy không ra.

Anh bình tĩnh mở miệng: “Đúng rồi, vừa rồi mọi người nói đến đâu rồi? Tiếp tục, tiếp tục đi!”

Bà Trần chuẩn bị đứng dậy, dù sao những gì bà nên nói đều đã nói, tin rằng cô gái trước mắt sẽ cho bà một câu trả lời thuyết phục. Bà nói: “Được rồi, đừng nói điên nữa, nếu đã về, vậy ở lại ăn cơm đi.”

Trần Mặc Dương cười khẩy: “Đừng, tôi đây rất muốn nghe xem bà Trần của chúng ta có đề nghị gì hay...” Anh quay đầu nhìn Từ Y Khả: “Có phải lúc nãy mẹ tôi hỏi cô muốn đi đâu không? Hồng Kong? Đài Loan? Mấy nơi kia tất nhiên chưa đủ xa, trong một ngày tôi có thể đến rồi, Mỹ? Anh? Vẫn là không được, chỉ cần tôi hứng lên, trong vòng mười tám ngày tôi đã có visa rồi, cô nói cho tôi nghe cô thích đi đâu? Hmm? Nói nghe xem, cô cho rằng tôi sẽ không tìm thấy?”

Đầu cô cứ cúi xuống, mặt anh lại càng dán sát, tay nắm trên bả vai cô bóp mạnh làm cô đau đớn.

Bà Trần lại ngồi xuống, mắt lạnh lùng nhìn con trai mình đang nổi điên.

Chân tay Từ Y Khả luống cuống, hy vọng vừa mới trỗi lên mặt nước liền đã bị chìm xuống.

Nụ cười trên môi anh dần thu lại, giọng cũng cao lên: “Tôi nói cô có nghe không! Cô nghĩ cô có thể đi đâu, hả?”

Từ Y Khả cô muốn lui vào góc sofa, nhưng cô sợ anh ta lại giống đêm đó.

Ngay cả bà Trần nhìn thấy Mặc Dương phát hỏa, sắc mặt cũng thay đổi, đến kéo Từ Y Khả ra nói: “Con nhìn xem bộ dạng của con kia!”

Anh đứng lên cười lạnh: “Bộ dạng con như thế nào mẹ không phải không biết, mẹ cho là đưa cô ấy đi là xong việc sao? Con nói cho mẹ biết, từ hôm nay trở đi chỉ cần cô ấy đi đâu một phút con không biết, mẹ đừng có trách con làm loạn đến những người khác! Mẹ cũng biết con nói được là làm được!”

Anh kéo Từ Y Khả từ trong tay bà Trần ra, nắm lấy tay cô đặt trên ngực, nói: “Trên đời này không ai có thể cứu được cô, nếu người ta đem cô đi chôn, tôi cũng có thể đào cô lên! Cô tốt nhất là nên an phận một chút, đừng khiêu chiến với tôi, nếu cô dám có một hành động thiếu suy nghĩ, tôi cũng không thể cam đoan đến lúc đó người nhà cô còn có thể hoàn chỉnh xuất hiện trước mặt cô đâu, có nghe hay không!”

“...”

“Đang nói chuyện với cô đấy!”

Cô bị anh ta hét lên sợ hãi chỉ biết gật đầu.

Anh nói: “Đi, đi về...” Đi hai bước rồi lại quay người lại, nói: “Lại đây, hãy cho bà Trần một câu trả lời thuyết phục, đừng để người ta chờ.”

Cô nói: “tôi cầu xin anh, đừng như vậy.”

Anh nói: “Nói! Nói cho bà ấy biết quyết định của cô.”

Từ Y Khả hít sâu: “Tôi sẽ không đi đâu cả, chỉ ở lại Giang Nhạc.”

Anh nói: “Bà Trần, nghe rồi chứ, không cần phải đến quá rầy chúng tôi nữa đâu, bằng không tôi thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.”

Nói xong anh liền kéo Từ Y Khả đi.

Bà Trần kinh ngạc, vô lực ngồi xuống sô pha, mê muội, đúng là mê muội, nó giống như bị tẩu hỏa nhập ma, bây giờ phải giải quyết làm sao đây!

Trên đường về, anh không nói lời nào, hiếm khi lái xe đường hoàng như vậy.

Từ Y Khả một câu cũng không dám mở miệng, cô phát giác hiện tại mình càng ngày càng sợ anh ta. Trước kia lúc quen anh dù những lúc anh hung dữ, cô cũng ngây ngốc nghĩ anh ta sẽ không bao giờ làm gì cô, thậm chí còn thích ở lại bên cạnh anh. Nhưng bây giờ cô không hề ngây thơ như vậy, nếu anh ta bắt đầu có dấu hiệu tức giận, cô đã im bặt.

Cô có linh cảm anh sẽ ra tay đánh cô, đánh cô đến chết mới thôi.

Không ai có thể giúp.

Nếu hỏi tâm trạng Trần Mặc Dương bây giờ có tốt hay không, chắc chắn là không, người từng yêu thương anh vô điều kiện nhưng bây giờ anh chỉ có thể dùng thủ đoạn uy hiếp để giữ cô lại bên người.

Là từ khi nào mọi chuyện đã trở thành như thế này, rốt cục anh đã làm gì mà để cô trở mặt thành thù.

Bà Trần bảo anh đang ép cô, không phải vì cô yêu anh say đắm, mà vì anh ép buộc, dùng thủ đoạn, thật đúng là buồn cười.

Lúc này anh còn không có can đảm để nghe câu trả lời của cô, lúc cô mở miệng, anh biết rằng cô sẽ cho anh một câu trả lời anh muốn, nhưng anh không muốn nghe!

Về nhà, cô nghĩ rằng anh vẫn còn muốn nổi giận. Nhưng bất ngờ thay, anh không hề có nhăn mặt, giọng điệu bình thản dặn cô Trương chuẩn bị cơm tối. Anh càng là như thế này, cô càng là bất an.

Tám rưỡi xong, anh ngồi xuống ghế sô pha trong phòng khách ngoắc cô đến: “Lại đây.”

Cô thăm nghĩ, đã đến lúc rồi! Cuối cùng cũng đến giờ nổi cơn rồi!

Anh kéo cô ngồi xuống trên đùi mình, vén tóc trên trán cô qua, nhìn thấy vết thương đã đỡ hơn, nhặt đi nhiều. Tay anh sờ trên vết thương, nói: “Có nhớ tôi không?”

Anh cứ như vậy làm cho cô không thể thích ứng, cô tựa như con thỏ trắng nhỏ ánh mắt ráo riết nhìn liếc xung quanh, chỉ không dám nhìn anh ta.

Anh cọ cọ trên vai cô, hỏi lại: “Có nhớ tôi không?” Lần này giọng nói nhỏ đi nhiều.

Cô trả lời theo ý anh: “Nhớ.”

Anh cười: “Nhớ bao nhiêu?”

Cô không trả lời được, mười ngày qua anh không ở nhà, lâu lắm rồi cô mới có thể sống một cách bình yên không lo lắng, cho nên cô một chút cũng không hề mong anh về.

Anh cũng không gặng hỏi, thay đổi tư thế thoải mái ôm cô, để đầu cô áp sát vào ngực anh, hai tay ôm cô, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của cô, cảnh tượng thân mật này dường như rất quen thuộc, trước kia anh cũng thường ôm cô như vậy.

Mãi đến khi cô Trương ngại ngừng đi lên thông báo đã chuẩn bị xong, anh mới buông ra.

Đêm đấy anh thật sự không nổi giận nữa, cô dường như không thể tin, điều này hoàn toàn không giống phong cách của anh. Nhưng là vì anh vừa mới đi ra ngoài hơn mười ngày, trở về buổi tối không quên ép buộc cô trên giường, lăn qua lộn lại. Cô đã mệt đến dậy không nổi, vậy mà anh thì tràn trề tinh thần. Hơn nữa anh không thích dùng bạo, mỗi lần cô đều uống thuốc phòng ngừa.

Thật ra lúc từ phòng tắm đi ra mí mắt cô đã mở lên không nổi, nhưng vẫn cố gắng gượng, vẫn đợi cho anh ngủ đi, xác định anh sẽ không trèo lên giường phát điên nữa, cô mới an tâm đi vào giấc ngủ, ít nhất buổi tối sẽ không mơ anh ta bóp cô giết chết cô nữa.

Cô đưa lưng về phía anh, trong lòng thờ dài, đồng sàng dị mộng như vậy thật sự rất gầy vò.

Buổi sáng cô tỉnh dậy sớm là bởi vì bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại. Đầu bên kia Triệu Vịnh Oái nói Trần Mặc quên một tập tài liệu trong hành lý của cô ta, không biết có quan trọng hay không.

Từ Y Khả rời giường, kéo rèm cửa sổ ra, bầu trời bên ngoài còn chưa sáng hẳn, chỉ màu trắng ngà mờ mờ, dưới lầu hoa cỏ trong công viên hơi hơi lay động.

Từ Y Khả ngáp một cái, tâm trạng rất tốt: “Anh ta còn đang ngủ, có cần tôi gọi anh ta dậy không?”

Triệu Vịnh Oái tựa như bị ghen ở cổ, thật cô gọi điện thoại đến là muốn chứng nhận thật tin đồn có phải Từ Y Khả đã chuyển đến sống cùng Trần Mặc Dương hay không. Lần trước cô đã nghe nói rõ ràng là hai người họ đã chia tay, thậm chí chị của cô còn nhận được thiệp cưới của Từ Y Khả. Nhưng bây giờ tại sao hai người này lại sống cùng nhau?

Triệu Vịnh Oái nghiêng rằng, Từ Y Khả là một người phụ nữ không biết xấu hổ, có vị hôn phu rồi còn đi khắp nơi quyến rũ đàn ông, cô thật không hiểu sao Trần Mặc Dương lại thích một người phụ nữ như Từ Y Khả!

Từ Y Khả nói: “Tôi sẽ nhắc giúp, nếu không còn chuyện gì, tôi tắt máy đây.”

“Đợi chút!” Triệu Vịnh Oái nói: “Thật ra cô cũng đừng hiểu lầm, anh Dương mang tôi đi HongKong cũng vì công việc, cô cũng biết, công trình của anh ấy sắp khởi công, tôi sẽ làm người đại diện phát ngôn cho công ty. Sau này sẽ thường xuyên gặp mặt anh ấy, tôi nói trước với cô một tiếng, hy vọng cô sẽ không dè ý.”

Từ Y Khả nói: “tôi không ngại.” Cô cũng không ngại, một đôi cầu nam nữ đi với nhau rất hợp. Tắt điện thoại xuống lầu, cô Trương cũng đang định đi lên, đang ở phòng bếp bận việc, cô đi đến bên cạnh giúp cô làm bữa sáng.

Trần Mặc Dương ở trên giường nghiêng người, ôm qua không thấy người, đụng cái gối ôm, anh nhủ mày, bắt măn, sớm như vậy cô ấy đã thức dậy làm gì, trước kia không phải thích ngủ nướng sao.

Cô Trương thấy anh xuống lầu, nói: “Trần tiên sinh cũng dậy sớm qua, có thể ăn bữa sáng rồi.”

Anh bốc miếng quẩy ngồi xuống bên cạnh Từ Y Khả, vỗ vỗ vai cô, nói: “Đi đơm cho tôi bát com.”

Cô Trương nói: “Để tôi đi, để tôi.”

Trần Mặc Dương nói: “Không cần. Cô cũng ngồi xuống ăn đi, để cô ấy tự đơm cho tôi.”

Từ Y Khả đặt đôi đũa xuống, cầm bát đến mức hai vá canh. Sau đó đặt mạnh bát canh lên bàn. Nước canh trong bát văng tung tóe lên.

Mặt cô không thay đổi tiếp tục ăn phần của mình.

Trần Mặc Dương nheo mắt, sáng sớm đã muốn gây sự phải không?

Cô Trương cũng cảm thấy xấu hổ, chạy nhanh cầm khăn mặt lại lau, buồn cười giải thích nói: “Buổi sáng tôi nấu cháo hơi lỏng, nước bị nhiều, anh xem trong bát toàn nước.”

Trần Mặc Dương nhìn mặt Từ Y Khả chả khác gì khuôn mặt bà mẹ kế, quăng khăn mặt đi đến phòng tắm rửa sạch.

Cô Trương cũng không biết hai người ra làm sao, tối hôm qua còn nhìn thấy họ ngọt ngào bên nhau, sao sáng sớm đã giận dỗi rồi.

Từ Y Khả cũng biết anh lúc này bảo cô múc com cũng chả có ý gì, nhưng không biết sao sáng nay cô lại cảm thấy bức mình, nhìn anh không vừa mắt, nhìn không được nên phát cáu, cảm thấy trong lòng cô có gì đó rất khó chịu.

Cô nghĩ thầm, cô đúng là ngu ngốc mà, lúc anh ta tốt đẹp lại đi trêu chọc, để cho anh nổi giận lên, chẳng phải cô lại phải đi cầu xin tha thứ sao.

Cũng may hôm nay anh ta không có tâm trạng cùng cô tính toán, cô Trương lại múc cho anh một bát khác, hai người trên bàn com đều im lặng, như có tâm sự. Không khí trên bàn com ngọt ngào làm cho cô Trương ngồi một bên mà như ngồi trên đồng lửa, cứ nơm nớp lo sợ.

Anh ăn xong rồi đứng dậy, nói: “Buổi tối tôi đến đón cô tan sở.” Lại quay sang cô Trương: “đừng chuẩn bị com tối cho chúng tôi.”

Cô Trương vâng một tiếng, rồi đứng dậy tiễn anh ra cửa.

Từ Y Khả thấy anh ta sắp đi, nói: “Sáng nay Triệu Vịnh Oai gọi điện thoại cho tôi, nói anh quên văn kiện trong túi cô ấy, nếu quan trọng cô ta sẽ cho người đem đến đây.”

Anh ta nói: “Không quan trọng, sau này không cần nhận điện thoại của cô ta.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Chẳng qua là đang giận hờn với tôi thôi

Buổi trưa, cô đến bệnh viện, không có mẹ ở đó, chỉ có bố cô đang nhắm mắt trên giường trong phòng bệnh.

Cô giúp bố kéo chăn lên, ông Từ mở mắt ra thấy con gái, khàn khàn lên tiếng: “Y Khả ư, mấy ngày qua bố không thấy con .”

Cô ngồi xuống bên cạnh giường, vuốt khuôn mặt tiều tụy của bố: “Mấy hôm nay con cùng mấy người trong tổ đi ra ngoài quay ngoại cảnh , bố cảm thấy thế nào rồi, có đỡ hơn chút nào không.”

Ông Từ cầm tay cô: “Đỡ hơn nhiều rồi, sức khỏe bố rất dai, bị thương một tí ấy có nhằm nhò gì, nhưng mà con sao lại gầy như vậy, không ăn cơm đầy đủ à?”

Cô lắc đầu: “Con vẫn tốt bố ạ, ăn ngon, ngủ ngon.”

Ông Từ vỗ vỗ tay con gái: “Đưa con ngồi đây, ngay cả bố mà con cũng gạt, sao lại ngồi như thế.”

Cô không tự chủ được cúi đầu: “Xin lỗi...”

Ông Từ ho lộ khự: “Y Khả, bố buồn lắm. Con là con gái yêu của bố, từ nhỏ đến lớn ngay cả lúc mẹ đánh con bố cũng emar thấy xót, bây giờ bởi vì bố mà con chịu khổ, bố thật sự...”

Cô cúi người xuống, mặt vùi vào ngực bố, nỉ non: “Bố, bố đừng nói nữa, là con sai, là con không nên quen với anh ta, là tại con lúc trước ngu ngốc dây dưa không rõ ràng với anh ta, bố mắng con đi, đánh con cũng được, không cần phải để trong lòng khó chịu, con chỉ hy vọng bố khỏe mạnh là tốt rồi...”

Ông vỗ lưng cô giống như trước đây mỗi khi dỗ dành cô ngủ. Một giọt nước mắt lăn dọc trên má rơi xuống. Người ta nói tình thương của cha như núi, nhưng ông cảm thấy ngọn núi này lúc nào cũng có thể sập sụp xuống , nếu thật sự có một ngày như vậy, ông lo lắng nhất là hai người phụ nữ của ông. Hôm nay ông không hề nói một lời nào làm con gái ông buồn, bởi vì ông biết trong lòng con gái cũng đang chịu giầy vò.

Cô không ngồi lâu trong phòng bệnh, mẹ bây giờ vẫn không muốn gặp cô, điều duy nhất cô có thể làm cho mẹ bây giờ là tránh mặt bà.

Đúng lúc Từ Y Trạch đưa cơm đến bệnh viện đến, từ sau lưng gọi.

Từ Y Trạch bây giờ đã xuất viện , cánh tay kia của anh nhìn vào thì bình thường, nhưng chỉ có thể để thả vậy, không thể nâng lên, cũng không thể giữ vật nặng, từ nay về sau chỉ có thể dùng để trang trí.

Đã lâu cô không gặp em trai , chợt nghe được giọng của em mình, cô cũng không có dừng cảm để quay người.

Từ Y Trạch đi đến, nói: “Chị, sao lại không về nhà?”

Cô cố gắng kìm nén những giọt nước mắt, giữ lấy cánh tay của cậu: “Sau một thời gian nữa chị sẽ về.”

“Vậy bây giờ chị đang ở đâu?”

“Chị ở nhà của bạn chị.”

Y Trạch nói: “Chị, chị thật sự đang ở cùng người đàn ông đấy ư?”

“Y Trạch...”

“Chị, chị về đi, cho dù lại xảy ra chuyện gì, cả nhà chúng ta sẽ cùng gánh vác, mọi chuyện sẽ qua thôi. Chị không phải vẫn muốn kết hôn cùng Mã Tuấn sao.”

Cô khó khăn mở miệng: “Y Trạch, em không hiểu đâu, đừng lo lắng cho chị, em nhất định phải kiên trì đến bệnh viện để làm vật lý trị liệu đấy biết không, bác sĩ Cố nói, chỉ cần em kiên trì sẽ có hi vọng.”

Từ Y Trạch cười khổ: “Tình trạng của em em biết, tất cả những gì bác sĩ nói đều chỉ là gạt người mà thôi .”

Cô ghen ngào nói không nên lời, nhìn thấy Y Trạch dùng tay kia xách hộp thức ăn, cô nói: “Sao em lại đưa cơm đến, mẹ đâu?”

“Không thể đóng cửa cửa hàng mãi như thế được, mẹ đang coi cửa hàng.”

Cô nói: “Em không cần phải vất vả như vậy, sau này chị sẽ đến chăm sóc bà.”

Cậu kiên quyết: “Không cần, chân em vẫn chưa có bị tàn phế.”

Cô lấy từ trong túi một tấm chi phiếu đưa cho em trai: “Em hãy cầm lấy số tiền này, nếu trong nhà có cần gì em cứ gọi điện thoại cho chị.”

Y Trạch không cảm: “Không cần đâu, mẹ không muốn như vậy.”

Từ Y Khả tựa như đang cầu xin: “Y Trạch, em hãy cảm lấy đi, đây không phải là tiền của anh ta, là của chị, em đừng nói cho mẹ thì được rồi.”

Từ Y Trạch vẫn từ chối: “Sau này em sẽ chăm lo gia đình, sẽ chăm sóc cho bố mẹ.”

Từ Y Khả nhìn em trai mình, trong lòng chua xót, chỉ mới không lâu trước đó em trai vẫn chỉ mãi mê chơi điện tử, mỗi lúc bố bắt làm việc đều phàn nàn kêu ca mệt mỏi, bây giờ nó nói, nó sẽ chăm lo cho gia đình. Bi kịch này của gia đình làm Y Trạch trưởng thành lên, cô thật sự không phải là một người chị tốt.

Mẫn Chính Hàn và Niệm Nghi từ văn phòng đi ra, anh ta thấy Từ Y Khả trước.

Lung cô đưa về phía anh, ở trước hành lang rõ ràng chẳng có gì, cũng không biết cô đang nhìn cái gì, vẫn thẫn thờ đứng nơi đó, anh gọi tên cô.

Cô từ từ quay đầu lại, có chút ngạc nhiên, lại có chút hoảng loạn lúng túng. Về mặt của cô đều nằm trong tầm mắt của anh ta, anh không khỏi thờ dài, cô bé ngốc này, hoảng sợ cái gì, chẳng lẽ anh còn có thể cười nhạo cô sao!

Anh đi đến, mỉm cười nhìn cô: “Sao mỗi lần gặp anh lại ngây ra thế, còn không biết chào anh à.”

Cô nhất thời không biết nên nói cái gì, chỉ có thể nói: “Đã lâu không gặp.”

Anh ta nói: “Uhm, có chút lâu.”

Niệm Nghi đứng một bên lên tiếng: “VẬY hai người nói chuyện đi, tôi phải đi đến xem một bệnh nhân vừa mới phẫu thuật xong.”

Mẫn Chính Hàn nói: “Lát nữa liên lạc với em.”

Niệm Nghi gật đầu rồi đi, nhường lại không gian cho anh và Từ Y Khả.

Mẫn Chính Hàn dẫn cô đến một ghế đá bên ngoài bệnh viện ngồi.

Anh vuốt đầu cô: “Xem ra anh đã đi rất lâu, tóc em đã dài đến như vậy rồi... Khi đó có đi tìm anh không?”

Cô gật đầu: “Có, nhưng tìm không thấy.”

Anh vỗ đầu cô: “Thật khờ, em dĩ nhiên là không tìm thấy anh.”

Cô khẽ nói: “Không phải anh biết em ngốc lâu rồi ư, bằng không bây giờ chuyện cũng sẽ không thành ra như vậy.”

Anh hỏi: “Chiều nay có việc gì không?”

“Còn phải về đi làm.”

Anh kéo cô đến gần, giúp cô gài lại áo khoác: “Đừng đi nữa, em vẫn chưa có ăn cơm, đi ăn trước đã, chúng ta nói chuyện một chút.”

Đang còn chần chừ thì anh đã lôi cô đi

Anh kéo tay cô, cười to: “Đi thôi, chẳng nhẽ em lại còn sợ anh ta làm gì anh ư.”

Buổi chiều cô không đi làm, sau khi ăn trưa cùng Mẫn Chính Hàn, anh dẫn cô đến một vị giáo sư nổi tiếng, nói là ông ấy rất có kinh nghiệm đối với những ca bệnh như trường hợp của Từ Y Trạch. Một số bệnh nhân của ông đã được điều trị khỏi, Giáo sư Tôn luôn ở nước ngoài, nghe nói vừa mới về nước được hai ngày.

Từ Y Khả vừa nghe nói tay của em trai có hy vọng, lập tức nhờ Niệm Nghi hẹn giờ và lấy bệnh án rồi đi cùng Mẫn Chính Hàn đến.

Bác sĩ nhìn vào tấm chụp phim, hỏi Từ Y Khả: “Cậu ấy là gì của cô?”

Từ Y Khả nói: “Là em trai của tôi, bác sĩ Tôn, thế nào, tay em trai tôi có cơ hội hồi phục lại không?”

Bác sĩ tôn giải thích: “Bệnh án này tôi đã xem qua, trước khi hai người đến cũng có người vì việc này mà đến tìm tôi, thật ra tôi về nước lần này là vì bệnh nhân này.”

Từ Y Khả ngạc nhiên: “Là ai vậy?” chẳng lẽ là mẹ, nhưng bác sĩ Tôn sao có thể nể mặt mẹ mà phải từ nước ngoài về nước.

Bác sĩ Tôn nói: “Là Trần tổng của Thiên Tinh.”

Trần Mặc Dương? Từ Y Khả nghi ngờ mình nghe nhầm, anh ta sao có thể tốt như vậy! Anh ta không phải muốn chôn sống người nhà cô cùng cô luôn sao!

Mẫn Chính Hàn hỏi: “Vậy có hy vọng sao?”

Bác sĩ Tôn nói: “Hai ngày nay tôi luôn suy nghĩ phương pháp trị liệu, như vậy đi, hai người hãy đưa bệnh nhân đến đây, tôi sẽ kiểm tra lại toàn diện cho cậu ta một lần nữa, hai người yên tâm, tình trạng của anh ta tôi đã gặp qua, đã có bệnh nhân được điều trị bây giờ đã khôi phục lại.

Ra khỏi bệnh viện, Mẫn Chính Hàn an ủi cô: “Hãy thả lỏng đi, bác sĩ Tôn đã nói như đinh đóng cột, ông ta sẽ không dám nói nếu như không nắm chắc.”

Cô gạt đầu, chỉ cần có hy vọng thành công, cô đều phải tranh thủ.

Nhìn đồng hồ đã muộn rồi, Mẫn Chính Hàn lên tiếng đề nghị: “Vậy chúng ta hãy cùng nhau ăn tối đi.”

Cô cũng muốn mời anh một bữa để cảm ơn: “Tôi mời anh.”

Anh cười nhạo cô: “Một chút tiền trong túi em, vẫn chưa đủ để trả phí xe nữa đâu.”

Cô lại nhớ đến lần trước, trong tay chỉ có hai trăm đồng của Trần Mặc Dương, vậy mà vẫn không biết trời cao đất rộng vẫn muốn mời anh ta ăn cơm, kết quả bị anh ta nhục mạ. Bây giờ nghĩ lại, mới phát hiện từ lúc gặp Trần Mặc Dương bản thân đã làm bao nhiêu chuyện ngốc nghếch, chuyện như vậy dĩ nhiên nàng sau này cô sẽ không cho phép mình làm nữa.

Mẫn Chính Hàn dẫn cô đến nơi mà đúng thật ngay cả phí gửi xe cô cũng trả không nổi.

Dù sao cũng là bạn bè, anh ta và Trần Mặc Dương có nhiều điểm rất giống nhau, cô không hiểu vì sao lúc trước cô tình nguyện ở bên cạnh Trần Mặc Dương, rõ ràng Mẫn Chính Hàn cũng rất tốt với cô, mặc dù chuyện ong bướm cũng không thua gì Trần Mặc Dương. Nhưng cô biết, đến bây giờ cô vẫn không thể chấp nhận Mẫn Chính Hàn.

Hai người vào phòng, đang đợi phục vụ đem thức ăn lên thì bỗng điện thoại của cô reo lên, là Trần Mặc Dương gọi đến. Cô nhớ lúc sáng anh ta có nói tối nay sẽ đến đón cô tan sở.

Mẫn Chính Hàn hỏi: “Sao lại không nhận?”

Cô đáp: “Là anh ta gọi đến.”

Mẫn Chính Hàn dĩ nhiên rất hưng phấn: “Đưa cho anh, để anh nói chuyện.”

Cô lắc đầu.

Mẫn Chính Hàn đã gạt điện thoại từ trong tay cô, nói: “Em yên tâm, lần trước anh là nương tay, lần này nếu lại ra tay chắc chắn anh ta không địch nổi anh.” Khi nói chuyện trên tay cũng đã nhấn nút nghe: “Dương Tử, là tớ... Vừa về... Tớ đang ăn cùng Y Khả...” Mẫn Chính Hàn đọc tên khách sạn, rồi nói: “Đồ ăn còn chưa mang lên, chúng tôi chờ cậu, câu đến đây!”

Cái này gọi là gây ông đập lưng ông.

Anh trả điện thoại lại cho Tử Y Khả: “Không cần lo lắng, em đừng nhìn cậu ta vẻ mặt lúc nào cũng như diêm vương, khuôn mặt kia trời sinh ra đã thế, dọa không ít phụ nữ rồi, thật ra cũng chỉ là một con hồ gáy mà thôi, lừa gạt người, từ nhỏ đến lớn đánh nhau anh vẫn chưa thua cậu ta bao giờ.” Dương nhiên, cũng chưa thắng bao giờ!

Tử Y Khả nghe anh ta nói như vậy có chút buồn cười, đương nhiên cô sẽ không ngây thơ thật sự cho rằng Trần Mặc Dương là hồ gáy. Nhưng nếu có thể, đêm nay cô rất muốn nhìn bộ dạng của anh ta bị Mẫn Chính Hàn đánh cho chết khiếp.

Khách sạn này không xa đài truyền hình cho lắm, cho nên Trần Mặc Dương đến rất nhanh, đi vào thấy Tử Y Khả đang ngồi bên cạnh Mẫn Chính Hàn, Trần Mặc Dương cũng không nói gì, ngồi xuống đối diện.

Thật ra Mẫn Chính Hàn chính là cố ý, biết Trần Mặc Dương sắp đến, nên mới chuyển qua ngồi bên cạnh Tử Y Khả.

Mẫn Chính Hàn nói: “Cậu đến thật đúng lúc, cậu xem bọn tôi còn chưa đụng đũa.”

Trần Mặc Dương hỏi: “Cậu trở về lúc nào?”

“Hôm nay vừa về, nghe nói người nhà Y Khả bị ốm nặng, tớ lo lắng, đến thăm.”

Trần Mặc Dương nói: “Cậu đã thay đổi thành vị cứu tinh từ khi nào thế, thăm bệnh cứu người cũng không phải đơn giản như cậu nói, diêm vương muốn ông ta chết vào canh ba, ông ta cũng không thể kéo dài nổi đến canh năm.”

Mẫn Chính Hàn bình thản nói: “Tớ không có năng lực trong việc kéo dài thời gian kia, nhưng xem ra tớ còn có thể mang người trong tay diêm vương muốn mang đi quay trở về!”

Trần Mặc Dương cười lạnh: “Tớ đây mới là mong chờ.”

Mẫn Chính Hàn vẫn chỉ cười, anh ta vẫn luôn như thế này, bình thường ngoài miệng luôn ăn nói không đứng đắn, làm cho người ta nghĩ anh là một kẻ chơi bời lêu lổng, thật ra lúc anh làm việc không hề thua kém gì Trần Mặc Dương.

Trần Mặc Dương cũng biết rõ điểm này, nhưng Mẫn Chính Hàn không phải Mã Tuấn, dù sao cũng là anh em lớn lên cùng nhau từ nhỏ, bản thân vẫn muốn giữ lại tình cảm anh em này. Nhưng mắt anh trầm xuống, tốt nhất đừng để anh tức giận nóng nảy, bằng không anh vẫn trở mặt.

Trên bàn cơm Mẫn Chính Hàn ân cần chăm sóc, rót trà gấp thức ăn tí mĩ cho người bên cạnh, anh đau lòng nói: “Em xem sao em lại gầy thành thế này, chắc chắn là những ngày qua đã mệt mỏi, ăn ngủ không ngon, cậu xem cậu đã ép buộc người ta thành cái dạng này đấy hả.”

Lúc đó Từ Y Khả theo bản năng nhìn sắc mặt của Trần Mặc Dương, sau lại cũng tự nhiên ăn uống.

Những gì Mẫn Chính Hàn gấp cho cô đều ăn cả, Mẫn Chính Hàn nói đúng, cô gần đây thật sự không có tâm trạng ăn uống, không chỉ một ngày tâm trạng không tốt. Mỗi đêm đều ngủ trong nước mắt, tỉnh lại trong nước mắt, cô thậm chí còn nghi ngờ không lâu nữa thôi cô sẽ bị trầm cảm.

Mẫn Chính Hàn vừa lòng nói: “Em đã kể nhiều chuyện, không phải ở bên cạnh cậu ta ngọt ngào sao, nên em ăn không ngon ngủ không ngon, cậu ta ghê tởm em như thế nào!, Đứng rồi, anh còn nhớ rõ em thích ăn món cay Tứ Xuyên, lần trước cả một bàn đầy thức ăn, em đã ăn hết sạch, mai em lại dẫn em đi, hmn!”

Mẫn Chính Hàn này lời nói chính là để giầy xéo Trần Mặc Dương.

Mắt Từ Y Khả nhìn có chút vô tội lại vừa có chút hốt hoảng, mấy ngày nay tới giờ cô không hề dám ngang nhiên chống đối lại Trần Mặc Dương như vậy.

Bộ dáng của cô đập vào mắt Mẫn Chính Hàn càng có vẻ vừa điềm đạm vừa đáng yêu, như một con nai vàng bị hoảng sợ.

Trần Mặc Dương đặt đĩa xuống, lấy thuốc ra hút, nhìn hai người trước mặt giờ trò.

Mẫn Chính Hàn nói với Từ Y Khả: “Em đi xuống hỏi phục vụ món lẩu lúc này chúng ta gọi sao vẫn chưa mang lên.”

Từ Y Khả nghi ngờ: “Chúng ta không có chọn món này mà?”

“Có, anh chọn, không phải em thích ăn nhất sao, đi, đi xuống hỏi một chút xem.”

Từ Y Khả đứng dậy đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Trần Mặc Dương nói: “Sao diễn xong rồi ư, bắt đầu nói rõ nhé!”

Mẫn Chính Hàn cũng rút một điếu thuốc ra, ngọn lửa màu lam nhạt bật lên, anh ta nói: “Tớ nghe nói cô ấy đã đính hôn? Đã xảy ra chuyện gì?”

Trần Mặc Dương nhả một ngụm khói, nhẹ nhàng băng quơ: “Là giận đối với tớ!”

Mẫn Chính Hàn nói: “Cô ấy cùng lắm chỉ giận đối vài câu, nói như vậy xem như cô ấy vẫn chưa hồi tâm chuyển ý.”

Trần Mặc Dương nói: “Cô ấy có hồi tâm chuyển ý hay không cũng không liên quan đến cậu, dù sao cũng là anh em, tớ cũng chẳng muốn gây khó dễ với cậu, cho nên tốt nhất là cậu đừng nhúng tay vào.”

Mẫn Chính Hàn hung hăng dập điếu thuốc trong tay xuống: “Dù sao cũng là anh em, tớ cũng không muốn vì một người phụ nữ mà hai lần đánh nhau với cậu, nhưng việc cậu làm thật sự không phải là người.”

Nói xong, hai người đều đồng thời đứng bật lên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Em vẫn lo lắng cho cậu ta!

Từ Y Khả từ dưới lầu đi lên, bên trong vang lên tiếng đánh nhau, cô đứng ở ngoài không mở cửa đi vào. Người phục vụ bảo lúc này hai người không có gọi món này, cô mới chợt hiểu ra, là Mẫn Chính Hàn muốn cô ra ngoài.

Cô đứng tựa vào tường giống lần trước, chỉ là không còn cái tâm trạng thấp thỏm lo âu của ngày xưa. Cô thần thờ nhìn chăm chăm xuống mũi giày của

mình, không biết hai người họ sẽ tiếp tục cho đến khi nào.

Bên trong hai người đàn ông đang đánh nhau rất kịch liệt, mỗi lần ra tay đều không hề nương tình, ai cũng không chịu dừng tay trước.

Mẫn Chính Hàn đâm một phát vào bụng Trần Mặc Dương, nói: “Khốn nạn, cậu còn là đàn ông sao, có ai lại đối xử như thế với người phụ nữ của mình không, cô ấy đã làm gì khiến cậu phải đuổi cùng giết tận như kẻ thù! Cũng tại cậu, tôi hôm nay sẽ thay cô ấy tính sổ với cậu.”

Vết thương của Trần Mặc Dương sau vụ tai nạn lần trước còn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, Mẫn Chính Hàn lại đánh lên vết thương cũ, cả người lão đảo, suýt nữa đứng không vững.

Trần Mặc Dương vẫn cố gắng gượng đứng lên, đâm lại vào cằm Mẫn Chính Hàn, anh bảo: “Cậu còn biết cô ấy là người phụ nữ của tôi ư!”

Mẫn Chính Hàn lau vết máu trên khóe miệng: “Sau này cô ấy sẽ không còn nữa là người phụ nữ của cậu nữa rồi!”

Hai người đều bị đối phương đánh đến quỵ rạp xuống đất, đứng dậy không nổi, thức ăn trên bàn, ly rượu đều vỡ vụn rơi tung tóe khắp sàn.

Từ Y Khả lẳng lặng chờ ngoài cửa, tiếng ồn ào bên trong dần thưa thớt, cuối cùng im bật hẳn.

Lát sau, Mẫn Chính Hàn mở cửa đi ra, anh ta bị thương không nhẹ, khuôn mặt bầm tím, khóe miệng bị rách trên trán có lẽ cũng bị thương, máu chảy xuống hai má, nhìn có chút dữ tợn. Có lẽ là thất lưng bị đánh mạnh, một tay anh đặt trên bụng, khom người xuống, không thể đứng thẳng.

Từ Y Khả nhìn bộ dáng của Chính Hàn, buồn cười nói: “Anh không phải nói chưa bao giờ đánh nhau thua anh ta sao?”

Mẫn Chính Hàn mỉm cười: “Anh ta cũng chẳng tốt hơn đâu, đến bây giờ vẫn còn nằm liệt dưới đất, đứng lên không nổi...”

Vừa nói lại bị nhói đau, anh hít một hơi: “Lại đây đỡ anh đi.”

Cô cầm lấy áo khoác của anh, đỡ thân hình cao lớn của anh ta, trước lúc đi vẫn cố liếc nhìn vào cánh cửa không đóng, nhưng cũng không nhìn thấy Trần Mặc Dương. Bên trong không có một tiếng động, chỉ có thể nhìn thấy hai cái ghế bị đá văng xuống đất, cùng với mảnh vỡ thủy tinh và chén bát.

Mẫn Chính Hàn nói: “Không cần nhìn, anh vẫn còn giữ lại mạng cậu ta, không chết được đâu!”

Cô dần lòng lại, đỡ Mẫn Chính Hàn xuống lầu, cho dù anh ta bị đánh chết vẫn không thể trả nợ được những gì bố cô và Y Trạch chịu khổ. Cô mãi mãi không quên được đêm đầm máu đó. Cô không quên máu của bố cô và Y Trạch chảy dưới chân mình.

Mẫn Chính Hàn hỏi cô: “Biết lái xe không?”

Cô lắc đầu: “Có bằng, nhưng tôi chưa lái ngoài đường bao giờ.”

“Vậy em gọi taxi đi.” Anh ta không khỏi mắng: “Mẹ nó, lần này phải vài ngày không thể động vào tay lái được...” rồi lại cười: “Nhưng rất sáng khoái, đây là lần đầu tiên anh hạ gục được cậu ấy, lần trước ra tay với anh cũng mạnh lắm mà, lần này hoàn toàn chả làm gì được anh.”

Từ Y Khả gọi một chiếc taxi, đỡ anh ngồi vào trong, nói: “Anh ấy chả làm gì được anh mà anh đã thành ra như vậy, nếu làm được, anh còn mạng đi ra sao?”

Mẫn Chính Hàn hừ lạnh: “Cậu ta còn thảm hơn anh nhiều.”

Từ Y Khả trầm mặc, có cái gì mà phải đau lòng, anh ta chỉ cần gọi một cuộc điện thoại phụ nữ của anh ta sẽ như tre già măng mọc thay nhau mà chăm sóc anh ta, không phải Triệu Vĩnh Oái kia cũng đang mong chờ sao!

Người lái taxi ngồi trước hỏi hai người họ muốn đi đâu.

Mẫn Chính Hàn nói tên bệnh viện rồi quay sang Y Khả: “Niệm Nghi xử lý vết thương rất tốt, sau này anh còn phải dựa vào khuôn mặt này để đi gặp người, không thể để lại vết sẹo nào.”

Từ Y Khả nói: “Bao nhiêu là bệnh nhân đang xếp hàng chờ bác sĩ Cố cứu chữa, sao có thể rảnh rỗi mà băng bó vết thương nhỏ nhoi của anh.”

Mẫn Chính Hàn nói: “BẠN học cũ, dù sao cũng có chút thân tình.” Nhưng thật ra anh và Niệm Nghi gần đây mới liên lạc với nhau.

Đến bệnh viện, quả thật Niệm Nghi bận rộn rất nhiều việc, cô y tá nói: “Bác sĩ Cố đã đi họp, lúc này không có thời gian.”

Từ Y Khả đề nghị: “Vậy qua nhờ bác sĩ khác kiểm tra cho anh đi.”

Mẫn Chính Hàn ngồi xuống trong văn phòng Niệm Nghi, nói: “Không sao, chờ một lát đi, đối người khác anh không quen, nhờ người ta khâu vết thương của anh thành hình con bướm làm sao...”

Đợi đến gần một giờ, Niệm Nghi vẫn chưa quay lại, anh có chút không kiên nhẫn, vết thương lại đau, giọng nói luôn trên chộc đã có chút nổi nóng, nói với cô y tá kia: “Đi tìm bác sĩ Cố của các cô đến đây, nói có ngài Mẫn Chính Hàn bị trọng thương đến tìm cô ấy, gọi cô ấy đến đây cho tôi. Bệnh viện

các cô là nơi họp hành hay là nơi cứu người!”

Từ Y Khả nhìn bộ dạng của anh ta, điểm này quả nhiên rất giống với Trần Mặc Dương.

Lúc muốn gặp ai người đó lúc nào cũng phải ngay lập tức đứng trước mặt, không cần quan tâm người ta đang làm gì, đang có chuyện gì quan trọng.

Tuy quen biết không lâu, biết con người anh ta rất bá đạo, nhưng kỳ thật rất ít khi thấy anh ta biểu hiện ra ngoài như vậy. Cô y tá kia cũng đã nghe qua anh ta là nhân vật lớn cỡ nào, đành phải đi tìm Niệm Nghi.

Nhưng phải nửa tiếng sau Niệm Nghi mới đến, anh ta oán giận nói: “Bệnh viện các em sao đều dùng những cô y tá trẻ tuổi như vậy, làm chuyện gì cũng không lành lợi.”

Niệm Nghi xem vết thương trên trán anh ta rồi phân phó cho cô y tá bên cạnh chuẩn bị dụng cụ: “Y tá của bệnh viện chúng tôi sao lại chọc đến anh !” Cô tẩy trùng cho vết thương của anh nói: “Vết thương rất sâu, sao lại biến thành như vậy.”

Thuốc gây tê chưa có tác dụng, anh bị hơi đau, nghiêng rống trợn mắt: “Tên khốn nạn Dương Tử kia, ra tay còn không biết nặng nhẹ, nhưng em nhớ khâu đẹp một chút, đừng để cho mặt mày anh bị hốc hác .”

Niệm Nghi nói: “Tôi đoán anh ấy cũng bị thương không nhẹ.”

Anh vẫn đang cố nhịn đau, vỗ tay bốp bốp: “Quả nhiên là bạn học cũ, cũng chỉ có em hiểu anh.”

Từ Y Khả nói: “Bác sĩ Cô, tôi bây giờ có thể đi thăm bố tôi không?”

Mẫn Chính Hàn kéo cô: “Đợi anh cùng đi.”

Từ Y Khả nói: “Anh nên ngồi yên để bác sĩ băng bó, tôi tự đi là được rồi.” Người nhà cô sẽ không thích nhìn thấy những người có liên quan đến Trần Mặc Dương.

Mẫn Chính Hàn nói: “Vậy em quay lại nhanh chút.”

Từ Y Khả gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Từ Y Khả đi rồi, anh lại kéo tay Niệm Nghi: “Con gái học y có chút không hay, tim cứng như đá, đâm kim lên xuống cũng không thấy em nhẹ tay.”

Niệm Nghi nói: “công việc tôi làm là cứu mạng người khác, chăm sóc bệnh nhân là việc của người nhà bệnh nhân, được rồi, đừng nói nữa .”

Mẫn Chính Hàn bị tui nhục, anh như thế mà bị phụ nữ khác ghét bỏ vì tội nói nhiều!

Nhưng nhìn khuôn mặt cô giận dữ, bộ dáng chuyên chú làm việc. Khí thế ấy làm anh hơi sợ. Anh mím môi, ngoại trừ Từ Y Khả, Niệm Nghi là người phụ nữ thứ hai làm anh thấy ngạc nhiên.

Cô xử lý tất cả vết thương của anh xong: “Đề y tá dẫn anh đi chụp phim.”

Anh vội vàng: “Em không dẫn anh đi ư?”

Cô nói: “Tôi còn có việc.”

“Em sao có thể mỗi ngày đều bận việc như thế, mời em ăn một bữa cơm cũng không có thời gian.”

Cô nói: “Làm bác sĩ đều như thế.” Cô đã gọi y tá dẫn anh ra ngoài, cô cũng chuẩn bị rời đi.

Mẫn Chính Hàn giữ chặt cánh tay cô: “Em làm sao thế, sắc mặt sao lại tệ thế, tâm trạng không tốt hay là đang mệt .”

Cô cười cười: “Không có việc gì, tôi đang làm việc , còn có rất nhiều chuyện phải làm, anh đi theo y tá chụp phim đi, về nhà nhớ chú ý cẩn thận.”

Anh ta nói: “Vậy ngay mai chúng ta cùng nhau ăn cơm đi, hôm nay đã quá muộn rồi.”

Cô gật đầu: “Được rồi nói sau đi, có gì gọi điện thoại liên lạc.”

Mẫn Chính Hàn nhìn bóng lưng cô rời đi, vuốt mũi, cô ấy thật sự đưa bộ mặt đó ra cho anh nhìn ư?

Anh đi chụp phim, bác sĩ nói một đồng anh không kiên nhẫn nghe, nhưng cơ bản có thể xác định sức khỏe bình thường, không có gãy tay gãy chân gì cả .

Từ bệnh viện đi ra, Từ Y Khả đỡ anh gọi xe. Anh rên rĩ nói anh đi không nổi, muốn nhờ cô đưa anh về, còn muốn cô đỡ anh lên lầu.

Nhà của anh là điển hình của người đàn ông độc thân, rất lớn, nhưng trống rỗng.

Đồ đạc trong phòng khách lộn xộn, quăng bừa bãi. Phòng bếp không có một dấu vết của hương khói.

Vào cửa, Từ Y Khả chịu không nổi quay người đi thu dọn toàn bộ rác trong phòng.

Anh nhìn thấy thế thì bảo: “Phụ nữ các em đều có tật xấu này, vừa vào nhà chuyện đầu tiên là thu dọn.” Nói xong anh ta mới phát hiện mình lỡ miệng, thật ra cũng không phải người phụ nữ khác đã đến đây. Lần trước là Niệm Nghi cầu nhậu anh ở bên, cũng bắt tay vào thu dọn, vứt cả hai bao rác.

Không biết là nhãi thế nào lại tự nhiên thốt ra khỏi miệng.

Từ Y Khả nói: “Vậy anh nghỉ ngơi đi, tôi về đây.”

Mẫn Chính Hàn nói: “Em còn về làm gì! Ở chỗ anh có phòng dành cho khách, tạm ở đây một đêm trước đi.”

Từ Y Khả lắp bắp: “Không được, tôi phải về.”

Mẫn Chính Hàn nói: “Em sợ cái gì, cậu ta bây giờ còn có thể ăn thịt em ư?”

Cô cup mắt, đứng ở đó mặc dù miệng nói là không để ý. Nhưng trông bộ dạng của cô vẫn rất muốn về.

Mẫn Chính Hàn nói: “Em vẫn rất lo lắng cho cậu ta!”

Từ Y Khả hơi kích động ngẩng đầu lên: “Không phải... Nhưng... Nếu đêm nay tôi không về, anh ta chắc chắn sẽ tìm anh làm ồn...”

Mẫn Chính Hàn nhìn cô, bộ dáng đầu đầu lồi đuôi sao qua mắt được anh, có lẽ cô không dám thừa nhận với chính mình. Anh nghĩ không ra, làm sao có thể có người phụ nữ ngu ngốc bướng bỉnh như vậy chứ.

Anh ta thở dài: “Có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh, mạnh mẽ lên không cần phải sợ cậu ta, cậu ta cũng chỉ có ngoài miệng dữ dằn thế thôi.”

Cô nói: “Tôi biết rồi, anh không cần xuống dưới, cẩn thận vết thương.”

Anh đưa cô đến cửa thang máy, giúp cô ấn nút thang máy, đứng ở đấy nhìn cô xuống.

Cửa thang máy khép lại. Anh thật đúng là không còn cách nào khác, có thể đem cô đi một lúc, cũng không thể đem cô đi cả đời. Trái tim của cô không chịu đi cùng anh, cho nên anh chấp nhận thua.

Lúc Từ Y Khả về nhà không phải là quá muộn, hơn chín giờ, nhưng bên ngoài trời đã tối đen, cô nghĩ rằng nếu anh ta từ bệnh viện trở về thì bây giờ có lẽ đã về đến nhà, đương nhiên là nếu như anh ta có thể trở về từ bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Tự mình liếm láp vết thương

Cô không mang theo chìa khóa, là bác Trương ra mở cửa, nhìn thấy cô, bà nhẹ nhõm thở ra: “Y Khả, cô đã về rồi.”

Từ Y Khả hỏi: “Sao thế, anh ấy đã về chưa?”

Bác Trương nói: “Đã về, nhưng bị thương rất nặng, cả người toàn máu làm bác sợ khiếp, ở trên lầu cả mấy tiếng rồi. Bác bảo cậu ấy đi bệnh viện nhưng chẳng thấy mở miệng, chỉ ngồi một chỗ, ngay cả đèn cũng không bật. Lúc về bác thấy cậu ấy đi còn không nổi nữa, bị đau cũng không rên. Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, cô chạy nhanh lên xem đi, bảo cậu ấy đi bệnh viện đi, cơ thể cũng không phải là làm bằng sắt, nếu có vấn đề gì thì làm sao bây giờ, bác cũng không dám ngủ.”

Từ Y Khả nói: “Không có việc gì đâu, bác đi nghỉ ngơi đi, con lên xem.”

Quả nhiên như những gì bác Trương nói, anh ngồi trong góc tối, rèm cửa sổ kéo kín, chỉ có ánh đèn dưới lầu chiếu lên nên cô có thể nhìn thấy bóng dáng anh.

Cô bật đèn lên, anh nghe thấy tiếng động, nói: “Tắt đi.”

Tay cô đặt trên công tắc không nhúc nhích, Mẫn Chính Hàn quả nhiên đã ra tay quá tàn nhẫn. Trần Mặc Dương bị thương rất nặng, thậm chí còn nặng

hơn cả Mẫn Chính Hàn. Máu be bết cả chiếc áo sơ mi, khắp mặt cũng bị dính máu, mắt sưng vù, ngồi bất động trên sô pha.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng anh như vậy, cô nhớ lần trước lúc bị tai nạn, Chu Lạc Khiết nói cả người anh bị thương.

Lúc anh thay quần áo cô cũng thấy trên người anh đầy vết sẹo. Cô có thể tưởng tượng được khi đó anh đã bị thương nghiêm trọng như thế nào, Mẫn Chính Hàn cũng nói hôm nay anh không làm được gì, xem ra có lẽ là do vết thương lần trước chưa khỏi hoàn toàn.

Anh lập lại một lần nữa: “Tắt đèn ngay.” Giọng anh tuy dữ dằn, nhưng cũng nghe ra anh đã không còn sức lực.

Cô nghe theo lời anh tắt đèn, cả phòng lại tối đen, cô có thể nghe thấy hơi thở của anh. Anh tựa như một con dã thú bị thương, không để lộ bản thân trước mặt người khác, chỉ khẳng khái trong bóng đêm tự mình liếm láp vết thương.

Cô đứng ở bên cạnh, mở miệng: “Anh không đi bệnh viện sao?”

Anh không trả lời, một lát sau cô nghe thấy anh nói: “Sao, đã có núi khác dựa vào, mà vẫn còn biết đường trở về nữa ư!”

Anh cũng không muốn cãi lộn, nói xong câu đó anh cũng chẳng còn sức lực, có vẻ cố gắng để thở. Tầm mắt của anh mơ hồ, không phải vì xung quanh đều tối mù, mà anh cảm thấy chóng mặt, đây là vì ảnh hưởng của lần tai nạn trước. Lúc ấy bác sĩ nói, anh vẫn còn trẻ, cơ thể khỏe mạnh, một thời gian sau khỏe lại sẽ không còn có cảm giác này nữa.

Nhưng bây giờ anh cảm thấy rất đau, đầu như muốn nổ tung. Trong miệng, cổ họng đều là mùi máu tươi, ngay cả ho anh cũng không dám, sợ động đến vết thương ở ngực.

Cô khuyên: “Anh tốt nhất vẫn nên đến bệnh viện kiểm tra.” Nói xong, một hồi lâu sau không thấy anh có động tĩnh gì, giống như đã chết, nhưng cô biết anh vẫn còn tỉnh.

Cô đi vào phòng ngủ, mặc anh một mình bên ngoài, mạng là của anh ta, nếu anh ta không quý trọng chẳng nhẽ cô còn lo lắng thay anh ta sao? Nếu là trước kia nhìn thấy anh bị thương thành như vậy, cô cũng không biết mình đã khóc thành dạng gì. Nhưng hiện tại không phải là trước kia, cô cảm thấy tim mình đã trở thành sắt đá rồi, tất cả cũng đều vì anh ta mà làm con tim lương thiện của cô bị tổn thương, trải qua những chuyện kia đã không thể còn nguyên vẹn được nữa.

Cô bình tĩnh đi tắm, nằm trên giường mờ ti vi xem chương trình giải trí, sau lại tắt đèn, nhắm mắt nhưng không ngủ được. Lăn qua lộn lại nhưng vẫn không vào giấc, cô không biết bản thân mình bị làm sao, trong lòng cứ nôn nao, phiền muộn.

Cô bật đèn ngủ cạnh giường lên, có lẽ vì lên giường sớm quá, cho nên giờ vẫn chưa buồn ngủ, cô không muốn giải thích bản thân mình đang lo lắng cái gì.

Cô vênh tai lên cố gắng nghe, những chẳng nghe thấy bên ngoài có động tĩnh gì. Cô nghĩ, có lẽ là do cửa dày nên không thể nghe thấy.

Cô không hiểu sao bác Trương có thể an tâm đi ngủ được, ít nhất cũng nên lên xem chứ, lỡ như đêm nay anh ta thật sự...

Cô hắt chăn lên đứng dậy, lúc đi ra ngoài có chút gấp gáp, suýt nữa bị vấp vào váy ngủ. Cô mở đèn, thấy anh đang cuộn mình trên sô pha.

Cô đi đến ngồi xổm trước mặt anh, một chút phản ứng anh cũng không có, hai mắt nhắm chặt.

Không biết có phải là ảo giác hay không, cô không nghe thấy tiếng thở của anh ta, trong lòng đột nhiên hoảng hốt, tim đập mạnh. Cô cũng không biết mình đã làm gì, tay run run đưa đến sát mũi kiểm tra hơi thở anh.

Đột nhiên nghe thấy anh nói: “Tôi còn chưa có chết!”

Cô sợ tới mức hét toáng, ngã lui về phía sau, anh vẫn nhắm chặt hai mắt.

Cô chống tay đứng lên: “Đi bệnh viện đi.” Anh luôn là một người sĩ diện. Nếu không phải rất đau đớn anh sẽ không để người ta thấy bộ dáng đó. Cô không biết anh ta điên kiêu gì lại không đi đến bác sĩ, để người ta thấy anh bị người ta đánh thì mất mặt lắm sao.

Cũng không biết anh không muốn hay không có sức trả lời, bầu không khí lại rơi vào tĩnh mịch.

Cô đi qua, ngồi xuống bên cạnh anh, sờ đầu anh ta, tóc anh còn ngắn, đâm vào lòng bàn tay cô hơi đau. Cô nhìn thấy vết thương trên đầu anh, máu bện vào tóc dính lại một cục. Da đầu bị trầy, trông rất đáng sợ.

Cô không đành lòng, rút tay về, lại hỏi: “Anh thật sự không cần đi bệnh viện sao?”

Anh vô lực hất tay cô ra, nói: “Được rồi, cô đi ngủ đi.” Lời nói chắc như đinh đóng cột

Không hiểu sao cô lại có chút tức giận, quay về phòng ngủ, vừa đi được vài bước, lại quay ra cửa nổi giận dưng dưng đi ra lay lay anh ta, kêu lên: “Đứng dậy! Đi bệnh viện có nghe thấy không, tôi bảo anh đứng đứng dậy! Đứng dậy!” Anh rất nặng, anh chỉ nằm vậy, bị cô kéo xuống cả người bị ngã bụp xuống sàn nhà. Vết thương trên đầu lại bắt đầu chảy máu, sàn nhà cũng dính máu. Anh che miệng ho.

Cô quay mặt xuống hướng dưới lầu gọi to: “Bác Trương... Bác Trương... Bác lên đây! Bác nhanh lên đây!”

Bác Trương vốn không dám ngủ sâu giấc , vừa nghe thấy tiếng gọi liền mặc áo khoác chạy lên.

Bà thấy cảnh tượng như vậy hoảng sợ: “Sao lại thành như vậy , nhanh đỡ cậu ấy lên.”

Từ Y Khả cuốn tay cuốn chân , trơ mắt nhìn anh ho ra máu , sau đó dần dần không có động tĩnh gì nữa. Cô ngỡ ngác , không biết làm gì cả.

Bác Trương kêu lên: “Không hay rồi , Trần tiên sinh ngất rồi, nhanh đưa đến bệnh viện.”

Từ Y Khả đứng lên gọi điện thoại cho Chu Lạc Khiết. Cô cảm thấy bản thân mình rất bình tĩnh nhưng lúc nói chuyện lại phát hiện giọng nói run run: “Chị Chu, anh ta... anh ta ho ra máu , làm sao bây giờ...”

Chu Lạc Khiết ngay lập tức phản ứng: “Mọi người đang ở đâu?”

“Ở nhà.”

“Gọi xe cứu thương chưa?”

“Chưa...”

Chu Lạc Khiết nói: “Tôi đến liền.”

Chu Lạc Khiết đến cùng xe cứu thương, cô đứng đó nhìn nhân viên y tế đưa anh lên xe cứu thương, Chu Lạc Khiết nói với cô: “Thất thần làm gì, lên xe đi.”

Cô ngỡ ngác nói: “Tôi đi làm gì?” Cô đi làm gì? Trong bệnh viện có bác sĩ, cô có thể làm cái gì? Cuối cùng Chu Lạc Khiết vẫn kéo cô lên xe cứu thương.

Anh bị đưa vào phòng phẫu thuật, Chu Lạc Khiết và cô chờ ở bên ngoài.

Chu Lạc Khiết nói: “Sao lại thế này, sao lại bị thương thành như vậy?”

Cô dờ dẫm nói: “Đánh nhau với Mẫn Chính Hàn.”

Chu Lạc Khiết vừa nghe cũng đã hiểu đã xảy ra chuyện gì: “Thật là điên rồ, Mẫn tổng không biết trên người anh ta bị thương cũng hiểu, nhưng cô không biết sao? Nhờ xảy ra chuyện gì, cô muốn khóc cũng không kịp!”

Từ Y Khả trừng mắt nhìn, nghĩ cô khóc như thế nào đây? Cô mong anh ta chết, nếu đêm nay anh ta chết cô sẽ thoát khỏi khổ sở cực hình , đến lúc đó cô sẽ được giải thoát, khui sấm ban chức mừng còn không kịp, làm sao có thể khóc!

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng nước mắt lại rơi xuống , cô thật sự không muốn khóc, nhưng cô không thể kiềm chế được những giọt lệ cứ tuôn trào.

Chu Lạc Khiết nóng nảy, nhìn bộ dạng kia của cô, cũng không đành lòng, lấy khăn giấy đưa cô: “Không có việc gì , anh ấy khỏe lắm.”

Thật ra Chu Lạc Khiết cũng rất lo lắng, dù sao lúc nhìn thấy bộ dạng anh ta như vậy, cũng không biết có nguy hiểm gì không.

Lúc này là Chu Lạc Khiết vừa từ nhà đến, tóc tai đều bù xù vội vàng chạy đến. Cô vuốt vuốt tóc mình, mua một cốc cà phê đưa cho Từ Y Khả, ngồi cùng từ Y Khả bên ngoài ghế phòng phẫu thuật đợi kết quả.

Cửa phòng phẫu thuật mở ra, bác sĩ đi ra gọi người nhà bệnh nhân. Cô cũng không dám đi qua, bất động ngồi tại chỗ. Chỉ có Chu Lạc Khiết vội vàng đến nghe tình hình.

Bác sĩ nói cái gì đó với Chu Lạc Khiết, một câu cô cũng không nghe vào, chỉ cúi đầu nhìn cốc cà phê trong tay, tựa như đứa nhỏ làm sai không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Lát sau, Chu Lạc Khiết đi đến: “Đã qua cơn nguy hiểm, sẽ được đưa đến phòng bệnh chăm sóc đặc biệt để theo dõi, cô vào xem đi.”

Chu Lạc Khiết thấy cô không có biểu hiện gì, đứng dậy nói: “Anh ấy còn chưa tỉnh lại nhanh như vậy đâu, cô đi vào xem là biết, lần này còn nghiêm trọng hơn tai nạn lần trước. Lúc đó anh ấy mở mắt ra câu nói đầu tiên là hỏi cô có bị gì không, khi đó có lẽ người anh ấy muốn gặp nhất là cô, Cô có biết không, thời gian đó mỗi ngày anh ấy đều mở mắt trong ngóng cô, nhưng lại sợ xấu hổ mặt mũi không nói ra.

Không thấy cô, trong lòng bức mình trút giận lên y tá, tất cả mọi người đều cảm thấy tính tình anh ấy thô bạo khó đến gần, thật ra anh ấy chỉ muốn gặp cô mà thôi. Y Khả, tôi biết cô hận anh ấy, nếu có người đối xử như vậy với gia đình tôi, tôi cũng sẽ hận nghiêng răng nghiêng lợi. Nhưng tất cả mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó , lúc ấy anh ấy tuyệt tình với cô như vậy, chỉ cần cô suy nghĩ một chút cũng có thể hiểu được đang xảy ra chuyện gì, nhưng cô không dám nghĩ, cho nên đem tất cả mọi chuyện đổ lên đầu Mặc Dương.

Anh ấy có sai, hơn nữa là sai lầm không thể tha thứ, nhưng chắc chắn cô cũng không hy vọng anh ấy xảy ra chuyện gì đúng không. Cho nên mặc kệ trong lòng cô có bao nhiêu hận thù , bây giờ anh ấy đã nằm trên giường bệnh, cô có thể đi vào thăm anh một lần.”

Y tá đi đến nói với các cô đã có thể vào thăm bệnh nhân .

Chu Lạc Khiết nhìn cô: “Đi thôi.”

Cô theo sau Chu Lạc Khiết, mặc bộ đồ vô khuẩn vào, thuốc mê vẫn chưa tan, anh còn hôn mê , sắc mặt trắng bệch như giấy, trên mũi gắn bình thở ôxy. Bình thường là một người mạnh mẽ bây giờ lại nằm trên giường bệnh, trông có chút đáng thương.

Thời gian thăm bệnh rất ngắn, một lát y tá đã yêu cầu ra ngoài.

Chu Lạc Khiết nói: “Tôi đi về trước , đêm nay cô cũng về sớm một chút nghỉ ngơi, hai ngày nữa anh ấy đã có thể chuyển đến phòng bệnh thường , sau này chuyện ở bệnh viện phiền cô rồi .”

Từ Y Khả nhẹ nhàng nói: “Tôi còn phải đi làm, chị Chu, chị có thể ở lại đây không. . .”

Cô bây giờ không muốn đối mặt với anh, cô sợ mình mềm lòng , sợ bộ dáng kia của anh làm phai nhạt đi nỗi hận trong lòng cô. Hết hy vọng yêu một người hoặc hận người kia đến khắc cốt ghi tâm là điều đáng sợ nhất của một người. Sợ nhất là khi không thể yêu, mà cũng không thể hận được. Cô càng ngày càng sợ có một ngày mình sẽ đi đến thời điểm, bây giờ cô chỉ muốn rời xa anh.

Cô sao có thể dao động được. Là anh đã hại cô có nhà mà không thể về, là anh đã cướp mất cuộc sống bình yên hạnh phúc của cô, cô phải hận anh!

Chu Lạc Khiết nói: “Mấy hôm nay con gái tôi vừa trở về từ trường học, tôi muốn dành thời gian cho cô bé, chuyện bên Thiên Tinh cũng cần xử lý, không thể nào đến đây, tôi sẽ nhờ hai người quản lý qua đây giúp cô, cô chỉ cần sau khi tan sở đến đây , hỏi bác sĩ tình hình của anh ấy là được, sẽ không mất nhiều thời gian.”

Cô vẫn áp ứng: “Hay là... hay là liên lạc với người nhà của anh ấy?”

Chu Lạc Khiết nói: “Tốt nhất vẫn không nên kinh động đến bố mẹ anh ấy, Chủ tịch Trần và bà Trần là người bề bộn công việc, có thể giấu giếm được thì nên giấu ... Bác sĩ nói khúc xương sườn bị gãy đâm vào phổi, gây tràn máu ở phổi. . .” Chu Lạc Khiết mỉm cười: “Nếu lúc ấy kéo dài thêm vài tiếng thì có lẽ anh ấy đã mất mạng, là do cô đẩy anh ta xuống nên xương mới đâm vào phổi, coi như là cô đang bồi thường sai lầm đi, mấy ngày này hãy dành nhiều thời gian chăm sóc Trần tổng.”

Cô cũng không biết lời của Chu Lạc Khiết là thật hay giả. Cô chưa bao giờ nghe nói Chu Lạc Khiết có con gái, hơn nữa cô lúc ấy có làm anh ngã xuống, nhưng là không đến mức làm cho anh thành như vậy chứ. Tóm lại, cô không muốn gánh vác trách nhiệm kia.

Chu Lạc Khiết nói: “Đi thôi, tôi bảo bác Trương đưa ô về trước, sau này bác ấy sẽ đến đón cô tan sở, như vậy cô qua bệnh viện cũng rất tiện.”

Chu Lạc Khiết đã đi, cô rầu rĩ về nhà, Bác Trương đang lau sàn, nơi anh ta ho ra máu. Bây giờ sàn nhà đã sạch bóng.

Bác Trương thấy cô về, để khăn xuống đi đến hỏi: “Thế nào, Trần tiên sinh không sao chứ?”

Từ Y Khả nói: “Đã không sao , nhưng phải ở lại bệnh viện một thời gian.”

Bà nhẹ nhõm thở ra: “Cám ơn trời đất! Cám ơn trời đất! Vừa rồi thật là tôi sợ muốn chết, cô nói đi nhờ khi cậu ấy có chuyện gì, trong lòng tôi sẽ không yên, nhưng lúc ấy tôi đã khuyên cậu ấy thế nào, cậu ấy cũng không chịu đi, cô cũng biết những lúc cậu ấy không nói lời nào thật sự rất dọa người , tôi cũng không dám nói nhiều.”

Từ Y Khả đã quá mệt mỏi, cô cười gượng, kéo lê cơ thể mệt nhừ về phòng, đi vài bước rồi quay đầu lại nói: “Bác Trương, có thể phiền cô một chuyện hay không?”

Bác Trương đi đến: “Không sao, cô cứ nói đi, còn gì mà phiền với phức .”

Từ Y Khả nói: “Mấy ngày này bác có thể đến bệnh viện chăm sóc anh ấy không, ở bên kia đã có người trông nom, chỉ cần người trong nhà đi qua thăm, hỏi han tình hình ở chỗ bác sĩ. Con biết phải để bác chạy ngược chạy xuôi rất vất vả, con sẽ đưa thêm tiền lương cho bác.”

Bác Trương nói: “Thêm tiền lương cái gì, Trần tiên sinh đưa cho tôi đã đủ dày lắm rồi , cậu ấy bây giờ nằm viện, tôi qua chăm sóc là điều đương nhiên , nhưng, cô không đi sao?”

Từ Y Khả nói: “Mấy ngày này con bận việc, sắp tới còn có thể phải ra ngoài công tác, con sợ đến lúc đó không có thời gian đành phải phiền bác .”

“Vâng, thế à, cô yên tâm, tôi sẽ cố gắng chăm sóc Trần tiên sinh thật tốt.”

“Vâng cảm ơn bác.”

Bác Trương ở sau lưng lắc đầu hoài nghi, đôi này, bà thật sự là không thể hiểu nổi.

Tuy bà vừa đến vài ngày, nhưng cũng nhìn thấy chút gì đó, hai người này ở chung nhưng không hòa hợp, nhưng lại không giống như là cảm tình không tốt, tóm lại rất kỳ lạ.

Ngày hôm sau cô vẫn đi làm như thường, tan sở lại trở về, cô thật hy vọng lúc này tổ cô có việc gì cần quay ngoại cảnh, để cô có thể danh chính ngôn thuận rời đi một thời gian. Nhưng mấy tiết mục của kỳ này không cần đến đi quay ngoại cảnh. Đừng nói là công tác, tăng ca ở đài cũng không phân cho cô bởi vì giám đốc đài đã ra lệnh. Đài đã tuyển thêm một biên tập viên cắt nối hình ảnh, gánh vác bớt lượng công việc của cô. Bây giờ lượng công việc trong tay cô ít đến đáng thương, cả ngày nhàn nhàn.

Về nhà, bác Trương không có nhà, có lẽ đã đi bệnh viện .

Cô một mình cũng chả muốn nấu ăn, nằm trên giường ép mình ngủ một giấc.

Về sau mỗi ngày Bác Trương đều báo cáo tình hình ở bệnh viện cho cô, mọi việc không có thay đổi.

Ví dụ như: “Hôm nay tinh thần Trần tiên sinh cũng không tệ lắm, tôi vào thăm, cậu ấy còn nói chuyện với tôi hai câu. . .”

“Hôm nay Trần tiên sinh đã chuyển tới phòng bệnh thường. . .”

“Hôm nay hình như Trần tiên sinh không có khẩu vị, một muỗng cũng không ăn. . .”

“Hôm nay Trần tiên sinh lại hơi tức giận, bác sĩ nói nếu như thế đối với vết thương sẽ không tốt, hơn nữa lúc ho vẫn ra máu. . .”

Chu Lạc Khiết cũng gọi điện thoại đến hỏi thăm tình hình, cô đem những gì bác Trương nói thuật lại, thật ra từ lúc anh nằm viện đến bây giờ cô chưa từng một lần qua thăm.

Hôm nay bác Trương trở về, lại nói: “Y Khả, nếu hôm nay cô không bận hãy đến bệnh viện thăm cậu ấy đi, hôm nay Trần tiên sinh hỏi cô, một mình cậu ấy ở bệnh viện rất đáng thương , mấy người chăm sóc không làm hài lòng cậu ấy, mời người chuyên nghiệp đến mấy cũng không bằng người nhà chăm sóc cẩn thận. . .”

Lúc ấy cô đang xem phim trên ti vi đến đoạn cao trào, cô hồ hững trả lời một: “Con có lẽ không có thời gian đến đâu.”

Cô nghe thấy tiếng thở dài của bác Trương, bây giờ có lẽ ngay cả bác Trương cũng cho rằng cô thật nhẫn tâm, nhưng lúc anh tàn nhẫn với cô sao không ai nói đi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Cho đến bây giờ cô chỉ luôn luôn tìm một cái cớ

Mấy hôm nay trời rất lạnh, vào sáng sớm trời còn lạnh hơn nữa, mười giờ tối, quang cảnh ngoài đường vẫn còn rất náo nhiệt.

Bác Trương đã vào phòng đóng cửa ngủ sớm. Từ Y Khả từ phòng tắm đi ra, vốn định mặc một bộ đồ ngủ rồi lên giường, nhưng cứ chần chờ đứng trước tủ quần áo mãi, cuối cùng quyết định lấy một bộ mặc đi ra ngoài.

Cô không gọi lái xe đến đón mà tự mình bắt xe đến bệnh viện.

Cô hỏi y tá số phòng bệnh rồi đi lên.

Anh vẫn nằm ở phòng bệnh trước kia, cô còn nghi ngờ liệu đó là phòng dành riêng cho anh không.

Cô không cho phép mình do dự, mở cửa đi vào.

Anh nhắm mắt dựa vào đầu giường, trong phòng tiếng ti vi mở to, dường như cảm nhận được hơi thở quen thuộc anh liền mở mắt ra.

Cô đứng ở cửa, bốn mắt nhìn nhau, không ai mở miệng.

Lát sau, cô đi vào nói: “Đã trễ thế này, sao anh vẫn chưa ngủ.”

Tâm trạng anh không tốt lắm, giống như vừa mới tỉnh ngủ, đôi mắt mơ hồ.

Anh khàn khàn nói: “Nếu nghĩ tôi đã ngủ, vậy cô tới làm gì!”

Cô cũng chả thèm đôi co với anh. Cô không biết mình đến đây để làm gì, tự nhiên cứ muốn đến đây .

Cô ngồi xuống bên giường anh: “Khi nào thì anh có thể xuất viện?”

Anh hỏi ngược lại: “Cô sốt ruột ư?”

Cô nói: “Tôi không vội, vậy anh cứ từ từ mà nghỉ dưỡng đi... Tôi đi đây...”

Anh vội vàng giữ tay cô: “Ngồi một lát nữa...” Anh che miệng nghiền mặt qua một bên, lại bắt đầu ho. Hôm trước cô nghe bác Trương nói anh ta vẫn thường ho ra máu.

Tay kia của anh vẫn giữ chặt lấy tay cô, như thể sợ cô sẽ bỏ đi.

Có lẽ do bây giờ trông anh nhợt nhạt ốm yếu, cho nên lời nói lúc này nghe qua giống như đang cầu xin.

Cô lại ngồi xuống, động tác vừa rồi dường như đã làm cạn kiệt sức lực anh, anh mỗi một cổ gượng mở mắt.

Anh nói: “Hãy tắt ti vi giúp tôi.”

Cô lấy cái điều khiển tắt tivi, phòng bệnh trở nên yên tĩnh.

Anh hỏi cô: “Tôi chết rồi cô có vui không?”

Cô không quay mặt trả lời: “Anh vẫn còn chưa chết đó hay sao.”

“Tôi vẫn chưa hành hạ cô đủ, sao có thể chết được.”

Ánh mắt cô nhìn ra bóng tối ngoài cửa sổ: “Vì sao anh lại muốn như vậy! Trần Mặc Dương, rốt cục tôi đã có lỗi gì với anh, thứ nhất tôi không hề đã động gì đến tài sản công việc của anh, thứ hai trong thời gian quen anh tôi cũng không hề có người đàn ông khác!”

Anh nói: “Cô có bản lĩnh đó ư.” Nhưng anh nhớ lại, cô thật sự là có bản lĩnh đó, tại sao trong một thời gian ngắn như vậy cô đã có thể kết hôn với một người đàn ông khác.

“Rõ ràng chúng ta đã chia tay, vì sao sau khi chia tay anh vẫn không để cho tôi được hạnh phúc!”

Anh nói: “Tôi không được hạnh phúc, dựa vào cái gì mà phải để cô hạnh phúc!”

“Anh không yên ổn sao không đi tìm những người phụ nữ khác mà gây phiền toái, bên cạnh anh có nhiều phụ nữ như vậy, vì sao nhất định phải là tôi!”

Anh suy nghĩ nửa muốn phì cười: “Cô bây giờ đang muốn phân rõ phải trái với tôi sao? Cô không biết cái gì tôi không thích thì cô đều không thể làm được sao? Từ Y Khả tôi đã nói cho cô từ trước, mặc kệ là bắt đầu hay chấm dứt đều không đến lượt cô quyết định, là cô tự cho mình thông minh...”

Nói xong anh thở hắt ra, ngực đập phập phồng.

Nhưng anh vẫn không buông cô, tay anh vô thức vuốt ve lên tay cô, ánh mắt anh bỗng dưng dịu dàng hoàn toàn trái ngược với những lời anh nói. Mặc Chính Hàn nói, anh ta cùng lắm cũng chỉ là miệng lưỡi ác độc mà thôi!

Có gì đấy trong tim cô đang quay cuồng muốn nổ tung.

Cô đột nhiên xoáy vào câu nói kia của anh: “Vì sao anh lại không hạnh phúc, tôi kết hôn, vì sao anh lại không hạnh phúc?”

Anh ngẩn ra, đầu óc luôn luôn tỉnh hoạt lúc này giống như bị tê liệt, tìm không ra một lời để phản bác lại.

Vì sao anh lại không hạnh phúc Câu trả lời rõ ràng như vậy, chính trong lòng anh cũng rất rõ ràng, nhưng bị cô hỏi như vậy, anh vẫn không thể trả lời được.

Cô vẫn không buông tha, lại lặp lại: “Vì sao? Tôi kết hôn, anh khó chịu cái gì?”

Anh đột nhiên nổi giận, thẹn quá hóa giận! Nói: “Tôi chỉ thấy hai người chướng mắt! Được rồi, cô về đi!”

Anh nằm xuống, kéo chăn lên đưa lưng về phía cô.

Cô nhìn thấy anh đang rất căng thẳng, “nếu có chút suy nghĩ”, câu nói của Chu Lạc Khiết đêm đó vẫn vang vọng trong đầu cô, “Sau khi tỉnh lại sau vụ tai nạn câu đầu tiên anh mở miệng là hỏi cô! Anh vẫn chờ cô đến thăm!”. Cô cảm thấy tất cả mọi chuyện cứ mơ hồ hỗn độn. Trong lòng cô dường như đã tìm thấy câu trả lời. Chỉ là cô vẫn chưa dám xác định!

Từ Y Khả đứng dậy, cảm thấy chuyện này cô có thể từ từ xác định.

Anh ở sau lưng gọi lại: “Ngày mai có đến nữa không?”

Cô quay đầu nhìn anh .

Anh có chút không tự nhiên: “Thức ăn bác Trương đem đến thật khó ăn, sáng mai cô ninh cháo đem đến đây đi

Anh thấy cô không mở miệng, lại bắt đầu trừng mắt lên: “Có nghe hay không!”

Cô nói: “Tôi sẽ nấu rồi bảo bác Trương mang đến.”

Anh chán nản , cảm thấy cô muốn chống đối lại anh, cô không thèm nhìn anh, anh bức bối, cô đến, cũng chỉ biết chọc anh tức giận , anh thật không biết cô có cái gì tốt.

Ít nhất trước kia còn có ít điểm hiền dịu biết săn sóc như con chim nhỏ nép vào, hiện tại ngoại trừ mỗi ngày đều đưa bộ mặt khốc tang nửa sống nửa chết ra thì còn có cái gì hay chứ? Bản thân anh cũng không biết mình trông ngóng cô đến để làm gì!

Ngày hôm sau cô dậy sớm , cứ hai ngày bác Trương lại đi mua thức ăn bỏ vào tủ lạnh một lần, thức ăn trong tủ lạnh lúc nào cũng tươi ngon. Cô lấy thịt ra, băm vằm bỏ vào nồi , cắt rau dưa, sau đó đổ gạo vào ninh cùng.

Bác Trương thức dậy ngạc nhiên nói: “Cô hôm nay thức dậy sớm vậy à, ôi cháo ninh ngon lắm.”

Từ Y Khả nói: “Bác, bác hôm nay không cần đi bệnh viện , để con đi.”

Bác Trương tựa hồ kinh ngạc, vội vàng nói: “Ôi, được, cháo này cô muốn mang đến bệnh viện phải không, để tôi múc vào cho cô.”

Lúc đến đại sảnh bệnh viện cô gặp Mẫn Chính Hàn và Giang Văn Thao cùng với bạn gái của Giang Văn Thao.

Giang Văn Thao bây giờ nghĩ Từ Y Khả là “hồng nhan họa thủy”, gặp mặt cũng không thèm chào, dẫn bạn gái lướt ngang qua mặt cô.

Mẫn Chính Hàn nói: “Sớm như vậy đã đến à .”

Cô mỉmr “Anh cũng không phải đến sớm vậy sao, vết thương đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Mẫn Chính Hàn sờ trán mình: “Không sao rồi, anh đã nghi ngờ sao ngày đó cậu ta lại để anh thắng. Cậu ta đúng là tiến bộ hẳn ra, bây giờ còn biết sử dụng chiêu khổ nhục kế.”

Tuy là nói vậy, trong giọng nói của Mẫn Chính Hàn vẫn là lộ ra điểm lo lắng. Cô nghĩ, dù sao cũng là anh em, có thể gây nhau, nhưng không thể vì cô mà cắt đứt tình bạn.

Giang Văn Thao ở phía trước quát: “Cậu không đi, còn cùng cô ta ở đây lồi lõm kéo kéo làm gì?”

Mẫn Chính Hàn không để ý, vẫn tiếp tục nói chuyện với Từ Y Khả.

Giang Văn Thao không kiên nhẫn , đi đến nói với Mẫn Chính Hàn: “Biết rõ tâm tư kia của cậu ta, cậu vẫn còn ở đây dây dưa cái gì, muốn cho cậu ta tức đến hộc máu hả, cậu ngại cậu ta chỉ mới nằm viện chưa chết nhanh đi phải không!”

Từ Y Khả cũng biết Giang Văn Thao nói những lời này là nhằm vào mình. Mẫn Chính Hàn nói: “Cậu phát điên cái gì thế.”

Giang Văn Thao nổi giận đùng đùng, chỉ vào Mẫn Chính Hàn: “Xem ra các cậu đều điên cả rồi! Không phải chỉ là một phụ nữ thôi sao, vậy mà cũng có thể đánh nhau đến nằm viện, đúng là hồng nhan họa thủy!”

Mẫn Chính Hàn nói: “Người điên là cậu ấy.”

“Sao, cậu cũng muốn đánh tôi luôn phải không! Vì một người phụ nữ như vậy, cậu đánh cậu ta đến trọng thương phải vào phòng bệnh chăm sóc đặc biệt?” Giang Văn Thao đẩy Từ Y Khả ra, thật ra anh ta không muốn ra tay, chẳng qua quá tức giận, xuống tay khó tránh khỏi dùng sức hơi mạnh, Từ Y Khả lao đảo hai bước, cháo trong tay cô rơi xuống, một chút đổ vào tay cô, bình thủy này tốt qua, cháo ở trong vẫn rất nóng, Từ Y Khả bị đau la lên.

Mẫn Chính Hàn chạy qua nâng tay cô lên xem, lấy tay cô chà lên người mình để lau sạch.

Giang Văn Thao nhìn chịu không nổi, quay sang nói thẳng với Từ Y Khả: “Đến bây giờ mà cháo vẫn còn nóng như vậy ư , đem hai người anh em tôi vây quanh, muốn đùa bốn ư!”

Mẫn Chính Hàn thật sự tức giận , kéo vạt áo trước của Giang Văn Thao, nói: “Tôi bảo cậu không được nói cô ấy như vậy!”

Bạn gái Giang Văn Thao lo lắng , đi lên khuyên can: “Đây là bệnh viện, mọi người đều đang nhìn đấy, đừng gây nhau nữa .”

Hai người đàn ông không nghe, vẫn xông lên.

Giang Văn Thao không nghĩ rằng bạn gái mình bị hất ngã xuống đất, anh hốt hoảng chạy đến: “Hiểu Hiểu, em không sao chứ...” Lại nổi giận đùng đùng

chỉ vào mặt Mẫn Chính Hàn: “Đồ khốn, sao cậu lại đẩy cô ấy!”

Cô gái tên là Hiểu Hiểu kia nói: “Không sao, không có việc gì, đi thôi.” Cô lại nở một nụ cười có lỗi với Từ Y Khả: “Ngại quá, anh ấy cũng không có ác ý.”

Giang Văn Thao nói: “Xin lỗi cô ấy làm gì! Dư thừa!”

Nói xong liền kéo Hiểu Hiểu đi, vừa đi vừa cúi đầu xuống hỏi bạn gái mình lúc này bị ngã có làm sao không. Từ Y Khả ngơ ngác nhìn, không lâu trước đây cô và Trần Mặc Dương cũng từng ngọt ngào như vậy. Chuyện cũ đã trôi theo làn khói.

Mẫn Chính Hàn nói: “Mồm miệng cậu ta độc ác vậy đấy, em đừng để ý đến cậu ta, đi, đi rửa tay, rồi bôi ít thuốc.”

May cháo đổ lên tay không nhiều, chỉ bôi một lớp thuốc mỡ là được.

Cô nói với Mẫn Chính Hàn: “Anh về đi.”

Mẫn Chính Hàn nghĩ nghĩ, rồi hỏi: “Y Khả, sau này em tính làm gì?”

Đột nhiên bị hỏi vấn đề này, cô không biết nên trả lời thế nào: “Không biết, trước kia nghĩ rất nhiều, nhưng cuối cùng cũng không thể thay đổi được gì, cho nên em cũng không dám suy nghĩ nữa.”

Từ lúc quay lại bên người Trần Mặc Dương, cô cảm thấy mình đã không còn có tương lai, dù không đoán được sau này thế nào, nhưng thời gian cũng không thể phai nhòa đi nỗi đau, cô và Trần Mặc Dương không có khả năng sau này, càng không thể có tương lai. Cô giờ mới phát hiện thì ra không phải Trần Mặc Dương lấy mất đi tương lai của cô mà cô không hề chờ mong vào tương lai!

Mẫn Chính Hàn nói: ” Y Khả, bây giờ nếu em muốn như thế nào em hãy thành thật nói cho anh biết, bây giờ em còn tình cảm với Dương Từ hay không, có muốn rời xa cậu ấy không.”

Cô nói: “Nếu em rời đi, bố mẹ em sẽ làm thế nào bây giờ, anh ta sẽ bỏ qua cho người nhà em sao? Anh ta đã nói, dù em có đi đến đâu anh ta đều có thể tìm được em! Đến lúc đó anh ta nhất định sẽ không...”

Mẫn Chính Hàn kéo vai cô, nhìn thẳng vào đôi mắt cô: “Y Khả, em chỉ lấy cớ, nếu anh cam đoan người nhà em nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì cả, chuyện này em hoàn toàn có thể tự chủ, em có quay lại bên cạnh cậu ta không.”

Cô há miệng, nhưng lại trả lời không được, chẳng lẽ từ trước đến nay tất cả mọi chuyện cũng đều do cô tự lấy cớ ư?

Mẫn Chính Hàn nói: “Em hãy suy nghĩ kỹ, nghĩ xong hãy gọi điện thoại cho anh.”

Anh cũng không đành lòng ép cô phải đối mặt với lòng mình, nhưng anh phải làm thế, bằng không có lẽ cả đời cô sẽ tình nguyện làm con đà điểu, cứ để mãi như vậy.

Cô gật đầu, nói: “Anh hãy để tôi suy nghĩ thật kĩ đã.”

Cô thần thờ đi vào phòng bệnh, Trần Mặc Dương đã tỉnh, thấy trên mu bàn tay cô phải bôi thuốc mỡ, nói: “Tay cô làm sao vậy?!”

Cô nói: “Mang cháo đến cho anh bị đổ, nếu anh muốn ăn hãy bảo bác Trương mang đến cho anh.”

Cô ngồi xuống sofa đối diện giường, trong đầu rối loạn, nhưng tim cô lại càng loạn hơn.

Những lời nói vừa rồi của Mẫn Chính Hàn thật sự thức tỉnh cô, cho tới nay cô chưa bao giờ suy nghĩ về vấn đề này.

Cô vẫn cảm thấy là do anh ép cô, bắt buộc cô, cho nên cô mới bắt đầu đi ở lại bên cạnh anh.

Cô nghĩ rằng tất cả những hy vọng của cô đều đã bị anh chặt đứt, chỉ còn con đường này, cho nên cô bất lực phải sống chung với anh.

Nhưng Mẫn Chính Hàn lại nói cho cô, không phải như thế!

Là cô tìm cớ ở lại bên cạnh anh, anh là người đã hại gia đình cô tan nát.

Trong lúc đó cô và anh vô tình lại nối lại tình xưa. Cho nên nếu người nhà cô có thể bình an vô sự, cô có cơ hội để rời đi, như vậy cô còn có lý do gì để ở lại bên người anh!

Chỉ có bị anh ép buộc, mới là lý do duy nhất để cô ở lại. Chỉ có thể nghĩ như vậy cô mới có thể yên tâm thoải mái.

Đến bây giờ mới hiểu được, thì ra cô chỉ lừa chính mình, thì ra là do cô không chịu rời xa. Người khác đều đã nhìn ra, chỉ có cô vẫn không nhận ra, và cũng không muốn thừa nhận. Nếu Thừa nhận, thì ngay cả lý do duy nhất kia cũng mất đi. Nếu Thừa nhận, cô và anh chỉ còn một con đường là chết.

Anh thấy tâm trạng cô không thoải mái, dường như đang sững sờ.

Anh gọi cô vài tiếng, cô mới ngẩng đầu.

Anh hỏi: “Cô làm sao thế, vẫn chưa tỉnh ngủ ư?”

Cô lắc đầu: “Tôi đi đây, tôi sẽ bảo bác Trương đem cơm đến cho anh.”

Anh nói: “Bây giờ tôi đói bụng, dưới bệnh viện có bán cháo, cô đi mua đi.”

Cô phải đi mua lên, anh bảo cô dứt cho anh ăn, cô dứt, từng muỗng từng muỗng đưa lên miệng anh.

Anh nói còn nóng, cô đánh phải thổi, mỗi muỗng đều thổi cho nguội bớt.

Anh dường như rất hài lòng, khóe miệng hơi cong lên, ăn hết bát cháo cô mua về.

Anh vỗ vị trí bên cạnh mình nói: “Nằm xuống với tôi một lát.”

Giường trong phòng bệnh cao cấp rộng xa hoa không thua gì chiếc giường trong nhà kia. Anh đang nằm viện cần phải chú ý cẩn thận, nhưng không có cô nằm bên cạnh anh cảm thấy có gì đó không quen.

Từ Y Khả nhìn vào khuôn mặt quen thuộc kia đã từng làm cô si mê. Khuôn mặt cùng những lời dụ dỗ ngọt ngào làm cho người ta nhìn không được lạc vào. Đàn ông không hư phụ nữ không yêu, bởi vì anh hư, cho nên anh tự nhiên nói ra những lời nhu tình như thuốc độc chết người, làm cho cô nghiện sâu, muốn ngừng mà không được. Lúc trước không phải cô đã yêu những thói hư tật xấu, những lời nói ngon ngọt của anh kia sao.

Ngón tay cô đặt trên mặt anh, vuốt ve khắp khuôn mặt anh. Nếu có một ngày cô thật sự đi rồi, cô sẽ nhớ anh không? Đôi khi sẽ nghĩ về anh?

Trần Mặc Dương giữ tay cô lại, tuy anh rất thích động tác thân mật này của cô, nhưng ánh mắt và vẻ mặt mông lung làm cho anh bỗng cảm thấy bất an. Anh kéo cô sát vào anh hơn.

Từ Y Khả nghiêng người, mặt đặt trên ngực anh, nếu chưa có chuyện gì xảy ra, nếu tâm trạng cô không mâu thuẫn như bây giờ, nếu tất cả vẫn như xưa khi họ yêu nhau, vậy bây giờ cô nằm trong lòng anh sẽ vui cỡ nào, nhưng ly nước đã đổ làm sao hết lại cho đây!

Cô nhắm mắt lại, có thể tạm thời làm cho cô quên mọi hận này không, hãy để cô nghĩ rằng bây giờ cô cùng anh sẽ có một tương lai. Hãy để cô nghĩ rằng cô và anh là một cặp đôi hạnh phúc.

Trần Mặc Dương xoa nhẹ mái tóc dài của cô, cúi đầu hôn lên tóc cô.

Cô muốn hỏi anh: “Trần Mặc Dương anh có yêu em không, anh có phải thật lòng yêu em không, nếu như vẫn chưa, vậy thì không cần yêu, sẽ rất mệt mỏi, nhưng cô lại không cam lòng, anh cũng phải nên chịu dày vò giống cô.”

Gió từ ngoài cửa sổ thổi vào, rèm cửa sổ hơi tung bay, sáng sớm thật yên tĩnh.

Hai người đều từ từ nhắm mắt lại, cảm nhận nhiệt độ cơ thể của đối phương. Đã lâu lắm rồi, hai người mới có một cái ôm bình thản và ấm áp như thế này.

~Cuamit: có thể tạm coi là đã làm lành, phù thờ phào nhẹ nhõm~

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Anh đã tự chặt đứt tương lai hai người

Cô đã hứa với Mẫn Chính Hàn là sẽ suy nghĩ thật kỹ, nhưng lại không thể quyết tâm rời đi.

Cả ngày cô luôn trong tâm trạng hỗn loạn, đắm chìm trong quá khứ. Vết thương của anh cũng đã dần dần bình phục. Sau khi xuất viện không lâu, bà Trần cũng biết chuyện anh nằm viện, gọi anh về nhà.

Có lẽ bị bà Trần cảm ràm cả buổi nên khi trở về mặt mày anh khó chịu.

Lúc ấy cô vừa tắm xong cho chú chó con, đang sấy lông cho nó. Thời gian trước Mẫn Chính Hàn tặng cô một chú chó nhỏ màu trắng rất đáng yêu và thông minh, cô rất quý nó, lúc nào rảnh là liền chơi với nó.

Trần Mặc Dương vốn là một người không yêu thích động vật, chán ghét chó mèo , nhưng thấy cô thích anh cũng chiều..

Anh ít gặp nó, cho nên cũng chẳng thân mấy. Đêm nay không hiểu sao, vừa nhìn thấy anh vào cửa, nó liền lăn xăn chạy đến bên cạnh chân anh. Tâm trạng anh đã khó chịu, bực mình đá nó ra.

Chú chó đáng thương sủa hai tiếng yếu ớt.

Từ Y Khả đau lòng muốn chết, nhanh chóng đến bế nó lên.

Từ Y Khả nói: “Anh làm gì đấy! Con chó tôi nuôi anh cũng không buông tha ư! Bác Trương, bác giúp con tìm hộp thuốc với ạ!”

Anh đáng nhẽ muốn đi lên lầu, nhưng nghe cô nói như vậy, xoay người lại, ôm chú chó nhỏ đôi ra ngoài cửa, đóng cửa lại.

Lúc anh nằm viện cô cũng chẳng quan tâm, Mẫn Chính Hàn tặng một con chó, cô lại cưng như cưng trứng , vậy là có ý gì!

Từ Y Khả nhìn thấy con chó bị roi bịch xuống, phát ra tiếng kêu đáng thương, đến lúc cô có phản ứng lại, đã bị anh đá ra xa .

Từ Y Khả hét lên: “Chó con, chó con...”

Trần Mặc Dương túm lấy tay cô kéo lại lên sô pha: “Em đừng tưởng là tôi không biết gần đây em vẫn đi gặp cậu ta, tôi chỉ không rành tính toán với em thôi, em còn không ngoan ngoãn , thì sẽ biết tay tôi!”

Bây giờ Từ Y Khả chỉ quan tâm đến chú chó của cô, thấy mình bị giữ lại, gọi to lên: “Bác Trương, con chó đang ở bên ngoài, bác giúp con chạy ra xem xem, đừng để nó chạy...”

Bác Trương vẫn nom nớp lo sợ, còn chưa dám đi ra ngoài, Trần Mặc Dương liền quát: “Hôm nay ai dám đem con chó kia về, tôi sẽ lột da người đó .”

Bác Trương bị anh dọa, sợ tái mặt không dám động.

Từ Y Khả nghĩ đến con chó đang bị thương, lại khóc lên. Anh ta nói: “Đừng tưởng rằng có Mẫn Chính Hàn chống lưng cho em là tôi không còn cách nào , chọc tôi giận lên thì có dựa lưng vào ngọc hoàng đại đế thì cũng vô dụng, sau này em còn đi gặp anh ta nữa xem, tôi còn có nhiều cách để trị em!”

Thật ra anh tức giận như vậy cũng là có nguyên nhân , vừa rồi trở về nhà khó tránh khỏi bị bà Trần mắng một trận .

Lời nói của bà Trần vẫn vang vọng trong đầu anh, như một cây kim đâm vào tim anh làm anh rất khó chịu. Bà Trần nói: “Người nhà dù sao vẫn là người nhà, tình thân không bao giờ có thể cắt đứt . Một ngày nào đó cô ấy muốn trở lại bên bố mẹ cô ấy, đến lúc đó cho dù tình cảm của cô ấy đối với con có sâu nặng thế nào cũng không thể tha thứ được cho những điều con đã làm, chẳng lẽ gia đình cô ấy cũng chấp nhận con sao? Con có nghĩ tới đến lúc đó cô ấy sẽ rơi vào hoàn cảnh như thế nào không. Nếu cô ấy theo Chính Hàn, mặc dù mẹ không dám chắc tương lai cô ấy sẽ tốt đẹp, nhưng vẫn hạnh phúc hơn ở bên cạnh con!”

Anh biết tất cả những điều mẹ anh nói ra đều vì muốn chia rẽ anh và Y Khả, Y Khả vốn không phải là mẫu hình con dâu mà mẹ anh chọn. Nhưng không thể phủ nhận được những lời bà ấy nói đều đúng.

Anh không thể không thừa nhận, trước khi mẹ anh ra tay chia cắt hai người họ thì tự anh đã chặt đứt tương lai của họ. Từ lúc anh chặn hết các ngã đường của cô cũng là lúc anh chặt đứt đi tương lai của hai người.

Anh lơ mơ cảm nhận được bản thân đang ở trong tình cảnh tuyệt vọng , trước kia chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ muốn ở bên cạnh cô lâu dài, cho nên lúc ấy anh mới không biết quý trọng. Mãi cho đến hôm nay, hai người đều rơi vào tình cảnh khốn khổ, anh mới nhận ra bản thân mình khát vọng cô nhường nào.

Đây là nghiệp chướng, sao anh có thể mua dây tự buộc mình đến mức thế này.

Anh nhớ lại không lâu trước kia Trần Chính Quốc có mắng anh thế này: “Sẽ có một ngày anh sẽ khóc”, bây giờ anh cảm thấy ngày đó đã không còn xa nữa rồi !

Từ Y Khả đâm vào sô pha: “Trần Mặc Dương! Sao anh không bóp chết tôi đi, Sao anh không đem tôi quăng ra luôn đi!”

Anh nói: “Em lại muốn âm ỷ lên? Đừng tự làm mình mất mặt! Đừng ép tôi ra tay!”

Bác Trương đến khuyên giải: “Đừng khóc , đừng khóc , khóc quá sung mắt lên mai làm sao ra ngoài!”

Cô đẩy bác Trương ra, đứng lên hít sâu, chạy ra cửa.

Bác Trương ở phía sau gọi lại ..

“Trần tiên sinh, cậu xem...”

Anh day trán, bỏ lên lầu: “Mặc kệ cô ấy, có bản lĩnh thì đừng về nữa.”

Sau khi Từ Y Khả ra hành lang đã không thấy chú chó đâu, cô đi dọc tầng trệt, đi đến công viên nhỏ, dọc đường đi vừa ngó quanh vừa khóc. Các bảo vệ đều nhìn cô, cô mặc kệ xấu hổ, gấp gấp tìm khắp nơi. Nghe nói phần lớn người dân Giang Nhạc đều rất thích ăn thịt chó, lẽ như chú chó của cô bị bắt, thì phải làm sao bây giờ!

Trần Mặc Dương tắm xong, đến thư phòng xử lý một số công việc, đi ra, lại nhin không được đi xuống lầu, không thấy cô, anh hỏi bác Trương: “Cô ấy vẫn chưa về à?”

Bác Trương nói: “Đúng vậy, đã trễ thế này, một mình con gái ở ngoài, hay là cậu ra ngoài tìm xem, tôi nghe dự báo thời tiết nói là đêm nay sẽ mưa, Trần tiên sinh, con gái ai cũng sợ điện, đồ một hồi là xuôi ngay.”

Anh cãi lại: “Cô ấy muốn về thì sẽ tự về.”

Nhưng thật ra trong lòng anh đã nôn nóng muốn chết, có phải cô ấy đã chạy đi tìm Mẫn Chính Hàn rồi không, có phải sẽ không quay về nữa không, bây giờ anh thật không biết nên làm gì, tìm người bắt cô trở về ư?

Nhìn ngoài trời mưa đã bắt đầu rơi nặng hạt, anh sốt ruột lên lầu thay quần áo, cầm chìa khóa xe, nói: “Tôi đi ra ngoài tìm xem.”

Cô Trương đứng sau lưng anh lắc đầu, đôi này không thể sống yên lành một ngày ư, nhất là Trần tiên sinh, động một cái là chọc cho bạn gái mình khóc, mỗi lần cô ấy khóc không phải là chính cậu ta đau lòng sao.

Đầu tiên anh đi vòng vòng xung quanh khu chung cư, không thấy cô. Cậu bảo vệ thấy anh thì hỏi: “Trần tiên sinh, vẫn chưa tìm được chó ư? Tôi lúc này có nói với Từ tiểu thư là không thấy con chó chạy ra ngoài này, hãy tìm thử xem ở trong khu vực này có không.”

Trần Mặc Dương hỏi: “Vậy bây giờ cô ấy ở đâu?”

Cậu bảo vệ nói: “Hình như là chạy ra ngoài tìm.”

Trần Mặc Dương nghe xong nhanh chóng lái xe, lo lắng tìm kiếm dọc con đường. Trời mưa to, lại là buổi tối, tầm mắt mờ hồ. Anh chạy một vòng không tìm thấy, sợ mình bỏ lỡ đâu đó, lại dọc theo đường cũ trở về. Lúc này cô chạy ra khỏi nhà không mang theo ví tiền, dù cô có muốn ở bên ngoài cũng không có tiền, trừ khi cô thật sự đi tìm Mẫn Chính Hàn.

Anh nghĩ rằng có lẽ là gan cô cũng không lớn đến mức như vậy, lúc này anh cũng vừa mới dọa cô, đầu óc cô hơi chậm nhưng cũng không ngốc đến nỗi muốn đùa cùng hồ! Nhưng nghĩ lại, lại thấy cũng có thể, bây giờ cô đã không giống với trước kia, không biết là lá gan lớn hơn, hay là đã nhìn ra anh sẽ không động đến cô, gần đây cô cũng thường xuyên móc mĩa anh, động vào một cái cũng có thể cãi nhau với anh.

Anh quay xe lại, không bỏ qua bất kì một ngõ ngách nào, rốt cục dưới ngọn đèn đường anh tìm thấy được cô.

Anh xuống xe, kéo cô lên: “Đi về với tôi.”

Cô không để ý tới anh, vẫn cúi người gọi tên chú chó.

Anh kéo cô đứng dậy, cô vừa đánh vừa mắng anh, giống như một mẹ đàn bà chanh chua, may mà đã tối, khu vực này cũng ít người, bằng không anh đã bị mất mặt.

Anh đẩy cô vào trong xe, lái vào gara rồi đi lên lầu.

Bác Trương mở cửa, thấy cô về cũng an tâm hơn, nhìn thấy cô toàn thân ướt đẫm, nói: “Đã ướt cả người, mau đi tắm nước ấm đi, không là mai sẽ bị cảm đấy.”

Trần Mặc Dương quay sang bác Trương: “Cô đi nấu một bát nước gừng đi.”

Anh kéo cô: “Đi lên tắm rửa đi.”

Anh giúp cô chuẩn bị nước tắm, đi ra thấy cô vẫn còn ôm mặt ngồi một chỗ, anh đi qua nói: “Còn không đi tắm ư!”

Cô tức giận gạt tay anh ra, bước vào phòng tắm.

Anh nghĩ, không phải chỉ là một con chó thôi sao, ngay cả nước tắm anh cũng đã chuẩn bị cho cô rồi, quả thực đã trở thành mẹ của cô ấy rồi.

Cô tắm xong, mặc váy ngủ rồi lên giường, quấn chăn cả người, mặt chôn vào gối, bờ vai run run, khóc nức nở trong chăn.

Lại khóc, anh thật sự rất phiền não!

Anh ngồi bên giường, kéo chăn ra: “Chạy cũng đã chạy rồi, ngày mai tôi mua lại cho em một con khác.”

Cô bỗng dừng ngừng đầu lên, cả mặt đều là nước mắt nước mũi: “Anh chết rồi, mẹ anh có thể sinh ra được một người như anh được không!”

Anh trừng mắt lên, cô dám so sánh anh với con chó.

Cô nói xong lại vùi đầu vào gối tiếp tục khóc. Anh nhẫn nhịn, nghĩ thầm sao lại trêu chọc đúng cô gái khóc nhè cơ chứ.

Anh nói: “Ngày mai anh lại đi tìm cho em được không.”

Tóc tai bù xù, cô ngồi dậy, lắc lắc người anh: “Anh đi đi, anh đi ngay bây giờ đi... Đồ khốn nạn... Anh chỉ biết dùng bạo lực, nhìn cái gì không vừa mắt liền đập đi, anh cho rằng trên đời này chỉ có mình anh thôi ư! Sinh mạng của người khác thì không quan trọng ư, anh là ai chứ, anh dựa vào cái gì mà nắm giữ sinh tử của người khác... Tôi cũng nhìn anh không vừa mắt, sao anh không đi chết luôn đi...”

Cô đánh vào ngực anh, khóc nức nở, anh biết những lời nói này, không chỉ nói đến chuyện của con chó, anh biết trong lòng cô tức giận anh, hận anh, nhưng anh cũng cảm nhận được đến bây giờ cô vẫn còn yêu anh. Anh hơi mừng thầm, nhưng cũng lo lắng.

Cô đau khổ như vậy anh cũng rất khó chịu, anh ôm cô vào lòng dỗ: “Đừng khóc nữa, ngày mai chắc chắn tôi sẽ tìm nó về cho em”

Cô giãy dụa, cho dù tìm được con chó về, nhưng anh vẫn còn có thể làm lại chuyện tình như vậy một lần nữa.

Bác Trương bưng bát nước gừng lên, nói: “Nhanh uống đi.”

Anh cầm lấy bát, đưa đến bên miệng cô: “Uống đi.”

Cô nổi giận, vung tay lên, cả bát nước gừng rơi xuống đất, còn đổ vào chân anh một ít.

Bác Trương hít sâu một hơi, chỉ sợ cậu ta lại phát điên lên.

Trần Mặc Dương đứng lên lau người, khuôn mặt rất khó coi, nhưng cũng không quá nổi giận, nói với bác Trương: “Còn không, đem lên cho cô ấy thêm một bát đi.”

Cô dụi đầu vào giường, hét toáng lên: “Không uống, không uống, không uống, anh đi chết đi!”

Cô không biết những gì cô đang làm giống hệt một đứa trẻ bướng bỉnh đang làm nũng.

Trần Mặc Dương không để ý đến cô, bảo bác Trương xong thì đi vào phòng tắm, thật sự là càng dỗ cô càng quá đáng hơn.

Sau khi bác Trương và Trần Mặc Dương đi khỏi, cô nằm xuống, thật ra cô đã không còn quá đau lòng, không thể khóc được nữa, nhưng cô vẫn cố gắng nặn nước mắt ra.

Trần Mặc Dương ngồi trong thư phòng đến nửa đêm mới về lại phòng ngủ, cô khóc đã mệt, đang ngủ, đầu gối lên cánh tay của mình, chân cũng không đắp, còn bị cô ôm dưới người, cô cứ như vậy mà thiếp đi.

Anh đi lấy khăn lau mặt cho cô, đặt cô nằm lại, mình thì ngồi bên cạnh ngắm nhìn cô. Trong lúc mơ màng cô cũng run run vai, làm cho anh cảm thấy buồn cười.

Lúc cô ngủ trông rất giống một cô bé, cô vốn vẫn chưa trưởng thành. Nhưng sau khi đụng phải anh, cuộc sống đã bị đảo lộn, đã bị buộc rời khỏi thế giới của mình.

Lúc cô ngủ dậy, anh đã đến công ty, bác Trương nói: “Y Khả, Trần tiên sinh đã xin phép cho cô rồi, hôm nay cô không cần phải đi làm.”

Cô gạt đầu, ngồi xuống bàn cơm, khóc cả một ngày cặp mắt của cô đã sưng lên như bị ong chích.

Mùa xuân, trong công viên tiểu khu, những bông hoa đua nhau nở rộ, cô ngồi trên bệ cửa sổ, cảm thấy nhàm chán muốn chết.

Ngồi đến giữa trưa, bác sĩ Tôn gọi điện thoại cho cô, nói rằng em trai cô đã hai hôm rồi không đến làm vật lý trị liệu. Từ Y Khả vội vàng bắt xe về nhà, vừa mới có một chút khởi sắc, sao lại không tiếp tục điều trị.

Cô vẫn bảo bác sĩ Tôn gạt gia đình cô, chỉ sợ Y Trạch biết đó là bác sĩ mà cô tìm sẽ không điều trị nữa, bây giờ Y Trạch gần như cho rằng cô cùng một ruột với Trần Mặc Dương.

Tuần trước ông Từ đã xuất viện, tuy bác sĩ nói rằng vẫn nên ở trong bệnh viện tĩnh dưỡng, sức khỏe của ông không phải trong một ngày là có thể khỏe lại.

Cô cũng khuyên bố mình, nhưng dù khuyên thế nào cũng không được, cô biết là trong nhà không muốn dùng tiền của cô để trả viện phí, số tiền lớn như vậy, người nhà cô không cần nghĩ cũng biết cô lấy đâu ra, Bà Từ tính cách mạnh mẽ, thà để người nhà chết cũng không dùng tiền của Trần Mặc Dương.

Lúc đến bệnh viện thấy giường bệnh trống trơn, cô ngồi xồm xuống khóc hét lên, Niệm Nghi dẫn cô vào văn phòng khuyên cô, nói, chỉ cần cố gắng, tiếp tục uống thuốc, ở nhà chăm sóc cũng không có vấn đề gì đáng ngại. Cô sợ nhất là bố cô không nghe lời cô, vẫn đi vận chuyển hàng hóa.

Thật ra cô cũng đã có trộm về nhà mấy lần, mỗi lần đều chỉ dám đứng ở một góc bên ngoài nhà, có đôi khi đứng cả một ngày cũng không người nào trong nhà đi ra.

Xuống xe, trong lòng cô có chút lo lắng. Đứng cách cửa hàng không xa trộm nhìn, cô thấy có người đi vào mua hàng, mẹ cô nhón chân lấy ống tuýp ở trên kệ xuống, em trai cô cũng đứng một bên giúp, nhưng chỉ có một bàn tay dùng được, đành phải dùng cả vai để đỡ. Tay mẹ cô bị trượt, ống tuýp suýt nữa rơi xuống đầu Y Trạch, người mua đứng bên cạnh cũng hoảng sợ, có lẽ thấy tình cảnh đáng thương, ông ấy cũng giúp một tay lấy hàng xuống.

Lòng Từ Y Khả đau như cắt, tay che miệng, nước mắt không biết đã rơi xuống từ khi nào.

Cô đứng một bên góc cổ gắng nén xuống, đợi cho khách đi khỏi, mới đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Lỗi duy nhất của tôi là đã yêu em

Lúc ấy chỉ có mẹ cô và Y Trạch ở trong cửa hàng, cô gọi từ sau lưng: “Mẹ.”

Bà Từ cứng ngắc quay người lại: “Cô đến đây làm gì?”

Trong lòng cô chưa sót ghen ngào không nói nên lời, nắm lấy tay Y Trạch: “Y Trạch, vì sao em không đến bệnh viện nữa, bác sĩ Tôn đã nói tay em có hy vọng hồi phục.”

Bà Từ hất tay cô ra: “Tay em cô vì sao biến thành như vậy? Nhà chúng tôi biến thành như vậy là do ai làm hại? Tôi thà chết chứ không cần hấn ta giả mù sa mưa, không cần những đồng tiền dơ bẩn của hấn. Vì sao tôi lại đẻ ra một đứa con như cô chứ, vì sao cô lại gây họa đến cả gia đình...”

Bà Từ nằm gục xuống bàn gào khóc, Từ Y Trạch đi đến nói: “Chị, chị đi trước đi, hãy để mẹ bình tĩnh một thời gian, tay của em em biết, không cần phải đi trị liệu, còn một tay em vẫn có thể làm việc.”

Cô thần thần đi về nhà, rồi rúc vào phòng khóc rống lên.

Lúc này cô vào nhà, bác Trương đã nhận ra ánh mắt khác thường của cô, bây giờ lại nghe thấy cô khóc đến như vậy, bà lo lắng thấp thỏm, đứng bên ngoài gọi mãi, nhưng bên trong không lên tiếng trả lời. Bà vội vàng xuống lầu gọi điện thoại cho Trần Mặc Dương.

Trần Mặc Dương gấp gấp trở về, anh chạy nhanh lên lầu hỏi bác Trương: “Sao lại thế này, ai đã bắt nạt cô ấy?”

Bác Trương giải thích: “Cô ấy vừa mới ra ngoài về đã thành như vậy, tôi cũng không biết tại sao nữa.”

Trần Mặc Dương thấy cửa bị khóa trái liền bảo bác Trương đi lấy chìa khóa dự phòng.

Cô nằm trên giường, khóc đến run rẩy, khóc đến trời sập đất nứt.

Bác Trương đóng cửa phòng lại cho hai người, rồi đi xuống.

Trần Mặc Dương đi qua giường đỡ cô dậy hỏi: “Em làm sao vậy, ai chọc giận em, hmm?”

Cô đẩy anh ra.

Anh dịu dàng hỏi: “Có phải ai đã nói gì em không, hay bị cấp trên mắng?”

Anh nhớ là hôm nay cô không đi làm, bác Trương vừa bảo rằng cô mới ra ngoài trở về, Anh đoán cô đi tìm con chó kia, không tìm được, nên đã khóc thành như vậy.

Anh phì cười, không phải chỉ là một con chó thôi ư, ai mà biết cô yêu quý nó đến như vậy, nếu biết lúc ấy anh đã chẳng dám quăng nó đi.

Anh vén những lọn tóc dính trên mặt cô, kéo chần ra, nói: “Có phải tìm không ra chó nên buồn không, anh đã bảo người đi tìm rồi, khẳng định sẽ tìm nó về ngay thôi, đừng khóc, đã khóc cả ngày rồi, khóc nhiều quá sẽ bị mù đấy.”

Cô vẫn không ngừng, anh lại tiếp tục: “Em rốt cục làm sao thế? Khóc vì chuyện gì? Em nói cho anh được không!”

Anh không còn cách nào, nếu biết sớm cô có thể khóc dai như vậy, anh sẽ không dám trêu vào cô.

Anh đỡ cô dậy, ngon ngọt dỗ: “Em nói anh nghe đã xảy ra chuyện gì, anh sẽ giúp em giải quyết.”

Anh vẫn nghĩ không ra ngoại trừ anh, trên đời này còn có người nào có thể chọc cô khóc đến thành như vậy. Bình thường dù anh có làm cô khóc cũng chỉ cảm thấy xót xa, hôm nay cô như vậy anh cảm thấy rất đau lòng.

Cô bỗng tuông ra một tràng , nhưng vì giọng vừa khóc xong khàn khàn, cô nói đứt quãng, anh nghe không rõ, hỏi lại: “Em nói cái gì? Lặp lại lần nữa đi.”

Anh chăm chú lắng nghe, rốt cục nghe được rõ ràng những lời cô: “Tôi muốn... đi... Đi ăn cơm... Khách sạn Kim Đình...”

Anh nghi ngờ mình nghe nhầm , hoài nghi lặp lại hỏi: ”khách sạn Kim Đình?”

Cô gật đầu.

Anh hỏi: “Em đói bụng ư ?” Đói cũng không có thể đến mức khóc thành như vậy chứ!

Cô lại bắt đầu ậm ỹ lên: “Đi ngay bây giờ!”

Tuy anh không biết có chuyện gì với cô nhưng lúc này đây đừng nói là cô muốn ăn ở khách sạn, nếu cô đòi lên mặt trắng anh cũng sẽ dẫn cô đi.

“Ok, ok, ok, anh biết rồi, bây giờ đi, trước hết em hãy lau mặt mày đi.”

Bây giờ không phải là giờ cơm, quản lý Kim Đình thấy Trần Mặc Dương một cô gái mắt mũi đỏ lỏm đến, có chút kinh ngạc, tự ông dẫn hai người họ lên lầu. Ở đây anh có phòng riêng. Nhưng khi vừa bước vào, cô nằng nặc không chịu: “Không phải ở đây, không phải ở đây...”

Trần Mặc Dương thấy cô lại sắp khóc, dỗ dành hỏi: “Vậy em muốn ở đâu?”

Cô ngẩng đầu nhìn một vòng, đi từng phòng nhìn, anh và quản lý theo sau, không biết cô muốn tìm căn phòng như thế nào .

Cuối cùng cô dừng lại trước một phòng, đợi vài giây rồi nói: “Chính là nơi này.”

Hai người đàn ông nhẹ nhõm thở ra.

Cô cầm lấy thực đơn cũng chẳng thèm nhìn kỹ, chọn một lần hơn mười món, giống như đã lâu rồi chưa được ăn. Bỗng dưng lát sau cô lại xem thực đơn thêm một lần nữa, lật từng trang một, nói thiếu một món đồ ăn.

Quản lý hỏi cô món mà cô chưa nghĩ ra, cô khoa tay múa chân nói là một món màu xanh, ăn giòn giòn .

Trần Mặc Dương nói: “Anh đem tất cả các món ăn màu xanh lên đây cho tôi.”

Kết quả vẫn không có món cô muốn, cô đặt mạnh đũa xuống bàn: “Không phải món này, không phải món này...”

Trần Mặc Dương ngồi xồm xuống gấp gấp lau nước mắt cho cô: “Không cần ăn món kia được không? Cả một bàn đồ ăn như vậy em không thích món nào sao...”

Cô khóc: “Không được, vẫn thiếu một món, rõ ràng là chỉ ra ngoài ăn cơm thôi , vì sao lại thành ra nông nổi này.”

Cô không phải là người hay gây khó dễ cho người khác , cũng không biết hôm nay cô bị làm sao, cứ ậm ỹ khó dễ người khác!

Quản lý và các nhân viên khách sạn sợ sệt lau mồ hôi, không biết người phụ nữ này là thần thánh phương nào, làm cho Trần Mặc Dương có thể hạ mình như thế, lại còn có thể chịu đựng được.

Thật ra Trần Mặc Dương đã không thể kiên nhẫn hơn nữa , nhưng thấy cô khóc thương tâm thành như vậy, anh cũng không nổi giận nổi, nói với quản lý khách sạn: “Đem tất cả các món có trong thực đơn lên hết cả đây.”

Đầu bếp của khách sạn cũng nhón nháo cả lên, cuối cùng một đầu bếp sực nhớ lại một món rau chỉ có vào mùa đông.

Trần Mặc Dương nghe xong liền chỉ định: “Mặc kệ các anh tìm cách gì, tìm món ăn kia về cho tôi, bao nhiêu tiền tôi cũng bỏ ra.” Anh có linh cảm rằng nếu hôm nay không chiều theo ý cô, cô sẽ khóc chết ở chỗ này mất.

Cuối cùng món rau kia cũng được mang lên , cô gật đầu ngừng khóc.

Anh đưa đũa qua: “Được rồi, thức ăn đã đủ cả rồi , nhanh ăn đi.”

Cô cầm đôi đũa, thấy anh ngồi ở chỗ kia, lại không hài lòng , nói: “Anh đứng lên đi, anh đừng ngồi ở đó.”

Anh bực mình: “Anh ngồi ở đây thì làm sao?”

Cô nói: “Anh đi qua chỗ khác đi, đừng ngồi trên bàn này.”

Trần Mặc Dương cảm thấy như máu đang dồn lên não, anh ngồi xuống sô pha bên cạnh, nói: “Anh ngồi đây được rồi chứ.”

Đúng là ông nội mà, hôm nay anh sẽ buông tha cho cô, anh thề ngày mai đến khi cô hết khóc rồi anh sẽ *trừng trị*!

Một mình cô ngồi ở đằng kia, còn bảo nhân viên phục vụ đem lên thêm ba bộ bát đĩa, anh ngồi một bên nhìn cảm thấy rất khó chịu, cô ấy hôm nay như bị trúng tà.

Cô vừa ăn vừa rơi nước mắt, trong miệng không có vị gì cả, chỉ có nước mắt mặn chát, cuối cùng cô ăn không vào nổi, quăng đôi đũa xuống, nằm gục trên bàn.

Anh đi qua: “Lại làm sao vậy? Chẳng lẽ đồ ăn không hợp khẩu vị với em?”

Đôi mắt đầm nước, lấy ví tiền mở ra, bên trong là một bức ảnh, là bức ảnh chụp gia đình cô.

Cô sụt sịt, giọng nói mơ hồ không rõ, nhưng anh nghe vẫn hiểu được.

Cô chỉ vào từng cái bát nói: “Ngày đó, bố ngồi ở đây, mẹ ngồi ở đây, Y Trạch ngồi ở chỗ này, chúng tôi đều rất vui vẻ...”

Lúc này đây anh mới hiểu ra tất cả. Người nhà đối với cô có ý nghĩa như thế nào, cho đến bây giờ anh mới hiểu được.

Đình Tinh nói, không có người nhà cô sẽ sống không nổi, nên anh càng muốn thử. Hiện tại anh mới nhận ra, anh không thể thay thế được người nhà của cô, cho dù có một ngày nào đó cả người cô đều phải dựa dẫm vào anh, anh cũng không thể trở thành trở thành khung xương của cô được!

Trong lòng anh nghẹn ngào khó chịu, anh gấp ví cô lại, nhẹ giọng nói: “Đừng nhìn nữa, nếu em muốn về nhà thì cứ về đi, anh cam đoan sẽ không ngăn cản em nữa.”

Cô gạt lại chiếc ví, giữ chặt trong ngực, tựa như sợ bị anh cướp đi: “Anh cam đoan thì có ích lợi gì! Mọi người đã không cần tôi nữa, mẹ, bố, và Y Trạch đều không cần tôi...”

Trần Mặc Dương ôm cô vào lòng, nhưng lại không tìm ra câu nào để an ủi cô.

Cô đánh anh: “Đều là anh, đều là tại anh làm hại, tất cả đều là vì anh, tôi đã làm sai cái gì, sai lầm duy nhất của tôi là quen anh, yêu anh... Anh không biết bây giờ tôi hối hận thế nào đâu, vì sao tôi lại quen anh chứ...”

Hai chữ “xin lỗi” nghẹn trong cổ họng thốt ra không được, anh nói: “Anh biết, anh biết, tất cả đều là tại vì anh, em đừng khóc nữa.”

Cô suy sụp trong lòng anh, tay đánh vào người anh cũng đã không còn sức, cuối cùng chỉ còn lại tiếng khóc nghẹn ngào.

Anh không biết sao mình lại đẩy cô vào hoàn cảnh thê lương như vậy. Từ trước đến nay anh chưa bao giờ hối hận, bây giờ cũng không dám hối hận, không dám thừa nhận bản thân đã làm sai.

Đêm đó trong giấc mơ cô không ngừng gọi bố... bố...

Anh chưa từng biết, đối với một người gia đình quan trọng thế nào, huống hồ không phải anh cũng đã cho cô một gia đình sao, có nơi che gió che mưa, cơm áo gạo tiền không thiếu, vì sao cô vẫn nhớ mãi không quên gia đình đơn sơ kia.

Anh hôn xuống trán cô, nhỏ giọng nói: “Em yêu, đừng khóc, ngoan ngủ đi.”

Thật nhẹ nhàng, nhu tình.

Anh ra ngoài, khép cửa lại, cô mở mắt ra, đúng như những gì cô nghĩ, anh yêu cô! Anh yêu cô! Biết được đáp án này lẽ ra cô phải nên vui mừng mới đúng chứ, sao giờ đây cô chỉ cảm thấy đau khổ tận cùng.

Cuối cùng anh cũng đã đi đến con đường này, sau khi hủy hoại tất cả mọi thứ, sau khi bọn họ rơi vào tuyệt cảnh anh mới nói- anh yêu em! Điều này thật đáng châm chọc, sau đó thì sao, họ phải làm sao? Tất cả các ngã đường đều đã bị chặn đứt, cô và anh chỉ còn cách chờ chết!

Mấy ngày nay tâm trạng cô vẫn thế, hoặc là ngủ, hoặc là ngăn người, anh nói: “Em không cần phải đi làm, ở nhà nghỉ ngơi vài hôm đã.”

Cô nói được, cả ngày thu mình ngồi trong một góc.

Anh nói: “Hay là, anh gọi bạn của em đến đây cùng em nhé, đi ra ngoài dạo phố cũng được, không phải con gái bọn em đều thích mua sắm đó sao?”

Cô lắc đầu: “Các cô ấy đều bận việc.”

Anh nói: “Vậy em đến công ty anh được không, công ty anh cũng có nhiều người.”

Cô nói không đi, người nhiều thì có liên quan gì đến cô!

Cô biết công trình của anh đã bắt đầu khởi công, khắp nơi đều là biển hiệu quảng cáo có mặt Triệu Vĩnh Oái, cô thậm chí còn nhìn thấy Triệu Vĩnh Oái trên tivi.

Trong một chương trình giải trí, Triệu Vĩnh Oái đã tâm sự, cô có thể đi đến được ngày hôm nay, tất cả đều phải cảm ơn một người. Anh ấy là học trưởng của cô, là người luôn âm thầm giúp đỡ bên cạnh động viên cô.

MC hỏi cô có thể tiết lộ chút thông tin về vị học trưởng này không. Triệu Vĩnh Oái úp úp mở mở, anh ấy là một người khiêm tốn, tôi không muốn để anh ấy gặp phiền phức. Tôi chỉ có thể nói rằng, anh ấy là một người lặng lẽ, chưa bao giờ để cho tôi biết anh vì tôi đã làm những gì.

Trong chương trình Triệu Vĩnh Oái nói như kiểu Trần Mặc Dương đối với cô là một người đàn ông rất si tình.

Nếu Từ Y Khả không biết vị học trưởng của Triệu Vĩnh Oái là chỉ Trần Mặc Dương, thì có lẽ cô cũng sẽ rất cảm động. Lúc cô đang xem chương trình thì bỗng dưng anh đi vào, vừa nhìn thấy anh liền lấy điều khiển tivi tắt: “Chương trình nhằm chán như vậy em xem làm gì.”

Thấy cô rầu rĩ, anh phá lệ giải thích: “Những chương trình này đều là trò hề mà thôi, em đừng quan tâm những gì Triệu Vĩnh Oái nói. Để Triệu Vĩnh Oái làm người đại diện phát ngôn bởi vì hình tượng cô ấy thích hợp, cũng là vì nể mặt bộ trưởng Kim.”

Cô nghe xong, cũng chỉ uhm một tiếng.

Thấy tâm trạng cô vẫn không khá hơn, Trần Mặc Dương lại hỏi: “Có phải còn vì những lời nói của Triệu Vĩnh Oái mà tâm trạng không vui không?”

Cô lắc đầu: “Anh đi làm đi, để tôi yên tĩnh một lát.”

Anh đi làm, nhưng vẫn lo lắng, căn dặn bác Trương nếu cô ấy có chuyện gì, thì hãy gọi điện thoại cho anh ngay lập tức.

Từ Y Khả một mình cũng không biết làm gì, ăn xong bữa sáng thì chờ đến cơm trưa.

Mẫn Chính Hàn gọi điện thoại đến.

Mới một thời gian không gặp, Mẫn Chính Hàn đã gầy đi nhiều, thậm chí là tiều tụy.

Bộ dáng phong lưu ngày xưa nay còn đâu, tóc tai bù xù, râu cũng không cạo, trông rất lồi thối.

Cô kinh ngạc: “Anh sao lại thành ra như vậy!”

Anh nhìn mình vào trong gương chiếu hậu: “Chết tiệt, thật đúng không phải là người nữa.”

Anh đập mạnh vào vô lăng, cô chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng nôn nóng của anh như vậy, gấp gấp hỏi: “Anh làm sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Anh vò mái tóc: “Có chút chuyện bức bối, anh cần bình tĩnh một thời gian, Y Khả đi với anh, rời Giang Nhạc một thời gian.”

Cô hoảng sợ, không hiểu sao anh lại nhắc chuyện cũ, nhưng lần này cô có chút dao động: “Đi đâu?”

Mẫn Chính Hàn nói: “Đi đâu cũng được, em không cần lo lắng, khó khăn lắm anh mới có quyết tâm mang em đi trốn.”

Cô cần môi suy nghĩ.

Mẫn Chính Hàn lại nói: “Em không cần phải lo gì cả, bây giờ em ở lại bên cạnh cậu ta thì còn ý nghĩa gì nữa chứ? Chẳng lẽ em vẫn còn hy vọng?”

Cô hốt hoảng, nói: “Được, khi nào thì đi?”

Anh nói: “Vậy bây giờ đi luôn, hiện tại em còn muốn làm gì thì giải quyết ngay đi, một tiếng sau chúng ta sẽ xuất phát.”

Cô nói: “Vậy anh chờ tôi, tôi về nhà một lát.”

Anh chờ cô đến dưới lầu, dặn dò: “Không cần lấy hành lý.”

Cô gật đầu, đi lên.

Bác Trương vừa mới nấu một nồi chè hạt sen, thấy cô về liền nói: “Y Khả, uống một bát đi cho hạ nhiệt.”

Trước kia mỗi đêm mẹ cô cũng thường nấu cho cô nước trà hạ nhiệt.

Từ Y Khả nói: “Đội ngũ chút đã, lát nữa con xuống uống.”

Cô lên phòng ngủ, cũng không biết nên đem theo cái gì, hơn nữa nếu đem nhiều quá thì lại sợ bác Trương sẽ chú ý.

Cô đi một vòng quanh phòng ngủ, cầm lấy ví tiền, nhét vào một ít tiền mặt, mang theo chứng minh thư.

Cô rất muốn để lại cho anh một mẫu giấy, nhưng nghĩ lại, lại thấy có vẻ dư thừa, đi thì cũng đã đi rồi, còn gì để nói nữa chứ. Trong khoảng thời gian này anh đối với cô rất tốt, nhưng anh càng như vậy cô lại càng cảm thấy mệt mỏi. Không cho phép mình chấp nhận sự thật bởi vì như vậy cô sẽ cảm không còn mặt mũi nào để nhìn gia đình. Nhưng mặt khác cô cũng không muốn nhìn thấy anh đau khổ, nên cô quyết định ra đi.

Buổi sáng phòng vẫn còn chưa thu dọn, áo quần anh vừa mới thay vẫn nằm trên giường, trong tủ còn có một sấp chỉ phiếu của anh, cô xé một tờ nhét vào túi áo.

Lúc xuống lầu cô còn vào phòng bếp nói với bác Trương: “Sáng nay anh ấy có nói tối nay muốn ăn thịt ba chỉ kho với tôm, bác nấu cho anh ấy đi.”

Bác Trương không hề nghi ngờ, lại hỏi cô: “Cô trưa nay có ăn không?”

Cô trả lời: “Về khi nào con về thì ăn, nếu muộn quá bác cứ ăn trước đi, đừng chờ con.”

Bác Trương nói: “Ồi, bác còn để lại bát chè... Đợi chút, cô uống hết chè hạt sen đã.”

Cô bùng lên ngay cả muống cũng không dùng, uống cái vèo, nói: “Chờ còn lại này bác bỏ đường vào, để vào tủ lạnh giúp con.”

Mẫn Chính Hàn chờ dưới lầu, cô ngồi vào ghế, anh khởi động xe, hỏi: “Em mang theo những gì?”

Cô mở ví tiền ra cho anh ta xem xem “Ảnh gia đình, chứng minh thư, tiền mặt.”

Lại lấy từ trong túi áo ra một nút áo kim cương, sáng lấp lánh. Cô đưa cho anh xem, nói: “Còn có nút áo kim cương của anh ấy.”

Mẫn Chính Hàn tỏ vẻ tán thưởng: “Ra tay rất chuẩn, nút áo này cũng bằng hai năm tiền lương của em.”

Ngón tay cô vuốt ve trên bề mặt nút áo, nói: “Gần đây mặc vest anh ta đều rất thích dùng nút áo này, nếu phát hiện không thấy có lẽ anh ta sẽ rất tức giận.”

Mẫn Chính Hàn nhìn qua cô: “Em khóc ư!”

Cô sụt sịt: “Không có, bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Em có muốn đi nơi nào không?”

“Tôi không biết.”

“Vậy em nhắm mắt lại đi, anh tự quyết định.”

Trần Mặc Dương không thể tin được rằng Từ Y Khả đã biến mất, trong chớp mắt đã lặng lẽ biến mất trước mặt anh.

Bác Trương sợ đến mức mặt đều trắng bệch ra: “Cô ấy không hề chuẩn bị gì cả. Lúc ra khỏi nhà còn dặn tôi nấu món thịt kho tôm cho cậu nữa, còn bảo tôi cất chè hạt sen trong tủ lạnh lát cô ấy về uống, tôi cũng không thấy cô ấy mang theo hành lý đi. Trần tiên sinh, hay là cậu đi hỏi mọi người xem sao, có phải cô ấy đến nhà bạn cô ấy không, không chừng hai ngày nữa lại về.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Anh như ngâm mình trong băng tuyết lạnh run

Anh lặng im ngồi trên sofa, không chỉ có bác Trương, ngay cả anh cũng không thể tin được, cô không chỉ muốn trốn khỏi, còn có can đảm trốn đi.

Lúc đầu anh còn nghĩ là có thể cô chỉ ra ngoài một chút, lát nữa sẽ trở về.

Nhưng đã bốn ngày rồi... không hề có tin tức của cô... di động tắt máy. Lúc này anh mới bắt đầu hoảng hốt, tìm khắp nơi, Đình Tĩnh, Văn Kỳ nơi đâu cũng không có, ai cũng bảo không gặp cô.

Thậm chí anh còn chạy qua bà Trần làm âm ỹ lên một trận, chất vấn bà Trần có phải đã đem Từ Y Khả trốn đi rồi hay không.

Bà Trần suất chút nữa cho anh một bát tai: “Hỗn lảo, anh càng ngày càng quá đáng, sao anh lại ra thành thế này, anh nhìn lại mình đi, đến khi nào mới yên ổn nổi!”

Anh nhìn mẹ không giống như là đang nói dối, bỗng dung trong lòng nôn nao điềm chẳng lành, cả người như ngâm mình trong băng tuyết lạnh run. Cô ấy thật sự đã đi rồi.

Có điều anh vẫn chưa hoàn toàn mất hết lý trí...anh suy nghĩ lại nếu không có ai giúp đỡ cô ấy chắc chắn sẽ không dám liều lĩnh bỏ đi như vậy, cô ấy không có can đảm ấy.

Anh gọi điện thoại cho Mẫn Chính Hàn, quả nhiên cũng trong tình trạng tất tưởi, thư ký Mẫn Chính Hàn nói Mẫn tổng dặn dò là anh ấy có việc tư cần phải xử lý, trong khoảng thời gian này sẽ không về công ty. Về phần Mẫn tổng đi đâu, cô ấy không nói.

Anh lại trở về căn hộ yêu cầu bảo vệ lấy ra camera theo dõi hôm đó cho anh xem, hình ảnh rất rõ nét, chỉ vừa lướt qua anh đã nhận ra xe của Mẫn Chính Hàn.

Trần Mặc Dương hận đến nghiến răng, Mẫn Chính Hàn dám ở trước mặt anh khiêu chiến, chết tiệt!

Nhưng tại sao anh không tìm thấy tung tích của hai người này, chuyển bay, nhà ga, bến xe. Tất cả những nơi này anh đều cho người đi tìm, nhưng không có tin tức nào.

Anh dĩ nhiên tìm không ra Mẫn Chính Hàn và Từ Y Khả.

Những gì anh có thể nghĩ được, Mẫn Chính Hàn đương nhiên cũng có thể nghĩ ra.

Cho nên hai người kia chắc chắn không đi bằng máy bay hay tàu hỏa, Mẫn Chính Hàn đã đổi một chiếc xe việt dã sau đó đi về hướng bắc.

Trên thực tế, hai người bỏ trốn không chút căng thẳng, trên đường ăn ngon nghỉ ngơi tốt. Đến mỗi địa điểm du lịch thì dừng lại hai ngày tham quan. Đi chơi như thế, rất thoải mái.

Tuy nhiên Từ Y Khả lơ mơ cảm giác được Mẫn Chính Hàn đang che giấu điều gì đó trong lòng. Anh không thật sự vui vẻ, thường mất tập trung, nhưng anh ấy không nói, cô cũng ngại hỏi.

Họ lại bắt đầu xuất phát đến một thành phố khác, Từ Y Khả hỏi anh: “Chúng ta sẽ đi đâu đây, anh có kế hoạch rồi chứ?”

Anh nói Bắc Kinh.

Từ Y Khả cầm bản đồ Trung Quốc xem: “Ôi, vậy đi ngay lập tức đi, em lớn như vậy rồi còn chưa được đến thủ đô bao giờ.”

Mẫn Chính Hàn mở chai nước, ngửa đầu uống một ngụm: “Là em đang theo anh bỏ trốn, sao lại giống như đi chơi vậy.”

Cô than thở: “Anh không giống như vậy chút!”

Anh nói: “Anh dẫn em đi một vòng quanh đất nước, đến lúc đó em thích thành phố nào, anh sẽ sắp xếp giúp em.”

Cô nói: “Thật ra quê cũ của em rất tốt, non xanh nước biếc, chỉ là nghèo.”

Anh cười: “Cái đấy không được, em vừa đến đó cậu ta sẽ tìm được ngay lập tức, bắt em về từ hình, bây giờ anh nghĩ Dương Tử đang đi khắp nơi trên cả nước, à không, nói không chừng là cả thế giới để tìm chúng ta, anh thấy rất kích thích, chết tiệt, lâu lắm rồi anh mới cảm thấy phấn chấn thế này!”

Từ Y Khả tròn mắt, anh đưa cô trốn đi chỉ vì để tìm việc kích thích bản thân sao!

Anh nói đi Bắc Kinh, quả thật là đi, nhưng chỉ là đi ngang qua, đến khi Từ Y Khả ở trên xe ngủ một giấc tỉnh lại thì xe đã chạy qua Bắc Kinh, đi thẳng đến Đông Bắc.

Nhưng đây không phải là một thành phố ở vùng Đông Bắc, mà là đang đi trên con đường dọc theo sườn núi cho đến khi đến một ngôi làng nhỏ.

Từ Y Khả dù sinh ra ở một thị trấn nhỏ, nhưng vẫn khó có thể tưởng tượng được ở Trung Quốc vẫn còn có nơi lạc hậu thế này. Cả làng bao quanh bởi các dãy núi, khoảng hơn một trăm hộ gia đình nằm dưới chân núi, nghe nói chỉ cần một trận mưa thì đã không thể ra khỏi đường, ngay cả xe cũng không thể vào ra, chỉ có thể đi bộ ra ngoài.

Người dân trong thôn vẫn dựa vào những lao động nguyên thủy nhất để duy trì cuộc sống.

Từ Y Khả ngạc nhiên: “Rốt cuộc là sao? Sao anh lại biết nơi này?”

Không phải mỗi ngày Mẫn đại thiếu gia đều trải qua trong nhung lụa sao, thật lạ là anh còn có thể biết đến một nơi thứ nhất không có club thứ hai không có quán rượu thứ ba không có khách sạn!

Mẫn Chính Hàn nói: “Phong cảnh ở đây không phải rất đẹp ư , không khí lại trong lành, là một nơi thích hợp để nghỉ ngơi.”

Từ Y Khả nghi ngờ anh bị quỷ nhập: “Chúng ta sẽ ngủ ở đâu?”

Nơi này ngoại trừ đồng ruộng, đất hoang, chuồng gà chuồng heo, mỗi căn nhà cũng chỉ có một phòng ở, gia đình nhiều người cũng chỉ chen chúc trong một phòng nhỏ. Dọc theo đường đi cô cũng đã cẩn thận quan sát rồi. Hiếm khi nhìn thấy một ngôi nhà tạm được, có lẽ người dân trong thôn này rất nghèo.

Bỗng dưng có hai người lạ ăn mặc tươm tất đến, người dân trong thôn cứ đi lui đi tới tò mò nhìn mặt họ.

Anh kéo một cô gái lại hỏi: “Trong thôn cô có một bà họ Cố đúng không?”

Cô gái kia lắc đầu nói: “Không có.”

Anh nói: “Cô nhớ lại kĩ giúp tôi đi.” Là địa chỉ ghi ở đây mà.

Cô gái kia nói: “Trong thôn chúng tôi chỉ có ba dòng họ, mỗi họ tôi đều biết rõ như lòng bàn tay, có họ Cố hay không sao tôi có thể không biết.”

Mẫn Chính Hàn nghĩ nghĩ một lát rồi lại hỏi: “Vậy có họ Lưu không?”

“Có, họ Lưu có vài nhà, anh muốn tìm nhà nào?”

Mẫn Chính Hàn nói: “Là một bà cụ, có lẽ là khoảng hơn 70 tuổi.”

Cô gái kia nói: “Tôi biết, là bà nội Lưu!” Cô chỉ cho Mẫn Chính Hàn: “Là ngôi nhà kia, trong thôn chúng tôi có ngôi nhà kia là lớn nhất!”

Mẫn Chính Hàn cảm ơn cô gái rồi dẫn Từ Y Khả qua đó.

Từ Y Khả nghi hoặc: “Anh có người thân ở đây ư?”

Anh gạt đầu.

Từ Y Khả cảm thán: “Nhưng cũng giống với gia đình nhà anh, cũng là người giàu nhất trong thôn.”

Cánh cửa trước sân không đóng, cô và Mẫn Chính Hàn đi vào, bên trong im ắng.

Bên trong nhà mọi thứ đều đầy đủ.

Bà cụ đang tưới nước cho rau ở vườn sau nhà, thấy cô và Mẫn Chính Hàn, bà đi đến, hỏi: “Hai người tìm ai?”

Bà cụ tóc bạc, nhưng tinh thần rất minh mẫn, có thể nhìn thấy rằng sức khỏe rất tốt.

Mẫn Chính Hàn nói: “Chúng con đi ngang qua nơi này, không có chỗ ở, có thể ở đây vài ngày không ạ?”

Từ Y Khả nghe lời này thì hiểu ra Mẫn Chính Hàn không quen biết với bà cụ. Cô nghi hoặc sao anh biết bà cụ họ gì!

Người trong thôn vốn rất chất phát, bà cụ lại thấy vẻ mặt Từ Y Khả hiền lành, không hề do dự, bảo: “Vào nhà đi, đừng đứng trong sân.” Bà cụ đi lên trước, đem hoa quả lên cho cô và Mẫn Chính Hàn rồi nói: “Dầu tây vừa mới hái, ăn một chút đi, hai đứa từ đâu đến? Sao lại rơi xuống khe suối sâu này của chúng ta?”

Mẫn Chính Hàn giải thích: “Đường không quen, bọn con lái xe đến ngã ba thấy nơi đây phong cảnh đẹp, không vội đi, muốn ở lại đây vài ngày.”

Bà cụ tự hào: “Nơi này của chúng ta rất tốt, ta đã ở đây mấy chục năm chưa hề bệnh tật đau ốm đau lần nào, người dân trong thôn sống cũng rất thọ.”

Từ Y Khả hỏi: “Chỉ có một mình bà ở đây thôi sao?”

Bà cụ nói: “Đúng vậy, ta còn có một cô cháu gái, làm bác sĩ ở thành phố lớn, con bé làm việc, mấy năm cũng không về rồi, nhưng con bé rất hiếu thuận, căn nhà này là do con bé sửa sang lại cho ta đây. Ta đã nói chỉ một mình ta không cần phải nhiều phòng như vậy làm gì, nhưng nó một mực không nghe! Sô pha hay ti vi gì đều là nó mua cả đấy, mỗi tháng còn gửi cho bà già này tiền, mọi người trong thôn đều rất hâm mộ.”

Giọng nói bà cụ không giấu được vẻ tự hào.

Mẫn Chính Hàn đứng lên tham quan căn nhà.

Từ Y Khả cũng biết người già bình thường đều rất thích tìm người nói chuyện, nhất là những người sống một mình như bà cụ, cô tiếp tục trò chuyện với bà: “Cháu gái bà đối với bà thật tốt”

“Đúng vậy! Chỉ là không thường xuyên trở về được, đã nhiều năm đi xa. Trong thôn của chúng ta chỉ có một mình con bé là học hành tốt. Con bé rất

giống với mẹ nó, nhưng thật đáng tiếc mẹ nó cũng không thể sống lâu hơn.”

Từ Y Khả an ủi: “Cô ấy không thể trở về, nhưng chắc chắn trong lòng cũng rất nhớ thương bà.”

Bà cụ nói: “Ta già rồi, con bé cũng sắp đến tuổi phải kết hôn, nếu ở cùng bà già này, ta sợ lại phiền nó. Cũng may cứ lễ tết con bé thường xuyên gọi ảnh chụp về, bằng không ngay cả nó biến thành dạng gì ta cũng không biết...” Bà cụ lại tiếp tục: “Con đợi chút, ta lấy cho con xem ảnh, cháu gái ta rất xinh đẹp!”

Bà cụ mở ngăn tủ ra, lấy một album đưa cho Từ Y Khả: “Đây là cháu gái ta, mấy tấm này đều là nó mới gọi về lúc tết năm nay.”

Từ Y Khả rất ngạc nhiên: “Là bác sĩ Cố!”

Bà cụ nói: “Đúng rồi, con bé là bác sĩ, sao con biết cháu gái ta họ Cố?”

Từ Y Khả nói: “Con có quen với bác sĩ Cố, cô ấy đã từng khám cho con.”

Bà cụ vui mừng: “Con biết cháu gái ta à, vậy hai người kể chuyện con bé cho ta đi!”

Từ Y Khả gật đầu: “Dạ! Bác sĩ Cố là một bác sĩ rất giỏi, con rất ngưỡng mộ cô ấy!”

Từ Y Khả gọi Mẫn Chính Hàn: “Anh lại đây xem, là bác sĩ Cố, thật trùng hợp chúng ta đến đúng nhà bác sĩ Cố.”

Mẫn Chính Hàn không hề ngạc nhiên, đi đến cầm quyển album lật từng trang xem, có đôi khi dừng lại một lát ngắm.

Từ Y Khả bĩu môi, xem ra anh ta đã sớm biết, hèn gì chạy đến đây.

Ảnh của Niệm Nghi cũng giống như người ở ngoài, vẻ mặt rất lãnh đạm, thỉnh thoảng có mấy tấm nở nụ cười.

Khí chất của cô ấy rất trầm tĩnh, chỉ cần nhìn cô ấy, lòng liền cảm thấy yên tĩnh.

Từ Y Khả chỉ vào Mẫn Chính Hàn nói: “Bà à, anh ấy cũng quen với bác sĩ Cố, anh ấy là bạn học cũ của bác sĩ Cố.”

Bà cụ vui mừng: “Thật tốt, thật tốt, thì ra hai người đều là bạn của Niệm Nghi, vậy hai người thường xuyên gặp con bé phải không? Con bé thế nào? Đã có đối tượng chưa?”

Từ Y buồn cười: “Con cũng không biết, nhưng bác sĩ Cố tốt như vậy khẳng định là có nhiều người theo đuổi.”

Bà cụ than thở: “Đã hơn hai mươi, người ta đã kết hôn sinh con rồi, đây vẫn chưa lập gia đình, qua vài năm nữa là già đi, nếu thêm một vài năm nữa nói không chừng ta không thể chờ gặp được cháu cố của ta rồi...”

Album trong tay Mẫn Chính Hàn bị trượt xuống, đập vào bàn thủy tinh “Bạch”. Sắc mặt anh bỗng trắng bệch. “Đứa nhỏ” hay từ này tựa như nhát dao đâm vào tim anh. Lúc này anh mới cảm giác được đau lòng, giống như có ai đó đang bóp nghẹt tim anh.

Từ Y Khả kỳ lạ: “Anh làm sao thế? Mệt ư?”

Mẫn Chính Hàn lắc đầu: “Không sao, đột nhiên co chút chóng mặt.”

Bà cụ nói: “Vào phòng nghỉ ngơi một lát đi, đợi lát nữa ăn cơm, ta dẫn hai người về phòng.”

Bà cụ vào phòng trải giường chiếu: “Phòng này ấm lắm, buổi tối ngủ cũng không bị lạnh, chăn đều sạch mới.”

Từ Y Khả ngượng ngùng nói: “Cái kia... Bọn con không thể ở cùng nhau, còn có phòng nào nữa không ạ?”

Bà cụ cười: “Con đi theo ta! nào, Vậy con ngủ ở phòng Niệm Nghi, mỗi ngày ta đều thu dọn phòng con bé. Con bé rất thích sạch sẽ, phòng dính một chút bụi cũng không được, vậy nên mới hợp làm công việc bác sĩ.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Anh thừa nhận anh không thể sống thiếu cô

Trong phòng Niệm không dính một hạt bụi, có lẽ mỗi ngày bà cụ đều lau dọn sạch sẽ, xem ra bà rất nhớ cháu gái mình, dù sao cũng là người thân duy nhất.

Trên bàn học còn bày ra sách vở, cấp một, cấp hai cấp ba... còn có cả bài thi. Bên cạnh là hai cuốn album ảnh của Niệm Nghi, một cuốn là ảnh hồi thơ ấu của cô ấy, tóc buột đuôi ngựa, một cuốn là ảnh gần đây của cô.

Có lẽ vì quá mệt mỏi, Từ Y Khả vừa đặt lưng xuống đã liền thiết đi. Trong giấc mơ, cô thấy Trần Mặc Dương, khuôn mặt anh chỉ xuất hiện mờ ảo, cô chỉ thấy đôi mắt đen như mực nhìn chằm chằm mình, tuy không nói lời nào nhưng cô cảm nhận được anh rất buồn, rất bị thương. Cô dường như có rất nhiều điều muốn nói với anh, cuối cùng lời nói vẫn chưa ra khỏi miệng đã tỉnh lại.

Lần này cũng như vậy, khi cô tỉnh lại, phát hiện trên khóe mắt mình đã đầy nước mắt, gối đầu cũng ướt đầm.

Mẫn Chính Hàn đứng trong phòng, đang cầm tập bài thi của Niệm Nghi xem, thấy cô tỉnh lại, nói: “Dậy đi, đang đợi em ăn cơm.”

Cô nhìn đồng hồ, đã ngủ hơn hai tiếng.

Mẫn Chính Hàn nhìn bài kiểm tra: “Thì ra cô ấy trước kia đã học giỏi như vậy, trước kia cô ấy và Cố Vận đều học rất tốt, không phải cô ấy đứng đầu lớp thì là Cố Vận... Em có biết Cố Vận không?”

Từ Y Khả nói: “Em có nghe qua.”

Mẫn Chính Hàn bắt đầu hoài niệm: “Niệm Nghi và Cố Vận đều học rất giỏi, hồi trung học, hai cô ấy ngồi trước anh. Cố Vận thỉnh thoảng còn nói chuyện cùng bọn anh vài ba câu, sau lại cô ấy quen với Dương Tử, nên thường xuyên đi với bọn anh. Nhưng Niệm Nghi giống như tự kỷ, chưa bao giờ mở miệng nói cùng bọn anh một lời, cũng chẳng bao giờ trao đổi cùng ai chuyện gì...” Anh cười: “Đôi khi anh ngồi phía sau nói chuyện cùng Cố Vận hơn 10 phút cô ấy ngồi bên cạnh cũng chẳng thêm liếc lấy một cái, thật sự rất lạnh lùng!”

Từ Y Khả kinh ngạc: “Anh còn nhớ rõ như vậy ư? Em còn nghĩ anh chẳng bao giờ đến trường cơ...”

Anh ta nói: “Đĩ nhiên, nhầm chán không có chuyện gì làm, một tuần cũng sẽ đi một hai buổi, học cùng nhau ba năm, cô ấy ngồi phía trước anh, anh vẫn luôn có ấn tượng.”

Anh ta cầm album lên: “Em xem, cô ấy trước đây đã không thích cười, nhưng cô ấy vẫn luôn xinh đẹp như vậy đúng không?”

Từ Y Khả cảm thấy kỳ lạ, từ khi nào thì anh ta quan sát một người tình tế như thế, lại còn thường xuyên nhắc tên người ta...!

Bà Niệm Nghi vào gọi: “Hai đứa, đã có thể ăn cơm rồi, đi thôi.”

Từ Y Khả dạ một tiếng, rồi cùng Mẫn Chính Hàn đi ra.

Bà cụ gấp cho cô một miếng rau, Từ Y Khả từ khi sinh ra đã không có bà nội, rất ít gặp được một người tốt với cô như vậy, trong lòng rất cảm động.

Mẫn Chính Hàn đưa cho bà cụ tiền, bà kiên trì không nhận, nói bà không thiếu tiền, Niệm Nghi cho bà nhiều nhất chính là tiền.

Anh nghe xong, cũng không miễn cưỡng, chỉ là anh thường xuyên lái xe ra ngoài, mua một đồng hồ ăn trở về đặt trong tủ lạnh, lại mua cả các loại thực phẩm dinh dưỡng, quần áo, đồ điện.

Từ Y Khả đã nhìn anh bằng cặp mắt khác xưa, gãi trắng hoa này còn có một mặt như vậy nữa ư.

Cô chịu không được khi ngồi xe xích này, cho nên phần lớn thời gian là cùng bà cụ làm cơm, tưới cây, cho vịt ăn. Những việc này ngày trước cô đều đã làm. Ở đây vài ngày, cô cảm thấy cuộc sống như vậy cũng rất vui vẻ, chỉ là lúc rảnh rỗi trong lòng lại cô đơn, cảm thấy thiếu cái gì đấy.

Vô duyên vô cớ làm cho cô muốn khóc. Di động trong túi vẫn tắt, cho tới bây giờ cô cũng không có dũng khí để xem.

Hôm nay cô cùng bà cụ ra đồng, ra ngoài trời nắng chang chang, bà cụ sợ cô bị phơi nắng, nằng nặc bảo cô về trước: “Con không giống với bà già này, một năm bốn mùa đều làm việc ở đây, con đứng đây một hồi về sẽ bị cảm đấy?”

Cô không còn cách nào khác, đành nghe lời: “Bà, vậy bà cũng đừng làm lâu quá nhé.”

“Ta biết rồi, đứa bé này, chỉ là ta ở nhà nhàn rồi, ra đây đi dạo thôi.”

Từ Y Khả vào nhà thì nhìn thấy Mẫn Chính Hàn đang định đặc nằm trên giường cô, không! Phải nói là trên giường Niệm Nghi.

Anh nhàn nhã nằm, chân dài thò ra giường, ngay cả giày cũng chưa cởi, hơi cong mình, trong đang ôm album ảnh của Niệm Nghi, ngủ rất ngon lành.

Cô đi đến chiếc bàn gần cửa sổ, trong album ảnh kia của Niệm Nghi thiếu một tấm.

Từ Y Khả bắt đầu xấu chuỗi từng chi tiết, dường như nhận ra được điều gì đó.

Anh mơ màng mở mắt: “Sao đã về rồi? .”

Cô hỏi ngược lại: “Anh ngủ ở đây làm gì? Không phải anh cũng có phòng sao?”

Anh ta ngồi dậy: “Anh vào xem, không hiểu sao lại ngủ quên mất.”

Từ Y Khả chỉ vào cuốn album trong tay anh, nói: “Đó là ảnh của bác sĩ Cố, anh sao có thể ôm vậy mà ngủ quên mất?”

Mẫn Chính Hàn có chút mất tự nhiên, đứng dậy đôi cuốn album xuống giường, nhìn ra cửa sổ.

Cô chân chờ nói: “Anh và bác sĩ Cố...”

Thân mình anh cứng đờ, Từ Y Khả đã hiểu, xem ra những gì cô đoán là đúng.

Cô hỏi: “Hai người bắt đầu từ khi nào?”

Anh xoay người lại rút ra một điều thuốc, dường như nhớ đến cái gì đấy, ném điều thuốc trong tay ra ngoài cửa sổ rồi nói: “Chính anh cũng không biết nữa... Thật ra anh và Niệm Nghi cũng không giống như những gì em nghĩ, chúng ta cũng chưa tính là đã quen nhau...”

Từ Y Khả vội vàng hỏi: “Vậy anh chơi đùa ư?”

Nếu là như vậy, cô sẽ rất khinh bỉ anh, Niệm Nghi là một bác sĩ tốt.

Anh ta nói: “Anh không đùa giỡn, chẳng qua, hiện tại bọn anh có vấn đề, anh là một kẻ vô liêm sỉ, anh đã làm chuyện có lỗi với cô ấy... thế nhưng cô ấy vẫn rất bình thản, không tức giận, cũng không bực mình... nhưng cô ấy càng như vậy càng làm anh cảm thấy khó chịu.”

Từ Y Khả nói: “Có phải hai người đã hiểu lầm nhau không, không phải bình thường anh rất biết ăn nói sao, dễ giải lên trời xuống đất, sao lại không biết nói lời hay tiếng ngọt với bác sĩ Cố?”

Anh ta nói: “Bọn anh không có hiểu lầm, cả hai đều rất rõ ràng, vì quá rõ ràng cho nên mới... dù sao cô ấy cũng không lạ khi biết anh là người biết nói ngon ngọt.”

Từ Y Khả gấp gáp: “Anh làm sao vậy, đã vậy anh còn đi với em, nếu bác sĩ Cố hiểu lầm thì phải làm sao bây giờ? Sau này em sao còn có thể nhìn mặt bác sĩ Cố?”

Mẫn Chính Hàn bình thản nói: “Cô ấy sẽ không giận em, thật ra cô ấy cũng chưa bao giờ quản chuyện bên ngoài của anh, ngay cả hỏi một tiếng cũng không, cô ấy còn có việc của mình, cho dù mười ngày nửa tháng anh không tìm cô ấy, cô ấy cũng sẽ không liên lạc với anh, bọn anh chỉ có một thời gian bên nhau, sau đó bất cứ lúc nào cũng có thể chia tay.”

Từ Y Khả nói: “Mặc kệ thế nào đi nữa, hai ngày sau anh cũng nên về đi, nếu anh còn quan tâm đến bác sĩ Cố, nên kịp thời nói với cô ấy, nếu đợi đến khi đã quá muộn, cô ấy đã không còn tình cảm, anh có nói nhiều cũng vô dụng, tôi cũng là phụ nữ tôi hiểu rất rõ.”

Nếu cô sớm biết Mẫn Chính Hàn và Niệm Nghi có gì đấy với nhau, cô tuyệt đối sẽ không đi theo Mẫn Chính Hàn. Cô vô tình tham gia vào tình yêu của người khác. Huống gì Niệm Nghi là một người tốt như vậy, đã giúp cô rất nhiều. Cô và Mẫn Chính Hàn cứ như vậy bỏ đi, lỡ như Niệm Nghi biết sẽ nghĩ như thế nào? Nghĩ về cô thế nào? Cô đã bị Mẫn Chính Hàn hại thảm rồi.

Mẫn Chính Hàn nói: “Hiện tại bây giờ hay một hai ngày sau cũng như nhau thôi, anh sẽ giúp em sắp xếp trước rồi nói sau.”

Từ Y Khả thấy anh vẫn bình thản ung dung như không có chuyện gì liền hỏi: “Vấn đề của anh và bác sĩ Cố lon thế nào? Rốt cục anh đã làm gì chọc cô ấy tức giận như vậy? Có nghiêm trọng lắm không?”

Mẫn Chính Hàn bất đắc dĩ: “Không phải một câu hai câu có thể nói rõ ràng được.” trong ánh mắt anh hiện lên một tia quyết đoán: “Anh sẽ giải quyết ổn thỏa.”

Từ Y Khả thấy anh không muốn nói nhiều nên cũng không hỏi.

Bên kia Trần Mặc Dương chạy đến bệnh viện tìm Niệm Nghi: “Cô hãy gọi điện thoại cho cô ấy, để lại tin nhắn cho cô ấy, nói là, bố cô ấy sắp chết, bảo cô ấy về nhà chịu tang!”

Niệm Nghi nhìn người đàn ông đang sốt ruột trước mặt, thiếu chút nữa bật cười: “Xin lỗi, chuyện này tôi e là tôi không giúp được.”

Trần Mặc Dương suy sụp ngồi xuống ghế: “Cô ấy đi cùng Mẫn Chính Hàn.”

Niệm Nghi đang lật xem bệnh án của bệnh nhân: “Vâng, vậy tôi đây càng không giúp được.”

Lát sau, anh đứng dậy: “Quên đi, có lẽ cô ấy sẽ gọi điện thoại cho cô hỏi tình trạng của bố cô ấy, đến lúc đó cô phải nói với tôi một tiếng.”

Niệm Nghi gật đầu: “Tôi sẽ cố hết sức.”

Niệm Nghi nhìn bóng dáng cô đơn của anh , gọi lại: “Trần Mặc Dương...”

Anh quay đầu.

Niệm Nghi nói: “Anh có múa trống khua chiêng đi tìm cô ấy cũng chả có nghĩa gì, nếu cô ấy yêu anh cô ấy sẽ tự trở về, của anh là của anh, không phải của anh cho dù đến chết cũng không phải của anh.”

Anh nghe xong cũng không nói gì, bước đi đường như càng nặng nề hơn. Anh không phải là không hiểu đạo lý này, nhưng anh không thể không có cô ấy, mấy ngày nay anh dường như điên cuồng, như người mất hết lý trí... cuối cùng anh đã thừa nhận anh không thể không có cô.

Dù cô ở bên cạnh anh là cái xác không hồn cũng được, thân ở trại Tào lòng ở đất Thục cũng được, tóm lại cô phải ở bên cạnh anh, huống gì cô là người anh thương , anh sao có thể buông tay cô ấy!

Niệm Nghi đặt cây bút trong tay xuống, dựa vào lưng ghế, bụng dưới lại đau.

Những lời nói vừa nãy cũng như là nói với bản thân mình , phụ nữ khi yêu đều rất sâu sắc, trả giá nhiều thì có ích lợi gì chứ? Nếu người đàn ông kia đã không cần, cô có hy sinh thế nào cũng không đáng một đồng. Lúc trước Cổ Vận vì Trần Mặc Dương ngay cả sinh mệnh cũng không cần , yêu đắm đuối, kết cục cũng là một bi kịch.

Nhưng hôm nay, Trần Mặc Dương lại vì một người phụ nữ khác mà lên trời xuống đất. Cô đoán rằng Cổ Vận ở trong đầu của Trần Mặc Dương có lẽ cũng đã làm một người qua đường vô danh , cho tới bây giờ chỉ thấy người nay cười, nào ai thấy người xưa khóc.

Cổ Vận nếu trên trời có linh thiên nhìn thấy người đàn ông lúc trước mình dùng cả sinh mệnh để yêu nay đã dùng cả sinh mệnh của mình để đi yêu người khác, thì sẽ cảm thấy thế nào đây? Thật châm chọc.

Phụ nữ vì sao luôn ngốc như vậy!

Cô không muốn làm một người phụ nữ ngốc, nếu tất cả những cố gắng chỉ để đổi lại một trò hề cười, vậy cô thà giấu đi tình cảm trong lòng mãi mãi, ít nhất còn có thể giữ lại lòng tự trọng của mình.

Cô nhớ tới hôm qua bà ngoại cô ở Đông Bắc xa xôi gọi điện thoại cho cô: “Tiểu Nghi à, hai người bạn học cũ của con đang ở nhà chúng ta đấy, con sao cũng không quay lại một chuyến!”

Lúc ấy cô chỉ nghĩ là bà rất nhớ cô, muốn cô về nhà nên mới nói càng: “Bạn học nào của cô có thể tìm được nhà con ở đấy.”

Bà nói: “Bà không lừa con đâu, là một nam một nữ, một cậu họ Mẫn, một cô gái họ Từ.”

Lúc ấy cô ngây cả người, cô thật không hiểu trái tim người đàn ông ấy làm bằng gì nữa, đem theo phụ nữ bỏ trốn, còn chạy đến nhà của cô, cô thật sự cảm thấy buồn cười.

Nhưng hôm nay vẫn không nói cho Trần Mặc Dương nơi ở của Mẫn Chính Hàn và Từ Y Khả, bởi vì cô không muốn liên quan gì đến chuyện tình của bọn họ. Nếu không muốn bản thân mình bị tổn thương, có lẽ cách tốt nhất là không để ý đến. Cô phải rút lui đúng lúc, không bao giờ lún sâu vào vũng bùn đó nữa .

Đây là cách cô tự bảo vệ mình, cô vẫn luôn tin rằng trên đời này người có thể bảo vệ mình tốt nhất chính là bản thân mình.

Cô y tá đi vào nói: “Bác sĩ Có, sao sắc mặt chị tái nhợt vậy, có phải phải vẫn còn bệnh không, hay là chị xin nghỉ một hôm đi, bệnh nhân mỗi ngày đều nhiều như thế, chị cũng không thể khám hết được .”

Cô lác đầu đi vào toilet: “Tôi không sao.”

Trong toilet, Niệm Nghi kéo quần xuống, nhìn thấy một ít máu dính trên quần, cô lấy khăn giấy lau đi. Cô quay lại nhìn mình trong gương...sắc mặt tái nhợt.

Cô cố gắng để bản thân tỉnh táo lại... không có việc gì cả! Cô là Niệm Nghi, sau hai ngày mọi chuyện đều tốt lên cả thôi, cả sức khỏe và cả tâm trạng .

Từ Y Khả và Mẫn Chính Hàn “Bỏ trốn” đến ngày thứ mười lăm cuối cùng cũng bị Trần Mặc Dương tìm được.

Thật ra sáng đó Từ Y Khả và Mẫn Chính Hàn đã cáo biệt bà của Niệm Nghi, chuẩn bị rời thôn nhỏ này, nhưng đã ở vài ngày, bà cụ luyến tiếc, mực bắt cô ở lại ăn bánh trôi bà tự làm, nói là bánh trôi luộc gần chín rồi , ăn xong hãy đi.

Đường nhỏ, xe chạy vào không được, cho nên Trần Mặc Dương cùng trưởng thôn đi bộ vào. Lúc ấy cô còn nghi ngờ bản thân mình nhìn lầm, chớp chớp mắt, đến lúc anh đứng trước mặt, cô mới tin rằng đó không phải là ảo giác, thiếu chút nữa nhảy dựng lên tại chỗ!

Mẫn Chính Hàn nhìn thấy anh vẫn rất bình thản, còn nhàn nhã nói: “Cậu vẫn chậm quá, bọn tớ đã đi hết các bờ bên khắp cả nước cậu mới tìm được.”

Trần Mặc Dương không quan tâm anh ta, trực tiếp đi đến trước mặt Từ Y Khả.

Từ Y Khả vô thức lùi bước về sau, thân người ép sát lên tường, không còn tránh né ở đâu được nữa.

Anh bình tĩnh hỏi cô: “Đang chơi ở đây sao?”

Anh thật sự không tức giận, giọng nói rất nhẹ nhàng, nhưng anh càng như vậy cô lại càng cảm thấy quý giá.

Cô gạt đầu rồi lại lắc đầu.

Anh nói: “Chơi chưa đã sao, sao vẫn chưa muốn về nhà à? Lần sau muốn đi đâu anh đưa em đi, đừng một mình đi lung tung.”

Anh tựa hồ như tạo ra một loại gió êm sóng lặng, như thể vẫn chưa có chuyện gì xảy ra.

Mẫn Chính Hàn cố tình ở một bên thêm mắm thêm muối: “Ai bảo cô ấy đi một mình đấy, không phải là đi cùng tớ ư. Dọc theo đường đi chúng tớ chơi còn rất vui vẻ nhé, như thần tiên quyến lữ, cậu xem, cậu tự đứng lại đến làm hồng bầu không khí của bọn tớ!”

Trần Mặc Dương liếc anh ta một cái, lạnh lùng nói: “Lần này cậu chọc tôi phiền phức nhưng phiền phức của cậu cũng không nhỏ đâu.”

Mẫn Chính Hàn bị những lời này làm nghẹn, nhất thời bị đánh bại, lúng túng hỏi: “Cô ấy cũng biết tớ và Y Khả ở đây?”

Trần Mặc Dương hừ lạnh: “Cậu chạy đến nhà cô ấy, cô ấy sao có thể không biết? Nhưng cô ấy thật sự cũng rất cứng miệng, ngay cả tôi cũng giấu diếm!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Em được nước lại càng lấn tới!

Bà Niệm Nghi ra gọi: “Mấy đứa vào nhà đi, vào ăn đã, còn cậu nữa cũng vào ăn một bát đi, ta hôm nay nấu cả một nồi đấy, Y Khả à, bà có bỏ thêm ít rau thì là vào nữa, ngon lắm, đang còn nóng con nếm thử đi, đi rồi thì không có ai nấu ăn cho nữa đâu.”

Từ Y Khả nhìn sắc mặt Trần Mặc Dương.

Anh nói: “Bà làm riêng cho em à? Vậy em ở lại ăn đi!”

Từ Y Khả không yên lòng đi vào nhà, cô có cảm giác như đây chính là bữa cơm cuối cùng trước khi lên đầu đài.

Mọi người ngồi quanh một bàn, cô vừa ăn vừa quan sát sắc mặt Trần Mặc Dương, không cẩn thận húp một ngụm canh nóng. Anh âu yếm xoa đầu cô: “Ăn từ từ thôi, không cần vội, vẫn còn thời gian.”

Cô bị dọa đến nỗi càng sắc sạ hơn, anh muốn kéo cô về nhà rồi tính sổ một lần luôn ư?

Anh ăn được mấy miếng thì đặt thìa xuống, ngồi một bên lẳng lặng nhìn cô ăn, đôi khi lại giúp cô thổi nguội, anh vốn không thích các loại bánh bao, mì sợi phở linh tinh.

Bà cụ nhìn vậy có hơi nghi ngờ, rốt cục ai với ai mới là một đôi? Thật sự loạn cả rồi!

Bà cụ gói một đồng đặc sản, túi to nhất là gọi cho Niệm Nghi, rồi còn tỉ mỉ dặn dò: “Hãy bảo Tiểu Nghi nhớ chăm sóc bản thân, có rảnh phải về nhà với bà, chỉ sợ nó ngay cả đường về nhà cũng đã quên rồi. Các cô cậu có thời gian cũng đến đây chơi, thừa dịp ta vẫn còn sức khỏe luộc bánh chèo cho mấy đứa, ôi xem bà già này này, lại làm trẻ thì giờ mấy đứa rồi!”

Nghe vậy lòng Từ Y Khả hơi chua xót, bà già sống một mình rất cô đơn, cho nên luôn muốn mọi người đến chơi.

Bà cụ và trưởng thôn tiễn mọi người đến cổng thôn.

Từ đây đi đến sân bay ít nhất cũng mất ba giờ, anh đã đặt vé máy bay sáu giờ rưỡi. Vẫn còn kịp giờ đến sân bay.

Ba giờ đi đường, cô ngồi bên cạnh rất muốn mở miệng hỏi anh, ít nhất cũng phải biết anh chuẩn bị xử lý cô như thế nào. Cô ngẩng đầu lên, anh gầy đi rất nhiều, vết thương chưa lành hẳn, lại hay tức giận, không nghe khuyên bảo, còn kén ăn, cả một đồng榻 xấu, không gầy mới là lạ!

Cô không kim được lòng nâng tay lên sờ hai má anh: “Bác Trương không nấu cho anh ăn sao?”

Anh giữ lấy tay cô, ôm cô vào lòng: “Ngủ đi, đến nơi anh gọi em.”

Máy bay hạ cánh, là Chu Lạc Khiết đến đón hai người.

Từ Y Khả cảm thấy xấu hổ, vụ bỏ trốn lần này bị thất bại, lại còn để cho tất cả đều biết.

Về đến nhà, bác Trương ra mở cửa, nhìn thấy Trần Mặc Dương đã đưa Y Khả quay lại, bà thở ra một hơi.

Lên lầu, anh nói: “Em đã mệt rồi, đi tắm rửa đi, sau đó hãy ngủ một giấc.”

Anh thậm chí còn giúp cô cầm áo ngủ đặt ở trong phòng tắm.

Từ Y Khả đi đến cửa phòng tắm thì quay đầu lại, anh đứng đằng sau cô, trên mặt không có biểu hiện gì.

Cuối cùng cô cũng không nhịn được nữa: “Anh muốn nói gì thì nói đi.”

Anh cười: “Em cảm thấy anh sẽ nói cái gì.”

Cô nói: “Em không biết, anh không phải là một người có thể nhịn được.”

Trần Mặc Dương nói: “Nhưng anh vẫn nhịn, Từ Y Khả em có biết là vì sao không?”

Trong mắt anh hiện lên một tia xót xa.

Tay Từ Y Khả nắm chặt cánh cửa, tim cô thất lại! Cô biết vì sao, nhưng cái đó có thể thay đổi gì nữa chứ? Anh hẳn biết tất cả đã quá muộn rồi, hà tất phải nói ra, hà tất phải giãy dụa khi sắp chết!

Cô mệt mỏi nói: “Trần Mặc Dương, đã đến nước này, có gì phải nói ra nữa. Sớm biết như thế, sao lúc trước còn làm!”

Anh xoay người ngồi xuống trên sofa, hai tay che mặt: “Từ Y Khả, em nghĩ rằng anh muốn như vậy sao? Anh cũng muốn để em đi cùng Mặc Chính Hàn, trên đời này đâu chỉ có một người phụ nữ, nhưng trên đời này chỉ một mình em làm cho anh cảm thấy khó chịu, chỉ mình em có thể làm anh nhẫn nhịn, Từ Y Khả, em đừng có được nước lại còn lấn tới! Em biết tất cả là vì sao mà!”

Cuối cùng anh đã đem tất cả nỗi lòng mình nói ra, anh lấy tim mình ra cho cô xem, đem sự kiêu ngạo của mình đặt trên tay cô.

Anh thừa nhận anh đã thua, anh đã cúi đầu trước cô trước! Đơn giản bởi vì trên đời này chỉ có mình cô có thể làm anh mất đi lý trí, ngay cả sinh mệnh cũng không cần, cho nên anh cam lòng, anh đã thua!

Anh chôn mặt mình vào lòng bàn tay, lâu sau cũng không nói gì.

Từ Y Khả ngửa đầu, để nước mắt không rơi xuống, anh cảm thấy thất bại, đau khổ. Không phải cô cũng như vậy ư, bằng không cô đã rời đi, vì sao lại còn luôn muốn quay trở về... đối diện với cục diện đau khổ này, dằn vò lẫn nhau.

Cô thờ dãi, thấp giọng nói: “Em đi tắm.”

Cô từ phòng tắm đi ra, trong phòng ngủ đã không còn hình bóng của anh.

Anh ngồi trước cửa sổ phòng khách, dưới chân là gạt tàn.

Cô đứng trong phòng ngủ cũng có thể ngửi thấy được mùi thuốc.

Anh đã hút rất nhiều, trên gạt tàn đã đầy những mẫu thuốc, cô đoán rằng không chỉ mới đêm nay, trong khoảng thời gian này chắc hẳn anh đã hút rất nhiều.

Cô đi đến bên cạnh, đá đá chân anh: “Đừng hút nữa, toàn là mùi thuốc, người khó chịu chết đi được!”

Anh hơi nhích người ra, tiếp tục hút thuốc của mình, mắt nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ.

Anh cảm thấy bản thân mình trống rỗng... anh vẫn không biết bản thân mình thiếu cái gì, sau lại anh mới nhận ra bản thân mình thiếu một ngọn đèn. Từ trước đến nay anh vẫn luôn khát vọng lúc anh quay về căn nhà lạnh như băng có một người vì anh mà mở đèn sáng đợi. Sau lại anh đã thật sự gặp người kia... nhưng là anh không biết quý trọng. Anh vừa ngây thơ vừa ấu trĩ đấu tranh với sự kiêu ngạo của mình, tự cho mình là đúng, coi tất cả phụ nữ chỉ là đồ chơi, kiêu ngạo không cho phép mình phải rơi vào tình yêu với một người phụ nữ nào, không chịu hứa hẹn với người ta, không chịu cho người ta tương lai, mà vẫn muốn cô ấy vì anh mà mở đèn đợi anh về nhà.

Đến hôm nay, cuối cùng đã phải nếm đau khổ, đến lúc anh phải trả giá, tất cả mọi người đều nói đã quá muộn, nói anh không có tư cách.

Từ Y Khả càng nhìn càng bức bối mình, giật lấy điếu thuốc trong tay anh, dập mạnh vào gạt tàn: “Hút hút hút, hút cho chết luôn đi, phổi đã hỏng thành như

vậy rồi còn hút! Anh cho là bác sĩ cứu anh cũng không cần sức lực sao? Đã bảo anh đừng hút nữa rồi , cả năm cũng chẳng ăn com, anh cho là anh sẽ đi sẽ thoải mái sẽ không...”

Lời nói cô bị im bật, anh nghiêng người đặt cô xuống sàn nhà.

Cô còn chưa kịp hét lên, anh đã đặt môi xuống.

Anh mạnh mẽ hôn cô, đầu lưỡi linh hoạt thăm dò vào... Xung quanh cô thoang thoảng mùi hương của anh.

Lúc đầu cô còn có chút phản kháng, nhưng rất nhanh sau đó đã mềm nhũn dưới thân anh, Cô cảm thấy giống như mình không có xương cốt , chỉ còn có máu và thịt, đặt lên người anh sẽ bị theo thói quen dựa dẫm vào anh, quấn quanh lấy anh.

Tình cảm đây đưa mãnh liệt, anh tựa như muốn phóng ra tất cả những áp lực, ôm chặt cô. Cô cảm thấy chính mình đã hít thở không nổi nữa , đèn trên đỉnh đầu đã xoay tròn, ánh sáng mê muội, cô nhắm mắt lại, đón lấy sự nhiệt tình của anh, sự bá đạo của anh, sự đam mê của anh.

Môi anh dần dần di chuyển xuống dưới, anh hôn lên vành tai, cằm , cổ, vừa giống như nhẹ nhàng vừa giống như vội vàng! Giống như muốn đem cô khắc vào lòng, sau đó cô sẽ trở thành máu thịt của anh , trở thành một phần trên cơ thể anh, sau này sẽ không bao giờ đau lòng nữa!

Anh vuốt ve thân thể cô, bắt đầu cởi quần áo cô, chiếc váy lụa mềm mại như làn da cô đã tuột xuống.

Cô thở hổn hển: “Đừng, Mặc Dương, bác Trương đang ở dưới lầu.”

“Bác Trương đã ngủ.”

“Bác ấy sẽ nghe thấy đấy.”

“Bác ấy sẽ không nghe thấy đâu.”

Anh nâng người mình lên bắt đầu cởi quần áo của mình, vừa hôn xuống cô.

Dục vọng của anh đã điên cuồng, tích tụ đã lâu như mưa rền gió dữ, mang theo cuồng liệt cùng với sự quyến rũ. Cơ bắp cuộn cuộn lộ ra, mồ hôi theo động tác kịch liệt chảy giọt xuống, trên mặt có chút đau đớn trần trọc bởi vì vui sướng cực hạn.

Cô nhìn thấy trên trán anh đang nổi lên gân xanh.

Cô cảm thấy quá cuồng nhiệt, mím chặt môi, nén lại tiếng rên rỉ, thế nhưng anh lại dụ dỗ: “Em gọi lên đi, Y Khả em gọi lên đi, để anh biết em rất vui vẻ, để anh biết anh làm cho em rất vui vẻ.”

Anh nâng cô lên thiên đường bức cô xuống địa ngục, cô muốn khóc, nhưng là ngay cả tiếng khóc cũng mang theo âm thanh kiều mỵ. Động tác của anh mạnh như vậy chắc chắn bác Trương sẽ nghe thấy.

Cô cảm thấy mình giống như đang trên một con thuyền nhỏ lắc lư ngoài biển khơi giữa phong ba bão táp. Cô chỉ có thể ôm chặt lấy anh, dựa vào anh mới cảm thấy an toàn.

Anh ở bên tai cô điên cuồng gọi: “Y Khả... Y Khả... Y Khả...”

Cô cảm thấy dường như bản thân mình cũng bị xé rách , cơ thể và lý trí của cô bị chặt đứt thành hai, một nửa bị sự đau khổ của anh dây kéo, một nửa bị sự thật tình cảnh dây vô. Cô không chỉ muốn chống cự lại anh, còn phải chống cự lại chính bản thân mình.

Cô chịu không nổi, cô muốn anh dừng lại, đừng đối với cô như vậy đừng ép cô như vậy, cô sẽ nổi điên mất .

Cô gọi anh, nhỏ giọng gọi tên anh: “Mặc Dương...”

Nhưng cô cũng không biết gọi tên anh để làm gì, chỉ đơn giản muốn gọi tên anh.

Anh dùng động tác mạnh mẽ để đáp lại, phòng khách rộng mở quay cuồng.

Lúc hai người đã đi đến đỉnh điểm, kiệt sức, anh nằm phịch lên thân thể cô, giống như vừa trải qua một cơn kịch liệt, hơi thở dồn dập.

Cô mở to mắt nhìn trần nhà, cuối cùng mọi thứ đã trở lại bình thường.

Anh vén sợi tóc trên mặt cô qua, hôn nhẹ lên khuôn mặt xinh đẹp kia: “Có mệt lắm không?”

Cô vuốt mặt anh: “Cả người anh đều là mồ hôi nè, dính bết cả lên rồi.”

Anh lại nằm bệt xuống, lại ôm chặt cô vào, mặt chôn vùi lên vai cô, cô nghe thấy anh nói: “Y Khả, chúng ta sẽ hạnh phúc , nhất định sẽ ...”

Buổi tối đó cô cũng không biết cô và anh đây dựa cùng nhau trong phòng khách bao lâu, anh vẫn nằm trên người cô, không chịu buông ra. Cả đêm rực

rịch vậy mà vẫn chưa thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Tình cảm đến từ hai phía

Ngày hôm sau lúc cô tỉnh lại đã ở trong phòng ngủ, toàn thân đau nhức. Bác Trương bảo anh đã ra khỏi nhà từ rất sớm.

Mấy ngày sau lại anh vẫn luôn đi sớm về trễ, tựa như muốn trốn tránh cô.

Có đôi khi trở về cũng chỉ ngồi trên sofa suy nghĩ gì đấy.

Cô biết anh không thể đối mặt với sự thật tàn khốc như vậy.

Cô cũng không có cách nào, chìm đắm trong cơn kích tình cô cũng không thể thanh tỉnh quên hết được.

Cho dù anh đem lại cho cô hạnh phúc, cô cũng không cách nào yên tâm thoải mái chấp nhận nó, như vậy sẽ làm cho cô cảm thấy tội lỗi, những lời nói của mẹ cô vẫn vang vọng bên tai cô, mỗi khi nhớ lại cô đều rất đau.

Cả hai đều rất mệt mỏi, rõ ràng yêu nhau, biết rõ tâm ý của nhau, nhưng không cách nào có thể mở rộng lòng mình để đón nhận tình yêu đó. Đối với bọn họ mà nói tương lai thật ảm đạm.

Đạo diễn Phùng cho người đến hỏi cô có muốn đến Tây Tạng một chuyến quay phong cảnh không, cô đã đồng ý.

Trước đem cô đi, cô đã đến nói cho anh.

Anh hỏi: “Em sẽ đi bao lâu?”

Cô nói: “Có lẽ là một tuần.”

Anh cũng không ngăn cản, chỉ dặn dò: “Ở đó điều kiện không tốt lắm, lúc đi nhớ chú ý, buổi tối đừng đi ra ngoài. Có chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho anh.” Nói xong lại bảo bác Trương sắp xếp cho cô thuốc, đồ dùng, làm như cô sẽ đi đến vùng xa xôi hẻo lánh nào.

Đầu xuân, thời tiết ở Tây Tạng rất đẹp, cô rất thích hoàn cảnh nơi đây. Trên núi cao làm cô có một loại cảm giác thoải mái vô cùng, nhưng vì sợ độ cao, cơ thể cô có chút không khỏe.

Cô cùng đoàn đi đến cung điện Potala (1). Cô quỳ xuống trước tượng phật, cầu mong cho người nhà cô được bình an, những người cô yêu thương được hạnh phúc. Nhưng khát vọng tận trong đáy lòng kia cô vẫn không dám nói ra.

(1)

Lần này tổ cô đến quay phong tục tập quán của Tây Tạng, chủ yếu là về địa điểm thiên táng.(2)

(2) Thiên táng: người chết không phải chôn, không hỏa táng mà chỉ đặt trên mặt đất.

Làm hậu kỳ lượng công việc luôn ít, hướng hồ bây giờ cấp trên đã căn dặn không giao việc cho cô.

Mọi người đều biết cô đang sống chung cùng Trần Mặc Dương, cô có đi làm hay không, giám đốc đài cũng chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua, cho nên mọi người ở trước mặt thì nịnh bợ, sau lưng thì bàn tán đủ điều, chẳng ai dám động đến cô.

Trong tổ cô vừa có một cô gái đến làm công việc viết thuyết minh, cũng không kém hơn tuổi cô lắm, nghe nói là tốt nghiệp khoa ngữ văn, nhưng suy nghĩ có chút kỳ lạ, thấy Từ Y Khả nhân rồi liền lôi kéo đi chơi. Từ Y Khả có cảm giác bị chướng bụng, không biết có phải do vẫn chưa quen với hoàn cảnh ở đây không, cô thường xuyên cảm thấy khó thở, rất hay mệt mỏi.

Hôm nay tổ sẽ đi đến địa điểm thiên táng, Từ Y Khả cũng đi cùng, nhưng vì nhát gan cho nên cô chỉ đứng ở đằng xa.

Bỗng nhiên có một đồng nghiệp nam trong tổ kêu lên: “Y Khả, Y Khả, ở đây có thứ hay lắm, cô lại đây xem đi.”

Cô theo bản năng nhìn qua...suýt chút ngã.

Là một bộ khung xương, thịt da đều đã thối rửa, xương cốt đỏ lên biến thành màu đen, nhưng khung xương vẫn còn nguyên dạng.

Cô có thể đếm đủ các đốt xương trên tay.

Dạ dày cuộn lên, cô ngồi xồm xuồng nôn một trận.

Đồng nghiệp nam kia thấy cô như vậy, cũng ngượng ngùng: “Cô đã bị dọa thành như vậy rồi ư, thật ra không đáng sợ lắm đâu.”

Một đồng nghiệp khác mắng anh ta: “Con gái người ta nhát gan, anh còn đi dọa cô ấy!”

Trên đường, cô nôn liên tục. Về đến khách sạn, cơm ăn cũng chẳng vào, không chút sức lực nằm quặp trên giường.

Đạo diễn Phùng hỏi cô có muốn đặt vé máy bay về trước không, có lẽ nguyên nhân chính là vì cô không thích ứng được với khí hậu ở đây.

Cô lắc đầu: “Không sao đâu ạ, lát nữa sẽ đỡ hơn thôi.”

Đạo diễn Phùng nói: “Vậy cô hãy nghỉ ngơi đi, nếu ngày mai vẫn cảm thấy mệt thì cô hãy về trước đi, đừng để ảnh hưởng đến sức khỏe.”

Cô cũng không biết Trần Mặc Dương đã cúng bao nhiêu tiền cho đài.

Lần này đi, nhà đài đã cô những đài ngộ tốt nhất, được ở trong phòng riêng VIP.

Đã sáu giờ hơn, bên ngoài trời vẫn còn sáng, cô lại nằm trên giường. Giấc ngủ cô không an ổn, luôn bị giật mình, cô mơ thấy khung xương quái dị kia, cho dù mở mắt ra chúng lờn vờn trước mặt.

Cô cảm thấy khắp mọi nơi đều quỷ dị, rèm cửa sổ hơi lay động, trong phòng thỉnh thoảng vang lên âm thanh rùng rợn. Phòng vệ sinh, thậm chí là trên giường, cô đều cảm thấy giống như là đang ẩn giấu gì đấy. Cô bị sự tưởng tượng phóng đại của mình làm sợ run, mỗi lần nhắm mắt lại cô như nhìn thấy ai đó đang đứng trước giường cô, thậm chí cô còn không dám nhắm mắt.

Cô rất muốn có anh bên cạnh ngay giờ phút này, ôm cô ngủ, có anh bên cạnh, cô chắc chắn sẽ không còn sợ nữa. Di động trên tay cứ mở ra rồi gấp lại, cô không biết đêm nay cô sẽ vượt qua bằng cách nào. Đến hơn chín giờ, cô đã không thể chịu đựng nổi nữa đành quyết tâm gọi điện, cho dù chỉ nghe giọng anh thôi cũng được!

Tiếng chuông đã vang lên vài hồi, không ai nhận máy, trong lòng cô thấp thỏm, nếu đến tối mười vẫn không ai nhận, cô sẽ đập máy.

Vừa nghĩ như vậy, đầu bên kia truyền đến âm thanh.

Chợt nghe giọng nói quen thuộc của anh, cô lại không biết nên nói cái gì, cầm điện thoại im lặng một hồi.

Anh nói: “Y Khả, em làm sao vậy? Nói chuyện đi.”

Giọng anh lo lắng, cô thấp giọng nói: “Em hơi sợ, ngủ không được.”

Anh hỏi: “Em sợ cái gì?”

Cô nói: “Em sợ ma!”

Anh mỉm cười: “Thật trẻ con.”

Cô kể chuyện hôm nay mình nhìn thấy cho anh nghe.

Anh hỏi: “Cho nên em bị ám ảnh?”

Cô dường như nghe tiếng anh đang dằn dò ai đó, nên hỏi: “Anh đang ở công ty ư?”

Anh nói: “Uhm, nhưng giờ đi rồi.”

Lát sau cô lại nghe tiếng xe khởi động, cô nói: “Anh tự lái xe à?”

Anh lại vắng.

Cô nói: “Vậy thì đừng nói chuyện điện thoại nữa, anh lái xe cẩn thận đi.”

Anh nói: “Bây giờ là mười giờ đúng không, em mở tivi lên đi, em không phải thích xem phim “Người Hoa tại hải ngoại” sao, em xem xong phim, nếu còn sợ thì hãy gọi điện thoại lại cho anh.”

Cô nhìn lại đồng hồ quả thật là đang chiếu bộ phim đó.

Cô mở tivi lên, nữ chính trong phim vì không muốn rời xa nam chính, vẫn cố gắng níu kéo mối tình này.

Kịch bản phim cứ lè mè, lần trước cô xem đã đến đoạn nữ chính muốn xuất ngoại, vậy mà hôm nay cô mở ti vi lên, nữ chính còn chưa đi, vẫn còn đang sắp xếp hành lý.

Nhưng cô bị câu chuyện tình yêu của phim hấp dẫn, những lúc rảnh rỗi đều xem.

Có tiếng ti vi, cô quả nhiên đã dễ chịu hơn nhiều, mặc dù vẫn luôn để ý xung quanh, nhưng ít ra đã không còn nom nớp lo sợ từng giây từng phút.

Phim chiếu liên tục mấy tập, cô xem xong tập cuối cùng của đêm nay thì cũng đã gần mười hai giờ. Lại chỉnh kênh khác, để trong phòng có tiếng người.

Cô vốn muốn gọi điện thoại cho anh, nhưng đã trễ thế này... sợ quấy rầy giấc ngủ của anh.

Cô bấu môi, cũng không thèm gọi điện thoại lại cho cô hỏi cô có còn sợ không!

Cô đã hơi buồn ngủ, ngáp một cái chuẩn bị nằm xuống, tiếng chuông di động vang lên, là anh gọi đến.

Cô nhanh chóng nhận máy.

Anh nói: “Em đã ngủ chưa?”

Cô nói: “Vẫn chưa.”

Anh nói: “Vậy em hãy dậy mở cửa đi.”

Cô vẫn còn chưa kịp phản ứng: “Mở cửa ư? sao phải mở cửa?”

“Anh đang ở trước phòng em, 0306.”

Cô sững sốt ba bốn giây, sau đó nhảy xuống giường, hoang mang rối loạn tìm đôi dép, nói: “Anh đợi em một chút... đợi em một chút...”

Mở cửa ra, anh đúng thật là đang đứng trước cửa, cô cũng không biết phải mở miệng nói gì, vẫn còn ngơ ngác đặt di động bên tai.

Anh tắt điện thoại: “Đừng đứng sững thế, vào trước đã.”

Cô theo sau anh, không thể tin được anh nhanh như vậy đã bay đến đây.

Cô nói: “Sao anh lại đến đây?”

Anh rót một cốc nước uống, bình thần nói: “Không phải em đang sợ ma sao?”

Anh đặt cốc nước xuống, xoay người qua ôm cô trấn an: “Bây giờ còn sợ không?”

Cô lắc đầu.

Hai người lẳng lặng ôm nhau, lát sau, anh buông cô ra, hôn lên trán cô: “Anh đi tắm đã.” Bay thẳng một đường đến đây, có chút mệt mỏi.

Nghe thấy tiếng nước ào ào trong phòng tắm, cô vô cùng an tâm. Xa như vậy, cô vừa gọi điện thoại báo mình sợ, anh liền chạy đến, cô không phải không cảm động.

Lúc anh đi ra trên người chỉ quần một chiếc khăn tắm, những giọt nước trên người vẫn chưa khô hẳn.

Cô lấy khăn mặt lau khô tóc cho anh, xốc lên chân, nói: “Anh nằm vào đi, đừng để bị lạnh.”

Cô nằm xuống bên cạnh anh, anh rút khăn trên người ra, nghiêng người qua ôm cô.

Cô như chú chó con chủ động rúc vào người anh, mặt dán vào ngực anh, có thể nghe được tiếng tim anh đập mạnh, cảm giác được nhiệt độ của cơ thể anh.

Anh dịu dàng hôn lên môi cô. Không vội vàng, lần này anh hôn rất chậm, rất cẩn thận, tựa như nâng niu trân trọng bảo vật của mình.

Nhẹ nhàng cảm động, lại mỗi lần lại giống như ấn tận vào xương tủy, làm cho cô rung động, làm cho cô khao khát.

Anh rất kiên nhẫn cùng cô đợi, tay vuốt lên thân thể cô, tựa như đang trấn an một đứa nhỏ bất an. Đợi đến lúc thân thể, tâm cô đều nguyện ý vì anh rộng mở anh mới chậm rãi đi vào, không nôn nóng không vội vàng.

Từ trước đến nay cô vẫn nghĩ cô không theo kịp bước đi của anh, cô không hề nghĩ rằng cô cũng có thể phối hợp rất tốt với anh, cơ thể hai người như hòa quyện vào một, dây dưa, triền miên.

Cô hôn lên môi, mắt, mũi anh, có chút vụng về nhưng cũng làm anh mê mẩn. Cô nhẹ nhàng yêu thương anh. Thân thể theo tiết tấu của anh phập phồng, đầu óc quay cuồng.

Giọng nói cô động tình càng trở nên mềm mại, như đóa hoa yêu kiều ở bên tai anh than nhẹ, xoay tròn. Anh cảm thấy mình như muốn say, say không cần tỉnh lại.

Như bình nữ nhi hồng tốt nhất, nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa. Vào thời khắc đỉnh điểm, anh ở bên tai cô nói: “Y Khả, anh yêu em...”

Cơ thể cô run lên, móng tay cắm sâu lên lưng anh.

Đêm nay, anh không cảm thấy khoái cảm sung sướng, trong lòng anh cái gọi là tình yêu mặn nồng của hai người còn thỏa mãn hạnh phúc hơn nữa. Cô vùi đầu vào lòng anh nhắm mắt yên lành ngủ.

Buổi sáng cô lại bắt đầu nôn mửa, nhìn thứ gì cũng thấy ghê, bữa sáng cũng ăn không vào. Anh nói: “Em như vậy không được, em ở đây cũng không làm được gì, hay là về trước đi.”

Cô nói: “Nhưng em còn muốn đi tham quan Tây Tạng cùng anh, cùng đứng trên núi cao ngắm mặt trời mọc.”

Anh nói: “Sau này đi, đợi em khỏe lên, chúng ta lại đến đây, bây giờ máy bay có thể đến khắp nơi, em muốn đi Bắc Cực cũng được.”

Cô nói: “Thế cũng được.”

Lúc nhìn thấy cô và Trần Mặc Dương đi ra cả tổ cô sững sờ, Trần Mặc Dương nói với đạo diễn Phùng: “Cô ấy không hợp với khí hậu trên đây, tôi phải đưa cô ấy về trước, công việc có chuyện gì, anh hãy gọi điện cho cô ấy.”

Thật ra thì cũng chẳng có công việc nào!

Đạo diễn Phùng nói: “Được, Trần tổng đã tự mình đến đây tôi cũng yên tâm rồi, hôm qua thấy cô ấy đã ỏi cả một ngày, về nhớ đi khám, để an tâm hơn.”

Tưởng nghĩ cô vì không hợp khí hậu trên kia, nhưng khi về đến Giang Nhạc tình trạng vẫn không cải thiện, cả ngày hờ một chút liên nôn.

Anh bảo đưa cô đến bệnh viện, cô mềm nhũn nằm trên giường, ép cô, cô liên giờ tiểu xáo nước mắt.

Sáng nay bác Trương nấu cho cô món súp trứng gà mà cô thích nhất, kết quả cô vừa ngửi thấy mùi liền chạy vào toilet.

Anh vuốt lưng cô, ngồi bên cạnh hỏi: “Có phải dạ dày em có vấn đề không? .”

Lúc sau, bác Trương lên lút kéo anh qua một bên: “Trần tiên sinh, anh hãy đưa cô ấy đi bệnh viện khám xem, xem ra tình trạng này có lẽ đã có rồi!”

Lời nói bác Trương cứ úp mở, anh lại không có kinh nghiệm trong những chuyện này, nghi hoặc hỏi lại: “Có cái gì cơ?”

Bác Trương cười nói: “Còn có thể có gì nữa chứ...” Bà vỗ vào bụng: “Đương nhiên là em bé.”

Phản ứng đầu tiên của anh là chạy một mạch lên lầu, thấy cô mệt mỏi nằm ở trên giường.

Anh cố gắng đè nén sự vui mừng của mình: “Y Khả, đứng lên, đứng lên, chúng ta đi bệnh viện thôi.”

Cô còn đang muốn ngủ, giận dỗi kéo chăn cao lên: “Em không đi, không đi đâu, em đang buồn ngủ lắm, anh không muốn ngủ thì cũng phải để em ngủ chứ!”

Anh dỗ dành mãi cô mới chịu đi bệnh viện, hai mắt cô mở to nhưng không để ý anh đưa cô đến khoa phụ sản.

Quả đúng như bác Trương nghĩ, cô đã mang thai!

Bác sĩ đưa báo cáo xét nghiệm cho anh, lúc nói chúc mừng anh, tay chân anh luống cuống, không biết bây giờ đang làm gì nữa. Đứng cũng chẳng dám đứng vào cô, xem cô như báu vật quý hiếm.

Lúc nghe bác sĩ chúc mừng cô đã mang thai, cả người cô sững sờ, ngơ ngác.

Bác sĩ nói cô đã mang thai mười một tuần, đã gần hai tháng thế nhưng cô không hề phát hiện ra. Chu kỳ kinh nguyệt của cô không đều, cho nên chậm mấy tuần cô cũng không để ý. Huống gì cô luôn uống thuốc, chỉ có mấy lần trước cô mệt quá đã ngủ quên luôn, cô nghĩ sao cũng không nghĩ ra cô lại có thể mang thai. Cô cảm thấy mình vẫn còn là trẻ con, cho nên làm sao có thể có đứa trẻ nữa đây?

Chương 75: Đứa nhỏ là cơ hội náu giữ duy nhất của anh và cô

Chuyện này làm cô hoàn toàn bất ngờ, cô sao có thể mang thai lúc này cơ chứ! Bỗng dưng lại có một đứa con bảo cô phải làm sao bây giờ.

Cô xoa bụng, không thể tin được rằng nơi đó đang tồn tại một sinh mệnh, rồi mấy tháng sau sẽ ra đời một thiên thần bé nhỏ.

Sao lại có chuyện như vậy chứ?

Trần Mặc Dương đang đắm chìm trong vui mừng mà quên mất rào cản giữa hai người. Lúc này có đứa nhỏ đối với cô mà nói là một chuyện rất đáng sợ.

Ra khỏi bệnh viện, anh nhìn không được niềm vui sướng, ôm cô vào lòng, không ngừng hôn lên khuôn mặt cô: “Y Khả, anh muốn làm bố, em đã làm mẹ rồi, em có vui không, có vui không.”

Cô không đành lòng tát một gáo nước lạnh vào anh, cố gắng nở một nụ cười: “Anh có thể làm một bố tốt không đấy.”

Trông anh thế nào cũng không giống một người bố, tính cách thiếu kiên nhẫn này làm sao có thể dỗ đứa nhỏ được.

Anh nói: “Anh sẽ học, có phải ai sinh ra cũng liền làm bố cả đâu.”

Về nhà anh liền hỏi bác Trương một tràng nào là những thứ cần kiêng kỵ... thức ăn dinh dưỡng dành cho phụ nữ mang thai... hỏi sao cô ấy lại nôn nhiều như vậy... còn hỏi bác Trương có kinh nghiệm trong việc chăm sóc phụ nữ mang thai không.

Bác Trương nói: “Trần tiên sinh, cậu không cần phải khẩn trương đến như vậy, đó điều là những biểu hiện bình thường của phụ nữ khi mang thai, làm mẹ cũng không phải dễ dàng gì, phụ nữ có thai tính tình hơi khó chịu, cậu về sau nhớ để ý đến cảm xúc của cô ấy là được.”

Cô hoang mang lên phòng, tuy cô vẫn chưa chấp nhận hiện thực rằng cô sẽ làm mẹ. Nhưng lúc này lúc lên cầu thang theo bản năng cô chú ý từng bước chân của mình, sợ mình không cẩn thận bị trượt. Dù sao tình mẫu tử đã là bản năng, không cần phải học.

Sáng sớm anh đã lấy tấm chụp siêu âm ra xem.

Cô nói: “Cũng vừa mới có vài tuần, anh có nhìn ra được cái gì đâu?”

Anh dán mắt mình lên bụng cô: “Bác sĩ nói hiện tại chúng ta nói gì em bé đều có thể nghe thấy được cả, thật sự rất thần kỳ.”

Anh xin cho cô từ chức ở đài, lý do là sức khỏe không tốt. Nhưng đồng nghiệp của cô cũng đã mơ hồ đoán ra nguyên nhân.

Cô không dám ra khỏi cửa, phần lớn thời gian đều ngồi ở nhà. Chuyện này nếu mà truyền đến tai mẹ... Cô còn thậm chí còn có suy nghĩ ngây thơ hoang đường rằng, có khi nào mẹ cô sẽ vì đứa nhỏ trong bụng mà tha thứ cho cô.

Bây giờ đại đa số thời gian anh đều ở bên cạnh cô, một người thiếu kiên nhẫn như thế, nay lại chăm đọc quyển “Kỹ năng làm cha mẹ” mỗi đêm.

Hôm nay cô nghe thấy anh gọi điện thoại cho người ta, hỏi phụ nữ có thai có thể đi máy bay không, sau đó lại dặn dò thư ký của anh đặt vé.

Cô thấy kỳ lạ, đợi anh tắt máy bèn hỏi: “Đặt vé máy bay làm gì, anh muốn đi đâu à?”

Anh nói: “Đi Bắc Kinh.”

Hiện tại cô đã mang thai hơn năm tháng, bụng cũng đã lớn dần đi lại có chút khó khăn, thế nhưng người cũng không béo lên bao nhiêu. Lúc đi siêu âm, bác sĩ nói là con gái, thai nhi khỏe mạnh.

Anh rất vui mừng, cười toe toét nói con gái rất tốt, con gái biết làm điệu, nũng nịu bên anh mỗi ngày, nhưng không được giống mẹ nó suốt ngày khóc lóc.

Mẫn Chính Hàn cũng đã đến nhà thăm cô một lần, Trần Mặc Dương cứ khoe khoang rằng con gái anh đáng yêu, rất xinh đẹp, nhìn vào là đã muốn bế trên tay. Cô đoán rằng có lẽ anh vẫn còn nhớ kỷ chuyện Mẫn Chính Hàn dẫn cô đi trốn... cô bỗng cảm thấy buồn cười, người đàn ông này còn có một mặt trẻ con như vậy.

Lần này không biết Mẫn Chính Hàn có chuyện gì, bình thường miệng mồm luôn châm chọc người khác, thế nhưng hôm nay có chút mệt mỏi, tâm trạng rất xấu, không thêm quan tâm những lời ba hoa của Trần Mặc Dương.

Lúc cô tiễn Mẫn Chính Hàn ra, anh hỏi cô: “Em muốn sinh đứa bé hả?”

Từ Y Khả nói: “Em không thể nào nhẫn tâm vứt bỏ được cốt nhục của mình, anh nhìn xem anh ấy như vậy, nếu đứa bé có chuyện gì, anh ta sẽ phát điên lên mất, còn nữa...” cô vuốt bụng: “Con gái mỗi ngày đều đang lớn dần lên, mấy tháng nữa đã chào đời, sau này mỗi ngày sẽ gọi tôi là mẹ, sẽ đi theo làm nũng, nghĩ như vậy trong lòng tôi rất ngọt ngào, sao có thể nhẫn tâm cướp mất đi cơ hội chào đời của cô bé được chứ.”

Sắc mặt Mẫn Chính Hàn càng kém hơn: “Anh hiểu rồi.”

Là anh đã sai, là anh đã làm chuyện tàn nhẫn nhất đối với Niệm Nghi, cho nên Niệm Nghi đã đóng cửa trái tim mình lại, cho dù cô vẫn cười với anh, vẫn đồng ý ở bên cạnh anh nhưng trái tim kia đã không còn thật lòng, lúc nào cũng có thể đứt áo ra đi.

Lát sao Từ Y Khả hỏi Trần Mặc Dương: “Chính Hàn bị làm sao thế, có phải đã có chuyện gì không?”

Trần Mặc Dương nói: “Em không cần để ý đến cậu ta, cậu ta có chút vấn đề rắc rối với Niệm Nghi, tự gây nghiệp chướng.”

Nói xong câu đấy, anh bỗng tự cảm thấy xấu hổ, câu nói kia quả thực là đang tự chửi vào mặt mình. Tự gây nghiệp chướng! Đúng là tự gây nghiệp chướng!

Cho tới bây giờ cô vẫn không chịu đi đăng ký kết hôn cùng anh, cũng không hề đề cập đến chuyện kết hôn, anh sao không hiểu đang có chuyện gì được chứ. Kết hôn với anh, cô làm sao có thể đổi mặt được với gia đình!

Lần đầu tiên anh cảm thấy hận bản thân mình như vậy, nếu không phải lúc ấy anh hành động theo cảm tính, đã không đi đến tình cảnh ngày hôm nay.

Anh thật sự chưa bao giờ nghĩ rằng, đi nhầm một bước, đã không thể nào quay đầu lại được, đã khiến cho hai người mắc kẹt giữa vách núi cao, suýt nữa đã không còn đường lui.

Có đôi khi anh cảm thấy rất biết ơn trời cao, lúc này đây lại mang đến cho anh một báu vật, có lẽ đứa nhỏ này là cơ hội duy nhất của anh và cô.

Từ Y Khả nghe xong, trong lòng cũng có chút xúc động, từ khi mang thai cô luôn cố gắng quên đi những khó khăn trước mắt, nhưng câu nói đấy đã tình cờ khơi dậy sự cố gắng bao năm nay của cô.

Đã vạch trần sự thật mà cô đã cố gắng che giấu mấy tháng nay.

Trời gây nghiệt còn có thể tránh, tự mình gây nghiệt thì không thể sống! Người xưa nói nào có sai, cô đôi khi vẫn còn oán giận anh lúc trước sao tự mình hủy đi tương lai của cả hai. Nhưng nhìn lại bộ dạng nguyên vẹn nguyên vẹn của anh, cô lại mềm lòng.

Về chuyện Mẫn Chính Hàn tự gây nghiệt Từ Y Khả cũng không rõ lắm, lúc cô đến khoa sản khám cũng có gặp Niệm Nghi vài lần, cô ấy vẫn tự nhiên chào hỏi cô giống như lúc trước.

Thấy Niệm Nghi không quan tâm chuyện cũ, cô cũng ngại giải thích vụ “bỏ trốn” hoang đường cùng Mẫn Chính Hàn kia.

Có đôi khi cô cũng nhìn thấy Mẫn Chính Hàn hẹn hò cũng Niệm Nghi. Hai người bên nhau trông rất hạnh phúc, căn bản nhìn không ra vấn đề gì.

Cô thật nghĩ không ra người phụ nữ như Niệm Nghi sao có thể dày vò Mẫn Chính Hàn đau khổ được. Cô vẫn luôn cảm thấy Mẫn Chính Hàn và Niệm Nghi rất hợp nhau, Mẫn Chính Hàn tính tình bất định, Niệm Nghi lý trí thấu hiểu lòng người, hẳn là vừa có thể giữ vững nguyên tắc lại có thể bao dung Mẫn Chính Hàn, như vậy sao lại nói hai người không hạnh phúc!

Trên thế giới này có nhiều hạnh phúc đang nằm trong tầm tay, nhưng vì sao mọi người lại không cố gắng nắm bắt, hoặc là đã bắt được nhưng lại để mất đi.

Cô hỏi anh: “Mình đi Bắc Kinh làm gì anh?”

Thời gian này cô không hề muốn đi ra ngoài, nhiều lúc đi dạo trong công viên dưới lầu hai vòng đã mệt nhoài.

Trần Mặc Dương nói: “Mình đi gặp vài người, có vài việc cần giải quyết.”

Cô nói: “Vậy anh đi đi, em cũng ra ngoài không tiện.”

Anh ôm bụng cô, năn nỉ: “Dù đi mấy ngày anh cũng nhớ em và lại để em một mình ở nhà anh rất lo lắng, đi cùng anh, nhé?”

Cô nói: “Anh đi làm việc mang theo bà bầu làm gì, càng vướng tay vướng chân thôi à.”

Anh thì thầm bên tai cô: “Sao em có thể làm vướng bận anh được chứ, em là báu vật của anh mà, anh chỉ hận không thể đặt em vào túi, một giây mỗi phút đều có thể vuốt ve đều có thể nhìn thấy được.”

Gần đây anh thường dỗ dành cô, mỗi một câu từ đều rất ngọt ngào, tựa như là muốn bù đắp lại những lỗi lầm trước kia.

Anh không hiểu vì sao mình lại tỉnh ngộ trễ vậy, rõ ràng lần đầu tiên gặp cô tim anh đã rung động, nhưng chỉ sau khi đem lại bao rắc rối cho cô mới thừa nhận tình cảm của chính mình.

Anh sao lại có thể gây ra chuyện ngu xuẩn đến như vậy, ngay cả bản thân anh cũng không thể dễ dàng tha thứ cho chính mình.

Anh cố gắng đối tốt với cô, muốn dùng tất cả để lấp đi vết thương lòng kia.

Chỉ có thể cố gắng đối tốt với cô, anh mới có cảm giác an tâm, mới cảm thấy được anh và cô sẽ vĩnh viễn không chia lìa .

Cô đi Bắc Kinh cùng anh.

Cô nghĩ rằng anh đi công tác, nhưng cũng chẳng thấy anh mang theo thư ký hoặc nhân viên cao cấp trong công ty.

Trên máy bay cô hỏi anh: “Anh đến Bắc Kinh lần này làm gì đấy, có lẽ sẽ họp hành bận bịu lắm, đến lúc đấy em sẽ ở trong khách sạn, sau đó đợi lúc nào anh rảnh thì dẫn em ra ngoài đi dạo.”

Anh nói: “Cũng không có chuyện gì quan trọng lắm, có thời gian anh sẽ cùng em đi dạo.”

Cô than thở: “Sao lại muốn đi nhiều ngày như vậy chứ.”

Anh nói: “Làm sao vậy, nhớ nhà ư, không phải chỉ vừa mới ra khỏi nhà thôi sao.”

Cô lắc đầu, chính cô cũng không biết, chỉ không muốn gặp người khác mà thôi, cô luôn nghĩ rằng tất cả mọi người đều biết cô và anh đã trải qua bao nhiêu hận thù, sợ người ta dùng ánh mắt khinh thường nhìn cô, chỉ vào mặt cô mắng cô là đồ không biết xấu hổ, bố mình đã bị thành như vậy, cô lại còn sinh con cho tên ‘Hung thủ’ kia.

Lúc máy bay hạ cánh một người đàn ông trẻ tuổi đến đón, cũng không lớn hơn Trần Mặc Dương bao nhiêu, ngay cả khí chất cũng có vài phần giống nhau. Người đàn ông đó cười kính râm, đắm nhẹ vào vai Trần Mặc Dương: “Đã đến ư!”

Trần Mặc Dương giới thiệu cho cô: “Đây là em họ của anh, Triệu Thánh Đình, em có thể gọi cậu ta bằng tên. . . Thánh Đình, đây là Y Khả!”

Triệu Thánh Đình nhìn cái bụng tròn vo của Từ Y Khả, huyết sáo đùa: “Được nha, tay chân anh cũng nhanh nhẹn phết, vừa mới băng đi một thời gian bụng đã chinh ỉnh thế này rồi, chuyện này có lẽ ông nội sẽ vui lắm đây, có người nói dối rồi!”

Trần Mặc Dương nói: “Cậu câm miệng lại cho tôi”. Mắt cậu ta đặt ở đũng quần ư.

Triệu Thánh Đình nhìn kỹ mắt Từ Y Khả mới phát hiện mình gặp rắc rối to rồi, Cô gái lần trước không phải là cô này, sao lại không nhớ cơ chứ, đối với anh người phụ nữ đẹp nào cũng như nhau cả thôi, nhưng thấy phản ứng của Dương Tử, có lẽ cô gái này mới là người phụ nữ của anh ấy.

Anh em họ hoàn toàn giống nhau, thay phụ nữ như thau áo, cho nên nếu không thật sự có ý định, tuyệt đối không sẽ không chui đầu vào rọ, có đứa nhỏ chỉ thêm vướng bận tay chân.

Triệu Thánh Đình chìa tay trước mặt Từ Y Khả, chào hỏi: “Y Khả, xin chào, xin chào, miệng mồm tôi cứ tùy tiện. Chị đừng nghĩ gì nhé.”

Từ Y Khả hơi ngượng ngùng nói: “Xin chào.”

Cô không biết Trần Mặc Dương cũng có anh em họ hàng ở Bắc Kinh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Chỉ muốn cả đời bên anh

Trên xe, Trần Mặc Dương nói: “Đến khách sạn trước đi, vừa mới bay mấy tiếng, cô ấy lại chả ăn được gì.”

Từ Y Khả xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Em không sao, ngồi có mấy tiếng thôi mà.” Mỗi người phụ nữ đều phải mang thai, nghe nói lúc trước lúc mẹ cô đang mang thai cô còn phải lên núi đón củi, ra đồng làm ruộng. Mà anh, dường như chuyện gì cũng cẩn thận từng li từng tí.

Mỗi tháng đến bệnh viện kiểm tra một lần anh còn lo lắng không đủ, thế nào cũng phải hẹn trước bác sĩ, mỗi tháng đi hai lần, đúng là đang hành hạ cô mà, anh chăm cho đứa nhỏ như thể là sinh mệnh mình. Tình thương anh dành cho con là vô bờ bến, ngay cả phòng dành cho em bé anh cũng đã chuẩn bị xong: từ những món đồ chơi cho đến nôi giường, còn có quần áo, giày, mũ, nhiều đến nỗi có thể dùng đến ba bốn tuổi. Cô nói anh, anh cũng chẳng nghe, mỗi lần về đều là đóng to đóng nhỏ đem về theo.

Nhưng trước mặt nhiều người anh cứ hành động quá lên như thế cô lại có chút xấu hổ, để người khác nhìn thấy lại chê cười cô ông ọ!

Trần Mặc Dương không cho là đúng nói: “Bác sĩ nói ngồi lâu quá sẽ không tốt, tốt hơn là nên về phòng nằm một lát, ăn một chút gì đó, bằng không con chúng mình sẽ đói bụng.”

Cô rất muốn nói rằng rốt cục là anh đang quan tâm con hay quan tâm cô!

Mỗi lần về nhà anh đều dán sát vào bụng cô thủ thi: “Con gái yêu quý của bố, công chúa đáng yêu của bố, có nhớ bố không...”

Cứ như vậy, ngay cả cô cũng cảm thấy ghen tỵ. Cô có thể tưởng tượng được con gái cô sau khi được sinh ra sẽ được anh cưng chiều đến chừng nào.

Trước kia còn lo lắng anh sẽ không chịu nổi trẻ con, bây giờ cô lại sợ sau này anh chiều con gái đến hư hỏng.

Triệu Thánh Đình nói: “Ồ khách sạn làm gì, trong nhà không có phòng sao? Ông mà biết, sẽ lột da của anh đấy.”

Trần Mặc Dương nói: “Hai ngày nữa đi, ở đây nhiều người, cô ấy da mặt mỏng hay sợ người lạ.”

Từ Y Khả cũng không biết anh đang nói cái gì, bây giờ cô mệt gần chết, buồn ngủ rũ rượi, vừa nhắm mắt đã ngủ liền. Cô nghiêng đầu tựa vào vai anh. Anh cẩn thận chỉnh người để cô thoải mái hơn.

“Cậu lái từ từ cũng được, không cần nhanh quá.”

Triệu Thánh Đình thấy bộ dáng anh cẩn thận chăm sóc cô gái kia, trong lòng vô cùng đau đớn, một người đàn ông như vậy sao lại bị hủy hoại. Tất cả các anh em đều kỳ vọng vào anh, nhưng trong chớp mắt anh đã trở thành một người đàn ông tốt, sắp lên chức bố, những lãng tử tình trường như bọn họ làm sao có thể chấp nhận được sự thật này đây!

Triệu Thánh Đình nói: “Anh không cần phải đến mức như vậy chứ, anh soi lại gương đi, một người luôn được người khác hầu hạ, vừa mới không gặp một thời gian, anh đã trở thành bộ dạng thế này, em nhìn mà cũng thấy đỏ mặt xấu hổ giúp anh!”

Trần Mặc Dương nói: “Bớt nhảm đi, lái cẩn thận chút, cô ấy mà tỉnh, tôi đánh cậu đấy!”

Triệu Thánh Đình lắc đầu: “Hết thuốc chữa rồi!”

Người đàn ông này nếu mà yêu chiều một người phụ nữ thì cũng đúng thật là khủng khiếp.

Đến khách sạn, cô lại ngủ thêm một lát, sau lại bị anh gọi dậy ăn.

Ăn no lại lười biếng, cô cảm thấy bây giờ cô như một con heo, ăn no ngủ, ngủ đủ rồi ăn.

Ngủ cả ngày liền tỉnh táo đầu óc, cô bỗng nhớ đến lời Triệu Thánh Đình nói, cảm thấy nghi ngờ bèn hỏi: “Trước kia anh dẫn người phụ nữ nào đến Bắc Kinh rồi đây?”

Trần Mặc Dương ngồi bên cạnh gọt táo cho cô. Anh nghe nói trong thời gian mang thai ăn nhiều táo sẽ tốt cho da của em bé. Làn da của cô cũng rất đẹp lắm rồi, anh muốn con mình sau này sẽ giống cô.

Anh cắt nhỏ quả táo thành từng lát, dùng nĩa găm vào đút cho cô, cười nói: “Bắt đầu tính sổ với anh ư !”

Cô vừa ăn vừa nói: “Người phụ nữ mà Thánh Đình nhắc đến là ai?”

Anh làm ra vẻ đắm chiều suy nghĩ, cố tình đùa: “Để anh nhớ xem nào, thật sự anh đã dẫn không ít phụ nữ đến đây, cũng không rõ là cậu ta nói người nào nữa.”

Cô béo mạnh tay anh: “Anh đã dẫn theo những ai, có cô nào xinh đẹp không?”

Anh nở nụ cười, hôn lên trán cô: “Em đang ghen ư?”

Cô đẩy anh ra: “Sau này sẽ không cùng anh đi đến Bắc Kinh nữa, em không muốn người ta nhận lầm người.”

Trần Mặc Dương vuốt ve bụng cô: “Bây giờ còn ai dám nhận sai em nữa, em yêu!” Anh ôm cô ngồi lên đùi mình, nhìn thẳng vào mắt cô: “Đùa với em đấy, từ trước đến nay anh chưa bao giờ mang phụ nữ theo cả, lần trước lúc đến Bắc Kinh đã gặp Triệu Vịnh Oái trên máy bay, lúc hạ cánh có nói chuyện mấy câu, Thánh Đình đến đón đã nhìn thấy cô ấy.”

Cô than thở: “Lại là Triệu Vịnh Oái! Hừ, cô ấy còn bảo anh đã yêu thầm cô ấy từ lâu, anh nói đi, có phải anh đã rất tốt với cô ấy như những gì cô ấy khoe khoang không!”

Anh nhìn bộ dáng cố tình gây sự của cô, cảm thấy rất đáng yêu. Anh nghĩ anh đúng đã bị mê mẩn rồi, một cái nhìn mặt của cô, từng cử chỉ của cô, tức giận, vui vẻ, đau khổ, mỗi một kiểu đều làm cho anh say mê, không thể tự thoát ra được.

Anh nói: “Đừng tức giận, em biết là anh chỉ yêu mình em thôi mà, không có người phụ nữ khác, em là bảo bối duy nhất của anh.”

Cô vui đầu vào lòng anh cọ cọ làm nũng!

Buổi tối anh dẫn cô ra ngoài đi chơi chợ đêm, Bắc Kinh đồ ăn vặt nhiều, cô thích quá, mỗi món đều phải thử một chút. Trần Mặc Dương sợ cô ăn nhiều sẽ đau bụng, đứng bên cạnh liên tục ngăn cản.

Cô tựa như cô con dâu nhỏ bị ngược đãi, tủi thân nhìn anh, anh buồn cười nói: “Thật sự là không thể ăn nhiều được, tối nay em sẽ không thể ngủ được con của chúng ta cũng sẽ kháng nghị.”

Cô nói: “Anh cứ quản đứa bé thôi còn mặc kệ em, chắc chắn là anh bảo em ăn nhiều chê em béo phải không!”

Gần đây tính tình cô rất trẻ con, anh biết cô cũng chỉ muốn anh dỗ dành cô thôi.

Anh nói: “Sao lại có chuyện đó được, anh quan tâm cả em và đứa bé, ngày mai rồi lại đến ăn được không, tối về em có thể suy nghĩ lại muốn ăn món gì.”

Lời hay nói ra, cô mới chịu nhấc chân rời đi.

Lúc về cô lại còn lải nhải: “Em vẫn chưa ăn được vịt quay Bắc Kinh, em muốn ăn ở cửa hàng chính tông nhất .”

Anh bắt đầu dỗi: “Được, chắc chắn sẽ mua cho em, bây giờ mình ngủ nhé.” Hầu hạ phụ nữ có thai thật sự không dễ dàng gì, cô bất cứ lúc nào cũng có thể trở mặt, vừa mới giây trước còn tươi cười, giây tiếp theo có thể ỉu xìu liền.

Thế nhưng anh không hề cảm thấy bức mình, vui vẻ chịu đựng.

Ngày hôm sau, cô đang nghĩ sẽ đi đâu ăn vịt quay, anh nói với cô: “Y Khả, cùng anh đi gặp một vài người bạn của anh được không?”

Cô rất ghét mặc trang phục dành cho bà bầu, có thai, mặc cái gì cũng rất khó coi, thật đáng ghét!

Hơn nữa ngực còn căng đau.

Cô đang chọn quần áo, không để ý trả lời: “Được, là bạn nào của anh?”

Anh nói: “Thì là Thánh Đình và một vài người nữa.”

Cô không nghĩ nhiều: “Được, khi nào thì đi?”

Anh nói: “Trưa nay.”

Cô rầu rĩ: “Mặc Dương, vậy anh giúp em chọn quần áo mặc đi, có phải trông em bây giờ rất khó nhìn hay không, gần đây mặt em đã tròn quay toàn thịt không à, có khi nào bạn anh sẽ chê cười em không!”

Hiện tại cô luôn đau đầu vì chuyện này, cảm thấy mặt mình đã bị biến dạng nhiều.

Anh quyết đoán giúp cô chọn một bộ: “Em mặc bộ này đi, nhìn da sẽ sáng lên đấy.”

Cô nửa nghi nửa ngờ: “Thật ư? Không phải anh bảo em mặc gì cũng đẹp ư?”

Anh liền phủ nhận: “Mặc bộ này sẽ càng đẹp hơn, nghe lời anh thay đi.”

Cô nghiêng đầu: “Được rồi, em cũng thấy bộ này đẹp.”

Đến khi cô trang điểm xong, anh lấy sợi dây chuyền lúc trước muốn tặng sinh nhật cô mang vào cho cô.

Cô nhận ra liền hỏi: “Lúc ấy không phải anh đã ném đi rồi ư?”

Anh nói: “Lúc ấy đầu óc anh bị chuột rút, sau lại luyến tiếc tìm lại.”

Cô nghe hiểu được đánh vào ngực anh: “Sau này còn nổi giận đùng đùng với em không !”

“Chắc chắn không, hiện tại không phải chỉ có em vô cớ nổi giận với anh thôi đó ư!”

Cứ đây đưa đến trưa anh mới dỗ dành cô ra khỏi cửa được.

Cô thấy anh lái xe rất thành thạo mới hỏi: “Anh sao có vẻ biết hết tất cả phố xá Bắc Kinh vậy? Rất hay đến đây ư?”

Anh nói: “Hồi trước anh có ở Bắc Kinh một thời gian, mẹ anh là người Bắc Kinh.”

Cô nói: “Ồ, hèn gì anh có nhiều họ hàng ở đây vậy .”

Anh kể: “Mẹ anh là con một, nhưng lại có nhiều anh chị em họ, nên anh mới có nhiều anh em bà con.”

Cô đột nhiên cảnh giác: “Vậy bây giờ chúng ta đi đâu đây?”

Anh nói: “Không phải anh đã nói là đi ăn cơm cùng bạn anh sao.”

Cô cứ có cảm giác gì đấy, nhưng vẫn chưa nghĩ ra là chỗ nào không đúng.

Anh đưa cô đến một biệt thự, giữa sân rộng có một đài phun nước lớn, Triệu Thánh Đình và một vài người khác đang đứng đợi ở cửa .

Thấy hai người, Triệu Thánh Đình nói: “Sao giờ mới đến, mọi người đều đợi bụng đói hai người đấy, ông muốn đến khách sạn tìm anh, em vất vả lắm mới cản lại được đấy , bây giờ vẫn còn đang rất giận!”

Những người khác đều nhìn chăm chăm vào bụng Từ Y Khả, phần lớn đều là anh em bà con Trần Mặc Dương. Bọn họ đều là những tên công tử, tiểu thư kiêu ngạo , ăn chơi phát tán, nổi tiếng khắp nơi .

Từ Y Khả cảm thấy trước mắt mù mịt đứng vịn vào xe không chịu nhấc chân: “Sao anh lại đưa em đến đây, không phải nói là có hẹn với bạn anh sao, đây là đâu?”

Trần Mặc Dương nói: “Đây là nhà ngoại anh, đi vào thôi ngoại đang chờ chúng ta, ông ấy đã muốn gặp em từ lâu.”

Từ Y Khả bực mình cau: “Sao anh có thể như vậy được, sao lại không nói trước cho em, em bây giờ chẳng chuẩn bị gì cả sao được!”

Anh nói: “Đừng lo, ngoại rất hiền, em sẽ không cảm thấy chút áp lực nào đâu.”

Nếu nói trước cho cô, cô chắc chắn sẽ lấy có này có nọ. Đến bây giờ bụng đã sáu tháng, ngay cả mẹ anh cô còn chưa dám gặp chứ đừng nói là những người khác.

Cô bây giờ đang đứng trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan, không chỉ bởi vì sắp gặp người lớn mà cũng bởi vì cô xấu hổ với tình trạng bây giờ, chưa kết hôn bụng đã chình ịch hế này, hơn nữa mẹ anh vẫn chưa đồng ý. Nếu cứ như vậy mà gặp ngoại anh có lẽ ông ấy sẽ có ác cảm với cô.

Vẫn đang giằng giằng, ông ngoại của Trần Mặc Dương đã đi ra đến cửa. Đó là một ông cụ khoảng bảy mươi, trên người mặc một bộ trang phục đơn giản, tinh thần còn minh mẫn. Giọng quát lớn: “Còn đứng làm gì, vào nhà đi!”

Trần Mặc Dương nắm lấy tay cô trấn an: “Đi thôi, có anh đây không việc gì phải sợ!”

Triệu Kế Bình nhìn cô rồi bước vào nhà. Cô và Trần Mặc Dương cùng một số người nữa theo sau.

Thức ăn đầy bàn.

Ngồi xuống, Triệu Kế Bình bất mãn nói Trần Mặc Dương: “Đến ăn cơm, bây giờ đích thân tôi phải mời anh vào đúng không!”

Trần Mặc Dương không nghĩ ông mình nói đúng cải lại: “Không phải con đã vào rồi ư .”

Triệu Kế Bình càng giận: “Đã ở Bắc Kinh ba ngày , bây giờ mới đến đây, các người có việc mới đến đây cầu xin, không có việc gì thì cũng chẳng cần ông già này nữa, ta già rồi nên các người không để tôi vào mắt nữa phải không!”

Triệu Thánh Đình nói: “Nội Triệu à, không phải hôm nay bọn con đều đã đến đông đủ rồi đây ư, bọn con đã trở lại đi theo làm tùy tùng cho ông, chỉ cần ông ra lệnh một tiếng, bọn con ai dám há miệng! Có phải không!”

Những người khác cũng a gù theo, anh một câu, tôi một câu, thật ồn ào.

Cả bàn nhốn nháo , nhìn ra được đây là một đám quý quái! Bây giờ Y Khả hoàn toàn có thể hiểu được vì sao tính tình Trần Mặc Dương lại như thế rồi!

Từ Y Khả có chút run sợ!

Triệu Kế Bình vỗ mạnh lên bàn quát: “Âm ỹ cái gì mà âm ỹ, có ăn cơm nữa không!”

Tất cả liền im bật , cô cảm thấy tai mình như nổ tung.

Trần Mặc Dương nói: “Được rồi, được rồi, các cậu nói gì nhiều thế, vừa mới chơi thuốc xong há!” quay sang Triệu Kế Bình: “Ngoại, ngoại quát lớn thế cẩn thận dọa đến con gái con.”

Triệu Kế Bình lúc này mới nhìn qua Từ Y Khả hỏi: “Mấy tháng rồi ?”

Từ Y Khả lễ phép đặt đĩa xuống trả lời: “Dạ sáu tháng rồi ạ .”

Trần Mặc Dương thấy cô như phạm nhân chịu tội, hai tay còn đặt trên đầu gối. Đem đũa đưa đến tay cô, nói: “Không sao đâu, em tiếp tục ăn đi.”

Dưới ánh mắt Triệu Kế Bình, Từ Y Khả nào dám động đũa.

Trần Mặc Dương nói: “Sao ngoại lại dọa cô ấy, sẽ ảnh hưởng đến đứa bé đấy!”

Lúc này Triệu Kế Bình mới thu hồi ánh mắt, tiếp tục hỏi: “Cô đang làm gì?”

Từ Y Khả nhìn qua Trần Mặc Dương, sau đó trả lời: “Lúc trước con làm ở đài truyền hình, cắt nối biên tập, hiện tại tạm thời từ chức rồi ạ.”

Triệu Kế Bình nghe xong, giọng nói dịu dàng hẳn ra: “May mà nó không kiếm một cô nào ở cái hộp đêm ấy ra! Đã sáu tháng rồi còn làm việc gì nữa, hai đứa hãy tổ chức đám cưới đi!”

Triệu Thánh Đình cười: “Vây cái này có chút khó khăn rồi, dù sao cũng phải sinh vậy sinh một lần hai đứa luôn đi.”

Từ Y Khả đỏ bừng lên, Trần Mặc Dương quay sang liếc Triệu Thánh Đình nói: “Cô ấy sợ bụng to mặc áo cưới khó coi, đợi sau khi sinh chúng con sẽ tổ chức hôn lễ bù.”

Đám yêu quái lại bắt đầu âm ỹ lên:

-Trần thiếu của chúng ta muốn kết hôn ư...

-Đây là một tin nóng hổi, không được rồi, tôi phải tìm phóng viên để bán tin tức thôi, bảo đảm hôn lễ sẽ rất náo nhiệt, không biết có bao nhiêu phụ nữ trên cả nước sẽ chạy đến hôn lễ làm loạn đây, có trò hay xem...

-Ngay cả Trần thiếu của chúng ta đã có đứa nhỏ, chúng ta còn cù bơ cù bắt, phải nhanh chóng tìm một cô gái nào cũng làm một đứa thôi...

Từ Y Khả nói nhỏ với Trần Mặc Dương: “Có phải thường ngày anh hay đắc tội với mọi người không!”

Cô có thể nhìn ra anh chẳng được mọi người yêu quý mấy!

Trần Mặc Dương lạnh lùng nhìn bọn họ, nói: “Em đừng để ý đến bọn chúng!”

Triệu Kế Bình vung tay lên: “Tất cả im lặng lại cho ta!” Mấy tên nhóc con này, lúc nào về cũng không thể để cho ta an tĩnh được, thật chẳng lớn nổi.

Cơm nước xong, Triệu Kế Bình gọi Từ Y Khả và Trần Mặc Dương vào phòng, Triệu Kế Bình đưa cho Từ Y Khả một chiếc hộp. Từ Y Khả mở ra, là một chiếc chìa khóa và một tấm chi phiếu.

Triệu Kế Bình nói: “Ta là người làm ăn, ngoại trừ tiền cũng không biết đưa gì cho hai đứa. Cái này xem như làm quà gặp mặt ta tặng hai đứa, Cháu ngoại ta làm một đứa chơi bồi, con là cô gái đầu tiên nó đem về nhà gặp mặt, tình tình nó cũng đã dịu bớt đi nhiều. Đợi đứa nhỏ sinh ra, chúng ta sẽ đến gặp nhà con.”

Từ Y Khả đang lưỡng lự không biết có nên nhận hay không.

Trần Mặc Dương nói: “Em cầm lấy đi. Ngoại không chỉ có một ít tiền ấy đâu!”

Triệu Kế Bình trừng mắt liếc cháu ngoại: “Không phải chuyện của con, ngoại trừ cái tính vô liêm sỉ, chưa làm được việc gì đứng đắn cả, nhanh chóng đóng cái câu lạc bộ kia đi, đến công ty của ta làm việc.”

Trần Mặc Dương nói: “Nếu con không làm việc đứng đắn, ngoại còn có thể ôm cháu gái sao?”

Triệu Kế Bình hừ lạnh, lại quay sang nói với Từ Y Khả: “Ta đã bảo người đến bệnh viện lấy mấy thang thuốc đông y dành cho phụ nữ mang thai rồi, con đem về nhớ đun lên uống.” Từ Y Khả gật đầu dạ, lúc này đây cô cảm giác ông lão trước mắt không còn đáng sợ như lúc nãy nữa.

Buổi tối bọn người quý xứ kia la hét đi KTV, còn nặng nề lôi cô đi theo.

Từ Y Khả sợ bọn họ chơi hăng quá, đến lúc đó người phụ nữ có thai như cô sẽ không chịu nổi.

Nhưng Trần Mặc Dương nói: “Không sao đâu, đi thôi, bọn họ cũng biết chừng biết mực.”

Mọi người đặt một phòng, nhưng thật ra chẳng có mấy người hát, tất cả đều uống rượu là chính.

Cứ tưởng Trần Mặc Dương chỉ nói vậy thôi, nào ngờ mấy yêu tinh này cũng rất có chừng mực. Trong phòng cũng chỉ có anh em ngồi cùng nhau uống, không có gọi thêm cô nào vào, cũng không làm gì quá đáng. Dù sao cũng không hẳn bởi vì có cô là phụ nữ đang mang thai ở đây, cô cũng biết mấy người này cũng chỉ làm mồm miệng độc địa mà thôi.

Trần Mặc Dương ngồi bên cạnh, tay quàng qua vai cô che chở, Từ Y Khả không cho anh uống nhiều rượu, anh cũng chẳng uống nhiều, thỉnh thoảng nhấp một ngụm, nhìn mọi người náo loạn.

Từ Y Khả mỉm cười, người đàn ông này dường như đã bị cô thuần phục. Cô vẫn không thể tin được có một ngày cô có thể không chế được con báo này. Một người đàn ông đào hoa phong lưu bây giờ lại ngồi bên cạnh che chở cho cô, thật sự điều này làm cho cô có chút hạnh diện. Là anh đã cho cô tự tin, tin tưởng rằng bản thân cô cũng rất tốt đẹp.

Một cô em họ cầm micro lên sân khấu, Từ Y Khả nhẹ nhàng lắc lư theo giai điệu.

Ca khúc kết thúc, cô gái đi xuống, đưa micro cho Từ Y Khả, đề nghị: “Chị dâu, chị hát một bài đi.”

Từ Y Khả lắc đầu: “Ôi chị không hát đâu.”

Cô còn nhớ lần trước, khi cô cất giọng hát của mình lên, cả trường cô đều thật sự rất sốc, cô xấu hổ không dám đi học mấy ngày.

Trần Mặc Dương cầm lấy micro, nói: “Đề anh!”

Có lẽ là bình thường anh rất ít khi hát. Em gái anh vỗ tay ồ lên: “Tất cả hãy im lặng, hãy im lặng!”

Nghe được tiếng nhạc vang lên, mấy người đàn ông kia đang nhón nháo cũng dừng lại.

Huyết sáo cổ vũ.

Từ Y Khả toát mồ hôi, âm thầm cầu nguyện anh đừng giống cô, vừa mới cất tiếng hát đã làm người ta nghẹt thở.

Âm nhạc vang lên, anh bắt đầu cất giọng:

Mỗi lần nhìn đôi mắt oán giận của em

Giống như anh vĩnh viễn không thể cho em sự dịu dàng

Đừng thế nữa chúng ta đã sớm chia tay

Giống như em nói anh tình yêu anh chưa đủ lớn

Cô thật sự bất ngờ, giọng hát anh rất hay, trầm ấm ngọt ngào. Anh vừa hát vừa đi đến trước mặt cô, nắm tay cô, một gối quỳ xuống, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt anh dịu dàng làm cô đắm chìm trong đó.

Tiếng nhạc tựa như dần trôi xa. Chỉ có cô mới nhìn thấy được đôi mắt kia chứa chứa biết bao thâm tình.

Anh nhìn vào ánh mắt cô, từng câu từng chữ hát:

Nhưng xin em đừng quên đi tình xưa

Anh nguyện im lặng roi lệ

Chỉ cần một đời được bên em

Cho dù chân trời góc bể

Đừng để anh lại một mình cô đơn

Xin em đừng quên tình xưa

Anh nguyện im lặng roi lệ

Chỉ cần một đời được bên em

Cho dù chân trời góc bể

Kiếp này không thể không có em!

Âm nhạc dừng lại, anh vẫn quỳ: “Y Khả, mỗi câu hát đều là nỗi lòng của anh muốn nói với em, gặp được em là chuyện hạnh phúc nhất của đời anh. Hãy vì đưa con hãy tha thứ cho những chuyện trước kia của anh, hãy cho anh cơ hội để bù đắp cho em. Anh chỉ muốn cùng em đi trọn cuộc đời này...” Anh từ trong túi lấy ra một chiếc nhẫn: “Y Khả, hãy kết hôn với anh nhé, anh sẽ dùng sinh mệnh mình để yêu thương em và con... suốt cuộc đời này.”

Căn phòng bỗng dưng yên tĩnh, mọi người đằng sau đều cảm thấy có phải Trần Mặc Dương làm quá lên không.

Bụng cũng đã chènghênh lên rồi, còn cầu hôn làm gì nữa, về trò! Mọi người bị ớn lạnh nổi cả da gà, nhưng chết tiệt, thật sự rất cảm động!

Từ Y Khả rơm rướm nước mắt, anh vẫn quỳ ở đấy cảm nhận đợi cô.

Cô sững sờ nhìn, nước mắt không ngừng tuôn rơi, nhìn anh một hồi lâu cuối cùng cũng vươn tay ra đón nhận.

Tim anh nhẹ nhõm, đeo nhẫn vào cho cô, chiếc nhẫn đúng vừa vặn. Chiếc nhẫn này anh đã đặt trong túi lâu rồi nhưng không dám đưa ra, anh sợ cô tự quyết. Hôm nay thật sự anh cũng không dám chắc, nhưng lại lo là sẽ không còn cơ hội khác.

Trần Mặc Dương áp bàn tay cô đang mang chiếc nhẫn kim cương kia lên mặt anh, cô mỉm cười vuốt ve khuôn mặt anh.

Căn phòng chỉ còn lại mình họ, anh cúi người hôn cô, hai người hôn nhau nồng nàn say đắm. Ngọn đèn yếu ớt càng làm nổi bật hình ảnh triền miên.

Cô và Trần Mặc Dương ở lại Bắc Kinh một tuần, Bởi vì Triệu Kế Bình bắt ép ba ngày sau hai người đành ở lại biệt thự Triệu gia.

Cô phát hiện ông cụ thật chỉ hay nạt nộ lớn tiếng thôi chứ rất thương yêu con cháu.

Cô ở lại Triệu gia mấy ngày, mỗi sáng đều cùng ông uống trà, trò chuyện.

Lúc quay lại Giang Nhạc, Trần Mặc Dương vẫn chưa dám nhắc đến chuyện hôn lễ, huống hồ bây giờ cô cũng đang mang thai. Nhưng anh cũng có đề cập với cô chuyện đi đăng ký kết hôn.

Cô cứ nói, sau này hẫng tính, dù sao nhẫn cũng đã ở trên tay cô, đợi sinh xong rồi nói sau. Mẹ vẫn còn rất hận anh, cho nên cô không dám đi đăng ký cùng anh.

Trần Mặc Dương cũng biết không thể quá ép buộc cô, bởi vậy cô nói đợi...anh cũng chỉ có thể chờ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Em muốn anh bao dung hơn

Gần đây anh rất bận, mấy hôm trước có một cô gái trong Thiên Tinh ra ngoài tiếp khách bị chết trong phòng khách sạn. Bên phía pháp y bước đầu đã xác định nguyên nhân cái chết là do bị lạm dụng tình dục.

Tuy không thể động được vào Thiên Tinh, nhưng xảy ra những chuyện như vậy cũng ảnh hưởng không ít. Cô gái kia ở quê còn một bà ngoại khoảng chừng bảy mươi, không biết bị ai xúi dục, bà lão đứng ra viết đơn tố cáo Thiên Tinh buôn bán mại dâm. Trần Mặc Dương nghi ngờ đây là trò của Chương Kinh Hoa. Anh thật muốn đập đổ tất cả mọi thứ của Chương Kinh Hoa, để ông ta thông dong đúng là tai họa. Nếu để anh biết việc của cô gái kia là do Chương Kinh Hoa sắp đặt, anh thề sẽ băm vằm ông ta. Chết tiệt, gần đây có phải là anh đã quá nương tay rồi không, có người muốn động đến người của anh nữa ư.

Từ Y Khả nhìn thấy anh chuẩn bị giải quyết mọi thứ, cô khuyên nhủ: “Mặc Dương, hãy xử lý việc này trước đi, đừng vì hiếu thắng mà làm lỡ chuyện. Đừng ép người ta đến con đường cùng.”

Trần Mặc Dương chợt nhớ đến lỗi lầm ngày xưa của mình, lòng cũng dịu lại: “Yên tâm đi, chỉ cần Chương Kinh Hoa kia biết dừng đúng thời điểm anh sẽ không đụng đến ông ta, coi như anh tích phúc vì con gái mình. Về chuyện của cô gái kia anh cũng sẽ cho người sắp xếp chu đáo.”

Cô tựa đầu vào lòng anh: “Mặc Dương, em muốn anh bao dung hơn, không chỉ đối với mình em mà đối với tất cả mọi người. Em không muốn trong lòng anh chất chứa nhiều hận thù, Anh biết không nếu như vậy em sẽ rất lo lắng, sợ rằng xung quanh anh toàn kẻ thù! Anh cũng không phải có ba đầu sáu tay, anh tàn nhẫn sẽ có người còn tàn nhẫn hơn anh!”

Anh trấn an cô: “Không có việc gì đâu, em đừng lo lắng, cũng không phải là mỗi ngày anh đều gây gổ kiếm sống, Thiên Tinh là nơi vui chơi giải trí, xảy ra chuyện cũng là đều khó tránh khỏi. Nếu em không thích có lẽ sau hai năm nữa anh sẽ dẹp nó.”

Vì cô và đứa nhỏ anh hẳn nên bao dung một chút. Dù sao sau này anh cũng đã là người có vợ, người khác không đụng vào anh được, nhưng nếu bức người ta đến đường cùng họ có thể sẽ để ý đến vợ con anh.

Nếu cô và đứa nhỏ có chuyện gì, vậy chẳng khác gì là muốn mạng của anh cả, cô là nhược điểm chí mạng của anh.

Đến trưa anh về đón cô đi ăn cơm, Anh nghe nói gần khách sạn vừa mới mở một nhà hàng làm món ăn Tứ Xuyên rất ngon, chắc chắn sẽ hợp khẩu vị cô.

Cô mang thai lại càng thêm ăn cay. Nhà hàng này nổi tiếng các món cay.

Cô cay quá, hít hà không ngừng, nhìn thấy thể anh lại bắt đầu nổi lên ý đồ xấu xa.

Cô hét lên: “Bản chết đi được.”

Anh cười cười, từ ngày cô mang thai anh luôn nhin, chỉ có thể nhìn không thể động. Tuy bác sĩ nói chỉ vẫn có thể quan hệ nhẹ nhàng, nhưng anh vẫn quyết tâm cố gắng. Đứa nhỏ này như chính sinh mệnh của anh, không chỉ vì đứa nhỏ là kết tinh tình yêu giữa cô và anh mà còn bởi vì đứa bé là chiếc phao cứu mạng cuối cùng của anh. Không có đứa bé chưa biết chừng hai người đã không còn bên nhau.

Lúc từ phòng ăn đi ra tình cờ gặp Văn Kỳ và Chương Kinh Hoa đi ra từ phòng khác.

Trần Mặc Dương và Chương Kinh Hoa- đối thủ một mắt một còn gặp nhau nhưng vẫn rất tự nhiên coi như không có gì đi ra cửa.

Từ Y Khả thấy Chương Kinh Hoa đi lấy xe tranh thủ đi qua chỗ Văn kỳ.

Từ Y Khả nói với Trần Mặc Dương: “Em qua nói vài câu với Văn Kỳ.”

Trần Mặc Dương gật đầu: “Anh đứng đây đợi em.”

Từ lúc mang thai Từ Y Khả chỉ liên lạc với mỗi mình Đình Tĩnh. Hầu như mỗi lần gọi điện cho Văn Kỳ cô ấy đều rất bận, nói hai ba câu rồi liền tắt máy. Sau dần Từ Y Khả cũng ngại phiền cô ấy.

Không biết có phải bởi vì đã lâu không liên lạc , bây giờ gặp lại Văn Kỳ cô có cảm giác rất lạ lẫm.

Văn Kỳ nhìn bụng Y Khả, hỏi: “Dự tính ngày sinh của cậu là khi nào?”

“Khoảng đầu mùa đông, giờ vẫn còn sớm.”

“Đừng nghĩ nhiều , hãy dưỡng thai, đợi sau khi sinh đứa bé ra rồi tính sau.”

Từ Y Khả nói: “Văn Kỳ, cậu đừng nên gần gũi quá với Chương Kinh Hoa. Ông ta không phải là người tốt.”

Văn Kỳ cười: “Vậy ai là người tốt?” Cô nhượng mắt hất đầu về phía Trần Mặc Dương, hỏi: “Anh ta sao?”

Từ Y Khả nói: “Tớ thừa nhận Trần Mặc Dương chẳng phải là một người vừa vặn gì, nhưng anh ấy làm gì chắc chắn sẽ thừa nhận. Nhưng Chương Kinh Hoa không phải như vậy, ông ta rất thâm hiểm. Cậu còn trẻ đừng dễ bị lừa, cuối cùng người bị thiệt cũng là chính mình mà thôi.”

Văn Kỳ nói: “Cùng là người xấu, có cái gì khác nhau chứ, Chương Kinh Hoa có thể cho tớ những gì tớ muốn. Xã hội này chưa bao giờ công bằng đối với phụ nữ cả. Cậu cố gắng thế nào cũng chỉ có thể dựa lưng người đàn ông thôi, nếu có thể lợi dụng lẫn nhau, tại sao lại không cơ chứ!”

Từ Y Khả cũng biết bởi vì chuyện ngày xưa của gia đình mà suy nghĩ của Văn Kỳ có chút cực đoan, cô khuyên: “Văn kỳ, tớ biết cậu mạnh mẽ, cậu có năng lực, nhưng chơi cùng Chương Kinh Hoa cậu sẽ thua thiệt. Loại người như ông ta không biết bao giờ sẽ bán cậu đấy. Còn nữa ông ta là người đàn ông đã có gia đình, cậu vẫn chưa kết hôn, để người khác biết danh dự của cậu sẽ bị xấu đi!”

Văn Kỳ bực mình cau gáy: “Nói nhảm? Cậu có thể quen Trần Mặc Dương, tại sao tớ lại không thể ở bên cạnh Chương Kinh Hoa, tớ không tin cậu không nghĩ rằng cậu sinh đứa bé ra là để giữ chân Trần Mặc Dương, khỏi lo tuổi già! Tớ có thể làm được gì, không phải từng bước nỗ lực đi lên ư.”

Lời nói của Văn Kỳ đã làm tổn thương Từ Y Khả , sắc mặt Từ Y Khả trở nên trắng bệch, Thì ra tất cả mọi người đều nghĩ như vậy , ngay cả người bạn tốt nhất của cô cũng cho rằng cô sinh đứa bé chỉ vì khoản tiền của Trần Mặc Dương!

Nói xong Văn Kỳ cũng ý thức được mình hơi quá đáng: “Xin lỗi, Y Khả, tớ cũng không phải có ý này, tâm trạng của tớ hôm nay không tốt, bao nhiêu chuyện cứ dồn lại, đã đi trên con đường này không thể nói bỏ là có thể từ bỏ được, tốt xấu cũng tớ cũng tự mình chịu, cậu không cần phải phí lòng khuyên tớ. Lập trường của hai chúng ta hiện tại không nên liên hệ nhiều, cậu hãy giữ gìn sức khỏe, tóm lại sau này chúng ta ai cũng có con đường riêng của mình!”

Chương Kinh Hoa đã lái xe đến , Văn Kỳ không quay đầu đi thẳng lên xe.

Từ Y Khả cảm thấy rằng trên thế giới này có nhiều chuyện không tài nào tưởng tượng nổi, từng là bạn bè không hề giấu diếm nhau điều gì, bây giờ nói cắt đứt là cắt đứt. Tất cả đều đã thay đổi?

Trần Mặc Dương đi đến: “Cô ta đã nói gì tổn thương em ư?”

Từ Y Khả nói: “Không có gì, em chỉ lo lắng một ngày nào đó cô ấy sẽ bị Chương Kinh Hoa làm hại.”

Trần Mặc Dương nói: “Đó là lựa chọn của cô ấy, không phải là lỗi của em , đừng lo lắng, mỗi người đều có con đường của riêng mình.”

Buổi chiều Đình Tĩnh đến nhà thăm cô, Trần Mặc Dương thấy có Đình Tĩnh anh cũng an tâm đến công ty .

Từ Y Khả nhìn không được kể với Đình Tinh chuyện hồi trưa gặp Văn Kỳ.

Từ Y Khả nói: “Không phải hiện tại tớ đã tốt lên mà quên đi vết sẹo xưa, tớ vẫn nhớ rõ lúc trước Trần Mặc Dương đã làm hại nhà tớ và Mã Tuấn như thế nào, nhưng Chương Kinh Hoa kia là một người vô cùng nham hiểm. Lúc nhà máy bị phá hủy, tổn thất rất nhiều tiền. . . đối với ông ta đó cũng chỉ là một con số nhỏ , thế mà ông ta không chịu gánh trách nhiệm. Gia đình Mã Tuấn còn là bà con của ông ta vậy mà ông ta cũng chẳng thèm giúp đỡ! Tớ gọi điện thoại cho ông ta, đừng nói tiền đầu tư, tớ chỉ hy vọng ông ta trả tiền hàng cho nhà tớ thế nhưng một xu ông ta cũng không đưa. Tớ lo là Văn Kỳ vẫn còn suy nghĩ nông cạn cứ nghĩ rằng mình đã trải đời!”

Đình Tinh nói: “Cô ấy bây giờ đang sống chung cùng Chương Kinh Hoa, tớ cũng đã khuyên, nhưng cô không nghe, cậu cũng biết tính cách cô ấy, nói nhiều cũng vô dụng thôi, chỉ có thể tự cô ấy cầu phúc cho mình thôi .”

Từ Y Khả nói: “Nhưng tớ đau lòng.”

Đình Tinh an ủi: “Đừng nghĩ chuyện này nữa, tâm trạng vui vẻ lên như thế em bé mới khỏe mạnh được.”

Từ Y Khả nói: “Đình Tinh, tớ cũng nói thật với cậu , tớ không thể nào yên lòng được, chỉ cần ở một mình tớ lại nghĩ đến tương lai của tớ và Trần Mặc Dương. . . làm sao bây giờ, bố mẹ tớ làm sao có thể tha thứ được, nhất là mẹ tớ, bà ấy chỉ hận không thể một dao đâm chết Trần Mặc Dương. Hiện tại tớ lại đang mang thai đứa nhỏ, sao có thể nhìn mặt bà ấy đây, nhưng trước mặt Trần Mặc Dương tớ không dám nói ra, tớ biết trong lòng anh ấy cũng rất day dứt.”

Đình Tinh nói: “Cứ để mọi việc từ từ đi, thù hận rồi cũng sẽ nhạt dần theo thời gian, dù sao cậu cũng là con gái của bà ấy, có hận cũng không thể không nhận cậu. . .” Đình Tinh sợ cô suy nghĩ nhiều liên đới đề tài: “Mấy hôm trước tớ gặp Hàn Việt , vợ của anh ấy cũng đang mang thai , nhưng nghe qua lại đang có rắc rối .”

Từ Y Khả đã lâu không nghe tin tức của Hàn Việt: “Sao thế, đã có con rồi lại còn cãi vã gì nữa!”

Đình Tinh nói: “Thì cũng là vì đứa nhỏ đấy chứ, có lẽ là vô tình mới có thai. Vợ anh ta kiên quyết muốn bỏ đi vì sợ sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp của cô ta. Cậu nói xem mẹ Hàn Việt sao mà chấp nhận được, gia đình cãi nhau một thời gian, mẹ Hàn Việt còn chạy đến nhà mẹ đẻ bên kia âm ỹ cả lên, cuối cùng vợ anh ta đã đồng ý nhưng cũng chẳng tha thiết. Hôm trước tớ còn thấy cô ta, bụng cũng đã bốn năm tháng lại còn mang giày cao gót.”

Từ Y Khả cả ngày ở nhà, không biết đến chuyện này, nhưng nghe xong cũng chẳng ngạc nhiên lắm: “Trước đây tớ cũng đã nghe Hàn Việt nhắc đến vợ của anh ấy, là một người phụ nữ mạnh mẽ đặt sự nghiệp lên hàng đầu, có lẽ không muốn để đứa bé làm vướng bận.”

Đình Tinh cười nói: “Hai người sống cùng nhau phải biết tôn trọng lẫn nhau, bằng không cũng sẽ không duy trì được bao lâu.”

Từ Y Khả đồng ý với những lời này, dù cho Hàn Việt đã yêu hết lòng, cũng không đủ xóa tan hết những khác biệt giữa anh ta và vợ mình. Cuộc sống không phải chỉ có tình yêu, chỉ yêu thôi cũng không thể giải quyết được vấn đề. Rồi một ngày anh ta sẽ mệt mỏi, hai người phải thông cảm cho nhau, nhượng bộ nửa kia mà hy sinh.

Nhưng dù sao cô vẫn chúc cho đoạn hôn nhân này của Hàn Việt có thể hạnh phúc dài lâu.

Từ Y Khả hỏi Đình Tinh: “Vậy còn cậu, cậu và Trương Minh khi nào thì có ý định sinh đứa nhỏ?”

Đình Tinh nói: “Cũng không vội, bọn tớ vừa kết hôn, vẫn còn chưa hiểu nhau lắm, có đứa nhỏ rất mạo hiểm .”

Từ Y Khả nhún mày: “Cậu và anh ấy không hạnh phúc sao.”

Đình Tinh nói: “Ồ bên cạnh anh ấy tớ rất an tâm, mỗi ngày đều trôi qua trong êm đềm không có biến cố không có bất ngờ. Nhiều phụ nữ muốn tìm cho mình một hạnh phúc đơn giản, cho nên cuộc sống không sóng gió của tớ coi như cũng là một loại hạnh phúc.”

Từ Y Khả cảm thấy trong lời nói này có gì đấy không đúng , nhưng Đình Tinh là một người có chủ kiến, hơn nữa chuyện gì cũng rất chu đáo suy nghĩ cẩn thận cho nên cô có lo lắng nhiều cũng vô dụng .

Cô tâm sự cùng Đình Tinh đến chiều, Trần Mặc Dương về, đề nghị cô ở lại ăn cơm.

Nhưng Đình Tinh từ chối, nói phải về nhà nấu cơm, Trương Minh cũng sắp tan sở.

Từ Y Khả không hiểu tình cảm giữa Đình Tinh và Trương Minh như vậy là tốt hay là lạnh nhạt nữa!

Sao cuộc sống của con người lại phức tạp đến vậy.

Cô mong chuyện của cô cũng sẽ giống như Đình Tinh nói vậy, hy vọng sau hai ba năm, sức khỏe của bố tốt hơn, tay Y Trạch hồi phục lại , đến lúc đó mẹ cũng có thể nguôi ngoai hận thù. . . nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ đơn giản của cô .

Lúc gặp lại mẹ ở siêu thị, cô đã mang thai bảy tháng , đi đường phải đỡ eo. Mùa hè ở Giang Nhạc rất oi bức, mùa xuân đã nhanh trôi qua nhường chỗ cho nắng hè rực rỡ.

Trần Mặc Dương thấy cả ngày cô đều ngồi ở nhà, thừa dịp trời chiều mát mẻ đưa cô đi dạo, lúc về hai người ghé ngang siêu thị.

Cô nhìn thấy mẹ đứng ở khu bán rau, nơi đó đang có hạ giá tất cả đều đã hơi hỏng một ít ả. Một người luôn thích trưng diện nhưng hôm nay mẹ cô lại mặc một bộ quần áo đơn giản, tóc cột gọn đứng lựa chọn rau củ.

Tiền cô đưa về nhà vẫn bị cự tuyệt, cô biết tình hình kinh tế trong nhà không tốt nhưng cũng không nghĩ đến lại bị thăm đến như thế này.

Cô nhin không được đi đến đem hết những gì bà lựa đặt trở về: “Mẹ, vì sao mẹ lại muốn như vậy, nếu mẹ cứ như vậy bố và Hạo Trạch sẽ ra sao, sức khỏe của bố đã không tốt! Những thứ khác có thể tiết kiệm, nhưng ăn sao lại có thể tiết kiệm được.”

Bà Từ không mở miệng, hất tay cô ra, lại lấy bó rau kia chuẩn bị đi tính tiền.

Từ Y Khả kéo tay bà: “Mẹ, con xin mẹ , cho dù là vì Y Trạch đi, vì bố cũng được, mẹ đừng như vậy được không, đây không phải là tiền của anh ta, mẹ hãy nhận lấy tiền lương của con được không.”

Bà Từ dừng lại nhìn xuống bụng Từ Y Khả, lại nhìn qua Trần Mặc Dương đứng bên cạnh, cười lạnh nói: “Cả nhà chúng ta cho dù lên núi hái rau cũng không cần tiền bố thí của các người! Da mặt của tôi không có dày như vậy. Bây giờ cô cùng chúng tôi chẳng còn quan hệ nào nữa đâu!”

Giọng điệu và ánh mắt lạnh lùng của bà làm cô run người vô thức lui về sau, xém chút nữa đứng không vững, cả người ngậy ra ! Cô nhận ra cả đời này mẹ sẽ không bao giờ tha thứ cho cô nữa !

Bà Từ không quay đầu đi lướt qua, Trần Mặc Dương giữ chặt cánh tay bà nói: “Bác à, tất cả đều là lỗi của con, Y Khả cô ấy...”

Bà Từ nhìn Mặc Dương với ánh mắt tràn đầy hận thù: “Thả tay ra!”

Trần Mặc Dương nói: “Bác à, chúng ta nói chuyện được không!”

“Tôi bảo anh thả tay ra!”

“Bác...”

Từ Y Khả đang sững sờ bỗng dưng quay người lại , giật mạnh tay Trần Mặc Dương, hét lớn: “Bảo anh buông tay ra! Vì sao anh vẫn cứ giữ chặt lấy tay mẹ!”

Trần Mặc Dương sợ cô nổi giận ảnh hưởng đến thai nhi liền thả ra . Bà Từ xoay người đem đồ ăn ra quảy tính tiền.

Đến lúc bóng dáng mẹ đã biến mất, cô vẫn đứng ngây ở đó. Không hề rời lệ, chỉ đứng đó thờ hồng hộc.

Anh ôm cô muốn an ủi, cô đẩy tay ra, tự mình đi ra ngoài.

★ ★ ★ ★ ★

tieuthutrieugia.net

Từ trên đường đến về nhà, anh vẫn luôn cẩn thận quan sát sắc mặt cô.

Thế nhưng cô lại tỏ ra rất bình tĩnh, tắm rửa xong lên giường ngồi coi chương trình giải trí trên ti vi, thậm chí còn cười rất sảng khoái. Tựa như chuyện vừa rồi ở siêu thị chưa từng xảy ra. Cô càng như thế lòng anh càng lo lắng. Buổi tối nằm cạnh cô, anh cũng không dám ngủ sâu giấc. Anh thà mong cô khóc âm ỹ lên, náo loạn một trận, đem hết những bức tức trút lên người anh còn hơn là cô cứ cố gắng kìm nén trong lòng.

Ngày hôm sau, không biết có phải bị ảnh hưởng của chuyện hôm qua không, cô bị đau bụng, trên quần lót dính ít máu. Cô gọi bác Trương vào hỏi, bác Trương hoảng sợ qua liền thúc cô: “Nhanh đến bệnh viện kiểm tra xem đi.” Cẩn thận có dấu hiệu đẻ non.

Trần Mặc Dương liền đưa cô đến bệnh viện.

Bác sĩ nói có dấu hiệu sinh non, tâm trạng của phụ nữ có thai cần phải luôn thoải mái.

Trần Mặc Dương khiếp sợ đề nghị: “Hay từ giờ trở đi chúng ta cứ ở trong bệnh viện, bây giờ đến ngày sinh cũng chỉ còn khoảng hai tháng mà thôi .”

Cô không muốn, bực mình cau: “Em không thích bệnh viện, ở nơi này làm em càng khó chịu, cứ về nhà đi.”

Trần Mặc Dương nói: “Chỉ hai tháng thôi mà, chớp mắt cái là qua liền à, ở bệnh viện vẫn bảo đảm hơn, hãy vì con em cố gắng một chút được không!”

Cô giận dữ: “Không phải anh ở đây nên tất nhiên anh sẽ nói hai tháng chớp mắt cái qua liền!” Nói xong cô đứng phắt dậy đi ra ngoài.

Anh vội vàng theo sau cô: “Được, được em không muốn thì không ở trong này, ở nhà dưỡng thai cũng được, đừng nóng giận nữa nhé.”

Cô đẩy anh ra: “Tránh ra chút, đừng đụng vào em.”

Mỗi giận ngày hôm qua tựa như bây giờ mới phát tác, anh không dám mở miệng nữa, lùi thui theo sau cô.

Bỗng dung, một người phụ nữ từ phòng bệnh khác xông thẳng vào anh và Y Khả, quá bất ngờ... đến khi Trần Mặc Dương kịp thời phản ứng liền che chắn cho Từ Y Khả.

Người phụ nữ kia điên cuồng lấy lồng com đập vào đầu Trần Mặc Dương, vừa khóc vừa nguyên rủa: “Trần Mặc Dương mày sẽ bị trời đánh! Cả nhà mày sẽ bị xe đâm chết!”

Trần Mặc Dương chỉ lo bảo vệ người trong lòng, cũng may lồng com cũng không quá cứng.

Anh sợ người phụ nữ kia vô tình đụng đến Từ Y Khả, trong nguy cấp anh túm lấy tóc người phụ nữ đó hất mạnh ra. Anh nhìn qua, người phụ nữ kia khoảng ba mươi, ăn mặc mộc mạc như nông dân. Anh cũng đoán ra có lẽ đối phương có hiểm thù gì với anh mới mở miệng nguyên rủa anh ác độc như vậy!

Nhưng anh mãi không nhớ ra mình đã đắc tội với người phụ nữ này từ khi nào! Bảo vệ bệnh viện nhanh chóng chạy đến giữ người phụ nữ kia lại. Người phụ nữ kia gãy dựa, miệng không ngừng chửi, tóc tai rối tung nhìn Từ Y Khả rủa: “Cho dù cô có sinh ra cũng sẽ là thai chết, cả đời các người sẽ bị oan hồn quán lấy, cả đời cũng không được sống yên ổn...”

Nụ cười quỷ dị cùng lời nguyên rủa ác độc của người phụ nữ kia làm cho Từ Y Khả rùng mình, lát sau Y Khả bỗng nhận ra cô ta...

Cho dù sinh ra cũng sẽ là thai chết! Trần Mặc Dương cuộn tay thành nắm đấm, ánh mắt cũng trở nên hung ác, cả người toát ra khí lạnh! Cái gì anh cũng có thể chịu được nhưng không thể chịu được khi nghe như thế!

Không một ai có thể nguyên rủa đứa nhỏ!

Anh đi đến túm lấy cổ áo người phụ nữ kia lên: “Cô còn dám nói ra một chữ nữa tôi sẽ cho cô đi gặp diêm vương!”

Người phụ nữ kia dường như không muốn sống nữa, hai tay giữ chặt tay Trần Mặc Dương sắc mặt không còn chút máu, cố gắng gượng từng từ: “Người... Sẽ... sẽ bị báo ứng..... con người... sẽ...”

Tay Trần Mặc Dương siết chặt, bảo vệ nhìn thấy thế sợ xảy ra tai nạn chết người nhanh chóng khuyên ngăn: “Trần tiên sinh, anh hãy buông tay đi, cứ để chúng tôi xử lý...”

Một tay kia anh hất tên bảo vệ đến loạng choạng, Từ Y Khả phục hồi tinh thần lại, đi đến chỗ anh: “Anh buông ra đi, nhanh buông ra đi!”

Anh dường như không nghe thấy, tay niết càng chặt, ánh mắt hung ác tàn nhẫn.

Từ Y Khả cắn tay anh: “Có phải anh điên rồi không, anh còn muốn thiếu nợ mạng người nữa đây! Tên khốn này, vì sao anh đến chết vẫn không thay đổi!”

Anh nghe được tiếng khóc của cô dần dần buông lỏng tay ra, lau nước mắt cho cô: “Xin lỗi, đừng khóc nữa, đừng khóc nữa, sẽ dọa con của chúng ta sợ mất...”

Cô ngồi bệt xuống đất, tức giận đánh mạnh lên người anh: “Anh là đồ khốn nạn, vì sao anh vẫn như thế, anh đã hứa với em những gì? Người như anh có tư cách là bố sao!”

Anh thành thật nhận sai: “Là anh sai rồi, là lỗi của anh, em hãy đánh anh đi, em mắng anh cũng được, đừng khóc, khóc sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe thì làm sao bây giờ.” Anh hối hận vừa rồi mình nóng nảy quá, tâm trạng cô đã không ổn định, nhìn thấy một cảnh như vậy nhớ lại đau bụng thì làm sao bây giờ!

Chung quanh bao vây nghị người, Niệm Nghi và viện trưởng của bệnh viện cũng đến, Sau khi biết tình hình viện trưởng liền xin lỗi: “Trước hết hãy đem người đến phòng bảo vệ sau đó báo cảnh sát đi.”

Người phụ nữ kia đang nằm trên sàn đất thờ hờn hờn, trên cổ hằn một vết lằn đỏ, mắt nhìn chằm chằm Trần Mặc Dương. Trần Mặc Dương đến bây giờ vẫn không hiểu, rốt cũng là anh đã làm gì, người phụ nữ này dường như vẫn không muốn sống dùng ánh mắt căm hận nhìn anh.

Lúc bảo vệ chuẩn bị đem người phụ nữ kia đi, cô ta lại bắt đầu sống chết gãy dựa, gào thét. Cô không chịu đứng lên bảo vệ đã kéo cô ta, Niệm Nghi định đến ngăn cản, Từ Y Khả mở miệng nói với bảo vệ trước: “Buông cô ấy ra, các người buông cô ấy ra!”

Từ Y Khả quay đầu đối diện viện trưởng nói: “Viện trưởng, chuyện này coi như chưa từng xảy ra, không cần báo cảnh sát, thả cô ấy ra đi.”

Viện trưởng khó xử nhìn Trần Mặc Dương, Trần Mặc Dương không biết Từ Y Khả vì sao lại nói giúp cho người phụ nữ kia, nhưng thấy cô kích động như vậy, anh cũng không dám không nghe lời cô, quay sang viện trưởng: “Thôi đi vật.” Nhưng sau này chắc chắn anh cũng phải điều tra xem người phụ nữ này có thâm cừ đại hận gì với anh!

Niệm Nghi nói với bảo vệ: “Hãy dẫn cô ấy đến văn phòng tôi trước đi.” Lại quay sang nói với cô ta: “Con cô vẫn đang nằm trong bệnh viện, cô có từng nghĩ đến nếu cô có chuyện gì thì con cô phải tính sao bây giờ không?”

Người phụ nữ kia nghe xong gào khóc lết qua ôm chân Niệm Nghi: “Bác sĩ Cố, tôi cầu xin cô, cô là người tốt, cô nhất định phải cứu sống con tôi, nó vẫn còn quá nhỏ, nếu bố nó còn sống nó cũng đã không thành ra như vậy...”

Niệm Nghi đỡ cô dậy: “Trước tiên cô hãy đến văn phòng tôi, bình tĩnh lại một chút, tôi sẽ nói cho cô về tình trạng bệnh tình của em bé!”

Người phụ nữ kia khóc lóc sụt sùi đi cùng bảo vệ đến văn phòng Niệm Nghi.

Trần Mặc Dương nói: “Viện trưởng, đã không có việc gì rồi, cảm ơn ông.”

Viện trưởng nói: “Trần tổng, thật sự ngại quá, ở bệnh viện chúng tôi lại xảy ra sự việc như thế này, đã dọa hai người rồi... Tiểu Cố, cô giúp tôi tiễn Trần tổng và Trần phu nhân đi.”

Niệm Nghi đưa Trần Mặc Dương và Từ Y Khả đi ra ngoài: “Cô ấy là mẹ của bệnh nhân tôi, bình thường là một người phụ nữ rất hiền lành, không hiểu sao hôm nay lại làm thế với hai người!”

Từ Y Khả hỏi: “Con cô ấy bị gì thế?”

Niệm Nghi nói: “Bị bông, thật sự đáng thương, chồng cô ấy vừa qua đời không lâu, một mình mang theo con đến công trường làm nhờ chú bên cạnh trông nom, đứa nhỏ khát nước được chú kia đưa một cốc nước sôi nóng. Đến lúc đưa đến bệnh viện đã bị phỏng nặng, hoàn cảnh gia đình lại khó khăn, tôi đang muốn làm đơn xin bệnh viện điều trị miễn phí, nhưng vẫn chưa được đồng ý.”

Bao nhiêu bệnh nhân có gia đình khó khăn cần điều trị, nếu chữa trị miễn phí cho tất cả, bệnh viện phải xoay sở ra sao.

Từ Y Khả nói: “Con trai của cô ấy điều trị ở đây sao?”

Niệm Nghi nói: “Đường tiêu hóa bị phỏng nặng, nhỏ như vậy thể chất vẫn còn yếu, có thể cứu sống được cũng đã là kỳ tích, vừa mới làm phẫu thuật khi quản mới có thể duy trì được hô hấp, lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng.”

Về đến nhà cô cứ trầm mặc, những chuyện anh đã làm cô không muốn nhớ nhưng luôn có người gọi mở cho cô, không phải cứ cô muốn quên là đều có thể, bịt tay trùm chuông có ích lợi gì.

Anh hỏi nhỏ: “Em đang giận ư? Yên tâm đi, anh nhất định sẽ điều tra rõ ràng về người phụ nữ kia.”

Cô tức giận nói: “Anh còn cần phải điều tra nữa ư? Chuyện chính tay anh làm ra anh còn không nhớ ư... Lúc chồng cô ấy chết cô ấy đang mang thai ba tháng, anh có biết chồng cô ấy chết như thế nào không? Chắc không biết phải không! Chính là lần trước Cố Phong dẫn người đến công trường phá hoại, nhưng có lẽ cùng lắm anh cũng chỉ biết bên kia có chết vài người ngay cả tên anh cũng chả thèm để ý đúng không! Anh có biết còn có bao nhiêu gia đình vì anh mà bị như thế này không, sinh mệnh người khác trong mắt anh chẳng đáng một xu! Anh thiếu nợ biết bao nhiêu người anh biết không!”

Anh không thể nào đáp trả lại, thật sự anh không biết những chuyện này, anh không biết đã có nhiều người vì anh mà đi đến con đường khổ sở. Những công nhân lần trước chết anh không biết tên một ai.

Cô cũng rất ghét bộ dạng này của anh, chưa bao giờ biết nhường tay, muốn cái gì phải có bằng được, cho dù vì cô có chút trầm hơn, nhưng bản tính đúng là khó sửa.

Cô không thèm để ý đến anh nữa, tắm rửa xong lên giường ngủ, lát sau anh cũng đi đến ngồi bên giường một lát rồi xốc chăn lên nằm cạnh cô, cô nghiêng người dựa lưng về phía anh.

Cô biết anh vẫn chưa ngủ, cô cảm nhận được cơ thể anh cứng ngắc.

Sao cô lại không biết trong lòng anh cũng rất dày vò chứ mà cô cũng chỉ có thể trút giận lên anh mà thôi. Giận thì giận nhưng rốt cục cũng đau lòng không đành.

Cô bật đèn ngủ lên ngồi dậy, anh cũng dậy theo.

Cô cúi đầu lên đầu gối, cô cứ như vậy làm lòng anh rất khó chịu, anh ôm cô vào lòng hôn lên mái tóc cô, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, ngày mai anh sẽ tìm một bác sĩ tốt nhất để điều trị cho đứa bé kia, tất cả tiền thuốc men anh đều phụ trách, anh cũng sẽ tìm cách bồi thường tất cả những người nhà của những người đã chết kia...”

“Xin lỗi thì có ích gì chứ, anh bây giờ mới bắt đầu hối hận thì có tác dụng gì, sau này chúng ta phải làm sao bây giờ...”

Anh nói: “Tất cả sẽ có cách cả thôi mà, hãy tin anh, anh sẽ giải quyết ổn thỏa.”

Anh như vậy làm cô muốn giận giận cũng không nổi, cô quay sang ôm chặt lưng anh, vùi đầu vào lòng anh: “Xin lỗi em biết anh cũng rất day dứt, nhưng em sợ mọi người sẽ không tha thứ cho chúng ta, sợ chúng ta sẽ không thể cùng nhau đi đến hết đời. Anh tin trên đời này có báo ứng không?”

Anh nói: “Nếu thật sự có báo ứng anh nguyện để mình bị trừng phạt chứ sẽ không để mẹ con em phải chịu khổ.”

“Anh đừng nói lung tung, nếu anh xảy ra chuyện gì em có thể sống nổi đây?”

“Anh biết, anh biết, em đừng quá kích động”

Anh đỡ cô nằm xuống hôn lên trán cô trấn an: “Ngủ đi, tất cả hãy giao cho anh.”

Hai ngày này cô bị quá kích động, hơn nữa thai nhi không ổn định lắm, anh không dám đi đến công ty ở nhà chăm sóc cô.

Bà Trần ở bên kia đứng ngồi không yên cuối cùng cũng sang đây thăm cô.

Từ khi mang thai đến giờ đây là lần đầu tiên cô gặp bà Trần, cô hơi bối rối, may vẫn có Trần Mặc Dương bên cạnh, bằng không cô cũng không biết đối mặt với bà Trần như thế nào.

Bà Trần hỏi: “Đã tám tháng rồi à?”

Cô gật đầu: “Có lẽ là cuối tháng sau rồi ạ.”

“Sao sắc mặt xanh xao thế , đang lo lắng ư, trong nhà có đủ người chăm sóc không, có cần bác gọi thêm bác Vương qua đây không, bác ấy là một người nhanh nhẹn lại rất có kinh nghiệm chăm sóc người khác.”

Trần Mặc Dương nói: “Đợi sau này rồi tính đi mẹ à, bây giờ cũng chẳng cần, đợi đến lúc ờ cữ rồi hãy gọi bác Vương đến.”

Bà Trần nói: “Cũng được, tóm lại là càng gần ngày sinh càng phải cẩn thận, bên cạnh luôn phải có người chăm sóc.”

Trần Mặc Dương nói: “Con sẽ chăm sóc cô ấy mà mẹ.”

Bà Trần cảm thấy buồn cười: “Con chăm sóc ư? Ai chịu nổi con chứ! Được rồi, mẹ cũng về đây, Mặc Dương con đi xuống giúp mẹ đem thuốc lên, mẹ có đem một ít thuốc bổ và thức ăn dinh dưỡng nhưng quên trên xe rồi.”

Trần Mặc Dương hiểu là bà Trần có chuyện muốn nói với anh nên theo bà xuống. Xuống lầu bà Trần dừng lại: “Sau này con dự tính sao?”

Trần Mặc Dương trả lời: “Làm sao là làm sao, đương nhiên là kết hôn rồi!”

Bà Trần cười lạnh: “Kết hôn ư? Con nghĩ hay nhì, kết hôn là trò đùa sao, con nói kết thì kết sao? Con cho là con dẫn cô ấy đi gặp ông ngoại để ngoại gặt đầu thì bố mẹ cũng chỉ biết đồng ý thôi đúng không! Được cứ cho là như vậy, nếu bố mẹ đồng ý cho hai người kết hôn thì gia đình cô ấy cũng đồng ý ư, họ có thể tha thứ mà chấp nhận con ư?”

Trần Mặc Dương ngượng ngùng: “Mẹ, mẹ đừng quan tâm , chuyện này con tự biết làm thế nào.”

Bà Trần nói: “Chỉ biết nói xuống, mẹ thật sự muốn xem con phải làm thế nào bây giờ... Quên đi, đợi đứa nhỏ sinh ra rồi tính sau, con xem còn làm bao nhiêu chuyện hư hỏng, không bao giờ để mẹ hết lo cả !”

Bà Trần mở cửa xe lấy mấy túi thuốc đưa cho anh: “Được rồi, đi lên đi.”

Anh nói với mẹ sẽ tự nghĩ cách, thế nhưng anh có thể làm sao bây giờ. Khoảng hơn sáu giờ, anh đứng trước cửa nhà Từ Gia đang do dự có nên bấm chuông cửa không. Anh cười tự giễu, cuối cùng anh cũng có một ngày sợ sệt như hôm nay, đứng là quả báo mà!

Anh hít sâu một hơi cố gắng lấy hết dũng cảm để ấn chuông. Lát sau có người đến mở cửa... là bà Từ. Bà nhìn thấy Trần Mặc Dương, sững sốt, sau ba bốn giây mới đóng sập cửa lại. Trần Mặc Dương liền chặn tay ở cửa không để cánh cửa đóng lại nói: “Bác à, bác cho con vào được không, chúng ta hãy nói chuyện một lát được không?”

Hai người giằng co trước cửa, bà Từ chỉ thiếu đường phun một ngụm nước bọt vào mặt anh: “Có gì mà phải nói chuyện với tên súc sinh như mày chứ !”

“Bác à, bác muốn mắng con cũng được nhưng hãy cho con vào trước được không.” Anh biết rằng trong lúc này anh phải cúi đầu. Cho dù có bị chà đạp dưới đất cũng không gãy dũa. Lúc này đây anh đã chuẩn bị sẵn sàng, mặt mũi tất cả đều không cần. Lời chửi mắng có khó nghe đến mấy anh cũng đều chấp nhận.

Bà Từ vẫn đứng chặn ở cửa, lạnh lùng nói: “Cút đi cho tôi, đồ cận bã!”

Trần Mặc Dương hơi dùng sức đẩy cửa, bà Từ gào lên: “Mày dám xông vào đây, tao sẽ liều mạng với mày!”

Trong nhà truyền đến tiếng ho, ông Từ từ phòng đi ra: “Sao vậy, sao lại đứng ở cửa mà nói chuyện?”

Bà Từ nói: “Không có ai cả, sao ông không nằm nghỉ đi dậy làm gì chứ.” Nói xong đóng sầm cửa.

Ông Từ đã ra đến cửa .

Thấy Trần Mặc Dương, ông Từ nói: “Mở cửa để cậu ta vào đi.”

Bà Từ vẫn không buông tay: “Ông đừng quan tâm, đi vào nằm đi.”

Ông Từ lại ho dữ dội hơn: “Để cho... để cậu ta vào đi...”

Bà Từ thấy chồng mình như vậy liền buông tay cuống quýt chạy đến giúp ông rót cốc nước.

Trần Mặc Dương nhân cơ hội đi vào, giúp ông Từ vỗ lưng: “Bác, bác không sao chứ.”

Bà Từ mang cốc nước đến đẩy Trần Mặc Dương ra: “Đừng có giả vờ từ bì, không phải tất cả đều do mày hại đến nông nỗi này ư, bây giờ lại đến giả nhân giả nghĩa gì.”

Ông Từ nói không ra hơi, uống xong cốc nước ngồi trên sô pha thở hổn hển một lúc mới quay sang nói với bà Từ: “Bà đi nấu cơm trước đi, không phải tôi không thể để bụng đói sao.”

Bà Từ đành phải vào phòng bếp, thuốc ông Từ thì đang đun, cơm tối vẫn chưa có nấu.

Hiện tại sắc mặt ông Từ đã kém đi rất nhiều, hốc mắt lõm sâu, cả người như bị rút hết máu chỉ còn lại bộ da héo khô.

Nhìn người đàn ông trước mặt... thật sự đến hôm nay anh mới hiểu được nỗi hận thù của Từ Y Khả, người của Từ Gia có đủ lý do để hận anh!

Lúc này đây Trần Mặc Dương cũng không biết nên nói gì, cả đời anh chưa bao giờ cúi đầu su nịnh người khác. Giây phút này lòng anh rất áy náy, hối hận nhưng cũng không tìm ra được lời nào để giải thích.

Ông Từ hỏi: “Y Khả đâu? Đã lâu lắm rồi nó chưa có về, ta rất nhớ con bé.”

“Cô ấy không dám về nhà.”

Ông Từ bây giờ ngay cả nói chuyện cũng phải cố gắng hết sức, vừa nói hai câu cũng đã phải dừng lại để thở.

“Nhà của mình sao lại không dám về, nhưng nó không về cũng tốt, nhìn thấy ta như vậy nó sẽ đau lòng lắm.”

“Bác à, cháu xin lỗi, tất cả đều là của lỗi của cháu, cháu đã gây ra sai lầm trầm trọng, hôm nay chỉ cần cháu có thể bồi thường được lỗi lầm của mình, bác bảo cháu làm gì cháu cũng nguyện.”

Ông Từ nói: “Ta có thể bảo cậu làm gì được chứ, ta mặc kệ cậu đã phạm phải những lỗi lầm nào, ta chỉ mong cậu đừng tổn thương đến con gái của ta, ta nghe nói Y Khả đã sắp sinh rồi phải không.”

“Dự tính là tháng sau, bác sĩ nói là con gái. Bác, con biết con đã làm quá nhiều vô liêm sỉ sự, nhưng con đối với Y Khả là thật lòng. Đối với con mà nói cô ấy và đứa nhỏ là quan trọng nhất. Con không hy vọng bác sẽ tha thứ cho con, con chỉ cầu xin bác hãy chấp nhận sự đền bù của con vào viện điều trị. Chỉ cần bác và người nhà khỏe mạnh Y Khả mới có thể an tâm.”

Ông Từ nói: “Không cần đâu, gia đình của chúng tôi cũng không có chỗ nào để cậu chiếu cố. Hôm nay ta có thể ngồi đây bình tĩnh nói chuyện với cậu tất cả cũng chỉ vì con gái ta. Nó có nhà mà cũng không thể trở về, người làm bố như ta sao có thể nhẫn tâm để nó ở bên ngoài được. Nếu có một ngày ta phải nhắm mắt, điều ta lo lắng nhất chính là nó và mẹ nó. Bây giờ bà ấy vẫn chưa tha thứ cho nó, đến lúc ta đi rồi, cậu... nó cũng không thể dựa vào thì phải làm sao bây giờ. Ta không thể nào yên lòng được. Trong nhà tuy rằng không giàu có, nhưng từ nhỏ nó đã rất được cưng chiều, ta sợ đến lúc ta nhắm mắt...”

Ông Từ đã kiệt sức nhưng vẫn cố chống chọi nói chuyện, dường như muốn nói hết lời trần trối trong lòng. Nói xong mắt ông đã ửng đỏ, giọng nghẹn ngào.

Trần Mặc Dương nói: “Bác, bác đừng nói như vậy, bác sẽ không sao đâu. Từ ngày mai cháu sẽ sắp xếp để bác vào viện lại được không. Cháu đã liên hệ với các bác sĩ ở nước ngoài. Họ đã sắp xếp thời gian đến đây. Chúng ta sẽ dùng thuốc tốt nhất, phương pháp điều trị tốt nhất. Cháu nhất định sẽ trả lại một thân thể khỏe mạnh cho bác. Bác à, coi như bác hãy cho con một cơ hội để chuộc lỗi đi.”

Ông Từ lắc đầu: “Không cần đâu, ta tự mình biết rõ sức khỏe của mình, đêm qua ta còn mơ thấy bà nội của Y Khả, ta vẫn luôn suy nghĩ giấc mơ này không phải vô cớ mà đến.”

“Bác đừng bao giờ nghĩ như vậy, bác sĩ nói nếu kiên trì điều trị sức khỏe của bác sẽ có thể dần hồi phục. Bác à, cháu cầu xin bác, bác hãy tiếp tục nằm viện đi, bác hãy vì Y Khả đi, được không?”

Ông Từ nói: “Cậu không cần làm gì cả, chỉ cần cậu đối xử thật tốt với con gái ta chính là cách tốt nhất để chuộc lại lỗi lầm của cậu.”

Trần Mặc Dương nói: “Bác, cháu biết là bác lo lắng cho Y Khả. Cháu cũng sắp làm bố, cháu bây giờ đã có thể hiểu được tâm trạng của bác. Nhưng nếu tình trạng của bác vẫn kéo dài như vậy, Y Khả làm sao có thể an tâm được. Bây giờ cô ấy đã mang thai đến tám tháng, cháu muốn đi đăng ký kết hôn nhưng cô ấy cũng không dám. Cháu biết cô ấy vẫn đang mong chờ cả nhà đồng ý. Là tự cháu tạo nghiệt, cháu không có tư cách mở miệng xin gia đình tha thứ. Nhưng Y Khả chẳng làm gì sai cả, cô ấy không cần phải gánh vác cả lỗi lầm của cháu. Bác, cô ấy cũng đã sắp sinh đứa bé rồi, bác và bác gái có thể tha thứ cho cô ấy được không. Đối với cô ấy gia đình là sinh mệnh của cô ấy.”

Ông Từ nói: “Hai người thật sự muốn kết hôn ư.”

Trần Mặc Dương nói: “Cháu biết bác gái chắc chắn sẽ không chấp nhận cháu, nhưng đứa bé trong bụng cô ấy không thể không có gia đình. Sau này bác muốn cháu làm gì để bác có thể tha thứ cháu cũng sẽ không một lời oán hận.”

Trong phòng bếp nhưng bà Từ vẫn luôn lắng tai lên nghe cuộc nói chuyện bên ngoài, nghe đến đó nhin không nổi chạy đến chửi Trần Mặc Dương: “Đừng có nói những lời dụ dỗ, cái thứ gian thương giết người đuổi tận như mày mà có thể nương tay sao. Nếu mày còn có chút nhân tính thì nhà tao cũng chẳng đã phải làm đến mức vậy. Nhưng mày căn bản không phải là người, đồ súc sinh không có tính người, mày ngay cả cảm thú cũng không bằng. Mày có muốn kết hôn thì tới nhà tao làm gì, mặc kệ nó kết hôn với mày hay cùng mày chết, nhà tao cũng không quan tâm.”

Ông Từ nói: “Bà đừng nói nữa, dù sao cũng là con gái của chúng ta, sao bà có thể không nhận nó chứ.”

Tính tình bà Từ cứng rắn hơn chồng nhiều, chuyện lần trước ép gia đình bà đến con đường cùng kia bà con hận khắc sâu trong lòng. Làm cho bà nhà tan cửa nát thể sao bà có thể không hận được chứ.

Bà nói với ông: “Nó đã không còn là con gái của tôi từ lâu, cái đồ nghiệt chủng kia sao trước đây lúc còn trong bụng tôi không có để nó chết đi có phải hơn không. Ông xem sức khỏe của ông bây giờ, bộ dáng của Y Trạch, nhìn cái nhà này đi, không phải là tâm huyết của cả đời ông sao? Ông không thấy nhục nhả sao?”

Trần Mặc Dương nói: “Bác có oán hận gì hãy trút hết lên người con, Y Khả ở cùng cháu cũng là bị cháu ép buộc, đều là lỗi của cháu, xin bác hãy tha thứ cho cô ấy.”

Bà Từ nói: “Mày đừng có đứng đây mà diễn trò với tao. Bây giờ mày hãy cắt ra khỏi nhà cho tao, một nha ba người chúng mày cắt hết. Đừng có xón xén bước vào nhà tao nữa bước. Tên họ Trần kia, nếu giết người không phạm pháp, tao đã thay trời trừng trị mày rồi. Ông trời thật là không có mắt, bằng không người như mày sao có thể còn sống được chứ, Mày đáng nhẽ ra vừa ra khỏi cửa đã bị xe đâm chết rồi...”

Bà Từ vừa nói vừa túm Trần Mặc Dương đứng dậy đẩy ra ngoài: “Cút cho ta, cút cho khuất mắt...”

Ông Từ nói: “Cậu đi về trước đi.”

Cánh cửa trước mặt anh đóng sầm lại, anh bị đuổi ra ngoài.

Ngày hôm sau, ngày tiếp theo nữa, rồi ngày tiếp theo nữa anh vẫn cứ đến. Vì Y Khả vì đứa nhỏ, vì sự tình ngộ muộn màng anh phải cố kiên trì đến cùng.

Nhưng anh không còn cơ hội tiến vào cánh cửa kia nữa, anh chờ ở cửa, một lần hai lần... Bà Từ nổi điên thậm chí có lần còn lấy dao ra rượt anh.

Không thể đứng trước cửa thì anh đứng đợi dưới chân lầu. Anh hy vọng một ngày ông bà Từ có thể mềm lòng. Nhưng là anh không nghĩ rằng ông trời đã không có cho anh cơ hội này.

Vào một đêm khuya anh từ bệnh viện trở về, sợ cô ngủ được mùi thuốc khử trùng của bệnh viện, anh đi tắm rửa rồi mới lên giường. Cô đã ngủ.

Anh nằm bên cạnh cô, sao cũng không thể nào chìm vào giấc ngủ. Đến đêm khuya anh rời giường đứng cạnh cửa sổ.

Tim anh như đặt trên chảo dầu sôi, đêm tối ngoài cửa sổ làm cho lòng anh hốt hoảng. Ngẩng đầu nhìn thấy cô đang xoa mắt đi ra, anh nói: “Em sao thức rồi, mặc thêm áo khoác vào đừng để cảm lạnh.”

Bây giờ đã đầu thu, đêm rất lạnh.

Cô ôm anh, mặt vui trong lòng anh cọ cọ than thở: “Em tỉnh lại không nhìn thấy anh, nửa đêm anh dậy để hút thuốc à, thật không biết nghe lời!”

Anh cười: “Bị em bắt quả tang rồi.”

Anh không nói cho cô rằng anh vừa mới từ bệnh viện trở về. Chiều hôm nay ông Từ đã được đưa đi cấp cứu, bệnh viện thông báo tình trạng rất nguy kịch.

Ngay cả bác sĩ nổi tiếng anh mời từ Mỹ về, sau khi khám cho ông cũng đã nhìn anh đành chịu lác đầu, lần này có lẽ Hoa Đà tái thế cũng không cứu được ông!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Cô nghĩ tất cả chỉ là một giấc mơ

Từ Y Khả cảm giác được mấy ngày nay anh luôn có tâm sự. Cô hỏi anh có phải ở bên Thiên Tinh đã xảy ra chuyện gì không.

Anh trấn an: “Không có, em đừng nghĩ lung tung.”

Sự lo lắng không thể giải thích được của anh làm cô cảm thấy kỳ lạ: “Có phải anh đang giấu em chuyện gì không?”

Anh nghe xong vờ đánh lảng sang chuyện khác: “Em yêu yên tâm, anh không hề ra ngoài dây dưa với người phụ nữ nào cả.”

Cô trừng mắt: “Anh dám ư!”

Anh ghé sát mặt xuống bụng cô: “Con gái anh sắp chào đời rồi, anh vừa vui mừng vừa lo lắng sợ mình không thể làm tròn trách nhiệm của một người bố.”

Cô vuốt ve đầu anh, nhẹ nhàng nói: “Em có thể khẳng định rằng sau này anh sẽ là một người bố tốt, chỉ cần anh đừng quá cứng chiều con quá.”

Cô bây giờ chỉ sợ anh cứng chiều con đến hư thôi. Cũng may là con gái, chứ lỡ như là con trai thì chắc chắn sẽ giống Trần Mặc Dương, không biết sau này lớn lên sẽ trêu chọc bao nhiêu cô gái nữa!

Anh nhắm mắt rồi cứ như vậy ngủ luôn trên chân cô. Trong lúc ngủ mày anh vẫn nhủ chặt, cô đau lòng vuốt ve khuôn mặt anh. Cô không biết hai ngày nay đã xảy ra chuyện gì, anh luôn trong tình trạng bất an.

Nửa đêm điện thoại vang lên, anh nhìn qua cô gái đang ngủ bên cạnh, khẽ bước ra ngoài nhận. Là điện thoại của bệnh viện... tắt máy, lòng anh trĩu xuống, tựa như rơi vào vực sâu ngàn dặm.

Nếu có thể anh rất muốn gạt cô, cho dù không lừa được cả đời, nhưng ít nhất cũng đợi sau khi đứa nhỏ chào đời. Nhưng sao anh có thể làm như vậy chứ. Sau này anh có thể đi đâu tìm một người bố để trả lại cho cô đây. Đêm nay nếu không để cho cô gặp mặt bố mình lần cuối, không hề nghi ngờ cả đời sau cô sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.

Anh hít một hơi rồi vào phòng ngủ bật đèn lên, gọi cô dậy.

Cô đang chìm trong giấc ngủ mơ màng than trách: “Anh làm gì vậy, em muốn ngủ.”

Anh nghĩ đến cảnh tượng khi cô nghe được tin dữ, cả người anh run lên, tim đập thình thịch. Anh cố gắng giữ bình tĩnh: “Y Khả, dậy đi, chúng ta phải đi đến đây một chuyện.”

Cô dụi mắt: “Sao thế, trời còn chưa sáng mà.”

Anh đỡ vai cô dậy: “Y Khả, em hãy nghe anh nói, dù cho có xảy ra chuyện gì em cũng phải mạnh mẽ lên. Em vẫn còn có con gái, còn có anh.”

Thấy anh quá nghiêm túc Từ Y Khả sợ giật mình tỉnh dậy: “Đã xảy ra chuyện gì vậy...”

Cô nhìn thế về mặt anh khó xử cứ âm ừ, lòng dần trở nên lạnh run. Cô chưa bao giờ dám nghĩ đến việc đó. Cô hoảng sợ, run rẩy nắm lấy cổ tay anh, lắp bắp hỏi: “Có phải... có phải bố em ông ấy... Ông ấy bị sao vậy...”

Anh nói: “Chúng ta đến bệnh viện trước đi, bố em muốn gặp em”

Cô lập tức đứng dậy chạy nhanh ra cửa.

Anh giữ lại: “Y Khả, em hãy thay quần áo trước đi, hãy bình tĩnh một chút.”

Cô gào lên: “Em rất bình tĩnh! Đi bệnh viện, em muốn đi bệnh viện ngay lập tức...”

Anh cầm lấy chiếc áo vội vàng khoác lên cho cô, nhanh chóng lái xe đưa cô đến bệnh viện.

Dọc đường đi người cô không ngừng run cầm cập, răng cắn vào ngón tay. Cô không khóc, bố cô sẽ không sao. Bố cô đã qua cơn nguy kịch, không phải sức khỏe bố càng ngày càng khỏe lên đấy ư, làm sao có thể có việc gì được?

Cách đây không lâu cô còn gọi điện thoại cho bố. Bố rõ ràng đã nói với cô là sẽ đợi cô bé cháu về cho ông xem. Ông còn nói đến khi mẹ cô nhìn thấy đứa bé có lẽ cũng sẽ tha thứ cho cô mà.

Bố cô chưa bao giờ nuốt lời. Từ trước đến nay chỉ cần chuyện bố đã đáp ứng thì bất luận có khó khăn cỡ nào, ông nhất định cũng sẽ làm được. Cho nên lần này cũng sẽ như vậy thôi. Chắc chắn là bố đang nhớ cô nên mới muốn gặp cô, đúng, chắc chắn là như vậy! Cô không khóc, cũng không thể khóc!

Lúc xuống xe người cô mềm nhũn ra, đầu óc trống rỗng, cô không cho phép bản thân mình có suy nghĩ tiêu cực. Mẹ và Y Trạch đều đang ở trong phòng bệnh, còn có viện trưởng, Niệm Nghi và vài vị bác sĩ khác. Cô đi đến giường bệnh, khó khăn quỹ xuống. Ông Từ vẫn còn mở mắt. Cô nâng tay vuốt

mặt bố, rung rung nước mắt nhưng cố nén không để rơi xuống, cô nói: “Bố, con đến rồi, có phải bố nhớ con không?”

Ông Từ cố gượng những sức lực cuối cùng nhìn cô, miệng mấp máy. Cô nghe không rõ phải ghé sát tai đến bên môi ông.

Cô nghe ông Từ nói: “Y Khả... Con phải sống tốt, như thế bố mới yên tâm...”

Nước mắt từng giọt lại từng giọt rơi xuống, cô nói: “Bố, bố đi đâu vậy?”

Cô không còn nghe thấy tiếng ông trả lời, cô lại hỏi: “Bố, bố đi đâu vậy, đừng đi được không, bố đã nói muốn sống cùng con đến già mà , bố đã nói ...”
Bố vẫn chưa đến năm mươi, sao có thể nói những câu nói ấy một cách dễ dàng như thế!

Cô nhìn thấy bác sĩ đến kiểm tra nhịp tim, sau đó lắc đầu. Đột nhiên trong phòng bệnh vang lên tiếng khóc gào của mẹ và Y Trạch gọi tên bố.

Cô ngẩng đầu phát điên hét lên: “Đừng khóc, cầu xin mọi người đừng khóc, sẽ làm bố thức giấc đấy ...” Cô cố gắng hít một hơi vào, lau nước mắt rồi giúp bố kéo chăn lên: “Bố, bố hãy ngủ một giấc trước đi, lúc nào bố thức dậy chúng ta lại nói chuyện tiếp, con không đi đâu cả, con sẽ ở lại đây cùng bố.”

Trần Mặc Dương xụi xụi, anh cố gắng không để mình rơi lệ. Anh qua đờ cô: “Y Khả, đứng lên đi, em hãy để bố lên đường thanh thản đi.”

Cô đẩy anh ra, quát: “Đi? Đi đâu chứ? Anh không thấy bố em vẫn đang nằm trong này sao, bố em không đi đâu cả. Bố có đi đâu cũng luôn dẫn theo em, ông ấy sẽ không bao giờ bỏ rơi em một mình đâu...”

Anh ôm chặt cô: “Anh van em, Y Khả, em đừng như vậy mà, em hãy kiên cường lên được không, còn có anh mà, có anh...”

Cô khóc nức nở giãy dụa: “Em không kiên cường được, em không muốn... em muốn bố, em chỉ cần bố thôi...”

Trần ngập phòng bệnh là tiếng khóc não lòng. Cô làm như không nghe thấy lại chạy qua bên giường, dán mặt lên khuôn mặt bố: “Bố, bố đừng bỏ rơi con, ... sau này chuyện gì con cũng sẽ nghe lời bố và mẹ. Con sẽ không dây dưa với Trần Mặc Dương nữa... Con sẽ không bao giờ làm bố mẹ giận nữa. Bố về lại đi được không... Đừng làm con sợ mà, bố... Không phải bố thương con nhất sao, sao bố có thể bỏ rơi....”

Cô dường như nhớ đến cái gì đó, túm lấy góc áo Niệm Nghi, nói: “Bác sĩ Cố... bác sĩ Cố tôi cầu xin cô ... Cô hãy cứu bố lấy tôi. Cô nhất định có biện pháp mà , cô hãy đem phẫu thuật giúp bố tôi... tôi cầu xin cô. Cả đời này tôi nguyện làm trâu làm ngựa cho cô...”

Cô lại chạy qua cầu xin mẹ: “Mẹ, có phải mẹ không đồng ý để bố phẫu thuật không, mẹ không cần tiền của Trần Mặc Dương đúng không... Chúng ta không lấy của anh ta nữa. Con sẽ nghĩ cách, trước tiên mẹ hãy để bố làm phẫu thuật đã...”

Niệm Nghi ở bệnh viện cũng đã gặp hơn nghìn ca sinh ly tử biệt, đối mặt với chuyện mất người thân, ai mà không đau lòng đứt ruột. Nhưng nhìn bộ dáng của Từ Y Khả vẫn làm cho cô rơi lệ.

Niệm Nghi nói: “Y Khả, đừng như vậy mà, hãy nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng, đừng quá đau lòng...”

Từ Y Khả suy sụp hét lên: “Cái gì tôi cũng không cần cả... Hãy lấy tính mạng của tôi đi, các người muốn gì cứ lấy đi, tôi chỉ cần các người trả lại bố cho tôi...”

Trần Mặc Dương ôm cô: “Y Khả, đừng nói như vậy mà, bố em sẽ rất buồn, đứa nhỏ cũng sẽ rất đau lòng...”

Bà Từ đang khóc lóc bỗng nhiên đứng dậy đi qua chỗ Trần Mặc Dương, không ngừng đánh anh: “Mày chính là hung thủ... mày chính là hung thủ, cả nhà của tao đều đã bị hủy hoại trong tay mày, mày là đồ ác quỷ...”

Giọng mẹ mắng, tiếng khóc Y Trạch, ga màu trắng đã lấp qua đầu bố.

Tất cả các âm thanh đều vắng vắng bên tai cô, tất cả các hình ảnh đều chớp hiện trước mắt cô.

Cô chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, toàn bộ cảnh vật trước mắt đều biến thành màu đen.

Lúc nhắm mắt cô còn nghe được tiếng Trần Mặc Dương lo lắng gọi tên cô.

Cô nghĩ đây là một giấc mộng, chắc chắn chỉ là một giấc mộng!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Đứa bé này đã cho cô trở thành một người phụ nữ toàn diện, cũng làm cho sinh mệnh của cô trở nên vẹn toàn

Hôm nay là ngày đưa tang ông Từ, theo phong tục ở quê, ông Từ vừa năm mươi tuổi đã ra đi lại còn chết tha hương, đây là điềm xấu. Cho nên nếu đem tro cốt ông về quê thì rất phiền phức, người dân ở đây lại rất bảo thủ sẽ không cho phép đưa tro cốt ông Từ vào thôn.

Cuối cùng bà Từ quyết định mua một phần mộ tại Giang Nhạc để chôn cất ông Từ. Bà Từ nói bà và con cái đều sống ở đây, nơi này có thể coi là nhà, nếu ông Từ có nhớ nhà thì có thể trở về sẽ không bị cô đơn.

Ngày hôm đó, Từ Y Khả rất bình tĩnh tựa như đã chấp nhận được sự thật tàn khốc đấy.

Buổi sáng thức dậy trên bàn ăn cô còn nói: “Con đang đá em, cô nhóc kia chắc lại đã đói bụng rồi.”

Bác Trương bụng lên cho cô một bát cháo thịt cô ăn hết sạch, còn vuốt bụng nhìn anh cười: “Hai ngày nay có lẽ con mình không được vui luôn chống đối lại em thôi, con bé sau này chắc chắn sẽ giống anh, tính tình thất thường.”

Lâu lắm rồi mới nhìn thấy lại khuôn mặt tươi cười của cô, mặc dù có hơi nghi ngờ, nhưng thấy cô không còn đau thương nữa, Trần Mặc Dương vui mừng hẳn lên. Trước đó anh luôn lo lắng vì cái chết của bố mà cô sẽ không chịu đựng nổi.

Không chỉ mình cô xảy ra chuyện mà sau này con gái sinh ra cũng dễ bị ảnh hưởng. Cảm xúc của người phụ nữ khi mang thai có ảnh hưởng rất lớn đối với đứa nhỏ.

Trên thực tế từ đêm ông Từ qua đời, sau khi bị ngắt tình lại tâm trạng của cô đã ổn định hơn rất nhiều. Lúc cô mở mắt ra còn sờ vào bụng, thì thầm: con gái, xin lỗi con, hãy tha thứ cho mẹ nhé, không phải là mẹ không cần con...

Anh nghe người ta nói, phụ nữ sau khi có con thì đứa con chính là toàn bộ cuộc đời của cô ấy, chính là sinh mệnh của cô.

Anh tự anh ủi bản thân, tuy bố con Y Khả tình sâu nghĩa nặng, nhưng đứa nhỏ trong bụng cũng không phải cũng là máu thịt của cô ư. Vì đứa nhỏ anh tin rằng cô có thể cố gắng vượt qua nỗi đau này.

Ăn sáng xong anh đưa cô đến nhà tang lễ, lúc đến cô quay sang anh nói: “Anh không cần đi vào, hãy ở đây đợi em nếu không mẹ thấy anh lại nổi giận.”

Nhìn thấy vẻ mặt anh thay đổi, cô quay sang ôm anh: “Anh đừng lo, em sẽ không để cho con mình bị dọa sợ đâu.”

Trần Mặc Dương gật đầu: “Anh ở đây chờ em”

Tang lễ được tổ chức theo phong tục của quê làng ông Từ, người đến không nhiều lắm, chỉ có một ít đồng hương của gia đình.

Cô đi đến quỳ xuống trước bức di ảnh của bố, trong ảnh khuôn mặt ông Từ vẫn rất hiền lành. Cô thần thờ vuốt ve bức ảnh, như thể ông Từ đang đứng ngay trước mắt cô.

Cô là đứa con hạnh phúc nhất trên đời, có một người bố yêu mình như chính sinh mệnh, nhưng tại sao ông trời lại dễ dàng cướp mất bố của cô đi vậy.

Bà Từ đứng một bên không mở miệng, có một vị đồng hương thấy cô quỳ thờ dài đi đến nói: “Đứng lên đi, đứa nhỏ trong bụng đã lớn rồi con đừng quỳ, bố con cũng sẽ hiểu tấm lòng của con mà, con hãy để cho ông ấy được ra đi thanh thản.”

Mấy vị đồng hương này đều biết gần đây trong Từ gia xảy ra chuyện, bởi vậy họ cũng không cảm thấy quá kinh ngạc khi Từ Y Khả xuất hiện với cái bụng to đùng.

Từ Y Khả không đi cùng mọi người ra mộ, bà Từ nói: “Cô không cần phải đi đâu, cô đưa bố cô đến đoạn đường này cũng đủ rồi, sau này cô không cần phải quá bận tâm, tôi cũng sẽ không để cho cô phải lo lắng đâu.”

Cô hiểu được ý của mẹ mình, cô đi đến ôm bà, bà Từ không động dậy để mặc cô ôm. Cô dựa đầu lên vai bà, cảm nhận sự ấm áp của tình thân, lát sau cô nói:

“Mẹ, con rất ít khi làm nũng với mẹ, bây giờ con cũng không có cơ hội, sau này con không thể ở bên cạnh chăm sóc mẹ và Y Trạch được rồi, hai người hãy giữ gìn sức khỏe. Mẹ, không cần tha thứ cho con, đứa con này không đáng được mẹ tha thứ.”

Nói xong cô buông mẹ ra, quay người nhìn Y Trạch: “Y Trạch, em đã trưởng thành rồi, hãy chăm sóc mẹ thật tốt.”

Từ Y Trạch nói: “Chị, chị rời xa anh ta đi, chị hãy quay lại với mọi người đi, chị vẫn mãi là chị của em”

Từ Y Khả yếu ớt cười, vỗ đầu em trai rồi xoay người đi ra ngoài.

Trần Mặc Dương thấy cô bình yên vô sự đi ra, nhẹ nhõm thở ra, cô nói: “Lái xe đi, chúng ta về nhà thôi.”

Về đến nhà cô vẫn rất bình tĩnh, giữa trưa còn bảo bác Trương làm món cô thích ăn, không hề nhìn ra là cô đang rất đau khổ vì mang tang bố mình.

Nhìn thấy cô như vậy Trần Mặc Dương có cảm giác gì đó rất lạ. Bởi vậy cô bảo anh đến công ty, anh vẫn không đi.

Cô cười, nói: “Anh cứ đi làm bữa được bữa cái, công ty không sụp mới là lạ, anh có biết nuôi dưỡng một đứa nhỏ phải tốn bao nhiêu tiền không, anh còn không cố gắng làm việc.”

Tuy rằng dạo này cô vẫn hay cười hay nói, cảm xúc cũng không có gì bất thường, nhưng mấy ngày này Trần Mặc Dương vẫn luôn cảnh giác đề phòng. Có một hôm bỗng nhiên anh từ công ty chạy về, thở hổn hển đến lúc vào cửa nhìn thấy cô ngồi trên sofa mới nhẹ nhõm thở ra.

Từ Y Khả kỳ lạ nói: “Anh sao lại chạy về thế, trên trán đã ướt đầm mồ hôi rồi kia.”

Anh ra về thoải mái nói: “Ồ công ty chán quá, muốn về nhà nhìn con gái, con gái hôm nay có ngoan không?”

Cô nói: “Con gái mình dĩ nhiên rất ngoan rồi, con nói, bố mới không ngoan không chịu đi làm kiếm tiền mua sữa bột.”

Anh nâng tay cô lên hôn, anh thật sự cảm thấy thực hạnh phúc, đã trải qua nhiều phong ba như vậy nhưng cô và con anh vẫn luôn ở bên cạnh anh, bây giờ anh rất hạnh phúc, cuộc đời này anh cũng chẳng mong gì hơn.

Anh hôn lên môi cô, thì thầm: “Y Khả, cảm ơn em... anh nhất định sẽ trả lại cho em một gia đình...”

Cô nhắm mắt, cô tin chứ, cô biết một người đàn ông như anh nếu như đã cam tâm tình nguyện hứa hẹn sẽ đem lại hạnh phúc cho người phụ nữ thì chắc chắn sẽ không nuốt lời. Cô chính là người phụ nữ may mắn kia.

Đứa nhỏ đã sinh sớm hơn ngày dự kiến một tuần, sáng sớm hôm đó cô như có dự cảm mới nói với anh: “Hôm nay anh đừng đến công ty, không hiểu sao trong lòng em cứ nôn nao.”

Anh nghe xong nửa bước cũng không dám rời khỏi nhà, đến trưa cô đột nhiên bắt đầu đau bụng.

May mà bác Trương có kinh nghiệm: “Nhanh đưa cô ấy đến bệnh viện đi, có lẽ đã sắp sinh rồi.”

Thấy cô đau đớn vậy, anh luống cuống cả tay chân, ôm cô xuống lầu. Đã sớm bảo cô nằm viện rồi cô cứ nhất quyết không chịu, không ngờ rằng đứa nhỏ lại sinh sớm.

Cô nằm trên giường đau đớn rống to không hề giữ hình tượng, anh cũng rất căng thẳng, đã mấy tiếng đồng hồ trôi qua rồi mà bác sĩ vẫn nói là phía dưới vẫn chưa mở ra.

Anh nắm lấy tay cô an ủi: “Cô gắng một chút thôi, chịu đựng một chút rồi sẽ tốt lên thôi. Con gái chúng ta là thiên thần, nên đi ra có hơi khó khăn.” Thấy cô như vậy, anh rất đau lòng nhưng không còn cách nào cả chỉ có thể đứng bên trấn an cô.

Cô đau đến nổi mồ hôi ròng rã, không hề lý trí đổ hết tội lên đầu anh, tay vùng lên đánh anh: “Đồ khốn nạn... cứ thử để một thiên thần trong bụng anh mà sinh... anh đi sinh, a... Đau quá...”

Anh gọi bác sĩ nói: “Hay là sinh mổ đi, cô ấy đã đau đến chịu không nổi rồi, cô ấy rất yếu.”

Cô ở trên giường cố gắng đầu: “Em không muốn... Em muốn sinh tự nhiên... sinh mổ sẽ có ảnh hưởng đến con của chúng ta...”

Viện trưởng cũng đã đến: “Trần tiên sinh, anh yên tâm đi, bác sĩ đỡ cho vợ của anh lần này là bác sĩ nổi tiếng nhất ở khoa, chắc chắn sẽ không có vấn đề.”

Mặc dù có bác sĩ cam đoan, nhưng đây là lần đầu tiên anh làm bố, sao có thể không lo lắng hồi hộp được chứ.

Đến cuối cùng cô cũng được đưa vào phòng sinh, anh đứng bên ngoài sốt ruột gần như muốn đem san bằng bệnh viện luôn rồi.

Bác Trương nói: “Trần tiên sinh, cậu không cần lo lắng, hãy bình tĩnh ngồi xuống chờ đi.”

Anh nhủ mày: “Sao lại lâu như thế nhỉ, hay là bảo bác sĩ mở cửa phòng ra để tôi vào.”

Bác Trương nghe xong cảm thấy buồn cười, nhưng nghĩ lại tính tình của cậu ta cũng có thể vọt vào phòng sinh ấy chứ nên liền khuyên can: “Không sao đâu, phụ nữ khi sinh đều lâu như vậy.”

Cuối cùng cửa phòng sinh cũng mở ra, lúc nghe thông báo mẹ tròn con vuông anh mới nhẹ nhõm thở ra. Y tá bế đứa nhỏ ra cho anh xem: “Cô bé ba cân mốt, rất khỏe mạnh.”

Anh đưa hai tay ra bế, không dám dùng lực mạnh cẩn thận từng tí từng tí trông rất buồn cười. Đứa bé da dẻ nhăn nheo, hai mắt nhắm lại, ngay cả lông mi cũng không có, chỉ có mũi cái miệng nhỏ nhắn đang mấp mấp. Thế nhưng anh cảm thấy con gái mình xinh đẹp đáng yêu vô cùng, trong lòng tràn đầy hạnh phúc: “Con gái yêu, cuối cùng bố cũng được gặp con rồi...”

Đứa nhỏ đột nhiên khóc òa lên, tay chân anh luống cuống, hốt hoảng nói: “Sao thế, con gái yêu, bố bé con không thoải mái sao.”

Y tá nói: “Đưa cho tôi đi, em bé phải được đưa đi tắm rửa.”

Anh nói với bác Trương: “Bác đi theo xem đứa nhỏ, tôi qua coi Y Khả.”

Từ Y Khả bây giờ còn rất yếu, được đưa sang phòng bệnh liền ngủ.

Lúc tỉnh lại cô nâng nấc đòi gặp đứa bé, anh bảo y tá bé con đến.

Từ Y Khả nhìn thấy con mình thì nói: “Có phải cô ấy đã bế nhầm người đến rồi không, em nhớ lúc em sinh xong có nhìn qua con mà, đẹp lắm mà sao bây giờ lại xấu như vậy chứ, xấu chết đi được.”

Anh ôm cô bé vào lòng: “Làm sao có thể sai được, anh đã mời người đến chăm sóc, toàn bộ phòng bệnh chỉ có mình con chúng ta thôi. Còn nữa con gái anh xấu chỗ nào, em xem đi mắt to tròn, da trắng mịn lớn lên chắc chắn là một đại mỹ nhân, có phải không con yêu. Mẹ cứ bậy bạ, tiểu công chúa của bố là đáng yêu nhất.”

Thấy bộ dạng nâng niu yêu chiều con của anh, cô ghen tỵ bĩu môi: “Lớn lên chắc chắn cũng sẽ không đẹp hơn em.”

Cô chỉ vào ngực mình, nói: “Bé con đến cho em đi.”

Anh cẩn thận đặt đứa bé bên cạnh cô: “Bây giờ em có sữa rồi ư?”

Cô nói: “Em cũng không biết nữa chỉ là ngực cứ căng cứng, bác Trương bảo, sinh xong em bé là sẽ có.”

Cô đưa ngực đến miệng con, đứa bé theo bản năng ngậm lấy.

Anh nhìn con mình đang bú sữa, cũng nằm xuống bên cạnh vuốt mái tóc thừa thớt của bé: “Thật là kỳ diệu, không ai dạy con yêu mà nó cũng tự biết, con gái yêu của anh thật thông minh.”

Từ Y Khả nói: “Đứa trẻ nào cũng có thể tự biết điều này cả.” Cô cũng rất cảm động, cúi đầu hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của em bé. Đứa bé này đã cho cô trở thành một người phụ nữ toàn diện, cũng làm cho sinh mệnh của cô trở nên vẹn toàn. Cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên giờ phút này, anh và con đều nằm bên cạnh cô rất ấm áp, yên bình. Cho dù cô có chết đi cũng sẽ không còn gì luyến tiếc nữa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Anh có biết em yêu anh nhiều bao nhiêu không?

Sau khi sinh Từ Y Khả ở lại bệnh viện một tuần rồi liền về nhà, với cô, bệnh viện là nơi ám ảnh nhất trên thế giới này.

Trần Mặc Dương đồng ý, nhưng căn hộ hiện tại quá nhỏ anh muốn đổi một căn lớn hơn có sân chơi rộng để em bé sau này có thể vui đùa ở đó.

Từ Y Khả ngắm nhìn đứa con một tháng trong lòng, rồi lại nhìn ra chiếc đu mà Trần Mặc Dương vừa mua về đặt trong sân, cô thầm nghĩ chẳng nhẽ anh nghĩ con gái mình ngày mai đã có thể trèo lên xích đu chơi rồi sao.

Càng ngày Trần Mặc Dương lại càng khoa trương bày ra nhiều chuyện hơn, anh mời bao nhiêu là người giúp việc, đầu bếp, cuối cùng toàn bộ cũng đều bị cô đuổi về cả. Chỉ để lại bác Vương mà bà Trần cứ đến.

Từ Y Khả ôm đứa nhỏ đứng bên cạnh cửa sổ nhìn anh đang bận rộn trong sân... đã một năm trôi qua. Năm trước vào thời gian này cô chỉ vừa mới gặp anh, năm nay hai người đã có em bé.

Trong một năm từ bắt đầu quen biết đến khi yêu nhau, cuộc sống của cô đã có bao nhiêu thay đổi.

Chỉ là duyên phận của cô và anh vẫn không thể đi đến được cuối cùng.

Cô hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, thì thầm: “Con yêu, bố con tự mình lắp ráp lại xích đu cho con đấy, sau này con nhất định phải nghe lời bố nhé, nhất định phải yêu thương bố nhé.”

Cô bé quơ quơ cánh tay bụ bẫm, ngáp to một cái rồi lại nhắm mắt lại ngủ.

Cô nhìn khuôn mặt đáng yêu ngây thơ của con rồi thở dài: “Con yêu, con vẫn chưa hiểu chuyện.”

Trần Mặc Dương ngẩng đầu nhìn cô , cô mỉm cười nâng cánh tay của bé con vẫy vẫy anh, anh cũng vẫy về hướng hai người, sau đó liền chạy vào nhà.

Anh rửa tay rồi đi đến bế con, con gái dường như rất có cảm tình với bố, vừa nghe thấy giọng bố thì đã mở mắt ra, chu cái miệng nhỏ nhắn cười.

Trần Mặc Dương yêu chiều nói: “Em xem, em xem con gái nhìn anh cười nè...”

Lúc đầu anh vẫn còn rất vụng về nhưng hiện tại anh có thể bế bé một cách rất thuần thục, anh còn biết pha sữa bột, ru con ngủ, thay tã, tắm rửa cho con.

Những khi anh ở nhà đừng nói là cô ngay cả bác Trương cũng không có cơ hội làm những việc này.

Buổi tối, cô lặng lẽ nhìn con mình đang ngủ say, cô bế ngay cả ngủ cũng rất đáng yêu. Cô vuốt mặt con nhỏ giọng nói: “Con yêu, con có một người bố tốt như vậy nên mẹ cũng không còn lo lắng nữa rồi. Sau này con lớn lên chắc sẽ không nhớ mẹ đâu nhỉ, con còn nhỏ như vậy sao có thể nhớ rõ được. Mẹ xin lỗi con, mẹ không thể làm gì được cho con cả, con yêu con nhất định phải vui vẻ lớn lên từng ngày nhé... Hãy tha thứ cho mẹ...”

Cô đeo một sợi dây chuyền lên cổ con, Trần Mặc Dương vừa tắm xong đi đến nhìn thấy , hỏi: “Em mang cái gì cho con đây.”

Cô cho anh xem nói: “Em tặng con quà đầy tháng.”

Là một sợi dây chuyền cũ, mặt dây còn có thể đóng mở được. Cô nói: “Đây là sợi dây chuyền của em , anh hãy đến tiệm làm mới lại.” Cô mở mặt dây chuyền ra nói: “Anh xem bên trong còn có ảnh gia đình nè.”

Là tấm hình vừa mới chụp mấy hôm trước , cô bế con gái, anh lại choàng tay ôm hai mẹ con vào lòng, một gia đình ba người hạnh phúc.

Anh cầm trong tay nhìn nói: “Em thật keo kiệt, ngày mai đến nhà bà nội đòi bà một phần quà lớn thôi .”

Anh lại muốn bế con gái, cô cản lại nói: “Được rồi con vừa mới ngủ, anh đừng làm con thức giấc, về phòng đi. Có bác Vương chăm sóc con rồi.”

Anh còn lưu luyến một lúc mới chịu ra ngoài, cô theo sau anh. Khép cửa nhìn lại con mình trong nôi, lòng đau như cắt. Mấy hôm nay cô đã cố gắng dùng tất cả thời gian để ở bên cạnh con. Đó là đứa con mà cô đã mang thai chín tháng mười ngày sao cô có thể nhẫn tâm để nó lại một mình được.

Về phòng, anh nhìn thấy mặt cô đỏ ửng luống cuống hỏi: “Em làm sao thế?”

Cô nói: “Không có gì, con còn nhỏ như thế mà em lại không ngủ bên cạnh có phải em rất tàn nhẫn không.”

Anh an ủi cô: “Vừa mới sinh, con gái ngủ cạnh em thì em không thể nghỉ ngơi tốt được, dù sao bác Vương có kinh nghiệm chăm sóc hơn em”

Cô nhìn anh, hơi kiễ chân hôn lên môi anh, nụ hôn nhẹ nhàng dịu dàng. Anh không chịu được kích thích của cô, ôm cô ngã xuống giường.

Tay anh vuốt ve khắp cơ thể cô, bởi vì vừa mới sinh xong nên cô có chút da thịt hơn, rất mềm rất mịn màng .

Anh khó chịu muốn yêu cô nhưng vẫn cố kiềm chế vì sức khỏe cô vẫn còn yếu. Nhưng cô đêm nay lại rất nhiệt tình, chủ động cởi áo, kéo quần anh, nằm lên cơ thể trần trụi của anh âu yếm hôn .

Anh thở gấp, dùng tia ý chí cuối cùng cố gắng nói: “Được rồi, em đừng quấy nữa...”

Nhưng cô căn bản không nghe còn càng lúc càng mạnh dạn hơn. Trước kia dù có dụ dỗ cô thế nào cô cũng không chịu dùng miệng, cô luôn cảm thấy cái đấy quá bẩn. Nhưng về mặt cô bây giờ tựa như đang làm điều gì rất thiên lương, rất chăm chú, cẩn thận tỉ mỉ.

Anh thoải mái rên rỉ, bầu không khí trong phòng dần trở nên mờ ám.

Đã lâu lắm rồi anh chưa chạm vào cô , đúng là anh không chịu nổi sự quyến rũ của cô những động tác của cô như bức anh đến đỉnh điểm của sự điên cuồng. Người anh run lên, anh nhanh chóng xoay người đặt cô dưới thân.

Một tiếng gầm nhẹ vang lên, cô cảm nhận được dưới đùi mình ẩm ướt, nở một nụ cười.

Anh vui đùa vào ngực cô: “Quả nhiên làm mẹ em liền thay đổi.”

Cô hỏi: “Anh thích không?”

“Thích! Anh yêu em chết mất!” dứt lời anh liền tiến vào.

Cô khẽ mở đôi môi đỏ mọng mềm mại rên rỉ bên tai anh.

Anh vừa di chuyển , vừa cúi xuống hỏi cô: “Y Khả, em hạnh phúc không...”

Cô thỏa mãn nhắm mắt lại: “Em rất hạnh phúc...”

Nhưng vào giây phút vui vẻ nhất cô lại rơi lệ, anh lau nước mắt nói: “Đừng khóc, em biết anh không thể chịu đựng nổi khi nhìn thấy em khóc.”

Cô nắm lấy tay anh, mười ngón đan vào nhau, thì thầm: “Mặc Dương, anh mạnh lên, chúng ta hãy hòa vào nhau, vĩnh viễn không xa rời nhau, anh mãi mãi ở trong tim em...” Anh ôm chặt cô không chừa một chút khe hở. Hai người nhiệt tình rong đuổi. Anh cảm nhận được sự tồn tại của cô trong cơ thể anh. Trên đời này không ai có thể tách rời hai người.

Hồi thờ hai người dần bình tĩnh trở lại, cô tựa mặt vào ngực anh để nghe nhịp đập tim anh, cô nói: “Mặc Dương, anh có biết em yêu anh nhiều bao nhiêu không?”

“ Bao nhiêu?”

Cô ngẩng đầu, đối diện mắt anh: “Trên đời này không có người phụ nữ nào yêu anh hơn em, cho dù phải chết vì anh em cũng sẽ không do dự.”

Anh hỏi cô: “Hôm nay em sao thế, sao lại biểu đạt tình yêu của mình.” Tuy rằng anh rất thích nghe những lời ngon ngọt từ cô, nhưng anh vẫn có một cảm giác gì đây không thật.

Cô nói: “Em chỉ sợ là anh không biết em yêu anh. Mặc Dương, em không hối hận khi yêu anh, hơn nữa nếu có hối hận thì em vẫn yêu. Cho nên sau này anh nhất định phải thật tốt với em và con.”

Anh nghi hoặc: “Anh đã làm gì sao với con gái ư?”

Cô ôm chặt anh: “Không có, em chỉ sợ lỡ đâu sau này em làm gì sai anh sẽ trách em”

Anh cười: “Nhanh như vậy tính đường lui.”

Ngày hôm sau, anh đưa đứa bé về Trần gia, tại Giang Nhạc vẫn luôn tồn tại quan niệm trọng nam khinh nữ. Nếu sinh con trai, gia đình sẽ tổ chức lễ đầy tháng long trọng.

Tuy là sinh con gái, nhưng Trần Mặc Dương quyết không để con gái mình thua kém, cho nên vào tổ chức một bữa tiệc đầy tháng hết sức hoành tráng tại Trần gia.

Cô không chịu cùng anh quay về Trần gia, anh hiểu được tâm trạng của cô, cũng không miễn cưỡng, dù sao có nhiều họ hàng như vậy nhất định cô sẽ cảm thấy xấu hổ.

Cô mặc áo quần cẩn thận cho con gái rồi dặn dò: “Để bác Vương cùng qua đó qua, bằng không con gái nháo lên anh lại quần quýt tay chân.”

Anh trả lời: “Không sao cả, bên kia nhiều người đỡ một lát là thôi ngày mà. Trong nhà nhiều người em sẽ không cảm thấy buồn chán.”

“Em đã lớn vậy còn cần ai chăm sóc, còn nữa trong nhà đâu phải chỉ có mình em, còn có bác Trương nữa mà.” Cô đặt bình sữa, tã lót tất cả vào túi đưa cho bác Vương rồi căn dặn: “Bác nhớ chú ý một chút, đừng để con bé bị cảm lạnh.”

Cô tiễn hai bố con ra cửa, hôn xuống trán bé: “Con yêu, không có mẹ bên cạnh con phải nghe lời bố biết không, nhất định phải ngoan ngoãn, bảo bố, mẹ yêu con nhiều lắm, nói tạm biệt với mẹ đi nào.”

Trần Mặc Dương xoa đầu cô: “Lát nữa hai bố con anh về liền.” Anh nâng tay con gái lên vẫy vẫy: “Mẹ, tạm biệt.”

Cô mỉm cười nhìn anh và con lên xe, mãi đến khi chiếc xe biến mất trong bóng đêm, cô mới thu hồi nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Sinh ly tử biệt, đến cuối cùng vẫn là kết thúc

Buổi tối cô tự mình lái xe ra ngoài, trên đường cô còn ghé vào cửa hàng mua một bó hoa cúc trắng.

Trong đêm ngửa trang vắng vẻ, một cô gái nhát gan như cô thế nhưng giờ đây lại không biết sợ hãi là gì. Lần đầu tiên đến nên cô không biết phần mộ bố mình ở đâu.

Cô lấy điện thoại di động rọi vào nhìn từng khu mộ, cuối cùng cũng tìm thấy ảnh của bố mình.

Cô quỳ xuống trước mộ, ngơ ngẩn nhìn vào tấm ảnh nhỏ trên tấm bia. Bóng tối bao trùm cả không gian, ánh sáng hiu hắt từ điện thoại rơi vào giúp cô nhìn rõ khuôn mặt bố.

Cô nói: “Bố, xin lỗi, con đã đến muộn, chắc chắn bố rất nhớ con phải không? Hôm nay em bé vừa tròn đầy tháng, lớn lên nó nhất định sẽ giống con rất đáng yêu. Bố từng nói muốn nhìn mặt cháu, đáng tiếc đã không kịp... Bố con biết là bố trách con cho nên mới bỏ lại con một mình. Bố cực khổ nuôi con khôn lớn, thế nhưng con lại bắt đầu đi yêu người đã hại bố, không chỉ yêu mà con sinh cho anh ta một đứa nhỏ. Mẹ nói rất đúng, con chính là tai họa của gia đình. Nếu không có con bố có thể vui vẻ sống tiếp, mẹ và Y Trạch cũng không phải vất vả...”

Mái tóc đen dài bay phất phới trong gió, cô nghẹn ngào khóc.

Cô cúi đầu nói tiếp: “Con biết thù giết cha không đợi trời chung, cả đời này con phải nên oán hận anh ấy, tìm cơ hội để đưa anh ấy vào chỗ chết. Nhưng bố ơi con làm không được, con yêu anh ấy, con cũng hận chính mình. Con thật sự không còn cách nào cả bố ạ. Bố, những gì anh ấy nợ bố con không thể đòi lại được, con sẽ đi cùng bố, con biết bố chắc chắn đang rất nhớ con...”

Cô cười vuốt ve tấm ảnh, những giọt lệ rơi xuống. Cô lấy lọ thuốc từ trong túi đồ vào tay, chậm rãi uống từng viên...

Đêm nay biệt thự Trần gia vô cùng náo nhiệt. Mọi người đều rất tò mò đối với đứa cháu gái của Trần gia. Trần Mặc Dương nổi tiếng là phong lưu, đến khi nghe tin anh làm bố mọi người vẫn không tin, nhưng hôm nay nhìn thấy anh bế con xuất hiện, tươi cười giới thiệu, họ mới tiếp nhận sự thật này.

Nhưng tất cả vẫn cảm thấy khó hiểu khi không nhìn thấy mẹ đứa bé đâu, cũng chẳng ai dám hỏi.

Đứa bé nhìn thấy nhiều người, gương đôi mắt đen tròn chớp chớp, thỉnh thoảng lại còn ngáp một cái, rất đáng yêu. Ngay cả Trần Chính Quốc nhìn thấy cháu nội cũng luyến tiếc không muốn cách rời.

Anh thừa dịp mọi người đang vây quanh bên đứa nhỏ, liền ra ngoài gọi cho Y Khả. Điện thoại đổ chuông nhưng vẫn không ai nhận máy. Anh lại gọi về nhà, bác Trương báo là Từ Y Khả trong phòng, không nghe tiếng chuông có lẽ là đã ngủ rồi.

Anh cũng nghĩ hay là do anh qua nhạy cảm, di động cô thường xuyên để chế độ rung, nếu cô không nghe cũng là chuyện bình thường, anh hỏi: “Cô ấy đã ăn tối chưa?”

“Ăn rồi, lúc này cô ấy đã xuống ăn.”

Anh nghĩ lại cũng cảm thấy không có gì không ổn, nói tiếp: “Hình như trời sắp mưa bác hãy đi đóng cửa sổ lại đi, cô ấy sợ sấm sét, nếu làm cô ấy tỉnh, bác hãy nói chuyện cũng cô ấy.”

Bác Trương hỏi anh tối nay có chờ em bé về không.

Anh nói để coi đã.

Anh cúp máy, không biết Triệu Vịnh Oái đã đứng đó từ lúc nào. Anh cũng chẳng mời cô ta nhưng không biết sao cô ta lại biết được tin tức, từ sớm đã đến. May mà cô ta cũng không tìm anh nói chuyện, chỉ lủi thủi một mình trong góc tối.

Triệu Vịnh Oái nói: “Đứa bé rất đáng yêu, nét mặt đều rất giống anh.”

Anh khách sáo nói: “Cảm ơn cô đã đến đây, cô cứ tự nhiên.”

Anh lướt qua người cô bước lên trước, Triệu Vịnh Oái chạy lên chặn trước mặt anh: “Sao Từ Y Khả lại không đến?”

Anh khó chịu ra mặt: “Chuyện này không đến lượt cô hỏi, Triệu Vịnh Oái, tôi và cô chỉ có quan hệ trong công việc, tôi hy vọng sau này cô không đến quấy rầy Y Khả nữa, bằng không đừng trách tôi.”

Triệu Vịnh Oái không hề lùi bước: “Trần Mặc Dương em yêu anh, không phải chỉ là một đứa bé thôi sao, em cũng có thể sinh cho anh, em có thể từ bỏ sự nghiệp để ở nhà chăm sóc con cái. Em có thể như cô ấy chiều chuộng anh, anh muốn con cái em sẽ sinh cho anh vài đứa.”

Anh cười lạnh đẩy cô ta ra: “Phụ nữ muốn sinh con cho tôi nhiều không đếm xuể, nhưng người có tư cách chỉ có mình cô ấy.”

Triệu Vịnh Oái gào lên: “Trần Mặc Dương, hai người sẽ không hạnh phúc đâu, anh là hung thủ giết bố cô ta! Cô ta sao có thể yêu anh, chắc chắn cô ta đang báo thù nên mới ở lại bên cạnh anh!”

Anh quay đầu hung dữ cảnh cáo: “Câm miệng! Triệu Vịnh Oái, đừng bao giờ nghĩ là tôi nương tay với cô thì cô có thể ăn nói hàm hồ! Đừng có mơ mộng hão huyền nữa, bằng không tôi sẽ hủy hợp đồng với cô ngay lập tức.”

Triệu Vịnh Oái vẫn điên cuồng kéo tay anh: “Em biết hai người không thể ở cùng nhau, bằng không sao hai người đến bây giờ vẫn không kết hôn... Em có thể, có thể chăm sóc con gái cho anh, anh hãy tin tưởng em. Sau này em cũng luôn coi cô bé như con gái mình, anh không thích gì ở em em đều có thể sửa được, được không...”

Anh chỉ coi như là cô ta đang nói nhảm mà thôi, người phụ nữ trước mắt rõ ràng giống điên.

Anh nói: “Triệu Vịnh Oái, cô không hề bình thường, tôi nghĩ cô nên đến bác sĩ tâm lý đi.”

Từ ngày làm bố anh đã trở nên nhân từ đi nhiều, nếu đổi lại là trước kia anh chắc chắn sẽ không để cô ta nói thêm một câu.

Anh tuyệt tình bước đi, Triệu Vịnh Oái ngã xuống đất, khóc gào: “Trần Mặc Dương, anh đợi đấy, rồi một ngày nào đó em sẽ làm Trần phu nhân...”

Trần Mặc Dương trở lại tiệc, tâm trạng bức dọc.

Đang kia cô bé tự nhiên khóc òa lên, bà Trần hỏi: “Có phải là vì nhiều người nên con bé sợ không?”

Trần Mặc Dương giang tay bế cô bé: “Có thể là con bé đã đói bụng.” Anh đỡ đứa bé rồi gọi bác Vương đi pha sữa.

Nhưng đứa bé không chịu uống chỉ há miệng khóc oa oa. Bác Vương kiểm tra khắp người bé, không có bị tiểu đái, cũng không đói bụng, không hiểu sao cứ khóc nháo lên không ngừng.

Bác Vương nói: “Hôm nay con bé làm sao vậy nhỉ bình thường ngoan lắm mà, có phải nhớ mẹ rồi không.”

Anh nghe xong thì nói: “Con yêu, con nhớ mẹ ư, đừng khóc đừng khóc để bố đưa con về với mẹ nhé.”

Bà Trần nói: “Bên ngoài đã sắp mưa, hay hôm nay ở lại đây đi dù sao cũng có bác Vương rồi.”

Anh lắc đầu bảo bác Vương đi thu dọn mọi thứ rồi quay sang bà Trần: “Con bé nhớ mẹ, nếu đêm nay không về sợ nó sẽ khóc không ngừng mất, mẹ giúp con tiếp đãi họ hàng đi.” Thật ra trong lòng anh rất sốt ruột không hiểu sao anh chỉ muốn nhìn thấy cô ngay bây giờ.

Điện thoại trong túi vang lên, anh bắt máy.

Giọng bác Trương lo lắng truyền đến: “Trần tiên sinh, không ổn rồi, Y Khả nàng không có trong phòng, không biết cô ấy đã đi đâu rồi...”

Trong điện thoại còn nói gì đó nữa nhưng anh nghe không rõ, liền giao lại đứa bé cho bà Trần sau đó chạy như điên ra khỏi cổng. Giây phút ấy anh cảm thấy trái tim dường như bị bóp nghẹt

Không phải là như những gì anh nghĩ, tuyệt đối không phải! Cô chẳng qua chỉ ra ngoài một lát thôi, có lẽ đi đến nhà bạn mà chưa kịp nói với bác Trương.

Nhưng anh lại nhớ đến những lời nói trước khi anh ra khỏi nhà. Cô nói, con yêu, không có mẹ bên cạnh con phải nghe lời bố đấy!

Anh an ủi bản thân, chỉ là cô vu vơ nói vậy thôi, nhất định là vậy!

Trần Mặc Dương chạy nhanh về, vào nhà liền chạy lên phòng ngủ, trên giường chăn gối vẫn rất gọn gàng, trong tủ quần áo cũng không có thiếu bộ nào, kể cả giấy chứng minh, tiền, thẻ tín dụng cũng vẫn còn đấy.

Anh hỏi bác Trương: “Thế lần cuối cùng bác nhìn thấy cô ấy là lúc nào?”

“Cô ấy ăn tối xong còn ngồi lại nói chuyện với tôi một lúc, khoảng gần tám giờ cô ấy nói mệt muốn đi ngủ, sau đó tôi cũng không nhìn thấy cô ấy đi xuống nữa nên tôi cứ nghĩ là cô ấy ở trong phòng. Lúc này tôi sợ cô ấy ngủ quên đóng cửa sổ lại nên mới gõ cửa vào, kết quả là không thấy người đâu cả...”

Bà thật không hiểu, một cô gái sao có thể biến mất ở ngay trước mắt mình hai lần được. Cũng đã sinh con rồi, bà sao có thể ngờ Từ Y Khả lại vẫn còn đây vô bản thân thế chứ! Đúng là nghiệp chướng mà.

Trần Mặc Dương cố gắng giữ bản thân mình bình tĩnh, từ lúc cô bỏ đi đến giờ vẫn chưa đến hai tiếng, trước tiên anh gọi điện thoại cho Đinh Tĩnh.

Đinh Tĩnh nói: “Đã mấy ngày nay tôi chưa gặp Y Khả rồi, nhưng thật ra lúc sáng cô ấy vừa gọi điện thoại cho tôi, lúc ấy tôi không để ý, bây giờ nghĩ lại những lời cô ấy nói rất kỳ lạ. Cô ấy nói tôi nhất định phải sống hạnh phúc, còn có... nếu tôi có rảnh thì hãy qua thăm con gái giúp cô ấy.”

Nghe xong trong lòng Trần Mặc Dương lạnh run, anh không dám chần chừ chạy nhanh xuống lầu xem camera theo dõi, quả nhiên cô đã lái xe đi khỏi. Anh vừa mới mua cho cô một chiếc mini cooper, anh biết kỹ thuật lái xe của cô ấy cho nên có đánh chết anh cũng không cho cô lái. Cô còn nói sau này sẽ để anh ngồi bên cạnh chỉ dạy cô. Nhưng hình ảnh trong camera kia rõ ràng là cô, tốc độ lái còn rất nhanh... thẳng một đường chạy ra khỏi gara.

Anh giật mình, cô ấy muốn chết sao?

Anh lập tức gọi điện thoại cho cảnh sát để truy tìm tung tích chiếc xe. Rất nhanh sau đó người bên cục cảnh sát đã gọi lại báo là chiếc xe đã đi theo hướng quốc lộ Bắc Hán, bọn họ vẫn đang tiếp tục tìm.

Trần Mặc Dương cố gắng tĩnh táo suy nghĩ, quốc lộ Bắc Hán chính là đi ra ngoại ô, hơn nữa nếu đi thẳng nữa thì chính là... nghĩa trang! Sao anh không nghĩ ra là cô đi đến nghĩa trang thăm bố cô chứ.

Anh sợ tình liền lấy chìa khóa lên xe, lái như bay, tay cầm vô lăng hơi run run. Có lẽ là cô ấy nhớ bố cho nên muốn đến thăm thôi, nhưng vì sao cô ấy lại chọn buổi tối một mình lén lút đi chứ. Anh không dám nghĩ nhiều, cũng không có gì để nghĩ.

Quả nhiên xe của cô đậu trước nghĩa trang, anh xuống xe chạy vào trong. Nghĩa trang tối đen, không một tiếng động, anh lấy điện thoại gọi vào số cô. Tiếng chuông ríu rít trong không gian bao la, anh theo âm thanh đi tìm. Điện thoại của cô rơi trước bia mộ, mà cô nắm gục cách anh không xa! Mái tóc dài xòa xuống che đi khuôn mặt cô. Điện thoại trong tay anh rớt xuống. Trong nháy mắt anh từng người, qua một hai giây sau mới thất tha thất thểu chạy đến, toàn thân cô mềm nhũn, anh gào to gọi tên cô nhưng cô vẫn không phản ứng. Anh run run vươn tay ghé sát vào mũi cô, chỉ còn lại một hơi thở mỏng manh. Anh nhìn thấy một bình thuốc, chính là bình vitamin màu trắng, bên cạnh còn có một vài viên thuốc trắng rải rác.

Anh như phát điên nhưng theo bản năng vẫn biết lúc này cần phải làm gì. Anh nhặt viên thuốc, sau đó liền bế cô chạy vào xe.

Trên xe, anh cố gắng để bản thân hết sức bình tĩnh, gọi điện thoại cho bệnh viện báo họ lập tức chuẩn bị phòng cấp cứu.

Đến nơi cô bị đẩy thẳng vào phòng cấp cứu. Anh kiệt sức dựa vào hành lang bệnh viện... từ từ trượt xuống.

Trái tim anh lạnh tanh, toàn thân dờ dẩn. Anh nghĩ rằng cô đã tha thứ cho bản thân, đã dần quên đi... thì ra cô lại đang ôm một suy nghĩ khác.

Mỗi ngày cô vẫn ngủ bên cạnh anh, cười với anh, tốt với anh, ở ngoài dường như không có việc gì nhưng trong lòng lại tính toán vĩnh viễn rời xa anh và con, cô sao có thể tàn nhẫn như thế chứ!

Anh ngồi bệt dưới đất, không dám nghĩ đến nếu đêm nay anh không phát hiện... có lẽ cô đã chết. Vậy anh sẽ thế nào, vì con anh sẽ không chết, nhưng từ nay về sau cũng chỉ còn lại một cái xác không hồn mà thôi. Cô vì sao không thể nghĩ cho anh dù chỉ một ít, cô hận anh đến vậy sao?

Anh lại cảm thấy nếu cô có được cứu sống cũng không còn ý nghĩa gì nữa, mặc kệ là cô đã chết hay vẫn còn sống. Kết cục là anh vẫn phải mất đi cô. Cái gọi là bên nhau trọn đời, hạnh phúc mãi mãi chỉ là một giấc mơ. Anh không dám ép buộc cô nữa rồi. Bây giờ anh thừa nhận, không phải tất cả mọi thứ anh đều có thể làm được.

Cửa phòng cấp cứu mở ra, anh thấy bác sĩ đi ra nhưng vẫn không đến hỏi.

Bác sĩ mở khẩu trang đi đến: “Chúng tôi đã tẩy ruột cho cô ấy, tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng. Anh có thể vào thăm cô ấy, hãy khuyên nhủ cô ấy, sinh mệnh rất quý giá.”

Trần Mặc Dương vẫn suy sụp ngồi dưới đất, bác sĩ nhíu mày: “Trần tiên sinh, anh không sao chứ.”

Anh mở miệng: “Cô ấy đã uống thuốc gì?” Giọng nói khàn khàn, anh cảm thấy cổ họng mình như bị nghẹn lại, ngay cả thốt ra một chữ cũng rất khó khăn.

Bác sĩ nói: “Là một loại thuốc ngủ, bởi vì thuốc mạnh cho nên bình thường bác sĩ rất ít khi dễ dàng cấp cho bệnh nhân, cô ấy đã uống không ít, may là đã đưa đến kịp thời.”

Anh dờ dẩn nói: “Tôi biết rồi.”

Bác sĩ đi rồi, anh vẫn còn ngồi dưới đất. Xem ra cô ấy đã dự tính từ lâu... nhưng là từ bao giờ? Có lẽ là từ khi bố cô ấy qua đời, ý niệm ấy đã tồn tại trong đầu cô. Nhưng cô vẫn giả vờ rất tốt. Anh đúng là một thằng ngốc, còn mở tưởng một gia đình ba người hạnh phúc, sẽ cùng anh sống đến đầu bạc răng long.

Trên đời này không ai có thể khiến cô lưu luyến, anh và con cũng không giữ được cô. Bàn tay anh ướt lạnh, dĩ nhiên chính là nước mắt.

Anh... thế nhưng lại giống một đứa nhỏ rơi lệ. Cô dùng phương thức cực đoan như vậy để cách rời anh. Vâng cô đã thành công, thật sự cô đã thành công rồi. Sau này cuộc sống của anh chỉ còn lại một mảnh khô cằn.

Bà Trần gọi điện thoại cho anh hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì, mẹ nghe bác Trương nói không tìm thấy Y Khả, thế bây giờ con đã tìm ra chưa?”

Anh nghe thấy tiếng khóc của con từ đầu kia điện thoại: “Con đang ở bệnh viện, mẹ bế con gái con đến đây đi.”

Bà Trần hỏi địa chỉ, rồi cùng Trần Chính Quốc ôm cháu chạy đến bệnh viện.

Nhìn thấy Trần Mặc Dương, bà Trần nói: “Sao phải đến bệnh viện, Y Khả đâu?”

Trần Mặc Dương không nói lời nào, ôm con đang khóc gào đi vào phòng bệnh, Bà Trần và Trần Chính Quốc nhìn nhau rồi cũng theo sau anh.

Từ Y Khả nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt, vẫn chưa tỉnh lại, anh ôm đứa nhỏ ngồi ở mép giường, đứa nhỏ trong ngực vẫn khóc không ngừng.

Nhìn một cảnh trước mắt bà Trần đã đoán được sơ sơ. Bà nhìn qua Trần Chính Quốc, hai người hiểu ý đi ra.

Anh kéo lấy tay nhỏ con gái đặt vào bàn tay của Y Khả, anh nhìn khuôn mặt đầm nước mắt của con gái nói: “Con yêu, đừng khóc, bố biết con đang rất đau lòng, con hãy nhìn kỹ mẹ đi nhớ kỹ khuôn mặt mẹ để sau này đừng quên.” Cô bé dường như hiểu được, liền nín lại.

Đôi mắt sáng ngời khẽ chớp, anh ôm chặt con vào lòng: “Con yêu, con đừng sợ còn có bố đây, bố sẽ không bỏ con...”

Từ Y Khả mơ màng nhưng vẫn nghe được tiếng khóc của con, lòng cô đau như cắt, cô muốn mở miệng dỗ dành con, nhưng không thể nói nên lời, cổ

họng đau rất. Tiếng khóc của cô bé ngày càng yếu tựa như kiệt sức, vì sao không ai dỗ con, vì sao không ai bế con. Cô hốt hoảng mở mắt, thấy con gái đang ở ngay trước mặt, lòng cô mới dịu lại, tiếp theo lại nhìn qua Trần Mặc Dương. Cô đảo mắt qua một vòng, là phòng bệnh, trên tay còn đang truyền dịch.

Ý thức chậm rãi quay trở về, những đoạn ký ức không ngừng quay về, nghĩa trang, bố, còn có tiếng di động không ngừng vang lên, cô ngã gục xuống. Tất cả đều rõ rệt trước mắt, đúng vậy, cô tự sát, cô muốn chết ngay trước mộ bố cô, cô nghĩ tất cả đều đã kết thúc, không bao giờ phải chịu dày vò nữa, chỉ có cái chết mới có thể giải thoát.

Thấy cô mở mắt anh lên tiếng: “Em tỉnh rồi à...”

Cô không nói gì, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Anh nói: “Con gái đã khóc cả tối, ai dỗ cũng không được, bởi vì nó biết mẹ nó không cần nó nữa. Nó mới vừa đầy tháng, mẹ nó đã nhẫn tâm vứt bỏ nó, mặc kệ nó...sao nó có thể không khóc được chứ...”

Khóe mắt cô ướt đẫm: “Anh đừng nói nữa, xin anh đấy, đừng ở trước mắt con nói nữa...”

Cô bé đáng thương vẫy vẫy tay, bàn tay nhỏ bé cuộn lại bỏ vào miệng, ánh mắt nhìn chăm vào bố, không hiểu bố đang nói cái gì.

Bộ dạng của con càng khiến anh đau lòng, giọng anh nghẹn ngào: “Từ Y Khả, em sao có thể như vậy, sao có thể... Anh và con sẽ ra sao, em nói em yêu anh, em như vậy là yêu anh hả !”

Từ Y Khả nói: “Xin lỗi, em chỉ có thể vì anh mà chết, nhưng em không thể vì anh mà sống được, em không sao quên được, em không thể quên được cái chết của bố, không thể chịu được sự hận thù của mẹ... Sao em lại không muốn cùng anh và con sống một cuộc sống hạnh phúc cơ chứ, nhưng đó là bố em. Trước đây dù ông có đối bụng cũng nhường phần cho em, em tận mắt nhìn thấy bố bị đánh cho tàn phế. Trần Mặc Dương anh hãy nói cho em biết em làm sao để tiếp tục sống đây...” Cô khóc lớn lên: “Em không thể hận được anh, chỉ có thể hận chính bản thân mình...”

Sắc mặt anh trắng bệch, nghe tiếng khóc của cô, lâu sau anh mới tìm được giọng nói của mình: “Em đã nói cho anh tất cả đều có bảo ứng, đúng vậy, là báo ứng...” Anh đặt đứa nhỏ vào lòng cô, anh cũng nằm lên bên cạnh vùi mặt trong cổ cô. Cô cảm nhận được chất lỏng lạnh băng, anh đang khóc. Ngay cả khi giết chết một người anh cũng không nhủi mảy, vậy nhưng bây giờ anh lại đang khóc. Lòng cô quặn đau...

Anh nói: “Y Khả, đừng làm những việc ngu xuẩn như vậy nữa, nếu không anh vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho em...”

Anh nói: “Y Khả, anh để em đi, sau này không có anh bên cạnh anh hãy sống thật tốt, anh sẽ không bao giờ ép buộc em nữa...”

Cô cuối cùng đã không thể chịu đựng nổi khóc rống lên, sinh ly tử biệt, sinh ly tử biệt, đến cuối cùng vẫn là kết thúc.

Cô bé bị dọa cũng khóc thét lên, cô hôn khắp mặt con: “Xin lỗi, xin lỗi, là mẹ không tốt...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Quen thuộc mà xa lạ

Trong phòng hội nghị rộng thênh thang, trưởng phòng kế hoạch đang trên bục trình bày sách lược giới thiệu sản phẩm quý đầu của năm: “Sản phẩm của chúng ta vẫn nhắm vào phụ nữ trẻ, hình tượng của cô Vu Ảnh rất phù hợp với hình ảnh người phát ngôn cho sản phẩm quý này, hơn nữa cô ấy cũng đã được mọi người công nhận cho nên tôi cho rằng không cần phải thay đổi người đại diện phát ngôn...”

Trưởng phòng tiêu thụ nói: “Hình tượng của Vu Ảnh có vẻ phù hợp với sản phẩm của chúng ta, nhưng độ nổi tiếng của cô ấy vẫn chưa đủ, Trang phục của chúng ta muốn tiến ra thị trường trang phục cao cấp thì cần phải mời một ngôi sao nổi tiếng để tăng thêm sự tin tưởng cho người tiêu dùng. Tôi nghĩ Triệu Vịnh Oái rất thích hợp cho vị trí này, không nói đến diện mạo và ấn tượng của cô ấy trong lòng quần chúng, cô ấy xuất thân là người mẫu, hơn nữa hai năm nay cô ấy càng ngày càng nổi tiếng, đã không ít lần xuất hiện trên trang bìa của những tạp chí quốc tế. Nếu để cô ấy làm người đại diện phát ngôn cho sản phẩm của chúng ta lần này, tuyên truyền tuyệt đối sẽ có hiệu quả rõ rệt...”

Mọi người trong phòng đều nhìn vào vị trí chính giữa của Trần Mặc Dương. Trước đây mọi người ít nhiều cũng đã từng nghe qua Triệu Vịnh Oái và ông chủ mình có gì đó mờ ám. Lần trước trong một cuộc phỏng vấn Triệu Vịnh Oái còn úp mở mối quan hệ giữa cô và Trần Mặc Dương không hề đơn giản, mà Trần Mặc Dương cũng chưa từng ra mặt phủ nhận hay thừa nhận.

Trái ngược với mọi người trong bộ đồ tây giầy da, Trần Mặc Dương ăn mặc rất đơn giản, tay áo somi xắn lên, anh vẫn luôn im lặng chẳng có biểu hiện gì, chỉ có đôi lúc cúi đầu nhìn cô con gái trong lòng mỉm cười dịu dàng.

Đối với một người đàn ông từ trên xuống dưới đều toát ra một hơi thở lạnh lùng lại ôm con đi làm việc, lúc đầu tất cả các nhân viên đều cảm thấy rất ngạc nhiên, thì nhau đồn đại về mẹ đứa bé. Có người nói là mẹ đứa bé đã chết, có người nói mẹ cô bé là cô gái bán rượu mà Trần gia chỉ muốn đứa nhỏ nên cho cô ta ít tiền rồi đuổi đi, có người còn bảo cô gái kia cố ý sinh đứa nhỏ ra để đòi ít tiền rồi sau đó bỏ trốn cùng người đàn ông khác. Tóm lại dạng đồn đại nào cũng có. Dù sao anh ta trước đây cũng rất phong lưu, mọi người khó tránh khỏi tưởng tượng nhiều.

Nhưng qua hai năm, họ cũng đã quen khi nhìn thấy ông chủ bế con gái đến công ty. Mọi người chỉ biết than vãn chưa thấy qua người bố nào chiều chuộng con như thế.

Con gái trong lòng Trần Mặc Dương nghe lắm nhảm lâu quá bắt đầu không kiên nhẫn, khó chịu ưỡn người, muốn vớ lấy cái tách của anh trên bàn.

Trong tách vẫn còn cả phê nóng, Trần Mặc Dương nhanh tay đặt ra xa, đưa cây bút đến trước mặt cô bé, nhẹ giọng dỗ dành: “Nào, Loan Loan ngoan, con hãy vẽ đi, bố sẽ họp xong ngay thôi, con ngồi yên một lát nhé.”

Cô bé đã hai tuổi nhưng không chịu đến nhà trẻ, nằng nặc đòi đến công ty cùng bố.

Anh dỗ xong cô bé, thì ngẩng đầu nói: “Họp đồng của công ty cùng Vu Ảnh còn bao lâu thì chấm dứt?”

“Đến cuối tháng này.”

“Vậy đổi người phát ngôn đi, hãy liên lạc với người đại diện của Triệu Vịnh Oái, xem cô ấy có thể sắp xếp thời gian không.” Hai năm nay Triệu Vịnh Oái không hiểu sao lại lên như điều gặp gió, có hàng nghìn fan hâm mộ trong và ngoài nước. Nhưng là một thương nhân, bỏ qua tình cảm riêng tư, Triệu Vịnh Oái quả thật là cái chọn người thích hợp.

Còn chưa tròn ba tuổi như Loan Loan thì biết gì, cầm cây bút của bố vẽ nguyệt ngọc một lúc rồi chịu không nổi nữa khuôn mặt đáng thương vỗ bụng: “Bố, đói bụng...”

Cô bé tựa như một cô công chúa môi hồng răng trắng, làn da mịn màng, khuôn mặt tròn phính đáng yêu vô cùng, đặc biệt là lúc cô bé làm nũng làm cho mọi người trong công ty không ai là không thích. Nhưng mọi người đều biết ông chủ mình rất cưng chiều con gái cho nên cũng chẳng dám đến chơi cùng cô bé.

Với Trần Mặc Dương, con gái chính là sinh mệnh của anh, hai năm nay cũng chỉ có cô bé có thể làm anh cười.

Anh nghe thấy con gái bảo đói, nhìn lại thấy cuộc họp cũng đã gần xong không còn chuyện gì quan trọng, bèn vọt lên tiếng: “Nội dung còn lại của cuộc họp cứ để trợ lý Trương thay tôi điều hành.”

Trần Mặc Dương đưa con gái đi ăn trưa, cô bé mới ăn hai muỗng thì đã không ăn nữa.

Dỗ dành kiểu nào cô bé cũng không chịu hé miệng, Trần Mặc Dương nhìn đồng hồ, quả thật là vẫn chưa đến giờ cơm của bé, có lẽ là cô bé không muốn ngồi trong phòng họp nên mới nói đói, anh cảm thấy buồn cười, con gái anh nhỏ như vậy mà đã biết nghĩ cách rồi.

Anh lau miệng cho con xong rồi ngon ngọt nói: “Loan Loan, chiều nay bố bận lắm, bố đưa con đến trường mẫu giáo được không?”

“Con không muốn.” Giọng nói nũng nịu còn liên tục lắc đầu.

“Vì sao con lại không muốn, ở trường có nhiều bạn lắm đó, còn có cô giáo xinh đẹp sẽ dạy cho con múa hát, chơi vui lắm đấy. Nghe lời ngoan nào bố đưa con đến trường nhé, con xem các bạn khác đều biết ca hát nhảy múa, người con mà không đi thì sẽ không biết đâu.”

Ngày đầu tiên anh đưa cô bé đi nhà trẻ cô bé rất phấn khởi còn đeo ba lô nhỏ chạy khắp nơi. Đó là trường mẫu giáo dành cho tầng lớp quý tộc, mỗi đứa trẻ trong gia đình đều được cưng như báu vật. Ngày đầu tiên nhập học mỗi đứa trẻ đều được bố mẹ đưa đến, cô bé đột nhiên dừng lại nhìn bạn mình.

Anh hỏi cô bé sao thế.

Cô bé ngẩng đầu nói với anh: “Vì sao mẹ không đến?”

Từ khi Loan Loan bắt đầu biết nói, anh luôn lấy hình của Y Khả đưa cho cô bé rồi nói đó là mẹ con. Nhưng dù sao anh cũng không phải là người thật cho nên đôi khi cô bé không kiên nhẫn xem. Trong thế giới của cô bé chỉ có một mình bố, có lẽ cô bé còn không biết danh từ hư ảo kia là gì, hơn nữa cô bé cũng chưa từng mở miệng ra nói chữ “mẹ” lần nào.

Lúc bị hỏi ngược anh bỗng nói đau, đưa nhỏ như vậy cần ít hơn bạn bè một món đồ chơi thì đã đồ mất hướng hồ là không có người mẹ bên cạnh.

Không biết có phải bởi vì chuyện này không mà cô bé rất không thích trường mẫu giáo.

Anh cũng đã nghĩ qua chuyện mời giáo viên về nhà dạy, nhưng lại muốn cho con mình giao lưu với bạn bè nhiều hơn. Cho nên vẫn luôn cố gắng dỗ dành cô bé đến nhà trẻ.

Cô bé cũng có cách của mình, nhìn thấy bố chuẩn bị đưa mình đi liền dờ dờ khóc nhe nằng nặc không đi, quẩn quýt lấy bố.

Hơn nữa từ đó về sau cứ mỗi lần Loan Loan nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi có mái tóc dài thì đều nói với anh đó là mẹ. Mỗi lần như vậy lòng Trần Mặc Dương lại đau như cắt. Con gái đã dần lớn lên, đã bắt đầu ý thức được muốn một gia đình trọn vẹn, có một người bố và một người mẹ.

Loan Loan vừa nghe bố nói muốn đưa cô bé đến trường mẫu giáo, miệng liền chu ra, đôi mắt đen nhanh đã bắt đầu ngấn nước: “Không đi đâu, bố xấu lắm...” hai tay còn dụi dụi mắt.

Từ nhỏ cô bé đã được Trần Mặc Dương nuông chiều nên có hơi nũng nịu yếu đuối, may mắn thay là cũng không quá lắm, chỉ là cô rất thích khóc điếm này giống với mẹ cô bé như đúc.

Mỗi lần nhìn thấy con gái khóc, Trần Mặc Dương sẽ lại nhớ tới Từ Y Khả. Lúc cô ra đi anh không có tiền, anh đưa tiền cô nhận nhưng với điều kiện là không được liên lạc với cô!

Hai năm nay không phải anh không nghĩ đến việc tìm cô, cho dù chỉ là lén lút nhìn cô một cái, nhưng là anh sợ gặp cô rồi anh sẽ không chịu được lại muốn cô quay lại, sợ lại ép cô lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Đã hơn hai năm anh đã có thể cố gắng chịu đựng được, nhưng con gái lớn lên càng giống cô, giống cô nụ cười, tiếng khóc, ngay cả điệu bộ làm nũng cũng giống. Mỗi ngày đều như thể có một phiên bản khác của cô đứng trước mặt anh, anh sao có thể quên được, chỉ là cố gắng đem tình cảm kia chôn sâu dưới đáy lòng.

Trần Mặc Dương vừa thấy con gái khóc đã không chịu nổi: “Được rồi được rồi, không đi thì không đi, là bố hư, Loan Loan đừng khóc nữa chúng ta không đi nữa.”

Loan Loan đưa ngón tay nhỏ ra: “Ngóặc ngóặc đi.”

Anh ngóặc ngóặc cùng cô bé, lúc này đây cô bé mới nở một nụ cười ngọt ngào.

Ra khỏi nhà hàng, giày của cô bé bị sứt, Trần Mặc Dương ngồi xổm xuống giúp con gái mang lại. Loan Loan đột nhiên vỗ lưng anh, hét lên: “Bố, là mẹ, là mẹ.”

Anh nghĩ rằng có lẽ con gái lại nhìn thấy một cô gái nào có mái tóc dài giống Từ Y Khả trong ảnh nên cũng không mấy để ý: “Người đó không phải là mẹ.”

Loan Loan vẫn khẩn khẩn: “Là mẹ, thật đấy là mẹ, bố nhìn đi...”

Trần Mặc Dương giúp con gái mang giày xong lại chỉnh lại chiếc váy rồi mới ngẩng đầu lên nhìn theo cánh tay cô bé, anh chỉ nhìn thấy một chiếc xe vừa mới khởi động rồi đi.

Chỉ hơn mười giây mà anh đã bỏ lỡ đi cơ hội nhìn thấy Từ Y Khả.

Anh nói: “Có đâu, đó đâu phải là mẹ đâu?”

“Mẹ ở trong xe đó, nhưng xe đi rồi.”

Anh bế con lên: “Loan Loan nhìn lầm rồi, chúng ta đi thôi.”

Loan Loan vẫn nhìn lui dỗi theo chiếc xe, anh lại xoay đầu cô bé lại.

“Bố, mẹ đi đâu?”

“Có lẽ là đi du lịch đâu đó, bố cũng không biết.”

“Mẹ đi lâu rồi, vì sao vẫn chưa trở lại?”

“Bởi vì mẹ con muốn đi nhiều nơi hơn nữa, đợi đến khi mẹ đi đã đời rồi sẽ quay lại với bố con mình thôi.”

“Khi nào mẹ mới đi chơi đã đời?”

“Đợi đến khi mẹ nhớ nhà nhớ Loan Loan nhớ bố nữa.”

Không thể phủ nhận, anh vẫn luôn ôm hy vọng một ngày nào đó cô sẽ quay trở lại bên anh. Anh để cô đi, để cô tự do bay lượn khắp nơi nhưng trong lòng luôn ẩn giấu ý niệm ích kỷ ấy

Hàn Việt nói: “Đều là những công việc cắt nối biên tập hậu kỳ, có lẽ cũng không khác là mấy so với công việc trước kia của em.”

Hàn Việt đã đổi qua làm trong công ty quảng cáo, hai ngày trước tình cờ gặp cô, biết được cô đã quay lại Giang Nhạc và đang muốn tìm công việc nên đã giới thiệu cô đến công ty mình.

Có lẽ bởi vì vừa trải qua một cuộc hôn nhân thất bại, Hàn Việt của hôm nay đã thành thực chính chắn hơn nhiều. Hồi đấy Từ Y Khả cũng đã mơ hồ đoán

được cuộc hôn nhân của Hàn Việt sẽ không được lâu dài, người phụ nữ kia quá mạnh mẽ không biết an phận, không phải là người mà Hàn Việt có thể giữ được. Chuyện tình “cùng nhau chung sống đến đầu bạc răng long” e có lẽ chỉ còn trong những câu chuyện cổ tích.

Hàn Việt đưa cô về khách sạn: “Em có cần anh tìm nhà giúp không, dù gì em cũng không thể ở khách sạn mãi.”

“Không cần đâu, vài ngày nữa em sẽ về nhà.” Cô cười: “Đã lâu rồi chưa gặp mẹ, có lẽ bà ấy sẽ không cảm thấy đánh đuổi em đi nữa đâu.”

Tuy là nói đùa nhưng lòng cô vẫn lo sợ.

Hàn Việt nói: “Bác sẽ hiểu và tha thứ cho em, có lẽ lúc ấy bác quá giận, chỉ cần em về nói vài câu ngon ngọt liền thôi ấy mà.”

“Em biết rồi, liên lạc sau nhé.”

“Ngày mai anh sẽ đưa em đến công ty xem tình hình, bây giờ anh đến trường mẫu giáo đón con gái, vừa mới được mẹ nó đưa đi du lịch một vòng, mới mấy ngày chưa gặp con mà anh đã thấy nhớ rồi.”

Từ Y Khả nói: “Vậy anh đi đi.”

Chiếc xe khuất dạng, nụ cười trên môi cô cũng tắt lịm. . . cô rất nhớ con gái, bây giờ con bé có lẽ đã sắp lên ba. Cô vẫn nhớ như in khuôn mặt cô bé, cũng không biết hiện tại cô bé lớn lên như thế nào, không biết có bị bố chiều hư không, không biết cô bé có biết gọi mẹ không. Cô thật sự rất muốn gặp bé.

Đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, một người đàn ông từ trong thang máy đi ra, đột nhiên giật mình gọi: “Y Khả.”

Cô biết tuy Giang Nhạc không nhỏ, nhưng trở về khó tránh khỏi gặp được người quen, cho nên nhìn thấy Mẫn Chính Hàn cô cũng không mấy ngạc nhiên.

Ngược lại là Mẫn Chính Hàn dường như rất kinh ngạc: “Em trở về lúc nào đấy?”

“Tuần trước.” Cô nhìn phía sau anh ta.

Anh ta nói: “Em không cần nhìn, anh đến đây là để bàn công việc làm ăn.”

Cô nói: “Em chỉ giúp bác sĩ Cố nhìn xem sau lưng cô ấy anh có làm chuyện xấu xa gì không mà.”

Nụ cười của anh nhạt dần: “Cô bây giờ đang ở Châu Phi bận rộn làm thánh mẫu rồi, đâu thềm để ý sự sống chết của anh nữa, chúng ta lên quán cà phê phía trên nói chuyện đi.”

Cô và Mẫn Chính Hàng đi lên tìm một vị trí ngồi xuống, Từ Y Khả nghe giọng anh trông không giống nói đùa, hỏi: “Bác sĩ Cố sao lại đi châu Phi?”

Anh nói: “Không còn cách nào cả, có lẽ bên đó thiếu một bác sĩ như cô ấy.”

“Cô ấy đi khi nào?”

“Khoảng chừng một năm rồi.”

Từ Y Khả nhíu mày: “Hai người cứ như vậy mà thôi ư?”

Anh uống một ngụm cà phê đắng chát, đặt cốc xuống, rồi tựa lưng vào ghế, nói: “Nửa năm trước còn nhận được thư của cô ấy, bây giờ một chút tin tức cũng chẳng có.”

Từ Y Khả hỏi: “Có phải anh đã làm tổn thương cô ấy không?”

Mẫn Chính Hàn nói: “Y Khả, phụ nữ các em thật tàn nhẫn, đàn ông bọn anh cũng bị tổn thương chứ, có đôi khi còn đau khổ hơn các em, nhưng dù sao bọn anh vẫn ở lại đây, còn các em nói đi thì liền đi. Em đã rời khỏi đây hơn hai năm, em có biết Dương Tử đã đau khổ bao nhiêu không? Một người vốn đã có bộ dạng giống diêm vương, bây giờ lại càng lạnh đậm hơn. Con gái mỗi ngày chỉ biết bám lấy Dương Tử, tên kia ngày nào cũng phải đưa con gái theo cùng đến công ty, bên cạnh đừng nói đến phụ nữ, ngay cả một con ruồi cũng không dám đến gần. Em nói xem, năm xưa bên người anh và Dương Tử lúc nào cũng có trăm hoa đua nở, sao giờ đây rơi vào trong tay của bọn em đều bị hạ giá cả thành thổ này vậy trời? Anh thật vẫn nghĩ không ra!”

Trong lòng Từ Y Khả không phải là không đau: “Còn không phải đều tại các anh tự gây nên ư.”

Mẫn Chính Hàn nói: “Niệm Nghi cũng từng nói vậy, là anh tự làm tự chịu. Quả thật Dương Tử đã từng làm tổn thương em, đừng nói là em trước đây anh cũng muốn đem cậu ta chôn sống, nhưng không phải hai người cũng đã có con cái sao? Em có tha thứ cho cậu ta được không?”

Cô nói: “Không tha thứ thì có thể làm thế nào, anh ấy cũng đã rất khổ sở, bố em cũng đã không thể sống lại. Không phải là vì em hận anh ấy, chỉ là em không muốn quay lại, vả lại một ngày nào đó anh ấy cũng sẽ có một cuộc sống mới mà thôi.”

Mẫn Chính Hàn chán nản nói: “Em chỉ được mỗi tội mạnh miệng! Nếu em không nhớ họ sao lại còn quay về làm gì, Giang Nhạc là địa bàn của cậu ta,

hai người sớm muộn gì cũng sẽ chạm mặt nhau thôi.”

Từ Y Khả hơi xấu hổ không biết trả lời thế nào, người đàn ông trước mắt lúc nào cũng đáng ghét như vậy, lúc nào cũng muốn moi tìm đen của người ta ra cơ.

Cô ngượng ngùng nói: “Thì em cũng không thể cả đời đều không trở về nhà được.”

“Em chắc chắn mẹ em sẽ đồng ý để em trở về?”

“Em không biết nữa, em vẫn chưa dám về nhà.” Cô chần chừ một chút lại hỏi: “Anh đã gặp con gái em chưa?”

Mẫn Chính Hàn nói: “Gặp rồi, thật sự mà nói con gái em giống em y chang.”

Từ Y Khả vô thức nở một nụ cười: “Đáng yêu lắm sao, tính tình có phải nhõng nhẽo lắm không?”

Mẫn Chính Hàn nói: “Đáng yêu rất đáng yêu, chỉ là nũng nịu quá mức, cũng không trách được tại Dương Từ yêu chiều con bé quá mức mà. Cô bé cả ngày cứ bám dính lấy Dương Từ, không chịu đến trường mỗi ngày đều cùng Dương Từ đến công ty, cả Giang Nhạc ai cũng biết, ôi hình tượng Tam thành giang kiệt của chúng đều xem như là bị hủy cả rồi.”

Cô nói: “Vậy là anh cũng không phải thường xuyên đến thăm con gái em.” Cô lại nói: “Chẳng lẽ không ai giúp anh ấy sao, trong nhà không phải còn có giúp việc sao?”

“Cũng vì chỉ có như vậy cậu ta mới yên tâm, em đi rồi đứa bé như chính sinh mệnh của cậu ta. Y Khả, anh nói thật, nếu như em đã quay lại thì hãy nghĩ đến đứa bé, chuyện của bố em cũng đã trôi qua hai năm rồi, mà theo anh được biết chuyện lần đó cũng là do cấp dưới của cậu ta và Trương Uyên tự quyết, Dương Từ không hề biết gì cả, mà cậu ta cũng sẽ không tuyệt tình với em như vậy đâu. Sau này anh nghĩ lại mới hiểu ra, anh không tin rằng em không biết điều đó.”

Từ Y Khả nói: “Em có suy nghĩ cẩn thận thì cũng có ích gì, mẹ em cũng sẽ không thêm suy nghĩ lại.”

Mẫn Chính Hàn than thở: “Em nói xem, trước kia ăn chơi có thể tùy tiện chọn một người phụ nữ dễ quen, đến khi thật sự có một mối quan hệ nghiêm túc, thì ngược lại khó khăn chết đi được. Thế này không được, thế kia cũng không được!”

Lúc tiễn anh ra cổng, Từ Y Khả nói: “Hãy đi tìm bác sĩ Cố đi, cô ấy không phải là một người phụ nữ tuyệt tình đâu.”

Mẫn Chính Hàn nói: “Có tìm được cô ấy cũng sẽ không về cùng anh đâu, trước khi đi cô ấy đã nói, nếu ba năm sau cô ấy quay về mà anh vẫn còn độc thân thì cô ấy sẽ quay lại với anh, chết tiệt, không phải chỉ ba năm thôi sao, anh không tin là anh chờ không được!”

Mẫn Chính Hàn lấy bút ra rồi kéo tay cô viết lên một hàng chữ nói: “Đây là địa chỉ trường mẫu giáo của con gái em.”

Cô run run nắm chặt lòng bàn tay.

Ngày hôm sau, sau khi theo Hàn Việt đến công ty, cuối cùng cô cũng lấy hết dũng cảm để về nhà.

Hai năm dường như không phải là một quãng thời gian quá dài, nhưng có lẽ mẹ cô cũng đã có thể đã bình tĩnh hơn. Buổi chiều lúc cô về nhà, đứng ở cửa mãi nhưng vẫn không dám nâng tay ấn chuông. Đầu cô trống rỗng, vừa rồi trên đường cô còn tập luyện vô số lần lời thoại... giờ đã quên sạch. Cô thậm chí còn không biết câu đầu tiên gặp nhau nên nói thế nào.

Đúng lúc cô đang luống cuống thì cửa mở ra, trong tay bà Từ đang cầm hai túi rác, nhìn thấy con gái trước mặt bà Từ sững người, nhất thời không có phản ứng gì, chỉ lặng lẽ đối diện con gái.

Từ Y Khả cố gắng nở nụ cười, giọng gao gọi: “Mẹ.”

Bà Từ ném hay túi rác ra ngoài rồi xoay người vào lại, đi được hai bước đưa lưng về phía Từ Y Khả, nói vọng ra: “Vào đi, còn đứng đấy làm gì.”

Trong nhà không có gì thay đổi, trong phòng khách đặt di ảnh của bố, em trai cô đang trông cửa tiệm, Từ Y Khả ngồi xuống sofa. Bà Từ rót một cốc nước đem đến đặt trước mặt Từ Y Khả: “Hai năm nay con đã đi đâu?” Sau này bà Từ mới biết được chuyện con mình tự sát từ Đình Tĩnh, nhưng lúc đến bệnh viện thì Y Khả đã rời đi.

Hơn hai năm nay không phải là bà không nhớ đứa con đang phiêu bạt bên ngoài của mình, chỉ là trong lòng bà vẫn còn rất day dứt. Những năm tháng qua bà đã suy nghĩ rất nhiều, lúc đấy trong nhà đột nhiên xảy ra nhiều chuyện, chồng vừa qua đời, những oán hận trong lòng chỉ biết trút hết lên người con gái. Nếu lúc ấy con gái bà có chuyện gì có lẽ bà cũng không còn mặt mũi nào mà sống thêm, điều đó cũng chả khác gì chính bà đã tự tay bức con gái mình đến đường chết.

Từ Y Khả nói: “Con đi đến rất nhiều nơi nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy Giang Nhạc là tốt nhất.” Cô nâng tay vuốt khóe mắt mẹ: “Mẹ, có phải là mẹ không tự chăm sóc tốt không...”

Bà Từ nói: “Già rồi còn chăm sóc gì nữa.”

Từ Y Khả không kìm được những giọt nước mắt tuôn rơi, về đến nhà, bao nhiêu cảm xúc hỗn độn trong lòng dâng lên.

Mắt của bà Từ cũng đã ửng đỏ, nhưng miệng lại nói: “Khóc cái gì mà khóc, chẳng tiến bộ hơn ngày xưa là mấy, lần này con về là định ở lại hay chỉ về vài ngày rồi lại đi?”

Từ Y Khả nói: “Con không đi nữa, con đã tìm được một công việc trong công ty bạn con, sau này con sẽ ở lại Giang Nhạc.”

Bà Từ nói: “Trở về cũng tốt, phụ nữ một mình bên ngoài khổ lắm.”

“Mẹ, con muốn chuyển về đây ở được chứ?”

Bà Từ nói: “Con không ở đây thì có thể ở đâu, phòng của con vẫn còn trống, con hãy tự đi thu dọn lại đi, mẹ đi nấu cơm đã, đêm nay con cứ ở lại đây, Y Trạch sẽ về ngay thôi.”

Cô nhìn theo bóng lưng mẹ tuy rằng mẹ con đã thông cảm cho nhau, nhưng dù sao vẫn còn có chút mất tự nhiên. Có một số việc thay đổi chính là đã thay đổi, dù cho có bù đắp thế nào, vết vụn nứt giữa cô và mẹ vẫn còn đó.

Đến tối Từ Y Trạch về nhà, nhìn thấy chị mình cậu xúc động đến chảy nước mắt, hai chị em ngồi ngoài ban công tâm sự cả đêm.

Từ Y Khả mới biết được cửa hàng sắt thép nhà cô cũng kinh doanh thêm không được bao lâu thì đã đóng cửa, hiện tại Từ Y Trạch đang làm việc trong một công ty.

Khi nghe nói công ty đó là Chương Kinh Hoa, Từ Y Khả nhủ mảy nói: “Sao lại làm cho Chương Kinh Hoa, Y Trạch em phải thật cẩn thận, ông ta là một người rất nham hiểm.”

Từ Y Trạch nói: “Chị, chị yên tâm đi, thật ra cũng chẳng có liên quan gì đến Chương Kinh Hoa cả, mọi công việc trong công ty bình thường đều do chị Văn Kỳ phụ trách. Chị không biết đấy thôi, bây giờ chị Văn Kỳ đã trở thành một nữ doanh nhân, dù sao thì chị Văn Kỳ có lẽ cũng sẽ không đến nỗi gây hại cho em.”

Từ Y Khả buồn cười, mỗi người đều có cách sống của riêng mình, Văn Kỳ cũng đã đạt được những gì mình muốn.

Sau khi về nhà cuộc sống của cô dần trở nên đơn giản hơn, tan tầm về nhà giúp mẹ nấu cơm, buổi tối đôi khi sẽ cùng mẹ nói chuyện một lát rồi xem ti vi. Đinh Tinh cũng đã sắp lên chức mẹ, nghe nói thai nhi không ổn lắm cô ấy cứ bị ghen liên tục. Cho nên chồng cô ấy không dám để cô ấy một mình ra ngoài dạo phố.

Hôm nay lúc đến trung tâm mua sắm mua cho mẹ vài bộ quần áo, thì tiện thể mua luôn quà cho con gái Hàn Việt. Hôm trước cô vừa gặp con gái của Hàn Việt. Cô bé kia nhỏ hơn con gái cô vài tháng mà ăn nói rất khôn ngoan. Từ Y Khả đến bây giờ vẫn chưa thể tưởng tượng được bộ dáng của con gái mình trông ra sao.

Cô cũng không biết nên mua quà gì, bây giờ trẻ con có lẽ cái gì cũng không thiếu, cuối cùng cô đi đến cửa hàng quần áo trẻ con, cô gái nhỏ đã biết yêu cái đẹp, nếu mua váy có lẽ cô bé sẽ rất thích.

Thời buổi này trang phục trẻ con đẹp không kém trang phục người lớn, Từ Y Khả nhìn thích quá không muốn buông tay, cô chọn một loạt váy đầm, bỗng nhiên cúi đầu xuống nhìn thấy một cô bé ước chừng khoảng hai ba tuổi cứ đi theo cô. Cô còn tưởng là con gái của một người khách trong cửa hàng, nhìn một vòng cũng chẳng thấy ai.

Cô bé cứ nhìn cô mỉm cười rất đáng yêu. Từ Y Khả nhìn không được véo má cô bé: “Cô bạn nhỏ, mẹ em đâu.”

Cô bé vẫn không nói gì chỉ nhìn chằm vào cô.

Từ Y Khả hỏi: “Có phải con thích chiếc váy nào không?”

Bỗng nhiên cô bé lại xoay người lại chạy ra ngoài, cái mông nhỏ lắc qua lắc lại, Từ Y Khả sợ cô ngã chạy theo ra.

Cô bé chạy đến cửa hàng áo quần trẻ con bên cạnh, Từ Y Khả nghe thấy một giọng đàn ông: “Loan Loan, con lại chạy loạn đi đâu thế mà bố tìm không thấy.”

Giọng nói quen thuộc ấy, Từ Y Khả sững sờ dừng lại.

Loan Loan vẫy vẫy tay Trần Mặc Dương: “Bố, bên này...”

Trần Mặc Dương đi đến bên con cung chiều nói: “Loan Loan muốn đi đâu, muốn mua váy đẹp ư?”

Loan Loan nắm lấy tay anh, nói: “Mẹ, mẹ...”

Anh bất đắc dĩ thờ dài, lại một lần nữa đánh tan giấc mộng ảo của cô, nhưng đến khi anh ngẩng đầu lên... cô đúng là đang đứng ngay trước mặt anh.

Hai người đứng lặng nhìn nhau, mọi thứ xung quanh đều trở thành phông nền.

Cô gầy hơn và đã không còn đáng vẻ ngây thơ của ngày xưa nữa, mái tóc dài buông xõa trên vai, dường như quyến rũ hơn nhiều.

“Bố...” Đôi mắt long lanh đảo qua đảo lại nhìn hai người, Loan Loan không biết vì sao cả ai lên tiếng.

Từ Y Khả cuối cùng cũng bước đến trước mặt con mình, ngồi xuống ngắm nghía khuôn mặt tròn trịa, hàng mi dài cong vút, đôi mắt đen nhánh, khuôn mặt giống hệt cô vậy vì sao chính cô lại không nhận ra...

Hơn hai năm nay cô đã nhớ con mình biết bao... những ngày đầu mới rời khỏi Giang Nhạc cô dường như không thể chịu đựng nổi, mỗi đêm đều nằm mơ thấy tiếng khóc của con gái.

Mắt Từ Y Khả Ngấn nước: “Vừa rồi con gọi ta là gì?”

Loan Loan bị ánh mắt nóng bỏng của Từ Y Khả làm sợ, ôm chặt đùi Trần Mặc Dương.

Trần Mặc Dương khom người xuống, nói với con gái: “Loan Loan, con không phải vừa mới gọi mẹ sao, sao lại sợ thế?”

Từ Y Khả nhìn Trần Mặc Dương: “Con bé tên Loan Loan à?”

“Mọi người vẫn luôn gọi là Loan Loan, bởi vì lúc con bé cười đôi mắt con vút như vầng trăng.”

Từ Y Khả vươn tay: “Loan Loan, cho mẹ ôm được không?”

Loan Loan không biết có nên đồng ý không, do dự nhìn qua Trần Mặc Dương.

Trần Mặc Dương nói: “Con làm sao vậy, là mẹ mà, không phải con luôn hỏi bao giờ thì mẹ về sao, bây giờ mẹ đã trở lại rồi, con hãy đến ôm mẹ đi.”

Loan Loan khó xử chần chừ, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý gật đầu, buông tay trên đùi Trần Mặc Dương rồi chạy vùi vào lòng Y Khả.

Từ Y Khả âu yếm ôm cô bé, không cảm được nước mắt lại rơi xuống. Lúc cô rời đi cô bé chỉ nhỏ xíu, bây giờ đã lớn lên đáng yêu như vậy rồi. Từ Y Khả khóc nghẹn ngào: “Con yêu, mẹ...”

Loan Loan cũng rất ngoan dường như hiểu được chỉ im lặng để cô ôm, lát sau Từ Y Khả buông tay ra, vừa khóc vừa cười vuốt khắp khuôn mặt cô bé: “Con gọi mẹ được không?”

Loan Loan nín thở, cô bé vươn tay lau nước mắt cho Từ Y Khả.

Trần Mặc Dương nói: “Em đứng lên đi, đừng khóc nữa, em sẽ làm Loan Loan sợ đấy.”

Từ Y Khả thấy Loan Loan cũng đã bắt đầu thút thít, cô nhanh chóng lau khô nước mắt mình, ôm chặt lấy con, nói: “Xin lỗi, mẹ làm con sợ rồi đúng không, Loan Loan muốn mua gì nào, váy? Búp bê? Mẹ dẫn con đi mua nhé.”

Loan Loan vỗ vỗ vào đầu mình rồi khoa tay múa chân: “Loan Loan muốn mua kẹp tóc.”

Lần đầu đưa con đi mua sắm, Từ Y Khả hận không thể mua hết tất cả cho cô bé, Loan Loan thích đủ loại kẹp tóc khác nhau, cứ nhìn vào gương đùa nghịch mãi không thôi.

Từ Y Khả kẹp lên cho cô bé, rồi lại chọn thêm cho cô bé mấy chiếc, Loan Loan mừng rỡ cười tươi như hoa.

Bình thường Trần Mặc Dương cũng rất cưng chiều con gái nhưng dù sao cũng là đàn ông, những chi tiết nhỏ nhặt này anh cũng không để ý lắm. Cô bé gần ba tuổi đã thích làm đẹp, đôi khi còn đem cột tóc đến trước mặt bố: “Bố, buộc tóc cho con đi.” Cô bé luôn ngưỡng mộ nhiều bạn ở trường được mẹ làm tóc đẹp đi học.

Nhưng Trần Mặc Dương lại sợ mấy thứ kia làm con gái bị thương, bình thường chỉ biết chải tóc cho cô bé. Mỗi lúc như thế cô bé lại bĩu môi bày ra vẻ mặt tội nghiệp.

Trần Mặc Dương rất ít khi nhìn thấy được khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc của cô bé. Những thứ người mẹ có thể mang lại, bố cũng không thể nào có thể thay thế được.

Dọc đường đi Từ Y Khả cứ bế Loan Loan không muốn rời tay, lúc đi ra cổng, Từ Y Khả vẫn ôm chặt con gái, Trần Mặc Dương muốn bế cô bé nhưng mà Từ Y Khả lại theo bản năng lùi về phía sau. Cô luyến tiếc, nhưng cô cũng không thể đưa bé cùng về nhà. Không chỉ Trần Mặc Dương không đồng ý, mà ngay cả mẹ cô cũng không thừa nhận.

Cô ôm Loan Loan khư khư trong lòng, khuôn mặt đáng thương còn có chút gì đó hốt hoảng, tất cả đều làm cho những cảm xúc trong lòng Trần Mặc Dương lại dâng lên.

Anh còn nhớ không lâu trước đó, trong con hẻm tối tăm ẩm ướt, cô run run lùi về góc tường. Thật sự lúc ấy anh cũng chẳng muốn quan tâm nhưng nghe được tiếng khóc thì lương cùng với bộ dáng cầu xin đáng thương, anh không đành lòng nên mới ngăn lại, chiếc đồng hồ đeo tay cùng với quyển vở kia

anh vẫn còn giữ lại. Anh cũng nhớ rõ lần đầu tiên cô đụng phải anh ở Thiên Tĩnh, về mặt cô ngây thơ hoảng hốt sợ sệt tựa như nai tơ rơi vào cạm bẫy.

Anh còn muốn điều khiển cô trong tay anh, nhưng kết cục lại là anh rơi vào lưới tình của cô làm cho cả đời anh cũng không thể thoát ra được.

Bây giờ cô đã ở trước mặt nhưng anh lại dường như bắt lực không thể làm gì cả. Chỉ cách nhau ba bước mà dường như ngàn dặm.

Rõ ràng là ngay trước mắt nhưng anh không thể chạm vào. Rõ ràng có nhiều ràng buộc như vậy nhưng hai người lại không thể trở về bên nhau.

Trần Mặc Dương giang hai tay choàng qua Từ Y Khả, cô ôm đứa bé, anh ôm cô. Tiếng ồn ào giữa ngã tư đường, tiếng người người qua lại, ánh đèn vàng rọi xuống bốn phía, cả gia đình ba người cứ vậy lặng lặng ôm nhau. Có lẽ cô không biết rằng khoảnh khắc này anh đã khát vọng từ rất lâu!

Anh thì thầm: “Em hãy đưa Loan Loan đi ăn cơm đi, con bé lớn như vậy nhưng vẫn chưa bao giờ được mẹ dứt cơm cả.”

Trên bàn, Loan Loan dường như hiếu động hơn mọi khi, còn chưa nuốt xuống hết cơm trong miệng đã chỉ tay đến món ăn khác.

Từ Y Khả cũng chưa có nhiều kinh nghiệm chăm sóc trẻ nhỏ, nhưng cũng biết được rằng buổi tối không nên cho bé ăn nhiều. Mà cô thấy cô bé ăn được như vậy cô cũng không nỡ dừng tay.

“Nào, Loan Loan, con húp canh đi không lại nghẹn giờ.” Cô dịu dàng cẩn thận dứt từng muỗng, lau miệng cho cô bé.

Loan Loan hỏi: “Mẹ, mẹ đã đi đâu chơi vậy?”

Từ Y Khả nghe không rõ, ngẩng đầu nhìn qua Trần Mặc Dương ý hỏi lại, Trần Mặc Dương nói: “Anh nói với con, em đi chơi nên không thể ở bên cạnh nó.”

Từ Y Khả vuốt đầu Loan Loan: “Xin lỗi mẹ đã không mang theo con đi cùng.”

“Mẹ, sau này mẹ còn đi nữa không?”

“Không, mẹ đi xong rồi, sau này mẹ sẽ luôn luôn ở bên cạnh Loan Loan.”

Nghe xong, đôi mắt Trần Mặc Dương bỗng nhiên sáng ngời, ý của cô là sau này cô sẽ ở lại Giang Nhạc? Sau này anh có thể thường xuyên gặp cô? Anh cố gắng kiềm chế, anh sợ lúc mình thất thố sẽ làm cô hoảng sợ, sẽ làm cô cảm thấy có áp lực.

Loan Loan nghe vậy rất vui vẻ, sau này sẽ có mẹ làm tóc đẹp cho cô bé rồi.

Ăn xong, Loan Loan nói: “Bố con mệt, bố ru con ngủ đi.”

Trần Mặc Dương mở cửa xe: “Bố phải lái xe, về nhà bố sẽ đọc truyện ru con ngủ nhé.”

Từ Y Khả nghe thế liền hỏi: “Là anh ru con ngủ ư? Anh ru như thế nào?”

Trần Mặc Dương nói: “Mỗi ngày trước anh đều phải ru cho con bé ngủ, lúc nào tâm trạng tốt thì sẽ kể chuyện cho con bé nghe.”

Từ Y Khả nhìn thấy anh mở cửa xe, rồi nhìn lại Loan Loan trong lòng, cô hơi chần chừ sau đó lại bế Loan Loan cùng ngồi lên ghế phụ: “Anh lái xe đi để em ru con bé.” Cô vuốt mái tóc mềm mại của con gái nói: “Loan Loan, để mẹ kể chuyện cổ tích cho con nghe nhé.”

Loan Loan gật đầu.

“Ummm... kể chuyện gì nhỉ? Công chúa bạch tuyết được không?” Đây là câu chuyện nổi tiếng nhất..

Trần Mặc Dương ở bên cạnh nở nụ cười: “Truyện đấy rất phức tạp, Loan Loan nghe không hiểu đâu, em kể truyện “Quạ đen uống nước” hay “Chú khi nhỏ hái đào” cũng được.”

Y Khả nhận ra anh rất có kinh nghiệm.

Từ Y Khả đang suy nghĩ kể thế nào cho hấp dẫn nhìn xuống thì thấy con gái đang mở to hai mắt mong chờ nhìn cô, Từ Y Khả chỉ có thể cố gắng nhớ lại rồi kể đại khái: “Ngày xưa ngày xưa có một con quạ đen, hằng ngày nó đều bay xa vì nó rất khát nước...Cuối cùng quạ đen cũng nghĩ ra một cách, nó nhặt một hòn đá ném vào cái chai...”

“Sau đó quạ đen uống được nước.” Loan Loan hưng phấn nói tiếp lời.

Từ Y Khả cúi xuống hôn lên má cô bé, ngạc nhiên nói: “Ồ Loan Loan thật thông minh.”

Loan Loan phấn khích ra mặt, Từ Y Khả lại kể thêm vài truyện cổ tích nữa Loan Loan mới chìm vào giấc ngủ.

Trời vừa vào thu nên có chút lạnh, Trần Mặc Dương lấy áo khoác của mình đắp lên người con gái.

Trần Mặc Dương nói: “Loan Loan biết nói rất sớm, lúc chưa đầy hai tuổi đã nghe hiểu hết những truyện cổ tích. Có đôi khi anh rất sợ khi Loan Loan biết quá nhiều.”

Từ Y Khả cúi đầu hôn lên trán con gái, con gái còn đáng yêu xinh đẹp hơn so với những gì cô tưởng tượng. Cô bé là tựa như thiên thần, bởi vì con gái yêu cho dù có chảy bao nước mắt, có đau xót bao nhiêu cô cũng sẽ không bao giờ cảm thấy hối hận.

Xe dừng lại trước nhà anh.

Không ai có ý muốn xuống xe, hai người cứ ngồi trên xe lặng thinh.

Qua cửa kính xe Từ Y Khả nhìn vào ngôi nhà mình từng ở một thoáng, cô còn nhớ rõ anh cẩn thận tỉ mỉ lắp xích đu cho Loan loan như thế nào.

Còn có căn phòng anh tự tay thiết kế, bên trong còn có đủ loại gấu bông búp bê do chính cô chọn.

Lát sau, Từ Y Khả lên tiếng: “Anh hãy bế Loan Loan vào đi, con bé ngủ như vậy sẽ không thoải mái.”

“Sao em không hỏi hai năm qua anh đã sống như thế nào?”

“Anh đã sống như thế nào?.”

“Không tốt lắm, Loan Loan cũng không tốt lắm, anh đã từng cho rằng anh có thể cho Loan Loan trở thành đứa bé hạnh phúc nhất thế giới, nhưng cuối cùng anh lại làm cho cô bé mất mẹ.”

Cô cố tránh ánh mắt nóng bỏng của anh: “Sau này em có thể thường xuyên đến thăm Loan Loan được không?”

Anh gạt đầu: “Em là mẹ Loan Loan sao lại không thể.”

Trong xe lại trở nên yên tĩnh chỉ có tiếng thở đều đặn của Loan Loan.

Trần Mặc Dương xuống xe rồi qua bên kia mở cửa xe ra: “Để anh bế.”

Anh đón lấy Loan Loan, trong lòng Y Khả bỗng có chút trống rỗng.

Trần Mặc Dương nói: “Em có muốn vào không?”

Cô lắc đầu: “Không được, em phải về.”

Anh cũng không có miễn cưỡng: “Để anh bế Loan Loan lên rồi lại xuống đưa em về.”

“Không cần đâu em tự bắt xe về cũng được, anh bế Loan Loan lên đi.”

Anh chần chờ một lát rồi đành nói: “Vậy em đi đường cẩn thận nhé.”

Anh giúp con thay váy ngủ, nhẹ nhàng đặt xuống giường.

Anh nhìn khuôn mặt bình thản của con gái đang chìm vào giấc ngủ, cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô bé, thì thầm: “Con gái ngủ ngon, đừng lo, mẹ sắp trở lại rồi, bố sẽ không để mẹ đi nữa đâu.”

Sáng hôm sau, lúc Trần Mặc Dương vừa mới rửa mặt xong, cửa phòng ngủ khép hờ bị đẩy ra, Loan Loan trong chiếc váy trắng dài ùng ùng chạy đến ôm chân anh, mặt mày hớn hờ nói: “Bố, bố, con muốn đến trường.”

Trần Mặc Dương kinh ngạc nhũn mày, bình thường vào giờ này con bé còn đang ở trên giường không muốn dậy, hôm nay sao giờ này đã dậy lại con um sùm đòi đến trường?

Loan Loan thúc giục: ” Bố , nhanh lên, làm tóc cho con.”

Trần Mặc Dương thấy kẹp tóc trên tay con gái không khỏi bật cười, thì ra muốn đến nhà trẻ là để khoe.

Đầu tiên anh chọn váy cho cô bé, sau đó lại kẹp tóc lên cho cô: “Xong rồi, Loan Loan của bố đẹp quá đi.”

Khuôn mặt tươi cười tràn đầy mong chờ nhìn vào gương, ngay lập tức bị xị xuống, hai cái chân lững lờ trèo lên giường bày tỏ sự bất mãn của mình: “Không phải thế này, không phải như thế này...”

Trần Mặc Dương nhìn phải nhìn trái: “Như vậy đã rất đẹp rồi mà, Loan Loan con xem lại đi.”

Loan Loan giận dỗi: “Không phải, không phải mà...” Vừa nói nước mắt vừa chảy không ngừng

“Đừng khóc nữa, Loan Loan muốn như thế nào để bố giúp con buộc nhé.”

Trần Mặc Dương buộc hết tóc Loan Loan lên: “Như vậy được chưa, có phải rất đẹp không?”

Loan Loan càng khóc to hơn, mũi đỏ lửng, vừa khóc vừa nói: “Thật là xấu xí... con muốn mẹ buộc lại cho con.”

Bị ghét bỏ Trần Mặc Dương cũng không biết làm thế nào, mặc kệ anh có đồ dành thế nào cũng không ngăn được những giọt nước mắt không ngừng của cô bé, Anh thờ dai, sao mà tính tình hai mẹ con lại giống nhau thế không biết, làm cho người ta cũng hết cách.

Trước kia tuy Loan Loan không hài lòng kiểu tóc anh làm cho lắm, nhưng cùng lắm cũng chỉ bêu môi tức giận cũng sẽ không quấy rối như vậy.

Anh đột nhiên nảy ra một ý tưởng: “Loan Loan, con muốn mẹ làm tóc cho con phải không?”

Loan Loan liếc mắt nhìn qua ra sức gật đầu.

Anh bắt đầu hướng dẫn từng bước: “Nhưng bố cũng không biết làm sao bây giờ?”

Loan Loan rất thông minh, liền hiểu ra: “Để con bảo mẹ đến, mẹ đang ở đâu rồi, có phải lại đi chơi rồi không?”

Trần Mặc Dương lau nước mắt cho con gái: “Bố gọi điện thoại cho mẹ giúp con, nhưng con tự mình nói chuyện được không?”

“Vâng ạ, bố gọi ngay đi.”

Anh lấy điện thoại gọi qua số hôm qua vừa lưu lại, nghe được máy kết nối liền đặt điện thoại bên tai con bé nói: “Loan Loan, con biết nói như thế nào với mẹ không?”

“Biết ạ, con bảo mẹ về làm tóc cho con.”

Trần Mặc Dương vuốt đầu con gái: “Giỏi, Loan Loan thông minh lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Hiện tại anh phát hiện Loan Loan là cái cơ tốt nhất để tiếp cận cô

Từ Y Khả nhìn vào dãy số trên màn hình điện thoại đang lấp lóe, cô chạy ra cửa thấy mẹ vẫn đang ở trong phòng bếp làm bữa sáng.

Từ Y Khả đóng cửa phòng ngủ lại, nhận điện thoại, giọng nhẹ nhàng của con gái truyền đến, lòng cô bỗng ấm áp lên.

“Mẹ.” Giọng Loan Loan còn mang theo vài phần đáng thương nghẹn ngào.

Từ Y Khả hoảng hốt hỏi: “Loan Loan, sao con lại khóc?”

“Mẹ, mẹ đang ở đâu, mẹ đến làm tóc cho con đi.”

“Làm tóc?”

“Bố không biết làm, mẹ đến đây đi, hu... hu...”

“Loan Loan, con chuyển máy cho bố được không?”

Điện thoại đưa đến tay Trần Mặc Dương.

Cô hỏi: “Loan Loan làm sao vậy? Sao con bé lại khóc như thế, làm tóc là làm tóc gì?”

Trần Mặc Dương nói: “Con bé chê anh làm tóc cho nó không đẹp bằng em làm nên giờ đang ở khóc nhè.” Anh dừng lại một lát rồi hỏi: “Em có thể đến đây không?”

Anh thấy cô không lên tiếng, lại nói: “Sáng nay lúc dậy con bé còn rất phấn khởi, nói muốn chuẩn bị tóc đẹp để đi đến trường, có lẽ là nó muốn khoe với bạn bè...”

Từ Y Khả nghe xong vừa buồn cười vừa chua xót, cô chỉ mới buột cho Loan Loan một kiểu tóc, con bé đã muốn đi khoe với bạn bè, cô rất áy náy cảm thấy mình nợ con thật nhiều.

Cô không hề do dự nói: “Đội một lát, em qua liền.”

Cô vội vàng mặc quần áo, ngay cả bữa sáng cũng chưa kịp ăn, lấy có công ty có việc gấp rồi bắt xe qua đây.

Bác Trương mở cửa ra cũng bị giật mình, Từ Y Khả không nghĩ rằng bác Trương vẫn còn làm ở đây.

Bác Trương còn đang sửng sốt, Loan Loan đã từ bên trong chạy ra, Trần Mặc Dương cũng đi theo sau.

Từ Y Khả ôm lấy Loan Loan, nhìn đôi mắt đỏ ửng của con gái cô xót xa: “Mẹ đến buột tóc lên cho con đây.”

Thật ra kiểu tóc đó rất đơn giản, chỉ buộc hết tóc lên cho cô bé mà thôi, quan niệm thẩm mỹ của con bé không hiểu sao hơi kỳ quái.

Quả nhiên, Loan Loan lấy gương nhìn nhìn, vui vẻ nở nụ cười, còn trợn mắt trong gương nữa. Từ Y Khả lắc đầu, con còn nhỏ mà đã biết làm điệu, chắc hẳn là do bố làm hư rồi, cô nhớ rõ trước đây mình đâu có như vậy.

“Mẹ buột như vậy đẹp chưa, Loan Loan.”

“Đẹp ạ.” Cô bé gật mạnh đầu, chạy đến sofa đeo ba lô vào, còn lấy thêm mấy cái kẹp bỏ vào túi, nói: “Đi đến trường thôi mẹ.”

Trần Mặc Dương nói: “Không được, con vẫn chưa có ăn sáng.”

“Không cần ăn.”

Từ Y Khả nói: “Nào ăn sáng con mới xinh đẹp được chứ, để mẹ dứt con ăn được không.”

Loan Loan suy nghĩ một lúc mới miễn cưỡng đồng ý.

Bác Trương đã dọn cơm lên, tuy rằng bác Trương đang rất tò mò muốn hỏi, nhưng vẫn hiểu chuyện để lại không gian riêng cho một nhà ba người họ.

Không biết là vì có Từ Y Khả bên cạnh, hay vì con bé muốn vội vàng đến trường, Loan Loan hôm nay ăn cơm rất ngoan, một bát mới mấy thìa đã dứt xong. Bình thường con bé phải nằm trong lòng Trần Mặc Dương đồ dành mấy tiếng mới ăn hết một bát cơm. Có đôi khi bác Trương cũng không hiểu nổi một người đàn ông lạnh lùng thế sao có thể cưng chiều con gái đến vậy.

Ra cửa Loan Loan kéo tay mẹ: “Mẹ cùng đi với con luôn đi.”

Trên xe, Từ Y Khả hỏi Trần Mặc Dương: “Loan Loan thật muốn đến trường sao?”

Trần Mặc Dương nói: “Bình thường phải dỡ nửa ngày mới chịu đi, một tuần cùng lắm thì đi ba ngày. Có lẽ là mỗi ngày đều thấy ở trường mẫu giáo các bạn đều được bố mẹ đưa đến, Loan Loan thấy mình không giống với bọn chúng nên tủi thân.”

Từ Y Khả âu yếm vuốt mái tóc con gái: “Loan Loan, hôm nay mẹ đưa con đến trường con có vui không?”

“Vui ạ, ngày mai mẹ cũng đưa con đi nữa nhé.”

“Uhm, sau này ngày nào mẹ cũng đưa con đi đón con về cả chứ không?”

Trước đây đều toàn là Trần Mặc Dương đưa con đến trường, hơn nữa từ ngày con gái yêu nhập học đến nay, Trần Mặc Dương đã quyên tặng bao nhiêu tiền cho trường. Cho nên hiệu trưởng của trường rất lưu ý để tâm đến Loan Loan, và lại cũng chưa bao giờ nhìn thấy mẹ cô bé nên mọi người cũng rất tò mò.

Hôm nay khi Từ Y Khả vừa xuất hiện tất cả đều nhìn chằm vào cô đoán già đoán non. Trần Mặc Dương chưa cùng phụ nữ đưa con đến trường bao giờ, cô bé nhỏ kia lại còn gọi là mẹ.

Ở Giang Nhạc, có rất nhiều lời đồn đại về con gái Trần Mặc Dương. Nhất là kể từ khi anh tiếp nhận lại sự nghiệp của ông ngoại, nhờ có sự nhạy bén trong kinh doanh, doanh thu của công ty đã tăng vọt. Bởi vậy những bí ẩn của anh trở thành huyền thoại, ngoài đường hay trên mạng đều có vô số lời đồn đãi về chuyện cá nhân sinh hoạt của anh. Nhất là một quan hệ mập mờ giữa anh và Triệu Vịnh Oái. Trên mạng còn có người đưa tin đứa con đó là của Triệu Vịnh Oái sinh, nhưng cũng có người đứng ra phản bác, bảo là đã nhìn thấy qua mẹ ruột của con gái Trần Mặc Dương, chắc chắn không phải là Triệu Vịnh Oái.

Tóm lại đại đa số đều hư hư thật thật, làm người ta không biết đường nào mà lần.

Hôm nay sự xuất hiện của Từ Y Khả đã làm đám bà tám này không khỏi ngoái đầu lại nhìn nhiều lần, còn đoán rằng, chẳng nhẽ đây mới chính là mẹ của đứa nhỏ?

Từ Y Khả cũng đã bình tĩnh hơn nhiều so với hai năm trước, cô đã có thể thân thiện đối mặt với ánh mắt của mọi người, không hề gợn sóng không hề sợ hãi.

Cô và Trần Mặc Dương ở lại cùng Loan Loan trong chốc lát, cô đã muộn giờ đến công ty không thể ngồi lâu hơn được nữa.

Trần Mặc Dương nói: “Em làm việc ở đâu, để anh đưa em đi.”

Bên kia Loan Loan lại kéo hai tay cô: “Bố mẹ đi thôi, về nhà.”

Vừa nãy đã khoe với bạn bè mái tóc đẹp và mẹ xong, giờ có thể về nhà rồi.

Từ Y Khả dờ khóc dờ cười: “Nhưng vẫn chưa tan học mà, con nhìn xem các bạn khác vẫn chưa về kìa, lúc nào cô giáo cho về con mới được về.”

Khuôn mặt Loan Loan tội nghiệp nhìn Từ Y Khả, cô bé không muốn một mình ở trường: “Mẹ ở lại cùng con đi.”

“Chiều mẹ lại đến đón con được không.”

“Còn phải kể chuyện cổ tích và ru con ngủ nữa cơ.”

“Được, tối mẹ sẽ kể chuyện cổ tích cho con được không.”

Bị Loan Loan rề rà làm trễ giờ làm nên cô cũng không từ chối ngồi trên xe Trần Mặc Dương.

Lúc đến công ty, cô bảo anh dừng xe lại. Tuy rằng cô đã có thể thờ ơ trước ánh mắt của người khác, nhưng có một số chuyện cô vẫn chưa thể đối mặt được.

Trần Mặc Dương nói: “Chiều anh sẽ đến đón em.”

Cô nói: “Vì sao phải thế, em sẽ tự mình trở về.”

Anh nói: “Em quên rồi ư, em đã hứa với Loan Loan là sẽ đến đón con bé mà.”

Hiện tại anh phát hiện Loan Loan là cái có tốt nhất để tiếp cận cô.

Từ Y Khả nhủ mảy, chuyện hứa với con chắc chắn không thể đổi ý, cô thương xót khi nhìn thấy bộ dáng tội nghiệp của Loan Loan.

Nhưng cô chưa từng nghĩ là sẽ bắt đầu lại với Trần Mặc Dương, chuyện cô và anh đã kết thúc hai năm vẫn không thể thay đổi được. Nếu lại tiếp tục chỉ có thể bị kịch tái diễn.

Cho nên cô đang suy nghĩ có nên tránh anh để gặp riêng Loan Loan không.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Oan gia ngõ hẹp

Hàng trăm phóng viên đến tham dự hoạt động tuyên truyền nhãn hiệu “Yi Jia”. Triệu Vịnh Oái trong bộ trang phục sang trọng, đối mặt trước đồng máy ảnh của cánh phóng viên mà vẫn luôn duy trì một tư thế và nụ cười hoàn mỹ.

Mối quan hệ giữa Triệu Vịnh Oái và Trần Mặc Dương vẫn luôn là tiêu điểm của giới truyền thông. Trong thời gian này, Triệu Vịnh Oái cũng có dính vào mấy vụ scandal tình ái với những nam diễn viên khác, nhưng không có kết quả, ngược lại chuyện tình dài lâu giữa cô và Trần Mặc Dương vẫn là đề tài nóng hổi nhất.

Từng có lời đồn đại rằng, từ thời đại học Triệu Vịnh Oái đã say mê Trần Mặc Dương, nhưng gia đình của anh bất mãn vì cô theo nghề người mẫu, mà cô lại không muốn từ bỏ ánh hào quang của sân khấu, cho nên mối tình đã kết thúc tại đây.

Giới truyền thông còn đoán già đoán non người đàn anh mà Triệu Vịnh Oái nhắc đến trong buổi phỏng vấn lần trước đó chính là Trần Mặc Dương.

Hiện tại Triệu Vịnh Oái là người đại diện phát ngôn cho nhãn hiệu “Yi Jia” lại càng làm cho quần chúng giãy lên làn sóng cao trào.

Nhưng điều khiến cánh nhà báo thất vọng chính là nhân vật chính Trần Mặc Dương không xuất hiện.

Triệu Vịnh Oái cười đã đến môi miệng, mắt cô thỉnh thoảng liếc nhìn xung quanh nhưng cho đến khi buổi quảng bá kết thúc cô vẫn không nhìn thấy người muốn gặp.

Hoạt động chấm dứt, dưới sự trợ giúp của vệ sĩ cô lên xe rời đi.

Trên xe cô càng nghĩ càng bức bối: “Dừng xe.”

Người đại diện của cô lại đầu đầu: “Lại làm sao vậy?”

“Tôi muốn đến công ty của anh ta.”

“Đại tiểu thư à, cô cũng đừng có cố chấp thế chứ, xe của đám phóng viên ầm ầm sau kia.”

“Tôi mặc kệ, anh tự xử lý đi, bây giờ tôi phải gặp Trần Mặc Dương.”

Người quản lý kia cũng biết tính tình cô ngang ngạnh không biết phân biệt phải trái, nếu thật sự cô làm loạn mà để phóng viên bắt gặp được đến cuối cùng cũng chính anh phải tự mình đi thu dọn tàn cuộc.

Anh nói: “Vậy thì ít nhất cũng phải cắt xe bọn phóng viên kia đi đã.” anh gọi người lái xe: “Tiểu Trương...”

Chiếc xe nhanh chóng lượn như bay, đến một góc lại dừng lại để Triệu Vịnh Oái xuống xe nấp vào trong một ngõ nhỏ, xe lại nhanh chóng chạy tiếp, trước sau chưa đến năm giây.

Triệu Vịnh Oái vừa rời ngồi trên xe đã thay áo khoác, mái tóc được buộc lên, đội mũ đeo kính râm. Quá thật không dễ nhận ra.

Nhưng thư ký Trần Mặc Dương nhìn thấy đã nhận ra ngay là Triệu Vịnh Oái, thấy Triệu Vịnh Oái tự nhiên đi vào văn phòng Trần Mặc Dương, cô thư ký liền ngăn lại: “Triệu tiểu thư, Trần tổng không ở công ty.”

Triệu Vịnh Oái đầu thềm để ý đến lời nói của cô thư ký kia, đẩy cửa văn phòng Trần Mặc Dương ra, nhưng thật sự anh không có trong này.

Triệu Vịnh Oái ngồi xuống sofa: “Cho tôi một ly cà phê, tôi sẽ ngồi đây đợi Trần tổng các cô.”

Thư ký cố nhịn, đi ra rót cho cô một ly cà phê.

Triệu Vịnh Oái không chỉ một lần làm cho các cô đau đầu. Không phải bởi vì lời đồn đãi giữa ông chủ bọn họ và Triệu Vịnh Oái, mà là vì Triệu Vịnh Oái quá mặt dày. Có đôi khi tâm trạng Trần Mặc Dương không tốt trước mặt mọi người còn đuổi cô ta, vậy mà cô ta cũng chỉ làm ngơ, kiểu như nghe không hiểu, hoàn toàn làm theo ý mình. Có đôi khi họ hoài nghi có phải cô ta có vấn đề không, nếu như đi gọi bảo vệ đuổi cô ta ra thì hơi quá đáng, nếu lỡ như xảy ra chuyện gì không hay ho thì các cô phải chịu trách nhiệm. Cho nên mỗi lần Triệu Vịnh Oái đến, các cô thư ký đều không ngừng chảy mồ hôi lạnh.

Trần Mặc Dương đến công ty, cô thư ký đã nhanh chóng báo cáo rằng Triệu Vịnh Oái đang chờ bên trong.

Trần Mặc Dương vào văn phòng liếc nhìn qua Triệu Vịnh Oái rồi đi thẳng đến ghế của mình ngồi xuống: “Tìm tôi có chuyện gì?”

Triệu Vịnh Oái đi đến trước trước mặt anh: “Vì sao không chịu gặp em?”

Trần Mặc Dương có khi cũng cảm thấy nghi hoặc, không biết sự tự tin của Triệu Vịnh Oái là từ đâu ra. Anh cũng không ít lần nói thẳng mặt cô ta nhưng vừa đảo mắt cô ta liền quên. Có đôi khi anh nhìn không được muốn bỏ đôi đầu cô ta ra xem bên trong não cô được làm bằng thứ gì, có phải là não người hay không, anh cảm thấy đầu óc cô ta hoàn toàn không bình thường.

Trần Mặc Dương tựa lưng xuống ghế tựa, tay xoay xoay chiếc bút máy, ánh mắt sắc bén không cảm xúc nhìn chằm Triệu Vịnh Oái. Nghe nói người phụ nữ này được cánh đàn ông bình chọn là nữ thần, khuôn mặt đúng là đủ xinh đẹp, đáng người quả thật là đáng để bao nhiêu người phụ nữ ganh tỵ, nhưng xin lỗi, anh không có hứng thú! Người phụ nữ của anh còn đáng yêu hơn cô ta nhiều.

Triệu Vịnh Oái theo ánh mắt Trần Mặc Dương nhìn lại chính mình, vừa rồi vì né tránh phóng viên nên cô phải mặc áo quần đơn giản, nhưng cô vẫn rất tự tin rằng với bộ dáng này cũng đã đủ có rất nhiều người đàn ông quý gồi trước chân cô, cô chưa bao giờ nghi ngờ về sắc đẹp của mình.

Chiếc áo khoác đã được cởi ra, bây giờ cô chỉ mặc một chiếc áo voan cổ rộng cùng với chiếc váy ngắn cùn lộ đôi chân trắng thon dài, trông rất gợi cảm.

Trần Mặc Dương thờ ơ nói: “Rốt cuộc là có chuyện gì, nếu không có gì thì hãy đi ra ngoài đi.”

Cô nói: “Chúng ta đã lâu không gặp rồi đêm nay hãy đi ra ngoài ăn cơm đi.”

Anh không nghĩ cô ta lại điên đến mức độ này: “Không rảnh.” Hôm nay tâm trạng tốt còn tặng cho cô thêm một lý do: “Đêm nay tôi phải đi ăn cùng Loan Loan.”

Cô vẫn chưa từ bỏ ý định: “Vậy hay là đưa Loan Loan đi cùng, cả nhà chúng ta ba người cùng đi, thuận tiện em cũng muốn bồi dưỡng tình cảm cùng với Loan Loan để thân thiết hơn.”

Đây không phải là lần đầu tiên anh nghe cô ta nói vậy, cho nên anh mới cảm thấy cô ta không bình thường. Cô ta tựa như đang sống trong ảo tưởng của mình, không thêm đề lời nói của người khác vào tai.

Bởi vì Từ Y Khả rời đi, Trần Mặc Dương cũng chẳng có tâm trạng gì, cho nên có đôi khi thấy Triệu Vịnh Oái như thế này anh cũng có chút đồng tình.

Nhưng anh không phải là một người dễ mềm lòng như vậy, anh nói: “Loan Loan giống mẹ nó, rất ghét cô, cô đừng xuất hiện trước mặt nó làm phá hỏng tâm trạng của con bé.”

Khuôn mặt Triệu Vịnh Oái chuyển sắc, Trần Mặc Dương nói rất đúng. Cô nhóc kia không hiểu sao như có thâm thù đại hận gì với cô, trước đây lúc chưa biết nói thì nhìn thấy mặt cô liền khóc, chứ đừng nói chuyện cô ta đến ôm con bé. Lúc lớn hơn một chút biết nói rồi, Triệu Vịnh Oái có mua mấy món đồ chơi cho con bé, cô bé không những không cảm ơn còn nói là rất ghét. Lúc ấy cô tức không thôi, thừa dịp cô bảo mẫu xuống bếp đã đánh vào cánh tay mập mạp của nó. Cô nhóc kia khóc đến thở không nổi. Cô bảo mẫu chạy đến nhìn thấy trên tay cô bé ửng đỏ, ánh mắt hoài nghi nhìn Triệu Vịnh Oái. Cô ta sửa sang lại quần áo rồi nói: “Nhìn cái gì mà nhìn, là con bé tự ngã xuống, nếu cô lăm điều trước mặt người khác, tôi sẽ không tha cho cả nhà cô!”

Cô bảo mẫu kia bị cô ta dọa sợ khiếp, không dám kể cho Trần Mặc Dương.

Nhưng từ đó về sau Loan Loan nhìn thấy cô ta đều nói: “Cô người mẫu đáng ghét đáng ghét.”

Bây giờ nhớ lại cô vẫn còn tức, không phải chỉ là một con nhóc thôi sao, đúng là do con tiện nhân sinh ra có khác. Sau này cô có thể sinh ra cho anh một đồng.

Triệu Vịnh Oái nhin nhần nói: “Con nít đều như vậy, Loan Loan nghĩ rằng em muốn dành bố của nó, cho nên mới có ác cảm với em, vậy nên em càng phải ở bên cạnh con bé để làm thân.”

“Được rồi, Triệu Vịnh Oái, cô cũng thấy cánh cửa sau lưng cô rồi đấy, cô có thể đi rồi đấy, đừng có đứng đây luyên thuyên nữa.”

Cô không tin anh là Liễu Hạ Huệ, ai chẳng biết Trần Mặc Dương ngày xưa từng phóng đảng như thế nào, cô đi qua ngồi xuống trên đùi anh: “Anh sao không chịu đến bên em, đời này em sinh ra chính là dành cho anh mà. Trời sinh chúng ta ra là để ở cùng nhau, trước đây anh đã từng rất thích em sao bây giờ là đối với em như vậy. Anh xem đi em có chỗ nào không tốt.” Cô vừa nói vừa cời cúc áo lộ ra khuôn ngực gợi cảm, tay kia trườn xuống quần anh vuốt ve, Trần Mặc Dương chụp lấy cánh tay đang sắp đụng vào chỗ kia của mình: “Tôi không thích người phụ nữ khác sàm sỡ mình!” Nói xong anh kéo cô ra cửa, nhặt chiếc áo lên nhét vào người cô, rồi tổng ra: “Thư ký Tùng, giúp tôi tiễn Triệu tiểu thư xuống.” Cửa phòng đóng sầm lại.

Triệu Vịnh Oái đập đập cửa: “Trần Mặc Dương, anh như thế là có ý gì.”

Thư ký Tùng ho lên: “Triệu tiểu thư, tôi tiễn cô.”

Triệu Vịnh Oái thấy cửa vẫn không mở, cô xoay đầu trừng mắt với cô thư ký: “Tiễn cái gì mà tiễn, tôi tự mình đi xuống.” Muốn cười cô ư? Cô... Triệu Vịnh Oái này một ngày nào đó không xa sẽ trở thành bà chủ của các người đấy.

Triệu Vịnh Oái không cam lòng trở về như vậy, cô nhìn đồng hồ đã hơn bốn giờ, cũng gần đến giờ tan học của nhóc con kia rồi. Cô thay đổi chủ ý muốn lấy lòng nhóc con đó.

Nếu con nhóc kia thích cô thì biết đâu được Trần Mặc Dương cũng có thể sẽ thay đổi suy nghĩ.

Cô gọi điện thoại cho lái xe đưa xe cô đến, sau đó tự mình chạy đến trường mẫu giáo. Lúc cô đến nơi, bọn trẻ vẫn chưa tan học, cô muốn dỗ ngọt con bé sau đó ba người sẽ cùng nhau đi ăn cơm.

Cô ôm một đồng quả đi vào liền nhìn thấy Loan Loan đang chơi cầu trượt.

“Loan Loan...”

Triệu Vịnh Oái đang chuẩn bị mở miệng, thì nghe thấy một âm thanh quen thuộc, cô thấy Loan Loan ôm ba lô đứng lên, vui vẻ phấn chấn chạy đến ôm người phụ nữ kia.

Tay Triệu Vịnh Oái cuộn chặt thành nắm, là Từ Y Khả! Trách không được Trần Mặc Dương không cần cô, thì ra con đàn bà Từ Y Khả không biết xấu hổ đã quay lại!

Từ Y Khả hôm nay không có việc nên đến sớm đón Loan Loan, như vậy cũng có thể tránh đụng phải Trần Mặc Dương.

Cô hôn bên má Loan Loan: “Loan Loan có nhớ mẹ không?”

Loan Loan khoa tay múa chân: “Có, con nhớ mẹ lắm.”

Từ Y Khả nghe giọng con gái mỉm cười: “Mẹ cũng nhớ Loan Loan lắm, nào chúng ta đi chào cô giáo thôi sau đó mẹ đưa Loan Loan đi ăn rồi đi dạo phố

được không.”

“Được ạ.”

Từ Y Khả bế Loan Loan, xoay người thì nhìn thấy Triệu Vịnh Oái đang đứng đằng sau.

Loan Loan dường như rất sợ Triệu Vịnh Oái, cô bé ngay lập tức ôm chặt lấy cổ mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Tình chưa dứt sao thể nào quên

Oan gia ngõ hẹp, nụ cười trên môi Từ Y Khả tắt lịm, nhưng cô vẫn lễ phép chào hỏi: “Chào, đã lâu không gặp .”

Nhìn ánh mắt tràn đầy thù hận kia khiến Từ Y Khả nhớ lại ánh mắt Trương Uyển: điên cuồng, giận dữ, không cam lòng. Nhưng là ý định trên Triệu Vịnh Oái hoàn toàn thể hiện ra không hề che giấu.

Triệu Vịnh Oái nói: “Từ Y Khả, cô còn xuất hiện để làm gì, vì sao lúc nào cũng muốn đối nghịch với tôi!”

Tuy hai năm nay Từ Y Khả không ở đây nhưng thỉnh thoảng vẫn loáng thoáng biết được Triệu Vịnh Oái vẫn “say mê điên cuồng” Trần Mặc Dương .

Bởi vì chuyện của Trương Uyển lúc trước nên Từ Y Khả luôn có cảm giác sợ hãi đối với loại phụ nữ cổ chấp như thế này.

Hướng gì trong tay cô bây giờ đang bế Loan Loan, cô không muốn kích động đến Triệu Vịnh Oái: “Triệu tiểu thư, chúng ta lần khác nói chuyện nhé, bây giờ tôi có việc phải đưa Loan Loan đi.”

Từ Y Khả đi đến chỗ cô giáo để chào một tiếng.

Cô giáo đã vài lần nhìn thấy cô đến cùng Trần Mặc Dương đón Loan Loan nên nghe Từ Y Khả nói đến đón con bé, cô cũng yên tâm gật đầu.

Triệu Vịnh Oái nhanh chóng đi đến , chỉ vào cô giáo trẻ tuổi, lạnh lùng nói: “Cô như vậy sao có thể trở làm việc ở đây , tùy tiện để người lạ đón trẻ đi, nếu như xảy ra chuyện gì cô có thể chịu trách nhiệm được sao?”

Cô giáo trẻ không hiểu chuyện gì đang xảy ra: “Xin lỗi, đây là mẹ của bé, vậy xin hỏi cô là phụ huynh của học sinh nào ?”

Cô giáo trẻ có hơi nghi ngờ, bởi vì cô chưa bao giờ nhìn thấy Triệu Vịnh Oái đến đây bao giờ, nhưng những gì Triệu Vịnh Oái nói cũng rất có lý .

Triệu Vịnh Oái nói xong thì đưa tay qua muốn giật Loan Loan từ Từ Y Khả.

Từ Y Khả không thể nhịn được nữa, ôm chặt Loan Loan lùi về sau: “Triệu Vịnh Oái, cô đừng khinh người quá đáng!”

Các cô giáo bắt đầu tụ tập lại đông hơn, thường ngày họ cũng hay đọc mấy tờ tạp chí lá cải nên nhìn thấy Triệu Vịnh Oái quen quen, giờ lại nghe Từ Y Khả gọi tên, bọn họ như bừng tỉnh, thì ra đây là người mẫu Triệu Vịnh Oái.

Loan Loan đập vào tay Triệu Vịnh Oái: “Cô người mẫu xấu xa, cô không được bắt nạt mẹ cháu, cháu chỉ muốn cùng mẹ về thôi.”

Triệu Vịnh Oái nổi điên , đồ con nhóc chết tiệt!

Từ Y Khả nghe thấy Loan Loan nói thế rất cảm động, hôn lên má con gái: “Uhm, để mẹ đưa con về nhé.” Cô gật đầu với các cô giáo, rồi bế Loan Loan ra ngoài.

Mọi người nhận ra Triệu Vịnh Oái liền bắt đầu nhỏ to xì xào, Triệu Vịnh Oái cũng mặc tiếp tục làm loạn. Cô tức đến run người, đến lúc cô đi ra thì mẹ con Từ Y Khả đã lên taxi về .

Triệu Vịnh Oái giận dữ vứt bộ đồ vừa mới mua cho Loan Loan xuống đất , Từ Y Khả, một ngày nào đó tôi sẽ giết chết cô!

Trên xe, Loan Loan dựa vào lòng Từ Y Khả nũng nịu nói: “Mẹ, cô người mẫu kia hung dữ lắm, con sợ “

“Đừng sợ Loan Loan, có mẹ ở đây rồi.”

“Cô người mẫu kia con đánh người nữa.”

Từ Y Khả nhủ mày: “Cô ta đã đánh con rồi ư?”

“Dạ” cô bé gật mạnh đầu.

“Cô ta đánh con như thế nào?”

Loan Loan nghiêng đầu suy nghĩ một hồi lâu rồi chỉ lên cánh tay mình: “Nơi này nè.”

Từ Y Khả kéo tay áo con gái lên xem, nhưng không thấy gì cả.

Loan Loan lắc đầu: “Đã hết rồi.”

Từ Y Khả đau lòng xoa cánh tay con gái: “Có phải Loan Loan rất đau không?”

“Dạ, đau lắm.”

“Mẹ sẽ không bao giờ để người khác bắt nạt Loan Loan nữa.”

Loan Loan nói muốn ăn hamburger, Từ Y Khả liền đưa con gái đến KFC gần đây, mua một phần dành cho trẻ con. Thời buổi hiện nay bố mẹ rất cưng chiều con nhỏ, dù biết những thức ăn này không có dinh dưỡng nhưng chỉ cần con cái mở miệng, bố mẹ cũng vẫn đưa con đến. Cho nên lúc họ đến quán đông kín người, ngay cả một bàn trống cũng không tìm thấy.

Từ Y Khả một tay nắm Loan Loan, một tay cầm khay, nhìn quanh tìm bàn.

“Y Khả, đây này!” Từ Y Khả nhìn theo hướng tiếng gọi, là Hàn Việt cùng con gái, bàn họ ngồi vừa vặn có bốn chỗ, Từ Y Khả nắm tay Loan Loan đi qua.

Con gái Hàn Việt mặt mày xinh xắn đáng yêu, trên người mặc chiếc váy hôm trước Từ Y Khả tặng, cô bé lễ phép chào: “Con chào cô ạ.”

“Chào Lâm Lâm, cháu thích váy cô tặng không?”

“Thích ạ, cháu muốn ngồi bên cạnh cô.” Hàn Việt cười giúp con dịch ghế qua cạnh Từ Y Khả.

Hàn Việt nhìn Loan Loan hỏi: “Là con gái của em ư?”

Lúc Từ Y Khả mang thai, Hàn Việt đưa vợ đến khám thai có gặp qua một lần. Hai năm nay đã xảy ra biết bao chuyện, anh đã kết thúc một cuộc hôn nhân, còn cô thì phiêu bạt tha hương, cuộc sống đúng là không thể nói trước được điều gì.

Từ Y Khả vuốt đầu Loan Loan: “Vâng, Loan Loan còn lớn hơn Lâm Lâm hai tháng cơ. Nhưng nhìn qua trông hai đứa cũng như nhau.”

Hàn Việt nói: “Con bé giống mẹ nó.”

Nhắc đến vợ trước, ánh mắt anh liền ảm đạm, từ sau khi ly hôn Giang Thuyền càng ít khi ở trong thành phố, sự nghiệp cô ngày càng phát lên, cô cũng không vào công ty bất động sản của bố giúp, mà làm ở một công ty khác trong vòng hai năm cô đã được thăng chức thành phó tổng giám đốc. Tổng giám đốc công ty của cô chính là Bạch Tinh Nam người mà lần trước đã đánh nhau với Hàn Việt ở Thiên Tinh.

Sau đám cưới hai người không ngừng cãi vã, nguyên nhân chính khiến hai người dẫn đến ly hôn chính là Bạch Tinh Nam, Hàn Việt không thích Giang Thuyền cùng Bạch Tinh Nam quá gần gũi, nhưng là Giang Thuyền lại cho rằng Hàn Việt nghi ngờ bệnh hoạn, ghen tuông quá đáng. Huống hồ Bạch Tinh Nam là bạn học của cô đã mười mấy năm, làm sao có thể nói không liên hệ là không liên hệ được chứ. Tuy rằng Giang Thuyền luôn khẳng định Bạch Tinh Nam chỉ là bạn tốt của cô, Bạch Tinh Nam thích một người phụ nữ khác, nhưng Hàn Việt làm sao có thể dễ dàng tin điều này.

Hơn nữa cả bạn bè và bố mẹ Giang Thuyền đều khinh thường Hàn Việt, cho rằng Hàn Việt không xứng với Giang Thuyền, mâu thuẫn tích tụ ngày càng nhiều.

Đầu tiên là cãi nhau, sau đó Giang Thuyền cảm thấy mệt mỏi dần dần không muốn về nhà, vô tâm không để ý đến con gái. Giang Thuyền muốn một bầu trời rộng lớn, cô không thích bị trời buộc, cho dù là sau khi kết hôn cô vẫn như thế. Cô cho rằng gia đình chỉ là bến cảng để cô có thể ngủ yên, làm bàn đạp để cô có thể tiếp tục giương buồm xuất phát, nhưng nếu như bến cảng của cô trở thành chướng ngại, như thế cô chỉ có thể lựa chọn mãi không cập bờ.

Mà Hàn Việt lại hy vọng vợ mình dành nhiều thời gian để chăm sóc con cái, hy vọng cô có thể ý thức được mình đã làm vợ đã là một người mẹ, anh không thể chịu đựng nổi tham vọng của cô.

Sự bế tắc của hai người đã không thể nào thỏa hiệp, cuối cùng chỉ có thể mỗi người một ngã.

Sau khi gặp lại, Hàn Việt từng nói với Từ Y, trước khi cưới nhau không phải anh không biết hai người họ không hợp, cũng không phải là anh yêu mù quáng, mà là lý trí của anh không đi mạnh mẽ để ngăn cản mình yêu Giang Thuyền.

Từ Y Khả cũng có thể hiểu được, lúc trước cô cũng đã biết được khoảng cách giữa hai người lớn nhường nào, cũng vô số lần cảnh cáo chính mình, nhưng cuối cùng rồi cũng sa vào lưới tình đến hôm này vẫn không thể gãy dựa được.

Từ Y Khả thở dài, cô và Hàn Việt có cùng chung số phận.

Trong khi người lớn nói chuyện thì hai đứa bé ăn không ngừng.

Hàn Việt nói: “Loan Loan cháu học ở đâu?”

“Trường mẫu giáo quốc tế Cao Tân.”

Hàn Việt nói: “Ồ, vậy là cùng trường mẫu giáo với Lâm Lâm.”

Từ Y Khả nói: “Thật không, sao em chưa bao giờ gặp anh đi đón Lâm Lâm.”

“Con bé mấy tuần nay không chịu đến trường, vừa muốn chờ đi đã khóc ầm lên, mẹ anh sợ con bé khóc thành bệnh nên đành để nó ở nhà.”

Từ Y Khả buồn cười, trẻ con đều giống nhau, Loan Loan cũng là bởi vì cô đã hẹn tối nay đón nó nên nó mới chịu đi.

Từ Y Khả chăm sóc cho Loan Loan vô cùng chu đáo, lấy khăn lau miệng cho con gái, hay là lúc Loan Loan ăn quá nhiều liền lấy nước đưa bé uống. Điều này khiến cho cô bé Lâm Lâm từ nhỏ đã thiếu tình thương của mẹ vô cùng ghen tị.

Lâm Lâm bĩu môi: “Cô, cháu cũng muốn được lau.”

Từ Y Khả rút tờ giấy lau miệng cho Lâm Lâm lát sau lại nghe con bé gọi: “Cô, cháu cũng muốn uống Côca.”

Thấy Loan Loan được làm gì, Lâm Lâm cũng nằng nặc đòi được như vậy.

Từ Y Khả cũng không để ý lắm, dù sao đứa bé nào cũng luôn khát vọng được sự yêu thương từ người lớn.

Loan Loan bên kia đã bắt đầu chu miệng, có đôi khi những đứa nhỏ còn có tính sở hữu đáng sợ hơn cả đàn ông.

Từ Y Khả đang dứt khoai tây cho Lâm Lâm, thì Loan Loan bắt đầu nài nỉ: “Mẹ không chịu dứt cho con, hic hic ...”

Từ Y Khả liền xoay qua an ủi: “Mẹ biết rồi, mẹ cũng dứt cho Loan Loan ăn nè.”

Lâm Lâm mặc kệ, dậm hai chân: “Cháu cũng muốn ăn, cháu cũng muốn...”

“Mẹ đừng dứt cho người khác...”

Từ Y Khả cầm khoai rơi vào tình thế khó xử, Hàn Việt cũng tròn tròn mắt, nói: “Lâm Lâm, để bố dứt con nhé.”

Lâm Lâm bắt đầu gào lên: “Không cần, không cần, con muốn cô dứt ...”

Loan Loan cuộn quýt lắc tay Từ Y Khả, bắt mẹ bé.

Mặc dù có hơi ngại nhưng dù sao cô cũng rất thương xót con gái. Cho nên chỉ có thể có lỗi với Lâm Lâm.

Hàn Việt không nghĩ rằng con gái mình lại thích Từ Y Khả đến vậy, Lâm Lâm từ nhỏ còn có chút xảo quyệt. Ngay cả với Giang Thuyền con bé cũng chẳng thân mấy chứ đừng nói đến với người khác. Giang Thuyền có lần còn trách cứ, lúc ấy Hàn Việt còn kích bác cô là vì cô gần con thì ít mà xa thì nhiều cho nên con gái mới không để ý đến cô.

Thế nhưng Lâm Lâm lại rất hợp với Từ Y Khả mặc dù họ chỉ gặp nhau qua vài lần, áo quần cũng chỉ chọn bộ mà Từ Y Khả tặng.

Vì không muốn hai đứa nhỏ lại ganh tỵ nhau, Từ Y Khả và Hàn Việt đành phải tạm biệt nhau mỗi người ôm một cô bé về nhà.

Kết quả là lúc đến cửa Lâm Lâm khóc gào đòi Từ Y Khả đi cùng, cứ ngồi bệt dưới mặt đất không chịu đứng dậy, Hàn Việt đành bế cô bé lên nhét vào xe, Lâm Lâm khóc đến nảo ruột: “Cô đừng đi, cô đừng đi mà, cô bế cháu đi.”

Hàn Việt xoa tay: “Không có việc gì, về đến nhà anh dỡ một lát là xong ngay thôi, em đi đường cẩn thận.”

Lòng Từ Y Khả chua xót, đứa bé này thật sự rất đáng thương, nếu như không thiếu tình thương của mẹ có lẽ con bé đã không phải tội nghiệp thế này.

Từ Y Khả đột nhiên hôn lên khắp mặt Loan Loan, không biết hai năm không có mình bên cạnh, Loan Loan có phải cũng giống Lâm Lâm vậy không.

Tuy xe đã chạy đi xa, nhưng Loan Loan vẫn sợ mẹ bị cướp đi, nắm chặt tay Từ Y Khả gấp gấp nói: “Mẹ, về nhà thôi, về nhà...”

Trần Mặc Dương đi đến trường mẫu giáo thì cô giáo bảo Loan Loan đã được mẹ đón đi rồi.

Trần Mặc Dương nhũn mảy, đây đã không phải là lần đầu tiên , gần đây cô luôn đến sớm để đón con bé, sau đó đến tối thì gọi bảo cô Trương xuống dẫn con bé lên, tất nhiên là có ý muốn tránh mặt anh.

Anh gọi điện thoại hỏi cô: “Em và Loan Loan đang ở đâu?”

Cô nói: “Em ở trên xe, sắp về đến nhà rồi đây .”

Anh nói: “Đừng về trước, đứng đó đợi anh, anh sẽ về ngay.”

Anh bắt đầu tăng tốc độ, lúc cô đang tắm rửa cho Loan Loan thì anh về đến nhà .

Tất cả các thiết bị trong phòng tắm đều được thiết kế đặc biệt dành cho Loan Loan. Trước kia cô đã biết anh rất yêu thương con nhưng đến lúc tận mắt chứng kiến thì cô lại càng xúc động. Từ những thứ nhỏ nhặt nhất... chỉ cần dùng tiền có thể mua được anh đều có thể mua về cho Loan Loan.

Loan Loan nằm trong bồn tắm thích thú vui đùa cùng mẹ, làm cho toàn thân Từ Y Khả ướt sũng , Từ Y Khả lo lắng con gái tắm lâu bị cảm lạnh: “Loan Loan, đừng chơi nữa để mẹ mặc quần áo vào cho con nhé.”

Loan Loan vẫn còn ham vui: “Mẹ, chơi tiếp đi mà.”

“Con ngoan chơi nữa sẽ bị cảm lạnh đấy , ngày mai mẹ lại chơi với con được không.”

Loan Loan ngẩng đầu nhìn ra cửa gọi: “Bố.”

Từ Y Khả quay đầu, quả nhiên, Trần Mặc Dương đang tựa trên cánh cửa nhìn mẹ con họ, cũng không biết anh đã đứng đây từ khi nào. Nụ cười trên mặt vẫn chưa tan.

Từ Y Khả bế Loan Loan ra khỏi bồn tắm, lấy khăn tắm lau khô, Trần Mặc Dương đón lấy Loan Loan, một bàn tay vuốt tóc cô rồi lại trượt xuống bên má, nói: “Anh đưa Loan Loan đi mặc áo quần, tóc em đã ướt cả rồi em cũng đi tắm đi, bác Trương đã làm xong bữa tối , lát nữa mọi người cùng nhau ăn luôn.”

Lòng bàn tay anh rất ấm, đã lâu rồi cô không cảm nhận được độ ấm của cơ thể anh, ánh mắt anh nhìn cô tràn ngập yêu thương. Cô ngẩn ra, cho dù đã trải qua bao nhiêu ngăn trở, bao nhiêu thời gian chỉ cần đứng trước mặt anh cô luôn lúng túng. Từ Y Khả cảm giác dường như đang trở lại thời gian lần đầu tiên họ gặp nhau, đối mặt với anh trái tim cô lại rung lên.

Nhất là hiện tại anh đã trở thành một người đàn ông thành thực. Còn cô sau ba năm chẳng có gì thay đổi ngoại trừ tuổi tác.

Trần Mặc Dương mỉm cười, anh vỗ vỗ lên má cô: “Em tắm đi.”

Đi hai bước rồi đột nhiên anh lại quay đầu dặn dò: “Quần áo của em vẫn còn trong phòng ngủ của chúng ta đấy.”

“Bố, vừa này con tắm cùng mẹ đấy.”

“Vây ư, vui không?”

“Vui lắm ạ, con muốn mỗi ngày đều được cùng mẹ vui đùa.”

Bóng dáng hai bố con đã khuất dạng, Từ Y Khả vẫn còn đứng đó ngẩn ngơ, cô nhận ra anh đã trở thành một người khác, một người đàn ông chân chính.

Cô tin rằng không chỉ mình Triệu Vịnh Oái còn có rất nhiều cô gái rất muốn kết hôn với anh, trong số đó không chỉ có người có địa vị, xinh đẹp, tính cách dịu dàng, nhưng vì sao cô lại giống như đang ghen vậy?

Nếu bên cạnh anh đã có một người phụ nữ vì sao cô lại không vui thay anh? Sao cô lại không hy vọng người phụ nữ này xuất hiện. Cô thậm chí còn ích kỷ hy vọng người phụ nữ này vĩnh viễn sẽ không xuất hiện.

Cô đứng đó mãi đến khi cảm giác ướt lạnh xuyên thấu qua tim cô mới sực tỉnh lại, đến phòng ngủ tìm quần áo.

Cách bày biện phòng ngủ vẫn y hệt trước kia, trên tủ đặt một khung ảnh của cả gia đình ba người hồi Loan Loan vừa mới sinh ra. Còn có một cái là ảnh của anh và Loan Loan, có lẽ là mới chụp, Loan Loan đang ăn kem còn anh đứng bên cạnh, hai bố con tươi cười sáng lạn nhưng thiếu chút viên mãn so với tấm ảnh gia đình. Cũng giống ngôi nhà này đây, tuy trang trí xa hoa nhưng thiếu nữ chủ nhân tóm lại vẫn không có cảm giác gia đình.

Toàn bộ quần áo của cô vẫn nguyên vẹn trong tủ, nhìn thấy những vật dụng quen thuộc mắt cô bắt đầu nóng lên. Cô không dám nhìn tiếp nữa, lấy một bộ bình thường rồi đi đến phòng tắm.

Lúc cô tắm rửa xong , anh và Loan Loan đã ngồi ở bàn cơm chờ .

Bác Trương dọn bát đĩa lên: “Y Khả, cô nhanh ngồi xuống đi, tôi đã làm rất nhiều món cô thích ăn.”

Cô ngồi xuống: “Bác Trương bác cũng ngồi xuống ăn đi.” Nói xong cô liền biết mình đã lỡ lời sao cô có thể coi như mình là nữ chủ nhân của ngôi nhà này chứ, nói như đương nhiên vậy. Tại cô đồ ửng lên, cũng may bác Trương và Trần Mặc Dương không chú ý mấy.

Bác Trương nói: “Không sao đâu, tôi không đói bụng cả nhà ăn trước đi.”

Cô cảm đôi đĩa ngẩng đầu lên thì thấy Trần Mặc Dương vẫn đang nhìn cô, cô lén lút nhìn lại chính mình cũng không có gì là không ổn mà, áo sơ mi cũng đã cài đến kín cổ.

Cô bị anh nhìn đến xấu hổ, nhỏ giọng hỏi: “Anh sao thế?”

Anh mỉm cười lắc đầu: “Không sao cả, đã lâu lắm rồi chưa nhìn thấy bộ dáng của em sau khi tắm.”

Lời nói của anh rất bình thường, nhưng cô lại đỏ mặt tía tai khi nghe nó.

Loan Loan đưa thìa: “Mẹ, con muốn ăn cái kia.”

Từ Y Khả khẽ ho, cố gắng che giấu sự ngỡ ngàng, nói với Trần Mặc Dương: “Loan Loan lúc chiều vừa mới ăn một cái hamburger uống một ly coca, hiện tại lại ăn cơm như vậy có bị sao không?”

Anh nói: “Không sao đâu, Loan Loan ăn rất nhiều cơm.”

Cô vẫn còn lo lắng nói với Loan Loan: “Loan Loan không ăn cơm ăn một ít rau thôi có được không.”

Loan Loan ngoan ngoãn gật đầu: “Được ạ.” Không phải là cô bé đói bụng mà chẳng qua là cô bé muốn mẹ dứt cơm cho mình thôi.

Từ Y Khả phát hiện đêm nay con gái cứ quẩn quýt lấy cô, ăn xong bữa tối cũng không cho cô đi, cô cũng thương tiếc con gái khóc trong lòng không nỡ rời đi.

Cô chơi xếp gỗ cùng Loan Loan, Trần Mặc Dương ở một bên xem. Có đôi khi anh cảm thấy hận bản thân vì không thể giữ mãi thời khắc này. Anh không ngừng nhắc nhở chính mình, không thể vội vàng xao động, tất cả hãy để từ từ, ít nhất cô cũng đã trở lại, anh đã có thể gặp cô hàng ngày, như vậy trời cao kia đã quá nhân từ với anh.

Loan Loan giờ thanh gỗ lên ngoắc Trần Mặc Dương: “Bố, bố giúp con đi.”

Trần Mặc Dương đi đến, vì thế trò chơi vốn của hai mẹ con đã trở thành một nhà ba người.

Nhìn khuôn mặt con gái tươi cười, thời gian trôi qua rất nhanh, cô nhìn đồng hồ, rõ ràng đã hơn mười giờ nhưng hai bố con kia còn mãi mê, Trần Mặc Dương chọc Loan Loan đến cười khanh khách.

Cô nói nhỏ với Trần Mặc Dương: “Anh đừng đùa con bé nhiều qua bằng không tối nó lại nằm mơ.”

Cô không nỡ lén lút bỏ đi, nên thử dò hỏi Loan Loan: “Loan Loan, để bố kể chuyện cổ tích cho con, mẹ về trước nhé.”

Loan Loan phản ứng thực kịch liệt, lập tức nói: “Không cần đâu, con không cần...”

“Mẹ mai mẹ lại đến nhà trẻ đón Loan Loan.”

Loan Loan tức giận, ngồi bệt xuống đất đập đồ đồ chơi trên sàn là, la hét: “Không cần, mẹ muốn ôm bạn khác thì cứ ôm đi, Loan Loan ghét bạn kia, ghét cả chú kia nữa...”

Từ Y Khả ngạc nhiên, không ngờ con gái vẫn còn nhớ chuyện hồi chiều, chẳng lẽ đêm nay Loan Loan quẩn quýt lấy chính mình cô như vậy là vì sợ cô ôm Lâm Lâm sao?

Trần Mặc Dương nghe xong lời của Loan Loan ánh mắt trở nên thâm trầm, không biết đó là chú nào? Chiều nay cô đã bế Loan Loan gặp người đàn ông nào?

Từ Y Khả đồ dành: “Mẹ có ôm bạn khác đâu nào.”

Loan Loan nũng nịu tựa vào người bố: “Mẹ đừng đi mà.”

“Vậy mẹ ru Loan Loan ngủ nhé, ngày mai Loan Loan còn phải đi đến trường lấy phiếu bé ngoan nữa mà.” Xem ra đêm nay nếu cô không dỗ Loan Loan ngủ thì cô không thể về được.

Cô bế Loan Loan vào phòng, Trần Mặc Dương cũng theo vào, đầu giường đặt mấy quyển truyện cổ tích, Từ Y Khả rút một quyển, tìm câu chuyện quen thuộc nhất rồi bắt đầu kể: “Ngày xưa ngày xưa...”

Vừa bắt đầu, Loan Loan vỗ vào vị trí bên cạnh: “Mẹ nằm xuống đây đi để bố kể...”

Cô chưa bao giờ ôm con gái ngủ cùng, lúc cô bé còn chưa được đầy tháng có nằm trong vòng tay cô mấy ngày, sau đó cô tuyệt tình để bác Trương ngủ cùng Loan Loan, cho đến bây giờ chuyện này vẫn luôn khiến cô day dứt. Khoảng thời gian không có Loan Loan bên cạnh cô luôn hận chính bản thân mình vì sao lại không biết thương xót con gái.

Từ Y Khả đưa sách cho Trần Mặc Dương, nằm xuống ôm Loan Loan vào lòng. Loan Loan nghe giọng bố, mẹ thì nằm bên cạnh rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Từ Y Khả cũng muốn nhắm mắt lại ôm con ngủ đến bình minh, nhưng lý trí nói cho cô rằng cô không thể cùng người đàn ông này ở một nơi, đây là chuyện rất nguy hiểm, cô không thể kiểm chế được tình cảm của mình.

Cô hôn lên trán Loan Loan đang ngủ say, sau đó xuống giường. Anh đã ra khỏi phòng trước đó, lúc cô mở cửa phòng ra thì đụng phải một bờ ngực rắn chắc.

Cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh: “Đã khuya rồi em phải về đây.”

Anh hỏi: “Lỡ như nửa đêm Loan Loan tỉnh lại thì làm sao bây giờ?”

Anh rất bình tĩnh, thoát nhìn không giống như là thật sự sợ hãi Loan Loan nửa đêm sẽ khóc nháo tìm cô.

Từ Y Khả nói: “Không phải đã có bác Trương đỡ rồi sao, dù sao trước kia không có em...”

Nhắc đến trước kia, cô lại nhớ đến chuyện lúc chiều gặp phải Triệu Vịnh Oái liền hỏi: “Trước kia... Có phải anh đã giao Loan Loan một mình cho Triệu Vịnh Oái?”

“Ý em là gì?” Sao lại liên quan đến Triệu Vịnh Oái?

Cô tường thuật lại chuyện hồi chiều: “Lúc em đến đón Loan Loan ở trường thì gặp Triệu Vịnh Oái, cô ta cũng đến đón Loan Loan, nhưng Loan Loan dường như rất sợ cô ta, Loan Loan nói với em rằng cô ta đã đánh con bé.”

Nghĩ đến việc anh, Loan Loan và Triệu Vịnh Oái tựa như cả nhà ba người đi đi về về, cô thật sự rất ganh tỵ, chỉ cần tưởng tượng đến cảnh đó lòng cô lại chua xót, cô thật sự rất ghét Triệu Vịnh Oái, người phụ nữ kia quả thật là âm hồn không tiêu tan.

Trần Mặc Dương nhủ lại mảy nhớ lại, thời gian cô bỏ đi, Triệu Vịnh Oái quả thật có tìm đủ mọi lý do đến đây, nhưng đều bị anh từ chối.

Loan Loan là con gái rượu của anh, ngay cả khi đi công tác anh cũng đưa con theo, chỉ có đôi khi quá bận anh mới giao con cho bảo mẫu. Anh không nhớ rõ đã từng để Loan Loan ở lại một mình với Triệu Vịnh Oái hay chưa, nhưng sao lại có thể để con bé bị ngược đãi được chứ !

Từ Y Khả thấy anh không lên tiếng, lại nói: “Không phải là em trách anh, em cũng biết một mình anh nuôi con rất vất vả, em cũng biết bên cạnh anh sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện một người phụ nữ, đây là điều bình thường, nhưng em không hy vọng người đó là Triệu Vịnh Oái, dù sao thì phụ nữ tốt nhiều như vậy, Triệu Vịnh Oái cô ấy... cô ấy không thể trở thành một người vợ tốt...”

Giọng Từ Y Khả ngày càng nhỏ, bởi vì anh ngày càng áp sát vào cô, sau lưng cô là cánh cửa, lùi cũng không thể lùi được, chóp mũi anh dường như sắp chạm vào chóp mũi cô, anh không mở miệng, chỉ nhìn chằm chằm cô. Hơi thở của anh làm cho trái tim cô nhảy loạn lên.

Anh ôm cô vào lòng, thủ thủ bên tai: “Em đang ghen ư.”

Hơi thở ấm áp thổi bay phát phối sợi tóc bên tai.

Cô hơi bối rối, kiên quyết phủ nhận: “Em không có.”

Anh nở nụ cười, ôm chặt cô. Cô luống cuống giãy dụa: “Đừng, anh buông em ra”

“Không đấy!” Anh sẽ không bao giờ buông tay cô nữa!

Anh ép sát cô vào cửa, làn môi mỏng nhẹ nhàng hôn lên cổ, lên tai cô.

“Trần Mặc Dương, anh làm gì đấy.” Cô sợ bác Trương dưới lầu nghe thấy nên nhỏ giọng nói.

Anh hôn lướt qua vành tai, phả lên hơi thở dịu dàng.

Cô suyết chút nữa thì rên lên thành tiếng, cô cắn chặt môi, cố gắng đẩy anh ra.

Lâu sau, anh thỏa mãn thở dài thì thào bên tai cô: “Em yên tâm đi, không có người phụ nữ nào có thể thay thế được vị trí của em cả, trước kia không có, sau này cũng sẽ không có.”

“Em không có ý đó, em cũng đã nói với anh không có tư cách để anh giữ lại vị trí kia đâu, không phải anh đã quên rồi chứ?”

“Vậy em đã quên sao?”

“Em...”

Không đợi cô trả lời, anh cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng kia, cảm giác được hương thơm quen thuộc. Hương thơm của cô, thân thể cô tất cả thật sự đã quay trở lại.

Anh ôm cô chặt đến nỗi cô đau nhừ mảy, cô cố gắng chống cự nhưng động tác yếu ớt kia chỉ càng làm tăng thêm dục vọng trên người anh.

Cô nghe thấy anh nói: “Anh quên không được, Y Khả, anh quên không được, anh khát vọng thân thể em, giọng nói em, nụ cười của em... em quên được sao...”

Cô biết anh là người rất biết cách dụ dỗ người khác. Cô cố nhắc nhở bản thân phải tỉnh táo, không thể chìm đắm trong cơn mê nhất thời được, anh sẽ chỉ đưa cô vào con đường bế tắc khó khăn lựa chọn.

Cuộc sống của cô sau bao năm mới quay trở lại như cũ, mẹ khó khăn lắm mới tha thứ được cho cô, lại có thể gặp được Loan Loan, cô thật không cần gì hơn, cô chỉ cần cuộc sống như hiện tại, cô không muốn anh lại quay lại xáo trộn cuộc sống vốn có của cô.

Cô sợ anh ép cô, anh đưa cô vào con đường sa đọa, làm cô mất đi lý trí mà theo bước của anh, cô sợ rơi vào mị lực của anh.

Trần Mặc Dương không để cô nhiều thời gian nghĩ như vậy, tay nhanh chóng cời từng nút áo sơ mi trên người cô, cổ áo mở rộng lộ ra khuôn ngực đầy đặn. Anh quyến luyến đôi môi, ánh mắt rực lửa nhìn chăm xuống ngực cô, giây tiếp theo đôi môi anh như phát cuồng uốn lượn xuống khe ngực cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Hành động theo cảm tính của họ đã tự làm tổn thương sâu sắc đến đối phương

Cô bị ép sát đến cửa, hai tay choàng qua cổ anh, nhỏ giọng nói: “Trần Mặc Dương, bác Trương... sẽ thấy... Loan Loan sẽ tỉnh lại...”

Nói xong cô mới cảm nhận được ngay cả bản thân cô cũng đang mơ màng, cô không biết rốt cuộc là mình nói cái gì! Đáng nhẽ ra cô nên đẩy anh ra, chứ không phải là lo sợ người khác nhìn thấy, đây còn không phải là cô đã ngầm đồng ý anh sao!

Anh nói: “Vậy chúng ta về phòng đi...” Anh đã không thể chịu đựng nổi nữa, dục vọng dưới thân đang kêu gào muốn ôn lại ký ức xưa.

Vẫn chưa đến phòng ngủ, áo quần trên người đã cởi hết, toàn thân trần trụi, hơi thở ảm áp an ủi nhau cho những ngày lạnh băng trước đó.

Cô vuốt ve trên thân thể săn chắc của anh, tất cả những cơ vết thương trên người anh cô đều nhớ.

Lúc thân thể kết hợp chặt chẽ, toàn thân cô run lên, cô cắn môi, ngưỡng cổ tạo thành một đường cong duyên dáng, những giọt mồ hôi trên người anh rơi xuống thấm ướt thân thể cô.

Mười ngón đan nhau, cô chấp nhận động tác kịch liệt mà điên cuồng của anh, trái tim khô cạn kia dần dần mở ra.

Cô hôn lên mặt anh, khuôn mặt quen thuộc kia từng tổn thương cô sâu sắc nhưng cũng làm cô say đắm mê mẩn. Anh là liều thuốc độc của cô nhưng cũng chỉ có anh mới có thể đem đến hạnh phúc cho cô.

Cả đời chỉ yêu một người, mặc kệ sau này thế nào, hiện tại người đàn ông này là sinh mệnh của cô, không ai có thể thay đổi được điều đó ngay cả thời gian cũng không.

Nước mắt chảy dọc xuống má, cô hạnh phúc gọi tên anh: “Mặc Dương... Mặc Dương...”

Anh nắm chặt tay cô, lại tiến sâu vào để cô có thể cảm nhận được sự tồn tại của anh, anh như lơ lửng trên mây, run run gặm nhẹ.

Đêm tình nồng trôi qua, anh vẫn dán sát vào người cô luyến tiếc rời đi. Anh nâng tay lau những giọt mồ hôi trên trán cô, thì thầm bên tai cô: “Em đừng đi, hãy ở lại bên anh, anh xin em đấy, anh và Loan Loan sẽ quý xuống cầu xin bà ấy...”

Từ Y Khả biết “bà ấy” ở đây chính là mẹ cô. Sau khi cô trở về, mẹ không hề nhắc gì đến đoạn thời gian trước đây, thậm chí còn không hỏi đến Loan

Loan.

Từ Y Khả biết mẹ vẫn chưa thể tha thứ cho Trần Mặc Dương, cô là con gái của bà ấy mặc dù hận nhưng dù sao cũng là máu mủ tình thâm không thể nào đoạn tuyệt quan hệ. Nhưng là đối với Trần Mặc Dương, mẹ vẫn còn hận anh đến tận xương tủy. Không chỉ một lần cô nhìn thấy đêm dài tỉnh dậy mẹ nhìn vào di ảnh của bố đến gần người. Tuy hai người hồi trẻ vẫn hay cãi vã nhưng thật ra tình cảm của hai người rất mặn nồng.

Sau khi quay lại cô mới cảm thấy được, sự ra đi của bố đã đã kích đến mẹ đến nhường nào. Một người phụ nữ mạnh mẽ nay lại thường xuyên hoảng hốt, không còn khôn khéo. Lúc rảnh rỗi cũng chỉ thích một mình trong phòng. Y Trạch nói với cô hai năm nay mẹ đều như thế, thậm chí có đôi khi nhớ bố đến nỗi một mình trong phòng khóc nức nở.

Nếu lúc đó bố bị bệnh hay vì tai nạn mà qua đời thì có lẽ mẹ cũng đã không hận đến như thế, nhưng đây bố là vì ân oán với đám lưu manh mà bị đi chứng mới qua đời, chính mắt mẹ lại còn chứng kiến cảnh đó cho nên cô cũng hiểu được mẹ không cách nào có thể tha thứ cho Trần Mặc Dương.

Cô đẩy anh xuống, kéo chăn che lại tựa vào đầu giường: “Em hỏi anh, sao lúc ấy anh lại ra lệnh Cổ Phong làm ra những chuyện như vậy? Em biết công trình kia gây trở ngại cho anh, nhưng là anh vẫn còn nhiều cách mà, vì sao lại dùng thủ đoạn đui mù tận diệt tuyệt.”

Anh tựa vào người cô nói: “Đã đến lúc chúng ta nên nói rõ ràng chuyện này. Chuyện anh đã làm anh thừa nhận, công trình kia là do anh sai Cổ Phong ra tay. Cổ Phong sẽ dùng biện pháp gì anh cũng rất rõ, anh và Chương Kinh Hoa đã tồn tại rất nhiều thù hận mà Mã Thiên lại là người của Chương Kinh Hoa. Nói thật cho dù Mã gia không chịu bán khu đất kia, anh vẫn còn rất nhiều biện pháp khác. Nhưng em hẳn cũng biết vì sao anh lại dùng cách đó, anh muốn cho Mã gia nhà tan cửa nát. Lúc ấy anh để em rời đi, không nghĩ rằng em cứ vậy mà liên động ý kết hôn với Mã Tuấn, anh thật sự rất tức giận. Ngày đó lúc xuất viện anh còn ngu ngốc nghĩ rằng hay là cứ đi tìm em đồ ngon ngọt rồi chúng ta sẽ quay lại, nếu như em muốn một tương lai anh cũng có thể đáp ứng với em...” Anh tự giễu cười: “Em cũng biết tính tình anh lúc đó, có thể nghĩ đến nước đó là đã nhượng bộ lắm rồi... Nhưng ở bãi đỗ xe anh lại nghe được tin em và Mã Tuấn sắp kết hôn, anh nhìn hai người bên nhau, vui vẻ chọn nhẫn cưới, anh nghe người khác chúc mừng hai người, sao anh không thể phát cuồng được chứ, chỉ trong thời gian ngắn, em vừa mới trong lòng anh nói sẽ yêu anh trọn đời, thế nhưng vừa chớp mắt đã nói là sẽ kết hôn với người khác, giây phút đó anh như điên cuồng không cam lòng, anh nghĩ lúc ấy anh tỉnh táo lại, nguyện ý thừa nhận anh vì không thể mất đi em nên mới ghen tức, nguyện ý đi tìm em nói rằng anh yêu em, có lẽ đã không xảy ra chuyện như ngày hôm nay, nhưng tất cả đã qua không thể quay trở lại. Y Khả, em hãy tin anh, anh thề rằng anh chưa bao giờ báo Cổ Phong ra tay với người nhà em, cho dù có điên cỡ nào anh cũng không thể đối với em như vậy!”

Cô nói: “Em không hề vui vẻ.”

Anh ngán người, không nghĩ rằng mình đã nói nhiều như vậy nhưng cô lại nói ra một câu nói không đầu không đuôi, anh lo sợ hỏi: “Sao cơ?”

Cô nói: “Em không hề vui vẻ khi chọn nhẫn, lúc ấy người nhà em ai cũng rất hy vọng rằng em sẽ kết hôn với Mã Tuấn, lúc xảy ra tai nạn, Mã Tuấn vì bảo vệ em mà bị thương nặng, mẹ em thấy anh ta đối với em tình cảm sâu nặng, đêm ba mươi em đã lên kút đến bệnh viện thăm anh, nhưng em nghe thấy... nghe thấy anh nói với Giang Văn Thao rằng anh chưa bao giờ thật sự yêu ai cả. Em thừa nhận em đồng ý kết hôn với Mã Tuấn là vì thời gian đấy em đang giận lẫy. Nhưng khi nghe câu nói tuyệt tình từ anh, lòng em như chết lặng. Em nghĩ rằng Mã Tuấn tốt với em như vậy trước sau gì em cũng phải lấy chồng nên hôm đấy em đã chủ động đề nghị kết hôn cùng với Mã Tuấn, em muốn hoàn toàn quên anh, bắt đầu cuộc sống mới.”

Đêm ba mươi! Anh vẫn còn nhớ rõ đêm đó, anh không nghĩ rằng đêm đó cô ở ngoài cửa, thật là sai lầm, thì ra tất cả mọi chuyện đều do anh tạo nên.

Hành động theo cảm tính của họ đã tự làm tổn thương sâu sắc đến đối phương.

Anh ôm cô nhỏ giọng: “Y Khả, hãy tha thứ cho tên khốn nạn như anh, chúng ta hãy làm lại từ đầu được không, anh sẽ cầu xin mẹ em tha thứ, vì Loan Loan vì em và vì anh em hãy dừng cảm lên một chút được không.”

Cô im lặng không nói gì, rồi đột nhiên đứng dậy, anh giữ tay cô lại, đề phòng: “Em đi đâu? Đêm nay hãy ở lại đây đi!”

Cô kéo chăn xuống, xấu hổ nói: “Quần áo vẫn ở bên ngoài, ngày mai bác Trương lên dọn dẹp nhìn thấy thì sao.”

Cô thật sự muốn chui xuống lỗ mất thôi, vừa rồi hai người gấp gấp đến nỗi áo quần nội y đều quăng ngoài kia, nếu ngày mai bác Trương đi lên nhìn thấy thì sẽ nghĩ như thế nào đây!

Anh đúng là bị cô làm cho tức giận mà, anh đã cố gắng lấy hết bao dung cảm để thốt ra những lời lẽ thâm tình nhất, vậy mà cô như dội vào mặt anh chậu nước lạnh.

Anh tức giận nói: “Em nằm xuống đi, để anh.”

Anh trắng trợn đứng dậy đi qua mặt cô, tỉ lệ đáng người hoàn mỹ, những cơ bụng săn chắc, cho dù cô đã nhìn thấy bộ dáng trần truồng của anh nhiều lần nhưng không lúc nào là không đỏ mặt.

Anh ôm hết quần áo vào phòng. Cô không có trên giường, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước, anh bắt gặp mím cười.

Anh tựa vào cửa phòng tắm, cô vừa mở cửa đã bị anh ôm vào lòng, nói: “Sao lại không đợi anh cùng tắm.”

“Anh cũng không phải là Loan Loan còn muốn người ta giúp...” từ cuối cùng còn chưa nói hết đã bị anh ôm lại phòng tắm.

Sau khi đi ra, cô mệt lả ngã xuống giường, chăn trùm kín, anh kéo ra, nói: “Sao lại không cho anh nằm chung chứ.”

Cô than thở: “Tránh ra đi, ai bảo anh lại kéo em vào phòng tắm...”

Tuy là đang trách cứ nhưng lại giống như cô đang làm nũng, hơn nữa trên tay lại kéo lên để anh nằm vào, anh mỉm cười, loại cảm giác này làm anh nhớ lại đoạn thời gian ngọt ngào lúc ban đầu, anh thảo mẫn ôm cô từ phía sau: “Ngủ đi, anh ôm em.”

Lòng cô thật sự rất rối bời, chuyện đêm nay cô không đoán trước được, mọi chuyện cứ như vậy tự nhiên xảy ra, cô không biết sau này sẽ làm thế nào, lại gạt mẹ tiếp tục lên lút cùng anh dây dưa, hay là xem như chuyện hôm nay là ngoài ý muốn, ngày mai ngủ dậy đều xem như chuyện gì cũng chưa xảy ra?

Nhưng cô biết rằng tất cả mọi chuyện đều không thể do cô quyết định, bởi vì anh tuyệt đối không phải là người biết nghe lời người khác, bất luận tình hình anh có thay đổi bao nhiêu nhưng có một chuyện tuyệt đối anh sẽ không thay đổi, đó là không bao giờ cam tâm để mình ở vị trí bị động.

Cô càng nghĩ càng phiền, và lại thật sự mệt mỏi, hơn nữa cái ôm của anh thoải mái như vậy, cô luyến tiếc đẩy ra. Rất nhanh, cô đã chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

Công ty quảng cáo của Hàn Việt chỉ vừa mới thành lập, quy mô không lớn, toàn bộ nhân viên trong công ty cùng với ông chủ là anh cộng lại cũng chỉ mười mấy người. Nhân viên trong công ty hầu hết đều là những người trẻ tuổi vừa mới ra trường. Từ Y Khả làm việc cùng họ rất thoải mái không có đâu đó ganh ghét như hồi còn ở đại.

Buổi tối, công ty tổ chức liên hoan kỷ niệm một năm thành lập công ty, cô vốn không định đi muốn nhanh chóng qua nhà trẻ đón Loan Loan, hiện tại chỉ cần một giây không gặp con gái cô đã không chịu nổi.

Nhớ đến con gái cô bất giác nở nụ cười, con gái cô bây giờ càng ngày càng biết nịnh nọt, hôm qua còn hôn lên má cô, nói: “Mẹ, con yêu mẹ.”

Lúc ấy cô đã cảm động đến rơi nước mắt.

Nhưng các đồng nghiệp cứ một mực lôi kéo cô, bảo cô là thành viên mới gia nhập đại gia đình, là nhân vật chính của ngày hôm nay sao có thể không đi.

Hàn Việt cũng thêm vào: “Đi thôi, bây giờ em có về nhà cũng chỉ một mình nhốt trong phòng xem ti vi.”

Một đồng nghiệp bắt đầu nháo nhút lên: “Ông chủ, sao anh lại biết Từ Y Khả về chỉ có thể xem phim, anh biết rõ như vậy nhất định là có gian tình!”

Hàn Việt chỉ cười, cũng không giải thích nhiều.

Cuối cùng Từ Y Khả đành phải gạt đầu, trong lòng còn có chút tiếc nuối, đêm nay cô muốn đưa Loan Loan đi dạo chợ đêm. Trước khi tan ca cô đã gọi tin nhắn cho Trần Mặc Dương bảo anh rằng cô có việc không thể đến đón con gái, nhờ anh đón hộ rồi dỗ dành Loan Loan ăn nhiều cơm vào.

Lát sau cô cũng không thấy anh gọi lại tin trả lời, cô cứ mãi băn khoăn suy nghĩ hay là anh không có mang theo điện thoại bên người. Nhưng nghĩ lại lại cảm thấy có lẽ anh cố tình, việc này không cần cô dặn dò anh cũng tự biết, dù sao ba năm không có cô anh cũng một mình nuôi Loan Loan lớn như vậy. Cô thở dài, thừa nhận mình chỉ là lấy cớ, thật ra cô rất nhớ anh muốn nghe giọng nói anh.

Hàn Việt ở sau lưng gọi: “Y Khả, có thể đi rồi.”

Cô nhìn xung quanh đồng nghiệp đã thu dọn xong xuôi, cô cũng đứng dậy.

Một đám người trẻ tuổi tụ tập một chỗ không hề kiêng nể gì vui chơi thoải mái. Cơm nước xong lại bắt đầu đến nơi khác uống rượu.

Cô không phải là một người hoạt bát, phần lớn thời gian đều ngồi một bên xem mọi người vui chơi.

Hàn Việt nhìn thấy bộ dáng cô thui thui một mình mới lên tiếng: “Em có chuyện gì sao?”

Cô lắc đầu: “Không có việc gì cả, chỉ là nhìn thấy mấy người kia vui chơi sôi động cảm giác như mình đã già đi rất nhiều, thật ra em chỉ lớn hơn họ có hai tuổi.”

Hàn Việt than thở: “Cái khiến con người chúng ta già đi không phải là thời gian, mà là tâm tình, nào đi thôi để anh đưa em về, anh cũng muốn về sớm trông Lâm Lâm.”

“Vậy họ thì sao...”

Hàn Việt nói: “Không sao cả, anh đi tính tiền để họ chơi cho đã rồi lát về sau.”

Hàn Việt quay lại chỗ mọi người dặn dò rồi đưa cô về. Đến khu chung cư lúc Y Khả chuẩn bị xuống xe, Hàn Việt gọi cô lại: “Y Khả, sao này em có dự định gì không?”

Cô giật mình, Hàn Việt không phải là người đầu tiên hỏi cô vấn đề này, Đình Tĩnh đã hỏi cô, thậm chí mẹ cô không dưới một hai lần nhắc nhở cô.

Hàn Việt tiếp tục: “Y Khả, em vẫn chưa đến ba mươi, sau này cũng không thể tiếp tục sống thế.”

Từ Y Khả nói: “Em cũng không biết đến đâu hay đến đó vậy.”

“Bác gái nhìn em như vậy sẽ rất đau lòng, còn nữa, một ngày nào đó Trần Mặc Dương cũng sẽ kết hôn, em không thể chờ đến lúc đấy mới xem xét con đường tương lai của mình.”

Từ Y Khả nói: “Sao anh lại nói với em chuyện này.”

“Thật ra trong khoảng thời gian này anh luôn nghĩ, em nói xem nếu như hai ta kết hôn có thể hạnh phúc không?”

Từ Y Khả hoảng hốt, ngẩng đầu nhìn anh. Đêm nay anh chỉ uống một ít, trên mặt có chút đỏ nhưng cô khẳng định anh vẫn rất tỉnh táo.

Cô nói: “Hàn Việt, anh sao thế, có phải Giang Thuyền muốn tái hôn?”

Anh cười: “Cô ấy tái hôn là chuyện sớm hay muộn, mà đối với anh cũng chẳng có liên quan, Y Khả em chưa hề nghĩ đến chuyện chúng ta đến với nhau sao. Mẹ anh vẫn luôn thích em, thật ra mẹ anh không chỉ một lần lái nhái về chuyện này, bà nói nếu em là con dâu của bà thì hiện tại có nhắm mắt ngay lập tức cũng an tâm.”

Từ Y Khả cũng biết mẹ Hàn Việt trước kia thật sự rất thích cô, nhưng cô và Hàn Việt là không duyên không phận.

Từ Y Khả buồn cười nói: “Chẳng lẽ bởi vì bác gái thích em nên anh muốn kết hôn với em?”

Hàn Việt nói thật lòng: “Em đừng cảm thấy lý do này buồn cười, Y Khả em biết không, anh và Giang Thuyền ly hôn, ngoại trừ mâu thuẫn riêng giữa hai chúng ta, còn có một phần là vì hai gia đình. Mẹ anh và cô ấy cãi nhau liên tục, không ai chịu nhường nhịn ai, anh ở giữa thật sự rất mệt mỏi, muốn an ủi mẹ vừa muốn khuyên nhủ lại Giang Thuyền. Nếu hai ta kết hôn thì giữa chúng ta sẽ không tồn tại vấn đề này, hơn nữa Lâm Lâm thật sự rất thích em, anh tin rằng hai người ở bên nhau cũng rất hòa thuận. Quan trọng là chúng ta hiểu rõ nhau, không cần lo lắng vì bị đối phương lừa dối, chúng ta đều đã trải qua những môi trường nóng nhiệt, có lẽ sẽ cảm thấy an toàn hơn khi có một cuộc hôn nhân an bình, sẽ lại càng thông cảm hơn cho người kia, em thấy có đúng không? Y Khả em hãy suy nghĩ lại những lời nói hôm nay của anh.”

Từ Y Khả nói: “Hàn Việt, em biết những gì anh nói đều rất có lý, nếu chúng ta kết hôn thì đúng sẽ giống như anh nói vậy mọi chuyện sẽ yên ổn, bình thản, cho dù không có tình yêu, nhưng vẫn có thể hoàn thiện ở cùng nhau thậm chí là sống đến đầu bạc răng long, đó có lẽ cũng là một loại hạnh phúc, nhưng Hàn Việt à em không nghĩ như vậy, em không thể chấp nhận được một gia đình như vậy, cho dù một ngày nào đó Trần Mặc Dương sẽ kết hôn, nhưng em vẫn còn có Loan Loan không phải sao, ít nhất đến hiện tại em không muốn nghĩ đến chuyện này.”

Hàn Việt nói: “Em hãy suy nghĩ, có lẽ có một ngày nào đó em sẽ thay đổi suy nghĩ, nhưng em không cần phải có áp lực bởi vì chúng ta đã rất quen thuộc cho nên anh mới không sợ xấu hổ mở miệng thẳng thắn nói với em những điều này.”

Từ Y Khả nói: “Em biết, nhưng anh và Giang Thuyền thật sự không còn cơ hội sao, dù sao cô ta cũng là mẹ của Lâm Lâm, anh vẫn còn yêu cô ấy.”

Hàn Việt lắc đầu: “Yêu không thể giải quyết được tất cả, thử qua một lần rồi sẽ không nhất thiết phải thử lại, Giang Thuyền không phải là người biết quay đầu là bờ, cuộc hôn nhân này đều làm chúng ta sợ hãi.”

“Vậy thì anh cũng không thể cứ thế mà cam chịu chứ.”

Hàn Việt cười: “Y Khả, em có chút tự tin, với em kết hôn chính là cam chịu sao?”

Từ Y Khả mỉm cười, Hàn Việt nói tiếp: “Vậy em về đi, hãy suy nghĩ những lời anh nói.”

Từ Y Khả mở cửa xe: “Vậy anh đi đường cẩn thận.”

Cô nhìn theo xe Hàn Việt rời đi, lời Hàn Việt nói không phải không có lý. Tuy hai người không yêu nhau nhưng lại có một thân tình thân thuộc, như vậy có thể cùng nhau vun đắp một gia đình ấm áp. Lời đề nghị này không hẳn không làm cô cảm động, cho dù năm đó rời Giang Nhạc, cô cũng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ cùng với người đàn ông khác lập gia đình. Cô thở dài, vừa mới xoay người đã bị cái bóng sau bồn hoa kia làm giật mình.

Anh đứng tựa lưng vào thân xe, bóng đêm che khuất đi một nửa khuôn mặt của anh, điều thuốc trên tay anh phát ra ánh sáng lấp lóe trong đêm tối.

Cô cũng không biết anh đã đứng ở nơi đó bao lâu, anh cứ lẳng lặng đứng vậy nhìn cô, thỉnh thoảng hít một hơi thuốc rồi chậm rãi thả ra một làn khói.

Từ Y Khả theo bản năng nhìn một vòng xung quanh, thật may tối nay trong khu chung cư không có quá nhiều người, nếu để cho mẹ trông thấy, không chừng mẹ sẽ nổi điên.

Cô đi qua: “Sao anh lại đến đây?”

Anh ném điều thuốc đi, nói: “Muốn gặp em” anh có thể nghĩ thấy được mùi rượu trên người cô, anh cảm thấy có chút không vui: “Sao lại uống rượu rồi?”

Từ Y Khả đáp: “Chính anh không phải mỗi ngày đều uống như uống nước ư.” Cô nói rất đúng hai lần trước anh đi dự tiệc khi trở về trên người toàn bao phủ bởi mùi rượu và mùi nước hoa.

Gần đây anh đã rất ít sang Thiên Tinh, mọi việc hoàn toàn giao cho Chu Lạc Khiết phụ trách, nhưng mà khi xã giao khó có thể tránh khỏi việc bị mời rượu. Cô nhớ tới trước kia, anh không có tâm tư đi xã giao với người khác, xem ra hai ba năm qua, anh đã thật sự trở thành một người đàn ông thành công rồi.

Thấy anh cau mày, cô thấp giọng nói: “Đồng nghiệp công ty tổ chức liên hoan, em không từ chối được.”

Anh lại hỏi: “Vừa rồi là Hàn Việt đưa em về à?”

“Ừm.”

Nếu đổi lại là trước kia anh không nói hai lời sẽ bắt cô từ chức, bất quá hiện tại anh đã bắt đầu suy nghĩ đến cảm xúc của cô. Dù trong lòng cảm thấy khó chịu vì cô và Hàn Việt vẫn còn liên lạc nhưng anh cũng sẽ không làm ra hành vi quá khích.

Từ Y Khả xoa xoa lòng bàn tay của mình: “Hơi lạnh, lên xe đi đã.”

Anh mở cửa xe, để cô ngồi vào bên trong. Cô nói: “Đem xe chạy ra ngoài, đừng có ngừng xe ở trong này.”

Biểu hiện chột dạ của cô chọc giận anh, anh cất giọng mỉa mai: “Em sợ cái gì? Dù sao không phải em cũng đang chờ đợi một ngày chúng ta công khai đi chung sao?”

Thấy cô không nói gì, anh lái xe chạy đi ra ngoài, đỗ xe ngay phía bên ngoài công viên. Anh hạ cửa kính xe, vừa muốn định châm điều thuốc đã bị cô gạt lại: “Đừng hút nữa, anh đêm nay làm sao vậy?”

Anh nói: “Vừa rồi anh muốn đi lên gặp mẹ em”

Từ Y Khả sợ đến mức tái mặt: “Anh điên rồi có phải không!”

Anh cười lạnh: “Đâu phải việc anh nổi điên em còn chưa thấy qua!”

“Anh đừng ép em”

“Anh không ép em. Mọi việc cứ giao cho anh giải quyết.”

“Anh muốn giải quyết như thế nào? Em cầu anh đó, đừng làm loạn lên được không, mẹ sẽ không chịu nổi đá kích.”

Cô không biết khi anh đã hạ quyết tâm sẽ có thể làm ra những chuyện gì nữa, cô sợ anh gặp mẹ rồi nói ra lời không nên nói, như thế tất cả mọi chuyện sẽ kết thúc.

Trần Mặc Dương nói: “Sớm hay muộn gì mẹ cũng sẽ biết, tất cả mọi chuyện rồi cũng phải giải quyết, không thể cứ ngồi không chờ, em cũng biết anh không có tình kiên nhẫn.” Rõ ràng, nam chưa cưới nữ chưa gả, mỗi lần cô ở lại chỗ anh qua đêm, cô cứ như đang yêu đương vụng trộm, tìm đủ loại lý do để nói dối mẹ cô, anh đã chịu đựng đủ rồi, ngay cả việc gặp nhau mỗi ngày đều phải lén lút. Tránh đêm dài lắm mộng, anh phải tốc chiến tốc thắng, anh biết cô nhát gan, nếu anh không cứng rắn quyết định nhanh một chút, cô sẽ dần rời khỏi anh.

Cô nói: “Em biết, nhưng mà, em xin anh, hãy cho em chút thời gian, em sẽ tự nói với mẹ, anh đừng để sự việc trở nên phức tạp thêm, anh không biết mẹ em hận anh như thế nào đâu, ngay cả em lúc trước cũng đã đấu tranh suy nghĩ rất nhiều, huống gì là mẹ, em không muốn sẽ có thêm phiền phức.”

Anh nghiêng người, vươn tay đặt lên hai má cô: “Cha thương yêu em như vậy, ông cũng sẽ tha thứ cho anh, tha thứ cho em, anh chờ em, nhưng em không thể để anh chờ quá lâu đâu đấy.”

“Em biết, anh phải đáp ứng em, đừng tự đi tìm mẹ em”

Nhìn bộ dáng nom nớp lo sợ của cô, anh không nhẫn tâm dồn ép cô nữa, anh biết bị kẹp giữa mẹ và anh cô cũng rất khó chịu.

Có đôi khi anh cảm thấy mình thật xấu xa, vừa mới hôn cô cảm giác trong lòng anh đã sôi lên sùng sục.

Anh đè cô xuống ghế, dịu dàng nói: “Đêm nay qua bên anh, anh nhớ em lắm, Loan Loan cũng rất nhớ em”

Cô nghịch mái tóc anh: “Đêm nay em về nhà, đã liên tục mấy ngày em không về nhà, mẹ sẽ nghỉ ngơi, ngày mai em sẽ đi thăm Loan Loan.

Anh bắt mắt cắn mạnh vào môi cô, cô đau liền chỉ vào lưng anh: “Nhẹ một chút.”

Anh cười dòi môi xuống hôn xương quai xanh của cô, từ từ cởi cúc áo cô, vuốt ve đôi gò bồng cao ngất ngưỡng.

Anh âu yếm dịu dàng vuốt vet theo thân hình quyến rũ của cô, đang vừa muốn trượt vào bên trong, cô cảnh giác giữ lấy tay anh, cầu xin nói: “Đừng...”

Anh mạnh mẽ kéo khóa quần cô xuống. Cô hoảng sợ mở to mắt, đáng thương nhìn anh: “Mặc Dương...” Cô ghé vào tai anh thấp giọng nói: “Em... Em đêm mai đi qua.” Dù sao nơi này không phải là nơi người bảo thủ như cô có thể chấp nhận, nếu thật sự ở trên xe e là cô xấu hổ mà chết mất.

Cô cắn môi, đôi mắt ngấn nước, dường như đang chịu nhiều uất ức, anh buông lỏng cánh tay, trầm giọng nói: “Anh chờ không được.”

Nhìn anh cố gắng kìm nén, mồ hôi trên trán ướt đầm cô cảm thấy rất đau lòng, cô hôn lên má anh, ngại ngần nói: “Anh nhìn một chút, đợi đến tối mai...” Nói xong càng cảm thấy xấu hổ, khuôn mặt đỏ ửng, loại chuyện này từ trước đến giờ cô giống như thiếu nữ giống nhau, đều xấu hổ.

Anh vẫn im lặng nằm trên người cô, ngón tay cô mon trón vuốt ve khuôn mặt anh, vòng tay qua ôm chặt anh an ủi.

Một hồi lâu anh mới đứng dậy, giúp cô chỉnh lại quần áo rồi nói: “Được rồi, em lên đi.”

Cô mở cửa xe, lại nói: “Anh đi trước đi.”

Anh cười vỗ vỗ mặt cô: “Anh muốn nhìn em lên.”

Bóng đêm tĩnh lặng, ánh trăng dịu dàng như nước soi xuống xuyên thấu qua cửa kính chiếu rọi vào anh, nhìn khuôn mặt tươi cười của anh cô lại càng cảm thấy trong lòng đang sôi sục, hận không thể bỏ mọi sự bận tâm mà đi theo anh.

Từ Y Khả cuối cùng kìm nén cảm xúc muốn theo anh rồi vẫy tay, đi lên nhà.

Cô vội vàng chạy lên phòng, ra vén rèm cửa sổ phòng khách đối diện công viên vừa vặn thấy xe anh rời đi, mãi cho đến khi chiếc xe kia biến mất trong bóng đêm, mới lưu luyến khép lại rèm cửa sổ.

Mẹ còn chưa ngủ từ trong phòng đi ra: “Con đang nhìn cái gì?”

Từ Y Khả bỗng chột dạ nói: “Không có việc gì, con sợ tối nay trời mưa, xem cửa sổ có đóng kỹ chưa, mẹ, con đi ngủ.” Cô biết sớm muộn cũng phải cùng mẹ ngã bài, nhưng cô không biết mở miệng như thế nào, cô sợ đến lúc đó mẹ cô sẽ phản ứng rất lớn. Cô thật sự không thể chịu được nếu một lần nữa bị mẹ đuổi ra khỏi nhà.

Mẹ bưng một chén trà đi vào phòng, cô đổi áo ngủ xong thì trông thấy mẹ vẫn ngồi trên giường cô, vẻ mặt bản thân, cô ngồi xuống bên cạnh mẹ hỏi: “Mẹ người có chuyện gì vậy?”

Bà Từ cười nói: “Mẹ suy nghĩ, ba con trước kia mọi chuyện đều cần mẹ quyết định, nhưng khi ông đi rồi, căn nhà này trở nên trống trải không có hơi thở gia đình, mẹ giống như mất đi một người bạn tâm giao. Cô ôm lấy mẹ: “Mẹ, mẹ đừng khóc, còn có con, mẹ như vậy bố ở dưới đất cũng không yên tâm.” Từ mẹ vỗ nhẹ tay cô nói: “Bố là người thương con nhất, lúc con mới sinh ra rất thích khóc, cả buổi tối ông ấy đều ôm con trên tay dỗ đến rạng sáng, sáng sớm còn phải đi làm, bây giờ nhớ lại, mẹ thật sự cảm thấy rất hối hận, thật sự hối hận với bố con, lúc còn trẻ chỉ biết thăm oán cuộc sống khổ cực, thăm oán ông ấy không lo đại sự, trách ông ấy không có bản lĩnh, suốt ngày cãi vã, không chăm sóc tốt cho ông ấy, cuộc đời bố con thật vất vả.”

Bà nắm chặt tay cô: “Con phải sống cho thật tốt, đừng để bố ở dưới kia phải lo lắng cho con.”

“Con biết mẹ, con phải sống tốt còn phải chăm sóc tốt cho Y Trạch.”

“Con bây giờ đang làm tại công ty Hàn Việt à? Công ty của cậu ấy làm gì?”

“Dạ, công ty quảng cáo.”

“Hàn Việt có phải là cũng ly hôn rồi?”

“Dạ, anh ấy và vợ không hợp nhau.”

“Y Khả, con cùng Hàn Việt có khả năng hay không... Dù sao hai người cũng hiểu rõ nhau.”

Từ Y Khả lắc đầu: “Mẹ, làm sao mẹ lại nghĩ như vậy, con và anh ấy chỉ là bạn học.”

“Quên chuyện xảy ra trước kia đi, rồi tìm cho mình một người đàn ông, con còn trẻ, không thể cứ như vậy, nếu không có người bên cạnh an ủi, sau này mẹ nhắm mắt cũng không an lòng.”

“Mẹ, con còn chưa nghĩ đến.”

“Bây giờ chưa nghĩ vậy thì khi nào mới nghĩ, Y Khả, không phải mẹ nhẫn tâm, nếu con và tên họ Trần kia còn có cái gì...”

Từ Y Khả liền ngắt lời: “Mẹ, con biết, mẹ đừng nói nữa.”

“Biết là tốt rồi, mẹ chỉ có chuyện này không thể để con tự quyết định.”

Từ Y Khả trong lòng khẽ thở dài: “Mẹ, ngủ đi, đêm nay chúng ta cùng nhau ngủ.”

Cô xốc chăn lên cho mẹ nằm vào, tắt đèn, rồi nằm xuống, cô tựa đầu vào vai mẹ, mẹ thật sự già đi nhiều.

Cả đêm cô không thể chợp mắt được, cô không biết nên hoá giải đoạn thù hận này như thế nào, có đôi khi chính cả bản thân cô còn buông xuống không được, huống gì muốn đi thuyết phục mẹ, người đối với Trần Mặc Dương hận thấu xương.

Chiều hôm sau cô liền ra ngoài đến nhà trẻ đón Loan Loan, cả ngày hôm qua không gặp mặt, không biết Loan Loan có khóc nhè hay không. Vừa xuống xe đã nhìn thấy Giang Thuyền từ trong nhà trẻ đi ra, cô cùng Giang Thuyền cũng không thân thiết lắm, chỉ nhớ ba năm trước có gặp mặt vài lần, bắt quá Giang Thuyền còn nhớ rõ tên cô: “Cô Từ.”

Từ Y Khả dừng lại chào hỏi: “Đến thăm Lâm Lâm a!”

Giang Thuyền gật đầu nói: “Cô Từ có thể dành chút thời gian tôi không? Tôi có vài lời muốn nói với cô.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Em luôn xem anh là đồ ngốc

Cô cùng Giang Thuyền tìm một vị trí gần trường mẫu giáo ngồi xuống. Giang Thuyền nổi tiếng là người phụ nữ mạnh mẽ, đối mặt với Từ Y Khả cũng không đôi co long vòng, liền đi thẳng vào vấn đề: “Nghe mẹ Hàn Việt nói cô và Hàn Việt chuẩn bị kết hôn?”

“Bác gái nói với cô như vậy? Không có chuyện này, tôi cùng Hàn Việt chỉ là bạn học.” Từ Y Khả trả lời.

“Tôi và Hàn Việt đã li hôn, anh ấy tái hôn với ai cũng không liên quan đến tôi, nhưng mà bởi vì có quan hệ đến Lâm Lâm, cho nên đối với đối tượng Hàn Việt muốn kết hôn tôi ít nhất phải tìm hiểu một chút.”

Từ Y Khả nói: “Tôi đã nói rồi, tôi và Hàn Việt chỉ là bạn, Hàn Việt cho dù muốn tái hôn, người đó cũng không phải là tôi.”

“Kỳ thật lúc trước tôi có biết cô, tôi biết mẹ Hàn Việt rất thích cô, nói thật, nếu tương lai cô sống cùng Lâm Lâm, tôi sẽ rất yên tâm, tôi tin cô là người phụ nữ lương thiện, nếu sau này hai người thật sự có kết quả, tôi sẽ thành tâm chúc phúc, tôi không làm được một người mẹ tốt, cho nên tôi hi vọng Lâm Lâm có một gia đình trọn vẹn.”

“Cô là mẹ Lâm Lâm, chẳng lẽ cô không muốn tự mình chăm sóc cô bé sao?” Cô thật không dám tưởng tượng đến một ngày nào đó con gái cô bị người phụ nữ khác cướp mất, có người mẹ nào không thương con chứ.

Giang Thuyền không cho như vậy là đúng: “Tôi trời sinh không phải là người có khả năng làm hiền thê lương mẫu(1), tôi cũng rất yêu con gái mình nhưng tôi không thể dành toàn bộ thời gian của mình cho nó, tóm lại cảm ơn cô, tôi chỉ muốn nói, nếu cô và Hàn Việt kết hôn, tôi sẽ rất vui, tôi không làm chậm trễ thời gian của cô nữa, tạm biệt.”

Từ Y Khả nhìn theo bóng lưng Giang Thuyền. Giang Thuyền khoác lên bộ tây trang vừa người, tóc ngắn gọn gàng, ngay cả bước đi cũng thể hiện phong thái tự tin, một người phụ nữ như vậy, nếu giam giữ cô trong thế giới nhỏ, có lẽ sẽ như một bông hoa héo tàn mà chết.

Mỗi một người đều có một cách sống riêng, ai ai cũng muốn hướng tới một cuộc sống tươi đẹp hơn, đương nhiên, điều quan trọng nhất là được sống bên cạnh người mình yêu, người mà cô nguyện cam tâm vì họ mà buông tay mọi thứ bên ngoài, ở nhà làm một người vợ tốt, giúp chồng dạy con.

Sau khi Giang Thuyền rời đi, cô quay lại nhà trẻ thăm Loan Loan. Cả ngày hôm qua cô bé không được gặp mẹ, bây giờ nhìn thấy thì nũng nịu bấu môi: “Mẹ ngày qua không có đến.”

Để bồi thường cho tâm hồn tổn thương của bảo bối, cô dẫn Loan Loan ra ngoài ăn cơm trưa, ở lại cùng chơi với con bé, đợi đến khi tiểu nha đầu mặt mày hớn hờ, tâm tình vui vẻ trở lại, cô mới mở miệng nhỏ nhẹ nói rằng phải đi làm.

Đến công ty cũng đã qua thời gian làm việc buổi chiều, cũng may khối lượng công việc của cô cũng không quá căng thẳng, thời gian tương đối rảnh rỗi,

bằng không cứ 3 ngày, lại nghỉ hai ngày thì ngay chính cô cũng thấy ngại.

Hàn Việt vội vã từ trong thang máy chạy ra, thiếu chút nữa đụng vào trên người Từ Y Khả, Từ Y Khả nhìn thấy Hàn Việt vội vàng hỏi: “Làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

“Mẹ anh bị ngã vào bệnh viện rồi, anh phải đi bệnh viện ngay bây giờ.”

“Vậy anh đi nhanh đi, có chuyện gì gọi điện thoại cho em”

Sau Từ Y Khả biết được, lần này mẹ Hàn ngã rất nặng, nói là leo thang lau chùi cửa sổ, cũng không có ai giúp đỡ nên mới bị ngã, người già, xương cốt lại yếu, ngã gãy xương

Hôm nay, Từ Y Khả cùng Hàn Việt vào viện thăm bà. Trong phòng bệnh, bà Hàn kéo tay Từ Y Khả, nước mắt đầm đìa nói: “Y Khả a, con nói xem, ta tạo nghiệt gì đây, phải chi trong nhà có người giúp một tay, ta cũng không phải bị thương đến như vậy...”

Hàn Việt ở một bên chen vào: “Con sẽ mướn một bảo mẫu cho mẹ, mẹ không phải lo.”

Bà Hàn tức giận: “Con còn dám nói, nếu không phải con đòi kết hôn với người phụ nữ kia, trong nhà sẽ thành như vậy sao, nếu lúc trước con cùng Y Khả kết hôn, chúng ta hiện tại đã là một gia đình hạnh phúc, vợ hiền con ngoan.”

“Y Khả, con không biết đấy thôi, thân thể ta già như vậy cũng là do người phụ nữ kia làm ta tức giận, con có gặp qua người phụ nữ nào, thân đang mang thai mà cứ ôm bụng chạy đi chạy lại, đứa nhỏ vừa sinh hạ, một ngụm sữa không cho bú, không quan tâm đến đứa bé, cô ta có bản lĩnh, năng lực, gả vào nhà chúng ta làm gì, không biết nhà chúng ta nghèo, cửa nhỏ không dung chứa được cô ta hay sao! Về đến nhà thì giống như nữ vương, nhìn cái này không vừa mắt, cái kia không vào, ý vào nhà mẹ đẻ có mấy đồng tiền không coi ta và Hàn Việt ra gì...”

Bà Hàn vừa tìm được người nói chuyện, liền đem tất cả oán giận trong lòng mấy năm tuôn ra hết. Từ Y Khả cũng không biết nên nói gì, dù sao cũng là chuyện gia đình của người ta.

Hàn Việt không kiên nhẫn nói: “Mẹ con và Giang Thuyền đã li hôn, mẹ còn nhắc chuyện cũ làm gì.”

Bà Hàn nắm lấy tay Từ Y Khả: “Con xem, con xem, bác mới nói hai câu, nó đã bênh vực, li hôn, con tiếc vì đã ly hôn hả, không li hôn cô ta cũng cảm sùng lên đầu con.”

Sắc mặt Hàn Việt tối sầm, Từ Y Khả nói “Bác à, bác đừng tức giận, đều qua rồi mà”

“Được, cũng may đã trôi qua rồi, nhớ lại thật sự đúng là một con ác mộng. Y Khả, bác thật lòng nói với, tuy nhà chúng ta điều kiện không tốt lắm, nhưng nếu con cùng Hàn Việt kết hôn, bác tuyệt đối không để cho con chịu tủi thân, Lâm Lâm tuy rằng không phải con ruột, nhưng con bé cũng rất thích con, hai người ở chung lâu ngày sẽ nảy sinh tình cảm, nó sẽ coi con là mẹ, con nói đúng không...”

“Bác à, chuyện này...con và Hàn Việt cũng đã nói qua, con bây giờ không có nghĩ đến chuyện kết hôn.”

“Bác hiểu được, bác đợi con suy nghĩ rõ ràng, dù sao hiện tại các con cùng làm việc một chỗ, thời gian gần gũi cũng nhiều, hai đứa trước kia thân thiết, bây giờ ở gần một nơi đây là duyên phận, đồng ý với bác, hãy cẩn thận suy nghĩ...”

Từ Y Khả cảm thấy gật đầu cũng không được, lắc đầu cũng không xong.

“Được rồi mẹ, công ty còn có việc, mẹ đừng làm chậm trễ thời gian của Y Khả.”

Bà Hàn nói: “Được, được, Y Khả, lần sau con lại đến.”

Đi ra cửa phòng bệnh, Hàn Việt mệt mỏi nói: “Y Khả, người già đều như thế, đều hi vọng có người cùng mình trò chuyện.” anh thờ dãi: “Dù sao li hôn cũng li hôn rồi, cũng không có gì hay để nói, em định đến trường mẫu giáo phải không?”

“Vâng”

“Lúc em đón Loan Loan có thể giúp anh đón Lâm Lâm luôn không, anh hẹn Giang Thuyền có chút chuyện, mang theo con bé đi không tiện lắm, em giúp anh trông Lâm Lâm, khoảng 8 giờ anh qua đón con bé.”

“Anh yên tâm, Lâm Lâm giao cho em là được.”

Cô đi đến nhà trẻ đón hai tiểu bảo bối ra, ngồi xổm trước mặt hai cô bé trịnh trọng nói: “Đâu nào, hôm nay hai con phải làm cục cưng ngoan, không cãi nhau có biết không.” Nói xong đem hai tay của hai cô bé nắm cùng một chỗ: “Về sau Loan Loan và Lâm Lâm chính là bạn tốt nha.”

Bất quá hai cô bé không hề nể mặt, lập tức buông tay ra, một người ôm một bên tay cô.

“Mẹ bé con...”

“Đi bé cháy...”

Nói xong liền ôm cô cọ cọ, 4 cánh tay nhỏ choàng qua cổ cô. Từ Y Khả lựa lời khuyên nhủ: “Ngoan, mẹ không bế nổi, chúng ta đi mua quần áo đẹp nhé.” Cô hôn lên mặt hai đứa một cái, rồi lấy chìa khóa ra xe. Hai cô bé đều bĩu môi, chán ghét nhìn đối phương.

Từ Y Khả không nghĩ khi mình dẫn hai cô bé theo sẽ ầm ĩ thành như thế này, đỡ được bên này lại không đỡ được bên kia, ai cũng muốn cô là của riêng mình. Chỉ cần cô có hành động đối với bên này thân thiết một chút thì bên kia nhất định cáu kỉnh.

Cô vừa cảm thấy bất đắc dĩ vừa buồn cười, trẻ con bây giờ đều có tính sở hữu cao, tuy bình thường Loan Loan ngoan hiền, nhưng tính cách lúc cứng đầu đặc biệt giống bố con bé, tuyệt không để cho lãnh địa của mình bị người khác xâm dù chỉ một chút, chứ đừng nói là “chia sẻ”.

Lâm Lâm lại càng không cần phải nói, đoán chừng là giống tính cách mẹ cô bé, sức sống mạnh mẽ, hơn nữa có phần bá đạo. Dọc đường đi cô bị hai đứa trẻ chen ép đến kiệt sức.

Vất vả lắm cô mới đỡ được hai đứa ăn cơm chiều, đi dạo thì hai cô bé lại huyền não.

Hai cô bé đều túm chiếc váy không buông tay, Từ Y Khả và nhân viên cửa hàng đưa ra hai chiếc váy giống nhau như đúc cũng không được.

Từ Y Khả đến trước mặt Loan Loan: “Loan Loan không nghe lời có phải hay không, váy kia là Lâm Lâm thử trước, tranh đồ với người khác không phải là đứa trẻ ngoan, mẹ sẽ tức giận.”

Loan Loan trước giờ chưa từng bị đối xử như thế, nghe mẹ nói xong thì khóc òa lên.

Từ Y Khả cũng biết bản thân mình quá đáng, thấy con gái khóc liền lập tức đầu hàng, ôm Loan Loan: “Xin lỗi, xin lỗi, mẹ mắng con là không đúng, váy kia chúng ta nhường cho Lâm Lâm, mẹ mua con con váy đẹp khác.”

Đỗ dành Loan Loan xong, Lâm Lâm lại ném váy, ôm chân cô: “Dì, con cũng muốn được bế.”

Từ Y Khả hai tai bết hai đứa, đi xuống thang cuốn, đến lầu một, tay mỏi nhừ, cô đặt hai đứa xuống: “Hai con đều tự đi được không...”

Lời nói còn chưa dứt, chợt nghe tiếng sấm vang lên, người xung quanh sợ hãi bỏ chạy, hai đứa bé hoảng sợ khóc lớn, bị đám người chạy loạn tách ra trong nháy mắt, Từ Y Khả theo bản năng dùng thân người ôm Loan Loan, đợi đến lúc phản ứng thì Lâm Lâm đã ngã xuống đất, người hỗn độn bước qua người cô bé, thời khắc tai nạn, bản chất xấu xí của con người lộ rõ, ai cũng chỉ biết lo cho mạng sống của chính mình, đầu thêm đê ý dưới chân là một đứa bé hai tuổi, hình ảnh trước mắt làm Từ Y Khả sợ đến mức hồn phi phách tán, cô dùng thân thể che chở Loan Loan trong lòng, gian nan đẩy đám người rồi lao đảo hướng về phía Lâm Lâm chạy tới, khóc lóc cầu bọn họ: “Cầu các người, làm ơn đừng bước lên đứa nhỏ, van cầu các người...”

Đứng ngoài cửa phòng giải phẫu, cô ôm Loan Loan đang lạnh run, cả chính bản thân cô cũng đang bủn rủn, nếu vạn nhất Lâm Lâm xảy ra chuyện gì, cô phải ăn nói thế nào với Hàn Việt và Giang Thuyền đây! Khoảnh khắc đó cô chỉ nghĩ đến Loan Loan.

Nhớ lại hình ảnh Lâm Lâm sợ hãi và đau cô, cô cảm thấy rất áy náy, cô còn nhớ rõ lúc đó Lâm Lâm khóc to vuron tay gọi cô.

Loan Loan nâng bàn tay bé nhỏ lau đi nước mắt trên gương mặt mẹ: “Mẹ đừng khóc, con sợ.”

Cô ôm chặt Loan Loan, khăn cầu thượng đế tha thứ sự ích kỉ của cô, nếu lúc này người nằm trong kia là Loan Loan có lẽ cô phát điên mất.

Nhận được điện thoại của Từ Y Khả Hàn Việt cùng Giang Thuyền liền chạy đến đến.

Giang Thuyền nhìn thấy con gái mình nằm trong phòng phẫu thuật, cô nóng giận mất bình tĩnh mắng Từ Y Khả: “Cô trông đứa nhỏ kiểu gì thế, con người khác không phải là con sao? Tôi đã cho rằng, cô không giống với người khác, nhưng ở thời khắc nguy hiểm cô lại không bảo vệ Lâm Lâm, có phải bởi vì nó không phải do cô sinh ra.”

Hàn Việt nói: “Cô không biết rõ tình hình sao lại nói thế, nếu có thể bảo vệ Lâm Lâm, cô ấy sẽ bỏ mặc sao?”

Con tức giận của Giang Thuyền còn chưa tiêu, cô chỉ vào Từ Y Khả: “Cô ta cùng con gái cô ta thì bình an vô sự, chỉ có Lâm Lâm nằm bên trong, anh xem tôi phải tin tưởng cô ta như thế nào đây, tôi tưởng rằng sau khi hai người kết hôn Lâm Lâm sẽ có mẹ bên cạnh, sẽ lớn lên trong một gia đình hoàn chỉnh, vui vẻ mà trưởng thành, hiện tại tôi không thể không sinh hoài nghi đối với người này.”

Từ Y Khả không biết nói gì, lỗi đều là do cô.

“Từ Y Khả, tôi thu hồi lời nói lúc trước với cô, cô muốn cùng Hàn Việt kết hôn tôi không xen vào, nhưng mà tôi sẽ không giao lại Lâm Lâm cho hai người, tôi làm sao biết được về sau Lâm Lâm sống cùng cô còn có thể phát sinh việc tương tự hay không!”

“Cô đã yêu thương con gái bảo bối của mình như thế, vậy tại thời điểm con gái cô gặp chuyện sao cô không ở bên?” Người nói chuyện là Trần Mặc Dương, nhận được điện thoại của Từ Y Khả thì anh liền vội vàng chạy tới, vừa khéo bắt gặp Giang Thuyền đang ức hiếp Y Khả.

Anh đi đến bên cạnh Từ Y Khả, ngồi xổm xuống kiểm tra từ Từ Y Khả rồi đến Loan Loan, xác định hai người họ đều không có bị thương rồi nói tiếp: “Giang tiểu thư, Y Khả cũng là mẹ Loan Loan, thời điểm gặp chuyện không may, cô ấy không bảo vệ Loan Loan thì bảo vệ ai? Cô ấy thiếu cô cái gì, còn phải lo cho an toàn của con gái Giang tiểu thư, vậy người mẹ này dùng để làm gì, theo tôi được biết, Giang tiểu thư đối với con gái mình cũng không quan tâm, cô dựa vào cái gì mà chỉ trích người khác!”

Giang Thuyền ngẩn ngơ, sắc mặt xanh mét.

Từ Y Khả nắm lấy tay anh, anh xuất hiện khiến cô cảm thấy an tâm.

Anh bé con gái: “Con ngoan, có sợ không?”

Loan Loan vui trong lòng anh làm nũng: “Bố, con sợ ...”

Cửa phòng cấp cứu mở ra, Lâm Lâm phải mấy mũi, may mà không có gì trở ngại, nhưng cần phải nằm viện một thời gian.

Ra cửa bệnh viện cô muốn bế Loan Loan , anh lại tránh đi.

Anh mở cửa xe đặt Loan Loan vào trong rồi nói: “Em về đi, sau này không cần đi đón Loan Loan nữa.”

Từ Y Khả giật mình: “Anh có ý gì?”

Anh cười lạnh: “Chúc mừng em sắp kết hôn, về sau anh và Loan Loan đã không cần sự bố thí của em nữa rồi.”

Hắn là vừa rồi anh nghe được Giang Thuyền nói những lời này, cô vội vàng giải thích: “Em không có, anh hãy tin em , e chưa từng nghĩ tới sẽ kết hôn với Hàn Việt.”

“Không phải Hàn Việt thì cũng là người khác, chuyện như vậy không phải xảy ra lần đầu tiên, đối với em mà nói, tìm một ai đó kết hôn mà nói là một chuyện rất dễ dàng, em nói anh chờ em, em lại ngầm tính kết hôn cùng người khác, tốt lắm, Từ Y Khả, em luôn xem anh là đồ ngốc! Em yên tâm, lần này anh tuyệt đối sẽ không ngăn cản em”

Nói xong liền tiến vào trong xe, khoá cửa xe, Từ Y Khả vừa vỗ cửa xe, vừa cầu xin: “Mặc Dương anh đừng như vậy, anh nghe em giải thích có được không...”

Loan Loan nhìn theo bóng mẹ khóc òa lên: “Mẹ, mẹ lên xe đi...”

Nhưng anh nấc đức tai ngơ, sắc mặt không thay đổi, i không chút do dự lái xe rời khỏi.

Nhìn bóng xe dần khuất dạng, cô khóc nghẹn ngào: “Loan Loan...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Anh sắp kết hôn!

Cô không thể gặp Loan Loan , cô giáo ở trường mẫu giáo báo rằng: “Trần tiên sinh đã gọi điện thoại đến, nói rằng học kỳ này cô bé sẽ nghỉ, đợi khai giảng học kỳ sau mới lại đến...”

Điều này có nghĩa rằng cô sẽ không thể gặp được Loan Loan mấy thán , cô hoảng hốt đến nhà anh, nhưng cho dù cô có ấn chuông thế nào cũng không ai mở cửa, cô gọi điện, nhắn tin cho anh, đều không cai trả lời.

Cô biết lần này anh thật sự rất tức giận, nhưng cô cũng vô tội mà, chuyện kết hôn với Hàn Việt căn bản chỉ là tin đồn, sao anh vừa nghe vậy liền định cho cô tội chết. Những trò khốn nạn anh làm không nhiều sao, không phải cô cũng đều tha thứ tất cả đó sao.

Không gặp được Loan Loan, cô chẳng có tâm trạng làm việc, giờ nghỉ trưa cô cũng chẳng thiết ăn uống, mệt mỏi nằm xuống bàn tự hỏi làm thế nào mới gặp được anh đây.

Đồng nghiệp ăn trưa trở về, mấy cô gái trẻ lại bắt đầu tụ tập tám chuyện, Từ Y Khả đau đầu, thậm chí dãi đứng lên định đi pha cà phê để lấy lại tinh thần.

“Chuyện này là thật sao, cô lấy tin này từ đâu đấy ...”

“Lần này chắc chắn là thật, còn có cả hình cơ mà ...”

Từ Y Khả chẳng hứng thú với chuyện người khác .

“Nói không chừng có lẽ là sẽ kết hôn thật , không có lừa làm sao có khối, cô xem đi tất cả các báo đều đưa tin, còn không phải thật thì là gì , còn nữa không phải Triệu Vịnh Oái bây giờ đang làm đại diện phát ngôn cho công ty ấy sao, tôi nghe nói hình như Triệu Vịnh Oái đã thích ông chủ đây từ lâu rồi , lần này chắc là thật rồi.”

Từ Y Khả đang quay lại chỗ mình ngồi , nghe được cái tên Triệu Vịnh Oái, cô khựng lại, liền chạy đến đám người buôn chuyện: “Các cô đang nói tin gì, nào đưa tôi xem”

“Triệu Vịnh Oái sắp kết hôn , người phụ nữ này đúng là tốt số, sắp được vào hào môn ...”

“Nữ minh tinh được gả vào hào môn cũng không phải là chuyện mới mẻ gì, nhưng người cô ta sắp cưới là Trần Mặc Dương! À, mà không phải Trần Mặc Dương có con gái riêng rồi sao.”

“Cái kia thì tính là gì, dù sao anh ta vẫn chưa kết hôn...”

Từ Y Khả hoàn toàn không để ý đến những lời kia, ánh mắt nhìn chăm tiêu đề bài báo: “Triệu Vịnh Oái công khai chuyện tình cảm! Sáng nay Triệu Vịnh Oái và Trần Mặc Dương tay nắm tay xuất hiện tại sân bay Giang Nhạc, hai người trông rất ân ái ngọt ngào, đối mặt trước máy ảnh phóng viên cũng không hề e dè, trước đó trong một bài phỏng vấn Triệu Vịnh Oái đã tâm sự rằng có thể năm nay cô sẽ từ bỏ cuộc sống độc thân, xem ra thật sự là hôn lễ sắp cận kề...”

Đem đó hai người từ sân bay đi về thẳng đến biệt thự của Trần Mặc Dương...

Từ Y Khả cầm tờ báo run run, anh định làm gì thế này? Anh sắp kết hôn ! Lại cùng với người phụ nữ Triệu Vịnh Oái kia!

Đồng nghiệp bên cạnh kỳ lạ hỏi: “Y Khả, cô sao thế, cô cũng hứng thú với những chuyện tám này à?”

Đầu óc cô trống rỗng, trước ánh mắt khó hiểu của đồng nghiệp, cô lững thững quay trở về chỗ ngồi.

Cô không thể tin được đây là thật sự, anh không phải đã nói sẽ không bao giờ cưới Triệu Vịnh Oái sao, hơn nữa Loan Loan lại ghét Triệu Vịnh Oái như vậy, sao anh không vì Loan Loan mà nghĩ lại!

Cuối cùng Từ Y Khả không thể ngồi yên được nữa, lấy túi chạy ra ngoài, cô muốn gặp anh ngay lập tức, ngay lập tức!

Triệu Vịnh Oái đi lòng vòng nhìn trên nhìn dưới, quay lại phòng ngủ ngồi lên giường nói: “Sửa lại phòng này đi, em quen một nhà thiết kế nổi tiếng, để em bảo anh ta giúp chúng ta thiết kế lại, thế nào, được không Mặc Dương?”

Nhất là phòng ngủ này, cô nhất định phải sửa lại toàn bộ nơi này, nhớ đến Từ Y Khả trước đây đã ở lại đây một thời gian, trong lòng cô lại bức mình, cô nhất định phải đem vứt sạch sẽ toàn bộ đồ đạc của người phụ nữ kia !

Trần Mặc Dương không để đến cô, thay áo quần xuống lầu chuẩn bị ra ngoài.

Triệu Vịnh Oái liền chạy theo sau hỏi: “Anh đây đâu đấy?”

Trần Mặc Dương liếc nhìn qua cô: “Tôi về nhà mẹ thăm Loan Loan, đêm nay không quay lại, trước khi tôi trở lại cô làm ơn hãy rời khỏi”

Cô nói: “Em cũng đi, dù sao em cũng sắp là con dâu của Trần gia , theo lý cũng nên đi gặp bác trai bác gái . Anh cũng nên dành chút thời gian đến gặp bố mẹ em.”

Trần Mặc Dương nói: “Triệu Vịnh Oái, tôi đã nói rõ với cô , kết hôn với tôi, ngoại trừ cái chức danh bên ngoài, tôi sẽ không cho cô gì cả, cô hãy an phận đi, còn nữa, chỗ của cô không phải ở đây, đừng nói tôi không cảnh cáo cô trước, nếu để tôi biết nơi này có gì thay đổi, tôi sẽ không để cô yên đâu, dĩ nhiên, còn một thời gian nữa mới đến hôn lễ, tôi có thể đổi ý bất cứ lúc nào!”

Về mặt Triệu Vịnh Oái biến sắc, toàn thân run run, đôi môi gần như bị cắn nát.Đợi đến khi thân ảnh anh biến mất sau cửa, cô tức giận cầm bình hoa bên cạnh lên định ném, lại nhớ đến câu cảnh cáo vừa rồi, chỉ có thể phẫn nộ đặt xuống

Quay đầu thấy bác Trương đang đứng đằng sau, bắt đầu phát tác lên người bà: “Nhìn cái gì mà nhìn, vài ngày nữa thôi, tôi là chủ nhân cái nhà này thì bà cút đi cho tôi.”

Bác Trương trong lòng thở dài đi vào bếp, nếu người phụ nữ này mà cưới về, không cần ông chủ mở miệng bà cũng tự nghĩ việc, thật không biết Trần tiên sinh đã nghĩ gì. Người phụ nữ này vừa nhìn vào đã thấy không có gì hay ho, cho dù là vì con gái cũng không thể kết hôn bừa thế chứ!

Trần Mặc Dương trở lại biệt thự Trần gia, ông Trần và vợ đang chờ sẵn trong phòng khách.

Anh ngồi xuống đối diện bà Trần: “Loan Loan đâu?”

Đã hai ngày không gặp con gái, anh thật sự rất nhớ khuôn mặt nhỏ nhắn kia.

Bà Trần nói: “Vất vả lắm mới dỗ ngủ rồi, cả hai ngày nay không phải khóc đòi mẹ thì khóc đòi bố, khóc đến sắp bệnh luôn rồi .”

Trần Mặc Dương vừa nghe Loan Loan bệnh , liền đứng phắt dậy: “Con lên xem Loan Loan thế nào.”

Bà Trần ngăn lại: “Được rồi, con ngồi xuống trước đi, bố mẹ có chuyện muốn bàn với con.”

Trần Mặc Dương không cần nghĩ cũng biết bố mẹ muốn nói về việc gì, bất quá anh vẫn nghe lời ngồi xuống.

Bà Trần nói: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, con thật sự muốn kết hôn với Triệu Vịnh Oái?”

Trần Mặc Dương nói: “Kết hôn còn có giả sao, không phải bố mẹ cũng hy vọng con kết hôn sao

Trần Chính Quốc tức giận mắng: “Cho tới bây giờ chuyện vô liêm sỉ anh làm ra chưa đủ nhiều hay sao, làm chuyện gì cũng phải nghĩ trước nghĩ sau chứ!”

Hai năm này, mối quan hệ giữa anh và Trần Chính Quốc đã bớt căng thẳng đi nhiều.

Bà Trần nói: “Con thật muốn kết hôn, chúng ta đương nhiên sẽ không ngăn cản, nhưng là với Triệu Vịnh Oái, chuyện gì đang xảy ra? Con muốn kết hôn Triệu Vịnh Lâm, mẹ còn có thể hiểu được, Mặc Dương, hôn nhân không phải trò đùa, mẹ thật sự không thích cô Vịnh Oái kia, tính tình, kiểu cách không đâu vào đâu cả, người như thế sao có thể trở thành con dâu nhà chúng ta, mẹ không đồng ý.”

Trần Mặc Dương chỉ nói: “Bọn con dự định cuối tháng này tổ chức hôn lễ.”

Trần Chính Quốc tức đến tím mặt: “Đầu óc anh có bình thường không, khi không lại muốn trút lấy phiền phức!”

Bà Trần cũng khuyên: “Mặc Dương, còn đừng dính vào... mẹ nghe nói mẹ Loan Loan cũng đã quay lại, tuy rằng mẹ không biết con bé có thể đảm nhiệm vai trò con dâu của nhà ta hay không, lúc trước mẹ cũng đã ngăn cản, nhưng tóm lại mẹ Loan Loan ít nhất cũng tốt hơn Trương Vịnh Oái, con hãy tìm con bé ngọt ngào nói chuyện, vì Loan Loan chuyện gì cũng có thể buồn xuống được...”

Trần Mặc Dương ngắt lời: “Cô ấy sắp kết hôn rồi, bố mẹ đừng đi quấy rầy cô ấy.”

Nói xong anh liền đứng dậy lên lầu, vợ chồng Trần Chính Quốc nghiêng đầu nhìn nhau, chẳng hiểu sự tình.

Loan Loan quả thật đã khác rất nhiều, lúc ngủ mí mắt cũng rơm rớm, Trần Mặc Dương vuốt đầu con gái, đau lòng hôn lên trán cô bé, nói: “Con yêu, bố xin lỗi, con cố gắng chịu thêm một thời gian nữa, bố hứa sẽ đưa mẹ về sớm.”

Người phụ nữ kia, nếu anh không nhân cơ hội này làm lớn lên, với tính cách của cô, sợ này, sợ kia thì không biết bao giờ mới có thể giải quyết được!

Lần này anh đã quyết tâm, giải quyết tận gốc, để xem cô còn định chần chừ đến bao giờ nữa!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Hóa ra cô không cao thượng đến vậy.

Từ Y Khả bần thần bất an, sau khi tin tức anh kết hôn in tràn lan trên các trang báo, mấy hôm nay cô vẫn không thể gặp được anh. Lúc đầu cô còn ôm hy vọng rằng, là anh đang thử cô, thế nhưng nhìn mật độ đưa tin cùng những chi tiết tỉ mỉ về hôn lễ, cô lại càng lo sợ không yên.

Hiện tại cứ hễ mở trang web nào ra đều là tin tức kết hôn của Triệu Vịnh Oái và anh, cô không muốn để ý cũng không được. Những trang này không những đưa tin ngày kết hôn của hai người thậm chí còn tung hình nơi kết hôn, áo cưới, thiệp cưới...

Hôn lễ tổ chức vào ngày 28, lòng cô sôi ruột như lửa đốt, mỗi ngày cô đều đứng chờ trước biệt thự nhưng vẫn không gặp được anh, cô không nhìn thấy xe anh trở về, mà hình như trong biệt thự cũng không một bóng người.

Khi cô còn chưa gặp được Trần Mặc Dương thì bà Trần đã đến tìm cô.

Tám giờ tối, cô tắm rửa sạch sẽ, đứng trước tủ quần áo chọn một bộ thanh lịch nhất, nhìn lui nhìn tới trong gương một hồi rồi mới rời cửa. Tuy rằng đây không phải là lần đầu tiên cô gặp bà Trần, nhưng không hiểu sao cô vẫn cảm thấy rất căng thẳng.

Nơi hẹn là một nhà hàng tư nhân, cô đã cố ý đến sớm mười phút, bất quá bà Trần đã ngồi đợi trong phòng, nhân viên phục vụ giúp cơ mở cửa rồi liền ra ngoài.

Ngọn đèn vàng ấm áp bao phủ cả căn phòng, bà Trần vẫn cao quý như xưa, đối với mẹ Trần Mặc Dương, Từ Y Khả vẫn luôn kính trọng.

Cho dù lúc trước bà chẳng mấy thích cô, nhưng chưa từng làm gì quá đáng đối với cô.

Bà Trần nhìn cô dịu dàng mỉm cười: “Ngồi đi, cháu đã ăn tối chưa? Có muốn gọi thức ăn lên trước không?”

Từ Y Khả lắc đầu: “Cháu không đói ạ.”

“Chúng ta nói chuyện một lát rồi gọi món nhé... Cháu trở về khi nào?”

“Gần ba tháng rồi ạ.”

“Gặp Loan Loan chưa?”

“Dạ rồi, Loan Loan rất ngoan, người làm mẹ như cháu thật có lỗi với Loan Loan, mãi cho đến khi con bé lớn như vậy cháu mới xuất hiện bên cạnh.”

Bà Trần nói: “Cũng không thể trách được là lỗi của cháu, tóm lại chính là Mặc Dương, nó là người đã làm sai, nó phải nên gánh vác hậu quả, bác đã sớm đoán được nó là một thằng không sợ trời không sợ đất, tính tình nổi loạn, chỉ sợ một ngày nào đó gây ra hậu quả, chỉ là không ngờ rằng, báo ứng lại như vậy. Cháu có thể tưởng tượng được ba năm nay không một ngày nào nó được yên ổn, ta cũng biết cháu cũng chẳng tốt hơn là mấy, có người mẹ nào lại muốn xa con gái của mình...” bà Trần nhấp một ngụm trà rồi tiếp tục: “Cháu chắc hẳn đã đọc báo, không hiểu sao nó lại đột nhiên quyết định kết hôn với cô Vĩnh Oái kia, bác và bố nó khuyên thế nào cũng không nghe.”

Từ Y Khả siết chặt chiếc ly trong tay, xem ra thật sự anh sắp kết hôn.

“Nói thật, trước kia bác phản đối cháu và Mặc Dương, không phải vì cháu không tốt, mà là bác thấy cháu không thích hợp, bây giờ nghĩ lại là do bác lúc ấy đã suy nghĩ quá nhiều, giày có hợp hay không chỉ có chủ nhân chiếc giày đó biết, người ngoài thì nhận xét được gì, hơn nữa nhìn thấy nó mấy năm gần đây lúc nào cũng mang theo Loan Loan, bên cạnh không có ai chăm sóc, người làm mẹ như bác cảm thấy rất đau lòng. Con cho dù thế nào thì cũng là con mình, cho dù đã phạm tội tày trời cũng phải bảo vệ. Bây giờ chỉ cần Mặc Dương cảm thấy hạn phúc bác đều tán thành. Bác hy vọng cháu sẽ nghĩ cho Loan Loan, hãy ngừng lại, tuy rằng bác biết thật khó để buông xuống được chuyện trước kia, bác biết cháu không thể nào đối mặt được với người nhà, nếu cháu thấy tiện bác hy vọng có thể hẹn mẹ cháu nói chuyện một hôm”

Từ Y Khả cúi đầu, nhìn chăm lá trà trong ly, tấm lòng của bố mẹ trên thế giới này đều như nhau. Cô biết bà Trần đã xuống hết nước mới nói với cô những lời này, thật đáng thương cho những tấm lòng của bố mẹ. Bà Trần cho dù là một người phụ nữ mạnh mẽ nhưng chung quy cũng là một người mẹ, cuối cùng cũng chỉ có thể vì con mà cúi đầu, nhưng Từ Y Khả biết mẹ mình chắc chắn sẽ không dễ dàng buông xuống được.

“Nhưng hiện tại vấn đề không phải làm ở đây. Điều quan trọng là anh sắp kết hôn, cho dù bây giờ cháu có nghĩ thế nào thì cũng không còn quan trọng nữa rồi.”

Bà Trần nghe cô nói thế tựa như hiểu ra: “Có quan trọng hay không thì hãy đợi cháu nói hết nỗi lòng của mình cho Mặc Dương mới biết được.”

Đôi mày cô dần buông lỏng, hôn lễ của anh không phải chỉ còn lại một tuần thôi sao, có lẽ không có gì là không thể.

Cô và bà Trần ngồi cùng nhau không lâu. Hai người đang đi xuống lầu thì gặp đoàn người Triệu Vĩnh Oái đi lên, bên cạnh còn có Giang Thuyền, Từ Y Khả gật đầu chào hỏi.

Triệu Vĩnh Oái thấy Từ Y Khả đi cùng bà Trần, vẻ mặt chuyển sắc nhưng rất nhanh liền cúi đầu che giấu, cô gọi: “Mẹ, mẹ cũng đến đây ăn cơm à, hay là mẹ lên ngồi cùng chúng con một lát nhé, con có nhiều điều muốn nói với mẹ.”

Tiếng “mẹ” kia vang lên tựa như muốn thị uy Từ Y Khả Khả đang đứng bên.

Bà Trần nói: “Các cháu trẻ tuổi ngồi cùng nhau, có ta vào làm mất hứng, thôi các cháu ngồi chơi nhé.”

Triệu Vĩnh Oái biết không thể giữ bà Trần lại, đành nói: “Mẹ, lần khác con và Mặc Dương sẽ cùng đến thăm mẹ, về chuyện hôn lễ con vẫn còn nhiều điều mow hồ lắm, hy vọng mẹ có thể chỉ dạy cho con.”

Bà Trần gật đầu, rồi bước xuống cùng Từ Y Khả.

Triệu Vĩnh Oái vẫn đứng đó, ánh mắt sắc lạnh nhìn theo bóng lưng hai người.

Triệu Vĩnh Lâm nhẹ giọng nói: “Đi thôi, chúng ta lên đi.”

Triệu Vĩnh Oái phẫn nộ: “Chị, có phải con đàn bà kia còn muốn phá hỏng hôn lễ của chúng em không! Mặc Dương không cần cô ta nữa, cô ta lại đi tìm mẹ của anh ấy, đúng là con đàn bà không biết xấu hổ! Cô ta không muốn em được yên mà!”

Đôi mắt cô bùng bùng lửa hận, toàn thân rét lạnh.

Triệu Vĩnh Lâm nhíu mày: “Vĩnh Oái, đừng như vậy, chắc chỉ là trùng hợp thôi, em cứ yên tâm, Trần Mặc Dương không phải là người dễ bị dao động, em hãy tin tưởng vào bản thân mình.”

Bạch Tĩnh Nam bên cạnh cũng lên tiếng nói: “Đúng vậy, đừng suy nghĩ nhiều, em gái Triệu Vĩnh Oái của chúng ta xinh đẹp như vậy, có người đàn ông

nào không muốn rước về cơ chứ!”

Triệu Vịnh Oái không thể nào bình tĩnh nổi, cô cắn môi: “Mọi người lên trước đi, em ra ngoài xem một lát.”

Triệu Vịnh Lâm vội vàng ngăn cản: “Tối khuya rồi em còn đi đâu, bị phóng viên bắt gặp lại phiền toái.”

Triệu Vịnh Oái hất tay chị ra, Triệu Vịnh Lâm lo lắng nói: “Em đi xem thử, mọi người cứ ăn trước đi.” Bạch Tĩnh Nam giữ chặt cô, không đồng ý nói: “Con bé bây giờ như con ngựa hoang đứt dây, em có thể làm gì được chứ...” Anh quay đầu nói với người bên cạnh: “Thụy An, em lấy xe của anh đi theo Vịnh Oái, có chuyện gì thì liên gọi cho tôi.”

Cô gái tên Thụy An nghe vậy thì nhả mặt nhưng rất nhanh liền buông lỏng, tiếp nhận chìa khóa trong tay Bạch Tĩnh Nam rồi xoay người chạy theo.

Điện thoại trong túi rung lên, là một dãy số lạ, cô không nhận, mãi đến khi tiễn bà Trần đi khỏi, cô mới nghe máy. Đầu dây bên kia Triệu Vịnh Oái nói: “Từ Y Khả, cô ở đâu chúng ta gặp một lát, vừa rồi tôi quên nói cho cô một chuyện.”

“Đổi diện nhà hàng có một quán cà phê, tôi ở bên đó chờ cô.”

Cô tắt máy rồi bước vào quán cà phê, không lâu sau, Triệu Vịnh Oái liền đến.

Từ Y Khả hỏi: “Cô tìm tôi có chuyện gì?”

Triệu Vịnh Oái lấy chiếc thiệp cưới từ trong túi ném trước mặt Từ Y Khả: “Cô còn nhớ trước đây cô đã từng nói, nếu có một ngày, tôi có bản lĩnh đưa ra thiệp cưới của tôi và anh ấy trước mặt cô, thì cô sẽ chúc phúc cho chúng tôi. Hiện tại đã chứng minh không phải tất cả chỉ là do tôi tự mình đa tình, cô cũng hẳn là nên tuân thủ lời hứa của mình đi, tránh xa chúng tôi một chút.”

Câu nói kia là cô nói khi hai người tranh chấp tại hôn lễ của Hàn Việt, đúng là chuyện đời nào ai có ngờ, khi đó cô sao có thể nghĩ được rằng có một ngày anh lại đồng ý kết hôn với Triệu Vịnh Oái cơ chứ. Cô còn nhớ trước đây anh còn thề son sắt với cô rằng anh sẽ không bao giờ cưới Triệu Vịnh Oái.

Từ Y Khả cầm lấy thiệp cưới, nhưng không có mở ra. Tuy cô đã biết tin này từ lâu, nhưng khi tận mắt nhìn thấy thiệp cưới của hai người, lòng cô vẫn đau nhói, Bây giờ cô mới phát hiện, cô không thể nào chấp nhận được sự thật này. Anh cưới ai cô cũng có thể hiểu được, nhưng sao lại là Triệu Vịnh Oái, cô từng muốn chúc phúc anh và người phụ nữ bên cạnh anh, nhưng giờ cô mới nhận ra, cô không phải là một người cao thượng như vậy.

Cô không thể nào chấp nhận được sự thật rằng tình yêu của anh đã dành cho người phụ nữ khác.

Từ Y Khả đặt thiệp cưới vào túi rồi nói: “Thiệp cưới của cô tôi sẽ nhận, tôi cũng sẽ giữ lời hứa, sau hôn lễ của hai người, tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ đến quấy rầy cuộc sống của hai người nữa.”

Triệu Vịnh Oái nói: “Chúng tôi đương nhiên sẽ tiến hành hôn lễ, cô đừng mơ tưởng, Mặc Dương bây giờ chỉ yêu mình tôi, chỉ cần cô đừng tro trên chạy đến quấy lầy anh ấy, chúng tôi từ trước đến nay vẫn luôn hạnh phúc.”

Từ Y Khả uống hết cốc nước rồi đứng dậy rời đi.

Ngồi trong taxi, lái xe hỏi cô đi đâu, cô vẫn sững sờ ngược mắt nhìn ngoài cửa sổ

Bên ngoài màn đêm mờ mịt.

Một thành phố phồn hoa như vậy, nhiều người như vậy nhưng có mấy người khi yêu sẽ mãi mãi chung tình với tình yêu đó, có mấy người bỗng dưng thức dậy trong đêm tối mà không cảm thấy cô đơn hiu quạnh. Cô không cầu mong gì nhiều, chỉ hy vọng khi cô giật mình tỉnh dậy lúc nửa đêm có một người bạn bên cạnh giường an ủi cho cô cảm giác an toàn. Yêu một người đúng thật không dễ dàng gì, một khi đã yêu lại không thể nào dứt được. Cô không đủ minh mẫn để đi so đo chuyện tình cảm này là đúng hay sai, cô chỉ biết rằng cô muốn ở cạnh người đàn ông kia suốt một đời, con gái cô cũng ở bên anh, làm sao cô có thể rời anh mà ra đi bây giờ.

Lái xe quay lại hỏi cô hai lần, dường như hạ quyết tâm, cô thở dài: “Đường Đông Phúc.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Anh có thể thông báo với toàn thế giới anh sẽ từ hôn

Chiếc xe màu đen dừng lại trước biệt thự, một thân hình mảnh khảnh đang ngồi xổm bên cánh cổng lớn, ánh đèn xe rọi lại, cô vội vàng đứng lên, bàn

chân tê cứng, có lẽ đã ngồi quá lâu nên vừa đứng dậy người cô hơi lảo đảo.

Trần Mặc Dương bế Loan Loan xuống xe, Từ Y Khả sững sờ, cô chạy nhanh đến giật lại Loan Loan từ tay Trần Mặc Dương, sau đó lại giống như con gà mái ôm chặt con gái trong người. Trên tay Trần Mặc Dương trống rỗng, anh ngẩn ra, nhìn bộ dạng cô, anh rất muốn cười, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế.

Anh tiến đến từng bước, cô lại lùi lại từng bước, tựa như sợ Loan Loan lại bị cướp đi, cô nhìn anh bằng ánh mắt cảnh giác.

Loan Loan đang mơ màng, mở mắt ra nhìn thấy mẹ cô bé liền phản khởi gọi: “Mẹ, mẹ, con nhớ mẹ...”

Đã lâu lắm rồi cô không được gặp con gái, ngay cả trong giấc mơ cô cũng mơ thấy hình ảnh khuôn mặt con gái. Cô không nén nổi xúc động, cứ vậy mà ôm Loan Loan khóc. Loan Loan bị mẹ làm sợ cũng nũng nịu khóc.

Trần Mặc Dương nhìn một màn trước mắt, tựa như hai mẹ con vừa trải qua sinh ly tử biệt. Anh hơi khó xử, cảm giác như chính mình vừa làm tội ác tày trời.

Hai mắt cô đầm lệ nhìn con gái: “Loan Loan, mẹ nhớ con lắm, con đi đâu vậy, sao mẹ không tìm thấy con...”

Loan Loan khóc thút thít: “Con ở nhà nội, con cũng nhớ mẹ...”

Trần Mặc Dương muốn đến bế con gái, cô không chịu, anh ho lên một tiếng, mở cửa ra nói: “Vào trong rồi nói chuyện.”

Anh bảo bác Trương đỡ Loan Loan ngồi, cô không đồng ý, khăng khăng tự mình ru con ngủ.

Khi Loan Loan đã thiếp đi, cô vẫn còn luyến tiếc vuốt ve khuôn mặt ngây thơ của con gái.

Anh biết mình đã dồn ép cô quá rồi, nhìn thấy cô như thế, anh cũng rất đau lòng: “Ra ngoài đi, chúng ta nói chuyện.”

Cô lưu luyến đóng cửa phòng, rồi theo anh ra phòng khách.

Lúc trước cô có rất nhiều điều muốn nói với anh, nhưng khi gặp rồi cô lại cảm thấy tủi thân uất ức, nói không nên lời.

Anh biết rõ còn có hỏi: “Bác Trương bảo với anh rằng em đến tìm mấy lần?”

Cô chất vấn anh: “Vì sao anh lại mang Loan Loan bỏ đi?” Nói đến đây cô lại yếu đuối khóc, mấy hôm nay cô thật sự bị anh bức đến điên rồi, chẳng nhẽ anh không biết không gặp được con gái đối với cô mà nói là chuyện tàn nhẫn cỡ nào? Lúc trước, Loan Loan còn nhỏ, hai năm không gặp con gái, cô có thể chịu đựng trong lòng, nhưng bây giờ cô đã sống cùng Loan Loan hơn ba tháng, cùng Loan Loan vui đùa, tâm sự, đột nhiên lại chia lìa, thử hỏi sao cô có thể chịu đựng nổi.

Anh nói: “Anh đưa con đi trốn lúc nào, hôm trước anh đi công tác nên gọi con bên nhà mẹ.”

Nói dối! Là anh cố ý.

Anh lại lên tiếng: “Anh cũng đang định tìm em nói chuyện, vừa khéo, em đã đến, anh sắp kết hôn, chắc hẳn em cũng đã nghe qua, dĩ nhiên sau khi kết hôn anh vẫn sẽ để em gặp Loan Loan, chúng ta có thể thương lượng việc em gặp gỡ Loan Loan, nếu như em có yêu cầu gì cũng có thể đề ra.”

Trông anh rất nghiêm túc, không giống đang đùa, những dưng khí lúc này của cô dường như cũng đã biến mất.

Cô cúi đầu, khẽ khẽ móng tay, không biết mở miệng thế nào.

Liếc nhìn qua cô, anh đứng dậy: “Không có yêu cầu gì sao? Vậy cứ thế đi, về chuyện gặp mặt Loan Loan để anh suy nghĩ rồi lại thông báo cho em.”

Cô vội vàng đứng dậy, giữ chặt tay anh: “Anh thật sự sẽ kết hôn với Triệu Vịnh Oái ư?”

Anh nhìn xuống tay cô, cũng không hất ra, chỉ thần nhiên nói: “Hai tám tháng này.”

“Không phải anh đã nói sẽ không cưới cô ấy sao?”

“Đột nhiên thích thay đổi.”

“Nhưng mà... nhưng mà Loan Loan không thích cô ấy.”

“Sống cùng nhau lâu dần sẽ có cảm tình.”

Cô nhất thờ không thể nghĩ thêm được lý do nào, nhìn thấy anh xoay người bước đi, cô bất chấp tất cả ôm anh lại từ đằng sau, khóc nghẹn ngào: “Anh có thể đừng kết hôn với cô ấy không?”

Xem ra cô cũng biết nước mắt của mình là vũ khí chí mạng của anh, anh cố gắng giữ vẻ lạnh lùng, mặc cô khóc trong chốc lát, hờ hững hỏi: “Vì sao?”

“Em không muốn để anh kết hôn với cô ấy.”

Anh xoay người lại nhìn thẳng vào cô: “Vì sao không muốn?”

“...”

“Vì sao lại không muốn?”

Cô hờn dỗi nói: “Anh đừng ép em, anh biết vì sao mà.”

“Anh không biết, anh muốn nghe từ em.”

Cô vui mặt vào lòng anh: “Em yêu anh... em không muốn để anh kết hôn với người khác, Mặc Dương...”

Anh cười tươi: “Anh không thể kết hôn cùng người phụ nữ khác, còn em lại đi kết hôn với người đàn ông khác!”

“Em không có, em chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ kết hôn cùng người khác, chuyện với Hàn Việt kia chỉ là tin đồn vô căn cứ, em chưa từng đồng ý.”

“Vậy em muốn kết hôn với ai?”

Khuôn mặt cô đỏ bừng, cô càng ôm chặt anh hơn, không dám ngẩng đầu, tham âm thô thê: “Anh”

Anh được nước làm tới: “Em nói gì? Lớn tiếng một chút.”

Cô giận dỗi đánh yêu anh, anh biết cũng không nên ép buộc cô quá đáng, cầu hôn là chuyện của phái nam.

Anh nâng mặt cô lên, hàng mi dài vương vấn những giọt lệ, anh vuốt ve hai má cô, những ngày qua không hôm nào là anh không nhớ đến cô.

Cô nắm lấy tay anh: “Anh đừng kết hôn với cô ấy nhé? Em muốn cùng anh và Loan Loan bên nhau mãi mãi. Em sẽ cố gắng thuyết phục mẹ, em sẽ xin mẹ tha thứ, mai em sẽ nói chuyện với mẹ, à không, tối nay em sẽ giải thích với mẹ...”

Anh mỉm cười, hôn lên trán cô, dịu cô ngồi xuống ghế sofa: “Như em muốn, anh sẽ không tổ chức hôn lễ nữa, anh đã phá hủy hôn lễ của em một lần, bây giờ lại là em, chúng ta hòa nhau!”

Cô qua loa lau đi những giọt nước mắt trên mặt, mặc dù cảm thấy hơi xấu hổ nhưng vẫn cố hỏi lại: “Anh nói phải giữ lấy lời đấy?”

Anh nhìn thẳng vào mắt cô: “Anh sẽ không hối hận.”

Cô không nghĩ rằng chuyện này lại được giải quyết dễ dàng như vậy, với tính cách của anh, một khi đã quyết định chuyện gì thì thật sự rất khó thay đổi, cô còn nghĩ đêm nay sẽ hạ thấp mình để cầu xin anh, không ngờ rằng anh liền đồng ý. Sau một hồi nghĩ lại, cô cảm thấy có gì đấy không đúng, hơn nữa nụ cười trên môi anh trông sao chường mắt thế, cô cảm thấy giống như mình ngu ngốc rơi vào bẫy. Mà thôi dù sao từ trước đến nay cô cũng không đầu lại anh, cho dù thật sự bị anh lừa, cô cũng cam tâm tình nguyện. Cô thật sự lười suy nghĩ, cô chỉ cần biết người đàn ông trước mặt là người cô yêu nhất, và anh cũng yêu cô vậy là đủ rồi.

Cô lặng im tựa vào lòng anh, những bất an trong lòng dần buông xuống, bỗng nhiên cô chợt nhớ ra: “Làm sao giờ, hiện tại tất cả mọi người đều biết anh sắp kết hôn rồi.”

Anh nói: “Anh cũng có thể thông báo cho tất cả rằng anh sẽ từ hôn, vì người anh yêu anh sẽ từ hôn, cuộc đời này ngoại trừ vợ, anh sẽ không có người phụ nữ thứ hai.” Anh nâng mặt cô lên chân thành hỏi: “Em có đồng ý kết hôn với anh không?”

Cô thẹn thùng mỉm cười, ghé sát tai anh nhỏ giọng nói: “Không phải trước kia anh đã cầu hôn em rồi sao?”

Cô đã đồng ý từ lâu rồi mà!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Dư luận xôn xao

Toàn thế giới đã biết chuyện anh hủy hôn, anh và Triệu Vịnh Oái đều là người của công chúng. Huống hồ trước kia tin tức hai người kết hôn đã lan rộng,

Triệu Vĩnh Oái lại không chút e dè, vui vẻ thừa nhận trước truyền thông rằng mình sắp kết hôn. Triệu Vĩnh Oái thật sự không biết giấu mặt đi đâu.

Cô từng khuyên anh, không nên làm lớn chuyện, hãy xử lý trong êm đẹp. Cô sợ con người Triệu Vĩnh Oái, không muốn dây dưa phiền phức người con người đó. Chuyện đơn phương hủy bỏ hôn lễ, đối với người phụ nữ mà nói quả thật là sự sỉ nhục và xúc phạm.

Trần Mặc Dương không ngờ rằng chuyện này khiến dư luận xôn xao đến như vậy, cũng không phải là do anh đã tung tin này ra ngoài, với sự nhạy bén của giới truyền thông, bọn họ tìm chứng cứ rồi đoán non đoán già.

Kỳ thật sau khi tin hủy hôn của anh với Triệu Vĩnh Oái truyền ra, bên truyền thông lại bắt đầu hứng thú với tình sử của anh, thậm chí còn kể ra anh từng giao lưu, hẹn hò cùng với minh tinh nào hay tiểu thư nhà danh giá nào

Chính Trần Mặc Dương đã công khai thừa nhận rằng anh có một cô con gái, nhưng không ai biết mẹ của con anh là ai, hơn nữa kể từ khi có con gái tình sử phong phú của anh mới chấm dứt. Điều này khiến cho giới truyền thông càng thêm tò mò, cũng khiến cho thân phận mẹ của con anh càng thần bí.

Sáng sớm hôm đó, cô bé Loan Loan tiễn anh ra cửa, anh ôm cô có chút lưu luyến: “Em đến công ty cùng anh đi, sau đó chúng ta cùng nhau ăn trưa.”

Cô do dự, cô chưa bao giờ đến công ty anh, mọi người trong công ty chắc hẳn sẽ rất ngạc nhiên.

Cô hỏi: “Có ảnh hưởng đến công việc của anh không?”

“Loan Loan có em đi cùng chắc chắn sẽ rất ngoan.” Anh mở cửa ghế phụ để cô lên xe.

Cô hơi phân vân, cuối cùng cũng bước lên. Họ đậu xe ở bãi đỗ chuyên dụng, rồi cùng nhau đi thẳng lên văn phòng của anh ở tầng cao nhất bằng thang máy riêng cho nên cũng không gặp được ai. Bước ra khỏi thang máy, toàn bộ nhân viên tầng trên đều đứng sững sờ giật mình, mấy giây sau mọi người mới hoàn hồn, tất cả đều rất ấn ý cúi đầu làm chuyện khác, nhất là thư ký của anh, cô tự nhiên đi đến chào hỏi.

Từ lúc đầu đến cuối, anh vẫn luôn nắm chặt tay cô, che chở bảo vệ hai mẹ con họ.

Loan Loan rất thân thuộc nơi này, cô bé quay sang thư ký Tùng: “Dì ơi, con muốn uống trà sữa, mẹ cũng muốn uống.”

Mỗi lần đến đây Loan Loan, thư ký Tùng đều pha sữa cho cô bé, cho nên vừa mới nhìn thấy cô, cô bé liền đòi.

Thư ký Tùng vuốt đầu Loan Loan: “Ừm, dì pha cho con.” Ánh mắt vẫn nhìn chăm vào người phụ nữ mà Loan Loan gọi là mẹ, Từ Y Khả.

Trần Mặc Dương mỉm cười nói: “Con ngoan, xuống đi, tay mẹ mỏi rồi.”

Nói xong anh đỡ Loan Loan xuống, dịu dàng vuốt tóc Từ Y Khả, cùng nhau tiến vào văn phòng.

Lời nói cùng hành động thân mật của anh tựa như quăng một quả bom, tất cả mọi nhân viên, kể cả những thư ký thường ngày ít nói, trầm tĩnh cũng nhin không được thì thầm to nhỏ với nhau.

Không phải vừa mới công khai sẽ kết hôn với Triệu Vĩnh Oái sao, sao giờ lại đột nhiên xuất hiện mẹ Loan Loan.

Nhưng chuyện bất ngờ này cũng rất hay, mọi người còn đang lo sợ sẽ không chịu nổi tính tình cô minh tinh kia, hiện tại xem ra không có gì đáng ngại rồi.

Văn phòng của anh bên trong có phòng nghỉ, khi anh làm việc, cô và Loan Loan chơi ở phòng nghỉ. Anh ngẫu nhiên nhìn qua nhìn cô và Loan Loan, cảnh tượng này anh luôn mong ước, hiện tại đã trở thành sự thật, anh cảm thấy rất thỏa mãn.

Giữa trưa ba người cùng nhau đi ăn, Loan Loan chơi mệt, ăn còn chưa hết đã ngủ luôn ở trong lòng cô.

Anh luôn thương con gái, dọc đường đi coi con như trân bảo ôm trong ngực. Trở lại công ty, cẩn thận đặt lên giường, cô cũng hơi mệt, muốn nằm xuống chợp mắt một lát, đến khi tỉnh lại sắc trời đã gần tối.

Ngày trôi qua trong yên bình, sau này nếu có thể như thế này tể thủy trường lưu*, đó chính là một loại viên mãn. Chỉ không ngờ rằng, hình ảnh gia đình ấm áp đã xuất hiện trên trang đầu ngày hôm sau.

* Tể thủy trường lưu: Dòng suối nhỏ nhưng chảy dài. Ý nói một tình yêu không thuộc dạng chớp nhoáng, cả thềm chóng chán mà dần nảy nở theo thời gian từng chút từng chút âm thầm đến khắc cốt ghi tâm.

Sáng thức dậy, cô cùng mẹ ngồi ăn sáng. Lơ đãng mở tờ báo ra đọc, hình ảnh trên báo thiếu chút làm cô ghen không thờ nổi.

May là mẹ vẫn chưa đọc, bằng không cô khẳng định mẹ sẽ tức giận đến tăng huyết áp mất.

Cô cầm tờ báo chạy nhanh vào phòng, trên trang đầu là hình ảnh quen thuộc, anh bế Loan Loan, tay kia nắm lấy tay cô, ba người cùng nhau ra khỏi công ty, sau đó là ở nhà ăn, cô dịu dàng đút cơm cho Loan Loan, anh ngồi ở bên cạnh lau miệng cho Loan Loan, một nhà ba người ngọt ngào ấm áp.

Hình ảnh và góc chụp cực rõ nét, khuôn mặt cô e thẹn ửng đỏ.

Cô đọc thông tin bài viết, phần lớn đều nói về cô.

Đám phóng viên gọi cô là người phụ nữ thần bí, đoán cô là người tình cũ của Trần Mặc Dương và là mẹ của Loan Loan. Chỉ ngần ngừ trong một ngày, thế nhưng đã đào ra tên tuổi của cô dán lên báo, sau đó chính lại phỏng đoán đủ loại chuyện.

Ví dụ như: Trần Mặc Dương vừa mới mở một cửa hàng trang sức, tên là ‘Y Gia’. Đúng là thâm ý sâu sắc, bởi vì hai chữ này chính là Y trong ‘Y Khả’ và ‘Gia’ trong Trần Dĩ Gia. **

**Loan Loan tên trên giấy khai sinh là Trần Dĩ Gia.

Mọi người ai cũng biết Trần Mặc Dương rất yêu thương con gái, dùng tên của con gái mình đặt tên cho nhãn hiệu trang sức cũng không có gì kỳ quái. Nhưng đây lại là kết hợp giữa hai tên, hẳn người phụ nữ Từ Y Khả này trong lòng anh rất đặc biệt.

Để giải thích cho những vấn đề trên chỉ có một khả năng Từ Y Khả là mẹ của đứa nhỏ.

Tin tức hôn lễ của Trần Mặc Dương và Triệu Vịnh Oái lần trước, cùng hình ảnh một nhà ba người ngọt ngào ngày hôm qua chính là một chấn động lớn.

Hơn nữa Triệu Vịnh Oái ngày trước còn khoe với giới truyền thông về nhẫn cưới, trên mặt lộ rõ nụ cười hạnh phúc. Đúng thật là châm chọc lòng người

Từ Y Khả nhìn tờ báo, vô lực ngồi xuống giường. tin này chắc chắn không chỉ mình cô đọc được, chỉ sợ quần chúng cả nước đều biết. Cô có thể tưởng tượng tiếp theo ngày sinh tháng đẻ, tổ tông dòng họ đều sẽ bị phóng viên đào bới ra.

Ngày hôm qua cô không hề cảm thấy có người theo dõi, ngay cả anh cảnh giác như vậy cũng không biết. Tin tức này lộ ra, Triệu Vịnh Oái không phát cuồng mới lạ, nghĩ đến việc này, cô lại cảm thấy bất an.

Tờ báo trong tay cô bị vô chặc, di động ở đầu giường reo lên, Trần Mặc Dương cũng đã đọc được tin này, anh dặn dò cô: “Hai hôm nay em đừng đi làm, có lẽ sẽ có phóng viên đến. Trưa anh sẽ đến cho anh, mẹ em biết chưa?”

Từ Y Khả nói: “Mẹ chắc chưa nhìn thấy tin đó, nhưng có lẽ sẽ sớm biết thôi, em đang chuẩn bị cùng mẹ nói chuyện.”

“Cần anh qua đó không?”

“Không cần, tự em sẽ giải thích cho mẹ, trước hết hãy để mẹ chuẩn bị tâm lý đã.”

“Ừm, có chuyện gì nhớ gọi cho anh, đừng ra ngoài một mình, biết không?”

Tất máy, cô vô đầu, dù sao sớm muộn mẹ cũng sẽ biết chuyện, không bằng chính mình thừa nhận với mẹ còn tốt hơn

Cô mở cửa phòng, Từ Y Trạch một đêm chưa về đang chuẩn bị gõ cửa, vẻ mặt nghiêm trọng: “Chị, em có lời muốn nói với chị.”

Từ Y Khả cho rằng em trai đã biết, lớn tiếng nói trước: “Chị biết, chị đang chuẩn bị giải thích với mẹ...”

“Chị, em có chuyện!” Hai người cùng đồng thanh thay nói.

Từ Y Trạch ngạc nhiên: “Chị, sao chị biết được, trăm ngàn lần đừng nói cho mẹ biết, không mẹ lại lo.”

Từ Khả Y giật mình, lát sau mới hiểu ra là hai người không nói cùng câu chuyện.

Cô nhìn vẻ mặt mệt mỏi, sa sút của em, rõ ràng là cả đêm ngủ không yên. Cô đóng cửa phòng, lo lắng hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Từ Y Trạch ngồi ở mép giường, vùi đầu vào lòng bàn tay. Thấy em trai không nói gì, Từ Y Khả sốt ruột, lay tay cậu: “Nói chuyện đi, rốt cuộc em gây ra họa gì?”

Cô hiểu rõ em trai của mình, trời sinh tính đơn thuần, luôn sống hết mình vì người khác. Hơn nữa cậu ta cũng nhát gan, cô dám chắc không bao giờ dám làm ra chuyện phóng hỏa dọa người. Nếu xảy ra chuyện gì tám chín phần là do người khác xúi giục.

Từ Y Trạch nói: “Chị, chị đừng quần lên thế.”

“Em như thế này chị có thể không quần được sao?”

“Em gặp một chút chuyện.....” Từ Y Trạch liếm liếm môi, tiếp tục nói: “Công trình của chị Văn Kỳ xảy ra chuyện.....”

“Rồi sao nữa?” Vừa nghe đến chuyện có liên quan đến Văn Kỳ và Chương Kinh Hoa, toàn thân Từ Khả Y lại run lên, tim đập nhanh.

“Chủ yếu là tài liệu công trình không ổn, chị cũng biết nhà nước ta luôn quan tâm nghiêm ngặt vấn đề an toàn, nghiêm khắc trừng trị việc bớt xén nguyên vật liệu, cho nên.....”

“Đợi chút.” Từ Y Khả có chút không hiểu: “Chuyện này có quan hệ gì với em, công trình xảy ra chuyện, hẳn là phải tìm Chương Kinh Hoa hoặc Văn Kỳ

chứ! Bọn họ mới là người chịu trách nhiệm, không phải sao?”

Từ Y Trạch nói: “Nhưng em là người mua vật liệu công trình, vật liệu không đạt tiêu chuẩn, em cũng không tránh khỏi có liên quan.”

“Vậy có phải là em mua vật liệu kém chất lượng không tài liệu công trình chuẩn chỉ định?”

“Chị, chị cũng biết nếu dựa vào quy định của quốc gia mà mua vật liệu thì còn bao nhiêu lợi nhuận nữa đâu, công trình nào mà chẳng có người ăn bớt.”

Từ Y Khả vỗ trán, đi lui đi tới: “Em nói em.”

Tuy rằng cô không rành về vấn đề này lắm, nhưng cô cũng hiểu một chút. Trong quá trình xây dựng công trình, chủ thầu thường cắt bớt vật liệu hoặc thay thế vật liệu để lấy thêm lợi nhuận, chuyện này cũng không hiếm thấy. Nguyên vật liệu qua tay Chương Kinh Hoa và Văn Kỳ đã giảm bớt, sau lại xuống đến Từ Y Trạch khó trách chất lượng giảm.

Nhưng bây giờ xảy ra chuyện, bọn họ lại muốn đem tất cả đổ lên đầu em trai cô, muốn em cô gánh toàn bộ trách nhiệm. Dù sao sau lưng Chương Kinh Hoa có người chống giúp, hẳn ta chỉ tốn chút tiền thì đã bình yên vô sự. Cô đã có ý khuyên em trai rời khỏi công ty, nhưng chậm một bước. Chương Kinh Hoa căn bản không phải là người tốt, có lẽ là Văn Kỳ vì bảo vệ mình nên đã đẩy em cô vào chỗ chết.

Từ Y Trạch nói: “Chị đừng đi tìm đi lui nữa, đầu em vỡ tung rồi đây.”

Từ Y Khả ngồi xuống: “Đầu chị mới vỡ tung đây, sao em lại ngốc thế. Chị đã nói trước cho em biết Chương Kinh Hoa là người không đáng tin cậy, em vẫn một mực đi theo.”

Từ Y Trạch hai tay vuốt mặt: “Hiện tại nói chuyện này còn ích gì?”

Quả thật là vô dụng, bây giờ chỉ có thể nghĩ biện pháp cứu vãn sự tình, mở đường sống cho em trai. Nếu em cô có chuyện gì không may, mẹ cô thật sự sẽ điên mất.

Từ Y Trạch thở dài, ánh mắt đảo qua tờ báo, hình ảnh trên trang đầu kia. Anh nhanh chóng vơ lấy, vội vàng nhìn kỹ: “Chị, đây là cái gì, chị lại cùng tên kia.”

Từ Y Khả ngắt lời: “Bây giờ hãy khoan hỏi chuyện này, trước tiên em hãy ra ngoài trước, tạm thời đừng nói cho mẹ biết. Chị sẽ nghĩ biện pháp.” Cô đẩy Từ Y Trạch ra khỏi phòng.

Từ Y Trạch giờ tờ báo: “Khoan, chị, có phải chị lại cùng Trần Mặc Dương.”

Từ Y Trạch còn chưa nói xong, cô đã khóa cửa lại, vội vàng gọi điện thoại cho Trần Mặc Dương, chuyện này chưa xong lại đến chuyện khác, cô thật sự điên mất thôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Em sẽ giết cô ta!

Xe vừa dừng lại, Từ Y Khả liền mở cửa ngồi vào ghế phụ, cô cẩn thận nhìn xung quanh.

Anh quay đầu cô lại: “Không có phóng viên, cho dù có cũng không phải lo lắng.”

Không nghĩ rằng chuyện cô bị phóng viên chụp được lại khiến cô lo lắng như vậy, anh không muốn người ngoài bình luận cô từ đầu tới chân, anh không muốn cuộc sống của cô bị đảo lộn. Thật ra cũng không có gì đáng ngại, cho dù truyền thông không làm sáng tỏ, anh cũng tự mình nói ra. Điều bực mình là, chỉ trong buổi sáng, Triệu Vĩnh Oái đã gọi cho anh mấy chục cuộc điện thoại.

Chuyện khác anh không lo, chỉ sợ bà Triệu sẽ đến tìm cô gây khó dễ, nếu lỡ như lúc đó anh không có ở bên, cô sẽ bị họ ức hiếp.

Anh lái xe đến biệt thự Đông Phúc. Loan Loan đang ngồi trên đùi bác Trương nhìn thấy mẹ đến, liền trượt xuống chạy tới ôm mẹ.

Từ Y Khả nhận lấy bát cơm còn hơn nửa trên tay bác Trương dứt cho Loan Loan ăn.

Ăn xong, cô lấy một ít đồ chơi đặt Loan Loan ngồi bên cạnh tự chơi. Cô bé có chút bất mãn, nhưng thấy bố mẹ ngồi không xa, miễn cưỡng chấp nhận.

Cô hỏi anh: “Chuyện của Y Trạch có phải rất khó giải quyết?”

“Không, không có gì khó khăn cả, chỉ là Y Khả, lần này anh không thể nhân từ được, Chương Kinh Hoa là người quý kẻ đa mưu, chuyện gì hấn cũng có thể làm được.”

Anh có chút buồn cười, xoa tay cô nói: “À quên, anh cũng không phải là người tốt, em có lo lắng bị anh tính kế không?”

“Anh đừng đùa, em thật sự đang rất lo.”

“Ồ.” anh dịu dàng hôn lên trán cô, đứng dậy nói: “Anh đã hẹn người ta nói chuyện, em hôm nay cứ yên tâm ở đây, tất cả mọi chuyện cứ để anh xử lý.”

Anh đi qua hôn lên má Loan Loan: “Bố ra ngoài một lát, con chào tạm biệt bố đi nào.”

Loan Loan choàng tay qua cổ bố: “Bố, con cũng đi.”

“Ngoan, con gái ngoan hôm nay ở lại với mẹ nhé, bố sẽ về sớm thôi.”

Cô tiễn anh ra cửa, nhìn không được hỏi: “Triệu Vịnh Oái.....”

Anh vuốt tóc cô trấn an: “Em vào đi.”

Thật ra anh cũng chẳng phải là hạn tốt lành gì, anh cũng chẳng phải muốn giải thích gì với Triệu Vịnh Oái. Anh thừa nhận mình chính là người vì mục đích mà không từ thủ đoạn, lợi dụng Triệu Vịnh Oái quả thật có chút độc ác. Nhưng vì Y Khả và Loan Loan, anh sẵn sàng làm tất cả.

Bà Triệu mặt giận hầm hầm ngồi trên ghế sofa, người ít xuất hiện trong nhà như Triệu Vịnh Lâm cũng bị gọi về. Xảy ra chuyện như vậy đối với Triệu gia mà nói là một điều nhục nhã. Nhất là bà Triệu, sau khi tin tức kết hôn công khai, bà luôn đắc ý, khoe khoang khắp nơi rằng con gái bà gả cho một người có gia thế tốt. Trước sự hờ hững của ông bà Trần, bà vẫn nhìn, cho dù Trần Mặc Dương đã có con, con gái bà sẽ phải làm mẹ kế, bà cũng không hề rầy nỡ lời. Không ngờ lần này Trần Mặc Dương lại muốn từ hôn, như vậy chẳng khác gì muốn lột đi một lớp da mặt của bà, quăng cho bà một vỏ không dầy nổi.

Triệu Vịnh Oái run rẩy, hai tay nắm chặt, Trần Mặc Dương vừa xuất hiện ở phòng khách cô liền bật dậy, chạy nhanh đến, nắm lấy tay của Trần Mặc Dương: “Anh đến rồi.” Triệu Vịnh Oái gượng cười nhợt nhạt, đôi mắt giăng kín tầng mờ hồ, cô nắm chặt tay anh.

Anh cũng không nói gì, đi đến chào hỏi người lớn: “Bác trai, bác gái.”

Triệu Vịnh Oái kéo anh ngồi xuống sofa: “Bố mẹ, bố mẹ xem Mặc Dương đã đến rồi nè, con đã nói tất cả chỉ là hiểu nhầm mà, tất cả đều do bọn phóng viên bịa chuyện....” Rồi lại đứng lên gọi vọng vào: “Bác Thắm, bác ở trong đó làm gì vậy, sao con chưa chuẩn bị bữa trưa.....”

Triệu Vịnh Lâm nói: “Vịnh Oái, em ngồi xuống trước đi, còn chưa đến giờ cơm mà.” Em mình thành ra dạng này, rõ ràng là không bình thường. Cô lo rằng Triệu Vịnh Oái sẽ bị đã kích. Cô hiểu em gái mình, tính cách có điểm cực đoan, từ nhỏ đã được mọi người chiều chuộng, muốn cái gì có cái đó, chưa có gì phật ý của cô. Chỉ có người đàn ông trước mặt này là khiến em cô gặp khó khăn. Cũng sắp đến ngày hôn lễ rồi, cứ nghĩ rằng mộng đẹp sắp trở thành sự thật, ai ngờ rằng... Trên đời này thứ bất hạnh nhất chính là hạnh phúc rõ ràng ở ngay trước mắt, rõ ràng đã nắm chắc nhưng lại bị vuột mất. Cô sợ em gái mình không chịu nổi đã kích như vậy.

Triệu Vịnh Oái không để ý lời chị mình, quay sang Trần Mặc Dương: “Mặc Dương, anh sẽ ở lại ăn cơm đúng không.... Còn có....” Cô nôn nóng nhìn xung quanh: “Còn nữa, ăn xong chúng ta còn phải đi chụp hình cưới, đi xem phòng tân hôn nữa, hôn lễ chỉ còn mấy ngày nữa thôi, chúng ta cần phải chuẩn bị tốt.”

Cô tựa vào lòng Trần Mặc Dương: “Chúng ta đi ngay được không, bằng không sẽ không kịp...”

Trần Mặc Dương nhũn mày, anh biết Triệu Vịnh Oái có chút vấn đề về thần kinh, cũng dự đoán là cô sẽ náo loạn một hồi. Chỉ là anh không ngờ cô ta lại có phản ứng lớn như vậy, quả thật không giống người bình thường.

Triệu Đạt cũng nhận ra điều này: “Vịnh Lâm, con đưa Vịnh Oái lên lầu đi, bố sẽ nói chuyện với Mặc Dương.”

Triệu Vịnh Oái không chịu đi, chỉ vào Trần Mặc Dương: “Có phải anh muốn quay lại cùng con tiện nhân Từ Y Khả kia không? Em nói cho anh biết, ai cũng không cướp được anh đi, nếu cô ta dám, em, em nhất định sẽ giết cô ta!” Triệu Vịnh Oái tâm thần rối loạn nói.

Triệu Vịnh Lâm chạy nhanh đến ôm lấy em gái: “Vịnh Oái, em đừng như vậy, chúng ta lên lầu.”

Triệu Đạt ho khan vài tiếng, nói với Trần Mặc Dương: “Chắc con bé nhìn thấy tin tức buổi sáng, nó hiện tại không không chế được cảm xúc, cháu đừng để bụng. Mặc Dương, chuyện cháu có con gái bác cũng biết, bác tin rằng sau này Vịnh Oái sẽ đối xử tốt với đứa nhỏ. Có điều trước khi kết hôn cháu vẫn nên giải quyết dứt khoát với mẹ đứa nhỏ đi. Cháu nên biết hiện tại rất nhiều kiểu phụ nữ coi con cái là cây tiền, cho nên chuyện như vậy nên dứt khoát, tránh cho sau này còn nhiều phiền toái. Cháu hiểu ý của bác chứ, bác cũng chỉ mong cháu và Vịnh Oái hạnh phúc.”

“Cám ơn bác trai, cháu cảm thấy con cháu có mẹ ruột chăm sóc là tốt nhất. Thật có lỗi.”

Triệu Đạt nói: “Chuyện này không phải trò đùa, tất cả đều biết cháu và con gái bác sắp kết hôn. Giờ cháu lại nói không kết hôn thì sẽ không kết hôn nữa ư, như vậy Vịnh Oái sau này còn dám gặp ai?”

“Thực xin lỗi, tóm lại là sẽ không có hôn lễ. Tồn thất bao nhiêu cháu xin chịu toàn bộ trách nhiệm.”

Bà Triệu cuối cùng nhin không nổi nữa, gào to: “Cậu có thể chịu trách nhiệm gì, cậu xem Vĩnh Oái của chúng tôi hiện tại bị cậu làm cho thành dạng gì rồi? Đều là do các người đôi cầu nam nữ này làm hại, cậu đừng tưởng rằng Trần gia các cậu giỏi, con gái nhà chúng tôi cũng không để cho người khác khi dễ như vậy đâu!”

Nói đến nước này, anh không muốn nói thêm gì nữa: “Bác gái, xin chú ý cách dùng từ. Chiều nay cháu sẽ chính thức công bố hủy bỏ hôn lễ.” Phía sau truyền đến tiếng gào thét của bà Triệu.

Chuyến đi này, anh đã hết phận sự.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Thiên sứ và ma quỷ luôn kề nhau

Sau khi trở về, anh báo bộ phận quan hệ xã hội của công ty thông báo tin hủy hôn, chính thức công bố hôn lễ ngày 28 của anh và Triệu Vĩnh Oái hủy bỏ. Anh không nói lý do nhưng bên truyền thông cũng đoán ra được phần nào, bởi vì anh không ngại công khai xuất hiện bên con gái và một người phụ nữ lạ.

Nhiều trang báo xin phỏng vấn nhưng anh đều từ chối.

Tất cả các tờ báo đều đăng tin về sự kiện âm ỉ này.

Từ Y Khả lo lắng hỏi: “Như vậy có quá đáng lắm không, chúng ta có thể đi đến được ngày hôm nay cũng không phải là dễ dàng, em chưa hề nghĩ rằng sẽ làm tổn thương đến người khác.”

Anh không cho là đúng: “Mỗi ngày biết bao là tin tức, qua một thời gian mọi người sẽ quên đi thôi. Hơn nữa hai chúng ta cũng không phải mờ ám, em chính là phu nhân của Trần Mặc Dương anh, cũng chính là mẹ của con anh.”

Nghe vậy, trong lòng cô cảm thấy rất ngọt ngào, nhưng ngoài miệng lại bảo: “Ai nói em là phu nhân của anh, chúng ta còn chưa có kết hôn mà! Em vẫn là Từ tiểu thư!”

Anh khẽ sát trán cô: “Từ tiểu thư, chúng ta khi nào thì kết hôn.”

Cô tựa vào ngực anh: “Đợi một thời gian nữa, hiện tại không phải là thời điểm đề cử hành hôn lễ.”

Nếu bây giờ tổ chức hôn lễ, như vậy thật là không đúng đối với Triệu Vĩnh Oái.

Hơn nữa đến thời điểm này bà Từ vẫn không nhắc đến chuyện này, từ sau khi trở về đây, mẹ cô chưa hề nhắc đến tên Trần Mặc Dương. Nhiều lần cô muốn mở miệng nhưng đều bị ánh mắt của mẹ làm cho nuốt ngược trở lại, có lần cô thử hỏi: “Mẹ, con đưa Loan Loan về gặp mẹ nhé, Loan Loan rất đáng yêu, mẹ còn chưa được nghe con bé gọi một tiếng bà ngoại!”

Bà không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn cô, sau đó đứng dậy đến bàn thờ lau ảnh cho bố rồi bỏ về phòng.

Việc này cô không nói cho Trần Mặc Dương biết, anh đã phải giải quyết rất nhiều chuyện, cô không muốn anh phải phiền lòng.

Chuyện làm cô vui mừng là Y Trạch bình an vô sự. Cô không biết anh đã dùng biện pháp gì, chắc là sợ cô lo lắng, nên anh không nhắc gì đến chuyện của Chương Kinh Hoa. Cô hiểu tính anh, anh ra tay rất tàn nhẫn, lần này chỉ sợ Chương Kinh Hoa khó có thể thoát chết.

Giữa trưa, Văn Kỳ gọi điện thoại cho cô, nói là từ sau khi trở về chưa mời cô được bữa cơm nào. Từ Y Khả trong lòng biết rõ, đây không chỉ là bữa cơm thông thường.

Khi cô đến, Văn Kỳ đã đợi ở bên trong, sau khi trở về cũng gặp qua vài lần, mỗi lần đều là vội vàng nên không có thời gian tán gẫu.

Tình bạn trong sáng ngây thơ của họ đã dần phai mờ bởi thời gian.

Văn kỳ vốn là người khôn khéo, hơn nữa ở bên Chương Kinh Hoa tôi luyện hai ba năm đủ để sống với nhiều khuôn mặt.

Sau khi ngồi xuống, Văn Kỳ đưa menu cho cô: “Vốn muốn gặp cậu từ lâu, nhưng tở cứ bận mãi, giờ mới gặp được.”

Từ Y Khả gạt đầu, thức ăn trên menu đủ loại, cô chọn vài món, rồi đưa cho phục vụ.

“Văn Kỳ, cậu ổn chứ?” Từ Y Khả chân thành hỏi, cho dù vì âm mưu cô cũng hi vọng Văn Kỳ có thể tốt một chút. Không phải cô giả nhân giả nghĩa. Trong giai đoạn cô gặp khó khăn, bị đồn thổi, cũng chỉ có Văn Kỳ và Đinh Tĩnh ở bên cạnh. Cho nên dù đã xảy ra việc gì, cô chưa bao giờ coi Văn Kỳ như người xa lạ, lại càng không coi là kẻ địch.

Văn Kỳ trầm mặc một hồi, cười tự giễu: “Còn có thể như thế nào nữa, đi đâu mới tốt đây?”

“Văn Kỳ.....”

“Không cần an ủi mình, con đường là mình tự chọn, mình không hối hận. Ít nhất thì Chương Kinh Hoa giúp mình không phải lo cơm áo, thật ra cho dù mình chỉ là tình nhân nhưng dù sao vẫn tốt hơn người vợ chỉ là bình phong kia. Vợ Chương Kinh Hoa nhìn thấy mình còn phải khép nép. Đương nhiên mình biết người khác ở sau lưng mình nói gì, Y Khả, chắc có lẽ chính cậu cũng đang khinh thường mình đúng không?”

“Mình không có tư cách nói ai cả, mình biết cậu cũng có điều bất đắc dĩ và khó xử. Nhưng đi trên con đường này, cậu cũng đã trả giá không hề ít cho việc này, quan trọng nhất là cậu có cảm thấy vui, thấy thoải mái không?”

Văn Kỳ nói: “Trước kia vẫn luôn thấy cậu ngốc, mình ở bên cạnh nhìn thấy cậu dần thay đổi, ngẫm lại cậu chính là người thông minh nhất trong ba người chúng ta. Y Khả, cậu biết không, kỳ thật mình rất ghen tỵ với cậu. Khi đó mình nhớ rằng cậu có bản lĩnh gì mà khiến cho hoa hoa công tử như Trần Mặc Dương nguyện ý hồi tâm. Mình chán ghét cậu, cậu rõ ràng là đũa ngọc, nhưng lại luôn có người xuất hiện bảo vệ cậu.”

“Văn Kỳ, cậu đâu cần vất vả như vậy, nếu mệt thì nên chọn đường khác mà đi.”

Văn Kỳ lắc đầu: “Chuyện không phải như cậu vẫn nhìn thấy.... Nói thật hôm nay mình gặp cậu, ngoại trừ hỏi thăm cậu, còn có một việc cần cậu giúp đỡ.”

“Chuyện gì?”

“Chuyện xảy ra với Y Trạch, có phải cậu trách mình? Kỳ thật mình cũng coi Y Trạch như em trai, em ấy xảy ra chuyện mình sao có thể bỏ mặc. Đương nhiên chuyện này nói ra cũng không ích gì, nhưng cậu có trách mình không?”

Từ Y Khả nói: “Mình không trách cậu, mặc kệ như thế nào, mình rất cảm kích cậu đã chăm sóc Y Trạch nhiều năm.”

Văn Kỳ ngừng trong chốc lát, nói: “Nhưng là Trần Mặc Dương không muốn buông tha cho mình và Chương Kinh Hoa. Gần đây các hạng mục của công ty của mình gần như bị chấm dứt hết. Ngân hàng cũng không cho vay, tài chính không đủ, cho dù thế nào công trình cũng không thể tiếp tục được. Anh ta nhắm vào công ty, rõ ràng là muốn bức tử bọn mình. Mình hy vọng cậu có thể vì tình cảm ngày trước của chúng ta khuyên nhủ anh ấy, dù sao không ở trên thương trường thì chúng ta vẫn là bằng hữu, tại sao lại không chữa cho nhau một đường sống?”

Từ Y Khả nói: “Văn Kỳ, không phải mình không giúp cậu, chuyện trên thương trường mình không biết, anh ấy nói gì mình nghe vậy. Chương Kinh Hoa chính là một cái hố đen, thừa dịp cậu chưa bị nuốt chửng, nhanh chóng rút ra đi.”

Văn Kỳ ngượng ngùng, tựa hồ không nghĩ Từ Y Khả cự tuyệt thẳng với mình, nhất thời không nói được gì, một lúc sau mới lại mở miệng: “Tất cả mọi công việc đều qua tay mình, nếu xảy ra chuyện gì, mình sẽ chết chắc. Thật ra tình hình công ty không khả quan lắm, làm ăn xuống dốc, trông Chương Kinh Hoa bề ngoài như vậy nhưng trên thực tế ông ta chính là miệng cọp gan thỏ, Trần Mặc Dương làm như vậy chính là giáng một đòn trí mạng. Y Khả, mình cầu xin cậu, cậu cũng biết mình rất ít khi cầu xin người khác, nếu không phải không còn cách nào nữa thì mình sẽ không cầu xin cậu đâu.”

Đúng là như vậy, Văn Kỳ là người phụ nữ mạnh mẽ, nếu không phải lâm vào đường cùng cô ấy sẽ không hạ thấp mình.

Trên đời này ai mà không ôm hy vọng rằng con đường mình chọn là tốt nhất. Cho nên chỉ có bản thân mình chịu trách nhiệm cho những gì mình đã chọn.

Đây là những lời cuối cùng Từ Y Khả nghe từ Văn Kỳ, ra khỏi nhà hàng, cô biết, từ nay cô và Văn Kỳ sẽ không còn có thể trở về như trước được nữa.

Từ Y Khả kể với Trần Mặc Dương chuyện này, Trần Mặc Dương nói: “Công ty của Chương Kinh Hoa chỉ còn lại cái xác không, không cần anh ra mặt thì công ty hắn ta cũng gặp chuyện. Anh chẳng qua chỉ là làm cho hắn ta chết nhanh hơn mà thôi. Hắn ta vi phạm pháp luật, phạm tội cũng không phải là một hai lần, phen này com tù hắn ta nhất định phải ăn rồi.

Từ Y Khả nói: “Văn Kỳ sẽ ra sao?”

“Khó nói, cô ta là trợ thủ đắc lực của Chương Kinh Hoa, Chương Kinh Hoa phạm tội, cô ta chắc chắn cũng có liên quan.”

Cô muốn nói lại thôi, ‘Tâm kế’ bày ra một bộ dáng đáng thương: “Anh có thể... Có thể giúp Văn Kỳ không?”

Anh rất hiếm thấy cô như vậy, bất đắc dĩ xoa đầu: “Đứa ngốc, em thật quá là lương thiện!”

Cô vui vào lòng anh: “Cho nên anh mới thích em.”

Anh cười: “Đúng, mà quý luôn ở bên cạnh thiên sứ, mỗi một hành động của thượng đế đều có ý cả.”

Cô cười, người đàn ông này không phải luôn luôn xưng mình là thượng đế hay sao.

Thiên sứ và ma quỷ luôn kè nhau, cô thích câu này!

Buổi chiều, một nhà ba người lại ra ngoài ăn cơm, cô đã thôi việc. Thời gian rảnh cô đều ở nhà chăm sóc anh và Loan Loan. Điều khiến cô lo lắng vẫn là mẹ, thôi thì chuyện gì đến sẽ đến, thù hận của mẹ đối với Trần Mặc Dương không phải là ngày một ngày hai có thể hóa giải.

Trên đường, chuông điện thoại vang lên, anh dừng xe, bắt máy. Khi xuống xe, cô sợ Loan Loan bị cảm lạnh, nên khoác thêm cho Loan Loan chiếc áo.

Cô ngồi xuống thắt nơ áo cho Loan Loan, Loan Loan giơ bàn tay nhỏ lên, nói: “Mẹ, phải chăng mẹ muốn bọc kín mít con?”

Cô hôn con gái: “Đừng vậy, Loan Loan sao lại thông minh vậy ta.”

Nụ cười bỗng tắt lịm, một chiếc xe đâm thẳng tới chỗ cô và Loan Loan, cô chưa kịp phản ứng chiếc xe đã lao tới trước mặt. Một khắc kia cô chỉ biết dùng thân thể của chính mình bảo vệ Loan Loan. Di động trên tay Trần Mặc Dương rơi xuống, anh chạy như điên đến ôm lấy cô và Loan Loan. Lái xe điên lại nhằm về hướng lại phía họ, anh không kịp đứng dậy, giang người bảo vệ hai mẹ con, lăn vòng vòng trên mặt đất.

Người trên xe dường như mất hết lý trí, nhấn mạnh ga đâm vào xe họ. Một tiếng vang lớn, cửa kính xe vỡ, Triệu Vịnh Oái ngồi trên xe, trán chảy máu, bất tỉnh.

Tất cả diễn ra quá nhanh.

Loan Loan khóc thét. Có lẽ vừa rồi trán đập xuống đất, khuôn mặt nhỏ cô bé nhuốm đầy máu, toàn thân đau đớn.

Từ Y Khả sợ tới mức khóc theo, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Loan Loan: “Loan Loan đừng sợ, đừng sợ, chúng ta đến bệnh viện.”

Quản lý khách sạn và nhân viên chạy đến hỏi han tình hình.

Trần Mặc Dương vừa cầm máu cho Loan Loan, vừa quát to: “Còn không gọi xe!”

Kết thúc 1: Hãy kết hôn với anh!

Loan Loan bị thương ở trán, nghiêm trọng nhất là bị gãy tay. Từ Y Khả và Trần Mặc Dương chờ ngoài phòng phẫu thuật, khắp người Từ Y Khả cũng bị trầy xước, nhưng giờ phút này cô không hề thấy đau. Trái tim cô như bị ai đó bóp chặt. Cô hận chính mình vì sao không cẩn thận một chút, lúc ấy nếu cô đi đến cửa khách sạn mới mặc áo cho Loan Loan, thì Triệu Vịnh Oái đã không thể đâm trúng rồi, cô hận người nằm trong kia không phải là mình. Nhớ đến khuôn mặt đầy máu của con gái, lòng cô lại quặn thắt.

Trần Mặc Dương ôm chặt cô: “Không sao đâu, Loan Loan rất dũng cảm, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Anh gọi bác sĩ đến băng bó vết thương cho cô, cũng may hôm nay cô mặc quần áo dày, chỉ bị trầy da ở tay và đùi.

Dưới lầu truyền đến tiếng nhón nháo, bác sĩ băng bó cho Từ Y Khả nói rằng, phóng viên đã bao kín cổng bệnh viện. Cũng đúng, tin tức lớn như vậy, dĩ nhiên là đến tai phóng viên. Trên hiện trường cũng có rất nhiều người chụp ảnh, đoán chừng ngày mai ảnh sẽ được tung trên khắp các trang mạng.

Triệu Vịnh Oái cũng bị đưa vào bệnh viện này, đang ở trong phòng cấp cứu.

Nhìn Từ Y Khả không ngừng khóc trong lòng, Loan Loan còn đang trong phòng phẫu thuật, ánh mắt Trần Mặc Dương lại càng trở nên sắc lạnh. Triệu Vịnh Oái người phụ nữ này quả thật là ép anh phải ra tay, cô ta muốn thân bại danh liệt thì anh sẽ thành toàn! Cố ý đâm chết người, tội danh này cũng đủ khiến cô ta ngồi tù nhiều năm.

Lo lắng chờ đợi mấy tiếng, cuối cùng cửa phòng phẫu thuật cũng mở ra. Loan Loan còn nhỏ bị gãy tay, ít nhất cũng phải ở viện cả tháng.

Khi Loan Loan được đẩy vào phòng bệnh, sắc mặt vẫn trắng bệch. Từ Y Khả vuốt chỗ băng trên đầu Loan Loan, cả đêm không dám nhắm mắt. Cho dù anh luôn ở bên cạnh con, cô cũng không dám dời đi nửa bước. Trong lòng cô vẫn còn sợ, cô thật không dám tưởng tượng nếu lúc ấy anh không kịp chạy đến, nếu Loan Loan gặp chuyện, cô thật sự không muốn sống nữa.

Đợi đến lúc trời gần sáng, cô mới gồng lên vai anh đi. Sáng ngày hôm sau, Trần phu nhân và Trần Chính Quốc cũng đến bệnh viện. Chuyện này hẳn là rất huyền ảo, tin tức kịch tính “Từ tham sống hận” kia chưa lắng xuống giờ lại được hâm nóng lên.

Loan Loan tỉnh lại, đôi mắt xinh đẹp có chút mệt mỏi, thì thào gọi: “Bố, mẹ, con đau.” Trông cô bé rất đáng thương.

Lòng Từ Y Khả đau thắt lại.

Trần Mặc Dương xoa đầu con gái dỗ dành: “Loan Loan đừng cảm lạnh, bố thổi lên vết thương rồi sẽ không đau nữa.”

Loan Loan vừa mới phẫu thuật xong, Từ Y Khả sợ động đến miệng vết thương, không dám ôm con, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Loan Loan, hôn lên đó: “Loan Loan đáng thương của mẹ.”

Thật sự là đau lòng đến chết.

Vợ chồng Trần Chính Quốc thấy cháu gái không bị gì quá nghiêm trọng, nhẹ nhàng thở ra, bà Trần vuốt đầu Loan Loan: “Loan Loan muốn ăn cái gì, bà nội mua cho cháu nhé?”

Trần Chính Quốc nói: “Vừa tỉnh lại đừng để cháu nói nhiều, Loan Loan, cháu ngoan, sẽ ổn thôi, chiều nội lại đến thăm cháu.”

Loan Loan thật sự rất mệt, thanh âm nhọt nhọt: “Vâng ạ...”

Vợ chồng Trần Chính Quốc đi ra khỏi phòng bệnh liền gọi Trần Mặc Dương đi theo.

Bà Trần nói: “Bây giờ con chuẩn bị làm gì?”

Trần Mặc Dương nói: “Còn làm gì nữa! Để cô ta ngồi tù mục xương!”

Bà Trần nói: “Khi đến đây mẹ nghe nói Triệu Vịnh Oái sau khi phẫu thuật xong vẫn chưa tỉnh lại, bố mẹ cô ta đã gọi điện cho mẹ. Xảy ra chuyện như vậy, tuy nói Triệu Vịnh Oái phải chịu trách nhiệm, nhưng con cũng có cái sai, sao lúc ấy con lại trêu cô ta làm gì.”

Trần Mặc Dương nói: “Con mặc kệ lý do của cô ta là gì, thương tổn người thân của con, cô ta phải trả giá!”

Bà Trần nói: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, bố mẹ thật không hiểu, con cũng đã lên chức bố rồi, làm việc gì cũng nên nghĩ đến chính mình chứ.”

Cũng may vết thương của Loan Loan phục hồi rất nhanh, anh mời một chuyên gia chỉnh hình nổi tiếng ở nước ngoài về kiểm tra. Khi chính miệng ông ta nói sẽ không để lại vấn đề gì, anh và Từ Y Khả mới an tâm, nhẹ nhõm thở ra.

Từ Y Khả từ toilet đi về, nghe thấy có người nói chuyện ở góc hành lang. Cô đang định đi thẳng thì nghe thấy âm thanh quen thuộc.

“Tôi biết hành vi của Vịnh Oái là không đúng, tôi không phải muốn biện bạch gì cho nó, nhưng lỗi cũng là nơi anh, lúc trước anh không nên đưa ra đề nghị kết hôn với nó. Anh biết rõ tâm tư của Vịnh Oái, anh lại đem ước mơ mà con bé luôn tha thiết đặt vào trong tay nó, ngay sau đó thì hủy hoại. Anh có biết cảm giác đó khó chịu thế nào không, anh và Từ Y Khả phân hay hợp là chuyện của các hai người, vì có gì anh lại dấn đạp lên tình cảm của Vịnh Oái. Trần Mặc Dương, anh có xứng là người mà Vịnh Oái yêu thương không? Vịnh Oái vẫn luôn si mê anh, nơi đất khách quê người con bé luôn dõi trộm theo anh. Anh có thể nghĩ lại tình cảm này mà bỏ qua vụ việc này được không? Con gái của anh bị thương, anh đau lòng, bố mẹ tôi thì không đau lòng hay sao, nguyện vọng lâu nay của anh đã được đền bù, cần gì phải bức tử một người phụ nữ yêu anh như vậy. Nếu anh rút đơn kiện, chờ sau khi Vịnh Oái tỉnh lại chúng tôi sẽ đưa em ấy ra nước ngoài, sẽ không quấy rầy cả nhà anh.....”

Từ Y Khả đứng khép vào một bên góc, lời nói của Triệu Vịnh Lâm cũng có lý, Triệu Vịnh Oái bất quá cũng chỉ là vì quá yêu anh mà thôi. Cô biết Triệu Vịnh Oái hận cô, Triệu Vịnh Oái đối với Trần Mặc Dương lưu luyến si mê đã thành một loại bệnh, thậm chí luôn tự lừa dối chính mình, cho rằng Trần Mặc Dương cũng yêu cô ta. Nói cho cùng thì cũng chỉ là một người phụ nữ đáng thương.

Từ Y Khả đi đến, Triệu Vịnh Lâm nhìn cô, cũng không nói gì thêm, chỉ nói với Trần Mặc Dương: “Hy vọng anh sẽ suy nghĩ lại, tôi chờ câu trả lời thuyết phục của anh.”

Triệu Vịnh Lâm đi rồi, Từ Y Khả trầm mặc trong chốc lát: “Anh rút đơn kiện đi, không tính chuyện trước kia, sau chuyện kết hôn lần này, chúng ta quả thật là thiếu Triệu Vịnh Oái, lần này coi như là trả lại cho cô ấy.”

Anh nói: “Đừng lo lắng, anh sẽ xử lý.”

Cô hoảng hốt ôm cánh tay anh: “Nghe lời em đi, anh hãy bỏ qua đi được không, em không muốn là nợ người, anh rút đơn kiện, từ nay về sau anh và cô ấy không ai nợ ai, không cần dây dưa nữa.” Anh liếc mắt trừng cô: “Anh có bao giờ dây dưa với cô ta!”

Cô hừ lạnh: “Lại còn không, sau này anh còn dám, em sẽ không tha cho anh.”

Anh buồn cười vuốt ve khuôn mặt tức giận của cô, ở bên tai cô ái muội nói: “Hay là em suy nghĩ cách chinh phục anh đi, ha?”

“Tránh ra, nhọt...”

Để chăm sóc Loan Loan, anh bỏ việc ở công ty, giờ phút này đây, anh đang tựa vào đầu giường kể chuyện cô tích cho con gái nghe. Cô thừa nhận anh kể chuyện thú vị, hấp dẫn hơn cô nhiều, Loan Loan hoàn toàn bị cuốn hút vào câu chuyện, nghe đến mê mẩn.

Hôm nay bà Trần lại đến, thấy con trai mình hoàn toàn thay đổi, trở thành một người đàn ông mẫu mực, người bố hết mực thương yêu con gái, bà an lòng, thầm nghĩ, đúng là vô quyết dày có móng tay nhọn.

Từ Y Khả sờ bụng Loan Loan: “Loan Loan, có đói bụng không? Buổi sáng con mới ăn một ít, mẹ về hầm cháo mang đến đây cho con nhé, con thích ăn nhất là cháo mẹ hầm mà.”

Trần Mặc Dương hỏi Loan Loan: “Để mẹ về mang cháo cho con ăn, được không?”

Loan Loan tựa trong lòng bố nói: “Dạ, mẹ đến nhanh nhé.”

“Ngoan, mẹ quay lại liền thôi.”

Anh dặn dò: “Cẩn thận một chút, để anh gọi lái xe chở em về.”

“Em biết rồi.”

Cô đứng ở cổng bệnh viện chờ lái xe, Y Trạch gọi điện cho cô: “Chị, Loan Loan ở phòng bệnh nào?”

Từ Y Khả hỏi: “Em đến bệnh viện à?”

“Em đang ở cổng bệnh viện.”

Từ Y Khả nhìn xung quanh, rốt cục thấy em trai mình đang đi tới, cô nói: “Chị nhìn thấy em rồi, chị đang đứng ở trước cổng, em nhìn phía trước đi.”

Từ Y Trạch cũng nhìn thấy cô, ngắt điện thoại bước đến.

Một chiếc xe màu đen phóng đến trước mặt, cô nghi hoặc, nhưng lái xe của cô hình như không phải đi xe kiểu này. Chuyện tình xảy ra quá nhanh ngoài sức tưởng tượng của cô, mấy người đàn ông to cao nhảy xuống xe, một người kéo lấy cánh tay của cô. Cô chưa kịp mở miệng đã bị bọn chúng bịt miệng đẩy vào xe.

Từ Y Trạch trở mặt nhìn chị mình ở trước mặt mình bị người bắt đi lại không thể làm gì, anh gào to chạy theo, may là vừa chạy một đoạn đã bắt được taxi, theo sát phía sau.

Ở bệnh viện Trần Mặc Dương nhận được điện thoại của Văn Kỳ, anh không dám nói lớn tiếng, giao Loan Loan cho bà Trần rồi liền chạy đi.

Địa chỉ là Văn Kỳ cho, Văn Kỳ nói chính cô cũng không rõ, là vừa mới nghe được Chương Kinh Hoa phân phó thuộc hạ.

Trần Mặc Dương gọi điện thoại cho thủ hạ của mình, Chương Kinh Hoa hiện tại là chó cùng bứt đuôi, nóng nảy khôn lường, Y Khả ở trong tay hắn thật sự rất nguy hiểm.

Từ Y Khả không nghĩ ban ngày ban mặt lại có người bắt cóc ngay trước cổng bệnh viện. Sau khi lên xe, miệng cô bị dán kín băng, tay chân cũng bị trói chặt. Không nhúc nhích được, cô giãy dụa đập vào cửa xe, tên kia tát mạnh vào mặt cô, quát lớn: “Mẹ kiếp, ngồi yên cho tao!”

Tên khác lại nói: “Đừng đánh cô ta chết, còn cần cái mạng cô ta!”

Cô bị tát đau điếng.

Cô ép chính mình phải tỉnh táo, tên kia nói ‘còn cần cái mạng này’, những người này bắt cóc cô muốn gì? Chỉ có hai khả năng, hoặc là bắt cóc cô để tống tiền Trần Mặc Dương, hoặc là những người này có thù oán với Trần Mặc Dương, thừa dịp trả thù. Mặc kệ là như thế nào cô cũng phải tự cứu chính mình.

Cô bị đưa đến một biệt thự ở ngoại ô. Căn biệt thự được thiết kế rất đẹp và tỉ mỉ, nhìn ra được chủ của nó là một người biết hưởng thụ. Trong chốc lát một người đàn ông hơi mập được hai ba tên cao lớn hộ tống tiến vào, là Chương Kinh Hoa!

Cô nên sớm đoán ra mới phải, tên tiểu nhân cận bã, chuyện bí ối nào cũng có thể làm được, công trình trong tay ông ta cái nào cũng có vấn đề, trước đó vài ngày pháp viện cử người đến niêm phong công ty hắn, Chương Kinh Hoa xuống dốc nhanh như vậy, hẳn là công của Trần Mặc Dương, xem ra Chương Kinh Hoa muốn đem tất cả đổ lên đầu cô.

Chương Kinh Hoa kéo băng dán trên miệng cô ra, ngồi xuống sofa. Cô rốt cục có thể mở to miệng thở.

Chương Kinh Hoa nói: “Đừng sợ hãi, họ Trần kia không tốt, đành phải để cô chịu thiệt rồi!”

“Chương Kinh Hoa, rốt cuộc ông muốn làm gì!”

Chương Kinh Hoa nhún vai: “Không có gì, lễ thượng vãng lai mà thôi, tên họ Trần tưởng rằng làm như vậy là tôi sợ ư? Trước hết phải để hắn đến đây dạo một vòng đã, không rồi lại bảo tôi không hiểu biết phép tắc, cô xem tôi nói đúng không?”

“Chương Kinh Hoa, ông đừng có làm bậy!”

Chương kinh hoa nắm cổ cô: “Làm bậy? Ha Ha, tôi tạo nghiệt không kém ai kia, tôi nhắm mắt trước cũng được nhưng tôi sẽ lỗi các người theo, trên đường xuống hoàng tuyền có bạn đi cùng cũng hay. Cô thấy tôi nói có đúng không? Tôi đủ nhân từ chứ, không để đôi uyên ương hai người âm dương cách biệt!”

Kết thúc 2: Ngày mai em gả cho anh!

Chương Kinh Hoa cười lạnh, hắn ta đứng dậy nói: “Tôi đang chờ tên khốn Trần Mặc Dương quỳ xuống cầu xin tôi, haha!”

Thủ hạ chạy vào, thì thầm bên tai Chương Kinh Hoa, bồng chốc khuôn mặt dữ tợn của hắn chuyển sắc, đôi mắt nheo lại: “Xử lý hết tất cả, nó muốn chôn cùng vậy thì tôi sẽ thành toàn cho nó.”

Từ Y Khả run sợ, cô nhớ lúc này Y Trạch chạy đuổi theo xe. Quả nhiên, ngay sau đó, Y Trạch bị trói chặt lòi đến.

Từ Y Khả chặt vật bò đến bên cạnh Từ Y Trạch: “Y Trạch, em có sao không?”

Từ Y Trạch lắc đầu: “Chị, em không sao.”

“Sao em lại ngốc vậy, lúc ấy em phải báo cảnh sát chứ, đuổi theo làm gì.”

“Lúc đó em không kịp nghĩ, em sợ chị xảy ra chuyện.”

“Mặc kệ bọn chúng nói gì, làm gì, em cũng đừng cãi lại.”

Bây giờ Trần Mặc Dương vẫn chưa tới, có lẽ anh còn chưa biết cô xảy ra chuyện, cô thật sự rất lo anh sẽ bị rơi vào bẫy của Chương Kinh Hoa.

Trần Mặc Dương sốt ruột, nhưng anh không mất đi lý trí, Chương Kinh Hoa đã bắt đi Y Khả, cũng chỉ vì hắn ta đã đến đường cùng, hắn không cam lòng muốn lòi anh cùng chết chung. Anh trai Chương Kinh Hoa mất sớm, Chương Kinh Hoa vẫn luôn coi đứa cháu đó như con ruột mình, cho nên ông vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện cái chết của đứa cháu, thù mới hận cũ. Lần này hắn ta muốn trả hết.

Vì bảo đảm vạn thất, Trần Mặc Dương gọi điện thoại cho Giang Văn Thao: “Cậu yên tâm, tớ cam đoan sẽ đưa cô ấy trở về không mất một cọng tóc, Giang thành tam thiếu bọn mình mà để tên khốn Chương Kinh Hoa chơi xấu sao được chứ.”

Giang Văn Thao không giống Trần Mặc Dương, gia thế nhà anh là hắc đạo, chưa có chuyện gì mà anh chưa từng làm qua.

Kỳ thật toàn bộ quá trình diễn ra rất nhanh gọn, không một phen ác đấu, Chương Kinh Hoa đang chuẩn bị gọi cho Trần Mặc Dương, muốn mang đến cho Trần Mặc Dương một món quà bất ngờ. Ngôi biệt thự ở ngoại ô này của ông rất ít người biết. Ông ta hoàn toàn không ngờ rằng trong chốc lát Trần Mặc Dương đã tìm ra, lặng thinh kéo người tiến đến.

Không chế được tình hình, Giang Văn Thao nói: “Nơi này giao cho tớ, người chắc là ở trên lầu, cậu lên đó xem trước đi.”

Nhìn thấy cô không sao, anh nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng đã an toàn. Anh đi đến còi dây trói cho hai người, cẩn thận nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới.

Cô tựa vào anh đứng lên, chân bị trói lâu run run: “Em không sao, Mặc Dương, chúng ta đi thôi, trước hết rời khỏi nơi này đã.”

Bọn người của Chương Kinh Hoa đều bị trói lại dưới tầng một, Giang Văn Thao đùa nghịch trước mặt Chương Kinh Hoa, cà lơ phát phờ nói: “Tao đã báo cảnh sát, loại chuyện này giao cho cảnh sát vẫn là tốt nhất, bọn tao đều là người dân lương thiện, không thể nhúng tay vào những việc này được.”

Chương Kinh Hoa quỳ lết trên mặt đất, ánh mắt phần nộ không cam lòng.

Chỉ chốc lát, xe cảnh sát đã đến, Giang Văn Thao ra hiệu cho thủ hạ lui lại ngay khi cảnh sát chuẩn bị mang còng tay cho Chương Kinh Hoa thì xảy ra chuyện bất ngờ, trên người Chương Kinh Hoa còn cất giấu một khẩu súng khác, có lẽ biết chính mình đã rơi vào đường cùng, hắn ta rút súng, bắn xả điên cuồng. Chuyện xảy ra quá nhanh, Từ Y Trạch đưa lưng về phía Chương Kinh Hoa, Từ Y Khả hét lớn: “Y Trạch...”

Cô điên cuồng lao qua, nhưng người bên cạnh còn nhanh hơn, ánh sáng chột lóe lên, cô chỉ nhìn thấy Trần Mặc Dương và Chương Kinh Hoa cùng ngã xuống. Chương Kinh Hoa bị cảnh sát đánh gục, còn Trần Mặc Dương thay Từ Y Trạch đỡ một viên đạn.

Thân hình cao lớn ngã vào người Từ Y Trạch, máu ở ngực chảy giọt. Cô suy sụp, ngã xuống đất, bò đến bên người anh, run run gọi: “Mặc Dương... Mặc Dương... Làm sao bây giờ... Làm sao bây giờ...”

Anh gắng gượng nói: “Không có việc gì... Đừng khóc...”

Giang Văn Thao giật mình nhìn qua: “Nhanh đưa đến bệnh viện...”

Phòng cấp cứu.

Toàn thân cô run rẩy, anh bị chảy rất nhiều máu.

Y tá đi đến đưa giấy tờ cho cô, cô cũng không để ý, Giang Văn Thao bên cạnh nhận lấy, không hề rảnh.

Cô ngẩng đầu, run lấy lấy: “Là... Là cái gì... Sao, phẫu... Thuật chưa, sao...”

Giang Văn Thao đưa khăn cho cô.

Cô hoảng sợ, khóc nức nở: “Anh ấy... anh ấy đi...” Anh ấy sẽ không có việc gì, hai người họ phải trải qua bao nhiêu khó khăn mới có thể đi đến ngày

hôm nay, anh sẽ không bỏ cô và Loan Loan lại!

Từ Y Trạch ôm lấy cô: “Chỉ, chỉ bình tĩnh một chút...”

Cô không bình tĩnh được, cô không thể bình tĩnh, chỉ cần anh bình an, cô sẽ không bao giờ trách anh nữa, chỉ cần anh bình an, về sau cô nhất định tận tâm yêu thương anh, không bao giờ cáu kỉnh nữa, không bao giờ lấy chuyện quá khứ gây sự nữa...

Cuối cùng là Giang Văn Thao điện thông tin rồi giao cho y tá.

Vợ chồng Trần Chính Quốc chạy đến, bác sĩ nói viên đạn gần tìm, phẫu thuật rất nguy hiểm, người nhà nên chuẩn bị tâm lý. Bà Trần mời bác sĩ từ Bắc Kinh đến.

Trong mười mấy giờ giải phẫu đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, chung quanh xảy ra chuyện gì cô cũng không quan tâm, cô rốt cục có thể hiểu được tâm tình của anh lúc trước, lúc cô tự sát, bị đẩy đến phòng phẫu thuật. Lúc ấy có lẽ anh cũng rất đau khổ. Khi đó cô chỉ muốn được giải thoát, nhưng cô nếu cô giải thoát rồi thì anh phải làm sao, có lẽ cả đời anh sẽ sống trong hối hận. Cô khẩn cầu trời xanh, đừng đối xử tàn nhẫn với cô như vậy. Hai người họ vất vả lắm mới đi đến được bước này, hạnh phúc ngay tầm mắt, cô thà kiếp sau bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục, cũng muốn cầu xin trời xanh đừng cướp đi hạnh phúc duy nhất này của cô.

Nhận được điện thoại của Từ Y Trạch, bà Từ cũng đến. Do dự trong chốc lát, bà Từ đến ôm con gái, nói: “Con yên tâm đi, người xấu sống ngàn năm, cậu ta không dễ dàng chết như vậy đâu.”

“Mẹ...” Cô vui trong lòng mẹ nghẹn ngào khóc, tuy rằng lời nói bà Từ vẫn lạnh lùng nhưng có thể thấy được thái độ của bà đã thay đổi

Chờ ngoài phòng phẫu thuật một hồi lâu, cô tưởng chừng như bản thân không thể chịu nổi, cảm giác lo lắng, sợ hãi khiến cô phát điên,

Cuối cùng cửa phòng phẫu thuật mở ra, bác sĩ mời một đi ra, cô hoàn toàn không nghe thấy bác sĩ nói cái gì. Cô sợ hãi trợn to mắt, không nhìn thấy bác sĩ lúc đầu, không nhìn thấy vẻ tức giận trên mặt bác sĩ, cô và mọi người xung quanh đều nhẹ nhàng thở ra.

Bà Từ vỗ lưng của cô nói: “Cậu ta không có việc gì.”

Cô cảm thấy trước mắt biến thành màu đen rồi dần ngất lịm đi

Vừa tỉnh lại cô liền nhảy xuống giường, mẹ đỡ lấy cô nói: “Từ từ thôi.”

“Mẹ, Mặc Dương đâu, anh ấy ở đâu?”

“Đừng gấp, cậu ta ở trong phòng bệnh.”

Anh bị đưa đến phòng bệnh hồi sức, phẫu thuật tuy rằng thành công, nhưng bác sĩ nói rằng, anh vẫn chưa vượt qua thời kỳ nguy hiểm, trái tim cô đau thất lại. Cô cũng không biết, khoảng thời gian kia đã trôi qua thế nào, cả ngày cô ngồi bên giường nhìn anh, cơm nuốt chẳng trôi, Loan Loan bên phòng bệnh khác cũng hỏi: “Mẹ, bố đâu?”

Cô nói: “Bố đi công tác rồi.”

Loan Loan bắt mắt môi: “con nhớ bố.”

Cô thom lên má con gái: “Mẹ cũng nhớ bố. Bố sẽ trở về sớm thôi.”

Ngày bác sĩ tuyên bố anh vượt qua nguy hiểm, cô tựa vào tường nước mắt chảy không ngừng.

Anh dời sang phòng bệnh bình thường, tỉnh lại thấy cô khóc thành như vậy, đau lòng nói: “Em sao vẫn cứ thích khóc thế chứ, mắt sưng vù thì làm sao...”

Cô lại còn nức nở, hằm hằm hồ hồ nói: “Còn không phải vì anh sao, anh có biết em lo lắng chừng nào không...”

Anh nói: “Ông trời thương em nên chừa cho anh con đường sống.”

Cô dịu dàng vuốt lên vết thương trên ngực anh: “Có đau không?”

Anh nắm lấy tay của cô: “Không đau.”

Cô bùi bùi: “Nói dối, chảy nhiều máu như vậy, sau này không cho phép anh bị thương nữa.”

Cô trèo lên giường nằm xuống bên cạnh anh, chỉ có cảm nhận được độ ấm của anh, nhịp đập tim anh, cô mới có thể áp chế được nỗi sợ hãi trong lòng.

Hai người lặng lẽ nằm, trong chốc lát, anh nói: “Vừa rồi mẹ đến thăm anh.”

Cô nghĩ rằng anh nói đến bà Trần: “Mẹ lo cho anh lắm, cũng may mẹ đã mời bác sĩ từ Bắc Kinh đến, anh không biết em lúc ấy sợ chừng nào đâu, em chẳng giúp được gì, chỉ ngồi sợ run, thật vô dụng.” Cô thề về sau nhất định phải học cách kiên cường, học cách bảo vệ người bên cạnh mình.

Trần Mặc Dương lắc đầu: “Không phải, là mẹ em đến thăm anh.”

Từ Y Khả trầm mặc vài giây rồi hỏi: “Vậy mẹ sao?”

“Mẹ không nói cái gì, chỉ đứng ở bên giường bệnh nhìn anh một lát, bảo anh cố gắng dưỡng thương rồi bỏ đi.”

Anh biết như vậy là bà đã nhượng bộ, cũng là ngầm đồng ý chuyện của anh và cô, dù sao bà cũng không thể lập tức vui mừng mà nhận anh là con rể được.

Kỳ thật Từ Y Trạch cũng tới, nói với anh câu cảm ơn, anh nói: “Em không cần cảm ơn anh, nếu em xảy ra chuyện gì, mẹ em sẽ hận anh cả đời, anh với chị của em cũng sẽ không thể thành đôi.”

Trong lòng anh rất rõ ràng, mẹ Y Khả đến bệnh viện thăm anh cũng là bởi vì biết anh đã thay Y Trạch đỡ viên đạn kia. Lúc trước anh đã làm rất nhiều chuyện, tuy rằng một viên đạn không đủ để bù lại, nhưng ít ra bà Từ cũng không còn căm hận anh như trước nữa. Lần này xem như trong họa có phúc đi

Cô nắm lấy tay anh nhẹ nhàng nói: “Mặc Dương, đợi anh khỏe lại, chúng ta kết hôn đi.”

Anh siết chặt tay cô: “Em yêu, nghe được những lời này của em, ngày mai anh liền khỏe.”

Cô hôn lên môi anh: “Em ngày mai sẽ gả cho anh.”

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Ngoại truyện: Hôn lễ

Mười bốn tháng hai - lễ tình nhân ngọt ngào. Trần Mặc Dương nói muốn tổ chức hôn lễ vào hôm đó.

Từ Y Khả nhìn anh buồn cười nói: “Anh thật nguy hiểm, thế thì sau này lễ tình nhân và kỷ niệm ngày cưới cùng một ngày à, thế thì em bị bớt đi một phần quà.”

Tay Trần Mặc Dương cầm báo khẽ run lên, anh tức giận xoay người đưa lưng về phía cô, người phụ nữ này thật là...chả có tí lẳng mạn nào.

Từ Y Khả cũng không dám cười, người đàn ông này... ở chung càng lâu, lại càng nhận ra anh không giống với vẻ ngoài.

Trước hôn lễ một ngày, cô đi thăm mộ bố. Trong lòng cô vẫn còn nhớ nỗi, cô tiếc vì hạnh phúc hiện tại lại không có bố ở bên cạnh, nhất là thời điểm bây giờ, cô đã luôn mong ước có một ngày bố khoác tay cô đưa cô vào lễ đường, mỉm cười nhìn con gái trong chiếc đầm trắng xinh đẹp.

Nhưng mất đi chính là mất đi, khóc nhiều cũng không đưa bố trở về.

Cô từng nghĩ, rằng mất bố rồi thì cô không còn lý do để sống tiếp được nữa, lúc ấy cô thật sự không muốn sống nữa. Cô từng tưởng tượng, nếu khi đó cô không gặp Trần Mặc Dương, như vậy bố đã có thể sống vui vẻ thêm mấy chục năm nữa. Nhưng bởi vì cô, bố đã qua đời, cuộc đời bố dường như chưa từng trải qua hạnh phúc, đau lòng cùng tiếc nuối vẫn luôn chồng chất dưới đáy lòng cô. Nhưng ngay lúc đó cô đã không thể nào ép bản thân mình hận Trần Mặc Dương, cho nên chỉ có thể tìm cách giải thoát.

Nhưng giây phút Loan Loan bị thương, giây phút Trần Mặc Dương thập tử nhất sinh nằm ở trong phòng phẫu thuật, cô mới cảm nhận được, cô còn rất nhiều điều cần quan tâm, cô còn nhiều lý do để giữ lại mạng sống này

Con người khi mất đi mới nhận ra mình cần trân trọng những điều gì.

Cô cần phải hạnh phúc – đây chính cũng chính là tâm nguyện lớn nhất của bố.

Thật ra đã có người đến trước cô.

Một người đàn ông đang quỳ trước mộ bố cô.

Cô không nhìn thấy khuôn mặt anh, chỉ thấy bóng lưng anh.

Từ Y Khả hơi giật mình, cô bước đến, Trần Mặc Dương thấy cô, về mặt ngưng ngừng không tự nhiên.

Cô nói: “Anh lên xe trước đi, em nói chuyện với bố mấy câu.” Anh muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là tránh đi. Nhưng cũng không lên xe, anh đứng cách cô mấy chục mét, ánh mắt không rời khỏi cô.

Cô biết anh đang lo lắng cái gì, vụ tự sát lần trước vẫn luôn ám ảnh anh.

Cho dù trong lòng còn nhiều điều muốn nói, nhìn thấy ảnh chụp gương mặt bố, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, nước mắt cô lại tuôn rơi. Người ta nói thời gian trôi đi thì vết thương dần lành lại, nhưng thật đúng không dễ dàng. Chỉ cần nhìn thấy những vật có liên quan tới bố, lòng cô lại nhói đau.

Cô bật lửa, một góc ảnh chụp theo ngọn lửa bắt đầu cháy đi, là bức ảnh cô mặc áo cưới mỉm cười nhìn Trần Mặc Dương. Khói bụi theo gió bay đi, cô nói: “Bố, con sắp kết hôn, con đốt ảnh cưới xuống đây cho bố nhìn, bố, nếu thực sự có hồn linh hồn như người ta vẫn thường nói, vậy bố hãy đến xem đi...”

Có thể do quá lâu, người đàn ông kia dường như hơi nôn nóng và bất an.

Quay trở lại lên xe, anh trộm liếc nhìn qua cô.

“Anh lái xe cẩn thận đi, nhìn em làm gì!”

Trần Mặc Dương dừng xe: “Y Khả, chúng ta cần nói chuyện.”

Cô gật đầu: “Anh muốn nói gì?”

Anh ôm cô lại gần, nhìn thấy được ánh mắt cảnh cáo của cô, anh lại buông, cười nói: “Trần phu nhân, em thật dữ dằn, làm cho anh hơi sợ.”

Cô vuốt lại mái tóc rối bay của anh: “Trần thiếu gia không sợ trời không sợ đất, sao lại có thể sợ em!”

“Đàn ông sợ vợ là chuyện thường, trên đời này anh sợ nhất em là làm rơi lệ, còn nữa là...” anh dừng lại, không nói câu kế tiếp.

Cô biết anh sợ cái gì.

Trần Mặc Dương nói: “Y Khả, vừa rồi khi em đứng trước mộ bố, em có biết anh suy nghĩ gì không? Anh đã nghĩ có khi nào trong lòng em lại gọi lên oán hận, rồi lại chạy đến trước mặt anh nói rằng anh không thể tha thứ cho anh, không thể kết hôn với anh. Anh sợ chúng ta lại như trước, Y Khả, em có biết nhược điểm của anh là gì không, không phải là anh không sợ gì cả.”

“Kỳ thật, em có trở về một lần, hôm ngày giỗ của bố, em lên trở về không nói với ai, em nhìn thấy anh đã đến đó, em đứng nấp vào một góc nhưng không dám đi ra, sau khi trở về em đã khóc rất lâu. Khi đó thật sự em có hận anh, cũng hận cả bản thân mình vì không thể nào quên được anh...”

Tay anh siết chặt vô lăng, tâm trạng thấp thòm: “Anh hút một điếu thuốc.”

Cô nhìn anh, giật lấy điếu thuốc trong tay anh, ôm lấy anh tựa vào vai anh thì thầm: “Nhưng, mặc kệ khi đó em hận anh thế nào, trách anh thế nào, em cũng không hối hận vì em đã yêu anh. Khoảnh khắc anh bị trúng đạn nằm trong phòng phẫu thuật, bác sĩ nói anh vẫn còn trong tình trạng nguy hiểm, trong đầu em lúc ấy chỉ có một ý niệm trong đầu, chỉ cần anh sống lại, mặc kệ về sau có bao nhiêu gian nan, mặc kệ có bao nhiêu người phản đối, em sẽ luôn ở bên cạnh anh. Hiện tại anh đã khỏe lại, em sẽ quý trọng hy vọng lần này, cho nên mặc kệ lòng em còn tồn tại bao nhiêu mâu thuẫn, em cũng sẽ không rời khỏi anh. Em sẽ ở bên anh mãi mãi...”

Trần Mặc Dương run run khóe môi, thật sự anh rất cảm động.

Hôm trước hôn lễ, cô ở lại nhà, ngày mai xe đón dâu sẽ xuất phát từ đây, mang cô trở thành người của anh, từ nay về sau không bao giờ chia lìa nữa.

Mẹ giúp cô thu thập hành lý cẩn thận, thật ra cũng chẳng cần đem theo gì cả, nhưng mẹ cố ý muốn giúp cô sửa sang lại.

Nhìn thấy một quyển album, bà Từ dừng tay, mở ra, là quyển album ảnh hồi nhỏ của cô. Khi đó trong nhà nghèo khó, tiền kiếm ra cũng không dễ dàng gì, chụp ảnh cũng đắt đỏ, nhưng mỗi lần sinh nhật bố đều đưa cô đến tiệm chụp ảnh. Chuyện này đã khiến mẹ cô rất nhiều lần cảm râm.

Từ Y Khả ngồi xuống bên người mẹ, gấp lại album “Đừng xem nữa, mẹ à.”

“Biết con muốn kết hôn, bố con ở dưới tuổi vàng chắc hẳn rất vui.” Mẹ cười, cố nén những giọt nước mắt: “Bố con ông ấy... Ông ấy không có cốt khí muốn con vui về...”

“Mẹ...”

“Con vui là tốt rồi, ngày mai mẹ sẽ không đến, lúc đó để Y Trạch đưa con vào lễ đường.”

Ánh mắt Từ Y Khả âm trầm: “Mẹ, mẹ vẫn là không thể chấp nhận Mặc Dương sao?”

Bà Từ lắc đầu: “thật ra, bố con đi rồi, mẹ cũng thấy chính mình rất lạ, đôi khi mẹ nghĩ có phải lúc ấy mình quá cố chấp hay không? Nếu như khi đó cứ để

bố con điều trị thì có lẽ ông ấy có thể chống cự nổi, nếu khi đó mẹ cho con về nhà, nhìn thấy con có lẽ bệnh tình bố sẽ chuyển biến tốt hơn, còn có Y Trạch, tay của nó bây giờ cũng liệt. Khi ấy bác sĩ Tôn cùng Trần Mặc Dương đều đến gặp mẹ, nói rằng nếu tiếp tục điều trị tay của Y Trạch có thể khỏi. Vì hận thù, mà mẹ không muốn nhận sự giúp đỡ của Trần Mặc Dương, vì hận thù, mẹ không cho Y Trạch điều trị, mẹ biết Y Trạch sợ mẹ khó chịu... Bây giờ nhắc lại cũng không làm được gì, Trần Mặc Dương thay Y Trạch cắn viên đạn đó, điểm này mẹ phải cảm ơn nó, nhưng mà Y Khả, tha thứ cho mẹ, mẹ thể nào thân nhiên chấp nhận nó, điều mẹ có thể làm chính là không ngăn cản các con kết hôn..."

Cô biết đây chính là nhượng bộ lớn nhất của mẹ, tính mẹ cố chấp thể nào cô biết, hy vọng mẹ có thể dùng khuôn mặt tươi cười đón chào Trần Mặc Dương là hoàn toàn không có khả năng. Chỉ có thể hy vọng thời gian trôi qua sẽ phai nhạt mọi thứ.

Hôn lễ.

Văn Kỳ đang trong giai đoạn khó khăn, Đình Tĩnh sắp sinh nên cả hai đều không đến dự hôn lễ.

Đoàn xe đón dâu kéo dài một dãy, anh bảo họ đứng chờ ở cửa, tự mình đi vào, trịnh trọng cúi đầu chào mẹ.

Mẹ nói: "Cậu đứng lên đi, Giang Nhạc không có tập tục như vậy." Bà Từ trao lại Y Khả cho Trần Mặc Dương: "Phải sống thật hạnh phúc đến đầu bạc răng long."

Trần Mặc Dương nắm chặt tay cô, cảm động nói: "Mẹ, sau này hai vợ chồng con sẽ thường xuyên đưa Loan Loan đến thăm mẹ."

Anh quyết định mặc kệ mẹ vợ về sau đối với anh có bao nhiêu lạnh lùng anh cũng sẽ 'Mặt dày mày dạn' đến cửa. Chỉ có như vậy mới có một ngày có thể hóa giải oán hận.

Hôn lễ cử hành ở khách sạn, gia đình Trần gia nhiều họ hàng thân thích, khách khứa toàn những nhân vật nổi tiếng khiến Từ Y Khả rất căng thẳng. Nếu trong hôn lễ có xảy ra sai sót gì, thì thật mất mặt.

Ngồi ở trong phòng trang điểm, trong đầu cô đều nhắm đi nhắm lại trình tự hôn lễ, di động có một tin nhắn, phù dâu đưa cho cô, mở ra là tin nhắn chúc phúc của Văn Kỳ.

Từ Y Khả nghĩ nghĩ một hồi rồi gọi đi.

Đã lâu không có gặp Văn Kỳ, chợt nghe được tiếng của cô, lòng cô khẽ động: "Văn Kỳ, cậu ở đâu, sao cậu còn chưa đến..."

"Tớ phải đi rồi, tớ nhắn tin muốn chúc phúc cậu một tiếng, Y Khả, cảm ơn cậu, mình biết mình có thể bình yên vô sự là nhờ cậu nhớ đến tình cảm lúc trước của chúng ta."

"Biết mình còn nhớ tình cảm của chúng ta vì sao không đến."

Văn Kỳ cười: "Có thể là bởi vì sợ nhìn thấy cậu rất hạnh phúc, mình sẽ ghen tị, cậu có biết cho mình không phải là người tốt, Chương Kinh Hoa đã chết, công ty sụp đổ, mình ở Giang Nhạc cũng không có ý nghĩa gì. Trước kia hợp tác có một vị giáo đốc mời mình đi Quảng Châu, mình đang ở sân bay..."

Từ Y Khả vội vàng: "Cậu phải đi giờ sao? Nhưng..."

"Y Khả, không cần nói, chỉ càng thêm đau buồn mà thôi. Cậu không cần lo lắng cho mình, mình có đường đi của mình, Y Khả, chúc cậu hạnh phúc."

Văn Kỳ nói xong liền tắt máy, Từ Y Khả tưởng tượng cảnh nhón nháo ở sân bay, Văn Kỳ cô đơn một mình kéo hành lý. Nhưng đúng như Văn Kỳ nói, mỗi người đều có con đường của riêng mình đi, cô cho dù có lo lắng, cũng không thể thay được gì.

Từ Y Trạch đi vào: "Chị, nhanh lên, hôn lễ sắp bắt đầu rồi, đi thôi, em khoác tay chị ra ngoài."

Từ Y Khả lau mồ hôi trên trán em trai: "Lớn vậy rồi mà vẫn còn láu táu thế, không tiến bộ gì cả."

"Chị, ai không tiến bộ chứ, chị không được sờ đầu em như vậy."

Âm nhạc vang lên.

Ba đội hoa đồng, hoa được rắc khắp nơi, Y Trạch khoác tay cô bước đến bên anh, trải qua bao gian nan, giờ hai người đã có thể cùng sánh bước bên nhau đi đến cuối đời.

Anh nắm lấy tay cô, mười ngón tay siết chặt, mãi mãi không rời.

Mục sư bắt đầu tuyên thệ: "Anh Trần Mặc Dương xin hỏi anh đồng ý..."

"Tôi đồng ý!"

Mục sư sờ đầu, khách khứa ở dưới cười rộ lên

Từ Y Khả thấp giọng nói: "Mục sư còn không có nói xong!"

Mục sư nhìn nhìn khuôn mặt khó chịu của chú rể, thanh thanh cổ họng, nói với cô dâu: “Cô Từ Y Khả, xin hỏi cô...”

“Chờ một chút...” Chú rể lại ngắt lời.

Khách khứa bắt đầu rì rầm, nhất là vài anh em bà con của anh cứ nhốn nháo cả lên. Từ Y Khả lườm anh, thâm nhủ trong lòng tối nay về anh sẽ biết tay.

“Tôi, Trần Mặc Dương hôm nay muốn lấy Từ Y Khả làm vợ, tôi cam đoan cả đời này chỉ yêu mình cô ấy, bảo vệ cô ấy, tôn trọng cô ấy, không làm cô ấy tức giận. Tôi đã làm rất nhiều điều sai, làm cô ấy rơi lệ, khiến cô ấy thương tâm. Nhưng từ nay về sau, tôi cam đoan sẽ không để cô phải rơi thêm một giọt lệ nào nữa, cam đoan sẽ bồi thường tất cả những điều đã làm em tiếc nuối trong quá khứ, cam đoan sẽ dùng cả đời đến sùng ái người phụ nữ mà tôi yêu nhất —— Từ Y Khả. Hôm nay các vị đang ngồi đây đều là nhân chứng, nếu như có một ngày tôi vi phạm lời thề, tôi sẽ bị thiên lôi đánh. Y Khả, em nguyện ý gả cho anh chứ.”

Toàn hội trường im phăng phắt, rồi đột nhiên tiếng vỗ tay ầm ầm như sóng dậy. Từ Y Khả thút thít, thật đáng ghét, cô muốn làm cô dâu xinh đẹp, anh làm cô xấu rồi.

Anh nắm tay cô, nhìn cô bằng ánh mắt thâm tình: “Y Khả, nguyện ý gả cho anh chứ?”

Đôi mắt cô ngân ngấn, cô cười: “Em nguyện ý.”

Anh mỉm cười, hôn lên môi cô, thì thầm: “Anh yêu em.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Còn Khó Hơn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.